

SANAN VARASSA SANAA JAKAEN

Jorma ja Lea Pihkala

Elämäkerrallista sekä otteita

Jorma ja Lea Pihkalan ystäväkirjeistä 1970-2020

Sisällysluettelo

SANAN VARASSA SANAA JAKAEN.....	1
Elämäkerrallista sekä otteita.....	2
Johdanto.....	8
Elämäkerrallista.....	8
Jorma elämän vaiheita.....	8
Lea lapsuus ja nuoruus.....	12
Kansanlähetyksen palvelukseen.....	17
Vuosilukukartta 1970-2020.....	20
Ystäväkirjeitä lähetystyöhön valmistautumisjaksoltamme 1969-1972.....	21
1.5.1970 Ryttylä.....	21
1. 12. 1970 Helsinki.....	21
15.3.1971 Helsinki.....	22
2.9.1971 Kuopio.....	23
27.10.1971 Kuopio.....	23
13.12.1971 Kuopio.....	24
24.1.1972 Canterbury.....	25
20.2.1972 Canterbury.....	25
1.4.1972 Brighton.....	26
3.5.1972 Brighton.....	27
2.6.1972 Brighton.....	27
8.11.1972 Ryttylä.....	28
Uusi Tie 27.12.1972.....	28
Kielikoulujakso 1974-75.....	30
Kansanlähetyksen kriisi.....	30
Otteita ystäväkirjeistä kielikouluajalta 1974-75.....	31
7.1.1973 Ashiya.....	31
11.2.1973 Ashiya.....	32
17.3.1973 Ashiya.....	33
14.4.1973 Ashiya.....	33
14.5.1973 Ashiya.....	34
17.6.1973 Ashiya.....	35
17.7.1973 Nojiri.....	36
10.10.1973 Ashiya.....	38
17.11.1973 Ashiya.....	39
28.12.1973 Ashiya.....	39
2.2.1974 Ashiya.....	40
6.3.1974 Ashiya.....	41
10.4.1974 Ashiya.....	43
11.5.1974 Ashiya.....	43
23.6.1974 Ashiya.....	45
15.8.1974 Ashiya.....	46
27.9.1974 Ashiya.....	48
24.10.1974 Ashiya.....	50

24.11.1974 Ashiya.....	50
<i>Shikokun työn aloittaminen</i> (Lähetysteologisen aikakusikirjan artikkeli 2012).....	52
Otteita ystäväkirjeistä Kitajiman ja Aizumin työjaksolta 1975-1978.....	57
14.1.1975 Kitajima.....	57
14.2.1975 Kitajima.....	58
26.3.1975 Kitajima.....	59
1.5.1975 Kitajima.....	60
15.6.1975 Kitajima.....	61
29.7.1975 Nojiri.....	62
29.8.1975 Kitajima.....	64
20.10.1975 Kitajima.....	64
08.12.1975 Kitajima.....	65
26.01.1976 Kitajima.....	66
16.03.1976 Kitajima.....	68
17.5.1976 Kitajima.....	69
18.7.1976 Kitajima.....	70
8.9.1976 Kitajima.....	72
17.11.1976 Kitajima.....	73
10.1.1977 Kitajima.....	74
8.3.1977 Kitajima.....	76
18.5.1977 Kitajima.....	77
19.7.1977 Kitajima.....	79
27.9.1977 Kitajima.....	80
22.11.1977 Kitajima.....	82
27.1.1978 Kitajima.....	84
Kipukohtia ensimmäisellä työkaudella.....	86
Otteita ystäväkirjeistä ensimmäisellä kotimaan jaksolla 1978-1979.....	89
18.9.1978 Karttula.....	89
30.11.1978 Karttula.....	90
9.3.1979 Karttula.....	90
Ensimmäinen kotimaanjakso 1978-79.....	91
Otteita ystäväkirjeistä toiselta työkaudeltamme 1979-1983.....	91
4.5.1979 Aizumi.....	91
5.7.1979 Aizumi.....	92
4.9.1979 Aizumi.....	93
20.11.1979 Aizumi.....	94
18.1.1980 Aizumi.....	96
26.3.1980 Aizumi.....	97
10.6.1980 Aizumi.....	99
12.9.1980 Aizumi.....	100
18.11.1980 Aizumi.....	101
7.2.1981 Aizumi.....	103
15.4.1981 Aizumi.....	104
23.6.1981 Aizumi.....	105
18.9.1981 Aizumi.....	106
18.9.1981 Aizumi.....	107
16.2.1982 Aizumi.....	108
12.5.1982 Aizumi.....	110
4.9.1982 Aizumi.....	111
26.11.1982 Aizumi.....	113

10.2.1983 Aizumi.....	115
7.5.1983 Aizumi.....	116
Kipukohtia toisella työkaudella 1979-1983.....	117
Otteita ystäväkirjeistä toiselta kotimaan jaksolla 1983-1984.....	118
6.9.1983 Kuopio.....	118
19.12.1983 Kuopio.....	119
27.1.1984 Kuopio.....	121
11.4.1984 Kuopio.....	122
24.5.1984 Kuopio.....	123
Toinen kotimaanjakso.....	123
Otteita ystäväkirjeistä kolmannelta työkaudelta 1984-1989.....	124
22.9.1984 Kami-ita.....	124
27.11.1984 Anan.....	125
1.2.1985 Anan.....	126
4.4.1985 Anan.....	127
28.5.1985 Anan.....	129
10.9.1985 Anan.....	133
12.11.1985 Anan.....	135
11.2.1986 Anan.....	136
8.6.1986 Anan.....	138
17.9.1986 Anan.....	139
18.11.1986 Anan.....	141
7.1.1987 Anan.....	143
9.3.1987 Anan.....	144
12.5.1987 Anan.....	145
1.7.1987 Anan.....	147
30.9.1987 Anan.....	148
22.11.1987 Anan.....	149
26.1.1988 Anan.....	151
7.4.1988 Anan.....	152
22.6.1988 Anan.....	154
8.9.1988 Anan.....	156
25.11.1988 Anan.....	158
Kipukohtia kolmannelta työkaudella.....	160
Otteita ystäväkirjeistä kotimaan jaksolta 1989-1999.....	162
10.4.1989 Kuopio.....	162
10.8.1989 Kuopio.....	164
17.11.1989 Kuopio.....	166
14.3.1990 Kuopio.....	166
19.5.1990 Kuopio.....	168
22.9.1990 Kuopio.....	169
2.12.1990 Kuopio.....	171
1.5.1991 Kuopio.....	171
11.12.1991 Kuopio.....	172
8.12.1992 Kuopio.....	173
Lean haastattelu "Kirkko ja koti" lehdessä 1993.....	175
2.2.1993 Kuopio.....	177
3.12.1993 Kuopio.....	177
14.7.1994 Ryttylä.....	179
10.12.1994 Ryttylä.....	180

7.6.1995 Ryttylä.....	182
7.12.1995 Ryttylä.....	184
14.5.1996 Ryttylä.....	187
11.12.1996 Ryttylä.....	187
12.12.1997 Ryttylä.....	190
8.12.1998 Ryttylä.....	192
18.3.1999 Ryttylä.....	194
25.5.1999 Ryttylä.....	196
Kotimaan jakson kipukohtia 1989-1999.....	196
Otteita ystäväkirjeistä neljänneltä työkaudelta 1999-2002.....	199
5.8.1999 Nishinomiya.....	199
1.10.1999 Nishinomiya.....	202
24.11.1999 Nishinomiya.....	203
27.1.2000 Nishinomiya.....	205
1.4.2000 Nishinomiya.....	206
23.5.2000 Ao.....	207
1.8.2000 Ao.....	208
9.10.2000 Ao.....	210
27.11.2000 Ao.....	212
24.1.2001 Ao.....	213
17.3.2001 Ao.....	214
30.5.2001 Ao.....	215
24.7.2001 Ao.....	216
13.10.2001 Ao.....	217
26.11.2001 Ao.....	219
23.1.2002 Ao.....	220
Kipukohtia neljännellä työkaudellamme.....	221
Otteita ystäväkirjeistämme välikausilomaltamme 2002.....	222
5.4.2002 Ryttylä.....	222
12.8.2002 Ryttylä.....	223
Otteita ystäväkirjeistä viidenneltä työkaudelta 2002-2006.....	225
15.10.2002 Fukuyama.....	225
25.11.2002 Fukuyama.....	228
25.1.2003 Fukuyama.....	229
29.3.2003 Fukuyama.....	232
27.5.2003 Fukuyama.....	233
29.7.2003 Fukuyama.....	236
7.10.2003 Fukuyama.....	237
1.12.2003 Fukuyama.....	238
14.1.2004 Fukuyama.....	240
14.3.2004 Fukuyama.....	242
21.5.2004 Fukuyama.....	243
20.7.2004 Fukuyama.....	245
Keiko Fujiin uskoon tulo todistus.....	245
26.9.2004 Fukuyama.....	252
24.11.2004 Fukuyama.....	253
17.1.2005 Fukuyama.....	256
19.3.2005 Fukuyama.....	258
29.5.2005 Fukuyama.....	260
23.7.2005 Fukuyama.....	261

26.9.2005 Fukuyama.....	263
27.11.2005 Fukuyama.....	264
22.1.2006 Fukuyama.....	268
Kipukohtia viidennellä työkaudella.....	270
Otteita ystäväkirjeistä kotimaanjaksolla 2006-2007.....	271
2.4.2006 Ryttylä.....	271
10.8.2006 Ryttylä.....	272
3.12.2006 Ryttylä.....	273
8.3.2007 Ryttylä.....	274
Kipukohtia kotimaanjaksollamme 2006-7.....	275
Otteita ystäväkirjeistä kuudennella työkaudellamme 2007-2012.....	275
22.5.2007 Kobe.....	275
18.7.2007 Kobe.....	277
25.9.2007 Kobe.....	278
23.11.2007 Kobe.....	281
13.1.2008 Kobe.....	282
5.3.2008 Kobe.....	284
21.5.2008 Kobe.....	286
17.7.2008 Kobe.....	288
23.9.2008 Kobe.....	289
5.11.2008 Kobe.....	291
24.1.2009 Kobe.....	293
28.3.2009 Kobe.....	294
20.5.2009 Kobe.....	295
27.7.2009 Kobe.....	298
26.9.2009 Kobe.....	299
29.11.2009 Kobe.....	300
29.1.2010 Kobe.....	301
24.3.2010 Kobe.....	303
17.5.2010 Kobe.....	304
17.7.2010 Ryttylä.....	305
18.9.2010 Ryttylä.....	306
1.12.2010 Kobe.....	307
31.1.2011 Kobe.....	309
30.3.2011 Kobe.....	311
31.5.2011 Kobe.....	312
28.7.2011 Kobe.....	314
27.9.2011 Kobe.....	316
28.11.2011 Kobe.....	318
30.1.2012 Kobe.....	320
27.3.2012 Kobe.....	321
18.5.2012 Kobe.....	322
Kuudennen työkauden kipukohtia.....	324
Otteita ystäväkirjeistä kotimaanjaksolla 2012-2013.....	324
12.7.2012 Ryttylä.....	324
1.12.2012 Ryttylä.....	327
14.4.2013 Ryttylä.....	330
9.7.2013 Ryttylä.....	332
Otteita ystäväkirjeistä lyhemmiltä jaksoilta 2013-2017.....	334
30.9.2013 Sumoto.....	334

1.12.2013 Sumoto.....	336
25.1.2014 Sumoto.....	337
3.4.2014 Ryttylä.....	338
20.7.2014 Ryttylä.....	340
26.9.2014 Tokushima.....	341
6.12.2014 Tokushima.....	343
17.1.2015 Tokushima.....	345
27.3.2015 Tokushima.....	347
29.5.2015 Tokushima.....	348
13.8.2015 Ryttylä.....	349
1.12.2015 Ryttylä.....	351
Kipukohtia ja ystäväkirjeitä lyhyillä jaksoilla 2013-15.....	358
3.12.2016 Ryttylä.....	358
23.3.2017 Ryttylä.....	360
3.6.2017 Ryttylä.....	362
8.12.2017 Ryttylä.....	365
30.3.2018 Ryttylä.....	367
7.8.2018 Ryttylä.....	369
6.12.2018 Ryttylä.....	373
14.4.2019 Ryttylä.....	375
3.8.2019 Ryttylä.....	377
12.12.2019 Ryttylä.....	378
6.4.2020 Ryttylä.....	380
1.8.2020 Ryttylä.....	382
Historiallinen katsaus 1968-2020.....	384

Johdanto

Lähdimme Lean kanssa lähetystyöhön Japaniin joulukuussa 1972. Saimme palvella siellä Suomen ev.lut. Kansanlähetyksen työntekijöinä. Viimeiseltä jaksoltamme palasimme kesällä 2015. Syksyllä 1969 aloitimme opinnot Ryttylän lähetyskoulussa ja heti seuraavana vuonna aloimme kirjoittaa ystäväkirjeitä työmme tukijoille. Heistä monet jaksivat yli 45 vuotta rukoilla meidän ja Japanin työn puolesta sekä kantaa meitä taloudellisesti. Tätä tosiasiaa eräs japanilainen pastori kuvasi "ihmeeksi". Sitä se todella on, sillä vain Pyhän Hengen työ rakkaiden lähettäjiemme sydämessä saattoi tehdä tuollaisen uskollisuuden ja rakkauden mahdolliseksi.

Ensimmäistä lukuun ottamatta kaikki lähettämämme ystäväkirjeet ovat luettavissa kotisivustollamme www.pihkala.net. Olen kerännyt niistä hengellisen opetusosan, japanin työhön liittyviä kuvauksia, uskoon tulleiden japanilaisten todistuksia ja joitakin haastatteluja ja erityisartikkeleita yhteen. Olen jättänyt pois yksittäisten työtapahumien kuvauksia, toisintoja ja perhetapahtumat. Kirjeiden päiväykset olen säilyttänyt, jotta lukija saisi jonkinlaisen kuvan tapahtumien kulusta. Kirjeet, haastattelut ja todistukset ovat aikajärjestyksessä.

Varsinkin opetusosioita lukiessa voi nähdä, miten vuosien varrella julistuksemme sisältö on muuttunut ja ehkä syventynyt. Keskeiset teemat toistuvat ehkä häiritsevänkin usein, koska kysymys on parin kauden välein lähetetyistä kirjeistä. Mutta toisaalta ne kertovat, mitä asioita toistuvasti olemme korostaneet. Niitä ovat parannuksen teko, Jeesuksen Golgatan uhri ja ylösnousemus, vanhurskauttaminen ja pyhitys, Jeesuksen toisen tulon odotus ja herätyksen ikävä.

Elämäkerrallista

Jotta kirjeet jäsenyisivät lukijalle jaan hiukan elämäkerrallista ainesta henkilökohtaisen todistuksen muodossa. Lisäksi vuosilukukartta auttaa hahmottamaan työmme luonnetta. Japanissa vietimme yhteensä noin 30 vuotta kahdessa eri jaksossa. Ensimmäinen jakso kesti 17 vuotta ja keskittyi kahden seurakunnan pioneerityöhön Shikokun saarella Tokushiman läänissä. Toinen jakso kesti 15 vuotta ja tapahtui pääosin Japanin pääsaaren puolella sekä jo hiukan vanhempien seurakuntien että aivan uuden työn puitteissa. Mukaan tuli myös opetustyö raamattukoulussa. Niiden välissä oli kymmenen vuoden kotimaan jakso, jolloin Jorma toimi Kansanlähetyksen valtakunnallisessa työssä ja Lea omassa ammatissaan. Kotimaan jakson ajalta ystäväkirjeiden tarve oli vähäisempi, joten niitä löytyy joinakin vuosina vain vähän.

Jorma elämän vaiheita

Synnyin Tampereella 18.11.1944 Antti ja Lilja Pihkalan neljäntenä lapsena. Kaikkiaan sisaruksia on kuusi. Sodanjälkeisen Suomen taloudellisesti tiukassa ajassa sain viettää onnellisen lapsuuden. Asuimme isämme työnantajan Valmetin vuokratilassa, jossa vallitsi varsin läheinen kanssakäyminen eri perheiden välillä. Isämme piti erilaisia askartelukerhoja Härmälän seurakunnassa ja äitimme toimi pyhäkoulun opettajana Valmetin tehtaan eräässä kerhotilassa. Omassa talossamme oli partiolaisten kämpä. Osallistuin partiotoimintaan aktiivisesti murrosikäni asti. Sain siis kristillisen kasvatuksen, kävimme myös perheenä jumalanpalveluksissa silloin tällöin.

Lapsuudenkodissa rakastettiin yllin kyllin. Jorma muistelee hyvällä myös rakkautta kuritusta, jota kolme melkein samanikäistä pojanviikaria silloin tällöin tarvitsivat. Sodan jälkeisenä aikana lapset saivat ajoissa huomata, että kaikkea haluamaansa ei ihminen saa. Se kasvatti itsehillintää. Iltaisin poikia odotti mukava kolmikerroksinen kerrossänky. Sen keskimmaisella pedillä Isto-veli antoi mielikuvitusmaailmansa viritellä mielenkiintoisia tarinoita. Hän piti veljiään jännityksessä illasta toiseen. Isän ääni: "Hiljaa nyt!" keskeytti tarinan lähes joka ilta, mutta seuraavana taas jatkettiin. (Ote Danielle Miettisen haastattelusta 1998)

Varjelusta

Lapsuudesta mieleeni on jäänyt muutamia osin pelottaviakin muistoja. Noin kuusivuotiaana olin ylpeä siitä, että osasin keittää sähköpannulla kahvia äidilleni. Kerran niin tehdessäni nousin kolmijalkaisen jakkaran päälle tarkastamaan tilannetta, kun yllättäen jakkara kaatui ja vetäisin kannullisen kiehuvaa kahvia oikean käsivarteni päälle. Sain kolmannen asteen palohaavan, jonka muistona kannan isoa arpea edelleen.

Toinen järkytys oli, kun isonveljeni jäin hiekkalastissa olevan kuorma-auton alle rynnättyään bussin takaa ylittämään tietä kouluun mennäkseen. Ihmeen kaupalla hän selvisi hengissä, vaikka kuukausia kesti siihen, kun hän joutui opettelemaan uudelleen kävelemään. Toinen järkytys liittyi samaan veljeen. Hän toimi tuolloin neljännen luokan järjestäjänä. Eräs luokan pojista oli tuonut kotoaan pistoolin ja lippaallisen patruunoita. Hän pani lippaan paikalleen ja latasi ja suuntasi pistoolin veljeäni päin. Mutta otti sitten lippaan pois ja kuvitteli, että pistooli olisi ollut tyhjä, mutta piipussa olikin panos. Hän suuntasi sitten sen omaa rintaansa päin ja veti liipaisinta seurauksella, että hän kuoli. Vielä joitakin vuosia myöhemmin samainen veli sai kyyn pistoksen kesäleirillä ja kaatui vielä kovassa alamäessä pyörällä, menetti tajuntansa ja katkaisi kätensä. Kaikki nämä tapahtumat samoin kuin isäni vakava keuhkokuume opettivat meitä sisaruksia rukoilemaan. Saimme myös nähdä, että rukouksiin vastattiin varjeluksen muodossa.

Koulutiellä

Kouluaikana Jorma Pihkalaa ajoi melkoinen kunnianhimo. Luokan priimuksen paikasta oli kova kamppailu. Elämän koulut ovat kunnianhimoa vähän karsineet, mutta irti hän ei ole siitä päässyt. Ahkeroinnista huolimatta Pihkala muistelee kouluvuotiaan varsin hauskana aikana, kiitos luokkatovereiden, joita olivat muun muassa Jouko Turkka ja Jussi Kylätasku. Huumoria ja kepposia riitti lähes joka päivälle.

-- Heidän lahjakkuutensa omilla aloillaan oli jo kouluaikana ilmeistä. Olen rukoillut ja rukoilen yhä, että molempien lahjakkuus saisi vielä tulla Jumalan kunniaksi.

Erityisen hyvä muisto Jorma Pihkalalle on jäänyt oppikouluajan uskonnonopettaja Oiva Virkkalasta, lestadiolaisen uusheräyksen miehestä, jossa yhdistyivät luja raamatullisuus ja aito nöyryys. Nöyryys on puhutellut Pihkalaa myös hänen elämänsä toisen merkittävän esikuvan, Uuras Saarnivaaran, vaelluksessa.

-- Saarnivaaran nöyryys vei sydämeni ensi tapaamisesta. Ehkä minua veti puoleensa juuri se, mitä itse eniten tarvitsin. (Ote Danielle Miettisen haastattelusta 1998)

Unelmia lähetystyöstä

Härmälän seurakunnan tilaisuuksissa kävi silloin tällöin puhumassa Suomen Lähetysseurasta Namiassa pitkän päivätyön tehnyt Tuure Vapaavuori ja Evankeliumiyhdistyksestä Japanin lähetti Tauno Valtonen. Edellisen verraton kertojanlahja ja jälkimmäisen syvä rakkaus japanilaisiin jättivät jälkensä sydämeeni. Aloin unelmoida lähetystyöstä, vaikka en ollut tullut vielä uskoonkaan.

Kun syksyllä 1959 olin täyttänyt 15 vuotta, vanhemmat sisarukseni suostuivat siihen, että pääsin mukaan sekä Härmälän että Pyynikin seurakunnan nuorten toimintaan. Jo sitä ennen sisintäni oli alkanut hiertämään se suuri ero, mikä vallitsi sunnuntaina jumalanpalveluksissa kuulemani ja todellisen elämäni välillä. Synnin tunto ja ahdistuneisuus alkoivat vaivata. Äitini näki tilanteen ja toi minulle luettavaksi erilaisia hengellisiä kirjoja.

Vuoden 1960 uudenvuoden päivänä tein päätöksen, että minäkin haluan tulla uskoon, sillä uskovilla nuorilla oli jotain sellaista, mikä minulta puuttui. Kuvittelin, että uskovaksi tulen tekemällä niitä asioita, joita uskovat tekevät. Aloin lukea Raamattua, rukoilla, käydä seurakunnan tilaisuuksissa, todistaa Jeesuksesta, vaikka en ollut häntä vielä kohdannutkaan, ja tehdä hyviä töitä. Raamatun luku ei ollut ongelma, seurakunnassa kävin jopa kahdeksan kertaa viikossa ja se oli tosi kivaa, mutta rukoileminen ilman Pyhää Henkeä on tosi vaikeaa. Jo viidessä minuutissa aloin kaivata aamenta. Todistaminen vaati kovasti ujolta pojalta rohkeutta, mutta hiihtoleirin jälkitilanteessa sain ensimmäisen todistuspuheen pidentyksi. (Todista Herrasta kunnes kohtaat hänet, sen jälkeen et voi olla todistamatta!) Mutta yritys elää hyvin ja tehdä hyvää osoittautui täysin mahdottomaksi. Mitä enemmän Raamattua luin, sitä syvemmin näin syntisyyteni. Puoli vuotta tein kokosydämissä yrityksiä tullakseni hyväksi uskovaksi, mutta lopulta jouduin epätoivoon. Muista näköjään voi tulla uskovia kristittyjä, mutta minulle se on mahdotonta. Juuri siinä tilassa menin rippikoululeirille ja siellä tulin uskoon.

Unohtumaton ilta

Nuoruutensa merkittävimpänä tapahtuma Jorma Pihkala pitää erästä heinäkuista iltaa 1960. Rippikoululeirillä oli menossa iltalaulu. "Synnit poissa autuutta oi, synnin maassa ken käsittää sen voi".

-- Jumalan Pyhä Henki laskeutui sydämeeni ja täytti sen sanoinkuvaamattomalla rauhalla ja ilolla.

Tuo ilta oli päätös ahdistaville yrityksille tehdä itse itsestään uskovaista.

Tuona rippikoulun iltana Pihkala oli rukoillut elämänsä ehkä ensimmäisen totuudellisen rukouksen: "Jumala, en enää tiedä oletko edes olemassa, mutta jos olet, auta minua."

-- Iltanuotion jälkeen teltalleni tuli silloinen nuoriso-ohjaaja, pitkän elämäntyön Afrikan lähetyksessä tehnyt Marjatta Puisto. Hän rukoili puolestani. Kymmenen minuuttia myöhemmin se tapahtui. "Synnit poissa autuutta oi, synnin maassa ken käsittää sen voi".

-- Nukahdin onnellisena ja seuraavana aamuna ihmettelin, miten kauniisti linnut lauloivat ja miten vihreitä puut olivatkaan. Vasta aamulla ymmärsin, että Jeesus oli tullut elämäni, olin tullut uskoon.

Lain aika

Vaikka Jorma Pihkala oli saanut uskonnonopettajaltaan perusteellisesti oppia, että usko tulee yksin armosta Jeesuksen sovitus työn tähden, joutui hän kuitenkin pian lainalaisen kristillisyyden kurimukseen.

-- Siihen ei ollut vähääkään syynä viidesläinen tausta tai evankeliumin ehdollistaminen. Se nousi aivan aidosti omasta lihastani.

Muisto uskoontulosta ja oikea tieto pelastuksen perustasta kantoivat neljän raskaan vuoden läpi. Nykyään Jorma Pihkala on kiitollinen lain alla eleyistä vuosista. Ne opettivat, että kristillisyyttä voi olla vain armon varassa. Sairaudesta jätti jälkensä myös miehen julistukseen, jonka keskeisenä teemana on 25 vuoden ajan ollut kuolema. Pihkalaan vaikutti voimakkaasti myös piispa ja professori Osmo Tiililä, joka kirjoitti herättävästi kuolemasta ja ylösnousemuksesta. (Ote Danielle Miittisen haastattelusta 1998)

Lukioajan hengellinen toiminta

Uskoon tulo merkitsi voimakasta halua kertoa Jeesuksesta muille ja mielenkiinto lähetystyötä kohtaan syveni entisestään. Lukioaika meni monenlaisessa hengellisessä toiminnassa. Pyynikin seurakunnan herätyshenkisen nuorten toiminnan, koulun raamattupiirin ja jumalanpalveluksien lisäksi Lempäälän herätysten innoittamina aloimme Lähetysnuoret nimikkeellä pitää katuevankelioimistilaisuuksia silloisessa vanhassa Luterilaisessa Rukoushuoneessa. Niihin liittyi viikoittaisia vankilakäyntejä. Kristillisillä teinipäivillä kiersimme eri puolilla ja tutustuimme niissä uskoviin ylioppilaisiin, jotka muodostivat sitten Ylioppilaslähetysten ydinporukkaa. Kirkkokansan herätyspäiville lähdimme myös porukalla kuuntelemaan Osmo Tiililää ja kun Uusi Tie lehti alkoi ilmestyä, olin sen innokas asiamies.

Eräs merkkipaalu tulevaa lähetystyötä ajatellen oli kuuluisan Intian lähetin ja kristillisen ashram-liikkeen perustajan Stanley Jonesin vierailu Tampereen tuomiokirkossa. Kirkon täyteiselle kansalle pitämänsä puheen jälkeen hän kutsui alttarille kaikki, jotka halusivat ilmaista lähtevänsä lähetystyöhön, jos Herra sen soisi. Olin yksi niistä, jotka polvistuivat hänen siunattavakseen.

Lukioajan toisena kesänä vietin kaksi kuukautta Kristillisen Ylioppilasliikkeen ja Metsähallituksen järjestämällä metsätyöleirillä Kittilässä Taatsin seidan tuntumassa. Yövyimme sotilasteltoissa ja teimme päivät vesakontorjuntatyötä vesureilla sääksien ja mäkäräisten kanssa kamppailen. Vetovastuussa olivat muun muassa silloiset ylioppilaat Jorma Juutilainen ja Kari Törmä. Muistan, miten lukemattomia keskusteluja kävimme Raamatun teemoista ja aivan erityisesti pelastusvarmuuskysymyksestä, joka meitä askarrutti. Tuon leirin aikana sain myös konkreettisen muistutuksen Jumalan varjeluksesta, kun vesuri tarttui takana olevaan koivunoksan lehvästöön, niin että terä osui poskeeni. Jos se olisi mennyt muutaman sentin alemmaksi, en olisi tätä kirjoittamassa. Koska lääkäriin oli 100 km matkaa kahden kapulalossin ylityksineen, tikit poskeen sain vasta 10 tuntia myöhemmin ja siksi poskeani tänäänkin koristaa mukava arpi.

Armeija-ajan sairaus

Keväällä 1963 valmistuin ylioppilaaksi Tampereen Klassillisesta lyseosta. Vietin kesän ja alkusyksyn rakennustyöläisenä odotellessani pääsyä vapaaehtoisena armeijaan Oulun Hiukkavaaraan. Armeijan jälkeen ajattelin lähteväni opiskelemaan matematiikkaa, koska unelmani oli päästä Namibian Oshiganbon lukion matematiikan opettajaksi lähetystyön kuvioissa. Tämän ajatuksen olin saanut eräältä naislähetiltä, joka siellä oli työskennellyt Suomen Lähetysseuran työntekijänä. Minulta on joskus kysely, miksi en halunnut lähteä opiskelemaan teologiaa, jos kerran tavoitteenani oli lähetystyö. Vanhin sisareni ja

vanhin veljeni olivat molemmat valinneet tiekseen teologian. Heidän välityksellään sain jonkinlaisen kuvan teologisen tiedekunnan tilasta. Lisäksi olin saanut käsityksen tiedekunnan liberaalista raamatuntulkinnasta, joten koin, että Jumala ei halunnut minun menevän sinne. Myöhemmin tulin näkemään, että kysymyksessä oli Jumalan estävä johdatus.

Armeijassa sairastuin helmikuussa 1964 reumaattiseen sydäntulehdukseen. Ensimmäiset kolme kuukautta sairaalassa olivat kriittiset. Silloinen Tampereen piispa oli kuullut sairastumisestani ja kyseli vointiani silloiselta lääkintäkenraalilta. Koska olin potilaana Oulun sotilassairaalassa, kenraali tiedusteli tilaani hoitavalta lääkäriltäni. Vastauksen saatuaan hän kertoi sen piispalle, joka puolestaan viestitti sen kirjallisessa muodossa vanhemmilleni. Se kuului: "Asevelvollinen Pihkalan eloonjäämisestä ei ole mitään toivo." Jumalan ajatukset olivat kuitenkin toiset. Vuoden sairaalassa olon ja useiden vuosien toipumistapojen jälkeen Japanissa ollessani sain "terveen paperit".

Sairaalassa oloaikana minulla oli tilaisuus lukea Raamattua ja lukea teologista kirjallisuutta. Toisaalta mahdollinen kuolema pelotti, vaikka olin neljä vuotta aiemmin tullut uskoon. Pelon syynä oli tunto sydästä sydämen saastaisuudesta. Vaikka kamppailin edelleen pelastusvarmuuskysymyksen kanssa, toisaalta Raamatun kautta Jeesus vakuutti: "Olen kanssasi nyt, olen myös sinun kuolemasi hetkellä ja olen sen jälkeenkin."

Vaikka sairastin 500 km päässä, vanhempani pääsivät silloin tällöin minua tapaamaan. Mutta opin jotain kristillisestä rakkaudesta, kun Martta Tolonen kävi lähes joka päivä minua katsomassa, vaikka olin tavannut hänet vain muutaman kerran hengellisissä tilaisuuksissa Oulussa. Usein hänen mukanaan tuli muitakin uskonystäviä minua tervehtimään. Sairastamisesta opin paljon myöhempää työtäni ajatellen. Opin ymmärtämään jotain sairaiden tunnoista ja siitä, miten omaan kuolemaan pitää valmistautua. Koska reumaan sairastunut kantaa sairautta koko elämänsä, tietyt kivut ja sairauden uusiutumispelko jäivät jäytämään. Vasta noin 20 vuotta myöhemmin saadessani seurata viiden vuoden ajan erään nuorena syöpään kuolleen rouvan taistelua sairauden kanssa, Herra vapautti minut noista peloista.

Toipilasaikana 1965 minulla oli tilaisuus osallistua Kellonkartanossa pidettyihin pääsiäisjuhliin. Paluumatkalla lueskelin junassa Uuras Saarnivaaran kirjoittamaa kirjaa "Syntisen tie vanhurskauteen ja pyhyteen Lutherin mukaan". Vähän ennen Seinäjokea tekstistä nousi valtavalla voimalla sanat: "Jeesuksen veri riittää." Sinä hetkenä sydämeni täytti sanoinkuvaamaton ilo. Pyhä Henki antoi minulle pelastusvarmuuden eli vakuutuksen siitä, että tapahtui, mitä tapahtui, saan olla Jumalan lapsi. Tuosta hetkestä Golgatan uhriin perustuva lahjavanhurskaus on ollut ikään kuin hiljainen pohjavirta sydämessäni. Pelastukseni aivan taivaan kirkkauteen asti on kokonaan Jeesuksen uhrin varassa.

Opiskeluaika Helsingissä

Vaikka sairastuminen ei horjuttanut kutsua lähetystyöhön, inhimillisesti katsoen mahdollisuuteni päästä ulkokentille työhön olivat menneet. Syksyllä 1965 aloitin opinnot Helsingin Yliopiston matemaattis-luonnontieteellisessä osastossa pääaineenani sovellettu matematiikka. Sivuaineina opiskelin fysiikkaa, kemiaa ja tähtitiedettä. Opiskelua tärkeämmäksi muodostui kuitenkin monipuolinen osallistuminen evankelioimis- ja opetustoimintaan. Ylioppilaslähetyksessä osallistuin seurojen lisäksi boksilähetykseen, sairaalalähetykseen ja lähetysseminaareihin. Juuri noina opiskeluvuosinani erityisesti luonnontieteitä opiskelleiden keskuudessa tapahtui herätystä. Ylioppilasaktioissa tuli monia opiskelijoita uskoon ja itse vähän pidempään Herran tiellä vaeltaneena sain raamattu- ja rukouspiireissä autella heitä uskon tiellä eteenpäin. Eräällä vasta uskoon tulleista Rauno Perälällä oli erinomainen armolahja johtaa muita uskon tielle ja sitten hän ohjasi heitä minunkin raamattupiiriini opetusta saamaan. Tulevaa lähetystyötäni ajatellen opiskelijaherätyksessä palveleminen oli parasta mahdollista koulutusta.

Tampereella tekemäni katuevankeliointi oli kimmokkeena siihen, että aloin heti samana syksynä osallistua myös Nuorisolähetysten toimintaan Frebellä. Lauantaisin kävimme kaduilla pitämässä ulkoilmakoukkuja, jakamassa traktaatteja ja kutsumassa ihmisiä evankelioimiskokouksiin. Ajoittain pidimme myös parinkin viikon pituisia kokoussarjoja. Freben nuorista useat jaksoivat kantaa meitä myöhemmin lähetystyössä uskollisesti 45 vuoden ajan. Freben laulukuorossa silmiini alkoi pistää tummatukkainen nutturapäinen nuorineito, joka osoittautui kuitenkin minua kolme vuotta vanhemmaksi. Hänen nimensä oli Lea Salojärvi. Hän oli helsinkiläinen kartanpiirtäjä, joka oli tullut pari vuotta aikaisemmin uskoon. Hänellä oli myös kirkas lähetysnäky ja siksi hän halusi hankkia sopivamman ammatin. Hän aloitti

sairaanhoitaja-diaakonissan opinnot Helsingin Diakonissalaitoksella samana syksynä 1965. Aloimme pikku hiljaa seurustella.

Valmistuttuani luonnontieteiden kandidaatiksi 1967 minut kutsuttiin Helsingin Yliopiston Laskentakeskukseen osa-aika työhön systeemisuunnittelijan nimikkeellä. Työ oli pää osaltaan sitä, että yliopiston eri tiedekuntien tutkijat ja opiskelijat toivat tutkimusaineistojaan, joista piti sitten eri menetelmillä laskea riippuvuuksia tai etsiä optimaalisia vaihtoehtoja. Ohessa sain tutustua eri tieteenalojen tutkimusmenetelmiin ja jouduin havaitsemaan, miten inhimillistä tieteellinen toiminta saattaa olla. Ajoittain karsittiin tylästi sellaiset havainnot, jotka eivät tukeneet tutkimuksen tavoitteita. Oli tosin niitäkin tutkijoita, joille pysyminen totuudessa oli viimeiseen asti heitä johtava motiivi.

Japanin haaste

Vuonna 1966 pidettiin Berliinissä Billy Grahamin järjestön toimesta Evankelioimiskongressi, johon osallistui edustajia eri puolelta maailmaa. Ylioppilaslähetysten lähetysseminaarissa käytiin lävitse eri maiden raportteja. Japanin tilannetta koskevan raportin olivat laatineet evankelista Kooji Honda ja radiopastori Akira Hatori. Minun tehtäväkseni tuli referoida heidän tilannekuvauksensa Japanin haasteesta seminaarin opiskelijoille. Molemmat kirjoittajat kertoivat miten haastavaksi ja vaikeaksi työ Japanissa oli sodanjälkeisen kristinuskobuumin jälkeen muuttunut monenlaisten uususkontojen levittyä kansakunnan keskuuteen. Kysymys japaninlähetyksestä tuli minulle uudella tavalla haasteeksi. Omaa hullua ylpeyttäni kuvastaa se, että koin Japanin haasteen sopivaksi juuri minulle. Vuosia myöhemmin tavatessani nuo pastorit kerroin, että he "hönäyttivät" minut Japanin lähetykseen. Samalla jouduin tunnustamaan, että heidän kuvauksensa työn vaikeudesta maassa piti liiankin hyvin paikkansa. (Jorma Pihkala = JP)

Lean lapsuus ja nuoruus

Minä Lea olen paljasjalkainen helsinkiläinen. Synnyin Helsingissä Naistenklinikalla 21.11 1941. Minulla on kaksi vanhempaa veljeä. Ikäero heihin on vain 3 vuotta. Siskoni syntyi sodan jälkeen ja nuorin veljeni. Äitini Valerie omaa sukua Limit tuli Eestistä Suomeen vuonna 1937. Hän oli silloin 21 -vuotias ja kiinnitetty Estonian teatteriin. Hän oli näyttelijä ja balettitanssija.

Äitini (s.1917) jätti työnsä Eestissä ja avioitui suomalaisen isäni Ossi Armas Salojärven (s.1910) kanssa v.1937. Suurena yllätyksenä syttyi sota vuonna 1939 Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Äitini mukaan se oli järkytys kaikille. Se myös katkaisi äidilleni mahdollisuudet mennä Eestiin äitinsä, siskonsa sekä sukulaisten luo. Äidin isä oli kuollut 1930. Äidin veli Uno oli sodan aikana Saksan armeijaan komennettu 10 muun ystävänsä kanssa. He kaikki pakenivat Saksasta Suomen armeijaan. Isäni sattui olemaan päämajassa Helsingissä silloin ja otti eestiläispojat vatsaan. Hän kertoo, ettei ollut muuta annettavaa kuin kiväärin, panokset ja saappaat pojille. Suomella ei ollut heti sodan syttyessä varastossa sotilaspukuja ja muuta vaatetta kaikille. Myöhemmin eestiläispojatkin saivat lisää vaatetusta.

Sota-aika

Sota riehui Helsingissä ja vihollinen pommitti kaupunkia ilmasta käsin. Pimennysverhot olivat kaikilla asunnoissa ja sairaaloissa. Isäni ei saanut lomaa armeijasta tullakseen katsomaan minua tai hakemaan minua ja äitiä sairaalasta. Raitiovaunut ja taksit eivät kulkeneet. Uno- enoni sai vapaata armeijasta ja tuli hakemaan äitini ja minut. He kävelivät 7 kilometriä Helsingin Käpylään kotiimme. Minut kastettiin vasta kolmen kuukauden kuluttua isän saadessa vihdoinkin lomaa. Äidilläni oli vaikeaa kolmen pienen lapsen kanssa jonottaa ruokatavaroita kaupasta tai viedä meitä pommisuojaan. Usein äiti jäi meidän kanssamme kotiin ilmahälytyksen aikana. Hän suojeli meitä sirpaleilta kun ikkunat menivät rikki. Hän piti minua sisällä lasten vaunuissa, jotta en satuttaisi itseäni. Välillä pääsimme Heinolaan, Lusin Sipilään, vanhaan kartanoon. Siellä äitini mukaan elämä oli sitä parasta. Oli ruokaa ja ihmisiä ympärillä. Äitini opetti suomenkielen sanakirjan avulla.

Luonteeni

Olen luonteeltani avoin ja vilkas. Hoidin myös nuorempia sisarruksiani. Jos kaupasta oli ostettu hapanta maitoa tai mätää munia, minä jouduin aina ne palauttamaan kauppaan takaisin. Veljeni eivät suostuneet sellaiseen tehtävään. Myös nuorempi sisareni oli hyvin ujo ja toimin hänen puolestaan puhemiehenä tai puolustin häntä. Annoin itsestäni reippaan lapsen kuvan. Olinko sitä, en osaa sanoa? Tosin kerran minin äidiltä salaa alkulastentarhaan, jossa veljeni olivat. Tiesin, että minun tulee odottaa vielä vuosi, sillä

olin 4 -vuotias. Halusin kuitenkin mahdottomasti päästä lastentarhaan. Avasin leikkikoulun ulko-oven ja nousin rappuja ylös ja kävelin tyhjällä käytävällä. Lapset olivat omissa luokissa. Kuulin lasten ääniä. Koputin erästä ovea, joka sattui olemaan johtajattaren huoneen ovi. Menin sisään. Esittelin itseni. Kerroin suruni, että olen vasta 4 vuotta vanha. Johtajatar kyseli minun osaamistani. Kävinkö itsenäisesti vessassa, tai osasinko syödä sekä pukeutua? Kaikkiin vastasin kyllä. Pääsin tuohon leikkikouluun. Se oli minulle suuri ilo.

Leikkikoulusta palatessa kerran tein "syrjähyppyn." En tullut suoraan kotiin, vaan menin yhden tytön kanssa vastakkaiseen suuntaan ison Mäkelänkadun yli. Syyinä oli minulle suuri asia. Sain pitää ystävän purukumia suussa koko matkan hänen kotiovelleen. Tuo pieni harmaa möykky suussa oli minun ensimmäinen purukumini. Annoin purukumin sitten ystävän kotiovellä hänelle takaisin. Juoksin sieltä kovaa vauhtia kotiin, enkä kertonut äidille kiertomatkasta.

Lähes joka päivä ostin Pohjolankatu 2:n kalakaupasta tuoreita silakoita naapurille ja meille. Tuon matkan tein potkulaudalla. Joskus ostin lahnoja. Ne olivat niin tuoreita, että hyppivät kassissa. Äitini oli hyvin arka ja pelokas tarvittaessa. Hän ei uskaltanut tappaa noita lahnoja. Minä jouduin tuohon tehtävään, pitkin hampain. Näytin taas rohkeaa. Sanomalehden ja jalkojeni väliin panin ison kalan ja löin kirveen hamarapuolella kalan kuoliaaksi. Äitini huusi eteisestä välillä, joko kala kuoli?

Pyhäkoulu

Perheemme lapset kävivät lähellä olevassa Käpylän kirkossa pyhäkoulua. Itse kävin 5 vuotta ja sain lahjaksi Uuden Testamentin. Pastori Lennart Pinomaa perheineen oli pastorina ja me lapset leikimme usein kirkon puutarhassa auttaen myös puutarhuria eli "Peepee" setää. Urkuparvelle juoksimme vaikkapa paljain jaloin kesällä, kun oli hautajaiset tai häät. Sieltä katselimme ja kuuntelimme toimituksia. Urkuri Toivo Elovaara piti meistä lapsista ja saimme luvan tulla sinne. Jouluna lauloimme monen sadan lapsikuorolla joululauluja kirkon alttarin edessä. Yksi veljistäni ei osannut laulaa, mutta hän oli mukana, sillä jokainen sai palkaksi namupussin. Se oli meille mieluinen lahja.

Edesottamuksia

Isäni oli Suomen Valtiolla töissä keskusvarastonhoitajana. Saimme käydä kerran viikossa saunassa keskusvarastossa, joka oli sodan aikana ollut pommisuoja. Kerran olin siskoni kanssa kahden tuolla pommisuojaissa. Odotimme äitiä. Jostain syystä emme saaneet kuumaa vettä tulemaan. Lähdimme pitkiä käytäviä juosten alastomina keskuksen pannuhuoneeseen. Pannukattila oli suuri. Ajattelin, että voisin antaa kattilalle vähän lisää happea, jotta kuumaa vettä tulisi. Nousin korkealle puujakkaralla ja otin ison hiilihangon. Sen avulla yletyin tuon suuren kattilan oveen ja aukaisin sen. Silloin löi valtavat liekit ylleni ja pauskasin kattilan kannen kiinni ja hyppäsin pukilta alas. Minulta ei ehtinyt palaa kuin kulmakarvat ripset ja vähän etutukkaa. Minulla oli silloin pitkä tukka. Isälle kerroin tapauksen ja hän oli kauhuissaan. Hän sanoi, että koko kattila olisi voinut räjähtää. Myös minä olisin voinut palaa kokonaan. Ilmaa sai antaa kattilaan kiertämällä pientä ruuvia ja sitä vain pari millillä kerrallaan. Olin avannut koko luukun auki.

Kesämökki

Isäni oli saanut lahjaksi rintamamiestontin Helsingin Puistolasta. Hän rakensi sinne mökin, jossa oli sauna, saunakamari, keittiö, olotila ja alkovi kolmikerrossänkyineen sekä katettu kuisti, jossa ruokailimme. Myös isä osti niin sanotun poikien mökin, jossa pojat majailivat. Vietimme kaikki kesät, kolme kulkautta Puistolassa viljellen tonttia, kasvattaen mansikoita, perunaa, juureksia, marjapensaita ja omenapuita. Teimme joka päivä töitä tontilla. Metsästä keräsimme marjoja, risuja ja sieniä. Olimme myös 6 tuntia päivässä läheisellä puutarhurilla töissä. Oli silloin suuri ilo, kun pystyi auttamaan vanhempia antamalla kerran viikossa tilin vanhemmille. Siihen aikaan perheen piti maksaa lasten koulumaksut, linja-automaksut ja ostaa koulukirjat. Kouluruokaan ei meillä enää riittänyt rahaa. Joulua ja pääsiäislomalla olin Postissa töissä. Veljeni toimivat lähetteinä Helsingissä.

Oppikoulu

Menin oppikouluun Helsingin tyttökouluun. Se oli kuusivuotinen. Samalla aloitin Kansallisoopperassa balettiopinnot. Ne olivat joka päivä koulun jälkeen ja näytökset olivat sunnuntaina. Minulle kävi koulu ja baletti liian raskaaksi, koska minulla ei ollut mahdollisuuksia ostaa syötävää koulun jälkeen. Kävin balettia kolme vuotta. Isälläniikin oli vaikeuksia maksaa balettituntini. Lopetin balettikoulun. Olin edennyt

aika hyvin, mutta koulu alkoi mennä huonosti. Ei ollut aikaa ja voimia tehdä läksyjä.

Oppikoulun jälkeen en mennyt lukioon, sillä siitä olisi tullut isälleni maksettavaa. Menin Maanmittaushallituksen kartanpiirustuskurssille ja pääsin piirtäjäksi. Koulutoverini Pirkko Lahtinen oli uskova ja paras ystäväni. Hänen vanavedessään lähdin piirustusoppiin. Nyt sain palkkaa.

Asuin kotona. Meillä oli hyvin ahdasta. Meitä oli seitsemän. Yksi veljistäni lähti Uuno- enon luo Kanaan. Siskonikin päätti lähteä kotoa ja myöhemmin teki työtä lastenkllinikalla. Koko perheeni urheili paljon. Talvella hiihdimme ja luistelimme. Kesällä uimme ja pyöräilimme. Meillä ei ollut autoa. Ystäväni kutsui minua miekkailuseuraan. Aloitin miekkailun. Se oli mielenkiintoinen urheilu. Etenin pikku hiljaa Suomen mestariksi.

Englannissa

Murrosiän jälkeen vastustin kaikkea hengellistä. Luulin pääseväni omalla valitsemallani keskitiellä perille taivaaseen. Minulla oli ystäviä ja kiinnostuin myös urheilusta. Urheilu veikin suurimman osan vapaaajasta, kuin myös kilpailuihin osanotto. Myös erilaiset nuorten hovit kiinnostivat. Seikkailunhalusta ja kielenoppimisen takia kävin Englannissa 18 -vuotiaana. Siellä oloa kestitin yli vuoden. Sain englannin kielen harjoitusta ja miekkailuharrastuskin oli mukana. Olin eräässä perheessä lastenhoitajana. Perheessä oli 5 lasta ja rouva odotti kuudetta oleskellen lähinnä vuoteessa. Hän kärsi raskausmyrkytyksestä.

Henki vaarassa

Erään kerran vapaapäivänäni olin ystäväni Saaran kanssa ostoksilla Chiemissä. Palasimme ostoksilta iltapäivällä ja kävelimme kassiemme kanssa. Vaalea pakettiauto pysähtyi kohdallemme. Tukevan näköinen noin 30 -vuotias mies tarjosi meille kyytiä. Nousimme autoon. Saara lähti minua ennen pois autosta, sillä hänen perheensä asumus oli noin 300 metriä ennen minun perheeni taloa. Mies jatkoikin ajoa eikä halunnut pysähtyä, vaikka pyysin. Oli syksy ja ilta alkoi pimetä. Tajusin, että olimme Saaran kanssa tyhmiä ottaessamme vastaan kyydin. Mies oli psyykkisesti outo ja puhui kummallisia asioita. Hän kuunteli poliisiradiota ja naureskeli aina välillä, kun sai kuulla jostain taposta tai raiskauksesta. Ymmärsin olevani suuressa vaarassa. En vielä silloin ollut uskossa, mutta elämäni kulki filminauhan tavoin mielessä. Surin mahdollista elämäni loppumista näin nuorena. Minulla ei ollut mukana henkilöllisyyspapereita. Jos minut joskus löydetään, tunnistaminen on vaikeaa. Myös rakas isäni varmasti pettyisi ja murehtisi kuolemaani. Minulla oli isä, jota kunnioitin ja rakastin.

Mies ajoi Eponin Downeille. Se on suuri nummi- ja puistoalue. Oli tullut pimeä. Olin ollut autossa lähes kaksi tuntia. Hän aina välillä kysyi, että pelkäsinkö. Sanoin rauhallisesti, etten pelännyt, sillä "sinähän lupasit viedä minut kotiin! Uskon ja luotan sinuun." En koko aikana näyttänyt pelkoa. Puhuin rauhallisesti matalalla äänellä, kuin äiti lapselle. Kerroin, että hänen on turha raiskata ja tappaa minua, sillä hän joutuisi kuitenkin kiinni ja vankilaan. Ei kannata riskeerata. Saara näki sinut ja autosi. Ja jos minua ei kuulu, Saara kyllä kertoo asiat. Hän kertoi raiskaavansa minut ensin auton takaosassa olevalla laverilla ja sitten kuristavansa ja jättävänsä ruumiin ojaan. Näin hän on tehnyt monille Lontoossa. Sanoin, etten ole sellainen tyttö. Heitä on varmasti Lontoossa tarjolla. Sanoin, ettei hän sellaista halua tehdä minulle, koska on luvannut viedä minut kotiin. Sanoin luottavani häneen!

Kun hän pysäytti auton pysäköintialueelle, se oli pimeänä. Ei ollut valoja. Siellä oli yksi auto parkissa, mutta se lähti heti, kun me tulimme. Olin ajatellut syöksyä autosta ja huutaa apua. Sekin toivo meni. Olin yksin mieleltään sairaan ihmisen kanssa pimeässä autossa. Mies oli kuin punainen, vihainen sonni ja repi kesä puseroani. Hän kynsi minua ja näin, että hän taisteli itsensä kanssa. Hän olisi halunnut raahata minut auton takaosaan ja tehdä sitä paha, mitä hän ajatteli.

Jatkoin rauhallista puhetta toistamalla samoja asioita. Ja ihme tapahtui. Hän laittoi moottorin päälle ja lähti ajamaan takaisin kotiini päin. Matkalla hän pysäytti auton ja kävi yleisessä vessassa. Hän kysyi, että karkaanko? Sanoin, etten tietenkään. Hän lupasi viedä minut kotiin ja luotan häneen! Odotin autossa. Ehkä pahin oli ohi. Halusin pitää lupaukseni miehelle, vaikka se oli äärimmäisen vaikeaa. Näin ajattelin. Jostain syystä hän ei toteuttanut pahoja aikeitaan ollenkaan. Selvisin ihmeen vähällä. Oli myöhäinen ilta, kun palasin kotiin. Menin omaan huoneeseeni ja itkin pohjattomasti. Kävin kylvyssä ja otin perheen suuren koiran omaan huoneeseeni. En kertoni asiasta muille kuin Saaralle seuraavana päivänä.

nä. Tämän jälkeen en uskaltanut enää kulkea yksin Englannissa ilman koiraa. Puolen vuoden kuluttua palasin Suomeen.

Tie uskoon

Jumala johdatti merkittävästi minua. En ollut vielä uskossa. Minulla oli Englannissa varakas, uskova ystävä. Hän tuli Suomeen kosiakseen minua. Annoin hänelle "rukkaset". Isäni, joka sanoo harvoin mitään, sanoi minulle: "Älä leikittele miesten sydämiä kanssasi." Noista sanoista minulle tuli kova synnin tunto. Ajattelin kuitenkin, etten ole kelvoinen Jumalalle. En tiennyt, että Jeesus on tullut syntisiä varten.

22 -vuotiaana koin elämäni hyvin tarkoituksettomaksi, vaikka ulkonaisesti kaikki oli mitä parhaiten. Kaipasin sydämen rauhaa ja todellista kestävästä iloa. Kaikki, mitä olin siihen asti kokenut oli hetkellistä ja usein vain sain huonon omantunnon. Myös ihmissuhteilla leikkiminen ja toisen pettäminen kevyesti alkoi painaa sydäntä. Luulin kristinuskon sanoman Jeesuksesta kuuluvan vain hyvälle ja erinomaisille ihmisille. Epätoivoisesti etsin rauhaa ja anteeksiantamusta, mutta väärästä paikasta. Omatekoinen kultainen keskitie ei enää auttanut.

Mikä neuvoksi? Aivan kuin vahingossa menin Tuomiokirkon iltajumalanpalvelukseen. Ajoin omalla skootterilla ja häpesin pitkiä housujani ja istuin kirkossa takapenkille. Kuulin papin lukevan Raamattua ja sanovan minulle elämäni tärkeimmät sanat: "Jeesus on tullut syntisiä varten, pelastaakseen syntiset." Tuo sana aukaisi minulle oven, Jeesus oven. Otin tuon sanan heti vastaan uskossa. Lähdin kirkosta riemua täynnä. Minulla on Toivo! Jeesus on tullut minua varten! Saan kaiken anteeksi! Voin aloittaa uuden elämän hänessä! Itse en muuttanut elämääni. Se muuttui. Siitä hetkestä alkoi todella rikas ja mielekäs elämä. Myös lähetysrakkaus syttyi sydämeen. Olenhan saanut maistaa Herran hyvyyttä, miksi en kertoisi siitä lähellä ja kaukana oleville?

Helsingin Diakonissalaitos

Pelastuksen ilo synnytti niin valtavan innon todistaa Jeesuksesta, että "koko maailman oli saatava tietää tästä syntisten Vapahtajasta". Silloinen kartanpiirtäjän ammatti huolestutti minua, sillä en katsonut voivana lähteä lähetystyöhön, tai ei mikään lähetysjärjestö lähetä, ellen saa käytännöllisempää ammatia. Pysin Helsingin Diakonissalaitokselle vuonna 1965 valmistuakseni sairaanhoitajaksi ja diakonissaksi. Opetus oli monipuolista ja hyvin ajoitettu teoriajaksoineen. Sen jälkeen olimme käytännön työssä. Vastuuta saimme paljon, sillä jo pikkuoppilaina olimme yksin valvomassa iltapäivän klo 17:stä aamun seitsemään asti eli 12 tunnin yötä "putkeen" laitoksen kirurgisella osastolla. Aamulla olin aina sydän syrjäillä, sillä pelkäsin, että potilaat olivat vähintään kaikki kuolleet. Vastuun paine oli musertavaa nuorelle sisaroppilaille.

"Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa."

Tuo Raamatun paikka mottona aloitin 3 ½ vuoden opinnot ensin sairaanhoitajaksi ja sitten diakonissaksi. Kirjoitin päiväkirjaani itselleni:

"Säilytä puhdas omatunto Jumalan ja ihmisten edessä. Älä unohda päivittäistä hiljentymistä Herran Pyhien kasvojen edessä. Pidä Jumalan Sana kaiken auktoriteettina. Ole luja ja rohkea. Jeesus on voittaja."

"On ihme, miten pieni silmä näkee niin paljon yhtä aikaa: värejä, luonnon pursuavaa kauneutta, valoja ja varjoja. Armahda silmiä näkemästä pahaa, saastaa. Revi se silmistäni. Paranna haavat ja valele öljylä ja puhdistista."

"Herra on niin turvallista olla sinun käsivarsillasi. Levätä sinun haavoissasi. Katsella sinun täydellistä puhtauttasi. Opetella kuinka hiljainen ja nöyrä sinä olet." (16.10.1965)

"Pimeys ja valkeus kohtaavat. Taistelu on kiivas. Pimeyden henkivallat ovat legioonina liikkeellä villiten nuorisoa. Ilma on sähköistä. Kiihkeää musiikkia soi. Kadulla kirouksia ja juopumusta sekä oksennusta. Mutta kaiken yllä on Kaikkivaltias Jumala. Jeesus on voittanut pimeyden vallat."

Diakonian teoriajaksot olivat ajatusta herättäviä. Diakonia on kristilliseen uskoon ja rakkauteen perustuva lähimmäisen palvelemista ja auttamista. Se on kokonaisvaltaista itsensä likoon panemista lähimmäisen hyväksi. Me toimimme Jeesuksen suuna, käsinä ja jalkoina täällä maailmassa. Diakonian alkujuuret voidaan löytää jo Vanhan testamentin luomiskertomuksesta. Siinä korostetaan, että ihmisen on tarkoitus elää yhdessä toisten ihmisten kanssa. Kaikki luodut ovat Jumalan kuvaksi tarkoitettuja ja arvokkaita. Meidän tulee huolehtia orvoista, leskistä, muukalaisista, vangeista ja orjista. Jeesuksen opetuksessa lähimmäisen rakkaus seuraa ja on sisäkkäin Jumalan rakkauden kanssa. Tämä palveleva rak-

kaus ruumiillistuu meissä Jumalan armosta sekä anteeksiantamuksesta. Se panee meidät liikkeelle vie-
mään ilosanomaa Jeesuksesta lähelle ja kauaksi.

Kasvatus oli joskus Diakonissalaitoksella tiukkaa. Kerran sain nuhteita koko opettajakunnalta huonosta
käytöksestäni. Satuain nauramaan ulkopuolisen luennoitsijan tunnilla. Pyysin huonoa käytöstäni itkien
anteeksi. Eräs opettaja totesi sisar Lean olevan huonon diakonissa-ainesta. Tällaiset nuhteet olivat ko-
via nuorelle, innokkaalle luonteelle. Kuitenkin niistä on saanut oppia hitusen ajattelevaisuutta, nöyryyttä
ja hiljaisuutta.

Evankeliointia

Vapaa-aikana diakoniaopiskelun lomassa tein uskoon tulleiden muiden opiskelijoiden kanssa kotilähe-
tystyötä ja katuevankelioimistyötä. Helsingissä oli puhjennut nuoriso- ja opiskelijaherätys. Katuevanke-
liointi ei ollut aina helppoa, sillä vastassamme oli usein humalassa olevia vanhoja ja nuoria lauantai-il-
lan rähinöitsijöitä. Intoa ei meiltä puuttunut, vaikka taitoa puuttui paljon.

Kerran olin jakamassa lauantai-illan kutsuja yksin evankelioimiskokoukseen. Menin linja-autoasemalle.
Kysyin kahvion emännältä, saanko jakaa kutsuja? Hän antoi luvan. Kun olin jakamassa pöytiin, yhtäk-
kiä joku mies rupsi huutamaan. "Poliisi, täällä on nuori nainen. Viekää hänet ulos." Saman tien tuli kak-
si poliisia sanomatta mitään ja he ottivat minua niskasta kiinni ja heittivät asemalta ulos. Olin ulkona.
Siinä meni kaikki halut kutsujen jakamiseen ja palasin Frebelle odottelemaan kokouksen alkua. Minulla
oli vastuulla kirjaopäytä, jonka tuotto meni Ambomaan lähetin tukemiseksi. Lauloin kitarakuorossa ja yri-
tin selvitä kadulta tulleiden humalaisten kanssa. Me kaikki teimme kaikkea. Ei meillä ollut rahaa tai bud-
jettia. Saimme ilmaiseksi kokoontua. Oli herätystä. Ihmisiä tuli uskoon. Kävimme sairaaloissa, vankilois-
sa ja teimme kotilähetystyötä. Herra oli kanssamme. Samalla opiskelimme: minä Diakonissalaitoksella
ja Jorma Yliopistolla.

Kurssiaikana autoin asunnottomia kadun kulkijoita ja vein heille piimää ja ruokaa ja jopa kutsuin kerran
kadun kulkijan laitoksen ruokasaliin ostamallani vieraslipulla. Siitä sain jälkepäin kovat haukkumiset
laitoksen ylemmältä taholta. Jo siihen aikaa oli huumeiden ja päihteiden käyttäjiä ja heitä yritimme myös
auttaa. Kerran toimme oppilasasuntolaan salaa pari tyttöä selviämään yli yön.

Yhtenä syysaamuna palatessani korvaklinikalta ja kävellessäni yövuorosta "ongin" Töölönlahdelta yh-
den nuorehkon miehen vedestä, kuivalle maalle ja sitten todistin hänelle Herrasta. Siitä sain silmilleni,
sillä mies, joka oli Kakolan vankilat monesti käynyt ja sairasti sukupuolitautia, yritti yhtäkkiä suuttues-
saan tartuttaa käsissään olevaa pahaa ihottumaa käsiini. Hän totesi vihaisena ja ylpeänä, ettei ollut vie-
lä niin syntinen, että tarvitsisi tuota mainitsemaani Jeesusta. Tuo tapahtuma oli hyvä opetus minulle.
Auttajalla tulee olla ylhäältä tulevaa viisautta ja alhaalta tulevaa nöyryyttä.

Siinä vaiheessa kun Jorma ja minä seurustelimme, emme tienneet, voisiko Jorma lähteä lähetystyöhön
läpikäymänsä vaikean sairauden tähden, vaikka hänellä olikin lähetyskutsu. Ajattelin sellaista mah-
dollisuutta, että lähtisin yksin kentälle. Jumala antoi meille kuitenkin sisäisen vakuutuksen siitä, että voi-
simme lähteä yhdessä. (Lea Pihkala = LP)

Seurustelu kumppanin luovutus Herralle

Japanin muodostuminen haasteekseni (Jorma) liittyi osaltaan myös siihen, että terveyssyistä tropiikin
kaltaiset maat oli pakko karsia kuvioista pois. Myöhemmin lähetyskurssille pyrkiessäni lääkärin lausunto
oli, että saattaisin selviytyä ehkä kevyestä työstä tropiikissakin. Vuoden 1967 keväällä jouduimme seu-
rustelukumppanini Lean kanssa vaikeaan valintaan. Kun tiesin, että Lealla on selkeä kutsu lähetystyö-
hön, mutta minulla ei ollut mitään varmuutta siitä, voisinko koskaan lähteä terveyssyistä. Kysymykseni
kuului: "Onko minun lupa jatkaa seurustelua hänen kanssaan, jos sillä tavalla estän häntä toteuttamas-
ta sitä kutsua, jonka Herra oli hänelle antanut?" Omalla tahollaan Lea kipuili saman kysymyksen kans-
sa. Kävin asian tiimoilta rukoustaisteluun, jonka lopputulos oli, että päätin lopettaa seurustelun ja luo-
vuttaa Lean Herran palvelukseen. Mutta parisen viikkoa myöhemmin Herra antoi sisäisen vakuutuksen,
että minäkin pääsen ulkolähetystyöhön. Tämän vastauksen saatuaamme menimme kihloihin 23.5.1967.
Kihla-aika kesti vielä parisen vuotta, sillä Helsingin Diakonissalaitoksen sääntöihin kuului tuolloin, että
koulutuksen aikana diakonissaoppilaat eivät saa olla naimisissa.

Keväällä 1969 valmistuin filosofian maisteriksi ja Lea diakonissaksi. Huhtikuun 13. menimme naimisiin Helsingin Vanhassa Kirkossa. Vihkipappina toimi Raimo Mäkelä. Hääjuhla muodostui evankelioimiskoukukseksi, niin väkeviä puheita siinä pidettiin. Hääkakku oli mitoitettu 120 hengelle, mutta osallistujia tuli kuitenkin 180. Mutta "kakkuihme" tapahtui, jokainen osanottaja sai ainakin pienen siivun siitä.

Kansanlähetyksen palvelukseen

Kaksi vuotta aiemmin perustettu Kansanlähetyksen oli hankkinut Ryttylästä entisen poikakodin, jota oltiin kunnostamassa uudeksi lähetysskouluksi. Edellisen vuoden lopulla ensimmäiset lähetit oli lähetetty Japaniin ja Etiopiaan Norjan Luterilaisen Lähetysliiton (NLM) yhteyteen sekä Afganistaniin IAM:n yhteyteen. Päätimme hakea Kansanlähetyksen lähetysskurssille. Se alkoi osaltamme raamattukurssina syyskuussa. Kevätkausi 1970 oli varsinaista lähetysskurssia, mutta se jäi Jormalta väliin, koska silloinen lähetyssihteeri lähti perheineen vuoden opetusjaksolle Japaniin Koben Luterilaiseen Teologiseen Seminaariin (KLTS). Hänen sijaisekseen nimitettiin Stig-Olof Fernström ja hänen apulaisekseen Jorma. Käytännössä lähetyssihteerin tehtävät kaatuivat Jorman niskaan. Koska Kansanlähetyksen keskustuimisto oli Helsingissä, muutimme lähetysskurssin päätyttyä pääkaupunkiseudulle. Työ lähetyssihteerin apulaisena kesti puolitoista vuotta. Sen jälkeen muutimme Kuopioon, sillä Pohjois-Savon vasta perustettu Kansanlähetyspiiri oli valinnut meidät läheteikseen. Vietimme hiukan toista vuotta kiertäen Pohjois-Savoa evankelioimis- ja opetustyössä. Pikku hiljaa meille alkoi syntyä lähettäjärengas, johon kuului myös jäseniä Helsingistä ystäviämme Freben ajoilta. Vuonna 1970 aloimme lähettää ystäväkirjeitä muodostumassa olevalle tukijajoukollemme. Vuoden 1972 alusta olin kuusi kuukautta Englannissa opiskelemaan kieltä. Lea oli aiemmin ollut runsaan vuoden maassa, joten hänelle riitti neljä kuukautta. Kuopiossa vietetyn kesän jälkeen opiskelimme pari kuukautta ruotsinkieltä Koivulahden pappilassa, sillä meidän yhteistyökumppanimme Japanissa oli aluksi norjalainen NLM. (JP)

Valmistautuminen lähtöön

Kahden vuoden kihlautumisen jälkeen avioiduimme vuonna 1969. Samana vuonna oltuamme puoli vuotta kumpikin töissä haimme syksyllä lähetysskurssille Ryttylään. Me olimme saaneet säästöön molempien vuoden lähetysskurssin maksun. Maksoimme heti kätelemässä koko summan.

Lähetysskurssilla asuimme poikien kerroksessa yhdessä huoneessa. Aamupäivällä teimme rakennuksella töitä eli saneerasimme rakennusmestari Kuoppasalmen johdolla Teinilää ja muita rakennuksia. Korkkimatot vedettiin sorkkaraudoilla irti ja seinät kuivattiin ja maalattiin sekä ikkunan pokat jokainen raaputettiin käsipelillä partaterällä ja maalattiin uudestaan. Me myös siivosimme koko Teinilän vuorollamme ja meillä oli tiskausvuorot sekä syksyllä perunan ja porkkanan nosto sekä marjatalkoot. Pidin Eeva Mustosen (Barendsen) kanssa tyttökerhoa kerran viikossa ja kuljimme kotilähetystyössä Ryttylän koteja läpi evankelioiden. Meillä oli oppilaskuoro ja muuta toimintaa. Itse oma-aloitteisesti opettelimme Raamatun jakeita ulkoa. Elimme rukouksessa Neuvostoliiton kristittyjen mukana kärsimyksessä ja olimme itse valmiita myös vankilaan. Oli hyvä opetella Sanaa ulkoa, jos vaikka Suomeenkin tulisi kristittyjen vainot.

Vanhin tytär Hanna syntyi lähetysskurssin aikana. Hän kulki minun kainalossani luennoilla ja välillä nukui vaunuissa ulkona ikkunan ulkopuolella. Siihen aikaan ei ollut itkuhälyttämiä.

Muutimme Kuopioon. Puolitoista vuotta kesti lähetyksen synnyttely Pohjois-Savossa meitä kentällä kannattavaksi ryhmäksi. Sinä aikana oli meille syntynyt vuonna 1971 keskoskaksoset. Toinen heistä oli vakavasti sairas. Asuimme, me viisi henkeä, Kuopiossa kerrostalossa yhdessä huoneessa ja toisessa huoneessa asui kaksion omistaja, uskova Jussi Jauhiainen ja Huttusten Pekka sekä Markku.

1972 jouluna pääsimme lähtemään Japaniin ensimmäisen kerran. Lapsia meillä oli kolme alle kolme vuotta vanhaa mukaan. Itse lähdin sillä mielellä, että täällä kentällä lähetystyössä ollaan loppu elämä. Annoimme pientä maksua vastaan suunnilleen kaiken omaisuutemme. Taisi jäädä isäni lahjoittama kapiokirstu Suomeen.

Kun ajattelen valmistautumistani ja opiskeluaani lähetystyötä varten olin onnellisen tietämätön asioista, joista tämän päivän opiskelija olisi ottanut selvää. En asettanut juuri mitään kysymyksen alaiseksi. Otin asiat ja elämän sellaisena kuin se tuli eteen ja se oli minusta hyvä. Se ehkä kuulostaa suorastaan hul-

luudelta tämän ajan ihmiselle. Olisiko minun kohdalla toteutunut se sana, jossa "Jeesus valitsi sen, joka ei itsessään ole mitään."

Pioneerityöhön Shikokulle

Kävimme kaksivuotisen japanin kielikoulun pääsaarella Kobessa. Muutimme sitten vuonna 1974 Shikokulle pienelle neljän miljoonan asukkaan saarelle. Aloitimme Kitajiman kauppalassa pioneerilähetystyön. Alussa nukuimme mukavalla tatamilattialla eli kaislasta punotulla lattialla. Vuoteita ei silloin ollut sillä ne eivät olisi mahtuneet asuntoon. Patjat otettiin yöksi kaapista lattialle.

Siihen aikaan Japanissa oli vielä köyhyyttä ja asunnoista oli suuri pula. Erään japanilaisen kristityn lupauduttua takaajaksi saimme vuokrattua 43 neliön pikkutalon. Samanlaisia taloja oli metrin välein kymmenen kappaletta. Huonekaluja ei ollut muuta kuin keittiössä ruokapöytä ja tuolit. Asuntoon kuului japanilainen ofuro eli kylpy ja pieni huone, johon Jormalle mahtui kirjoituspöytä ja tuoli sekä kahden istuttava sohva. Tämä pikkutalo toimi lähetyskeskukseksi päämajana. Asunnossamme ei ollut varsinaista pihaa eikä kadulle ollut kuin ovesta metrin matka. Tuo tatamilattia toimi päivisin lasten leikkipaikkana. Meillä oli syntynyt toiset kaksoset vuonna 1975. Lapsia oli nyt viisi, joista vanhin oli viisi ja puolivuotias.

Alkuajan työ

Tatamihuone oli kovassa käytössä. Siinä kokoontui naiset naistenpiiriin, pyhäkoulu ja englanninryhmä, joissa kaikissa oli japaninkielellä raamattuopetusta. Levitimme lähialueelle kutsuja ja vuokrasimme evankelioimiskokousta varten kauppalan talolta tilaa. Saimme myös auttaa kahta perhettä ottamalla heidän omaispotilaansa kaksi naista mielenterveyskuntoutujaa. He tulivat aamuisin meille kahden vuoden ajan palaten sitten iltpäivällä kotiin. He söivät aina lounaan ja tiskasivat siitä hyvästä minulle. Kotimme oli kaikille tulijoille avoin. Ihmisiä pääsi sisään tulemaan ikkunasta ja menemään ulos samaa kautta. Kengät he jättivät ikkunan ulkopuolelle. Tämä oli nyt se pioneeritilanne, jossa työ aloitettiin.

Erilaiset ihmisryhmät tulivat lähetin kotiin. Yhteiskunnan rattailta tipahtaneet ja oman sukunsa hylkäämät tai entiset rikolliset sekä monenlaista sairautta kantavat, kehitysvammaisten äidit ja mielenterveysongelmalliset koputtelivat lähettiperheen ovea. Meillä oli pitkän aikaa ystävänä eräs entinen Japanin kuuluisimman rikollisliigan jäsen, jota kaikki asukkaat pelkäsivät.

Naisen ja äidin rooli

Mikä oli naisen ja äidin tehtävä? Se oli kokopäiväinen ja monipuolinen lähetystehtävä. Sai hoitaa omien lasten lisäksi naapurien lapsia ja osoittaa vieraanvaraisuutta kaikille jotka tulivat. Ja heitä tuli paljon ja jopa yölläkin, jos jollain oli jokin kriittinen tilanne tai ensiapua tarvittiin esimerkiksi kun joku oli ajanut syvään ojaan polkupyörällä tai autolla lyhtypylvääseen ovemme eteen. Sairaanhoidajana yritin antaa ensiapua ja tilasimme ambulanssin. Sana levisi ja saimme näillä rakkaudenpalvelutöillä naapurien luottamuksen. He usein kysyivät, miksi olimme tulleet vieraaseen maahan. Miksi me autoimme ja välitimme heistä? He lähettivät lapsia pyhäkouluun ja enimmillään oli kerran 30 lasta pyhäkoulussa tuossa pienessä tatamihuoneessa. Vaimo ja lapset ovat avainasemassa pioneerilähetystyössä ja myös jo perustetussa seurakunnassa. Saimme kertoa Jumalan rakkaudesta Jeesuksessa. Luonnollisesti tuli työn ja leikin lomassa laulettua hengellisiä lastenlauluja ja puhuttua kristillisestä perheestä Raamatun valossa.

Autoimme ihmisiä heidän elämänsä kriiseissä ja saimme niin lunastettua ainoina kauppalan ulkomaalaisina ihmisoikeutemme eli he huomasivat meidän olevan ihmisiä. Tyhmäntuntuisesti luotimme, uskalsimme ja sitouduimme yli ymmärryksen käyviin Jumalan lupauksiin elinikäiseen riippuvuuteen Vapahtajasta ja lähetystyöstä. Jumalan rakkaus alkoi näkyä – meistä huolimatta – ja ihmisiä alkoi kokoontua luonamme.

Lasten meno leikkikouluun avaa äideille mahdollisuuksia ottaa yhteyttä muihin äiteihin. Jos lapsi menee kansalliseen ala-asteeseen, tulee paljon luonnollista kanssakäymistä äidille vanhempien kanssa ja omat lapset tuovat tovereita kotiin.

Lapsen syntymä ja naapurin joutuminen sairaalaan tuo luonnollisia mahdollisuuksia muistaa ja ottaa yhteyttä. Surun ollessa on hyvä käydä kotikäynnillä. Eri elämäntilanteissa tulee olla lähimmäisten mukana ja nähdä vaivaa. Japani on lahjakulttuurikansaa. Lahjoja tulee antaa ja ottaa vastaan.

Jeesus sanoo: *"Ei terveet tarvitse parantajaa vaan sairaat, en ole tullut vanhurskaita vaan syntisiä var-*

ten." Tästä sanasta saa ammentaa muille ja haukata siitä joka päivä itse.

Työ etenee

Saimme kansallisen työntekijän Shigeru Miyazakin avuksemme. Vuokrasimme toisen pikkutalon, jossa hän asui ja aloimme pitää siinä jumalanpalveluksia sunnuntaisin tatamilattialla istuen. Seurakuntaa alkoi syntyä, kun teimme rakkaudenpalvelutyötä ja huonolla kielitaidolla opetimme Sanaa opettaen ja ruokailimme. Jumala teki työtä Pyhän Henkensä kautta ihmisten sydämissä.

Sitten tuli eteen jo tontin osto, johon tuli Suomesta lähettäjältä raha. Otimme lainaa pankista. Meitä oli aluksi viisi ruokakuntaa ja rakensimme omakotitalon kokoisen kaksikerroksisen rakennuksen siihen. Ensin saimme yhden kerroksen valmiiksi. Maksoimme lainaa joka kuukausi 9 vuotta. Seurakunta alkoi kasvaa ja lainanmaksajiakin tuli lisää.

Vaikeuksia

Elämä oli välillä hyvin vaikeaa. Jotkut lapsistamme sairastivat vakavasti ja olin heitä hoitamassa sairaalassa yötä päivää monta kuukautta. Oli monenlaista huolta. Olimme ainoat lähetit Kansanlähetyksestä, jotka jäivät muitten siirtyessä uuteen lähetysjärjestöön, Kylväjään.

Olimme yksin Shikokun saarella. Kansanlähetyksen rekisteröityminen itsenäiseksi juridiseksi yhdyskunnaksi, jolla oli oikeus anoa uusia viisumeita uusille työntekijöille kesti puolitoista vuotta. Myöhemmin saimme ottaa vastaan Suomesta uusia lähettiä.

Ei tullut kuitenkaan suurissa vaikeuksissa mieleeni lähteä kotimaahan ja laittaa rukkaset naulaan. Olimme sitoutuneet Kristukseen ja lähettävään järjestöön Kansanlähetykseen sekä rakkaisiin rukoileviin ja uhraaviin lähettäjiimme Helsingissä ja Pohjois-Savossa. Vapahtajamme ei petä eikä tee virheitä. Me ihmiset petämme ja teemme paljon virheitä, jotka Jumala armossaan vielä kääntää siunaukseksi.

Teimme 17 vuotta Herran työtä Shikokun saarella ja sinä aikana kävimme kaksi kertaa Suomessa.

Kymmenen vuotta Suomessa

Palasimme Suomeen ja olomme venyi yhdestä vuodesta 10 vuodeksi. Suomi oli muuttunut. Lapset kävivät kouluja ja valmistautuivat opiskeluistaan omaan itsenäiseen elämään. Raskaita sairauksia saimme Suomen aikana kokea sekä onnettomuutta, jossa kuitenkin yksi tyttäristämme lopulta selvisi hengissä. Kiitos siitä Herralle. Hän oli jo sisäoppilaitoksessa, Jasukossa eli Japanin suomalaisessa koulussa, lukion ensimmäisen luokan lopussa sairastunut psyykkisesti.

Meillä ei ollut omaisuutta eikä omaa asuntoa. Seitsemän lasta kävi kouluja mikä ylä- tai ala-astetta tai lukioita tai yliopistoa tai sairasti rajusti. Vuokrat olivat kalliit, sillä piti olla iso asunto ja Kuopiosta ei selkeää hevin löytynyt. Menin yötyöhön sairaalaan, jotta voisin hoitaa kahta psyykkisesti sairasta tyttärtä. Tarvitsimme lisätuloja vuokranmaksuun. Muut lapset ottivat kotona vastuuta sisarista, kun nukuin aamulla yötyön jälkeen sairaalan tiloissa. Jorma kiersi valtakunnallisessa julistustyössä ja oli jopa 200 matkapäivää vuodessa poissa kotoa.

Uudestaan Japaniin

Vuonna 1999 Jumala kutsui minua, joka vastustelin, palaamaan Japaniin. Lähtö ei ollut itsestään selvää. Meillä oli yksi aikuinen tytär ja hän oli monivammainen ja toinen oli lopettanut opiskelun ylioppilaaksi pääsytään jälkeen psyykkisistä syistä.

Minulla itselläni oli myös Japanista syvä trauma. Olin joutunut syvään kuiluun ja masennuihin omasta luonteestani, joka oli tosikkomainen ja liian rehellinen sekä suora. En ymmärtänyt japanilaista kulttuuria ja salattua kansaa. Koin itseni ihan mahdottomaksi ja huonoksi lähetiksi. Olin saanut murha- ja tappouhkia ja tiesin, että minussa varmasti on ollut syytä. Se vain ei ollut minulle oikein selvinnyt. En kokenut syyllisyyttä tekemisistäni. Toki olin tehnyt virheitä ja ne saanut anteeksi, mutta että olisin jonkin henkilön tappanut tietämättäni tai ollut osasyylinen jonkun itsemurhaan, tuntui käsittämättömältä, sillä olin kyllä yrittänyt häntä auttaa ennen asianomaisen kuolemaa. En hyvistä pyrkimyksistäni huolimatta onnistunut.

Jumala poisti pikku hiljaa esteitä ja vahvisti sydäntäni uskaltautumaan lähteä Jorman kanssa vuonna

1999.

Kuka on lähetystyöntekijä? hän on iloisten jälleennäkemisten ja raastavien jäähyväisten välimaastossa elävä ja toimiva *muuttojen* ammattilainen! Perheenä jouduimme muuttamaan noin 50 kertaa.

Nyt mukaamme lähti monivammainen tyttäremme. Kuusi lasta jäi Suomeen. Viivymme tällä uudella jaksollamme 15 vuotta. Teimme työtä Nishinomiassa ja Aossa kolmisen vuotta. Sitten asuimme Hiroshiman läänissä Fukuyaman kaupungissa. Hoidimme 25 vuotta vanhaa seurakuntaa opettaen Raamatua ja pitäen lukuisia piirejä ja rukoillen sekä hoitaen sieluja. Levitimme ilosanomaa Jeesuksesta ympäristöön seurakuntalaisten kanssa. Sitten siirryimme Kobeen, jossa Jorma opetti Raamattukoulussa. Samaan aikaan aloitimme yhdessä korealais-japanilaisen tiimin kanssa uutta pioneerityötä HAT Kobessa, suurkaupungin uudessa keskuslähiössä.

Sinikan palvelu

Meillä oli monivammainen Sinikka mukana. Hän oli siunaukseksi Japanin seurakunnille. Hän todisti japaninkielellä ja rukoili. Hänessä toteutui 30 vuoden jälkeen profetia, jonka saimme, kun hän syntyi kaksossiskonsa kanssa Suomessa. Hän oli syntymänsä jälkeen teho-osastolla. Lääkäri ei antanut meille inhimillisesti katsoen mitään toivoa hänen eloonjäämisestään. Hän oli syntynyt keskosena ja lopetti hengittämisen yhden päivän vanhana ja joutui ilmarintaleikkaukseen. Hän oli myös saanut aivovaurion kärsiessään hapenpuutteesta synnytyksessä. Silloin kun ei meillä ollut mitään toivoa, antoi Jumala rukouksessa Jormalle lupauksen, että tämä tytär toisi toivoa ja iloa Japanin lähetystyössä. Sinikka sairastui vielä viisivuotiaanakin aivokalvontulehduksen. Lukioiässä hän sairastui psyykkisesti, mutta Jumalan syntymän yhteydessä antama profetia toteutui. Asiat saattavat kestää ja rukousvastaukset viipyä. Jumala kuulee huokauksemme ja vastaa omalla ajallaan. (LP)

Vuosilukukartta 1970-2020

1970-1972	Valmistautumista kentälle lähtöön
1972	Kielikoulu Englannissa
1973-1974	Japanin kielikoulussa Ashiyassa
1975-1978	Uutta seurakuntaa perustamassa Tokushiman läänin Kitajimassa ja Aizumissa
1978-1979	Kotimaantyöjakso Suomessa
1979-1983	Toisella kaudella Yoshinogawan seurakunnassa
1983-1984	Kotimaantyöjakso
1984-1989	Seurakuntatyössä Ananissa
1989-1999	Kotimaan kausi
1999-2002	Uudelle jaksolle seurakuntatyöhön Nishinomiyaan ja Aoon
2002	Lyhyellä välikausijaksolla Suomessa
2002-2006	Seurakuntatyössä Itä-Fukuyamassa
2006-2007	Kotimaantyöjaksolla
2007-2012	Raamattukoululla ja HAT Kobessa
2012-2013	Kotimaantyöjaksolla
2013-2014	Sijaisena Awajin seurakunnassa
2014-2015	Itä-Tokushiman ja Awajin seurakunnissa
2015-2020	Kotimaassa ja lyhyillä jaksoilla Japanissa

Ystäväkirjeitä lähetystyöhön valmistautumisjaksoltamme 1969-1972

1.5.1970 Ryttylä

Armon kasvu

Mieleeni painui eräitä kohtia eräästä Raamattu -luennosta. Luennoitsija puhui 2 Piet.1:1-12 perusteella mm armon kasvamisesta, lisääntymisestä, joka tapahtuu jakeen 2 mukaan Herramme Jeesuksen **tuntemisen** kautta. Armon hän kuvasi seuraavasti:

Kun olemme olleet uskossa yhden vuoden, on armo "noin suuri", mutta kun olemme olleet uskossa 10 vuotta, on armo kasvanut kasvamisestaan eli uskoon tullessamme oli armo "paljon pienempi" kuin nyt oltuamme uskossa monta vuotta. Miten niin? Koska se tapahtuu Kristuksen tuntemisen kautta. Ja kuta enemmän me tunnemme Kristusta, sen suurempana me näemme oman syntisyytemme ja tarvitsemme yhä enemmän armoa. Mitä useammin joudumme menemään syyllisinä Herran tykö, sitä suurempana tunnemme armon syntien anteeksiantamuksessa. *"Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi"*. Samoin kuin armo samoin myös rauha lisääntyy jakeen 2 mukaan Kristuksen tuntemisen kautta. Minua tämä asia ilahdutti. On hienoa kun armo kasvaa ja syvenee Kristuksen tuntemisen kautta. Ei tarvitse masentua mennessään Herran tykö syntisenä, kun tietää tuon Raamatun kohdan. Tämän voi kokea todellisena juuri nyt. (LP)

1. 12. 1970 Helsinki

Ei vääriä taakkoja

Kuluneita kuukausia ajatellessani Herra on kirkastanut ainakin yhden asian. Se on se, että hän ei haluaisi, että me kantaisimme sellaisia taakkoja ja sellaista vastuuta, jonka hän itse haluaa omille hartioillensa nostaa. Jos kaikesta huolimatta huolehdimme ja kannamme murheita kysymyksistä, joista hän lupaa kantaa huolen, me väsyttämme sillä itsemme lopen uupuneiksi ja annamme erittäin huonon todistuksen omasta Herrastamme, joka kuitenkin lupaa kantaa kaikki meidän murheemme, kun me ne ruokouksessa ja kiitoksen kanssa hänelle jätämme. Lihan käsivarrella taistelemisen joissakin asioissa saattaa olla lyhyellä tähtäyksellä tehokkaan tuntuista, mutta se ei anna todellista hedelmää ja ennen kaikkea se uuvuttaa, masentaa ja lopulta antaa Saatanalle erinomaisen sijan hyökätä omaan sydämeen. Jotakin tästä olen taisteluiden keskellä kokenut ja nyt maatessani täällä vuoteella olen saanut kokea sitä, että Herra haluaa nostaa omille hartioillensa nämä taakat, liittyivät ne sitten työhön tai omaan tulevaisuuteen tai siihen, mikä tässä ympärillä on.

Tuore anteeksiantamus

Toinen asia, josta Herra on näitten muutamien hiljaisuuden päivieni aikana puhunut, liittyy yksinkertaiseen armon evankeliumiin, siihen, elätkö minä totella päivittäisestä ja tuoreesta syntien anteeksiantamuksesta. Näyttää usein siltä, että monet pelot ja epävarmuus tekevät hermostuneeksi ja kättäisäksi, mutta kaiken taustalta ilmeneekin se, että Kristuksen täydellinen rakkaus, joka Golgatan veressä tulee ilmi, onkin jäänyt tuoreena tavalla koskettamatta omaa sydäntä. Meillä Herran omina on todellinen lahja ja siunaus siinä, että veljet ja sisaret Herrassa voivat julistaa, että Jeesuksen nimessä ja veressä synnit saa omistaa anteeksi ja kaikki kaiken lisäksi.

Herramme tulee

Kolmas asia, josta Herra on myöskin puhunut, liittyy hänen omaan tulemiseensa. Vaelluksemme on täällä kohti kuolemaa elettävää elämää tai kohti Kristuksen toista tulemistä elettävää elämää. Kuoleman ennen Kristuksen toista tulemistä merkitsee uskovalle täsmälleen samaa kuin Kristuksen paluu sille, joka jää tänne siihen asti. Kun Herra on kysynyt sitä, että olenko valmis, olen voinut Herran armosta vastata ja sanoa, että olen valmis siksi, että Jeesus on minut omaksensa ostanut, lunastanut verellänsä. Mutta toisaalta on hyvin lähellä se Paavalin toteamus, että "me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista". Haluaisin todellakin päästä Kristuksen toiseen tulemiseen niin, että saisin mieluummin nähdä hänen tulonsa kuin kulkea kuoleman kautta hänen kohtaamiseensa. Mutta Herra on se, joka on valmistanut meidät tähän tilanteeseen, niin kuin Paavali jatkaa. Hän, joka on antanut Pyhän Hengen meille sen vakuudeksi, että oli niin tai näin, saamme olla Herran omaisuutta. (JP)

15.3.1971 Helsinki

Johdatus nyt

Usein näyttää siltä, että me uskovat käännämme kilvoituksessamme huomiomme johonkin itsessään hyvin tärkeään kysymykseen, mutta menetämme samalla kyvyn nähdä kaikkein tärkeimmän. Voimme esimerkiksi niin kokosydämisesti antautua kyselemään Herran tahtoa tulevaisuutemme nähden, että emme kuulekaan Herran ääntä niihin asioihin nähden, jotka ovat käsillä juuri nyt. Ja kuitenkin parasta valmistautumista sille, että hän saisi meitä käyttää tulevaisuudessa on, että johdonmukaisesti kuljemme tässä nykyhetkessä askel askeleelta hänen johdatuksessaan ja haluamme todistaa hänen armastaan niille, joiden keskelle hän on meidät nyt asettanut.

Jos vain odottelemme, mitä suunnitelmienne täytyminen tuo tullessaan, niin saatamme jopa vihastua Herralle, jos hän katsookin hyväksi muuttaa meidän omat kaavailumme päälaelleen. Kun meidän perheemme elämässä on suunnitelmia jouduttu melko tiuhaan muuttamaan, uskon sen johtuvan Herran halusta opettaa luottamaan häneen ja hänen viisauteensa, vaikka hän salaisikin pitkäntähtäyksen suunnitelmansa.

Herran aikataulussa

Meidän aikamme ovat hänen käsissään ja hän haluaa osoittaa myös, että niin on, mutta samalla että hän on täynnä armoa ja totuutta. Aivan käytännön kysymyksissä olemme saaneet nähdä, että Herran aikataulu on hyvin täsmällinen. Hän ei myöhästy. Esimerkiksi kun joudumme juuri nyt vaihtamaan asuntoa täällä Helsingissä, missä asuntotilanne on tavattoman vaikea, saimme tämän nähdä.

Lahjavanhurskauden aarre

Eräs asia, josta olen iloinut, on vanhurskauttamisen ihme. Mikä tavaton ilo, vapaus ja turvallisuus onkaan siinä, että saan tietää olevani täydellinen Jumalan pyhien kasvojen edessä. Niin todellakin, olen täydellinen, missään kohden en ole puuttuvainen, kelpaan tällaisenani Jumalalle. Näin on, vaikka koenkin syvästi oman syntisyyteni, joka nostattaa sydämen syövereistä mitä järkyttävintä saastaa ja turmelusta. Silti olen täydellinen, minulla ei ole mitään pelättävää Jumalan tuomio minua kohdatessa, sillä olen saanut omaisuudekseni **lahjavanhurskauden**. Jeesus on ottanut **koko** minun syntisyyteni ja sen hedelmät kantaakseen Golgatan ristin puulle, hän sai jo rangaistuksen minun tekojeni ja olemukseni tähden. Mutta asia ei ole vain näin, hän, joka eli ilman yhtään syntiä maan päällä, on lahjoittanut minulle tällaiselle oman elämänsä, täydellisen elämänsä. Jumala tuomitsee minut Jeesuksen pyhän elämän mukaan ja Jeesuksen hän tuomitsi ja rankaisi minun elämäni, minun syntieni mukaan. Tämä on vanhurskautta, Jumala **ei lue** minulle enää **mitään** syntiä.

Pyhitys kiitosta Golgatasta

Sillä, että haluan kilvoitella Herran kasvojen edessä ja sillä, että tahdon kuulla hänen kutsuansa mennä sinne, minne hän haluaa johtaa, en lisää vähääkään sitä täydellisyyttä, joka minulla jo on. Täydelliseen ei **voi** lisätä enää mitään. Kilvoitukseni on vain **kiitosta** Herralle, se on kiitosta Golgatasta. Mutta juuri tässä tarvitaan uskoa. Kun kaikki tosiasiat, sydämen pahuus ja synti, näyttävät puhuvan päinvastaista kieltä, niin tarvitaan todella uskoa Herraan Jeesukseen ja hänen sanaansa, joka vakuuttaa, että olen Jumalan lapsi ja vanhurskas hänen itsensä tähden, vaikka olenkin itsessäni mahdoton. Eläminen uskossa on todellakin vaeltamista vain armosta.

Elleivät lähetit kentällä ja elämme me itse kukin elämässämme jaksaa pitää tätä armon tosiasiaa kasvojemme edessä, niin emme jaksaa pitkään taistella ja tehdä työtä Herran nimen kirkastamiseksi. Mutta Herra itse haluaa jatkuvasti muistuttaa meitä siitä armosta, jossa me nyt **olemme** (Room. 5:2), ja siksi saamme kerskata Jumalan kirkkauden toivosta ja saamme vapaina ja iloisisa kertoa muillekin, että olemme armosta pelastetut.

Ensimmäisten kaksosten syntymä

Esikoisemme Hanna syntyi helmikuussa 1970 lähetyskurssimme aikana. Seuraavana vuonna meille syntyi kaksoset elokuussa. Kun näistä toinen Sinikka oli henkiihieverissä ja rukoilimme Herran parantavaa armoa, sain profetian (elämässäni olen niitä saanut pari kolme). Sen sisältö oli: "Tulen käyttämään Sinikkaa Japanissa." Myöhemmin kävi ilmi, että Sinikka oli saanut syntymänsä yhteydessä aivovaurion,

joka todettiin vasta 1996. Se merkitsi hänelle vuosien varrella ensin oppimisvaikeuksia, sitten psyykkisiä ongelmia ja lopulta liikuntavamman. Sen sekä muiden lasten kouluasioiden ja sairauksien vuoksi jouduimme viettämään kymmenen vuotta Suomessa 1989-99. Mutta merkillisellä tavalla tuo profetia toteutui, kun vuodesta 2000 lähtien vuoteen 2013 asti Sinikka oli mukana Japanissa ja antoi omalla tavallaan merkittävän panoksen lähetystyöhön. (JP)

2.9.1971 Kuopio

Kaksosten syntymä

On Sinikan nimipäivä ja tätä päivää virittää sydämemme erityiseen kiitokseen. Saimme 20.8. pienet kaksostytöt perheeseemme. Meitä on nyt siis viisi: Lea, Hanna, Helena, Sinikka ja Jorma. Kaksosten syntymä tapahtui noin puolitoista kuukautta liian aikaisin ja tytöt ovat todella pieniä. Helena oli syntyessään vain 1,570 kg ja Sinikka 2,100 kg. Helena on ollut alusta lähtien hyvin pirteä (syntyi ensin) ja hän on tällä hetkellä hyvää vauhtia kasvamassa Kuopion lastenlinnassa keskososastolla.

Sinikka joutui synnytyksessä odottelemaan melko kauan ja oli synnyttyään hiukan heikommassa kunnossa kuin Helena. Herra on aivan erityisellä tavalla tehnyt meille rakkaaksi Sinikan ja on puhunut meille paljon hänen kauttaan. Olemme saaneet ihmetellen todeta, että Herra on hyvä. Hänellä on armon ajatukset syntisiä ihmisiä kohtaan. Sinikan kunto heikkeni nopeasti synnytyksen jälkeen. Hänelle jouduttiin ensimmäisenä päivänä tekemään pieni leikkaus, jolla poistettiin keuhkopussiin päässyt ilma (ns. ilmarinta). Leikkauksen jälkeen Sinikka oli pakko panna hengityslaitteeseen, kun hänen kuntosensa yhä heikkeni. Hätäkaste suoritettiin myös tuona päivänä. Erityisen suuri vaikeus oli lisäksi, että hänen vatsansa ei lähtenyt toimimaan. Ruokinta oli pakko suorittaa tippoina suoneen ensin napaan, sitten kanta-päähän ja lopulta päähän.

Herra tuntee ahdistettujen vanhempien hädän

Ymmärrätte varmasti, että isän ja äidin sydämessä oli tuska lapsen puolesta. Mutta oli jotenkin tavattoman rohkaisevaa Raamatusta lukea niitä itse asiassa varsin lukuisia kohtia, joissa puhutaan siitä, miten hätäntyneet vanhemmat toivat lapsensa Jeesuksen luo tai rukoilivat apua Jeesukselta lastensa tähden. Herralla oli vain vapahdusta ja armoa tuotavana näille ihmisille. Vaikka tiedämmekin että lapset ovat vain lainaa Herralta, eivät siis vanhempien omaisuutta vaan Herran, niin kaikesta huolimatta Pyhä Henki antoi meille sisäisen vapauden rukoilla pikku-Sinikan eloon jäämisen puolesta alusta lähtien. Herra vastasi tähän pyyntöömme. Olemme todella saaneet kirjaimellisesti tuntea, mitä merkitse esirukousten siipien kantamana oleminen. Sinikan kunto on nyt varsin tyydyttävä. Hän on vielä Kuopion Keskussairaalan lastenosastolla, mutta hänet siirrettäneen piakkoin Lastenlinnaan kasvatettavaksi edelleen, jos Herra niin hyväksi näkee. Hänen hengityksensä toimii jo ilman hengityslaitetta ja hän syö hanakasti maitoa.

Herra kuulee huutomme

Vatsan toimimisen kohdalla saimme Lean kanssa kokea erityisen rukousvastauksen. Sovimme eräänä iltana Jumalan sanan lupauksiin vedoten, että rukoilemme seuraavaksi päiväksi ihmettä tässä kohden. Herra kuuli pyyntömme ja täytti sydämemme kiitosmielellä. Hän on hyvä.

On Herran armoa, että hän aina silloin tällöin oikein kouriintuntuvalla tavalla saa osoittaa meille, että ihmisen on täysin avuton, mutta hänellä on kaikki valta. Kun hän kaikki viisaudessaan sanoo: "**Minä tahdon**", ihmiselle, joka hädässään on huutanut hänen puoleensa: "Sinä voit auttaa minua, jos Sinä tahdot", niin silloin tapahtuu **ihme**. (JP)

27.10.1971 Kuopio

Pääasia pääasiaksi

Aika on nopeasti väistynyt todellisuus ja iankaikkisuus on se varsinainen, joka meille jää. Kuinka mielellä on se, kun usein asennoidumme kuin kaikki jatkuisi loputtomasti ennallaan täällä ajassa. Iankaikkisuus on riemullinen todellisuus, kun se merkitsee, että saamme olla kasvoista kasvoin Herran Jeesuksen kanssa ilman syntiä. Lopultakaan mikään asia ja tavoite, joka ei kestä iankaikkisuuden näkökulmasta ei ole tavoittelemisen arvoinen. Olennaista meidän kannaltamme on nyt, millainen minun ja mi-

nun vierelläni olevan veljen suhde Herraan on nyt. Itse asiassa meitä Herrasta erottava esirippu - kuolema tai Herran paluu - on häviävän ohut. Ehkä vain muutama silmänräpäys ja **saamme nähdä Herran**. *"Meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkein pyhimpään."* Hebr. 10:19 (JP)

13.12.1971 Kuopio

Kokotoiminen työ

Olemme saaneet oppia paljon siitä, mitä kokotoiminen Jumalan valtakunnan työn on luonteeltaan. Ensimmäkin työtä ja vastuuta tuntuu olevan enemmän kuin mitä on aikaa ja voimia tehdä. Paikallisessa seurakuntaa muodostavassa työssä tarvittaisiin erityisesti paimenen lahjaa eli kykyä ohjata kaikki armolahjat, joita eri ihmisillä on käyttöön Jumalan seurakunnan kasvamiseksi ja rakentumiseksi. Tarvittaisiin lisäksi evankelistan, opettajan, sielunhoitajan, järjestelijän ja henkilökohtaisen työn tekijän lahjaa. Työntekijän tulisi omata sen päälle vielä konekirjoittajan, kirjanpitäjän, postittajan, sähköasentajan, lastenhoitajan, auton asentajan ja kauppiaan kykyjä. Kaikki tämä tulisi olla lisäksi iloisessa mielenlaadussa ja rukouksessa sekä Herran johdatuksessa. Yhdenkään ihmisen tapaamista työntekijä ei saisi sivuuttaa vähäpätöisenä tai merkityksettömänä, sillä Herran tahto saattaa olla juuri silloin ottaa meidät omaan käyttöön - toisen ihmisen parhaaksi, kuin itse olemme ehkä vähiten valmistautuneet.

Kun kaikkea tätä ajattelee, niin usein mieli käy murheelliseksi, kun niin harvat ovat ne teot, jotka voi ilolla Herralle näyttää ja kun on joka suhteessa puuttuvainen. Rikasta ja raskasta on työ Herran vainioilla eikä työaikalaki ole ajankäyttöä sitomassa.

Herra pitää lupauksensa

Olemme saaneet oppia Herran ihmeitä: Herra kuulee huudot ja vastaa. Hän antaa sekä ajallisia että hengellisiä lahjoja rikkaudessaan. Ennen kaikkea hän pitää sanansa lupaukset. Saarnaa tässä kohden on meille ollut pikku kaksostemme koko elämä ja se aivan yllättävä ja nöyryyttävän suuri rakkaus, jota olemme aivan odottamattomiltakin tahoilta saaneet osaksemme. Sekin on ollut todellinen Herran teko, että lähettäjärenkaamme on kasvanut ja meillä on nyt mahdollisuus lähteä eteenpäin pyytäen sitä, että pysyisimme Herran suunnitelmissa.

Iankaikkisuusnäköala

Omassa hengellisessä elämässäni ainakin kaksi seikkaa on merkinnyt kasvua. Iankaikkisuusnäköala on tullut entistä todellisemmaksi ja siihen liittyen on saanut syventyä Kristuksen sovitustyön valtavaan syvyyteen ja riittävyteen. Elämä on mielekästä vain **iankaikkisuuden** valossa ja iankaikkisuuden mukaan ojennettuna. Herra elää ja **taivas** on todellisuutta. Saamme pian nähdä Herran kirkkaudessaan, niin yllättävän pian.

Toinen merkittävä asia itselleni on ollut entistä syvemmän ja kokonaisemman käsityksen saaminen Raamatun keskeisistä opetuksista ja pelastuksen ydinkysymyksistä. Valmistautessani opetusiltoja ja raamattutunteja ovat uudella tavalla alkaneet elää sellaiset käsitteet kuin luominen, synty, perisynty, Jumalan laki, Kristuksen sovitustyö, Kristuksen voitto turmiovalloista, vanhurskauttaminen, uudestisyntyminen, pyhitys, Pyhän Hengen hedelmä ja armolahjat, Pyhän Hengen täyteys, pelastusvarmuus, seurakunta, Jeesuksen paluu, tuomio jne. Ilo on ollut myös saada opiskella Uutta testamenttia alkukielellä. Monet sellaiset kohdat, joihin on asennoitunut sillä tavalla, ettei niistä voi mitään uutta löytyä, ovatkin avautuneet ja ravinneet sydäntä.

Ihmeellinen armo

Ihmissuhteissa ja sielunhoidossa olen myös saanut oppia paljon uutta. Omasta sydäimestä nousevaa pahuutta on saanut tuntea, mutta suurenmoista on nähdä toisaalta, miten Herra voi tehdä todellisia ihmeitä ihmisissä ja miten hän voi kirkastaa pelastettujen elämässä omat luomistekonsa ja ennen kaikkea oman käsittämättömän armonsa. Olemmeko oikein käsittäneet, mistä armossa on kysymys, ellemmme sitä ihmettele ja kiitä .

Ei omilla vaan Lähettäjän ehdoilla

Lähetyskutsu ja lähetysnäky, jotka joutuivat varsinkin viime talvena ja keväänä kovalle koetukselle, ovat kuluneen syksyn aikana uudistuneet ja saaneet uutta sisältöä. On ilo saada antaa kaikkensa ja luopua omista kunnianhimoisista toiveistaan siitäkin huolimatta, ettei se ole aina helppoa. (JP)

24.1.1972 Canterbury

Seurakuntayhteyden merkitys

On jokseenkin mahdotonta tajuta, miten tavattoman paljon merkitsee se yhteys, joka siellä kotimaassa on ollut Herran omien kanssa. Mutta näköjään sen arvon oppii tajuamaan vasta sitten, kun tulee ulko-naisesti erotetuksi omista juuristaan. On tavaton Jumalan lahja, että hän on tarkoittanut meidät elä-mään seurakunnan, Jumalan kansan kanssa yhdessä. Muta riemullista on ollut saada aivan kirjaimelli-sesti kokea se, että vaikka välitöntä yhteyttä ei sinne olekaan, niin sittenkin voi yhtyä Paavaliin koke-mukseen, kun hän jossain yhteydessä sanoo olevansa hengessä läsnä, vaikka onkin ruumiillisesti pois-sa. Rukous, joka yhdistää meidät Pyhän Hengen kautta Isään Jeesuksen uhrin tähden, liittää myös meidät aivan yllättävän lujin sitein toisiimme.

Herran armo ja valtavuus on tässäkin meidän syntisyydestämme ja laiminlyönneistämme huolimatta yli ymmärryksen käyvä. Ja heti kuitenkin on lisättävä: Herran tahto on, ettemme jättäisi ketään hänen omaansa oman onnensa nojaan. Herran tahto on, että osoitamme rakkautta juuri niille Kristuksen ruu-miin jäsenille, jotka ovat ehkä aivan vierellämme kaikkein suurimmissa vaikeuksissa. Sillä rakkaudella, joka tulee meidän kauttamme Herrasta muihin Herran omiin, on merkillinen ja pysyvä voima ja vaikutus. Vasta nyt alan tajuta sen rakkauden syvyyttä, jolla Herra on teidän kauttanne minua rakastanut ja ra-kastaa. Tekisi mieleni oikein rohkaista osoittamaan samaa rakkautta toisillenne ja niille, jotka teidän keskellänne tekevät työtä.

Herralla on kansaa myös täällä Canterburyssa. Oli jotenkin ihmeellistä, kun samana päivänä kun tulim-me tänne, erään raamatullisen seurakunnan pastori tuli toivottamaan meidät tervetulleiksi. Seuraavana päivänä saimme sitten pienessä kokoustilassa noin sadan uskonveljen ja sisaren kanssa tulla osallisek-si samasta Kristuksen ruumiista ja verestä yhteisessä ehtoollisessa ja sitten yhteisessä rukoushetkissä ja Sanan tutkistelussa. Herra on sama täällä niin kuin sielläkin. Kun en osaa juuri paljon puhua englan-tia, niin tunnen ajoittain kuin olisin hyödytön ja tarpeeton. Kun haluaisi todistaa Herrasta, niin sanoja ei löydy. Herran armoa on, että hän on enemmän kiinnostunut meistä kuin meidän palveluksistamme. Näin saan siis ulkoisesti katsoen hyödyttömänä kuitenkin koko sydämestäni kiittää Herraa sanasta: *"...te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: 'Abba, Isä!'"* (Room. 8:15) (JP)

Osaammeko kiittää?

Tavallinen arkipäivä ei ole itsestään selvä, vaan on täynnä pieniä asioita, joista voi opetella kiittämään, ja suuria asioita. Suuri osa ihmiskuntaa on ilman näitä välttämättömyyksiä. Meillä on kaikkea, on ystä-viä, harrastuksia, on Raamattu. Kiitämmekö siitä rikkauksien Antajaa, Herraa? Sinulla on evankeliumi. On satoja miljoonia ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet mitään Jeesuksesta, ainoasta Pelastajasta, vaan elävät yhä todellisessa pimeydessä, pelossa, ahdistuksessa. Meillä on evankeliumi, ilosanoma Jeesuk-sesta ja haluamme jakaa sitä muillekin. Jeesus etsii kadonneita.

Elämme jälkikristillistä aikaa. Monet kristityt ovat luopumassa Jumalan sanan auktoriteetista. Nyt tarvi-taan niitä Herran omia, jotka uskaltavat olla suolana ja valona. Herra anna meille rohkeutta todistaa, rakkautta lähimmäisiin ja pue meidät raittiuden hengellä! (LP)

20.2.1972 Canterbury

Riittääkö Herra meille?

Ollessani täällä yksin ja erossa muusta perheestä olen ehkä hiukan paremmin oppinut ymmärtämään niitä vainottuja Herran seuraajia, joilta, on vuosiksi ristetty puoliso tai lapset. Heidän eronsa tuska saat-taa olla käsittämättömän raskas. Heillä ei ole muuta lohdutusta kuin Herra itse.

Riittääkö minun ilokseni, minun lohdutuksekseni ja minun voimani lähteeksi ja kohteeksi yksin Herra, vai tarvitsenko jotakin hänen lisäkseen. Koenko elämäni jotenkin epämurkavaksi ja jos minun täytyy tyy-tyä vain häneen. Usein näyttää olevan niin, että Herran edessä hiljentymisen ja Sanan mietiskely ja tut-kiminen on jotenkin välttämätön paha. Kun siitä on päästy, voimme taasen vapain sydämiin täyttää it-

semme kaikilla työhömmä, opiskelumme, lehdistöön, radioon ja TV:hen liittyvillä asioilla. Jos näin on, niin jotain on perusteellisesti vinossa suhteessamme Herraan. Maailmanrakkaus on päässyt täyttämään sydämen.

Vain viipymällä Herran edessä, omistamalla hänen verensä kautta armon ja anteeksiantamuksen ja mietiskelemällä häntä, ylistämällä häntä hänen olemuksestaan, pääsemme omistamaan ilon hänessä ja silloin hän myös **riittää** iloksemme. Kun meiltä on kaikki muu riistetty mutta meillä on Herra Jeesus, meillä on todellinen ilo ahdistuksen keskellä. Vaikka meillä olisi kaikki, mitä tämä maailma voi parhaimmillaan antaa, muta ei iloa Herrassa ja Herrasta, niin ei meillä ole mitään!

Ovatko lahjat, joita Herra antaa meille, tärkeämpiä kuin **hän**, joka antaa. Hiljaisena mutta syvänä ilonani taisteluiden ja kiusausten keskellä (joita tosiaan tuntuu riittävän) on ollut tietoisuus siitä, että olen **hänen**, olen Vapahtajan uhrin tähden Isän lapsi. Hän on vierelläni. (JP)

1.4.1972 Brighton

"He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismentään, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa". Lk 9:31

Jeesuksen kirkastuminen

Jeesuksen kirkastuminen oli ratkaiseva käänne hänen valmistaessaan pelastuksen, anteeksiantamuksen ja kirkkauden syntisille ihmisille. Koska Jeesuksen elämä oli synnitön ja täydellinen, kuuliaisuudessa Isän tahdolle, ainoa johdonmukainen seuraus hänen elämästään olisi ollut kirkkauteen siirtyminen ilman kuolemaa, joka on synnin seurausta, synnin palkka. Jeesuksen kirkastuminen oli siis johdonmukainen seuraus hänen täydellisestä elämästään, jonka hän eli meidän puolestamme.

Juuri kirkastamisen hetkellä Elia ja Mooses puhuivat Jeesukselle Golgatasta. Jeesus luopui kirkkaudestaan ja lähti kulkemaan kohden Golgataa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Jeesuksen kuolema oli luonnon vastainen, koska hän oli ainoa, joka ei ollut syntiä tehnyt, mutta hänen kuolemansa oli ylikuulainen siinä, että hän itse luopui kirkkaudestaan ja antoi itsensä kuolemaan. Meille kuolema on välttämättömyys, Jeesukselle ei, mutta hän antoi itsensä sovittaakseen meidät Jumalan kanssa. Seimestä kirkastusvuorelle on johdonmukainen linja.

Täydellinen elämä meidän sijastamme – kuolema meidän puolestamme

Jeesuksen täydellinen elämä luetaan meidän hyväksenne ikään kuin itse olisimme sen eläneet, kun uskolla omistamme Jeesuksen Vapahtajaksemme. Kirkastusvuorelta Golgatalle on myös johdonmukainen linja. Meidän täydellinen syntiturmelumme pantiin Jeesuksen hartioille ikään kuin hän itse olisi tehnyt kaikki meidän rikoksemme. Jeesuksen tie seimeltä kirkastusvuorelle oli **elämä** meidän hyväksemme, Jeesuksen tie kirkastusvuorelta Golgatalle oli **kärsimys** ja **kuolema** meidän hyväksemme ja Jeesuksen tie ylösnousemuksen aamusta Isän oikealle puolelle on **voitto** meidän hyväksemme.

"Jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan, että me yhdessä myös kirkastuisimme." (Room. 8:17) (JP)

Rakkauden ihme

Tänään luimme perheen yhteisessä iltahartaudessa evankeliumeista Jeesuksen hautaamisesta. Ihmettelin jälleen Jumalan ääretöntä rakkautta meitä kohtaan siinä, että hän tahtoi uhrata rakkaimpansa, kuolemaan meidän tähtemme, kärsimään pilkkaa ja häväistystä hän Jumalan Poika +++ meidän tähtemme +++ koska **hän meitä niin paljon rakasti**. Jumala on olemukseltaan armollinen ja laupias Isä, mutta samaan aikaan Pyhä ja Vanhurskas Tuomari. Jumala kuva Raamatussa täyttää ihmisen jaloimmat ja syvimmat toiveet. Jumala on se, mitä hän on ilmoittanut sanassaan. (LP)

3.5.1972 Brighton

"Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo" - Ja heti lapsen isä huusi ja sanoi: "Minä uskon, auta minun epäuskoani." Mark. 9:23-24.

Avuttomana Herran eteen

Sairaana lapsen isä tajusi, että häneltä puuttuu kaikki. Hänen edessään oli Jeesus, joka kykenisi häntä auttamaan sydämen tuskassa, mutta hänellä ei ollut uskoa, jota tarvittaisiin, jotta Herra voisi tehdä ihmeensä. Miehen taistelu oli kova, hän olisi tahtonut uskoa, mutta hänen oli pakko rehellisesti myöntää avuttomuutensa: hänellä ei ollut uskoa, eikä hän kyennyt uskoa sydämestänsä puristamaan. Kuitenkin tämä on juuri sellainen tila, jossa Jeesus teki ihmeensä. Hän paransi lapsen ja vaikutti uskoa miehen sydämessä. Tämä avuttomuuden ja kaiken puutteen myöntäminen on meille ainoa oikea tie Herran eteen ja juuri tällaisille **hän itse** antaa ei vain uskoa vaan myös rakkauden, toivon ja ennen kaikkea itsensä. (JP)

Terveys lahja Herralta

Terveys onkin sellainen lahja, että sen arvon ymmärtää vasta sitten, kun sen on menettämäisillään. On ihme, suoranainen armon osoitus Jumalalta että meillä on päiviä, jolloin saamme olla terveinä. Meille kuuluisi syntiemme ansion mukaan vain sairautta ja syvää tuskaa joka hetki, mutta Jeesuksen Kristuksen sovituskuoleman kautta, hän armosta on meille ansainnut terveitäkin päiviä. (LP)

2.6.1972 Brighton

Väärät kristukset

Vaikutusvaltaisessa englantilaisessa The Times -sanomalehdessä oli isohko, kallis ja hätkähdyttävä mainos eräästä 14 -vuotiaasta intialaisesta pojasta, joka olisi meidän aikamme "Jeesus". Sen mukaan hän on enemmän kuin mitä Jeesus oli syntyessään, kuollessaan ja noustessaan ylös. Tämä intialainen poika välittää jumalallisen rakkauden ja tiedon sekä rauhan maailmalle. Heti tuli mieleen Jeesuksen sanat Matteuksen evankeliumin 24. luvussa. Jeesus varoittaa vääristä profeetoista. Hän sanoo jakeessa 5 *"sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta".* Tai jakeessa 23-24 *"jos silloin joku sanoo teille, katso täällä on Kristus tahi tuolla, niin älkää uskoko ja sillä väärää kristuksia ja väärää profeettoja nousee ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, **valitutkin**".*

Herra tulee takaisin

Tämä Matteus 24 on hyödyllistä luettavaa aina pienin väliajoin, jotta Jeesuksen varoitus pysyisi tuoreena mielessämme. Vakavia, Jeesuksen tulon liittyviä tapahtumia voimme havaita seuraamalla päivälehdistä maailman politiikkaa koskevia tapahtumia. Esimerkiksi Israelia koskevat tapahtumat ovat nähtävissä kaikkialla. Myös nälänhätä on tänään suurempi ja laajempi kuin koskaan ihmiskunnan historiassa. Meille kristityille Jeesuksen tulemus on suuri ja odotettu päivä. Silloin meidän taistelumme syntiä ja laitomuutta vastaan loppuu. Silloin tuska ja kärsimys Kristuksen nimen tähden loppuu. Silloin Jeesus tulee tuomaan oikeuden ja järjestyksen maailmalle. Hän tulee Kuninkaana tuomitsemaan ja hallitsemaan maanpiiriä. Silloin *"kaikki silmät saavat nähdä hänet, nekin jotka hänet lävistivät"*. Kaikki polvet tulevat notkistuman hänen edessään. (LP)

Kaikki riippuu Herran armosta ja siitä mitä hän tekee. Itsessämme olemme täysin avuttomat. Ilo on toisaalta nähdä, että Herra toimii ja tekee työtään ja murtaa ihmissydämet, vaikka koko maailma onkin vastaan. Kunpa Herra voisi tehdä meistä sellaisia työkalujansa, jotka eivät aina vikuroisi häntä vastaan. *"Rukoilkaa elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."* - Suunnaton on todella tarve, mutta valtava on myös Herra. (JP)

8.11.1972 Ryttylä

"Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle sekä leipää ... Jeesus sanoi heille: 'Tulkaa einehtimään'...Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille ja samoin kalan." Joh. 21:9,12-13

Kaikki Herraa varten

Nämä jakeet liittyvät Jeesuksen ilmestymiseen opetuslapsille ylösnousemisen jälkeen. Olen vakuuttunut siitä, että Jeesus itse oli sytyttänyt nuotion ja paistanut kalat hiilloksella ja tuonut leivät nälkäisiä opetuslapsiaan varten. Eikä siinä kyllin, hän vieläpä jakoi kalan ja leivän opetuslapsille. Tämän kaiken teki **ylösnoussut Jeesus**. Hän osoittaa täten, ettei ole vähäisintäkään arkista askareta, ei ruoanlaittoa, ei pöydän kattamista, ei pöydässä palvelua, ei mitään pienintäkään, josta **hän ylösnoussut** ei olisi kiinnostunut.

Kun Raamattu sanoo, että kaikki mitä te teette, se tehkää niin kuin Herralle ei niin kuin ihmisille, tarkoittaa se todella **kaikkia**, kaikkein arkisimpiakin asioita. Me saamme tehdä asiat Herralle. Hän iloitsee meidän tiskaamisestamme, siivouksestamme, matkustamisestamme, töissä käynnistämme, **kun** teemme ne hänelle. On eri asia tehdä jokin ihmisille osoittaaksemme heille, että olemme kristittyjä, kuin tehdä asia Herralle. On paljon asioita ja yksinäistä aherrusta, jota kukaan ihminen ei koskaan näe ja se kuitenkin miellyttää Herraa ja tuottaa hänelle mielihyvää. Hänen läsnäolonsa tekee mitättömimmän tunteisen asian tavattoman arvokkaaksi. Sillä onhan se tehty sille, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Saamme siis olla joka tilanteessa niin tasaisella kuin vaikeuksissa Herran omia ja se on armoa. (JP)

Lähtö Japaniin

Lähdimme ensi kertaa Japaniin 23.12.1972. Saavuimme Osakan lentokentälle jouluaattoiltana klo 20. Meitä oli vastassa NLM:n esimies mm Magnus Sørhus. Onnistuimme näin pilaamaan hänen perheensä jouluaaton vieton. Toisaalta koimme olevamme yhden sortin joululahja Japanin kansalle.

Lähtöä edeltävänä päivänä, kun meillä oli matkalaukut pakattuina, lentoliput ja passit viisumeineen valmiina, minulla heräsi pieni epäily. Menin lähetyslaitteen luokse ja kysyin häneltä, oliko hän aivan varmasti lukenut lääkärintodistukseni, jonka olin aikanaan hakemuksiini liittännyt. Kerroin, että reumaattinen sydäntulehdukseni on toki parantunut, mutta se voisi periaatteessa uusia milloin tahansa. Hän sanoi, että näin ollen hän ei voi ottaa vastuuta meidän lähettämisesämme Japaniin. Alla päin kävelin sitten silloisen pääsihteerin puheille ja selostin tilanteemme. Hän sanoi ottavansa vastuun lähtemisestämme. Näin seuraavana päivänä nousimme lentokoneeseen kolmen lapsen kanssa varsin sekavissa tunnelmissa. (JP)

Uusi Tie 27.12.1972

Jumalan tahto kirkastui pitkien rukoustaistelujen jälkeen

Pihkalat lähtivät Japaniin

Pihkalat sanovat, että Jeesus tahtoo olla omiensa kanssa heidän arkielämänsä keskellä. Ei olekaan olemassa sellaista asiaa, jota ei voisi tehdä Herralle. Kun tämä ymmärretään, kaikki asiat saavat uuden merkityksen. Ydinkysymyksenä on, kuinka oppisin enemmän tuntemaan Jeesusta.

- Ihmisen elämään sisältyy korkeita vuorenhuippuja, juhlahetkiä, merkityksellisiä käännekohtia. Asiat kirkastuvat ja ongelmat ratkeavat. Mutta jos kerrotaan vain näistä vuorenhuipuista, ei kerrota koko totuutta. Suurin osa elämästä on sittenkin arkista laaksoa, jossa koetaan vaikeuksia, epäonnistumisia, huolta ja vaivaa. Nämä ovat Lea ja Jorma Pihkalan tuntuja heidän viettäessään viimeisiä viikkoja Suomessa ennen lähetyskentälle lähtöä. Pihkalat lähtivät jouluaaton aattona Kööpenhaminan ja Bangkokin kautta Osakaan, Japaniin.

Viimeinen kuukausi kotimaassa merkitsi Pihkaloille jatkuvaa matkustamista. Käytiin Helsingissä yli kymmenen kertaa, Jyväskylässä, Joensuussa, Kuopiossa ym. Oli ilo nähdä vielä kerran Suomeen jääviä ystäviä, mutta toisaalta koettiin, mitä on "ravata tällaisen pesueen kanssa ympäri". Perheeseen kuuluu vanhempien lisäksi kolme tyttöä, pian kolmivuotias Hanna ja kaksoset Sinikka ja Helena, jotka ovat toisella vuodella.

- Meidän ei pidä korostaa elämämme kohokohtia ja vuorenhuippuja niin paljon, että unohtamme välissä olevan arjen, sanoo Lea. Uskoa koetellaan juuri silloin kun ollaan väsyneitä ja tekisi mieli sanoa jotakin pahaa. Silloin helposti "hikeentyy" ja ärähtää.

Kristityt ovatkin aivan tavallisia ihmisiä, syntisiä, erehtyviä. Ainoa asia mikä heidät erottaa muista, on se, että kristityt ovat armahdettuja syntisiä. Emme yritä elää moitteettomasti siksi, että ihmiset näkisivät sen, vaan teemme kaiken Herralle. Elämän ydinkysymys onkin, miten elämän vaikeuksien keskellä löytäisimme voiman Jeesukselta ja avun hänen sanastaan, jatkaa Lea.

Mutta siinäkin on vaikeutena, että ainakin perheen emännän on vaikea löytää aikaa ja hiljaisuutta Raamatun tutkimiseen. Se olisi kuitenkin hyvin tärkeää, sillä vain se voi auttaa ja selvittää muitakin asioita.

Lähetys tuli näköpiiriin jo uskoon tullessa

Lea kertoo eläneensä 22-vuotiaaksi asti ilman Jeesusta.

- Olin helsinkiläinen nuori, joka eli maailmassa. Sitten Herra kutsui minua. Sain aloittaa uuden elämän Jeesuksessa. Herra antoi kaikkea hyvyyttään. Oli ihmeellistä, että sellainen armo tuli minun osakseni. Minulle selvisi, että Herra on rakastanut minua, vaikka minä olin ollut hänen vastustajansa ja pilkkaajansa. Tuli halu kertoa Jeesuksen rakkaudesta toisillekin. Ajattelin, että lähdän vaikka lähetystyöhön, jos Herra tahtoo.

Olin siihen aikaan kartanpiirtäjä. Lähetyskentällä tarvitsisin käytännöllisemmän ammatin. Siksi valmistuin diakonissaksi. Siinä vaiheessa kun Jorma ja minä seurustelimme, emme tienneet, voisiko Jorma lähteä lähetystyöhön läpikäymänsä vaikean sairauden tähden, vaikka hänellä olikin lähetyskutsu. Ajattelin sellaista mahdollisuutta, että lähtisin yksin kentälle. Jumala antoi meille kuitenkin sisäisen vakuutuksen siitä, että voisimme lähteä yhdessä.

Miten Jumalan tie löytyy?

Miten tällainen sisäinen vakuus voi syntyä?

- Siihen vaikuttaa monta asiaa, sanoo Jorma. Ensimmäinen neuvo Jumalan tahdon etsimisessä on Jumalan oma sana, Raamattu. Se ei kuitenkaan anna yksityiskohtaisia vastauksia joka tilanteeseen. Jumalan tahdon tie löytyy, kun on rukoustaistelun jälkeen saatu sisäinen vapaus menetellä sillä tavalla, joka näyttää parhaimmalta. Monesti ovat tarpeen toisten uskovien hyvät neuvot. Sitten tarvitaan vielä kristillisen järjen käyttämistä. Kristillinen järki on Jumalan meille antama ymmärrys, joka on alistettu Jumalan sanan varaan. Vielä yksi Jumalan johdatuksen tapa on se, että hän antaa meidän lyödä päämme seinään, jos olemme menossa väärään. Ei ole muuta mahdollisuutta kuin mennä siitä mistä tie on auki.

Kun rukoilin Jumalan tahdon selviämistä omassa elämässäni, annoin hänelle luvan tehdä mitä hän tahtoisi. Miellessäni olivat kaikki ajateltavissa olevat vaihtoehdot. Pyysin häntä päättämään, mikä olisi hänen suunnitelmansa. Pitkän rukoustaistelun jälkeen sain sisäisen vapauden tehdä niin kuin olemme tehneet.

Tärkein kysymys: Voiko Herra käyttää

Lähetyskenttä selvisi monien kyselyjen jälkeen. Pihkalat ajattelivat ensin lähteä jonnekin oman ammattinsa mukaiseen työhön ja sen ohessa antaa kristillisen todistuksensa. Hakemuksia lähetettiin eri puolille maailmaa. Mutta tie pysyi suljettuna. Vihdoin Japani alkoi varmistua sopivana kenttänä. Mutta eivät rukoukset ja taistelut tähänkään lopu.

- Taistelun aiheena on nyt se, voiko Herra meitä käyttää ja kannattaako meitä lähettää, sanovat Pihkalat. Ei lähteminen ja työ vielä riitä, vaan sellainen elämä, joka voisi olla Herran siunaama ja käyttämä. Herralla ei ole mitään hyötyä "suurista kukoista", vaan nöyristä palvelijoista.

Ei ole itsestään selvää, että joku tulee uskoon, vaan se on Jumalan ihme. Ihme on myös se, että joku pysyy uskossa. Jos joku saa työnäyn Jumalan valtakunnassa ja pysyy sille uskollisena, se on ihme. Jos joku ryhmä pysyy uskollisena tehtävälleen ja Jumalan sanalle, se on ihme. Herra on näyttänyt, että takanamme on rukoileva seurakunta. Siksi uskallamme ottaa tämän askeleen.

"Älkää luulko, että olette tervetulleita Japaniin", sanoi eräs japanilainen. Japani on hengellisessä mielessä erämaa. Ihmiset ovat rauhattomia, tyydyttämättömiä, nälkäisiä, janoisia. Raha ja korkea elintaso eivät tuo sisäistä elämää. Vain Jumalan sana tekee erämaasta puutarhan. Se kostuttaa ja tekee hedelmälliseksi. Se joka elää Jumalan sanasta, elää puutarhassa, lähteiden maassa. Silloin Herra merkitsee kaikkein eniten. Ei ole muuta vaihtoehtoa kuin rakastaa Herraa.

Herran sana kutsuu kaikkia, japanilaisiakin elämän lähteelle. Tie erämaasta lähteiden maahan kulkee omien teiden ja ajatusten hylkäämisen kautta. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa. Jumalan ajatukset ja tiet ovat korkeammalla meidän ajatuksiamme. Siksi meidän on sanottava "ei" entiselle väärälle tiellemme. Tähän loppuvat ihmisen mahdollisuudet. Herran vaikuttama ihme on se, että hän armahtaa, tulee asumaan ihmissydämeen ja muuttaa sen kauniiksi puutarhaksi.

Lähtöjuhla Kuopiossa

Pihkaloitten matkaan siunaaminen ja lähtöjuhla oli Kuopion Männistön kirkossa sunnuntaina joulukuun 17 päivänä. Siunaamisen toimitti Kansanlähetyksen hallituksen puheenjohtaja Eino Honkanen avustajinaan lähetyssihteeri Juhani Lindgren, pastori Jouko Pirskanen, Seija Rouvinen, Johannes Kuivalainen, Niilo Lampela ja Pentti Rissanen.

Lähetyshuhtlassa, jossa oli rikas ohjelma, lähetyssihteeri Lindgren puhuessaan lähteille ja lähettäjiille varoitti väärästä lähetyshromantiikasta lausuen mm:

"Varsin yleisesti ajatellaan, että lähetyshyöhön lähtevä ei ole aivan tavallinen ihminen eikä aivan tavallinen kristitty. Lähetyshuhtlassa emme juhli erinomaisia ihmisiä, vaan lähetyshkäskyn antajaa ja lähetyksen suurta Herraa. Lähtetti työssään kentällä joutuu kokemaan itsensä suuremmaksi syntiseksi kuin muut. Kun Pyhä Henki tekee työtään, tulemme näkemään syvemmin syntimme. Ja lähtetti kohtaa pahuuden henkivallat. Sellaisessa tilanteessa vaellus ja taistelu on äärimmäisen kovaa. Henkivallat käyvät kiinni lähetin uskonelämään, jopa vanhoihin jo anteeksi saatuihin synteihin. Kun tunteet otetaan pois, joutuu kysymään, olenko uskossakaan. Sitten henkivallat uskototelevat, että täytyy omalla vaelluksellaan saada sellainen vanhurskaus, joka kestää Jumalan edessä. Syyllisyys näin vain kasvaa. Lähtetti tietää, että ystävät kotimaassa pitävät häntä erittäin palavana kristittynä. Näissä taisteluissa voi joutua uskonelämänsä pohjalukemiin. Silloin tarvitaan Jumalan sanaa, joka vakuuttaa, että meillä on sellainen Jumala, joka vanhurskauttaa jumalattoman. Täytyy oppia aivan uudelleen Jumalan armo. Lähettäjäin on hyvä tietää nämä henkivaltojen taistelut ja tultava auttamaan armosta elämiseen."

Pastori Honkanen puolestaan muistutti päivän Vanhan testamentin tekstiin liittyen, että Jumalan kutsu kestää. Herru vakuuttaa: "Minä olen sinut nimeltäsi kutsunut." hän on nimeltä kutsunut pelastukseen ja työhön. Ei hän ole erehtynyt. Hän tiesi, millaisen kutsui. Hän on uskollinen. Väkeä tässä lähtöshuhtlassa, joka oli samalla Pohjois-Savon Kansanlähetyksen joulujuhla, oli kirkon täydeltä. - (Eino J. Honkanen)

Kielikoulujakso 1974-75

Kävimme kielikoulua 1973-74 Ashiyan reformoidulla kirkolla. Asuimme kävelymatkan päässä koulusta varsin vaatimattomassa asunnossa, joka oli rakennettu vastoin lain säädöksiä ja siksi se määrättiin purettavaksi muutama vuosi myöhemmin. Kielikoulun ajan toimimme NLM:n läheteinä niin kuin muutkin lähetit. Mutta meitä lukuun ottamatta kaikki päättivät erota Kansanlähetyksen palveluksesta ja sittemmin he siirtyivät Kylväjän läheteiksi. NLM joutui siinä tilanteessa sanomaan irti yhteistyösopimuksensa Kansanlähetyksen kanssa, koska halusi eronneiden lähettien jatkavan Japanissa ja Etiopiassa. Kansanlähetysh joutui näin ollen aloittamaan uuden itsenäisen työn Japanissa. (JP)

Japaniin tulehshamme aloitimme kaksivuotisen japaninkielen opiskelun. Japanin kieli on vaikeaa lukea ja kirjoittaa. Japanissa edelleen käytetään kiinalaisia *kanji*-merkkejä, sekä *hirakana*- ja *katakana* -tavumerkkejä. *Kanji*-merkkejä on muutama tuhat ja niitä yhdistelemällä saadaan taas uusia lukutapoja ja näin opittavien merkkien luku nousee. Kielikouluaika oli minulle vaikea. Miten saada aikaa opiskeluun, kun kolmea pientä lasta piti myös hoitaa. Aina oli syyllinen olo, kun opiskeli tai oli lasten kanssa. (LP)

Kansanlähetyksen kriisi

Miksi me jäimme Kananlähetyksen palvelukseen, vaikka kuuluinkin ns. Ylioppilaslähetyksen ryhmittymään ja teologialtani samastuin siihen? Jälkikäteen Kananlähetyksen jakaantumista kolmeksi eri järjestyksi on perusteltu teologisilla erimielisyyksillä, taloudellisilla jännitteillä ja ulkomaan- ja kotimaantyön välisillä kiistoilla. Kieltämättä kaikkia noita asioita oli kuvioissa mukana, mutta varsinaisena syynä näen kiistan johtajuudesta. Oli liian monta johtajaksi pyrkivää. Muistan, miten kerran palasimme yhtä matkaa

Kansanlähetyksen hallituksen kokouksesta junalla kohti Riihimäkeä, kun Olavi Peltola naama irvessä totesi tähän tapaan: "Olen yhden järjestön repinyt kappaleiksi ja kykenen kyllä tämänkin järjestön repimään." Kun olin hallituksessa istunut, tunsin taustat. Luottamukseni Olavi Peltolaan katosi siltä istumalta. Hän sitten toteutti tämän uhkauksensa ja sittemmin vaikuttanut joissakin muissakin järjestöissä saman suuntaisia toimenpiteitä. Näen siis hänen persoonansa tärkeimpänä syynä Kansanlähetyksen kriisiin.

Kansanlähetyksen kriisi aiheutti monenlaista pahaa mieltä ja katkeruutta sekä kotimaassa että lähetyskentillä. Henkilökohtaisesti minäkään en välttynyt katkeroitumiselta, joka kohdistui eronneihin lähetteihin. Koimme, että meidät hylättiin ja se kuitattiin sanomalla: "Miksi ette tekin eroa?" Jouduin viisi vuotta taistelemaan Herran edessä joka päivä pyytäen anteeksi omaa katkeruuden syntiäni ja armoa siunata pois lähteneitä lähettejä. Lopulta Herra näytettyään minun sydämeni pahuuden syöverit lopulta armahti ja päästi minut vapaaksi katkeruuden kahleista, niin että voin koko sydämeistäni siunata toisten lähetien työtä.

Toki Kansanlähetyksen kriisissäkin oli mukana Jumala. Hän nöyryytti kukkoilevia johtajia ja sai aikaan sen, että muutamassa vuodessa lähetystyön volyymi kasvoi merkittävästi sekä Kansanlähetyksen että Kylväjän ja Sansan työssä. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä kielikouluajalta 1974-75

7.1.1973 Ashiya

Japanin hengellinen pimeys

Japanissa on aivan tavattomasti ihmisiä, joista jokainen kuitenkin osoittautuu henkilökohtaisesti lähestyttäessä yksilöksi, iankaikkisuusolennoksi, jolla voi olla vain Jeesus Vapahtajana pelastuakseen. Joskus kaupungilla liikkussa sydäntä aivan kouraisee, kun tietää, että nämä ihmiset elävät pimeydessä.

Pimeys näkyy tavattoman selvästi ihmisistä ulospäinkin. Toisaalta epäjumalanpalvelus rehottaa ja toisaalta niiden sijaan ovat tulleet pornokuvat täydessä räikeydessään. Vanhojen uskontojen otteesta on hyvänä esimerkkinä niin sanottu *shoogatsu* juhla, jota vietetään uuden vuoden kolmena ensimmäisenä päivänä, jolloin japanilaisilla on ainoa loma koko vuonna.

Shoogatsun aikana valtavat massat ihmisiä virtaavat temppelisiin hienoihin juhlakimonoihin pukeutuneina. Kävimme Koben pääshintotemppelissä ja näimme, miten sadat ja tuhannet ihmiset junien täydeltä tungeksivat kohden temppelin pyhintä osaa. Meidän oli siinä metelissä tosin vaikea tajuta mitään pyhää. Rukouspaikalle päästyään he rämisevää kelloa soittamalla ja käsiä taputtamalla ensin herättivät epäjumalansa ja sitten kumartuivat rukoukseen ja heittivät uhrilanttinsa. Sitten he sitoivat puiden oksille temppelistä ostamiaan ennustuslappuja alkaneelle vuodelle. Lopuksi huonon ennustuksen saaneet ostivat vielä nuolia voidakseen torjua pahojen henkien vaikutusta. Jotkut hurskaammat kääntyivät pappien puoleen ja ostivat 150 - 300 mk:n hinnalla esirukouksia lastensa ja itsensä puolesta.

Temppelitä todella on, asunnoltamme noin sadan metrin säteellä löytyy kaksi temppeliä ja pari epäjumalanpatsasta aina tuorein kukin ympäröitynä. Nämä kiviset jumalankuvat, joita on jos minkäkin kadun kulmassa, ovat järkyttävän näköisiä, mutta sitäkin paremmin huolehdittuja. Jokaisessa talossa on lisäksi vakiovarusteena teline, johon kotijumalat voidaan kiinnittää. *Shoogatsun* aikana eräässä Kiotossa sijaitsevassa yhdessä ainoassa temppelissä kävi kolmen päivän aikana 2.100.000 ihmistä.

Vuosi Herran kädestä

On valtava etuoikeus saada ottaa alkanut vuosi Herran kädestä. Ei tarvitse ottaa lähtökohdakseen pelkoa ja pahojen voimien lepyttelyä. Tuli meille sitten mitä tahansa, tiedämme, että kun olemme Herran tiellä, kakki on meille parhaaksi. Rukous on merkillinen todellisuus, etäisyys täältä katsoen ei todellakaan merkitse mitään Herran kasvojen edessä.

Herra tekee työtä pimeyden keskellä

Joulun tienoo on ollut täällä Länsi-Japanin Ev.lut kirkon ja meidän lähetystemme työssä muutenkin roh-

kaiseva. Eri paikkakunnilla on vietetty lukuisia kastejuhlia. Muun muassa Kakogawassa jouluaattona kastettiin kuusi uskoon tullutta. Saimme eilen ja tänään vieraila siellä (noin tunnin junamatkan päässä täältä) ja saimme tutustua näihin uskoviin, joista pääosa oli nuoria kahdenkymmenen molemmin puolin. Oli ilo, nähdä heidän intonsa todistaa Herrasta ja tuoda mukaan jumalanpalvelukseen ystäviään. Erään ensikertaa mukaan tulleen tytön nämä nuoret suorastaan piirittivät kertoen, mitä Jeesus heille merkitsi ja millaisten taisteluiden ja etsimisen jälkeen he olivat löytäneet tien hänen yhteyteensä ja pelastukseen. Tyttö oli vastaanottavainen ja osti kalleimman myytävänä olleen Raamatun. Uskon että hän tulee vielä uudelleenkin Sanan kuuloon.

Erään syksyn aikana uskoon tulleen pojan todistus on mielenkiintoinen osoitus siitä, miten Herra voi aivan pieniä lapsia käyttäen pelastaakseen ihmisiä. Hän kertoi kasteensa yhteydessä, että käytyään syksyllä pari kertaa jumalanpalveluksissa hän oli tullut siihen tulokseen, ettei kristinusko häntä kiinnosta eikä hän enää viitsi mennä jumalanpalveluksiin. Kuitenkin näiden kahden kerran aikana hän oli ystävyystynyt lähettiperheen 3,5 vuotiaan pojan kanssa siten, että hän ajatteli aiheuttavansa pettymyksen tälle, jos ei mene jumalanpalvelukseen. Niin hän jatkoi käyntejään, kunnes sitten Sana lopulta osui sydämeen, synti paljastui, ja vihdoinkin hän avautui ottamaan sydämeensä Vapahtajan ja hänen mukanaan anteeksiantamuksen.

Vain Herran kanssa

Tarvitsemme Vapahtajaa entistä enemmän täällä. Emme voi elää, emme tule toimeen ilman häntä ja hänen armoaan ja totuuttaan. Tarvitsemme päivittäin tuoretta anteeksiantamusta, omantunnon puhdistusta Vapahtajan uhrin tähden Golgatalla. Matka tänne ei muuta mitään olennaista meissä, vaikka ulkoiset olosuhteet vaihtuisivat täysin. Herran henkilökohtainen tunteminen arjessa on täällä yhtä tärkeä ydinkysymys kuin Suomessakin. Hän on sama täällä ja se on armoa. (JP)

11.2.1973 Ashiya

"Pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme. Yö on pitkälle kulunut ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin." Room. 13:11-12

Jumalan työtä Tiibetissä

Kielikoulussa olen tutustunut erääseen norjalaiseen noin 50 -vuotiaaseen lähettirouvaan. Hän oli Tiibetissä perheineen lähetystyössä noin 9 vuotta siihen asti kun Kiinan vallankumous pakotti lähetit pois maasta. Sen jälkeen perhe oli ollut välillä Norjassa ja sitten Japanissa useita vuosia. Hänen kuvauksensa Jumalan työstä erittäin kovassa maaperässä Tiibetissä rohkaisi. Kun he joutuivat lähtemään kylästä, jäi sinne vain kolme neljä uskovaa naista, joista yksikään ei osannut lukea. He kuitenkin pitivät yhteisiä rukouskokouksia, kunnes johtava nainen tässä ryhmässä pakotettiin menemään naimisiin buddhalaisen lamamunkin kanssa. Lähettiperhe oli tavattoman huolissaan tästä pienestä ryhmästä, koska he eivät saaneet ravintoa Raamatusta lukutaidon puutteesta. Mutta Herra toimi merkittävästi. Lamapappi tulikin uskoon muutaman kuukauden kuluttua ja nyt ryhmässä oli yksi lukutaitoinen (vain munkit osasivat lukea Tiibetissä). Sitten puhkesi herätystä kylässä, niin että uskovien joukko kasvoi vuodessa noin viiteenkymmeneen. Herra järjesti asiat vielä niin, että tämä lamamunkki pääsi tulemaan Intiaan joksikin aikaa ja sai perusteellisemman Raamattu-koulutuksen palatakseen sitten evankelioimaan omaa kansaansa. Vuoden 1952 jälkeen ei mitään viestejä ole saatu, mutta Herra oli jo osoittanut, että hän pitää itse huolen omasta seurakunnastaan. (LP)

Hengellistä virvoitusta

Hengellisessä elämässä tasainen "tappava" työtahti voi tuntua kuivalta, jopa erämaa-ajalta (niin kuin kai useimmat lähetit ovat joutuneet kokomaan), mutta toistaiseksi olemme saaneet kokea yllättävän paljon keidashetkiä muun muassa lähettien yhteisessä viikoittaisessa Raamattu- ja rukouspiirissä.

Erityisen siunattu oli piiri, joka oli samalla prof. Carl Fredrik Wislöffin tulojuhla Japaniin. Hän tuli puoleksi vuodeksi luennoimaan raamattukouluun ja teologiseen seminaariin. Hän puhui meille rististä:

Vapahtajan ristinuhi on kaiken lähtökohta ja perusta, sen varassa elämme ja pelastumme, sen varassa käymme iankaikkisuuteen. Mutta saamme myös kantaa oman ristimme, sekä sisäisen että ulkoisen. Viimeksi mainittuun voi liittyä monenlaista ahdistusta, vaivaa ja vaikeutta, mutta sisäisen ristiin kantamiseen liittyvä kilvoitus, kiusaukset, taistelut ovat usein sittenkin vaikeinta. Mutta Herra armossaan vie juuri niin, jotta hänen kirkkautensa, hänen uhrinsa Golgatalla, olisi se, joka loistaa, eikä mikään omamme. (JP)

17.3.1973 Ashiya

"Minä kirjoitan teille lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut hänen nimensä tähden... Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti." 1 Joh. 2:12-17

Älä rakasta maailmaa!

Yllä olevassa kohdassa puhutaan ensin siitä sanoinkuvaamattomasta armosta, että saamme synnit anteeksi ja saamme oikeuden olla Jumalan lapsia yksin armosta, vain Jeesuksen uhrin tähden Golgatalla. Mutta välittömästi sen jälkeen varoitetaan vaarasta, joka väijyy jokaisen vasta uskon tulleen ja jo vuosisia Herran tiellä vaeltaneen sydämen ovella: "Älkää rakastako maailmaa." Mieleemme ja rakkautemme saattaa aivan salakavalalla tavalla kääntyä pois Herrasta ja suuntautua siihen, mikä näkyy, mitä voi muillekin näyttää, ja mistä voi kerskua. On niin tavattoman helppo pettää omaa sydäntään. Onneksi Herra ei hevin päästä otettaan irti sellaista omaansa, jonka mieli on jo kääntynyt tai kääntymässä maailmaan päin. Sitkeästi ja kärsivällisesti Pyhä Henki todistaa, että sydän ei voi saada tyydytystä ja ravintoa muualta kuin salatusta yhteydestä Vapahtajaan sanan kautta. Vaara kääntyä maailmaan päin on täällä Japanissa ainakin yhtä suuri kuin Suomessa, mutta Herran rakkaus ja kirkkaus, joka näkyy ristiltä, on vastaus täälläkin. Herrassa on todellakin elävän veden lähteet.

Sana vaikuttaa

Monet jumalanpalveluksiin tulevat saapuvat ainakin aluksi useimmiten muista syistä kuin kuullakseen evankeliumia. Useimmiten uteliaisuudesta länsimaalaisten elintapaa kohtaan. Mutta sana on elävä ja voimallinen ja voi synnyttää tällaisessa uteliaassa todellisen elämän janon. Sanan satuttamista tulee siten säännöllisiä sanan kuulijoita, joissa Herran Henki synnyttää uskon.

Niin, pimeys on täällä suuri ja kuitenkin on selviä elämän merkkejä havaittavissa. Raamattukoulussa erään prof. Wislöffin raamattutunnin jälkeen joukko oppilaita tuli itkien tekemä parannusta omista synneistään. Oppilaiden joukossa oli joitakin, jotka eivät vielä aikaisemmin olleet Herran tielle päässeetkään. Japanilaisen, jolle, "kasvojen menetys" on vielä vaikeampaa kuin suomalaiselle, näkee erittäin harvoin sillä tavalla Herran murtamana, että hän kyynelin aivan julkisesti käy etsimään armoa ja anteeksiantamusta synneistään. (JP)

14.4.1973 Ashiya

"Sen jälkeen kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: 'Minun on jano.' Siinä oli astia hapanviiniä täynnä, niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: 'Se on täytetty' ja kallisti päänsä ja antoi henkensä." Joh. 19:28-30

Minun tähteni ja minun puolestani

Jeesuksen kärsimisen salaisuus on käsittämättömän syvä, mutta joka kerta, kun pääsee edes hiukan syvemmälle siihen, sydämen täyttää toisaalta kauhistus: minun - niin juuri minun - syntini ovat syy Herran tuskaan, ja toisaalta riemu: käsittämätön on Jeesuksen rakkaus juuri minuun. Kaiken Jeesus joutui kärsimään juuri minun tähteni ja vaikka ketään muuta ihmistä ei maan päällä olisi, silti hän rakkaudessaan olisi tehnyt juuri saman minun puolestani.

Jano

Yllä olevassa Raamatun kohdassa kiintyi huomioni ensimmäisiin sanoihin: *"Kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän: 'Minun on jano ' "* Me tiedämme ja olemme kuulleet, että jano on kauhein kaikista ruumiin tuskista, mitä ihmisellä voi olla. Jeesuksellekin se oli hirvittävä, koska janon ilmaiseminen oli ainoa sana ristiltä, jolla hän ilmaisi ruumiinsa kauheat kärsimykset. Mutta mikä on merkittävintä hän ilmaisi tämän kipunsa ja janonsa vasta sen jälkeen, kun hän tiesi, että kaikki oli jo täytetty.

Se on täytetty

Mikä kaikki sitten oli jo täytetty ennen kuin Jeesus itse asiassa oli vielä kuollutkaan. Vanhan Testamentin ennustuksetko? Eivät vielä ne vaikka pääsiäisaamuna niidenkin oli määrä saada lopullinen "aamensa". Mikä sitten oli jo täytetty? Kaikki Jumalan lain vaatimat rangaistustuomiot **minun** ja jokaisen ihmisen syntien tähden oli loppuun asti, viimeiseen pisaraan asti täytetty?

Tiedämme, että synnin palkka on kuolema, mutta ei niinkään ruumiillinen kuolema, viime kädessä kyllä sekin, vaan iankaikkinen kuolema eli helvetin tuli, joka merkitsee täydellistä eroa Jumalasta, elämän Lähteestä, ja Jumalan hylkäämänä ja Jumalan vihan alaisena loputonta ja toivotonta tuskaa. Juuri tämän helvetin tulen Jeesus sielussaan joutui **minun** syntieni rangaistuksena Jumalan hylkäämänä Golgatan ristillä kärsimään niiden kuuden tunnin aikana, jotka hän riippui ristillä. Vallitsi pimeys, jonka läpi ei meidän ymmärryksemme koskaan pääse luotaamaan Jeesuksen tuskan suuruutta.

Mutta sitten tuli se hetki, jolloin rangaistus oli loppuun asti suoritettu, ja Jeesus tiesi ja tunsu sen. Vasta tämän **jälkeen** hänen tietoisuuteensa tunkeutuu ruumiin tuska. Niin suunnaton oli sielun tuska ollut, ettei Jeesus ikään kuin ollut huomannut inhimillisistä ruumiin tuskista kauheinta, ennen kuin vasta sovituksemme jo tultua täytetyksi.

Minun syntini ovat niin kauhean ja minun olemukseni niin saastainen, että Jumalan tuomio Jeesukselle minun synneistäni oli oikea. Mutta nyt pä tuomio on kokonaan jo kärsitty, Jeesus teki sen vapaaehtoisesti minun tähteni. Sillä jonkun täytyi kärsiä; Jumalala ei anna anteeksi mitään ilman rangaistusta, sillä hän on oikeudenmukainen ja pyhä. Olen nyt vapaa rangaistuksesta Jeesuksen tähden, olen **vapaa** omien syntieni tuomiosta. Hän, minun Vapahtajani ja minun Armahtajani, jolle olen saanut syntini antaa, hän kantoi ne. **Ylistetty olkoon hänen nimensä**. Tämän hän teki myös sinun tähtesi ja jokaisen japanilaisen. Vain tämän ihmeen vastaanottamisessa on meille pelastus. Mitään muuta vaihtoehtoa ei ole japanilaisillekaan, mutta se riittää kaikille.

Vaikea mutta rakas työ

Kun jotkut ensimmäisen työ kautensa lopettelevat kertoivat kokemuksistaan, niin eivät voineet tehdä sitä kyynelittä, niin vaikeaa työ monesti on, mutta silti lähtiessään he ilmaisivat halunsa palata uudelle työkaudelle. Työn vaikeudet, ilot ja tappiot, lähettien Jaakobin paini omassa henkilökohtaisessa elämässään, vaikeudet suhteessa kansallisiin kristittyihin ja monet muut asiat saivat aivan uutta valoa ja uusia, arvaamattomiakin näköaloja avautui. Vaikka vaikeuksia ei puutu ja vaikka ne saattavat tulla aivan odottamattomilta tahoilta, niin silti työ ei ole turha. Uskoon tulee japanilaisia, ja toiset pääsevät syvemmälle Kristuksen tuntemisessa. (JP)

Hän on noussut ylös!

Piinaviikolla saamme hiljentyä muistamaan Jeesusta kärsivänä Vapahtajana sekä iloita pääsiäisen ylösnousemusihmeestä. "Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös." Samalla sydän huokaa Herran puoleen odottaen hänen pikaista takaisin paluutaan ei kärsivänä, alennettuna, vaan Kuninkaana, jota kaikki kansakunnat vapisevat. Hän tulee ja panee kohdalleen tämän sekasotkuisen maailman vanhurskautensa kädellä. Tule Herra Jeesus pian! (LP)

14.5.1973 Ashiya

Herra itse on sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä", niin että me turvallisin mielin sanomme: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää, mitä voi ihminen minulle tehdä?" Hebr. 13:5-6

Herra ei jätä omiaan!

Herra on hyvydessään puhunut sydämillemme ja omilletunnoillemme ja kun hän puhuu, usko kasvaa ja vahvistuu. Yllä olevat sanat iskivät rohkaisun ja lohdutuksen tuojina sydämeeni. "En sinua jätä."

Kun olemme saaneet kuulla, miten eräillä alueilla tätä suurta maanosaa lähetystyö on joutunut todella ylitse käymättömiltä näyttävien vaikeuksien eteen ja pieni kansallisten uskovien joukko rajun vainon kohteeksi, merkitsee todella voittoa, kun tietää **kenen** käsissä nämä uskovat ja lähetit ovat. Herra ei omiansa jätä. Viime kädessä vastuu elämästämme lepää Herran itsensä käsissä, kunhan kuljemme hänen tiellään. Näköjään lähetystyö ei ole missään tässä maailmassa itsestään selvyys - ei liioin evankelioiminen siellä Suomessa, mutta meillä on tämä Herran sana: "*En minä sinua jätä*" ja siihen tarttuen saamme kaikissa olosuhteissa julistaa Herran kuolemaa ja ylösnousemusta. Häneen uskomalla voi syntinen ihminen pelastua iankaikkiseen elämään kadotuksen alta. Meidän ei tarvitse olla olosuhteisiimme sidottuja, jos olemme Herraan sidottuja. Jos Herra itse muodostaa elämämme syvimät olosuhteet, niin mitä voi ihminen meille tehdä.

Hanna jakaa lentolehtisiä

Vajaan kielitaitomme vuoksi tahtovat traktaatteja jakaessammekin sanat loppua jo ensimmäisen lauseen aikana. Esikoisemme (3) on innostunut jakamaan lentolehtisiä. Toistamiseen hän tulee mukanaan evankelista Masakin radio-ohjelmien esite ja selittää meille, että siinä sanotaan Jeesuksen rakastavan kaikkia ja että Jeesus tahtoo, että kaikki japanilaiset oppisivat tuntemaan hänet.

Hannan ei ole vaikea löytää ihmisiä, joille jakaa lentolehtisiä. Kun lähdemme perheellä ulos, ympärillemme saattaa yhtäkkiä olla kymmenestä kahteenkymmeneen japanilaista koululaista. Hanna ei yhtään kaihaa alkaa puhua heille omaa "japaniaan" (kieltä, jossa on muutamia japanin sanoja ja paljon täysin merkityksettömiä sanoja, mutta jossa on vahva japanilaisen tuntuinen rytmi ja sävy). Olemme itsekin innostuneet Hannan innosta ja olemme pyrkineet entistä järjestelmällisempään traktaattien levittämiseen.

Lähetien itkun aiheita

Nuoren seurakunnan hoidossa yksi suurimpia huolen aiheena on, miten uskoon tulleet pääsisivät lujittumaan ja kasvamaan sanassa ja Jeesuksen tuntemisessa. Jokaisen niin japanilaisen kuin suomalaisenkin uskovan elämään kuuluvat taistelut ja monenlaiset kriisit (riittää kun hiukan katsahtaa oman hengellisen elämänsä historiaan). Murhe täyttää lähetin sydämen, kun näkee jonkun ensimmäisistä kastetuista liukuvat pikku hiljaa takaisin maailmaan päin, josta on jo saanut tulla pelastetuksi.

Lisäksi pienessä uskovien ja etsivien ryhmässä saattaa yhden ihmisen katkeroituminen helposti myrkyttää koko ilmapiirin. Syitä loukkaantumisiin löytyy aina. Esimerkiksi eräs aktiivinen etsijä, joka ei ole vielä löytänyt uskoa, näyttää pahentuneen, kun ei saa laulaa juuri tiettyä ääntä kuorossa (hänen äänensä sopii verrattomasti paremmin toiseen ääneen) eikä hän näytä ymmärtävän, miksi hän ei saa tulla mukaan uskovien kanssa ovelta ovelle työhön (mutta selvää on, että ei siitä, joka on vielä itse pimeässä, voi olla pimeässä elävien auttajaksi). Tällaisista näennäisesti pienistä asioista saattaa tulla merkittäviä vaikeuksia pienessä ryhmässä, elleivät uskovat johdonmukaisesti tavoittele yhteyden ja keskinäisen rakkauden säilyttämistä ja syventämistä Herran kasvojen edessä. Saatana tietää, että mikään ei ole sen tehokkaampi evankelioimisen este, kuin sotkea vasta uskoon tulleiden välit seurakunnissa. Kun uskovien yhteys on hyvä, se on kilvoittelun tulos, ei mikään itsestään selvyys. (JP)

17.6.1973 Ashiya

"Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolta lukittujen ovien takana juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso i heidän keskellä ja sanoi: "Rauha teille." Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran." Joh. 20:14-20

Herra on ylösnoussut

Jeesus, Mestari, Jumalan ainosyntyinen Poika, oli kuollut ristillä häpeällisen kuoleman. Opetuslapset olivat suljettujen ovien takana peloissaan ja masentuneina. Yhtäkkiä ilmestyy Jeesus heidän keskel-

leen. Hän on ylösnoussut kuolleista, hän elää! Totisesti hän on sama Jeesus. Hän näytti heille läviste tyt kätensä ja kylkensä. Hän toivottaa rauhaa ja opetuslapset riemuitsevat! Nyt on syytä iloon. Jeesus on noussut kuolleista. Hän on voittanut synnin ja kuoleman, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.

Epäjumalien turhuus

Koulumatkalla kuljemme erään epäjumalien uhripaikan ohi. Siinä puisen katoksen alla on pieniä noin 20-30 cm korkuisia kivistä tehtyjä "hahmoja". Viimeksi oli epäjumalien eteen pantu keksipaketti, tuoreita kukkia ja vesikuppi. Täysi Coca-cola pullo ja purukumi oli asetettu toiseen epäjumalien uhripaikkaan aivan kotimme lähellä. Erityisesti epäjumalien turhuudesta puhuu Jes. 44:9-20. Siihen haluaisin vielä lisätä Jes. 45:22 sisältämän kehotuksen: *"Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala eikä toista ole."*

Herra ohjatkoon meitä niin, että hän voisi tehdä tahtonsa meidänkin kauttamme. Vielä haluaisin kysyä itseltäni ja sinulta: Ethän ole pitkästynyt ja väsynyt odottaessasi Jeesuksen toista tulemistä tänne maan päälle kuninkaana? hän on sama Jeesus, joka sanoi: **"Rauha teille!"** ja näytti kätensä ja kylkensä haavat, jotka meidän syntimme ovat hänelle tuottaneet. Niin, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri on vuodatettu meidän syntiemme tähden, sinun syntiesi anteeksi saamiseksi, sinulle pelastukseksi kadotuksesta iankaikkiseen elämään. (LP)

Kylväjävertaus on totta

Olemme saaneet nähdä, kuinka tarkasti pitää paikkansa Jeesuksen kylväjävertaus. On tuskallista havaita, että jonkun uskoon tulleen kohdalla maaperä onkin ollut orjantappuraista ja rakkaus maailmaan on kylmentämässä rakkauden Vapahtajaan. Lähettien huolen aiheena on, että japanilaiset uskovat voisivat kiinnittää mielensä enemmän taivaallisiin, niin kovin helposti asetamme tärkeysjärjestyksen väärin uskovinakin.

Kansanlähetyksen kriisi Suomessa

Ajatuksemme ovat olleet aika paljon siellä Suomessa myös niiden vaikeuksien vuoksi, joita siellä on ollut. Aina on niin ja erityisesti nytkin, että jos me katsomme vaikeuksiin ja toinen toiseemme, niin me mäsennämme, mutta jos vaikeudet saavat ajaa meidät entistä lähemmäksi ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta, niin saamme uuden voiman ja haluamme uskollisina Herran antamalle tehtävälle julistaa evankeliumia kaikkialla maailmassa ihmisten iankaikkiseksi pelastukseksi. Mieleissäni ovat soineet erään Koivulahdessa vierailleen ruotsalaisen miehen sanat: "Mikä lohtu raskaina aikoina, on saada olla Jumalan lapsi!" Niin meillä ei ole mitään suurempaa, kuin tuo oikeus olla **Jumalan lapsi**. Niin Isä itse on kanssamme tänäänkin. (JP)

17.7.1973 Nojiri

"Älkää saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka." Ef. 4:30

Pyhän Hengen murehduttaminen

Täällä Japanissa jos missä tajuaa, että on todella suunnaton etuoikeus saada olla Herran oma, Jeesuksen uhrilla sovitettu ja hänen veressään syntinsä anteeksi saanut ihminen. On valtava etuoikeus, että omistaa Pyhän Hengen, Jumalan kolmannen Persoonan. Pyhä Henki osoittaa meille jatkuvasti Kristusta, hän osoittaa synnin, mutta myös sen, että saan kaiken syyllisyyden jättää Golgatan uhrin perusteella. Hän vakuuttaa jatkuvasti sanan kautta siitä, että olen Jumalan lapsi yksin Herran käsittämättömän suuren armon ja rakkauden tähden. Hän jatkaa tätä Kristuksen kirkastamista aina siihen päivään asti, jolloin ruumiin lunastus on lopullinen ylösnousemusruumiin saatuani. Tämän kaiken omistamme ja saamme pitää, koska Jeesus on sen omalla uhrillaan meille ostanut.

Kuitenkin yllä oleva varoitus on aiheellinen. Kovin helposti käänän katseeni pois Vapahtajasta, en eläkään tuoreesta päivittäisestä armosta, en anna sanan, jonka kautta Pyhä Henki Vapahtajan kirkastaa, koskettaa sydäntäni, vaan mieluummin katson ympärilläni. Silloin täyttää sydämen maailman rakkaus, taivasten valtakunnan väheksyminen, ihmispelko, pyrkimys arvonannon ja menestyksen saavuttami-

seen ihmisten keskuudessa ja pyrkimys elämään häiritsemättömässä rauhassa ja mukavuudessa. Pyhä Henki tulee murheelliseksi eikä saa kanta sitä hedelmää, joka koituisi ihmisten pelastukseksi ja Herra nimen kunniaksi.

Silmät auki

Ei vain minun vaan meidän lähettien yhteisenä syvänä tarpeena on jälleen saada Pyhän Hengen kirkastamat silmät nähdäksemme oman köyhyytemme ja pyytääksemme sitä rikkautta, jota Vapahtaja alttiisti ja soimaamatta haluaa antaa omilleen. Me tarvitsemme uutta herätystä, uutta synnin vakavuuden ja kauhistuttavuuden tajuamista saadaksemme Herran armon suuruudessa, syntien anteeksiantamuksessa tulla tuntemaan syvemmin Herran ja tullaksemme Pyhän Hengen täyttämiksi Herran sanansaattajiksi tämän kansan keskuudessa.

Pimeydessä mutta Herralle rakkaita

Vaikka tämän maan hengellinen pimeys tekee mielen usein raskaaksi, siitä huolimatta olemme oppineet entistä syvemmin rakastamaan tätä kansaa ja näitä ihmisiä, jotka ovat erilaisuudestaan huolimatta ja joistakin meidän mielestämme eriskummallisista piirteistään huolimatta tavallisia ihmisiä vaikeuksineen, ongelmineen, tehtävineen, mutta kaikessa ilman evankeliumia. Kun ajaa autolla joko hienolla moottoritieillä tai mutkaisilla ja kapeilla vuoristoteillä tämä pimeyden vaistoaa selvästi.

Taistelut kasteen edellä

Kaste ei ole japanilaisille mikään helppo asia. Moni uskoon tullut saattaa joutua käymään kovat taistelut ennen kastettaan. Vähäisin näistä taisteluista nimenomaan nuorten kohdalla, ei ole kysymys avioliitosta. Raamattu on hyvin selkeä opetuksessaan siitä, että uskovalla ja ei uskovalla ei voi olla mitään yhteistä perustusta avioliitolle. Kuitenkin useat perheet sopivat lastensa naimakaupoista ja uskova nuori joutuu erittäin koviin taisteluihin, joissa keskeiseksi ei muodostu pelkästään avioituminen vaan myös suhteet omiin vanhempiinsa ja sukulaisiinsa. Perhe ja sukusiteet ovat täällä yhä huomattavasti lujemmat kuin Suomessa.

Kasteen lahja

Mutta jos on uskaltanut yksin Herran armon varaan tässä ja muissa kysymyksissä, niin kaste usein merkitsee todellista käännekohtaa japanilaisen uskoon tulleen elämässä. Tietysti sen päämerkitys on siinä, että se on Jumalan Kristuksessa valmistama sakramentti, jossa me tulemme osalliseksi Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman tuottamasta siunauksesta. Uskossa omistamalla sen, mitä kasteessa saamme, voimme päivittäin elää syntien anteeksiantamuksesta. Niin itse asiassa kasteessa on lahjoitettu koko pelastus, jonka saamme uskossa ottaa ja omistaa päivittäiseen elämäämme.

Japanilainen saa usein kasteensa jälkeen uuden määrätietoisuuden ja lujouden uskonelämässään. Kaste suoritetaan välttämättömän kasteopetuksen jälkeen tilanteesta riippuen 1/2-1 vuotta uskoon tulon jälkeen. Uskovien vanhempien lapset kastetaan tietenkin vauvoina niin kuin Suomessakin. (JP)

Amuletin voima

Kävellessämme kuumilta lähteiltä takaisin päin eräs luonamme vierailleista tytöistä näytti minulle pientä kirjailtua kangaspalasta. Hän kertoi, että se oli ostettu temppelistä ja se varjeli häntä kaikilta onnettomuuksilta. Kysyin, uskoiko hän todella tuon pienen kangaspalan varjelemaan voimaan ja hän sanoi uskovansa. Mutta ei hän silti sanonut uskovansa mihinkään japanilaisten kahdeksasta miljoonasta jumalasta eikä liioin kristittyjen Jumalaan.

Olin aika ajoin vuorella rukoillut, että minulle avautuisi tilaisuus todistaa Jeesuksesta. Nyt minulle avautui siihen mahdollisuus, mutta en päässyt alkua pitemmälle, sillä hän ei ymmärtänyt tarpeeksi englantia ja minä puolestani en osannut asiaani japaniksi. Aivan sydäimestä kouristi, kun jälleen tajusin, kuinka välttämätöntä on oppia kieli hyvin. Näistä kolmesta työstä yksikään ei ole kristitty. Kauhistuinkin myös sitä, että jos joku heistä olisi pudonnut rotkoon, hän olisi kuollut ilman omakohtaista uskoa Jeesukseen. Samana iltana Jorma keskusteli heidän kanssaan pitkään uskosta Jeesukseen englanniksi. Pyysimme työtöjä lukemaan japaninkielisestä Raamatusta asiaan liittyvää: "Usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen Kristuksen sanan kautta." (LP)

Janoiset sydämet

Keskustellessani tuona iltana pitkään evankeliumista näin selvästi, että varsinkin yksi tytöistä todella janoi kuulla sanomaa Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Tajusin myös jotain näiden maallistuneiden pakanoiden sydämien hädästä. Entisiin jumaliin ei enää uskota, elävää Jumalaa ei tunneta, sydän on tyhjä, etsitään kyllä vastauksia sisäiseen nälkään, mutta ei tiedetä, mistä. Lopulta ainoa, mitä ulkonaisen suhteellisen mukavan elämän lisäksi jää, on tarttua taikauskoon liittyviin esineisiin jonkinmoisen turvan tuojina. Hätä on syvä.

Kun Herra antaa herätyksen tälle kallioiselle maaperälle, saamme nähdä, että työ on Herran. *"Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot."*

Pyhän Hengen työstä

Opiskelu-urakan lisäksi loma on antanut hengellisesti tavattoman paljon. On ollut suurenmoista saada syventyä Herran sanaan ja lukea hänen suurista töistään. Erityisesti olen saanut syventyä Pyhän Hengen työhön: uskon syntymisen ihmeeseen, pyhitykseen, rakkauteen, joka on vuodatettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta, Pyhän Hengen voimavaikutuksiin ja Pyhän hängen täyteyteen.

Itse asiassa meille on mahdollista vain neljä erilaista suhtautumistapaa Pyhään Henkeen. Voimme muhduuttaa Pyhän Hengen langettuamme syntiin. Silloin hän tahtoo välittömästi johtaa meidät Jeesuksen ristille saamaan syntien anteeksiantamuksen. Voimme myös vastustaa Pyhää Henkeä puolustamalla tai vähättelemällä syntiä, josta hän meille puhuu. Edelleen voimme myös tukahduttaa, sammuttaa Pyhää Henkeä, kun me synnillämme estämme Pyhän Hengen toimimasta Jumalan seurakunnassa. Vihdoin voimme täytyä Pyhällä Hengellä.

Pyhällä Hengellä täyttymisen salaisuus on yksinkertaisesti Jeesuksen veressä omistetussa syntien anteeksiantamuksessa. Jeesuksessa ja hänen uhrissaan ovat kaikki hengellisen elämämme aarteet kätkeytyinä. Uskossa käydessämme avuttomana synteinemme hänen armahdettavakseen saamme Pyhän Hengen täyteyden ja jatkuva Hengellä täytyminen on juuri samassa Vapahtajan armossa.

Jeesus on vastaus

Pyhän Hengen työn lisäksi olen tutkinut tapaa, jolla Jeesus, suuri sairasten Parantaja, Raamatussa kohtasi yksityisiä ihmisiä. Hän on meidän lopullinen vastauksemme kaikessa sielun ja ruumiin sairauksessamme ja hengellisessä hädässämme. (JP)

10.10.1973 Ashiya

"Lapsukaiset nyt on viimeinen aika... Ja nyt lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkotettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan." 1 Joh. 2:18,28

Lopun aika

Jälleen uusi sota Israelissa on väkevästi muistuttanut niin meitä, että elämme viimeistä aikaa. Helposti sydämen täyttää levottomuus oman perheen ja lähetystyön tulevaisuudesta tässä lopunajan monessa suhteessa turvattomassa ja kuohuvassa maailmassa. Sisintä jäytää helposti myös huoli siitä, että voin-ko kestää Jeesuksen pyhyiden edessä hänen ilmestyessään kirkkaudessaan. Psalmi 75:3-4: *"Vaikka minä valitsenkin ajan, minä tuomitsen oikein. Vaikka maa kaikkine asukkailleen menehtyy pelkoon, pildän minä pystyssä patsaat,"* antaa vastauksen. Herra itse pitää pystyssä patsaansa (ne omansa, jotka hän on verellään merkinnyt, vrt Ilm. 3:12).

Minun pelastukseni on sen varassa, että juuri hän, joka ilmestyy kirkkaudessa ja pyhydessä, Jeesus on minut armahtanut ja Golgatan uhrikuolemansa kautta vapauttanut kaikesta syyllisyydestäni. Hän - tuomari itse - on minun Vapahtajani ja Rauhani. Kaikki tämä on ansaitsematonta armoa sille, joka häntänsä ja tarpeeseensa vastaanottaa sen.

Pysykää Herrassa

Mutta mitä tarkoittaa kehoitus ja varoitus "pysykää hänessä". Eikö pelastukseni olekaan varma? Se on

varma, minun pelastukseni on Jeesus, mutta juuri siksi minä saan ja minun tulee pysyä hänessä. Saan elää hänen kanssaan päivittäin. Hänen suorittamansa pelastustyön siunaus syntien anteeksi antamus on turvani. Hän itse vakuuttaa sanansa kautta minulle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut".

Anteeksiantamus ei ole asia, vaan siinä on kysymys sitä, että Jeesus itse puhuu sinun omalletunnollesi. Hänessä pysymisen salaisuus on siinä, että hän saa Raamatun kautta jatkuvasti puhutella meitä. hänen puheensa sisältää myös salatun voiman, jonka kautta voimme myös työmme tehdä hänen nimensä kirkastamiseksi. Pysyminen Herrassa on Pyhän Hengen työtä meissä.

Tulevaisuutemme on yksin Herran käsissä, vielä on päivä ja meidän tulee tehdä työtä. Hän on kanssamme ja hän pitää meidät pystyssä. Nyt meille kuuluu kehotus: "*Valvokaa, herätkää te, jotka nukutte, pian, hyvin pian saapuu Herra.*" (JP)

17.11.1973 Ashiya

"Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho, hän kukoistaa kuin kedon kukkanen. Kun tuuli käy hänen ylit-sensä, ei häntä enää ole eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne. Mutta Herran armo pysyy ian-kaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille."
Ps. 103:15-17

Ohikiitävä elämä

Ihmisen elämä on tavattoman lyhyt, paljon lyhempi kuin haluamme ajatellakaan: aamulla nuoruus, päi-vällä miehuus, ehtoolla vanhuus. Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesti. Kenelle? Niille, jotka häntä pelkäävät, siis Sinulle, joka tahdot seurata häntä, Jeesusta, jolla on iankaikkisen elämän sanat. (LP)

Valo pimeydessä

Kun olemme saaneet nähdä jotain tämän kansan hengellisen kuoleman tilasta, niin tajuamme, miten mullistava on Raamatun lupaus: "*Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden, jotka asu-vat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus.*" Kysymys on todella "*suuresta ilosta, joka on tuleva kaikelle kansalle.*" Meille on annettu Vapahtaja, Jeesus Kristus. Evankeliumin sanoma on ainoa valo tässä kuoleman maassa - mutta se on **riittävä** valo. Se merkitsee, että synteihinsä kuollut saa jo nyt iankaikkisen elämän uskon kautta Jeesukseen. Ajallisen kuoleman valtakin on voitettu. Vapahtajan Gol-gatan uhrin ja ylösnousemisen kautta meillä on pääsy kirkkauteen, jätimmepä tämän maan ennemmin tai myöhemmin tai saimmepa olla täällä Jeesuksen paluuseen asti. Tärkein asia meille ei ole se, että olemme Japanissa lähetystyössä levittämässä sanomaa, vaan se, että mekin saamme Jeesuksen ve-ren kautta olla osalliset perinnöstä taivaassa, siinä valkeudessa, jota silmämme ei nyt tajua, mutta jon-ka keskus on Herra Jeesus itse Isän ja Pyhän Hengen kanssa. (JP)

28.12.1973 Ashiya

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala poikansa, vaimosta syntyneen, lainalaiseksi syntyneen, lu-nastamaan lainalaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lä-hettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba, Isä." Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta." Gal. 4:1-7

Puolestani täytetty laki

Tässä Galatalaiskirjeen "joulu-evankeliumissa" minua on eniten puhutellut kohta: "... *lain alaiseksi synty-neen, lunastamaan lainalaiset,...*" ehkä osaksi siksi, että sain joululahjaksi juutalaisen lakikokoelman sellaisena kuin se on ollut Jeesuksen aikana ja muuta Israeliin liittyvää mielenkiintoista kirjallisuutta. Jeesus noudatti täysin koko Jumalan lain aina kohdusta ristinpuulle saakka. Juuri Jeesuksen täydelli-sen elämän perusteellahan meidät kerran tuomitaan kirkkauteen, jos olemme Kristuksessa eli uskom-me Vapahtajaan. Toisaalta meidän syntinen elämämme oli se, minkä mukaan Jeesus tuomittiin kärsi-mään ristin tuskat.

Kun katselen lasten kiukuttelua ja isompien lasten tappeluita, nuorten kateutta ja riitelyä tai oman sydämen turmelusta, niin vapaus on siinä, että Jeesus aivan vauvasta lähtien on elänyt minun puolestani ja kuollut minun kuolemani. Olen pelastettu. Olen Jumalan lapsi. Olen Taivaan kirkkauden perillinen. Minulla on Pyhä Henki sydämessäni Kristuksen kirkastajana, voiman rakkauden ja raittiuden Henkenä. Hän johdattaa Sanan kautta tarttumaan taivaallisiin, elämään niissä, ja "hengittämään" niissä. Tuopa tulleisuus tullessaan mitä tahansa, ratkaiseva turvallisuus on evankeliumin mullistavissa seurauksissa. Olen Isän lapsi ja Isä huolehtii omastaan.

X-mas

Japanissa kauppakadut ja kujat ovat täynnä samoja joulukoristeita, joulukuusia, kelloja ja tonttuja kuin Suomessakin. Myös samat joululaulut, jopa hengellisemmätkin kuin siellä, soivat liikkeiden kovaäänisisä. Mutta silti ihmiset eivät tiedä mitään todellisesta joulusta. Itse asiassa jouluaatto ja joulupäivä ovat aivan tavallisia työpäiviä. Vain kristityt viettävät joulua. Mutta heille joulunaika tarjoaakin erittäin hyvän tilaisuuden evankeliointiin, koska ihmiset kyllä tietävät, että on joulua. Kuvaavaa on, että englanninkielinen joulua merkitsevä sana Christmas, joka viittaa jouluun, Kristukseen, onkin lähes säännöllisesti lyhennetty täällä muotoon X-mas. Joulun sisältö, Kristus, on japanilaisille X eli täysin tuntematon. Koko perheellä menimme Ashiyan päärautatieaseman eteen kuuntelemaan sinne kokoontuneiden paikallisten uskovien muodostamaa kuoroa, joku lauloi joululauluja ja levitti lentolehtisiä ihmisille, jotka virtasivat asemalta matkalla koteihinsa. He lauloivat erinomaisesti kynttilät käsissään. (JP)

2.2.1974 Ashiya

"Minulle on talletettuna vanhurskauden seppelä, jonka Herra vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille jotka, hänen ilmestymistään rakastavat. Koe-ta pian päästä tulemaan luokseni. Sillä tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jätti minut Deemas ja matkusti Tessalonikaan, Kserkses meni Galatiaan ja Tiitus Dalmatiaan. - Luukas yksin on minun kansani. Ota Markus mukaasi ja tuo hänet tänne, sillä hän on minulle hyvin tarpeen palvelukseen." 2Tim 4:8-11

Maailman vetovoima

Paavali, Deemas ja Markus kaikki kuuluivat samaan lähetyssaarnaajaryhmään, ja olivat lyhemmän tai pitemmän ajan tehneet yhdessä työtä Herran nimen kirkastamiseksi pakanain pelastukseksi. Mutta nyt Paavali oli vankeudessa, osa ryhmän jäsenistä oli hajaantunut jatkamaan työtä eri alueilla. Tilanne oli vaikea, ehkä masentavakin. Vaikka Paavalin sydämessä eli voimakkaana ja palavana toivo pääsystä pian Herran kirkkauteen, Deemas ei voinut välttää tappion tuntua, ja niin lopulta Demas teki päätöksensä matkustaa pois, Tessalonikaan, silloiseen kulttuurin ja politiikan merkittävään keskukseen. Siellä hän voisi päästä jälleen elämisen alkuun ja saisi nopeasti otteen menestyksestä. Deemalle lähtö Paavalin työryhmästä merkitsi myös lähtöä Jeesuksen seurasta. Hänen päätöksensä ei kuitenkaan syntynyt yhtäkkiä. Sitä oli edeltänyt pitempi ajanjakso, johon oli ehkä sisällynyt monenlaista, ehkä pettymystä työtovereihin ja työn etenemiseen, mutta hänen, rakkautensa Jeesuksen ilmestymiseen haaleni ja viileni ja tämä maailma alkoi näyttää entistä mielenkiintoisemmalta ja uusia mahdollisuuksia tarjoavalta. Tekstissä ei sanota, että Deemas rakastui pahaan maailmaan eli sen himoihin ja synteihin, ei vaan vain tähän aikaan, niin kuin "tämä nykyinen maailma" voitaisiin myös kääntää alkukielestä.

Deemaan tie

Tässä nykyisessä ajassa ympärillä olevassa maailmassa, oli jotain, joka viehätti ja veti puoleensa tätä lähetyssaarnaajaa. Itsensä uhraamisen sijasta tarjolla oli mahdollisuus saada osakseen kiitosta. Vaikutusvallan tavoittelu, mukava elämä, vapaus kaikista rajoituksista kuuluivat ilmapiiiriin, joka alkoi vetää Deemasta. Muiden palvelemisen sijasta toisten hallitseminen, itseltään kieltämisen sijasta omaisuuden kartuttaminen alkoi tuntua järkevältä ja kohtuulliselta.

Miksi hän sitten antoi periksi, mikä hänen suhteessaan Jeesukseen oli mennyt vikaan. 2 Piet. 1:3-11 antaa tavattoman selkeän kuvan, miten uskonelämän tulee kasvaa, ja ellei se kasva, se alkaa näivettyä. Ellemme opi tuntemaan Jeesusta syvemmin etäännyimme hänestä.

"Koska hänen (Jeesuksen) jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan hänen tuntemisensa kautta,... niin pyrkikää juuri sen tähden kaikella ahkeruudella

osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsensä hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta."

Jeesuksessa oli Deemaallakin ollut kaikki: kutsu, lupaukset, vanhurskaus, pyhyys, taivaallinen perintö, Pyhän Hengen uusi elämä ja hänen uskonsa oli myös kantanut hedelmää rakkaudessa. Usko on aina juuri ja rakkaus hedelmä. Jos rakkaus alkaa näivettyä, syy on juuressa, uskossa.

"Jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimeettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jolla sitä vastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistensä."

Rakkauden kääntyminen pois Herrasta, on likinäköisyyden seurausta. Toisin sanoen uskon "silmä", joka oli Paavalilla kiinnitetty Jeesuksen ilmestymiseen, oli Deemaalla muuttunut vain lähellä olevia näkeväksi, likinäköiseksi ja siitä seurasi myös rakkaus tähän aikaan. Ellei katse ole taivaallisissa, vanhurskauden sepeleessä, niin anteeksiantamuksen suunnaton lahjakin tulee halvaksi.

Deemas, lähetyssaarnaaja, hylkäsi Herran tien. Hän luisui ensin pikku hiljaa, elämä näivettyi, mutta tuli päivä, jolloin oli tehtävä selkeä ratkaisu, päätös lähteä pois. Emme tiedä, palasiko hän koskaan, mutta sen tiedämme, että hän ei koskaan löytänyt sydämelleen sitä tyydytystä, jota hän lähti tästä ajasta, maailmasta etsimään. Yksi asia on kuitenkin varma: Jos hän palasi Herran tielle, hänet otettiin ehdoitta vastaan, hänelle palautettiin uusi elämä, hän sai täydellisen puhdistuksen syntien anteeksiantamuksessa Jeesuksen veressä, hän pääsi voittopalkintoon.

Markuksen paluu

Osoituksena viimeksi sanotusta yllä puhutaan myös Markuksesta. Hän oli kerran jättänyt vaikeassa, ja ehkä kriittisessä tilanteessa Paavalin ja Barnabaan palatakseen kotiin. Mutta nyt Paavali kirjoittaa kiipeästi tarvitsevansa häntä palvelukseen. Markus oli pettänyt mutta hän oli palannut, saanut kaiken anteeksi ja häntä tarvittiin kiipeästi.

Missä me nyt olemme? Mikä on suhteemme Herraan?

Harhaopit

Hiljattain saimme rukouspiirissä vavahduttavia näkymiä eri harhaoppien toiminnasta ja leviämisestä Japanissa. Esimerkiksi Jehovan todistajat ovat aivan muutaman viime vuoden aikana levittäytyneet koko Länsi-Japanin Ev.lut. Kirkon toiminta-alueelle yllättävän hyvällä menestyksellä, kiitos ahkeruutensa. Elämälleen tarkoitusta ja sisällystä etsivä japanilainen ei kykene erottamaan evankeliumia eksyttävistä harhaopeista. Mormonit ovat myös hyvin innokkaita, samoin Tooitsu -kirkko (muunilaiset), joka väittää, että Jeesus on jo palannut takaisin erään korealaisen miehen hahmossa. Siis aivan kirjaimellisesti Jeesuksen ennustukset vääristä kristuksista ovat toteutuneet. Lusteen kylväjät ovat ahkeria.

Kuitenkin sydäntäni puhutteli, mitä eräs vanha norjalainen lähetti sanoi, kun joku murehti evankeliumin suuria vastuksia ja hidasta etenemistä Japanissa. Hän sanoi: "Saamme olla rohkeat, emme siksi, että menestyisimme hyvin, vaan siksi, että meillä on **sanoma**." Meillä on maailman kallein aarre, kun meillä on sanoma Jeesuksesta, syntisten Vapahtajasta. Samaisessa rukouspiirissä ilahdutti tieto parista 70 -vuotiaasta vanhuksesta, jotka olivat tulleet uskoon. Syy: Molemmat olivat noin 60 vuotta sitten käyneet pyhäkoulua, eivätkä olleet elämässään päässeet eroon, siitä olivat evankeliumin sanomasta oppineet ja viimein he taipuivat Herran kutsun alla. (JP)

6.3.1974 Ashiya

"Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme." "Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on

eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu." Room. 8:16,17,11

Kirkkautta kohti

Vapahtaja on jälleen muistuttanut meitä taivaallisesta päämäärästä, johon hän on meidät kutsunut, ja johon hän on valmistanut meille tien kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta. Olemme saaneet vastaanottaa Suomesta viestin kolmen esirukoilijamme pääsystä kirkkauteen Herran luo. Niin siis tuo ohut verho, joka vielä meidät erottaa näkemästä Jeesuksen kirkkauden kasvoja, on saanut väistyä heidän kohdallaan. Yksi heistä jätti kuin testamenttisanoinaan: "Riippukaa ystävät rukoillen Jumalan johdatuksessa. Hän on kuullut rukoukset, on johdattanut minua. Uskon anteeksiantamukseen, menen kiittäen Isän kotiin." Se pätee meihin ja on puhutellut meitä. Vaikka kaipaammekin näitä rakkaita ystäviä, saamme odottaa riemullista jälleennäkemisen päivää, jolloin yhdessä saamme olla kirkastettuina Herran luona, kotona. Taivaan kirkkaudessa uskovien yhteys muuttuu täydelliseksi Herrassa. Täällä on niin paljon säröjä, vajautta ja syntiä, siellä täyteyttä, puhtautta, pyhyyttä, kirkkautta ja yhä enenevä rakkaus. Herra on siellä kaiken keskus.

Yhteyttä Herrassa

On kyllä suurta täällä ajassakin saada hetkittäin kokea että Jeesuksessa Kristuksessa Jumalan lapset ovat yhtä, yksi lauma, jolla on yksi paimen. Oli aivan tavallinen jumalanpalvelus, jossa kaikui Herran sana. Sitten oli ehtoollinen, joka tšekäläisen tavan mukaan jaetaan kiertäen siten, että vierustoveri tarjoaa aina seuraavalle Jeesuksen ruumiin ja veren. Kun siinä ensin itse tämän lahjan nautittuani sitten sopersin puutteellisella japaninkielelläni vieressä istuneelle puolisokealle työlle: *"Tämä on Jeesuksen Kristuksen veri sinun syntiesi anteeksiantamiseksi,"* tajusin, että Kristuksessa olemme yhtä, osalliset samasta pelastuksesta ja saman Pyhän Hengen elämästä, vaikka kielellisesti ja kulttuurin suhteen olemmekin kaukana toisistamme.

Toinen kokemus oli Osakan alueen vuotuinen Keswiek-kokous, johon eri protestanttisista kirkkokunnista oli kokoontunut hiukan toista tuhatta kristittyä. Tšekäläisin mittapuun tämän suuruinen kokous kristittyjen kohdalla on todellinen suurtapaus. Julistus oli hyvää ja raamatullista ja moni uskova sai jatkaa matkaansa uudella innolla ja rohkeudella. Pieni osoitus siitä ilosta, jonka monet saivat Herrassa kokea, oli paluumatkalla täydessä junassa. Joku japanilainen ei voinut olla purkamatta sydämensä tuntoja kiitoslaululla Herrasta. Rohkaisevinta kokouksessa oli nähdä Osakan ja Koben alueen eri raamattukoulujen oppilaita. Heitä oli mukana yli kaksi sataa. Heidän panoksestaan inhimillisesti katsoen tulee paljon riippumaan Japanin huomispäivän evankeliointi.

Evankeliumin esteitä

Eräs rouva on osoittanut mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan. Hän on käynyt jonkun kerran hengellisissä tilaisuuksissa ja keskustellut aika paljon erään lähetin kanssa. Hänellä ja hänen miehellään on poika ja tytär. Tytär käy säännöllisesti eräässä kirkossa jumalanpalveluksissa. Poika on opiskelemassa Tokiossa ja juuri näihin aikoihin yrittää päästä erääseen korkeakouluun. Taistelu parhaista opiskelupaikoista on täällä sanoinkuvaamattoman kova ja epäonnistuneet nuoret hyvin helposti ajautuvat epätoivoisiin tekoihin. Pojan isä on vuoden ajan joka aamu ennen töihin menoa käynyt läheisessä temppelissä rukoilemassa epäjumalia, että hänen poikansa selviytyisi sisäänpääsytutkinnoista. Rouva taas pyysi kerran: "Ettekö voisi rukoilla omaa jumalaanne ja me omaamme, niin hän varmasti pääsee sisälle oppilaitokseen." Kun taas tuli kysymys pelastuksen tarpeesta, niin vastaus oli hyvin tyypillisen suomalainen: "Täähän mennessä elämässäni olen selvinnyt omilla voimillani enkä ole tarvinnut kenenkään apua." Vastasamme on siis sekä uuspakanallinen itseriittoisuus että vanha pakanuus jumaliseen.

Murhe Kansanlähetyksen kriisistä

Murheella on ollut pakko todeta ne ristiriidat, joita kotimaassa on esiintynyt ja jotka ovat johtaneet joidenkin lähettien irtisanoutumisiin. Nyt on kuitenkin työn ja taistelun aika, ja siksi meidän on Vapahtajalta anteeksi saaneina toisillemme sydämestämme anteeksi antaen käytävä yhteiseen työhön vaalenevilla vainioilla, jotka huutavat leikkuumiehiä. Koska *"Saatana käy ympäri kuin kiljuva jalopeura"* voidakseen tehdä tyhjäksi Herran työn niin lähetyksentillä kuin siellä kotimaassa, on meidän valvottava ja kiinnitettävä sydämemme Herraan.

Evankelista Toyoda

Esimerkkinä siitä, että japanilaisten joukossa on niitä, jotka haluavat kuluttaa elämänsä Herralle, oli evankelista Toyoda, viiden lapsen isä, iältään 33. Hän oli todellinen soihtu, jossa paloi Herran tuli. Viime elokuun eräänä lauantai-iltana hän tapansa mukaan ajoi moottoripyörällään läheisen vuoren juurelle ja kiipesi sen laelle viettääkseen yönsä rukouksessa Herran kasvojen edessä ennen kirkossa aamulla klo 5 pidettävää varhaisrukoukokousta. Yöllä noin klo 3 rukoillessaan avoimen Raamatun ääressä hän sai kutsun nousta kirkkauteen Herran luo. Seuraavana päivänä hänet löydettiin alttarilla toimineen kiven ääreltä polviltaan. Vieressä oli joukko esirukoukortteja, joissa oli niiden henkilöiden nimiä, joiden pelastusta hän oli tullut rukoilemaan. Raamattu oli auki Jer.10:20-11:5 kohdalta. Herra oli ottanut hänet suorittamaan palvelusta kirkkauteen.

"Totisesti, totisesti minä sanon teille, jos ei nisunjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämäänsä rakastaa, kadottaa sen, mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen siellä on myös minun palvelijana oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä." Joh 12:24-26 (JP)

10.4.1974 Ashiya

"Jeesuksen me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidysi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maista maan kuolemaa." Hebr. 2:9
"Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhraisi itsensä viattomana Jumalalle, on puhdistava meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa. Hebr. 9:14

Herran ääni

"Mitä yllä olevat Heprealaiskirjeen kohtaa oikein ovat?" Joku vastannee: Hyviä Raamatun kohtia pitkänperjantain ja pääsiäisen ihmeestä. Mutta ovatko ne vain sitä? Ei, vaan nuo kohdat ovat **Jumalan puhetta** Sinulle ja minulle. Kyllä me tiedämme, että Raamattu on Jumalan Sanaa, mutta jos niin on miksi emme sitten **kuule**, kun **Jumala puhuu**. Jeesus toistamalla toistaa: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille"* tai *"Jolla on korva kuulla, hän kuulkoon!"*

Jumalanpalveluksen jälkeen oli tavanomainen seurakunnan yhdessäolo, jossa keskusteltiin kunkin kysymyksistä hengellisessä elämässä. Joku kysyi: Onko vielä mahdollista kuulla Herran ääni, niin kuin Mooses kuuli sen erämaassa tai profeetat? Tuleeko meidän odottaa tai rukoilla tällaista kokemusta? Profetian armolahja ei ole toki vaiennut vielä tänäkään päivänä, mutta kuullaksemme Herran äänen meillä ei tarvitse olla tätä armolahjaa, sillä Herra puhuu Sanassa. Jos Sinulla on korva kuulla, uskon avoimuus ottaa Sana vastaan, saat kuulla Kaikkivaltiaan äänen, saat kuulla Sinun tähtesi Golgatalla kärsineen Vapahtajan äänen, saat kuulla Pyhän Hengen todistuksen äänen. Kun hän puhuu siitä tiedät myös, että hän on läsnä. Hän ei ole vain Sanojensa takana, vaan hän on **Sanassa**.

Sana puhuu Jeesuksesta

Yllä olevissa kohdissa Herra puhuu ennen kaikkea Jeesuksesta, joka joutui maistamaan helvetin tuskan rangaistuksena meidän synneistämme. Hän puhuu kirkastetusta Jeesuksesta, joka kuoleman kautta voitti kuoleman ja Saatanan vallan ja istuu Isän oikealla puolella ja palaa pian kirkkaudessaan maan päälle. Edelleen hän puhuu Jeesuksen verestä, joka vie meidät palvelemaan Jumalaa. Kuulemmeko: Jeesuksen veressä on elämän lähde. Tarvitsemme tänään Kristuksen puhdistusta voidaksemme julistaa Sanaa, kiittää ja ylistää Jumalan nimeä. (JP)

11.5.1974 Ashiya

"Ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehottivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: 'Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan'." Apt. 14:22

Vaellus Herrassa

Yllä olevassa kohdassa puhutaan toinen toisemme kuorman kantamisesta, vahvistamisesta. Siinä on myös kehoitus "pysymään uskossa". Mitä se on? Ehkäpä Kol. 2:6 tuo tähän vastauksen. *"Niin kuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä..."* Päivittäisessä Herran kohtaamisessa sanan ja rukouksen kautta saamme anteeksiantamuksen ja uutta voimaa häneltä.

Monen ahdistuksen kautta

Sitten siinä puhutaan monista ahdistuksista, joiden kautta pääsemme kerran kirkauteen Jumalan valtakuntaan. Itse en voi vielä sanoa joutuneen suuriin ahdistuksiin, mutta pienemmissäkin on ollut riittämiin taistelua. Ensiksikin ahdistukset kohtaavat meitä sisältäpäin omasta sydäimestä. Tulee epäilyksiä ja kiusauksia ja lankeamme syntiin. Taistelua käydään sydämissämme pimeyden ja valkeuden välillä.

On myös monenlaisia ulkoisia, ulkoapäin meihin kohdistuvia ahdistuksia. On pilkkapuheita sekä arvostelua, joka ahdistaa. On myös turvattomuuden tunnetta, minkä tuo maailman yleinen laittomuus, väkivalta ja sodat. On myös sairauden tuomaa ahdistusta sekä epätietoisuuden aiheuttamaa epävarmuudentuntoa.

Yllä olevassa raamatunkohdassa ahdingon pääsyynä on kuitenkin evankeliumin julistuksen kautta tulevat vainot sekä kärsimykset. Niissä ahdistuksissa veljet ja sisaret rohkaisivat toinen toistaan pysymään uskossa ja pitämään evankeliumia Jeesuksesta esillä. Totisesti Herra oli heidän kanssaan tehden suuria tunnustekoja ja ennen kaikkea Herra oli avannut pakanoille evankeliumin oven.(Apt. 14:27) (LP)

Koululaisten tavoittaminen

Koululaisten tavoittamisessa täällä on omat erityisongelmansa. Opiskelutahti kouluissa on selvästi kovempi kuin Suomessa. Se johtuu äärimmäisen kireästä kilpailusta "paikasta auringossa" eli korkeakouluihin pääsystä. Hyvään korkeakouluun sisäänpääsy käytännössä takaa hyvän työpaikan ja korkean elintason. Huonompi korkeakoulu merkitsee auttamattomasti sitä, että myöhemminkään ei voi päästä parhaille paikoille. Muodollisesti saman koulutuksen saaneiden työntekijöiden palkkauksessa saattaa olla käsittämättömän suuria eroja riippuen koulusta, jota on käyty. Ymmärtää siis, että vanhemmat tekevät melkein mitä vain, jotta lapset pääsisivät parhaisiin kouluihin. "Hyvästä" kansakoulusta voi helpommin päästä "hyvään" keskikouluun ja "hyvästä" keskikoulusta "hyvään" lukioon ja niin edelleen.

Toiseksi koululaiset eivät iltaisin saa liikkua ulkona, vaikka heillä sattuisi läksyiltä olemaan aikaakin. He eivät klo 19 jälkeen voi kokouksiin lähteä. Tämä johtuu toisaalta turvallisuus näkökohdista ja toisaalta perinteestä. Asia saattaa tuntua oudolta, kun ajattelee suomalaisten koululaisten vapautta olla ainakin klo 10 asti ulkona. Itse asiassa väkivalta ja pahoinpitelyrikokset eivät ole täällä yleisempiä kuin Suomessakaan. Siispä ainoat päivät, jolloin nuorten kokouksia voi pitää, ovat joko lauantai-iltapäivä koulujen päätyttyä tai sunnuntait. Sunnuntait ovat kuitenkin ongelmallisia, sillä koulujen runsas vapaa-ajan toiminta keskittyy juuri sunnuntaihin pakanallisessa maassa kun ollaan. Työmuotoja, joita nuorisotyössä täällä käytetään, on kokousten ohella mm leiri- ja retkitoiminta, englannin raamattuluokat, ja evankelioivat raamattupiirit. Japanilainen nuori on kuitenkin erittäin sidottu perheeseensä ja sukuunsa. Uskoon tultuaan hän voi joutua tavattoman voimakkaan painostuksen alaiseksi, jota useimpien tuntuu olevan hyvin vaikeaa kestää.

Painostusta

Painostuksen kohteeksi voi joutua kuka tahansa uskoon tullut ja julkisesti Herrastaan todistava kristitty. Hyvä esimerkki on eräs rouva Kakogawasta. Hän on siellä ensimmäisiä kastettuja. Tätä nykyä hän työskentelee miehensä omistamassa pienessä yhtiössä muutamien naistyöntekijöiden esimiehenä. Nämä buddhalaiset alaiset ovat aloittaneet todellisen pahanpuhumiskampanjan rouvaa vastaan hänen uskonsa vuoksi. Tiedämme hyvin, kuinka vaikeaa on kestää perättömiä puheita itsestään. Rouva on saanut käydä kovaa taistelua Herransa edessä, ettei hän kostaisi pahaa pahalla vaan rakastaisi näitä alaisiaan ja ettei hän katkeroituisi. Eräänä sunnuntaina, kun oli ehtoollispyhä, hän ilmoitti ennen ehtoolista, ettei hän voi nauttia sitä, koska hänen sydämensä oli täynnä pahoja ajatuksia näistä alaisistaan. Siinä sitten yhdessä häntä rohkaistiin armon sanalla ja niin hän sai rohkeuden käydä vastaanottamaan Jeesuksen ruumista ja verta hänenkin syntiensä tähden. Tämän kaiken keskellä hän on saanut kasvaa lähelle Herraa ja hänen uskonsa on tullut koetelluksi. (JP)

23.6.1974 Ashiya

"Pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa."Hebr.12:14

Mitä pyhitys on?

Mitä pyhitys on käytännössä? Päivittäistä taistelua syntiä ja vanhan ihmisen konnuuksia vastaan, mutta ei omassa voimassa vaan Jeesuksen täytetyssä työssä. Synnin voima yrittää valloittaa olemuksemme mitä erilaisimmissa muodoissa. Synnin voima eli vanha luonto asuu meissä ja nostaa päätään tuhotakseen meissä syntyneen uuden ihmisen. Päivittäin löydämme itsemme kärsimättöminä tai tuohtuneina. Kärsimättömyys, joka on Hengen hedelmän pitkämielisyyden vastakohta, on peräisin lihallisesta olemuksesta ja siis syntiä. Meidän tulisi taistella sitä vastaan, jotta meistä tulisi kärsivällisiä ihmisiä.

Heijastaako elämämme Jumalan rakkautta? Jos meillä ei ole rakkautta, emme voi mitään (lue 1 Kor. 13 luku) todellista ihmisten auttamiseksi. Rakkaudettomuutemme, joka on itsekkyyttä, itserakkautta, kumpuaa siitä, että emme ole käyneet Jeesuksen veren tuoreelle puhdistuslähteelle omistaaksemme Jumalan sanomattoman rakkauden sydämeemme. Lihan synteihin kuuluu myös viha, kiivastus, ärtyisyys, arvostelumieli, kateus, katkeruus, kiittämättömyys, epäusko, masentuneisuus, itsesääli, teeskentely, turhamaisuus, minäkeskeisyys ja ylpeys.

Mikä avuksi, kun edellä mainitut sekä monet muut synnit pyrkivät hallintavaltaan meissä ja tekevät meistä ilottomia ja voimattomia kristittyjä. Tärkeätä on, miten suhtaudumme syntiin. Jos kannamme sen omassa sydämessämme, masennumme sen painosta ja olemme voimattomia. Mutta jos tuomme synnit valoon heti, kun ne nostavat päätä, saamme kokea, että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa ajatuksemme ja sydämemme kaikesta pahasta ja Jumalan rakkaus Kristuksessa valtaa mielimme. Tällöin uusi ihminen meissä on saanut voiton synnistä. Tätä taistelua syntiä vastaan saamme jatkaa elämämme loppuun asti. Vaikka se aika ajoin tuntuukin hyvin raskaalta, se kuitenkin kannattaa. Lohdullista on myös tietää, että Jeesus on koko ajan vierellämme ja ojentaa koko ajan auttavan kätensä meidän puoleemme. Milloin tartumme noihin ojennettuihin käsiin, saamme kokea avun, joka kantaa. (LP)

Japanin ensimmäinen evankelioimiskongressi Kiotossa

Japanissa on edelleen valtavia alueita ja ihmisjoukkoja, jotka ovat täysin yhdenkään kirkon vaikutuksen ulkopuolella. Niitä on toisaalta suurkaupunkien valtavilla uudisalueilla ja toisaalta maaseudun pienissä kaupungeissa ja kylissä. Esimerkiksi Japanin pääsaaren Honshun koillispuolella niin sanotulla Toohoku alueella, jolla on 9 miljoonaa asukasta, on 176 sellaista asutuskeskusta, joiden asukasluvu vaihtelee 5000 ja 30 000 asukkaan välillä ja joissa ei ole ainoatakaan kristittyä puhumattakaan kirkoista. Eräällä alueen läänissä on yksi ainoa lähetyssaarnaajaperhe 1 228 000 asukasta kohti. Tilanne Shikokulla Japanin pääsaarista pienimmällä, joka sijaitsee suoraan Koben eteläpuolella, ei ole olennaisesti erilainen. Siellä on asukkaita vajaat 4 miljoonaa ja saaren lounaiskärjessä alueella, jolla asuu yli 700.000 henkeä, ei ole ainoatakaan lähetyssaarnaajaa. Japanin haaste hukkuvien ihmisten hätä, marssitettiin kongressissa hätkähdyttävällä voimalla eteemme.

Lähetien ja kansallisten yhteistyö

Eräs lähettejä ja myös kansallisia kristittyjä vähemmän mairitteleva piirre tuli myös selvästi esiin kongressissa. Se on lähetien ja japanilaisten pastorien ja evankelistojen välinen yhteistyö, joka ei aina suinkaan suju ihanteellisesti ja kitkattomasti. Vaikka kokouksessa tuotiin esiin esimerkkejä todella erinomaisesta yhteistyöstä ja korostettiin sen jatkuvaa tarpeellisuutta, jotta voitaisiin vastata Japanin nukkuvien haasteeseen, päivastaisiakaan esimerkkejä ei puuttunut. Olipa ääniä, jotka asettivat jopa koko lähetien työpanoksen kyseenalaiseksi, vaikka nämä äänet olivatkin pienenä vähemmistönä. Toisaalta tällaisten näkemysten esiintyminen on oire, joka viittaa myös siihen, että läheteillä on aihetta totiseen itse-tutkisteluun ja parannukseen, jos tähän maahan mielitään herätystä.

Työmenetelmät

Evankelioimismenetelmiä ajatellen luulen, että Japani on maailman johtavia maita. Tuskin missään on niin korkeatasoisia evankelioivia filmejä kuin täällä. Videokasetteja, radioasemia, TV:tä käytetään verrattain laajasti evankelioimisessa. Kirjallisuutta painetaan ja levitetään, on leirikeskustoja ja oppilaitoksia.

Lisäksi kaikkeen evankelointiin on täysi vapaus, vaikka poliittisella taivaalla onkin joitakin uhkaavia pilviäkin. Jos herätys olisi kiinni evankelioimismenetelmien uudenaikaisuudesta, niin se olisi tullut tänne ajat sitten. Oli hätkähdyttävää havaita eräästä tutkimuksesta, että nopeimmin kasvavat seurakunnat olivat sellaisia, jotka käyttävät työssään eniten kotikokouksia.

Evankeliumin vastavoimat

Pastori John. R. Stottin raamattutunneissa minua puhutteli ehkä eniten se, mitä hän puhui alkuseurakuntaan kohdistuneista Saatanan hyökkäyksistä. Hän piti ne Apostolin tekojen alkulukujen perusteella. Kun Herra vuodatti Pyhän Henkensä ja alkoi valtava hengellinen liike, Saatana ryhtyi raivokkaaseen vastahyökkäykseen. Sen ensimmäinen menetelmä oli vaino, pelottelu, painostus ja väkivalta.

Seuraava paljon salakavalampi oli yritys soluttaa vilpillisyyttä ja ulkokultaisuutta seurakunnan keskelle. Ananiaan ja Safiran syntihän ei ollut se, että he eivät antaneet myymänsä maatilaa hintaan kokonaan apostolien edelleen käytettäväksi köyhien tueksi. Maatila oli ennen myymistä ja sen hinta myynnin jälkeen heidän omaisuuttaan. Heidän syntinsä oli farisealaisuus, yritys pettää Pyhää Henkeä. Kauhistuttava on vaara, että ulkokultaisuus turmelisi uskon Herraan.

Kolmas ja salakavalin Saatanan menetelmä oli yritys viedä apostolit tekemän jotain, muuta kuin, mitä Herra oli tarkoittanut heidän tekevän. Herra oli kutsunut heidät Sanan palvelukseen ja rukoukseen, mutta seurakunnan kasvaessa hallinnolliset tehtävät, köyhien avustaminen olivat viemässä heidän huomioon pois päätehtävästään. Heidän kyvyttömyyteen hoitaa tehtävä synnytti seurakuntaan nurinaa, eripuraisuutta ja puoluemieltä. Hallinnolliset tehtävät oli kyllä hoidettavat, mutta niitä varten valittiin toiset henkilöt.

Apostolit oivalsivat, että sen takana, että pääasia heidän tehtävässään oli jäämässä syrjään, oli Saatanan hyökkäys ja he tekivät parannuksen. Stott korosti voimakkaasti, että sanan palvelukseen ja rukoukseen kutsuttujen ei koskaan pidä unohtaa perustehtäväänsä. Niille on annettava enemmän aikaa. (JP)

15.8.1974 Ashiya

"Herran pelko on pahan vihaamista." Snl 8:13

Miten me muutamme?

Kirjassaan "Miten me muutamme?" Basilea Schlinkin puhuu meidän synneistämme luetellen niitä ja osoittaen kuinka vaarallisia ne ovat iankaikkisuuttamme ajatellen. Esimerkiksi ahneudesta Raamattu sanoo, että se on monien syntien lähde ja sen harjoittaja joutuu lopulta kadotetuksi. Armottomuudesta Sana sanoo, että meillä evätään anteeksiantamus, ellemmme anna anteeksi veljillemme. Arvosteluhengestä taas todetaan, että millä mitalla me mittaaamme, sillä Jumalakin meille lopulta mittaa. Sille taas, joka ei ole laupias eikä armahda vierellä olevia hädän alaisia ihmisiä, on viimeinen tuomio oleva laupeudeton.

Raamattu sisältää paljon tällaisia kovia sanoja. On järkyttävää, että olemme olleet kauan välinpitämättömiä näille ja muille synneille kuin esimerkiksi itsekyydelle, kateudelle, kiittämättömyydelle, kärsimättömyydelle, ihmispelolle, panettelulle, kunnianhimolle, riidanhalulle, ulkokultaisuudelle, turhalle puheelle, loukkaantuvaisuudelle, aistillisuudelle, ylpeydelle, ärtyisyydelle. Olemme jopa ajoittain hyväksyneet nämä synnit välttämättöminä pahoina elämäämme ja eläneet "rauhanomaisessa rinnakkaiselossa" niiden kanssa turvautuen siihen, että uskovina ja Kristuksen vanhurskauteen puettuina meillä kuitenkin on niistä joka tapauksessa anteeksiantamus.

Synnin vihaaminen

Herra ei koskaan anteeksi antaessaankaan hyväksy syntiä itseään, vaan Herra on täynnä pyhää vihaa syntiä kohtaan. Juuri Jumalan pyhä viha syntiä kohtaan vaati Jeesuksen Golgatan uhria, jotta meille olisi valmistettu pelastus tästä vihasta armoon. Jeesuksen antamaan anteeksiantoon liittyi hyvin usein sanat. "Mene äläkä tästedes enää syntiä tee."

Jos me alamme hyväksyä synnin emmekä enää vihaa sitä, se osoittaa, että suhtaudumme syntiin toisin kuin Herra. Silloin on suuri vaara, että uskomme on muuttumassa aivouskoksi ja luuloukoksi. Armosta

on tullut silloin meille halpaa kulutustavaraa. Olemme silloin vaarassa, että uskomme muuttuu kuolleeksi. Sellaisessa tilassa eläminen on kauhistuttavan vakavaa.

Herra on kutsunut meidät vihaamaan syntiä, niin kuin hän sitä vihaa, ja tuomitsemaan sen omassa elämässämme puolustelematta tai vähättelemättä sitä. Hän totisesti armahtaa sitä, joka näin syntinsä tuomiten anoo anteeksiantamusta Jeesuksen täytetyn uhrin perusteella. Mutta Jeesuksen lunastusveressä on myös voima synnin valtaa vastaan. Saamme jälleen käydä taistelemaan syntiä vastaan, ei tosin omassa voimassa vaan Jeesuksen voimassa. Jeesuksen läsnäolo Pyhän Hengen kautta mahdollistaa myös sen, että tässä taistelussa voidaan saada myös voittoja, vaikka tappioitakaan emme voi välttyä. Tappioinemme saamme käydä armollisen Vapahtajan puhdistettaviksi päivittäin. Mutta tämä taistelu on lopulta johtava täydelliseen voittoon, kun saamme kasvoista kasvoihin nähdä oman rakkaan Herramme. Herra sanoo: "Valvokaa!"

Pyhän Hengen lahja

Apostolien tekojen toinen luku on eräs Uuden testamentin keskeisimpiä. Se korottaa valtavalla tavalla Jeesusta, joka Golgatan uhrikuoleman kärsittyään nousi kuolleista ja astui Isän kirkkauteen taivaaseen. Täytetyn työnsä perusteella hän vuodatti oman Henkensä "kaiken lihan" ylle ja perusti seurakuntansa. Iloitsen, että minäkin saan omistaa Pyhän Hengen elämässäni. Sydämeni pyyntö ja huokaus on, että hän saisi täyttää elämäni paljon kokonaisemmin kuin tähän asti. Pyhän Hengen kautta saan omistaa Jeesuksen ja Jeesuksessa Isän. Hänessä omistan kaiken. Kunpa hän saisi omistaa minut kokonaan!

Japanilaisen sielunmaisema

Japanin uudempi poliittinen historia ja kirkkohistoria avaavat näköaloja japanilaiseen sielunmaisemaan. Historian lehdiltä tulee esille kuva helposti loukkaantuvasta ja syvästi kansallistuntoisesta ja kuitenkin monenlaisista alemmuuskomplekseista kärsivästä japanilaisesta miehestä. Nämä ominaisuudet unohdetaan meiltä arkipäivän kanssakäymisessä helposti. Jos me ulkomaalaisina teemme tiettyjä virheitä, saamme pian nähdä, että nämä tunnot asuvat syvällä japanilaisissa. Japanilaiskristityt eivät tee tässä kohden poikkeusta. Samantyyppisiä asenteita on tietysti meillä läheteilläkin omista lähtökohdistamme lähtien. Meillä vaan ei ole oikeutta korostaa omaa kansallisuuttamme, jos mielimme julistaa täällä evankeliumin ilosanomaa. Usein huomaamattamme kuitenkin tässä kohden teemme pahoja virheitä.

Nuorten todistuksia

Hiruzenissa työleirin iltanuotiolla saimme kokea syvää Jeesuksen läsnäolon tuntua. Monien laulujen lomassa nuori toisensa jälkeen todisti Herran teoista ja johdattuksesta omassa elämässään.

Todistusten sarjan aloitti eräs vasta valmistunut sairaanhoitajatar. Hänen kasvonsa säteilivät pelastuksen iloa, joka ei voinut jättää katselijaa kysymyksittä: "Mistä tuollainen ilo?" Rukouksena Herralle hän kertoi sitten elämänsä tarinaa. Useita vuosia sitten hän oli joutunut Sookagakkai -uskonnon (eräs Japanin tunnetuimpia uusia uskontoja, jolla on yli 10 milj. kannattajaa) vaikutuksen alaiseksi ja omistautui sille. Tämä uskonto lupaa terveyttä ja taloudellista hyvinvointia ja muita ajallisia etuja kannattajilleen. Sydämässään hän kaiken aikaa tunsikin, että se ei voinut tyydyttää hänen sisimpänsä kaipuuta. Evankelista Masakin radio-ohjelmien kautta hän sai ensimmäisen kosketuksensa evankeliumiin ja alkoi kiinnostua. Niistä hän sai myös kimmokkeen lähteä leirille tänne Hiruzeniin, jonka aikana hän sai kohdata elävän Vapahtajan. Rukoillessaan hän myös kiitti Herraa siitä moninaisesta huolenpidosta, virvoituksesta ja avusta, jota hän opiskelunsa ja työnsä vaikeuksissa oli saanut. Milloinkaan hän ei ollut jäänyt vaille Herran apua.

Eräs nuori mies jatkoi ketjua kertoen omasta uskoontulostaan, joka oli tapahtunut vuosi sitten vastavalla työleirillä. Opiskellessaan korkeakoulussa poissa kotoa hän oli joutunut verrattain huonoon seuraan ja elämä alkoi näyttää tarkoituksettomalta ja tyhjältä. Tuona aikana hän joutui kuitenkin tekemisiin myös kristittyjen kanssa ja alkoi käydä kirkossa. Myöhemmin leirillä hän sai pelastuksen armon, mutta voimakkaasti buddhalaisen kotinsa taholta hän joutui kovan painostuksen alaiseksi. Hän on perheen vanhin poika, jonka velvollisuutena olisi huolehtia siitä, että hänen vanhempiansa kuoltua heidän sielujensa puolesta rukoiltaisiin ja siten taattaisiin niille pääsy nirvanaan tai paratiisiin. Nyt pojan tultua kristityksi vanhemmat pelkäävät omien sielujensa puolesta kuoleman jälkeen ja yrittävät taivuttaa häntä takaisin buddhalaisuuteen. Tämä nuori mies kuitenkin rukoilee ja todistaa, jotta myös hänen omaisensa

kääntyisivät elävän Jumalan puoleen. Eräs toinen todistaja kertoi, että hänelle uskoon tulo merkitsi väistämättä sitä, että hänen oli lähdettävä pois kotoaan. Niin syvä oli vastustus.

Seuraava nuori mies kertoi äitinsä tulleen uskoon noin 10 vuotta sitten, mutta itse hän ei piitannut kristinuskosta tippaakaan. Lukioaikana hän hakeutui huonoon seuraan, jossa hän vietti tuhlajaipojan elämää. Usein hän oli päivät ja yöt poissa kotoa käyden ainoastaan aamuisin hakemassa äidiltään eväät päivää varten. Äiti uskollisesti valmisti nuo eväät. Oikeastaan ilman mitään painavaa syytä hän lopetti sitten alkamansa korkeakoulun. Näihin aikoihin hän vihdoin pysähtyi hiukan miettimään omaa elämäänsä, jolla tiesi aiheuttavansa tuskaa äidilleen. Niinpä hänen askeleensa ikään kuin huomaamatta alkoivat sunnuntai toisensa jälkeen viedä häntä kirkkoon. Hyvin ennakkoluuloisena hän oli sitten lähtenyt myös Hiruzeniin leirille. Eräällä iltanuotiolla yhden kitaralaulun sanoma tunkeutui hänen sydämeensä, mursi ja särki sen. Herra tuli tuolloin hänen elämäänsä. Kun sitten pyydettiin niitä nousemaan, jotka halusivat uskoa Jeesukseen, hän nousi heti. Hänen elämässään tapahtui täysi käänös ja muutos. Hän kiitti Herraa siitä, että hänellä on valta nostaa syvälle langenneenkin uuteen elämään.

Vaikka suuria herätyksiä emme ole vielä nähneet täällä, niin silti sydämemme iloitsee Herran teoista vähässä: *"Emme saa halveksia pienten alkujen päivää."* (JP)

27.9.1974 Ashiya

Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu." Joh. 7:37-39

Janoinen ihminen ja Jeesus

Yleensä juutalaiset rabbit opettivat istuen niin Jeesuskin esimerkiksi pitäessään vuorisaarnaa, mutta nyt Jeesus seisoi. Kuninkaalliset kuulutukset julistettiin seisten. Jeesus huusi, hän tahtoi, että jokainen tempelin pylväskäytävissä syrjemmälläkin oleva olisi kuullut hänen kuninkaallisen kutsunsa. Julistuksessa on kaksi osaa.

Ensimmäinen osa puhuu yhdestä ainoasta ihmisestä ja Jeesuksesta. On vain yksi ihminen ja Jeesus, ei ketään muuta. Tämä ihminen on janoinen. Jeesus ei määrittele eikä rajaa millään lailla janon laatua. Voi olla kysymys minkä laatuudesta janosta tahansa. Hän voi olla yhtä hyvin uskova kuin etsijä, taakoitettu, synnin syyttämä tai yhtä hyvin vain epämääräisenä tyhjiytenä tai puutteena janonsa tunteva. Hän voi olla huolten ahdistama tai murheen murtama. Hän voi olla runsaiden ajallisten lahjojen keskellä ja niistä nauttien kuitenkin tyhjäksi ja janoiseksi jäänyt. Hän voi olla kilvoituksessaan tappioita kokenut, kylmä ja innoton uskova. Hän voi olla kahleissaan ja sidonnaisuudessaan vapautta etsivä tai epävarmuuteensa tukea etsivä yksinäinen. Hän voi olla itsensä tai toisten vuoksi pettynyt tai rakkautta janoava ihminen. Hän voi olla taloudellisen ahdingon tai epävarmuuden kalvama. Hän voi olla oman menneisyytensä tai luonteensa syntien loppuun asti väsyttämä. Hän voi olla nuoren rakkauden suuren lahjan saaneena iloitseva, mutta silti vielä syvempää rakkautta ikävöivä. Hän voi olla alituisen kiireen tai tekemättömien töiden painama. Hän voi olla sairauden kipuja kärsivä.

Jeesus tyydyttää

Kuka ikinä janoaa, oli janon laatu sitten mikä tahansa, Jeesus huutaa häntä luokseen. Ken tulee janoisena, saa juoda Jeesuksen läsnäolosta, saa juoda hänestä itsestään. Jeesus on Elävä Vesi. Jeesuksessa on kaikkeen janoon tyydytys ja vastaus. Hänen vastauksensa ei ole mikään silmäkääntötemppe, jolla jano yritetään selittää olemattomaksi tai väistämättömäksi ihmisen osaksi. Tyhjien maljojen tarjollijoita löytyy yhtä lailla pakanuudesta kuin kuolleesta kristillisyydestä. Jeesus todella tyydyttää janoisen ihmisen syvimmän tarpeen. Jeesus joutuu usein kyllä osoittamaan, että janon syy on syvemmällä kuin hänen luokseen tullut oli nähnyt, mutta Jeesus ei jätä vain siihen. Hän sammuttaa ja tyydyttää tämän janon omalla läsnäolollaan.

Jeesuksen elämä elämäksemme

Jeesus ei välttämättä muuta janoisen ihmisen elämän ulkoisia olosuhteita, vaikka hän voi kyllä tehdä senkin. Sen sijaan antaessaan janoiselle Pyhän Hengen kautta oman läsnäolonsa hän itse tulee tällai-

sen ihmisen elämän sisäiseksi ja ulkonaisiksi olosuhteiksi. Jeesus on hänessä ja hän on Jeesuksessa. Hän itse tulee janoiselle kiitoksen aiheeksi. Hänen elämänsä alkaa kummuta tämän ihmisen elämässä. Jeesuksen vapaus tulee hänen vapaudekseen, Jeesuksen voima hänen voimakseen, Jeesuksen vanhurskaus ja pyhyys hänen vanhurskaudekseen, Jeesuksen rauha ja ilo hänen rauhakseen ja ilokseen. Jeesuksen luona janoonsa juovan sydämessä alkaa uusi kiitoslaulu Jumalalle. Uskovalle janoiselle tämä kiitoslaulu voi uudistua ja saada uuden syvyyden. Näin tapahtuu, kun hän tulee Jeesuksen luo, Jeesuksen, joka kutsuu juuri häntä. Usko on sitä, että janoinen ihminen kääntyy Jeesuksen puoleen ja saa lahjaksi elävää vettä.

Elävän veden lähteeksi muita varten

Jeesuksen julistuksen toinen osa puhuu Jeesukseen uskovasta, se on hänessä janoonsa tyydyttäneestä ihmisestä mutta nyt muiden ihmisten keskellä olevana. Pyhän Hengen elämän virta juoksee nyt hänen sydämeensä. Virta koskettaa ympärillä olevia ihmisiä. Hän voi tulla siunauksen lähteeksi läheisilleen. Siunaus saattaa ulottua kymmenille ehkä sadoille jopa aina maan ääriin asti. Hänen salaisuutensa on: hän tuli janoisena Jeesuksen luo, joi ja jäi Jeesuksen luo.

Aluksi on siis vain yksi ihminen ja Jeesus, sitten monet, jotka saavat siunauksen Pyhän Hengen virvoittavan vaikutuksen levitessä tämän ihmisen sydäimestä. Kaikki tämä on pelkkää armoa, sulaa Herran rakkautta. Saamme etuoikeuden janoisina käydä Jeesuksen luo. Hänessä meillä on sanomaton aarre.

Uuden työn valmistelua

Syyskuuhun on liittynyt hyvin paljon neuvotteluja, virastoissa juoksua ja tulevaan työhömmee liittyvien kysymysten selvittelyä. Suomen Kansanlähetyksen hallitus on elokuussa päättänyt, että aloittaisimme ensi vuoden alussa evankelioivan ja seurakuntaa muodostavan pioneerityön Shikokun saarella. Työn on määrä olla organisatorisesti itsenäistä suhteessa Norjan Luterilaiseen Lähetysliittoon, jonka sisällä täällä toistaiseksi olemme olleet, mutta kuitenkin mahdollisimman läheisessä yhteistyössä sen ja Länsi-Japanin Ev. lut. Kirkon kanssa yhteistyöalueina radiotyö, Raamattukoulu ja Teologinen seminaari.

Tokushiman lääni

Päätökseen liittyviä käytännön toimia ovat olleet Kansanlähetyksen rekisteröinti omaksi lähetykseksi Japanissa ja ennen kaikkea sopivan työnaloituskohteen valinta Shikokun saarelta. Lähinnä ajatuksissa on ollut Tokushiman lääni saaren itäpäässä. Lopullista päätöstä työnaloituspaikaksi ei vielä ole tehty, sillä Tokushiman läänissäkin olisi useita mahdollisia kohteita. Olen käynyt tutkimassa tilannetta läänissä ja tilannekartoitusta on vielä jatkettava ennen lopullista ratkaisua. Joka tapauksessa tarve siellä on suuri. Protestanttien ja katolisten määrän yhteen laskienkin kristittyjä on läänissä vain 3-4 henkeä 1000 asukasta kohti. Vastaava suhde Koben alueella on 9-10 kristittyä 1000 kohti ja Tokiossa yli 11 kristittyä 1000 henkeä kohti. Läänissä on 26 kauppalaluokan keskusta ja ainakin 6 suurempaa maaseututaajamaa ilman minkäänlaista kirkkoa tai pysyvää todistusta Herrasta. Protestanttisia kirkkoja on läänin 13 suurimmassa keskuksessa yhteensä noin 26, joista ehkä noin 13 -16 on raamatullista ja konservatiivista loppujen ollessa enemmän tai vähemmän ekumeenisia luonteeltaan. Paria poikkeusta lukuun ottamatta kirkot ovat pieniä jäsenmäärien vaihdelta 50-70 henkeen ja aktiivisten kirkossakävijöiden 30 - 50 henkeen. Kirkottomien keskusten joukossa on useita 10.000 - 20.000 hengen taajamia, jotka muutamassa tapauksessa muodostavat 40.000 - 60.000 asukkaan yhtenäisiä asuma-alueita. (JP)

Elämän kirjoja Ashiyassa

Ashiyassa 70.000 asukkaan pikkukaupunki on tullut meille hyvin rakkaaksi. Tälle kaupunkikuvalla ovat tyypillisiä vuoren juurta ylöspäin kiipeävä asutus. Talojen välissä mutkittelevat kapeat kujat, joita muurinomaiset aidat reunustavat. Muurien taakse kätkeytyvät talot ja puutarhat ovat kuin kuva tämän kansan sydäimestä, joka sulkeutuu ulkopuoliselta tunkeutujalta. Kuka taitaa sen sydämen aukaista? Elämään noiden muurien takana kuuluu arkea ja juhlaa, iloa ja tuskaa. Ihmisiä syntyy ja kuolee.

Eräs kristitty nuori rouva, kolmikuukautisen pienokaisen äiti sai äkillisen kutsun taivaaseen. Toinen ei-kristitty rouva, jonka tapasin sattumalta sairaalassa käydessäni katsomassa erästä kristittyä potilasta, kuoli jälkeensä parantumatta. Samaan aikaan, kun olin tällä sairaskäynnillä, tuon ei-kristityn rouvan luona oli käymässä loitsuja ja manauksia harjoittava vanhus. Tämä vanhus kävi kuulemma päivittäin suorittamassa menojaan. Kajautimme tuossa potilashuoneessa japaniksi "Jeesus mua rakastaa" hengellisen laulun ja annoimme lentolehtisiä. Sanoma ei kuitenkaan mennyt perille tämän ei-kristityn rouvan luona.

van sydämeen. Hän torjui sen. Sanoi kyllä, laulaneensa itsekkin nuoruudessaan kristillisiä lauluja, mutta todella kristityksi tuleminen vaati liian paljon. Sitten neljän kuukauden kuluttua hän kuoli. (LP)

24.10.1974 Ashiya

"Pyhät veljet, jotka olette taivaallisesta kutsumuksesta osalliset, kiinnittäkää mielenne meidän tunnustuksemme apostoliin ja ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen, joka on uskollinen asettajalleen." Hepr. 3:1-2a

Taivaallinen kutsumus

NLM:n lähetyssihteeri Gabriel Eikli piti kirkon ja lähetyksen työntekijäseminaarissa Himejissä puhuttelun Raamattu-tunnin taivaallisesta kutsumuksesta, jonka olemme saaneet. Hän korosti, että Jumalan kutsu meille sisältää aina kaksi puolta. Se on aina ensi sijassa kutsu pelastukseen, parannukseen ja uskoon Jeesukseen Kristukseen. Se on siis kutsu pois synnistä ja Jumalan tuomion alaisuudesta vapautteen Kristuksessa ja vanhurskauteen Jeesuksen täytetyssä työssä. Se on kutsu taivaasta ja se on kutsu taivaaseen, taivaalliseen perintöön Jeesuksessa, kutsu Jumalan lapsen perintöoikeuteen.

Mutta Jumalan kutsu on aina samalla myös työkutsu. Se on kutsu tehtävään, kutsu palveluun, kutsu todistamaan Jeesuksesta, kutsu viemään pelastuksen sanomaa kaikkialle, kutsu maailman evankelioimiseen. Vaikka pelastuskutsu käykin aina työkutsun edellä, eihän voi olla työkutsua ilman pelastusta, työkutsua ei koskaan voi erottaa pelastuskutsusta.

"Jumala ei armolahjaansa ja kutsumistaan kadu." Tämä sana pätee kutsun molempiin puoliin nähden. Kun alamme uupua ja kun taistelut myllertävät elämässämme, saamme nostaa katseemme Jeesukseen, häneen, joka on meidät kutsunut, taivaallisella kutsullaan. Hän ei sitä kadu olimme me itse millaisessa tilassa tahansa. Mutta katsoessamme näin Jeesukseen saamme uuden rohkeuden ja uuden näyn viedä todistusta hänestä eteenpäin.

Koska työ- ja pelastuskutsu ovat saman Jumalan kutsun eri puolia, meille on kohtalokasta, jos hylkäämme Herralta saamamme työkutsun ja käperryimme enemmän tai vähemmän tyytyväisinä itsemme tai oman ryhmämme ympärille. Eikli varoitti, että työkutsun hylkääminen merkitsee samalla myös pelastuskutsun hylkäämistä ja kauheaa vaaraa uskoville ja seurakunnalle. Mutta meidän ei tämän kutsun edessä tarvitse jäädä omaan varaamme, vaan saamme tarttua Herran lupaukseen:

"Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava." (1.Piet. 5:10)

Uuden työn kohde

Viime viikkojen tärkein tehtävämme on ollut kartoittaa työtilannetta Shikokun Tokushiman läänissä ja ratkaista lopullinen työn aloituskohde. Tässä tehtävässä olemme saaneet aivan kirjaimellisesti kokea, miten Herran Pyhä Henki on johdattanut meitä ja kuinka tämä johdatus on ollut ratkaisevalla tavalla si-dottu siihen esirukoukseen, jota olemme osaksemme teiltä saaneet. Lopputuloksena on, että jos Herra suo, aloitamme ensivuoden alusta lähtien evankelioivan ja seurakuntaa rakentavan työn Kitajima (lausu: Kitadzima) nimisessä kauppalassa ja sen ympäristössä, johon kuuluvat Matsushige ja Aizumi nimiset kauppalat sekä Tokushiman kaupungin pohjoisin osa. Missään näistä ei ole tällä havaa kirkkoa ja niiden yhteinen väestömäärä noussee lähelle 50 000 henkeä. Koemme, että tämä ratkaisu on Herran tahdon mukainen ja hän on antanut Pyhän Hengen vapauden sydämiimme sitä tehdessämme. (JP)

24.11.1974 Ashiya

Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään. He pelästyivät suunnattomasti, mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Luuk. 2:9-10

Joulurealismia

Eräässä mielessä Japani on hyvin realistinen paikka viettää joulua. Kun joulua on yksi vuoden kiireisimpiä arkipäiviä maanteiden ja valtateiden tulviessa raskaita kuorma-autoja, kun kaupunki vilisee ostoksilla liikkeestä toiseen kiiruhtavia ihmisiä, autojen torvet soivat - eletäänhän vuoden toisten "bonusten" eli

ylimääräisten palkkasaamisten aikaa, niin ollaan lähellä ensimmäisen joulun kovaa ja kaikkea muuta kuin romanttista todellisuutta. Betlehem oli täynnä ihmisiä ja touhua. Joilla oli rahaa, he kyllä löysivät paikan täpötäysistä majoitusalan liikkeistä. Köyhä - oli hän nyt sitten vaikka juuri saamassa lapsen - sai mennä, minne huvitti. Ei se ihmisiä liikuttanut.

Ei ollut talli mikään ihanteellinen paikka synnyttää, ei varmasti erityisen hygieeninen paikka, eivätkä seinien olkipehmusteet höyhenpatjan veroiset. Tuskin lannan tuoksu tallissa myöskään ensimmäisenä jouluna nenää hiveli. Kun Jeesus, Jumalan Poika, syntyi tähän aikaan, hän syntyi todella alas. Ei hänen syntymänsä merkinnyt mitään Betlehemin arkisessa katukuvassa tai veropapereitaan hoitelevien ihmisten mielissä. Ei ilmoittanut enkeli hänen syntymäänsä meluisalle kansanpaljoudelle kaupungin kujilla ja toreilla, vaan syrjäisen niityn laiduntajille. He, nämä vaatimattomat ja ehkä yksinkertaiset paimenet, joiden sydämissä eli Messiaan odotus ja kaipaus, saivat kuulla viestin Vapahtajasta, Herrasta.

Ilosanoma kaikille kansoille

Jumalan käsittämätön armotyö, Jumalan Pojan alentuminen "maan alimpiin paikkoihin asti" vapauttaakseen synnin syyllisyyden ja tuomion alaiset "kuoleman varjon laakson" kulkijat, ja hallitakseen sitten Herrana näitä vapauttamiaan, ilmoitettiin odottaville ja pelokkaille paimenille. Tämä ilosanoma oli kyllä tarkoitettu "kaikelle kansalle", mutta se voitiin ilmoittaa vain niille, jotka odottivat ja joiden sydän oli valmistettu vastaanottamaan sanoma. Paimenet pelästyivät ja kauhistuivat taivaallisen kirkkauden nähdessään. Tästä kirkkaudesta ei sanota, että se oli enkelin kirkkautta, vaan **Herran** kirkkautta. Heidän pelkonsa syy oli syvä. Herran kirkkaus merkitsi heille tuomiota, kirkkauden pelottavuus oli sen pyhyydessä ja syntiä paljastavassa ja tuomitsevassa voimassa. Syntinen ihminen ei voi muuta kuin kauhistua sydän juuriansa myöten joutuessaan Herran läpituokevan valon kohteeksi.

Älä pelkää!

Ei ollut myöskään enkelin sana: "Älkää peljätkö" vain yleistä rauhoittelua ja tilanteen vakavuuden lieventämistä, vaan se perustui siihen, että näille elämässään kovia kokeneille ja monella tavalla syntiä tehneille paimenille oli nyt valmistettu vapautus, pelastus heidän syvimmästä hädästään, heidän syntiensä tuomiosta. Heille oli syntynyt Vapahtaja, se on synnistä Vapauttaja, syntien Sovittaja, heidän tuomionsa Kantaja ja Sijainen, heille syntien anteeksiantamuksen hankkiva ja sitä jakava Armahtaja. Heille oli syntynyt Herra, voideltu kuningas, joka oli johtava heidät omaan valtakuntansa ja hallintaansa ja joka oli saattava heidät siihen täydelliseen Herran kirkkauteen, josta he olivat saaneet nähdä välähdyksen.

Kiitos ja ylistys

Paimenet ottivat sanan vastaan, he uskoivat, he menivät, he saivat nähdä Jumalan Pojan. He saivat myös jotain kokea siitä siunauksesta, jonka Jeesus oli syntymällään, elämällään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan heitäkin varten valmistava, sillä he palasivat entisiin työkuvioidhinsa muuttuneina. Heistä sanotaan, että "he kiittivät ja ylistivät Jumalaa". He olivat uskoneet sanan Vapahtajasta ja Herrasta ja uskon kautta he pääsivät jo ennakkoiden omistamaan Golgatan uhrin puhdistavaa ja anteeksiantavaa voimaa ja Jeesuksen ylösnousemuksen muuttavaa vaikutusta. Kiitos ja ylistys kumpusi tältä pohjalta.

Enkelin ilmoittama ilosanoma oli kyllä tarkoitettu koko Betlehemin kadut ja kujat täyttäneelle ihmispaljoudelle, olihan syntynyt Vapahtaja "kaikelle kansalle", mutta se ilmoitettiin niille, joiden sydän oli valmis ottamaan se vastaan. Tämä sanoma pani heidät liikkeelle ja heistä sanotaan, että "he ilmoittivat sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta".

Sanaa eteenpäin

Pieni on se joukko, joka täällä Japanissa miljoonien ihmisten keskellä viettää joulua omistaen myös joulun lahjan Vapahtajan ja Herran sydämessään. Mutta juuri tälle pienelle joukolle on uskottu sana ja sanoma koko tätä valtavaa ihmispaljoutta varten. Tämän pienen Jumalan lauman on myös mahdollista täyttää valtava evankelioimistehtävänsä, sikäli kuin se saa itse uudistuvaa voimaa julistamansa sanoman sisällöstä, se on Vapahtajalta ja Herralta Jeesukselta itseltään. (JP)

Shikokun työn aloittaminen (Lähetysteologisen aikakusikirjan artikkeli 2012)

Vuoden 1972 lopussa NLM:n sisällä toimi kaikkiaan SEKL:n kahdeksan lähettiä, kolme perhettä ja kaksi yksinäistä lähettiä. Siinä vaiheessa kaksi perheyksikköä oli aloittamassa pioneerityötä Kakogawan ja Akoon kaupungeissa pääsaarella Osakasta länteen. Kolmas perhe ja kaksi yksinäistä lähettiä oli kieli-kouluvaiheessa.

Vuoden 1972 lopussa maahan oli saapunut Jorma ja Lea Pihkalan perhe. Ennen työalalle saapumista Jorma oli toiminut runsaan vuoden kotimaassa Kansanlähetyksen ulkokenttäosastolla lähetyssehteerin tehtäviä hoitamassa. Sinä aikana varsinainen lähetyssehteeriksi Juhani Lindgren oli Japanissa opettamassa Koben luterilaisessa teologisessa seminaarissa (KLTS). Mutta juuri tuona aikana Kansanlähetyksen sisäinen kriisi alkoi ja hän joutui hallituksessa ja eri kokouksissa seuraamaan ihmisuhteiden kärjisty- mistä, joka johti sitten vuoden 1973 aikana avoimeen kriisiin ja Kansanlähetyksen jakautumiseen kol- meksi järjestöksi. Pihkaloiden Japaniin lähtöä edeltävänä päivänä Juhani Lindgren oli ilmoittanut eroa- vansa SEKL:stä, mutta kielsi asian kertomisen Japanissa jo työssä olleille muille läheteille ennen viralli- sen ilmoituksen saapumista. Tästä syntyi epäluottamusta Pihkalan ja muiden lähettien välillä. Sitä lisäsi vielä Pihkalan havainto siitä, että muut lähetit olivat saaneet hyvin yksipuolista informaatiota asioiden kehityksestä Suomessa. Kun Pihkala lisäksi yritti vaikuttaa sekä Japanissa että Etiopiassa työskennel- leiden lähettien asenteisiin, jotta repeämä vältettäisiin, epäluottamus muiden lähettien suunnalta syveni. Asiaan liittyi toki asiallista kritiikkiä SEKL:n kotimaan hallintoa kohtaan, koska se ei ollut taloudenhoi- dossaan kyennyt ajoissa hoitamaan Japanin kentän velvoitteita NLM:n suuntaan.

Kansanlähetyksen kriisin seurauksena Juutilaisten perhe ja Anita Ström ja Arja Gröhn erosivat SEKL:n palveluksesta jo työalalla ja Uskien perhe teki samoin ensimmäisen työkautensa päätyttyä. Samaan ai- kaan myös Etiopiassa enemmistö NLM:n sisällä työskennelleistä SEKL:n läheteistä erosi SEKL:n pal- veluksesta Seppo ja Ulla Väisäsen ja Kyösti ja Anneli Jokimiehen perheitä lukuun ottamatta. Eronneet lähetit ilmaisivat kuitenkin halunsa jatkaa lähetystyössä NLM:n sisällä. NLM joutui siksi tekemään hankalan päätöksen. Säilyttääkseen merkittävän määrän lähettityövoimaa, se irtisanoi yhteistyösopi- muksensa SEKL:n kanssa varsinkin saatuaan Suomesta takeet, että uusi alkava Lähetysyhdistys Kyl- väjä tulisi huolehtimaan NLM:n sisällä jatkavien lähettien tuesta.

Japanin päässä ainoille Kansanlähetykseen jääneille Pihkaloille NLM tarjosi mahdollisuutta jatkaa kau- tensa loppuun asti NLM:n sisällä, mutta uusia lähettejä NLM ei voisi enää SEKL:n suunnalta ottaa vas- taan. Japaniin oli kuitenkin Suomesta tulossa jo Seppo ja Vuokko Vänskä perheineen vuoden 1974 lo- pussa ja vuotta myöhemmin Sakari ja Pirkko Valkama perheineen. Näin ollen Pihkalat kieltäytyivät tar- jouksesta ja päättivät lähteä tutkimaan SEKL:n oman itsenäisen työn aloittamista Japanissa. Ensimmäinen tehtävä oli miettiä, missä olisi järkevintä uusi pioneerityö aloittaa. Sille asetettiin seura- vanlaisia tavoitteita:

- Työ tulisi suunnata alueelle, jolla kristittyjä ja kirkkoja oli vähän ja missä ei entuudestaan ollut luterilais- ta työtä.
- Pitkällä tähtäyksellä tavoitteena oli liittää alkava työ jo olemassa olevaan luterilaiseen kirkkoon.
- Maantieteellisesti työ olisi järkevä sijoittaa niin, että voitaisiin hyödyntää Koben Luterilaista Teologista Seminaaria (KLTS) ja Raamattukoulua (KLBI) kansallisten työtovereiden kouluttamiseksi. Alusta lähtien tiedostettiin, että ilman kansallisia työtovereita pioneerityö tulisi olemaan äärimmäisen hidasta ja vai- keaa.

Tutkimamme kristillisten kirkkojen levinneisyyttä tutkimalla tultiin siihen tulokseen, että Kobesta noin 100 kilometriä etelään sijaitsevan Shikokun saaren Tokushiman lääni täyttäisi parhaiten edellä mainitut ehdot. Selvitettiin, mitkä protestanttiset kirkot ja lähetykset tekivät alueella työtä. Kävi ilmi, että läänissä oli kaksi Japan Evangelistic Band (JEB nykyään nimi on Japan Christian Link) järjestön lähettiä, yksi Etelän Baptistien lähettiperhe ja yksi itsenäinen englannin opetukseen keskittynyt lähettiperhe.

Pihkala kävi ensin JEB:n päämajassa Kobessa kartoittamassa heidän näkemyksiään työn tarpeesta To- kushiman läänissä. Heidän näkemyksensä oli, että Tokushiman kaupungin pohjoispuolen kolme kasva- vaa kauppala Kitajima, Matsushige ja Aizumi tarvitsisivat kipeästi kirkon.

Seuraavaksi hän otti yhteyttä lähetyssaarnaaja Richard Chaseen ja lähti Tokushimaan tutustumaan kirkolliseen tilanteeseen. Pastori Okabayashi (Nihon Fukuin Kyodan) ja lähetyssaarnaaja Chase opastivat häntä eri puolille noin 850 000 asukkaan Tokushiman lääniä. He vierailivat muutamissa kirkoissa keskustelemassa pastorien kanssa suurimmassa tarpeessa olevista asutuskeskuksista. Pastori Nabeshima (Nihon Jesu Kirisuto Kyodan) läänin eteläisimmässä Ananin kaupungissa vetosi lähetyksestä tulemaan tähän silloin noin 60 000 asukkaan kaupunkiin, jossa oli vain kaksi pientä seurakuntaa, niistä toinen lähes toimimattomassa tilassa.

Ensimmäinen tutustumismatka kohdistui siis Tokushiman kaupunkiin ja läänin eteläiseen osaan. Toiselle selvittelymatkalle läänin läntiseen osaan Pihkala sai seurakseen Akoossa työn aloittaneen pastori Jaakko Uskin. Ennen lähtöä oli selvitetty Japanin Yhdistetyn kirkon (suurin protestanttinen kirkko) Ashiyan Sanjo kirkon pastori Tamadalta ja Koben kielikoulun rehtorilta, reformoidun kirkon pastori Hyakumotolta, keneen henkilöön Tokushimassa kannattasi ottaa yhteyttä. He neuvoivat menemään Japanin yhdistetyn kirkon Kamojiman Veljesseurakunnan eläkepastorin Eiichi Itoon puheille. Pastori Ito tunnettiin laajalti maassa yli tunnustusrajojen. Hän ja hänen seuraajansa pastori Okamura ottivat tulijat lämpimästi vastaan. Keskustelussa kartoitettiin eri vaihtoehtoja ja pastori Ito rohkaisi selvittämään myös Kitajiman kauppalaan tilannetta. Siellä Shozuin aseman vieressä suuren teollisuuskompleksin lähellä oli toiminut useita vuosia pieni Japanin Yhdistetyn kirkon työpiste, mutta se oli noin kuusi vuotta aikaisemmin lopettanut toimintansa. Sen jälkeen pastori Ito oli käynyt Kamojimasta käsin (etäisyys noin 45 km) pitämässä kolmelle uskolliselle kristitylle kotikokouksia.

Omaelämäkerrallisessa kirjassaan "Herra elää" pastori Ito kuva tuota tapaamista seuraavasti:

Vuonna 1974 ollessani jo eläkkeellä tuli väliaikaiseen kotiimme nuori pitkä länsimaalainen mies. Jorma Pihkala oli tullut Suomesta lähetystyöhön Japaniin. Hän esittäytyi sanomalla:

"Olen tullut Suomesta Japaniin lähetystyöhön. Opiskelen japania Koben kielikoulussa, jonka rehtori on pastori Hyakumoto. Kun kerroin hänelle, että haluaisin alkaa uuden työn Tokushiman läänissä, hän ehdotti, että tulisin tapaamaan Teitä, pastori Ito. Ja tässä nyt olen."

Mikään Suomeen liittyvä ei ollut koskaan aikaisemmin astunut edes ajatuksiini.

"Olipa kaukaisen maan asukas vaivautunut tulemaan tänne asti," tuumin hiljaa itsekseni ja samalla mieleeni nousivat ne vaikeudet, joita itse olin joutunut kokemaan sodan aikana Kiinan lähetystyössä, ja mietin, millaisiin ongelmiin hän vielä törmäisikään sinnikkyyttä vaativassa Tokushiman maaseutuevankeleioinnissa. Lupasin tehdä kaikkeni auttaakseni häntä:

"En voi sanoa mitään määrättyä paikkaa, jonne teidän pitäisi mennä aloittamaan työtä. Teidän on parasta kiertää ja kartoittaa lääniä eri puolilta. Kertokaa sitten, mihin koette Herran haluavan teitä johdattaa. En voi tehdä kovin paljon, mutta haluan auttaa siinä määrin kuin pystyn."

Pidimme lyhyen rukoushetken ja erosimme.

Tapasimme taas vähän ajan kuluttua. Pihkala kertoi kiertäneensä Tokushiman läänin eri puolilla muun muassa Ananin ja Naruton kaupungissa ja Yoshinojoen varrella sijaitsevassa Ichibassa. Matkalla Tokushimasta Narutoon hän oli tutustunut Kitajiman kauppalaan, jossa sijaitsee Tokushiman läänin suurin teollisuusalue. Hän kertoi kokevansa Herran johdatusta aloittaa työ Kitajimassa.

"Siinä tapauksessa voin esitellä teille sieltä Ogawa-nimisen miehen," sanoin.

Ogawa oli pastori Kagawan erittäin läheinen ystävä. Japanin yhdistetyn kirkon Kitajiman työpiste oli aikanaan myös alkanut Ogawan kodissa. Hän kantoi huolta Kitajiman evankelioimisesta, mutta ikävä kyllä työpisteen pastori oli vaihtunut joka vuosi. Teologiset opintonsa eräässä yliopistossa päättäneitä nuoria pastoreita saatiin kyllä joka vuosi palvelemaan työpisteeseen, mutta osin kai siksi, että he eivät olleet saaneet tiedekunnassaan riittävää koulutusta maaseutuevankelointiin ja osin ehkä siksi, että he eivät tunteet kutsumusta maaseututyöhön, tultuaan he eivät tienneet, miten työtä olisi pitänyt tehdä. He pitivät vain jumalanpalveluksen ja muut säännölliset kokoukset, ja etsivät suurkaupungeista sopivaa seurakuntaa siirtyäkseen sinne yhden vuoden palvelun jälkeen. Tämä toistui viitisen vuotta. Kun viisi kuusi pastoria oli vaihtunut. Ogawa tuli Kamojimaan asti tapaamaan minua:

"Emme halua Kitajimaan enää opiskelunsa päättäneitä pastoreita. He eivät ajattele muuta kuin pääsyä kaupunkiin. Meille on parempi, että olemme ilman työntekijää, ja tulemme Kamojimaan jumalanpalveluksiin." hän sanoi.

"Matka teiltä Kamojimaan on pitkä. Avaa kotisi kokouksia varten, niin minä tulen sinne", vastasin.

Aluksi kävin kerran kuussa, sitten kaksi kertaa kuussa ja lopulta pidin joka viikko kokouksen Ogawan ko-

tona. Uskovia oli pari kolme ja lisäksi kokoontui muutama etsivä ihminen, joten Ogawan perheen kanssa osallistujia oli viidestä kahdeksaan. Tehdessäni epämurkavan juna-aikataulun puitteissa matkaa Kitajimaan toivoin usein, että sinne löytyisi pysyvä työntekijä, joka todella haluaisi juurtua sinne Sanaa julistamaan. Mutta sellaisen puutteessa jatkoin kotikokouksia.

Juuri sellaisessa tilanteessa lähetyssaarnaaja Pihkala kertoi Jumalan johdatuksesta Kitajiman suuntaan. Uskoin, että se oli taivaan ääni, Herran tahto, ja neuvottelin heti Ogawan ja Nakayan ja muiden kokoontuneiden kanssa:

"On tärkeämpää pitää jumalanpalveluksia joka sunnuntai kuin vain iltakokouksia kahdesti kuussa. Jumala on lähettänyt lähetyssaarnaajan vaimon ja viiden pienen lapsen kanssa kaukaa Suomesta. Hän toivoo voitavansa aloittaa evankelioimistyön Kitajimassa. Tämä on Herran johdatusta. Ettekö ottaisitte häntä vastaan ja tekisitte yhteistyötä hänen kanssaan, niin että Kitajimaan syntyisi seurakunta?" He suostuivat ilomielin. Niinpä esittelin heille Pihkalat.

Hyvin pian he muodostivat Ogawan ja Nakayan yhteistyöllä Kitajiman seurakunnan, nykyisen Yoshinogaan seurakunnan. Edesmenneen vaimoni kanssa meitä on voimakkaasti puhutellut suomalaisten lähetyssaarnaajien vaatimattomuus ja palveleva into evankeliumin työssä. Näin tutustuin Pihkaloihin ja myöhemmin saapuneisiin Vänskiin ja Valkamiin.

Marraskuussa 1974 tehtiin päätös aloittaa työ Kitajimassa. Ajatus Ananin työstä jäi myös vahvasti elämään. Kun Vänskün perhe kaksi vuotta myöhemmin valmistui kielikoulusta, he alkoivat pioneerityön Ananin kaupungissa 1977. Siihen he saivat merkittävää tukea pastori Itoon lisäksi Nihon lesu Kirisuto Kyodanin Hanouran seurakunnalta.

Taimikauppias Ogawan tuella onnistuttiin vuokraamaan vasta valmistunut noin 53 neliön pikku talo, jossa oli kaksi huonetta ja keittiö. Pihkalat muuttivat siihen vuoden 1975 alussa. Jumalanpalvelukset ja Raamattu- ja rukouspiiri alkoivat toimia välittömästi Ogawan kaupan yläkerran tilavahkossa tatamihuoneessa. Pihkaloiden koti sijaitsi siitä parin sadan metrin päässä ja siellä alkoivat englannin opetusryhmät, pyhäkoulu ja ruokapiiri. Alusta asti pastori Itoo tuli tukemaan työtä sekä puhujana raamattupiireissä ja silloin tällöin jumalanpalveluksissa että antamalla opastusta, rohkaisua ja käytännön neuvoja siitä, miten erittäin voimakkaasti buddhalaisessa Tokushiman läänissä oli järkevää työtä tehdä. Työpaikka sijaitsi vain muutaman kilometrin päässä Shikokun 88 buddhalaistempelin pyhiinvaellusreitillä alkupisteestä. Elämä tuolla alueella oli muutenkin vahvasti perinteisen uskonnollisuuden sitomaan.

Rohkaisua antoi myös silloinen Kitajiman kauppalanjohtaja, joka oli aikanaan kastettu, mutta sittemmin etäännyttänyt kristillisen seurakunnan yhteydestä. Muutaman kerran hän osallistui kokouksiin samoin kuin hänen lukiolaistyttärensäkin.

Pioneerityön ensi vaiheessa on pyrittävä rakentamaan yhteyksiä paikallisiin ihmisiin ja tiedottamaan alkaneen kristillisen seurakunnan toiminnasta. Mainoslehtisten, traktaattien ja kristillisen kirjallisuuden levittäminen yhdessä isompien julkisissa tiloissa pidettyjen tapahtumien kanssa palvelivat tässä tarkoituksessa. Alkuvuosina ihmisiä kokoontui suhteellisen paljon filmikokouksiin ja joulujuhliin. Kansanlähetyksen lähetit osallistuivat aktiivisesti läänin muiden kirkkojen yhteistyöprojekteihin kuten kansalaisjouluun, evankelioivien radio-ohjelmien tavoittavaan työhön ja evankelioimisaktioihin. Läänin pienten protestanttien seurakuntien kesken vallitsikin poikkeuksellisen hyvä yhteistyö. Myöhemmin pidettiin videokotikokouksia. Niiden jälkeen merkittäväksi tavoitettavaksi työmuodoksi osoittautui konserttievankelointi. Varsin varhaisessa vaiheessa alettiin myös järjestämään lasten leirejä. Yhteyksien rakentamisessa helpotti suuresti se, että osa lähettien lapsista aloitti kansallisen lastentarhan ja alakoulun. Tuohon aikaan harvinaisina ulkomaalaisina lähetit herättivät myös ympäristön mielenkiintoa.

Toisaalta japanilaisten on erittäin vaikea samaistua ulkomaalaisiin lähetyssaarnaajiin. Siksi työn kannalta oli erittäin arvokasta, että heti alkuun Kitajimassa saatiin aloittaa se kolmen jo pitempään kristittyä eläneen kanssa ja tuella. Uudet kyselijät ja etsijät eivät ensi alkuun ymmärrä paljonkaan saarnoista tai Raamatun sanasta, mutta sitäkin herkemmin he seuraavat, millaista on japanilaisten kristittyjen elämä. Siksi juuri ensimmäisten kristittyjen malli merkitsee todella paljon uutta työtä aloitettaessa.

Vasta kielikoulusta valmistuneina vailla kokoneempien lähettien tukea jouduttiin tukeutumaan japanilaisiin ystäviin ja hankkimaan kokemusta yrityksen ja erehdyksen menetelmällä. Puolen vuoden kuluttua Kitajiman työn aloituksesta onnistuttiin vuokraamaan Pihkaloiden asunnon viereltä toisen saman kokoisesta ja kaikki toiminta siirrettiin siihen. Samaan aikaan saatiin merkittävä apu, kun Ruotsissa uskon tulut, Englannissa ja Suomessa Ryttylän Lähetyskeskuksessa opiskellut suomenkielentaitoinen Shigeru Miyazaki palasi neljän vuoden jälkeen Japaniin. Hänestä tuli seitsemäksi vuodeksi kansallinen työtoveri. Hän oli monipuolisesti lahjakas vaikkakin varsin särmikäs luonne. Saman aikaan kun hän auttoi työssä, hän koulutettiin rakennusmestariksi (ja rakensi omin käsin perheelleen talon Kami-Itaan, joka toimi myös jonkin aikaa sivutyöpisteenä, rakensi Yoshinogawan kirkon lisärakennuksen ja Ananin kirkon). Myöhemmin hän suoritti myös Koben Teologisen Seminaarin ja toimi muutamia vuosia pastorina Länsi-Japanin ev.lut. kirkossa.

Voidakseen hankkia kiinteää omaisuutta ja saadakseen jatkossa viisumeita uusille työntekijöille lähetyksen eräs ensimmäisiä tehtäviä oli rekisteröityä uskonnolliseksi yhdyskunnaksi Japanin viranomaisiin päin. Prosessi osoittautui varsin monimutkaiseksi ja monivaiheiseksi. Siinä tarvittiin Shigeru Miyazakin lisäksi lääninhallituksen asiantuntija-apua. Lopulta tehtävä onnistui vuonna 1977 juuri sopivaan aikaan, sillä eräs Kymenlaaksossa asuva henkilö oli lahjoittanut myymästään maatilasta saamansa varat SEKL:lle. Niillä saatiin hankituksi alkanutta Kitajiman seurakuntaa varten kirkon tontti. Samaan aikaan kun alettiin etsiä tonttia Kitajiman kauppala-alueelta, eräs helluntaiseurakunta Toskushiman läänistä oli ostanut kirkon tontin Kitajimasta ja aloittanut rakennustyö siellä. Siksi päädyttiin etsimään tonttia Aizumin kauppala-alueelta suhteellisen läheltä Shozuin asemaa. Sellainen löytyi vielä samana vuonna. Pieni alkava seurakunta päätti ottaa pankkilainan ja rakentaa tontille kevytrakenteisen kirkon. Kun rahat eivät riittäneet kerta heitolla koko kirkon valmiiksi saattamiseen, työntekijäasunnoksi suunniteltu alakerta otettiin ensin kokouskäyttöön ja vuotta myöhemmin vuonna 1978 yläkertakin valmistui. Toiselle työkaudelle tullessaan Pihkalat pääsivät muuttamaan kirkon alakerran asuntoon.

Kirkkorakennus ei tarjoa vain työskentely ja kokoontumismahdollisuuksia, vaan se viestittää myös ympäristölleen seurakunnan työn pysyvyyttä ja kuulumista paikalliseen yhteisöön. Siksi rakennusprojektin kanssa samaan aikaan tehtiin laajahko kyselykaavaketkimus kirkon lähiympäristössä. Se kartoitti niitä yhteisön kokemia tarpeita, joihin kirkko voisi vastata samalla, kun se jakoi pelastuksen evankeliumia. Kirkon valmistumisen jälkeen pari vuotta panostettiin voimakkaasti ulospäin suuntautuvaan työhön tarkistaen sopivin väliajoin, mitkä menetelmistä olivat hedelmällisiä ja mitkä eivät. Tehokkaimmaksi työmuodoksi tuossa vaiheessa osoittautui nuoreten rouvien tavoittaminen ruokapiirin avulla. Heistä jotkut jatkoivat kasteopetukseen. Parin ulospäin suuntautuneen vuoden jälkeen oli aika keskittyä uskon tulleiden ja kastettujen kouluttamiseen ja seurakunnan sisäiseen rakentamiseen.

Ashiyassa vietetyn kielikouluvuoden jälkeen Vänskien perhe samoin kuin juuri maahan saapunut Valkaman perhe muuttivat Tokushimaan vuoden 1976 alussa, missä he jatkoivat kielen opiskelua Shigeru Miyazakin tuella. Samalla kartoitettiin uuden työn aloittamista sekä Ananissa että Tokushiman kaupungin itäosassa. Kolmen perheen ja yhden kansallisen työntekijän joukko joutui nyt hahmottamaan uuden uskonnollisen yhdyskunnan Finrando Ruuteru Senkyokai toimintaperiaatteet ja toimintamallit. Mitään traditioita ei ollut "rasitteena" mutta kaikkien yhteinen kokemattomuus ei tehnyt tehtävästä helppoa. Tunnustuksessa halusimme pitäytyä selkeään luterilaisuuteen, vaikka japanilaista yleisprotestanttisuutta leimaakin toisaalta legalismiin taipuva pyhityskorostus ja toisaalta buddhalais-shintolaisuuteen liittyviä määrittäviä "avaramielisyyttä", joka juontaa juurensa japanilaisesta perus tarpeesta sopeuttaa elämä toisten ihmisten arvomaailmaan. Uusina läheteinä heillä oli rasitteena myös omat suomalaiset käsitykset siitä, millainen jumalanpalveluksen, julistuksen ja seurakuntatoiminnan pitää olla. Linjaukset monissa käytännön kysymyksissä osoittautuivat jossakin määrin toisenlaisiksi kuin esimerkiksi NLM:n ja WJELC:n. Eräs esimerkki oli se, että alusta asti Kansanlähetyksen lähetit omaksuivat käytännöksi lasten ehtoollisen, mitä taas WJELC ei vielä ole virallisesti hyväksynyt kokonaiskirkon käytännöksi, vaikka eräät seurakunnat sitä jo harjoittavatkin. Kolehti ja uhrauskäytännötkin noudattivat WJELC:stä poikkeavaa linjaa. Kasteen ja ehtoollisen toimittamisessa voitiin myös valita NLM:n tapaan linjan, joka herätti ihmetystä mm. piispa Nikolaisessa, joka kävi tutustumassa juuri alkaneeseen pioneeri-työhön keuhkokuumeella vuonna 1976. Yksikään läheteistä ei ollut silloin Suomen ev.lut. kirkon vihkimä pastori ja silti lähettiviikityksen ja Raamatun antamalla valtuutuksella suoritettiin kasteita ja jaettiin ehtoollista. Kun traditioita ei ollut, jouduttiin kaikki käytännön kysymykset ajattelemaan teologisesti. Se oli tavallaan rasite, mutta myöskin erittäin hyödyllistä työntekijöiden itsensä kannalta.

Suureksi käytännön kysymykseksi osoittautui kansallisten työtoverien saaminen. Koska työ tapahtui maantieteellisesti eri saarella, neljän tunnin lauttamatkan päässä Kobesta, yhteydet Länsi-Japanin ev.lut. kirkkoon ja sen seminaariin jäivät suhteellisen ohuiksi. Siksi pyrittiin palkkaamaan työtä tukemaan Tokushimassa asuvia henkilöitä. Heitä lähetettiin kyllä Kobeen opiskelemaan tai lisäopintoihin joko Koben Luterilaisessa Raamattu-kouluun tai Teologiseen Seminaariin, mutta kun osa heistä tuli ei-luterilaiselta taustalta, yhteistyössä törmättiin ongelmiin. Suuri osa ongelmista johtui lähettien nuoruudesta ja kyvyttömyydestä ymmärtää japanilaisten työtapoja. Työn jatkuvuuden takaamiseksi tuli siksi ajankohtaiseksi hakeutuminen laajempaan luterilaiseen yhteyteen.

Jo itsenäistä työtä aloitettaessa käytiin keskusteluja WJELC:n johdon kanssa siitä, että uusi työ haluttaisiin palauttaa kirkon yhteyteen ehkä kymmenen vuoden kuluttua. Aika venähti kuitenkin 15 vuodeksi. Sinä aikana oli Tokushiman lääniin syntynyt kolme seurakuntaa kirkkoineen ja työtä oli aloitettu myös pääsaaren puolella Otsun kaupungissa lähellä Japanin Suomalaista Koulua.

Luterilaisen laajemman yhteyden löytämiseksi tutkittiin eri vaihtoehtoja. Luterilainen Kinki-kirkko, saksalainen luterilainen diakonialähetys ja WJELC olivat teologisesti kaikki lähellä toisiaan ja käyttivät samoja oppilaitoksia työntekijäkoulutuksessaan. Kuitenkin Länsi-Japanin ev.lut. kirkko oli luonnollinen vaihtoehto, sillä sen hyvät puolet ja ongelmakohdat tunnettiin parhaiten.

Vuonna 1989 saatiin päätökseen neuvottelut, joissa sovittiin SEKL:n Japanin työn (FRS) liittämisestä WJELC:n yhteyteen. Se merkitsi SEKL:n ja kirkon välisen yhteistyösopimuksen solmimista. Sopimus on pääosin samanlainen kuin, mikä NLM:n ja kirkonkin välillä on. Kuitenkin siihen sisällytettiin liite, jossa kirkko hyväksyi FRS:n seurakuntien lapsiehtoolliskäytännön. Shikokun ja sittemmin SEKL:n pioneerityön tuloksena syntyneissä Awajin ja Nishinomiya-minamin sekä HAT Koben seurakunnissa on tiettyä omaleimaisuutta verrattuna muihin Länsi-Japanin ev.lut. kirkon seurakuntiin. Se voi osin aiheuttaa jännitteitäkin, mutta koetaan enimmäkseen rikkautena. Tätä nykyä Shikokun kolmessa seurakunnassa palvelee KLTS:ssä koulutuksensa saaneet japanilaiset pastorit, Ananin osalta tosin vielä osin SEKL:n taloudellisella tuella.

Shikokun työn aloitus merkitsi SEKL:n Japanin työn uudelleen aloitusta kokemattomin voimin. Itsenäisen työn kääntöpuolena oli hallinnollisen työn lisääntyminen. Sitä haittasi lisäksi koko SEKL:n ulkolähetystyön hallinnollinen epäselvyys, kun ulkolähetysosasto joutui toimimaan liian pienellä miehityksellä. Ongelmilta, jotka synnyttivät ristiriitoja, ei myöskään vältytty. Mutta toisaalta työn jatkuvuus merkitsi sitä, että yli 30 kokotoimista uutta työntekijää on voitu lähettää Japanin työhön kuluneiden neljän vuosikymmenen aikana. Lähettien henkiseen ja hengelliseen huoltoon ei alku aikoina vielä kiinnitetty riittävää huomiota. Siksi varsinkin ensimmäisen työkauden loppuilla useimmat lähetit olivat lopen uupuneita.

SEKL:n Japanin työn eräs rakenteellinen vaikeus liittyy siihen, että kotimaisten resurssien rajallisuuden vuoksi työhön lähetettyjen SEKL:n lähettien määrään nähden investoinnit kirkkotontteihin ja kirkkokennuksiin ovat laahanneet jälkijunassa. Japanilaisittain halvalla Shikokun alueella investoinnit saatiin kohtuullisessa ajassa hoidetuksi, mutta pääsaaren suurkaupunkiympäristössä haasteet ovat äärimmäisen kovat. Japanin Suomalaisen Koulun lopetettua toimintansa uudet lapsiperheet joudutaan sijoittamaan suurkaupunkeihin, joissa löytyy kansainvälisiä kouluja. Toisaalta maaseutukaupungeissa on suurin puute kirkoista ja evankeliumin levittäjistä.

Joku on sanonut, että avain suurkaupunkityöhön Japanissa on maaseututyö. Syy on siinä, että vaikka kaupungistumisen myötä suurkaupungit ovat privatisoituneet ja perheyhteydet käyneet entistä löysemmiksi, pohjimmiltaan kaupunkienkin väestö muodostuu yhteisöistä, jotka muistuttavat ajattelu ja käytös-malleiltaan maaseudun kyläyhteisöjä. Nämä yhteisöt liittyvät usein työpaikkoihin eivätkä perustu enää maantieteeseen, mutta niiden sosiaaliset mekanismit ovat entiset. Siksi SEKL:n maaseututyössä saatua kokemusta ei pitäisi menettää, vaikka sukupolven vaihdoksen myötä paluuta entiseen ei olekaan. Japanilaisessa yhteiskunnassa elää edelleen voimakas kaipuu suurempaan yhteisöllisyyteen palaamiseen. Varsinkin viimeaikaiset luonnonkatastrofit ovat osoittaneet tarpeen suuruuden.

Shikokun työn alku osui aikaan, jona maassa oli vielä avoimuutta evankeliumin suuntaan. Siksi työssä saavutettiin yllättävän nopeasti volyymi, jolla kaksi seurakunnista saavutti itsekannattavuuden. Sittem-

min uususkonto buumi ja sen päättymisen terrori-iskuihin aiheutti yli vuosikymmenen kestäneen uskontoallergian, joka kohdistui kaikenlaiseen uskonnollisuuteen. Aivan viime aikoina on jälleen havaittu merkkejä uskonnollisen mielenkiinnon lisääntymisestä kansan keskuudessa. Rukoilemme, että evankeliumi saisi uudella tavalla koskettaa Japanin kansaa. (JP 2012)

Otteita ystäväkirjeistä Kitajiman ja Aizumin työjaksolta 1975-1978

14.1.1975 Kitajima

"Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja heikkein orjia, olimme pahuudessa ja kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme. Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmiskärläisyys ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskautensa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta, jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan." Tiit. 3:3-7

Ennen ja nyt

Tähän Tiituksen kirjeen kohtaan on "pätkinän kuoressa" sisällytetty pelastuksen salaisuus. Siinä on meidän entinen tilamme ja niin monen nykyinen tila selvästi sanottu: Synnin vallassa ihmisen ymmärrys on sokaistu, hän on ymmärtämätön omaan tilaansa ja pelastukseen nähden, tottelematon Jumalan tahdolle, oman ymmärryksensä ja maailman ruhtinaan eksyttämä. Synnin orjana hän on kykenemätön itseänsä vapauttamaan himojen vallasta, hän kadehtii, vihaa ja harjoittaa pahuutta. Hän ei vihaa vain ihmisiä vaan pohjimmiltaan Jumalaa ja hänen tahtoaan, jonka vastaisesti hän on synnissään sidottu elämään. Tästä synnin vallasta ja syyllisyydestä ja pimeydestä sanotaan, että **me** kaikki **ennen** olimme tässä tilassa.

Mutta Jumalan rakkauden suuri **mutta** on tehnyt ihmeen: hän pelasti meidät ainoastaan ja pelkästään sen tähden, että hän itse on rakkaus - ei minkään meissä olevan ansiollisuuden tai ominaisuuden tai teon tai tarpeen perusteella, yksin hänen oman olemuksensa sanoinkuvaamattoman rakkauden perusteella. Pelastus tapahtui uudestisyntymisessä, se on Pyhän Hengen saamisessa, joka Henki annettiin meille Jeesuksen kautta. Jeesus kärsimällä ja nousemalla kuolleista ja astumalla ylös taivaaseen valmisti meille Pyhän Hengen lahjan saamisen. Jeesuksen armon kautta, se on hänen antamansa ansaitsemattoman lahjan kautta, josta tulemme osallisiksi uudestisyntymisessä, meillä on vanhurskaus, täydellinen Jumalalle kelpaavaisuus.

Tie taivaaseen avoin

Koska me tämän lahjaksi saadun vanhurskauden kautta kelpaamme Jumalalle, on meillä myös oikeus päästä taivaalliseen kirkkauteen. Taivas on meille toivon kohde, mutta ei epämääräisten toiveiden kohde. Yhtä varmasti kuin Jeesuksen täydellinen uhri ja täydellinen pyhyys riittää Jumalalle, yhtä varmasti uudestisyntynyt ihminen voi kurottautua taivaallista kirkkautta kohti. Syntinen ihminen tämän kaiken sai ja saa Pyhän Kolmiyhteyden, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen käsittämättömän hyvyden, rakkauden ja armollisuuden vuoksi. - Tämä on sanoma, evankeliumi. Ottamalla tämän sen uskolla vastaan tänäänkin voi löytää pelastuksen lahjan.

Uusi kotimme

Talo, jonka onnistuimme vuokraamaan, valmistui sopivasti ennen vuodenvaihdetta ja se on osoittautunut odottamattoman kodikkaaksi. Tilat on suunniteltu erittäin järkevästi, niin että käyttötilat kuten keittiö, kylpyhuone - *ofuro*, WC ja pesutila ovat ihanteelliset (keittiöön mahtuu suurehko ruokapöytä). Kuuden tatamin (japanilainen ruo'osta valmistettu paksu lattiamatto, jolla on tietty kiinteä koko) makuuhuone (10,3 neliötä) sijaitsee keittiöön liitettynä, joten ne muodostavat liukuovilla yhdistettävän noin 20 neliön tilan, jossa lapset voivat leikkiä ja Lea hoitaa taloustöitä. Tässä tilassa voimme pitää myös lasten pyhäkoulua (paremminkin lauantaikoulua). Nukumme koko perhe lattialla, niin kuin Japanissa on yleinen käytäntö.

Oma 8 neliön työhuoneeni, joka toimii samalla vierashuoneena, on käytävällä eristetty muusta tilasta, joten se on erittäin rauhallinen työskentelytila. Talomme - meillä on siis käytettävänäme täysin erillinen talo - kokonaispinta-ala on 43 neliötä. Naapuriin ei ole täälläkään pitkä matka - molemmilla puolilla 1,5 m päässä on täsmälleen samanlaiset talot. Kuulumme 13 uuden pientalon rykelmään, joista 5 valmistui juuri vuoden vaihteeksi ja edelliset kahdeksan runsaat vuosi sitten. Naapurit ovat lähes poikkeuksetta hiljattain avioituneita nuoria pareja, joilla joko ei vielä ole lapsia tai vasta odottelevat sellaisia.

Viikko ohjelmaa

Viikko-ohjelma ei ole vielä päässyt lopullisesti muotoutumaan, mutta se tulee joka tapauksessa sisältämään sunnuntain jumalanpalvelusten lisäksi torstaisin rukous- ja Raamattupiirin, englanninkielisiä Raamattu-luokkia keskiviikkoisin, lauantaina pyhäkoulun. jne. Kotikäyntiyö muodostaa ulospäin suuntautuvan työn rungon. Eräitä muita ovia saattaa myös avautua lähi aikoina. Suuremmat kokoontumiset pidämme Ogawa-sanin kodissa ja joitain pienempiä tilaisuuksia meillä. (JP)

14.2.1975 Kitajima

"Te olette käyneet uuden liiton välimiehen Jeesuksen tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuit parempaa kuin Aabelin veri. Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu..."

"Sen tähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla." Hepr. 12:24-25,28

Puhuva Herra

Meillä on sellainen elävä Herra ja Vapahtaja, joka todella **puhuu** meille. Elävän Jumalan puhe Jeesuksessa on aina vakava asia. Yllä oleva Heprealaiskirjeen kohta vakavasti varoittaa meitä torjumasta Jeesusta luotamme siten, että emme enää kuule hänen puhettaan. Herra ei halua puhua meille vain silloin tällöin, vaan joka päivä. Kun Pyhän Hengen voimassa julistetaan tai tutkitaan Raamatun sanomaa, niin Herra Jeesus itse puhuu.

Kysymys ei ole ihmispuheesta. Että niin on, on suurta armoa. Hän, joka puhuu, on Herra Jeesus Kristus, joka halajamalla halajaa vihmoa meidät omalla verellään ja puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Meidän ei tarvitse katsoa taakse menneisyyteen tai muistella entisiä ehkä hyvinkin armorikkaita aikoja. Saamme suunnata katseemme nyt häneen, joka puhuu, Jeesukseen ja siihen valtakuntaan, joka on meille varattu, järkkymättömään taivaalliseen valtakuntaan.

Koska Herra, joka puhuu, on sen valtakunnan meille valmistanut, saamme olla kiitolliset. Samaan aikaan sydämemme täyttää pyhä arkuus ja pelko, sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli. Pelastetun turvalliseen kiitollisuuteen ja varmuuteen Jeesuksen veren uhrin riittävydestä taivaaseen asti liittyy aina pyhä arkuus Jumalan sanomattoman pyhyiden edessä. Meillä ei ole varaa torjua Herran puhetta luotamme, ei myöskään varaa tottua ja paatua sitä kuullen, sillä olemme vielä matkalla kohden päämäärää, emme vielä perillä.

Pienten alkujen päivää

Työ tällä Kitajimassa on päässyt käyntiin, mutta kovin vaatimattomalta ja vähäiseltä vaikuttaa se, mitä kykenemme tekemään. Halu olisi tehdä paljon enemmän, kun näkee suunnattoman tarpeen - pimeydessä kulkevat ihmiset - mutta aikaa ei riitä kuin muutamien haasteiden vastaanottamiseen. Vieraalla kielellä toimiminen heikentää työtehoa ratkaisevan paljon. Työn tuloksista ei tässä vaiheessa voi vielä puhua yhtään mitään ja ne ovat täysin Herran armon varassa, mutta rukouksemme on, että Herra pelastaisi ihmisiä täällä.

Kontakti ihmisiin

Ensimmäinen vaikeus työssä on saada ylipäänsä edes jonkinlainen kontakti ihmisiin. He eivät yleisesti ottaen ole vähääkään kiinnostuneita Kristuksesta tai kristinuskosta. Aluksi heillä on tietty annos uteliaisuutta Kitajiman ainoita ulkomaalaisia kohtaan, mutta se haihtuu verrattain nopeasti. Sen sijaan pysyvänä seikkana heidän suhteessaan meihin on tietty vierauden ja ulkomaalaisuuden tuottama vaikeus. He eivät oikein tiedä, miten ulkomaalaisia ylipäänsä voisi lähestyä, vaikka asiaakin olisi. Kaikki tämä on tietenkin täysin ymmärrettävää ja meidän on tietenkin kaikin mahdollisin keinoin yritettävä kaa-taa tämä vierauden ja ulkomaalaisuuden aiheuttama muuri. Siinä voi omalta osaltaan vaikuttaa ovelta

ovelle työ, jolloin voi kaikessa rauhassa esittäytyä ja jutella ja kertoa, miksi on tullut tänne ja miten Jeesus on pelastanut.

Kotikäyntityön haaste

Kotikäyntityötä olemmekin tehneet niin paljon, kuin on ollut mahdollista. Yleensä vastaanotto kodeissa on ystävällinen, vain verrattain harvoissa tapaisissa avoimen torjuva. Kysymykseen, tietävätkö he mitään Kristuksesta tai kristinuskosta entuudestaan vastaus on lähes kaikissa tapauksissa: "Ei ole aavistakaan koko asiasta." Sitten voi mahdollisimman yksinkertaisesti selittää joitain perustavia asioita Jeesuksesta ja pelastuksesta, jonka hänessä, voi omistaa.

Kuvitelkaa mielestänne tilanne: Ovikellonne soi ja menet avaamaan. Ovella seisoo intialainen mies (kenties pikkutyttönsä kanssa). Olet kerran ostoksilla käydessäsi tavaratalossa sattumalta nähnyt tämän miehen. Hän esittelee itsensä puutteellisella suomenkielellä, antaa sinulle esitteen kokouksista, joita hän pitää keskustan erään sekatarvakaupan kerhohuoneessa. Hän antaa myös jonkun lehtisen ja ilmoittaa olevansa hindulaisuutta levittävä lähetysaarnaja ja jatkaa kysellen, mitä sinä ehkä entuudestaan satut tietämään hindulaisuudesta. - Tilanne on inhimillisesti katsoen jokseenkin sama täällä kotikäyntityötä tehdessämme, kuitenkin sillä ratkaisevalla erolla, että emme kulje täällä yksin, vaan Herra Jeesus itse on kanssamme jokaisella ovella.

Arki Herran johdatuksessa

Lähetystyön salaisuus ei ole niinkään siinä, miten hyviä saarnamiehiä me olemme, vaan siinä, miten me kuljemme päivittäisissä pienissä tapahtumissa, jotka Herra on edeltä valmistanut, voidaksemme niissä hänen nimeänsä kirkastaa tavalla tai toisella. Jos me näissä tilanteissa saamme pysyä Herran Hengen johdatuksessa ja Herran antamalla rakkaudella varustettuina, niin todistus Herrasta näkyy paljon kauemmaksi kuin kokoushuoneittemme ehkä tyhjiä penkeille. (JP)

26.3.1975 Kitajima

"Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan. " 1 Kor 2:2-5

Sana rististä

Päällimmäisenä kysymyksenämme on, miten voisimme julistaa sanomaa ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta sillä tavalla kuin Paavali, siis Pyhän Hengen voimassa. Sitä henkivaltojen muuria vastaan, jonka täällä ympärillämme koemme ja näemme, ei tehoa ihmisviisauden sanat, eivät saarnaopillisesti parhaiten hiottu ja opiltaan raamatullisimmatkaan saarnat, elleivät ne ole Pyhän Hengen voimalla täytettyjä. Kuitenkaan Pyhän Hengen voima ei ole samaa kuin oman voiman tunto. Päin vastoin Paavali oli heikkouden vallassa, koki pelkoa ja suurta vavistusta, mutta siitä huolimatta hänen sanansa olivat Jumalan voiman täyttämiä ja niiden kautta ihmisiä pelastui. Hänen saarnansa sisältö oli ristiinnaulittu Jeesus, Jumalan voima.

Sana rististä, se on ristillä voiton saaneesta Jeesuksesta, ristillä synnin syyllisyyden ja vallan murta-
neesta Herrasta, on Jumalan voima. Kun tätä sanaa Jeesuksen rististä julistetaan Pyhän Hengen voimassa, niin Herra itse murtaa pimeyden vallat sanansa kautta tai sanansa voimalla.

Ylistyksen voima

Julistajan ongelma on, miten hän itse saisi pysyä sanan alla ja Pyhän Hengen täytettävänä, että voisi muillekin avata Jeesuksen ristin salaisuutta. Eräs vastaus tähän kysymykseen ja suuri ilon aihe on Jeesuksen kiittäminen ja ylistäminen. Kun sydämemme on täynnä kiitollisuutta ja ylistystä Jeesuksen sanomattoman rakkauden, armon ja hänen olemuksensa suurenmoisuuden tähden, julistuksellakin on uusi voima.

Ylistyksen ja kiitoksen salaisuus ei ole kiinni meidän olosuhteistamme. Paavali ja Silas ylistivät Jumalaa vankilan pimeydessä selkä ruoskinnan aiheuttamaa kipua ja tuskaa täynnä. Se on yksinomaan Jumalan käsittämättömän suuressa rakkaudessa, joka on ristiinnaulitussa ja ylösnousseessa Vapahtajassa.

Ylistyksessä nostamme katseemme ja ajatuksemme Jeesukseen, meidän ihmeelliseen Herraamme ja Kuninkaaseemme.

Kotikäyntityöstä ja ovelta ovelle työstä tulee helposti vain kirkon työn esittelyä tai ihmisten kokouksiin kutsumista, ellei lähtökohtana ole Heran suunnattoman armon kiittämisen mieli. Jos taas aamulla on saanut Jumalan sanasta katsella Jeesuksen armon ja totuuden kirkkautta, on sydämen riemu saada ovilla olla kehumassa ja suosittelemassa Jeesusta, ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Herraa.

Ikezoen isoäiti

85-vuotias vanhus Ikezoe, hänen poikansa ja pojanpoikansa saapuivat jumalanpalvelukseen. En ollut uskoa silmiäni. Voiko tämä henkilö, joka kaikessa rauhassa istuu jumalanpalveluksessa, olla sama, joka vielä viikkoa aikaisemmin oli ollut kuolemaisillaan sairaalassa. Jumalanpalveluksen jälkeen Ikezoen poika selitti asiaa ja kertoi elämänsä tarinaa. Hänen äitinsä oli jo paria päivää aikaisemmin palautettu sairaalasta kotiin. Lauantai iltana oli Ikezoe-san päättänyt rukoilla Jeesukselta äitinsä paranemista. Sunnuntai-aamuna oli äiti noussut pirteänä ja hyvinvoivana vuoteeltaan ja Ikezoe-san päätteli: Jeesus Kristus on elävä Jumala. Hän sanoi, että hän haluaa oppia tuntemaan tämän Jeesuksen, joka on niin toisenlainen kuin, mitä muut uskonnot voivat antaa.

Hän kertoi myös, miten hän 13 vuotta aiemmin oli liittynyt Sooka Gakkai -nimiseen uuteen uskontoon, mutta pian sen jälkeen pettyneenä jättänyt sen. Hänen vaimonsa kuoli noin kolme vuotta sitten, joten hän on myös joutunut hoitamaan yksin pientä poikaansa. Hänen liikkeensä on myös joutunut taloudellisiin vaikeuksiin ja näiden monien vaikeuksien liikkeelle panemana hän on etsimässä elämälleen uutta lujaa perustusta.

Vastustusta

Osoituksena siitä, miten olemme täällä henkivaltojen taistelussa, on uskollisen pyhäkoululapsemme kohtalo. Hän, 13-vuotias Kobashi niminen tyttö kävi hyvin säännöllisesti pyhäkoulussa ja myös englannin luokassa. Usein hän tuli muutenkin leikkimään lastemme kanssa. Pyhäkoulussa hän alkoi myös ymmärtää synnin olemusta ja Jeesuksen rakkautta häntä kohtaan. Mutta yhtäkkiä hän lakkasi tulemasta mukaan. Ihmettelimme mistä mahtoi olla kysymys. Selitys tuli pian. Hän ja hänen äitinsä tulivat käymään ulko-ovelle. Äiti ojensi japanilaiseen tapaan upean lahjan (sitä upeampi mitä ikävämpi asia heillä on kerrottavana) ja selitti, että hänen lapsensa ei enää voi tulla mihinkään tilaisuuksiin "koululäksyjen vuoksi". Tekosyy oli liian läpikuultava - olihan juuri alkamassa kevätlooma koulusta. Vanhemmat eivät yksinkertaisesti salli lapsensa tulla kuulemaan evankeliumia. Pimeyden vallat yrittävät tukahduttaa evankeliumin sanan ihmissydämistä. (JP)

1.5.1975 Kitajima

"Täytyykää Hengellä puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämestänne Herralle, kiittäen aina Jumalaa ja Isää kaikesta meidän Herraamme Jeesuksen Kristuksen nimessä." Ef. 5:18-20

Pyhän Hengen työ

Työn osalta ei voi mistään suurista voitoista puhua, pikemminkin eräiden etsijöiden kohdalla on tapahtunut selvää mielenkiinnon laimentumista, vaikka on toisaalta kyllä ilmestynyt uusiakin tien etsijöitä. Kaikesta huolimatta päällimmäisenä on ollut ilo ja kiitollisuus Herraa kohtaan. Hänen armonsä tällaista ihmistä kohtaan on käsittämättömän suuri. Minun Jumalani rakastaa minua - siinä iloni aihe. Jumalan rakkaus on ilmi tuotu Golgatalla ja se on vuodatettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta. Olen jälleen kyselyt suhdettani Pyhään Henkeen. Sehän voi olla periaatteessa neljänlainen:

Pyhän Hengen murehduttaminen

Voin murehduttaa Pyhää Henkeä. Hän on kuin kyyhkynen, herkkä kaikkeen syntiin nähden. Kyyhkynen Pyhän Hengen vertauskuvana ei kuitenkaan tarkoita sitä, että hän ikään kuin lehahtaisi sydämestämme pois. Päin vastoin Pyhä Henki tekee kaikkensa saadakseen pysyä kerran Jeesuksen omaksi voitettuna sydämessä. Kaikella synnillä, katkeruudellamme, kiivastumisellamme, vihallamme, huudolla, herjauksella ja anteeksiantamattomalla mielellä me murehdutamme Pyhän Hengen.

Pyhän Hengen vastustaminen

Edelleen pysymällä näissä synneissä niitä tunnustamatta ja niitä puolustellen me voimme vastustaa Pyhää Henkeä, joka nuhtelee meitä synneistämme. Ennen kuolemaansa Stefanus varoitti vakavasti juutalaisten johtajia Pyhän Hengen vastustamisesta, joka on kohtalokasta iankaikkisuuttamme ajatellen.

Pyhän Hengen sammuttaminen

Seurakunnan keskellä voimme edelleen sammuttaa Pyhää Henkeä. Voimme omilla synneillämme myrkyttää ympäristöämme ja voimme tukahduttaa Pyhän Hengen toimintaa toisten uskovien elämässä. Voimme tulla herätyksen esteiksi tai vastustajiksi taipumattomuudellamme Pyhän Hengen työn edessä.

Pyhällä Hengellä täytyminen

Vihdoin voimme myös täytyä Pyhällä Hengellä. Me, jotka juuri olimme pitkään Pyhää Henkeä murehduttaneet ja vastustaneet ja seurakunnan elämää sammuttaneet, pääsemme kokemaan Pyhän Hengen rakkauden puhdistavan ja uutta elämää antavan työn. Sen seurauksena sydämen täyttää kiitos ja ylitys Isää ja Jeesusta kohtaan. Miten se sitten voi tapahtua minulle, joka olen ehkä jo vuosia ollut sisäisessä erämaassa, ilottomassa ja tyydyttämättömässä kristillisyydessä. Se tapahtuu sinä hetkellä, kun käyt ristiinnaulitun Jeesuksen jalkojen juureen ja tuot siihen kaikki elämäsi synnin ja epäonnistumisen ja taakat ja saat täyden anteeksiantamuksen hänen veressään.

Pyhällä Hengellä täyttymisen esteenä on vain yksi asia, se on synti, synti, jonka kanssa et ole tullut Jeesuksen totuuden valoon ja jota hänen verensä ei ole saanut puhdistaa. Vaikka harhatiesi Herran luota olisi kuinka pitkä tahansa, saat käydä sen alkuun asti ja sieltä lähtien antaa kaikki vyyhdet Jeesukselle. Näin Jeesuksen edessä olet välittömästi palautettu oikealle tielle ja olet sinä hetkenä oleva Pyhällä Hengellä täytetty. Pyhällä Hengellä täyttymisen paikka on Jeesuksen ristin juuri - anteeksiantamuksen paikka. Ei tarvitse mennä ristiä pidemmälle eikä tarvitse odottaa kauempaa. Ainoa, mitä voimme siinä sitten tehdä, on kiittäen ihmetellä ja ylistää Jumalan käsittämätöntä rakkautta eksynyttä kohtaan.

Japanilainen leikkikoulu

Huhtikuun alussa alkoi tällä uusi kouluvuosi ja esikoulu. Esikoulu on kaksivuotinen ja tarkoitettu 5-vuotiaille lapsille. Varsinainen koulu alkaa sitten kuusivuotiaana. Lapset menevät aamu koululle pitkässä rivissä, jota johtavat vanhemmat kansakoululaiset vastuunsa tuntevina. Kansakoululaisten tummien koulupukujen vastapainona lastentarhalapsilla on vitivalkoiset puserot ja kirkkaan keltainen lakki, jonka autoilijat jo kaukaa näkevät.

Omat ongelmansa kansalliseen kouluun kuitenkin liittyvät. Kansa- ja leikkikoulun yhteinen kevätretki tehdään usein temppeelialueelle (ne ovat lähes ainoita paikkoja, missä täällä on puistoja). Ohjelmaan kuuluu myös, että lapset kävivät kumartamassa epäjumalille opettajien johdolla. (JP)

15.6.1975 Kitajima

"Ja me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen." Apt. 13:32

Ajatelkaa Jeesusta

Eräässä kirjeessä Suomesta lähettäjä kertoi katselleensa hiukan huolestuneena monien kristillisten kustantajien kirjoja. On kovin paljon sinänsä hyviä kirjoja nykyisestä pimenevästä lopun ajasta ja Saatanan vallasta ihmisten sydämissä. Näitä kirjoja tunnutaan myös luettavan ahkerasti. Sen sijaan Jeesukseen itseensä, hänen ristiinsä ja hänen ylösnousemisensa voittoon ja hänen paluuseensa Voittajana, toisin sanoen meidän uskomme keskeisimpiin ja kallisarvoisimpiin totuuksiin keskittyvät kirjat eivät ole yhtä suosittuja. Toivottavasti Sauerin "Ristiinnaulitun riemuvoitto" saisi muodostua poikkeukseksi. Jos olemme menettämässä Jeesuksen ja pelastuksen perustan, vaikka kuinka sinänsä hyvän kehällisen vuoksi, olemme todella vaarallisella tiellä. Sillä **elämä** on siinä, että me tunnemme **Jeesuksen**. Raamattu kehottaa: "Ajatelkaa häntä..."

Lähetystilanteessa yllä mainittu vaara ei ole aivan yhtä ilmeinen siitä syystä, että on suorastaan pakko korostamalla korostaa uskomme perusteita näille ihmisille, jotka eivät niistä tiedä puhumattakaan kehäl-

lisestä. Niitä korostaessa omakin sydän on päässyt riemuitsemaan pelastuksemme lujuudesta ja luotettavuudesta. Se on perustettu Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemuksensa riemuvoittoon.

Kun esimerkiksi eräs englannin luokalla käyvä tyttö valittaa sitä, että hänen sydämensä on paha ja että hän pelkää kauheasti kuolemaa, niin on todella armo ja etuoikeus osoittaa sitä, että Jeesus kuoli juuri hänen puolestaan ja että Jeesus kukisti kuoleman vallan kerta kaikkiaan nousemalla kuolleista.

Lääkärien englannin piirissä kyselin, miten japanilaiset lääkärit valmistavat potilaansa kuolemaan. Sain vastaukseksi kätten levittelyä tai rehellisesti: "Valehtelemme kuolevalle." On etuoikeus osoittaa Jeesusta, joka ei vain antanut "viisaita" opetuksia kuolemasta niin kuin Buddha ja kumppanit, vaan nousemalla ruumiillisesti kuolleista kertakaikkisesti ratkaisi kuoleman ongelman ja avasi tien iankaikkiseen elämään. Olen koko sydämestäni riemuinnut ylösnousemuksen ihmeestä. Uskomme todella seisoo sen varassa. *"Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto"* (= etu, hyöty, liikevoitto), huudahti Paavali. Jeesuksen ylösnousemuksen tähden niin todella on. Tähän suureen Jeesukseen kannattaa keskittyä!

Shigeru Miyazaki kansalliseksi työtoveriksi

Iloisena tuulahduksena Suomesta saimme luoksemme Shigeru Miyazakin. Hän on lupautunut tulemaan tänne Kitajimaan kansalliseksi työtoveriksemme. Herra on siis kuullut rukouksemme tässäkin kysymyksessä. Olemme asiasta erittäin kiitollisia, sillä työtoverin tarve on ollut jo pitkään tuntuva.

Tokushiman kirkkojen yhteistyö

Uskovien yhteys täällä Tokushiman läänissä on erittäin hyvä. Osoituksena siitä ovat ei ainoastaan eri kirkkojen pastorien ja lähettien yhteiset seminaarit vaan myös laajemmat yhteiset kokouskampanjat. Radioevankelista Hattori vieraili täällä. Ensin hän johti pastorien seminaarin ja toimi sitten pääpuhujana kolmen evankelioimiskokouksen sarjassa. Hän on Japanin kirkkojen keskuudessa suurta kunnioitusta nauttiva ja arvostettu julistaja. Häntä kuulemaan kokoontui yli 500 henkeä joukossa useita etsiviä. Kuu-lijoiden joukossa oli myös niitä, jotka saivat evankeliumin kautta avun elämäänsä, mutta oli myös niitä, jotka lähtivät pois todeten, että julistus oli liian kovaa puhetta heille. Täällä loukkaannutaan evankeliumiin Jumalan pelastavasta rakkaudesta niin kuin Suomessakin.

Toiset kaksoset

Kesäkuun 19. päivä perheeseemme syntyi toiset kaksoset. Heidät kastoi Seppo Vänskä. (JP)

29.7.1975 Nojiri

Mutta Jeesus sanoi heille: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, tahi tulla kastetuiksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?" He sanoivat hänelle: "Voimme." Niin Jeesus sanoi heille: "Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin; ..." Mark. 10:38-39

"Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, " Room. 6:3-5

Kasteen lahja

Kaste on todella uutinen. Sen arvo perustuu yllä oleviin Raamatun kohtiin. Kaste on suunnaton lahja sille, joka sen omistaa uskon kautta. Siinä Jumalan Sanan ja veden kautta me tulemme Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta ja ylösnousemuksesta osallisiksi. "Kasvamme yhteen" Jeesuksen kuolemaan ja hänen ylösnousemuksensa. Kaste merkitsee, että Jumala käsittämättömästi armostaan liittää meidän kohtalomme elimellisesti Jeesuksen kohtaloon. Meidän syntimme, meidän kuolemamme tulee Jeesuksen kärsimyksiksi ja kuolemaksi ja Jeesuksen ylösnousemus tulee meidän ylösnousemuksellemme. Kaikki tämä perustuu pelkkään, sulaan armoon ja se lahjoitetaan jo pienen pienelle lapsella kasteessa. Sekä syntikysymys että kysymys kuolemasta on ratkaistu meidän puolestamme.

Syntien anteeksiantamus, joka perustuu Jeesuksen veren uhriin, on synnin valtaa väkevämpi voima, edelleen Jeesuksen ylösnousemuksen kautta ruumiin kuolema on muutettu portiksi uuteen ylösnouse-

mus elämään. Ken uskon kautta elää päivittäin kasteen armosta, omistaa itse asiassa koko sen suunnattoman rikkauten, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. On suurta armoa saada katsella pieniä vauvo- jaan ja tietää, että syntikysymys ja kuoleman valta on jo heitäkin varten saaneet ratkaisunsa Jeesuksessa. Lapsia - Herran lahjaa - saamme tässä pahassa maailmanajassa kasvattaa lähtien liikkeelle Jumalan armon ihmeestä Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna. Kasvatustyön ydinkysymys vanhempiä ajatellen lienee siinä, mitä Seppo Vänskä totesi: "Tärkein asia vanhempien ja lasten välisessä suhteessa on, että vanhemmat elävät lähellä Herraa."

Evankelista Arigan todistus

Nojirin lomakylän kirkossa pidettiin kokoussarja. Puhujana oli japanilainen evankelista Ki'ichi Ariga (40). Hän piti toisaalta erinomaisia luentoja kirkon kasvusta Japanissa ja evankelioimiskampanjoista eri puolella maata ja toisaalta hän jakoi Jumalan sanaa saarnoissaan. Väkevästi jäi mieleemme hänen kertomuksensa omasta uskoon tulemisestaan, joka tapahtui hänen ollessaan 14 -vuotias. Hänen kotinsa oli erittäin ankarasti buddhalainen ja hänen äitinsä pienestä pitäen opetti häntä joka aamu suorittamaan säädetyt rukoukset ja uhrit rangaistuksenkin uhalla.

Buddhalaisuus ei kuitenkaan tyydyttänyt hänen etsintäänsä ja janoaan sydämen rauhaan ja lepoon ja lopulta hän joutui aivan epätoivoon. Hän päätyi heittäytymään junan alle omaksi tuhosseen, koska ei löytänyt rauhaa. Mutta pieni kun oli, hän jäikin kiskojen väliin ja juna kulki hänen ylitseen lainkaan vahingoittamatta häntä. Hän jatkoi epätoivoista etsintäänsä aina seuraavaan uuteen vuoteen asti.

Uusivuosi on japanilaisten tärkein uskonnollinen juhla. Kun hän aattoiltana oli matkalla erääseen kuuluisaan temppeliin suorittaakseen puhdistusriitit ennen käymistä uuteen vuoteen, hän tapasi erään kristityn ystävänsä, joka pyysi häntä tulemaan yhdessä hänen kanssaan kirkkoon sinä iltana. Ariga vastusteli, mutta silloin tämä poika heitti hänet parilla *karate*-otteella maahan ja pakotti hänet mukaansa kirkkoon evankelioimiskokoukseen. Kyseessä oli Arigan ensimmäinen kristillinen tilaisuus elässään. Mutta niin vain kävi, että Ariga vielä sinä iltana antoi elämänsä Jeesuksen käsiin ja sai kokea pelastuksen ja syntyensä anteeksiantamisen.

Seitsemän vaikeata vuotta seurasi tätä hänen uskoon tuleamistaan. Hänen kotiväkensä painosti ankarasti ja vainosi häntä hänen uskonsa tähden. Monen monituiset kerrat hän palatessaan illalla jostakin hengellisestä tilaisuudesta joutui lukittujen ovien eteen. Vaikka saattoi sataa tai olla kylmä talvi-ilma, kukaan ei suostunut avaamaan hänelle, vaikka hän sitä pyytämällä pyysi. Mutta seitsemän vuoden uskollisen esirukouksen jälkeen hänen äitinsä vastustus murtui ja hän tuli uskoon ja tuntemaan Jumalan rakkauden Jeesuksessa. Mutta Arigan rukoustaistelu omaistensa puolesta ei ollut sillä vielä ohi.

Muutama vuosi myöhemmin hän meni naimisiin erään kristityn tytön kanssa. Se oli tyypillinen japanilainen "järjestetty" avioliitto. Häät vietettiin Kobessa verrattain kaukana hänen vanhempiansa kodista. Häiden jälkeen hän ei lähtenytäkään nuorikkonsa kanssa häämatkalle jättäen vanhempansa ja omaisensa outoon suurkaupunkiin, vaan hän lähti yhdessä heidän kanssaan Osakaan ja vei heidät erääseen suureen evankelioimiskokoukseen. Sinä iltana, kun kutsuttiin nousemaan seisomaan niitä, jotka tahtoivat lähteä Jeesusta seuraamaan hänen isänsä ja kaksi veljeään nousivat ja saivat myös kokea pelastuksen Jeesuksessa. Tänä päivänä kaikkiaan 41 hänen omaisistaan ja sukulaisistaan on eläviä kristittyjä. (Myöhemmin Ariga toimi erään teologisen seminaarin rehtorina ja karismaattisen siiven evankelioimisjärjestön johtajana.)

Moonilaisuuden vastustuskampanja

Tokushiman alueella käynnistyi laajapohjainen useampien kirkkojen yhteinen rynnistys. Kuvaavaa henkien taistelulle Japanissa, kyseessä ei tällä kertaa ollut evankelioimisaktio, vaan Tooltsu-kyookai -nimisen uuden uskonnon vastustuskampanja. Tämä Tooitsu-kyookai (Yhdistämis-kirkko eli moonilaiset) on erittäin arveluttava, (mormonien ja jehovantodistajien tavoin) kristinuskon nimeä käyttävä uskonto, joka sisältää buddhalaisia, kristillisiä ja muita aineksia. Se väittää mm, että Jeesuksen kuolema oli suuri erehdys, joka esti Jeesusta menemästä naimisiin ja perustamasta avioliittonsa kautta uutta ihmiskuntaa. Nyt kuitenkin Koreasta on noussut uusi Messias, joka kykenee tekemään sen, missä Jeesus epäonnistui. Uusi sukupolvi syntyy liikkeen jäsenten keskinäisten avioliittojen kautta (joilta muodostettaessa saatetaan syrjäyttää aiempi avioliitto kelpaamattomana). Niinpä joukkovihkimiset Koreassa ovatkin saaneet tiettyä kansainvälistä kuuluisuutta.

Lisäksi uskonto esiintyy voimakkaana poliittisena liikkeenä varsinkin Koreassa ja USA:ssa (ei niinkään

Japanissa). Liikkeen strategia on toisaalta pitää suurkokouksia, jollaisia Tokushiman kristilliset kirkot yhteistoimin vastustivat lehti-ilmoituksia ja lentolehtisiä käyttäen, ja toisaalta kalastaa nimenomaan nuoria kristittyjä kirkkojen ovilta omiin ryhmiinsä. Liike on lieveilmiöineen saavuttanut jopa yhteiskunnallisen ongelman asteen täällä Japanissa. Koreassa, synnyinmaassaan se ei ole levinnyt läheskään sillä tavalla kuin Japanissa.

Liikkeen verrattain voimakas leviäminen kuvastaa japanilaisten kristillisten kirkkojen erästä heikkoutta: kirkoissa ei uskovia juurruteta riittävän syvälle Raamatun tuntemukseen ja Raamatun perusoppien tietämykseen. Missä opetus on hataraa, siellä harhat pääsevät kukoistamaan.

Yhteisen vasta-aktion tarkoituksena oli tehdä japanilaiselle suurelle yleisölle selväksi, että tooitsu-kyookai ja jehovantodistajat ja mormonit ovat kolme kristinuskosta täysin erillistä uskontoa. Kristinuskon maine Japanissa on tätä nykyä verrattain hyvä.

Kun Jeesus sanoi: *"Menkää ahtaasta portista sisälle ..."*, hän heti seuraavaan hengenvetoon lisää: *"Ka-vahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa!"* Evankelioimisessa on pakko ottaa huomioon molemmat Jeesuksen sanat. (JP)

29.8.1975 Kitajima

"Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset Jumalan sanan väärentämätöntä maitoa..."

Jumalan sanan ravinto

Katsellessa pieniä vauvoja ei voi olla ihmettelemättä pienen ihmisen täydellistä kehoa, pienten jäsenten liikehdintää, avointa katsetta ja turvallista hakeutumista - äidin tai isän syliin. Raamatun kehoitus: *"Halatkaa niin kuin vastasyntyneet lapset Jumalan sanan väärentämätöntä maitoa..."* on tullut eläväksi. Vastasyntynyt lapsi on ehdoton ja kokonaisvaltainen. Kun hänellä on nälkä, hän kuuluttaa sen niin kovaäänisesti, että naapuristokin tietää asian tarkoin ja kun maito vihdoinkin annetaan, se ahmitaan suurella hartaudella. Tuosta maidosta on kiinni koko lapsen elämä. Ellei hän sitä saa, seuraa kuolema. Samoin on meidän laitamme Jumalan sanan kohdalla. Ellemme syö ja saa syödäksemme, seuraa pian hengellinen kuolema. Tämä asia pysäytti katsoessani pienokaistemme hanakkaa maidonjuontia. (LP)

Uusi kokoustila

Kitajiman työlle elokuu merkitsi tuntuvaan ulkoisten puitteiden muutosta, kun nyt kaikki kokoustoiminta keskittyy uuteen kirkkotilaan, jonka vuokrasimme. Varsinaisesta kirkkorakennuksesta ei ole kysymys, vaan tavallisesta pienestä asuintalosta (2h+keittiö). Yhdessä huoneista asuu Shigeru Miyazaki, joka tulee työtoveriksemme. Toinen huone ja avara keittiö yhdistämällä saadaan kokoustila, johon mahtuu noin 30 aikuista tai 50 lasta. Tämän kirkkosalin varustukseksi löytyi vanhan 10 -vuoden takaisen Kitajiman kirkon käytössä olleen jo pahasti ränsistyneen aution talon uumenista monenlaista käyttökelpoista tavaraa: harmoni, saarnapöytä, liitutaulu, pöytä, monistuslaite, paljon kirjallisuutta. Pienillä korjauksilla ja jynssäyksellä kaikesta on tullut jälleen käyttökelpoista palvelemaan nykyistä kirkkoa ja evankeliumia. (JP)

20.10.1975 Kitajima

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi." Joh. 3:16-17

Sana puhuttelee

Oli englanninkielinen Raamattu-luokka. Toista tai kolmatta kertaa oli mukana eräs Fujita niminen mies. Hän on noin 35 -vuotias perheenpää. Kun luimme koko Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun alkuosan, hän huudahti: "Tämähän on valtavan hienoa tekstiä." hän on ensi kertaa elämässään kuullut evankeliumin näissä Raamattu-luokissa. Nyt hänen sydämensä sykähti, kun hän tajusi, että Jumala rakastaa ihmisiä eikä tahdo tuomita vaan pelastaa heidät. Ehkä hän oivalsi, että tässä on vastaus hänen

elämänsä perusongelmiin.

Fujita-san on elämässään joutunut paljon sairastelemaan, mikä lyö leimansa hänen avoimeen ja ystävälliseen luonteeseensa. Hän on valmiimpi kyselemään elämän perusteita kuin keskiverto japanilainen mies, jolle menestys on pääasia. Hän kuuntelee todistuksiamme Herran hyvydestä ja armosta halukkaasti.

Saimme kosketuksen Fujita-saniin ikään kuin sattumalla. Lea oli ostoksilla supermarketilla ja tämä mies alkoi jutella hänelle sujuvalla englannin kielellä. Hän kertoi palanneensa hiljattain Euroopan matkalta. Lea toivotti hänet tervetulleeksi englannin luokkaan ja hän tuli ensi kertaa elämässään kirkkoon. Sen jälkeen hän on tullut säännöllisesti joka kerta ja näyttää siltä, että Herra kutsuu häntä valtakuntaansa. Jumalan sanan suurenmoiset lupaukset houkuttelevat häntä. Rukouksemme on, että hän ottaisi kutsun vastaan ja saisi uskomalla syntinsä anteeksi Jeesuksen uhrin kautta uuden elämän.

Yhteistyötä

Shigeru Miyazaki tuli tänne työtoveriksemme. Kiitämme Herraa, että olemme hänet tänne saaneet. Keskinäinen työ- ja rukousyhteytemme on ollut todella siunattu. Työ on paljon tehostunut. Olemme tehneet yhdessä kotikäyntityötä ja hän on ottanut vastuuta kokoustoiminnasta, joka sekin on hivenen laajentunut. (JP)

08.12.1975 Kitajima

"Älkää te siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan siitä että teidän nimenne ovat kirjoitetut taivaassa."

Pelastus yksin armosta

Jeesus suoranaisesti kieltää meitä perustamasta omaa iloamme kokemuksiimme ja voittoihin, joita olemme Pyhässä Hengessä saaneet hänen työssään tai henkilökohtaisessa kilvoituksessamme. Ilomme **ei saa** olla siinä, mitä voimavaikutuksia tai lahjoja tai kokemuksia meille Pyhä Henki lahjoittaa, vaan siinä Jeesuksen Golgatan uhrin armotyössä, jota Pyhä Henki meille tahtoo kirkastaa ja jonka kautta meidän nimemme ovat kirjoitetut pelastettujen joukkoon taivaassa. Jos perustamme ilomme muualle, vaikka itsessään oikealle kokemuksillekin, Saatana vie meidät helposti harhaan tavoittelemaan sellaista, mikä vie meidät pois Kristuksesta, pois armosta ja lopulta tuohon ja tuomioon.

Avaimena ja salaisuutena kilvoituksessamme kohden taivasta ei voi olla eikä saa olla mikään muu kuin Jeesus itse ja hän sellaisena kuin Raamattu, Jumalan Sana hänet ilmoittaa. Kilvoituksemme salaisuus ei ole ylitseperustuva kiitos, niin hyvä asia kuin se itsessään onkin, ei voimalliset teot, ei suurenmoinen uskoviin yhteyden kokeminen, ei Jumalan valtakunnan työ, eivät armolahjat, ei harras rukous, ei mikään näistä, vaan yksin ja vain ja ainoastaan **armo Jeesuksessa Kristuksessa**. Vaelluksemme riippuu siitä, että syntinen ja jumalaton saa vapaana lahjana kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen ja iankaikisen elämän Jeesuksen uhrin tähden Golgatalla. Kaikki, minkä siihen lisäämme, kaikkein jaloin Pyhän Hengen työ elämässämmekin, on armon kieltämistä ja Kristuksen täytetyn työn häpäisemistä. Meidän pelastuksemme on **vain** armosta.

Meidän pelastuksemme voi ja saa perustua vain siihen, mikä on **jo** tapahtunut. "Entä sitten pyhityksemme?" joku kysyy. Sekin perustuu yksin armoon: Pyhitys ei ole voimantuntoa vaan Jeesuksen tuntemista. Pyhitys ei ole ilon tai kiitollisuuden tunteita vaan Jeesuksen tuntemista. Jos me Jeesuksen tuntemme, me emme voi elää sovussa **synnin** kanssa. Voiman tuntoa kokien moni kristitty on langennut raskaisiin synteihin, iloa ja kiitollisuutta tuntien moni uskova on mennyt harhaan, mutta kukaan joka on Jeesusta halunnut tuntea ei ole voinut kevyesti kulkea synnin tietä eikä mennyt harhaan. Meille on syntynyt Vapahtaja, se on synnistä vapauttaja. Kuoleman varjon laaksossa kulkevalle loistaa Herran kirkkaus. Jeesuksen sanomattoman rakkauden tuntemisessa meillä on pelastus. Siinä on myös meidän pyhityksemme. Herra armahtakoon meitä, ettemme tältä perustalta mihinkään hievahda.

Työalavierailu

Martti Myllärisen ja Matti Väisäsen työalavierailu tapahtui työmme kannalta erittäin tärkeänä ajankohta-

na. He ovat meille apuna pohtiessamme Japanin työmme edelleen laajentamista, yhteyksiä lähetyksen ja kirkon (kirkkojen) välillä, Kitajiman kirkkokysymystä ja lasten koulukysymystä. Kaikissa näissä kysymyksissä ja eräissä muissa tärkeissä asioissa joudumme tekemään ratkaisuja. Toisaalta uskon, että tutustuminen Japanin evankelioinnin erikoisongelmiin ja vaikeuksiin samoin kuin Japanin kirkolliseen elämään on myös heille itselleen suuri apu ajatellessamme heidän vastuutaan Kansanlähetyksen työn johdossa.

Martin ja Matin mukanaan tuoma rahalahja Kitajiman kirkon rakentamista varten on rohkaissut mieltämme. Herra on avaamassa meille ovia, joista saamme edetä ja odottaa, että Herra vie myös työnsä päätökseen niin tämän rakennusprojektin osalta kuin ennen kaikkea evankeliumin leviämisen osalta. (JP)

26.01.1976 Kitajima

"Jeesus sanoi hänelle: 'Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi.'" Joh. 4:26

Vastaus sydämen janoon

Yllä oleva lause on Johanneksen evankeliumin 4 luvun kuuluisasta keskustelusta Jeesuksen ja samarialaisen naisen välillä. Juuri nämä sanat merkitsivät naiselle pelastusta. Ne kuultuaan hän oli uusi ihminen. Hän lähti heti viemään viestiä Jeesuksesta kaupungin asukkaille, joiden silmiä välttääkseen hän oli yksin keskipäivän helteessä mennyt kaivolle vettä noutamaan.

hänen avioliittoasiansa olivat täysin pielessä - viisi miestä hänellä oli ollut ja nyt hän eli huoruudessa. Hän oli syvästi onneton, janoinen ja "synnin erämaassa" karrelle palanut, räökkääntynyt nainen. Hänen ihmissuhteensa olivat poikki. Hän oli halveksittu "yleinen nainen". Mutta yllä olevat Jeesuksen sanat kuultuaan hän juoksi kaupunkiin ja huuteli ihmisille: "Tulkaa katsomaan miestä, joka on kertonut minulle kaikki, mitä olen tehnyt. Hänen täytyy olla Kristus."

Kuka tahansa synnin syövereissä haavoitettu ei lähde julistamaan ihmisille omia pahoja tekojaan, ellei niin kuin tämä nainen ole saanut anteeksi niitä Jeesukselta, ellei ole saanut elävää vettä Jeesukselta. Pelastus on sitä, että saamme henkilökohtaisesti kohdata Jeesuksen, joka puhuu juuri meille armon ja anteeksiantamuksen sanoja.

Jeesus tiesi alusta lähtien kaikki naisen asiat, niin kuin hän tietää kaikki meidänkin kipeimmät asiamme - nekin, jotka olemme onnistuneet kaikkein läheisimmiltämme ehkä salaamaan. Kuitenkaan Jeesus ei aloittanut keskustelua tuomitsemalla naista. Päinvastoin hän aloitti keskustelun tekemällä naiselle tarjouksen: "Jos pyydät, niin minä annan sinulle elävää iankaikkisen elämän antavaa vettä, joka tyydyttää sydämesi janon." Jeesuksella oli siis vain armon ajatukset tätä naista kohtaan.

Jeesus joutui tarttumaan naisen syntiin, hänen elämänsä kipeimpään kohtaan, mutta hän teki sen ei lyödäkseen, vaan voidakseen parantaa ja pelastaa tämän naisen. Naiselle hänen synneistään puhuminen oli kuitenkin kovin tuskallista ja siksi hän yritti paeta. Ensin hän yritti paeta valheeseen tai puolittuuteen, mutta kun koko totuus paljastui, hän yritti kääntää keskustelun vähemmän tulenaraille alueille eli uskonnollisiin kiistakysymyksiin. Mutta kun tänäkin pakotie oli tukittu, hänen viimeinen yrityksensä oli siirtää omien ongelmiansa käsittelyn tuonnemmaksi: "Kun Messias tulee, niin sitten ongelmat ratkeavat", ei vielä, myöhemmin. Vihdoin Jeesuksen sanat: "Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi" sulkiivat viimeisenkin pakotien. Nainen oli täysin riisuttu ja murrettu.

Mutta näihin sanoihin sisältyikin valtava armonviesti. Hänhän tiesi, että Messias oli oleva Kuningasten Kuningas ja Herrain Herra, Iankaikkinen Valtias, Jumalan Poika, mutta nyt hän, synneissään räökkääntynyt, olikin kasvatusten tämän Kristuksen, Kuninkaan kanssa, Kuninkaan, joka tunsikin hänet läpikotaisin, hänen syntinsäkin. Mutta **mitä** tämä Kuningas hänelle puhui: hän tarjosi hänelle uutta elämää eikä vain tarjonnut vaan tuntemisensa kautta **antoi** uuden elämän, iankaikkisuuteen riittävän elävän veden. Nainen huomasi yllätykseksen olevansakin tekemisessä Vapahtajan kanssa kasvatusten **armollisen Vapahtajan Kanssa**. Tämä kohtaaminen Jeesuksen kanssa muutti naisen. Hän sai syntinsä anteeksi.

Rakkauden puhe

Meidänkin uskonelämämme salaisuus on saada toistuvasti kuulla Jeesuksen rakkaudessaan puhuvan

juuri meille ja meidän asioistamme. Usko on sitä, että Jeesuksen puheen perusteella uskallamme luottaa häneen, joka on luottamuksen arvoinen. Uskon lujuus on sitä, että opimme paremmin tuntemaan Jeesusta ja näemme, että hänen lupauksensa on luotettava jokaisessa elämän tilanteessa ja jokaisessa elämän osassa.

Käykäämme Raamatun sanan kautta toistuvasti kuuntelemaan Jeesuksen ääntä, joka sanoo: "Sellaisenasin, juuri niin syntisenä kuin olet, saat tulla luokseni. **Minä** parannan sinut, **minä** annan sinulle anteeksi." Uskon edellytys on kuitenkin siinä, että menetämme luottamuksemme omaan itseemme ja omiin mahdollisuuksiimme auttaa itseämme. Menetämme luottamuksemme myös omaan hengellisyyteemme tai omaan uskoomme. Vain se, joka on umpikujaan ajettu, jolla ei ole enää pakoteitä, voi kuulla Herran armollisen sanan, jossa on elämä ja iankaikkisuus. Mutta tällainen ihminen saa kokea ihmeen: Minä, tällainen, saan puhua **Vapahtajan** kanssa. Siinä on pelastus ja siinä on pyhityksen salaisuus. Meidän elämämme on Kristus.

Itkun aihetta

Muutama päivä sitten sain kirjeen kahdelta 10-vuotiaalta tytöltä. Molemmat ovat käyneet innokkaasti pyhäkoulussa, ovatpa omista pienistä viikkorahoistaan säästäneet itselleen Raamatutkin. Kirjeen sisältö oli seuraavanlainen: "Olemme todella vaikeassa tilanteessa. Selittäkää, mitä meidän pitäisi tehdä. Isä ja äiti sanovat, että emme saa mennä enää kirkkoon. Mutta koska haluamme mennä kirkkoon, anoimme lupaa, mutta vastaus oli vain: 'Ei käy!' Meidän unelmamme on, että isoksi tultuamme tekisimme lähetystyötä ulkomailla ja sitäkin varten haluaisimme oppia paljon uusia hengellisiä lauluja ja uutta Jumalasta. Mitä meidän oikein pitäisi tehdä? Olemme esittäneet anomuksemme myös Jeesukselle. Me emme todellakaan tiedä, mitä tehdä. Mitä olisi tehtävä, että he ymmärtäisivät Jumalan rakkauden. Opettakaa meitä. Jos vain vanhempamme kerran saisivat sen kokea, mutta miten sen osaisimme heille osoittaa. Vaikka emme ole mitään pahaa tehneet, niin silti emme saa tulla kirkkoon. Lähettäkää vastaus, olkaa hyvä..."

Menimme tietysti vanhempien luo keskustelemaan asiasta, mutta mikään ei auttanut. Vanhempien asenne pysyi muuttumattomana. - Sydämemme itkee.

Vaikeat ihmissuhteet

Herra on kutsunut paria englannin ryhmiin osallistuvaa miestä heidän omaisiensa kuoleman kautta. Toinen heistä on lääkärin englannin ryhmään osallistuva lääkäri. Tämä ryhmä on monella tavalla avannut silmiäni täällä Japanissa. Keskustelut ovat olleet erittäin avoimia ja rehellisiä. Esimerkiksi kun pari kolme viikkoa sitten oli puhe ihmissuhteista, lääkärit poikkeuksetta kaikki sanoivat, että heidän suhteensa jompaankumpaan vanhemmistaan ovat joko täysin poikki tai he avoimesti myönsivät vihaavansa vanhempiaan. Täällä Japanissa ihmissuhteet ovat yleensä ottaen kiinteämmät kuin länsimaissa, mikä sinänsä on myönteinen asia. Toisaalta kuitenkin näissä läheisissä ja pysyvissä ihmissuhteissa voi synnin valta tulla selvemmin näkyviin.

Lupa kirkon tontin hankintaan

Eilen saimme Suomesta sähkösen, joka täytti sydämemme kiitosmielellä. Se kertoi, että Suomen Kansanlähetyksen hallitus on antanut luvan meidän ostaa täältä Kitajimasta tontin kirkkoa varten ja että sitä varten on myönnetty lisävaroja Japanin työlle tänä vuonna. Tonttikauppa saataneen solmituksi lähiaikoina ja saamme alkaa rukoilla, että Herra täyttäisi armossaan myös tarpeemme kirkon ja työkeskuksen rakentamisen suhteen. Itse olen tässä kysymyksessä vain ihmetellen joutunut toteamaan, että Herra voi antaa enemmän kuin, mitä edes osaamme uneksia - eihän tämän vuoden alkuperäiseen talousarvioon oltu merkitty penniäkään tonttia varten. Tonttimaata on täällä keskimäärin noin 100 kertaa kalliimpaa kuin Suomessa. (JP)

Rohkaisua

Tämän tiistaipäivän iloisiin asioihin kuuluu myös erään nuoren rouvan käynti. Hänellä ei ole enää miestä eikä lapsiakaan. Hän piteli vauvoja sylissä ja sanoi jurosti pää painuneena, ettei ollut koskaan ennen pitänyt vauvaa sylissä. No, sitä hommaa saa meillä kyllä tehdä, ken haluaa ja niin rouva istuikin lapsi sylissä puoli päivää, kunnes isommat lapset pyysivät häntä lukemaan heille kirjoja. Tämä rouva on löytänyt elämänsä suureen murheeseen ja pettymykseen todellisen rakastavan ystävän, Jeesuksen. Hän on vasta-alkaja Jeesus-tiellä ja tarvitsee tukemme ja opetustamme. (LP)

16.03.1976 Kitajima

"Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon iloitkaa! ... Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saat- takaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jee- suksessa." Fil. 4:4,6-7

"Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin näh- den Kristuksessa Jeesuksessa." 1 Tess. 5:16-18

Ilo Herrassa on väkevyytemme

Yllä olevat kehotukset eivät ole määräyksiä. Eihän kukaan käskemällä iloiseksi muutu. Ne ovat pikem- minkin meille muistutuksia siitä, että saamme, meillä on lupa, koko sydämeistämme iloita ja riemuita sii- tä huolimatta, että näemme ympärillämme pimeän ajan ja omassa sydämessämme syntisyyden. Meillä on loputtomasti ilon ja kiitoksen aiheita siinä yksinkertaisessa tosiasias- sa, että Jeesus on kanssamme. Saamme kulkea yhtä matkaa meitä suunnattoman suurella rakkaudella rakastavan Jeesuksen, Herram- me ja Vapahtajamme kanssa. Ilomme on siinä, **millainen** suuri Vapahtaja meillä on. Ilomme on siinä, että Jeesuksessa meillä on täydellinen syntien anteeksiantamus, uusi elämä ja iankaikkinen elämän lu- paus, jonka vakuutena omastamme Pyhän Hengen.

Meillä on jatkuva etuoikeus ja lupa kiittää pelastuksesta ja täydellisestä Jumalalle kelpaavasta vanhurs- kaudesta, joka meille Kristuksessa luetaan. Meillä on ilo myös saadessamme kertoa muille ihmisille Jeesuksen suurenmoisuudesta. (Rakastuneen nuoren ei ole vaikea kertoa muille rakastettunsa hyvistä ominaisuuksista.) Suuri on ilomme, kun joku pelastuu ja saamme nähdä hänen kasvavan Jeesuksen tuntemisessa.

Saamme iloita myös silloin, kun joku joukostamme pääsee voittajana perille kirkkauteen, vaikka tähän iloomme sekoittuukin eron ikävää. Mutta tämä ero on lopulta varsin lyhytaikainen. Saamme tavata Her- ran luona, sillä **tiedämme** olevamme matkalla taivaaseen.

Iloita saamme myös uskovien keskinäisestä yhteydestä ja Herran antamista hyvistä ajallisista lahjoista kuten kodista, lapsista, ystävistä, työstä, opiskelusta, levosta, ravinnosta, vaatetuksesta, taloudellisesta turvallisuudesta, hyvästä terveydestä. Mutta vaikka näitä ajallisia lahjoja ei meillä olisikaan, Herran läs- näolo riittää sydämemme täyttäväksi iloksi.

Suuri ilo on myös siinä, että teimme mitä ikinä tahansa syntiä lukuun ottamatta, ei ole olemassa sellais- ta, mitä emme voisi tai saisi tehdä Herraa itseänsä varten. Kaikki päivän pikku askareet, työ, harrastuk- set, lepo, kaikki on Herraa varten, koska koko elämämme kuuluu hänelle. Ilo on saada auttaa kärsivää ja uhrata omastaan. Ilo on palvella lahjoillaan toisia. Ahdistuksissa ja tuskissa ilomme on, että tiedäm- me varmasti, ettei ole yhtään vaikeutta, vastusta, tappiota, sydämen murhetta, jota emme saisi ottaa Herran kädestä ja että jokaiseen niistä kätkeytyy siunaus, vaikka emme sitä hevin ymmärtäisikään. Ilo kivun ja tuskan keskellä on, että pelastuksemme perustus - Golgatan ristin työ ja ylösnousemuksen ihme - ei muutu, vaikka me itse horjuisimmekin.

Iloita saamme siitäkkin, että Herran armosta kilvoituksessa saamme myös voittoja ja lankeemusten tul- len meille tarjotaan uutta anteeksiantamuksen iloa. Ilo on nähdä ja kokea Herran selvää johdatusta. Meille ehkä ratkaisevimman tärkeitä ilon aiheita on siinä, että Herra **puhuu** meille. Me saamme kuulla hänen äänensä, meillä on Raamattu. Me saamme puhua hänelle, hän vastaa meille silloinkin, kun pu- heemme hänelle ei ole muuta kuin huokausta. Vainojenkin keskellä meille on luvattu ilo: Me kuulumme hänelle. Hän on meidän suuri, pyhä, puhdas, kaikkivaltias Auttajamme, Pelastajamme, Puhdistajamme, Armon ja Rauhan Ruhtinas. Hän **on meidän ilomme**.

Niin, mutta tuosta kaikesta huolimatta sydämeni ei iloitse, joku sanonee. Niinpä niin, on meillä myös sitä, mikä riistää meiltä ilon Herrassa - nimittäin syntiä. Se ilmenee sitten syyllisyytenä, rauhattomuute- na, katkeruutena, jota ei myönnetä synniksi, helmasynteinä, haluttomuutena, väsymyksenä. Mutta Her- ra, joka on kanssamme, on Vapahtajamme, Vapauttajamme. Saamme jättää hänen kannettavakseen koko elämämme "roskan" ja kiittäen ihmetellä, kun hän toimii ja kun hän parantaa ja armahtaa. Saam-

me myös muistaa, mitä hän on **jo** tehnyt ristin puulla. Saamme käydä puhdistuslähteelle ja **saamme iloita**. Ilo Herrassa on meidän väkevyytemme.

Lähetysten rekisteröinti

Suuri osa ajastamme on kulunut tontti ja rekisteröintikysymysten selvittelyssä. Lähetysten rekisteröiminen Japanin lain mukaan on täällä edellytyksenä kirkon ja työkeskuksen tontin hankinnalle. Rekisteröinnin hoitaminen on yhä kesken ja sen hoitaminen on erittäin työläs toimenpide täkäläisen virkavaltaisuuden ollessa melkoista. Tontin etsiminenkään ei ole ollut mutkatonta. Kymmeniä tontteja olemme kiertäneet, monia niistä olemme perusteellisesti tutkineet, mutta aina syystä tai toisesta kaupat ovat menneet myttyyn. (JP)

17.5.1976 Kitajima

"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaa ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." Joh. 14:1-3

Muuttumattomat asiat

Meidän elämässämme on ainakin kolme perustavaa asiaa, jota emme voi mitenkään muuttaa:

Meidän on mahdoton muuttaa henkilöämme, **persoonallisuuttamme**. Meillä on sellaiset aivot kuin meille on annettu. Jos olisimme voineet valita ne itse, niin olisimme ehkä valinneet mittavamman miehen aivot. Olemme luodut sellaisiksi kuin olemme henkisten lahjojemme, sielun taipumustemme ja ruumiimme puolesta. Me olemme sellaisia, että janoamme totuutta, haluamme tietää uutta, ikävöimme rakkautta ja ymmärtämystä.

Toinen asia, jota emme voi muuttaa, on **menneisyytemme**, eilinen. Mitä tapahtui, on peruuttamattomasti tapahtunut emmekä voi sitä muuksi muuttaa. Voimme tietysti yrittää jollain lailla lievittää eilisen tapahtuman tähän päivään ulottuvia vaikutuksia, mutta itse eilinen on peruuttamaton tosiasia. Yritimmepä miten tahansa unohtaa menneen, me joudumme väistämättömästi elämään yhdessä sen kanssa. Syyllisyys ei ole vain jokin epämiellyttävä tunnetila, joka voitaisiin sopivalla psykiatrisella tai muulla hoidolla poistaa tai lievittää. Ei, syyllisyys on sitä, että olemme peruuttamattomasti sidotut menneisyyteemme Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Emme voi muuttaa sitä, että **elämämme on rajallinen**. Emme valinneet omaa syntymäpäiväämme ja vaikka voisimmekin elämäämme lyhentää oman käden kautta, emme pääse mihinkään siitä, että elämämme tässä ajassa tulee päättymään. Sen viimeinen päivä tulee. Viimeistä edeltävä päivä ja sitä edeltävä päivä tulevat.

Jumalan vastaukset

Mutta näihin meidän mahdollisuutemme ylittävään kolmeen ongelmaan Jumala on Jeesuksessa valmistanut meille vastauksen:

Ensinäkin Jumalan Sana ilmoittaa, että Jumala itse on luonut meidät sellaisiksi kuin olemme, olkoonkin että se, mikä on suurenmoista ja hyvää meissä luomisen perusteella, on synnin perin läpikulkemaa ja turmelemaa. Mutta Herra itse on luonut meidät määrä tarkoitusta varten juuri sellaisilla ominaisuuksilla varustetuksi kuin olemme. Edelleen Herra voi muuttaa sen, mikä meissä on turmeltunutta, oman kirkon kuvansa kaltaiseksi. Sinä päivänä, jona lopullisesti toteutuu yllä oleva Jeesuksen lupaus: "...minä tulen takaisin....", me **muutimme hänen kaltaisiksi** kuitenkin menettämättä omaa persoonallisuuttamme.

Jeesuksen Golgatan täytetyn uhrin kautta meidän menneisyytemme ja tämän päivän toisiinsa sitova kahle katkeaa, pääsemme täydellisesti vapaiksi syyllisyydestä, meidät **luetaan vanhurskaiksi**. Jeesuksen täydellinen elämä ja hänen uhrikuolemansa meidän syntiemme tähden luetaan meidän hyväksemme. Jumala pyyhki pois meidän menneet syntimme eikä niitä enää ikinä muista.

Pyhästä Hengestä syntyneen kristityn omaisuutena on **iankaikkinen elämä**. Se elämä on Jumalan omaa elämää meissä eikä kuolemalla ole mitään valtaa eikä voimaa sen yli. Ruumiimme kyllä kuolee (tai muuttuu), mutta Jeesuksen tullessa noutamaan meidät "Isän kotiin" toisessa tulemuksessaan, me saamme uuden ylösnousemusruumiin. Jeesus on valmistanut meille paikan Isänsä luona ja tiedämme, minne olemme matkalla, tiedämme myös tien: "Uskokaa Jumalaa ja uskokaa minuun."

Usko Jeesukseen on vastaus kaikkiin näihin kolmeen elämämme peruskysymykseen. Usko on sitä, että luotamme Jeesukseen, uskaltaudumme hänen lupaustensa varaan ja omistamme, vastaanotamme Jumalan suunnattoman lahjan juuri itsellemme, ei vain yleensä vaan juuri **minulle**: Minun syyllisyyteni on poistettu, minä saan Pyhän Hengen lahjan, minä saan ylösnousemusruumiin, minä tällaisenani.

Itsemurhaa miettivät

Tokushiman yliopiston opiskelijoiden järjestämä englanninkielinen seminaarissa olin mukana 8 ylioppilaan ryhmässä, jonka keskusteluaihe oli japanilainen ajattelutapa verrattuna länsimaiseen. Keskustelu kääntyi sitten itsemurhien yleisyyteen Japanissa. Kysyin sitten näiltä opiskelijoilta henkilökohtaisen kysymyksen: Kuka teistä on todella vakavasti harkinnut itsemurhaa? Ryhmän kahdeksasta opiskelijasta neljä vastasi myönteisesti, viides ei kyennyt sanomaan mitään, mutta hänen silmänsä ja ilmeensä kertoivat, että juuri tuon seminaarin aikana hän oli syvässä kriisissä elämässään hautoen todennäköisesti itsemurha-ajatuksia. Yritin jotenkin kirkastaa Jeesusta, joka voi antaa epätoivoisille toivon, elämänsä tyhyydessä hapuileville sisällön.

Viemärin puhdistusta Herran kunniaksi

Viime syksynä eräässä lähettien koulutusseminaarissa eräs lähetti kertoi hänen ongelmana olevan yhteyksien luominen uusiin ihmisiin. Japanilaiselle kun oma koti on linna, jota ei juuri ulkopuolisille avata. Eräs toinen lähetti vastasi: "Kun teidän alueelle tulee viemärin puhdistuspäivä, niin mene talkoisiin." Tänään panimme täällä Kitajimassa tämän periaatteen käytäntöön ja totesimme, että se toimi. Osuutemme oli noin 100 m raskaalla sementtilaatoilla päällystettyä avoviemäriä. Se oli joltisenkin täynnä kuraa ja törkyä ja puhdistustyö oli sen mukaista, mutta saimme todeta, että talkoohenki kukoistaa Japanissa ja sen kautta saimme uusia yhteyksiä naapurustomme miehiin, jotka muuten ovat vaikeimmin tavoitettavia. Iloitsimme, että viemärin puhdistustyökin on sellaista työtä, jonka saa tehdä Herran kunniaksi. (JP)

18.7.1976 Kitajima

"Sun armoalttarillasi,
Sun Jeesus, eessä jalkaisi
Rukoilen lohdutusta.
Mä pyhistä sun haavoistas
Ja verisestä kruunustas
Nyt etsin virvoitusta.
Ah, anna mulle anteeksi,
Paranna sydänhaavani,
Suo voimaa verestäsi
Seuraamaan jälkiäsi." Virsi 381:1

Lääke hätätilaan

Minulla on kipu sydämessäni omasta huonosta vaelluksestani. Ei ole halua kilvoitella niin kuin tulisi. Viikoiu ja purnaumieli valtaa helposti sydämen. Ei ole rakkautta ja kärsivällisyyttä kanssaihmissä kohtaan. Ei ole halua eikä voimaa Sanan lukemiseen ja rukoukseen puhumattakaan Jeesuksesta todistamisesta.

Onko tuttua Sinulle, joka luet näitä rivejä? Itse olen löytänyt itseni tältä paikalta. Mikä neuvoksi tällaisessa hätätilanteessa, sillä tilanne on todella vaarallinen? Onhan kyseessä ihmisen iankaikkisuus. **Ei** ole yhdentekevää missä me vietämme iankaikkisuutemme. Jos tuo hätätilanne saa jatkua, tulee sydän pian täysin haluttomaksi Jumala Sanan herättelyille ja matkaamme hyvää vauhtia kohti iankaikkista kadotusta. Me viemme myös omalla huonolla esimerkillämme muitakin mukanaamme iankaikkisen eroon Jumalasta.

Jeesuksen vertauksessa tuhlaajapoika nousi ja lähti isän luo. Hän oli kaikkensa menettänyt. Ei hänellä ollut mitään muuta tuotavaa kun omat likaiset ryysyt ja syntinen sydän. Mutta hän **nousi ja lähti isän luo** ja sai armon ja anteeksiannon. Siinä meillekin lääke omaan hätätilanteeseemme. Lue uudelleen tuo alussa lainaamani virren säe. Olkoon se sydämemme rukous päivittäin ja hetkittäin. Jeesus on ennen kaikkea uskovien Vapahtaja!! Älä unohda sitä!

Elämän mielekkyys

Lapset, etenkin perheen pienimmät, ovat tuoneet paljon iloa perheeseemme. Lapset ovat Herran lahja. On turvallista kasvattaa heitä, kun tietää Kaikkivaltiaan ohjaavan elämää. Uskovalla äidillä ja isällä on hengellistä pääomaa annettavana lapsilleen. Jokainen lapsi jossain vaiheessa kyselee oman elämänsä mielekkyyttä ja tarkoitusta. Miksi elän? Ei elämän tarkoitus voi olla syöminen, opiskelu, työnteko jne. Tätä elämän tarkoitusta kyselee japanilainen nuorikin, mutta ei useinkaan saa todellista vastausta, sel-laista, joka tyydyttäisi sydämen kaipauksen. Siksi moni nuori epätoivoissaan päättää elämänsä oman käden kautta. Meillä kristityillä on ainutlaatuinen sanoma tuotavana. Me emme puhu jostain uskonnos-ta, vaan elävästä Jeesuksesta. Hän elää tänään. Hänet voi kohdata. Hän on rakastanut meitä ensin kuulemalla ristillä syntiemme tähden. (LP)

Peruskäsitteet kateissa

Ei ole ollenkaan helppoa julistaa evankeliumia ihmisille, joilla ei ole mitään käsitystä edes raamatullisista peruskäsitteistä tai, jos on, se on buddhalaisuuden perin juurin vääristämä: Sanat sellaiset kuin Jumala, synty, pelastus, sovitus, lunastus, armo, usko, risti ovat tavalliselle japanilaiselle täysin käsittämättömiä tai väärin ymmärrettyjä:

- jumala = ei ole luoja, vaan ihmistä ehkä vähän voimakkaampi, enemmän tai vähemmän persoonaton olio, jota ei tarvitse pelätä, mutta jolta voi saada tiettyjä etuja ajallisessa elämässä (menestys, avioliitto, raha, terveys jne).
- synty = rikos yhteiskunnan lakeja vastaan. Syvempi syyllisyyskäsite on lähes tuntematon.
- pelastus = jonkinlainen itsensä löytäminen tai samaistuminen maailmankaikkeuden rytmiin.
- sovitus ja lunastus ovat täysin käsittämättömiä sanoja.
- armo ja rakkaus = passiivista säälin tunnetta tai armeliaisuutta.
- totuus ei kiinnosta, riittää kun tiedetään, että esi-isät jo vuosisatoja sitten ovat näin tehneet tai usko-neet.
- risti on käsittämätön, miten sillä voisi olla mitään tekemistä meidän aikamme ihmisten kanssa?

Se että Jumala on ylipäänsä luonut maailman ja maailmankaikkeuden on vierasta japanilaisessa ajatte-lussa. Se, että Jumala **puhuu**, on aivan ennenkuulumatonta.

Evankeliumi etenee silti

Kuitenkin näistä vaikeuksista huolimatta evankeliumin voi japanilaisille julistaa jopa sillä tavalla, että hän ensi kuulematta uskoo ja pelastuu. Tällöin on lähdeittävä liikkeelle esimerkiksi asianomaisen henki-lön ongelmista ja vaikeuksista kertoen, että on eräs Henkilö, Jeesus Kristus, joka voi ratkaista meidän ongelmamme ja tuoda sydämemme ahdistukseen avun. Ihmiset ovat täällä yhtä lailla synnin aiheutta-mien seurausten ahdistamia kuin muuallakin, vaikka he eivät itse syntikäsitettä tunnekaan. Tällöin he-rää välittömästi kysymys, miksi sitten Jeesus ei monien ihmisten ongelmia ratkaise. Tällöin voimme se-lostaa, että syy on siinä, että olemme erossa hänestä ja tämä erossa olo on synty ja että meidän on päästävä hänen yhteyteensä. Sitten voimme kertoa, että emme voi itse itseämme tästä tilasta auttaa, mutta Jeesus itse on valmistanut meille avun, kun hän tuli meidän sijaiseksemme ja kärsi meidän puo-lestamme ristiinnaulittuna sen rangaistuksen, joka meille kuuluisi. Jos pyydät tätä Jeesusta tulemaan sydämeesi rukoillen, hän tulee, muuttaa sydämesi, antaa sinulle rauhan anteeksiantamisen kautta ja muuttaa koko elämäsi.

Näin on todella mahdollista johtaa ensikertaa Jeesuksesta kuuleva ihminen elävään uskoon ja pelas-tuksen osallisuuteen.

Kirkon tontti ostettu

Niin kuin edellä sanotusta ilmenee, olemme juuri muutamia päiviä sitten solmineet kauppasopimuksen

tontista, jolle on tarkoitus rakentaa Kitajiman seurakunnan kirkko. Tontti on suuruudeltaan noin 250 neliometriä ja se sijaitsee runsaat kolme kilometriä nykyisestä paikastamme Aizumin suuntaan. Tälle tontille tullaan, jos Herra suo, rakentamaan kaksikerroksinen rakennus. Toiseen kerrokseen tulee kirkkosali ja ensimmäiseen pastorin asunto. Rakennuksen pohjapinta-alaksi tulee noin 115-120 neliötä. Rakennuksen rakennuskustannuksista on Kitajiman seurakunta itse luvannut vastata, jos vain mahdollista. Tontin kustannuksiinkin seurakunta osallistuu maksaen niistä lähes 25% eli noin 16.000,-mk. Summa osoittaa seurakuntamme ilahduttavaa uhrialttiutta, sillä siinä on vain 8 kastettua aktiivista jäsentä. Kirkon tontti sijaitsee lähellä Shoozui nimistä asemaa alueella, jonne nousee uutta asutusta tiuhaan tahtiin. (JP)

8.9.1976 Kitajima

"Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että kaikessa olette rikastuneet hänessä,...

Onko Kristus jaettu? Ei kaikei Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen...

Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ett-ei Kristuksen risti menisi mitättömäksi. Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima." 1. Kor. 1:4,13,14,17-18

Ensimmäinen kastejuhla

Kitajiman seurakunnan vietettiin ensimmäisestä kastejuhlaa. Itse asiassa kaste tuli itselleni ja muillekin oikeastaan yllätyksenä. Abe-san oli kyllä jo pitempään ollut Herran puhuttelun alla. 31.7. lauantai aamuna hän yllättäen soitti ja halusi tulla keskustelemaan. Asia oli seuraava: hänessä epäiltiin pitkälle kehittyntä syöpää. Kokeet oli suoritettu kahdessa sairaalassa ja niiden piti selvitä 13.8. mennessä. Tilanne ajoi Abe-sanin lopullisesti etsimään Herraa. Hän ilmoitti haluavansa kasteen. Koska tilanne oli se, mikä se oli, sovimme kastepäiväksi 8.8. Leikkauksen jälkeen sen suorittaminen olisi ollut vaikeata. Kaste merkitsi Abe-sanille uudestisyntymää. Yleensä ihminen joko kastetaan ensin ja tulee uskoon myöhemmin tai tulee ensin uskoon ja kastetaan sen jälkeen. Abo-sanin kohdalla molemmat asiat tapahtuivat saman aikaisesti, niin kuin kyllä myös Apostolien tekojen toisessa luvussa. Abe-san sai kasteessa tulla osalliseksi Jeesuksen kuolemasta ja kärsimyksestä sekä ylösnousemuksesta. Hän sai omistaa syntien anteeksiantamuksen ja hän sai Pyhän Hengen lahjan.

Minulle, joka sain kasteen suorittaa, kaste oli suuren ilon hetki. Herra itse oli läsnä. Saimme sitten kasteen jälkeen yhtenä seurakuntana nauttia pyhässä ehtoollisessa Jeesuksen ruumiin ja veren, ja saimme kokea suurta yhteyttä toinen toiseemme.

Yhteen kasvanut Kristuksen kanssa

Kaste on todella suuri armo ja lahja. Se merkitsee sitä, että kohtalomme on liitetty Jeesuksen kohtaloon. Jeesuksen kuolema tulee meidän kuolemaksemme ja Jeesuksen elämä - ylösnousemuselämä - tulee meidän elämäksemme. Kasteen sisältö on siis Jeesuksen kärsimys ja ylösnousemus meidän hyväksemme. Sen uskolla omistaen me pelastumme, uudestisyntymme, saamme syntimme anteeksi ja saamme Pyhän Hengen sydämiimme. Kaste on kertakaikkinen. Niin kuin Jeesus vain kerran kärsi ja kuoli ja herätettiin kuolleista, niin meidätkin voidaan vain kerran kastaa. Kasteen uusiminen merkitsee siis samaa kuin sen vaatiminen, että Jeesuksen Golgatan uhrin täytyy tapahtua toistuvasti. Mutta se taas on epäuskon syntiä. Minkä Jeesus teki kerta kaikkiaan, on ja pysyy riittävänä, muuttumattomana ja täydellisenä pelastustekona. Ken siihen jotain haluaa lisätä tai siitä jotain vähentää, tuottaa vain itselensä vahingon. Tämän ristin ja ylösnousemuksen pelastusteon uskoen ja omistaen saamme sitten kylä jatkuvan ja toistuvan siunauksen ja armon: anteeksiantamuksen ja Pyhän Hengen täyteyden.

Kasteen sisältö vai tapa

On todella murheellista, että monet uskovat ovat siinä määrin kiinnostuneita kasteen suorittamisajankohdasta, suoritustavasta ynnä muusta, että ovat lähes tyystin menettäneet näkynsä siitä, mitä kaste sisältää, mitä se on. Kasteen sisältö on ratkaiseva, se on pääasia, ei kasteen muoto. Mutta kasteen sisältö on evankeliumin sisältö. Siksi Paavali yllä kirjoittaa: *"Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan"*, julistamaan sanomaa Jeesuksen rististä. Ken evankeliumin omistaa, tietää,

mikä on kasteen sisälllys. Ken taas tuijottaa vain kasteen muotoon tai suoritusajankohtaan, ei ole ai-noastaan vaarassa menettää näkyä kasteesta, vaan myös evankeliumista itsestään.

Tekisi mieleni kysyä, eikö Suomessa olekaan enää pelastumattomia ja uskosta osattomia ihmisiä, jotka kuolevat synteihinsä, elleivät usko Jeesukseen, kun uskovilla on aikaa ruveta kalastelemaan toinen toi-siaan ryhmistä toisiin erilaisten kastenäkemyksen vuoksi. Ainakaan täällä Japanissa meillä ei ole varaa moiseen. Oman pienen seurakuntamme kastettujen joukossa on baptisteja, helluntailainen, luterilaisia, metodisteja - kaikki meitä lähettejä lukuun ottamatta on kastettu aikuisina. Milloinkaan kenenkään mie-leenkään ei ole juolahtanutkaan, että pitäisi ruveta selvittämään keskinäisiä välejä kastekysymyksen tähden. Toistaiseksi evankeliumin julistaminen on työllistänyt meitä riittävästi.

Tie uudistumiseen

Jos joku kokee oman hengellisen elämänsä kuivaksi ja tilansa valvomattomaksi ja ajattelee, että uusi kaste on näiden ongelmien ratkaisu, niin hän erehtyy. Täällä aikuisina kastetut ovat täsmälleen samojen kilvoitusongelmien edessä kuin me lapsina kasteen saaneet lähetitkin. Vastaus meidän molempien on-gelmiin löytyy kerran annetun kasteen sisällön uudesta omistamisesta - ei kastetoimituksen uusimisesta. Mutta sehän ei merkitse muuta kuin Jeesuksen, ristinkuolemaan asti meitä rakastaneen ja rakasta-van Vapahtajamme ja Herramme syvempää tuntemista hänen luokseen uudistuvasti käymistä, hänen suunnattoman hyvyytensä ja armonsa omistamisessa. Hänessä on meillä kaikki. Hänen luonaan viipy-minen, hänen kanssaan seurustelu, hänen Henkensä virvoituksen saaminen on vastaus kilvoitusongel-miimme. Me emme saa mitään erillisvastauksia. Joko kaikki Jeesuksessa tai ei mitään.

Jeesuksen läheisempää tuntemista varten Herra on valmistanut meille hyvin käytännöllisen tien, se on Jumalan sana ja ehtoollinen, elämän leipä ja elävä vesi. Jeesus, joka Pyhän Hengen kautta asuu sydä-missämme, tulee sanan kautta ja ehtoollisessa meitä lähelle, valtaa kylmät ja saastaiset sydämemme rakkaudellaan, antaa syntimme anteeksi, puhdistaa meidät, antaa uuden ilon. Herra sen tekee! Suostu vain käymään omat syntisi tuomiten Jeesuksen eteen. Saat nähdä, että hän elää ja hänen elämässään on sinulle kyllin.

Rukousvastauksia

Niin kuin totesin, Abe-sanin kastejuhla oli 8.8. ja se rohkaisi koko seurakuntaamme eteenpäin. 12.8. selvisi sitten lopullisesti, että hänellä oli todella syöpä. Samana iltana seurakuntamme rukouspiirissä vedoten Matt. 18:19-20:ssä oleviin Jeesuksen lupauksiin rukoilimme, että Abe-san paranisi täydellisesti. Tähän rukoukseen moni teistä on yhtynyt. Jo 12.8. iloitsimme, että vastaus oli tulossa. Samana iltana Herra antoi Abe-sanille syvän rauhansa. Ja vastaus tuli 2.9. Keskussairaalassa oli vihdoin saatu leik-kausvuoro ja paikka varatuksi. Suoritettiin vielä tarkastus ennen sairaalaan varsinaisesti sisään menoa ja tulos oli: Leikkausta ei tarvitakaan. Kiitämme Herraa tästä rukousvastauksesta, joka jälleen rohkaisi seurakuntaamme eteenpäin.

Raju taifuuni

13.9. Pyörremyrsky meni tänään ohi aiheuttaen viiden päivän sateilla suurta tuhoa. Yli 200 ihmistä on kuollut ja 350.000 henkeä on joutunut kärsimään eri tavalla sateen aiheuttamista tulvista ja maanvyö-ryistä. Taloudelliset tuhot ovat erittäin suuret. Taifuuni oli pahin 10 vuoteen. Meillä ei ollut mitään vaaraa, vaikka sadetta tuli täällä yli 800 mm, eräässä osassa lääniä jopa 1800 mm. (JP)

17.11.1976 Kitajima

"Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi; mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kansaa kadotukseen tuomittaisi!" 1.Kor 11:31-32

Korealaisesta rukouselämästä

Minulla oli tilaisuus ensi kertaa vieraillla Etelä-Koreassa. Kaikkein väkevimmäksi ja puhuttelevimmaksi kokemukseksi muodostui keskustelu erään Shaa -nimisen kristityn kirjailijan kanssa. Hän on eräs maansa suosituimpia romaanikirjailijoita. Hän on viime aikoina kirjoittanut myös japaniksi japanilaista yleisöä varten. Keskustelussa sivusimme lukuisia hengellisen elämän kysymyksiä, mutta kun tuli kysy-mys rukouksesta, hän kertoi miehensä kanssa joka aamu viettävänsä saman ajan rukouksessa koto-naan kuin muutkin uskovat, jotka kokoontuvat kirkkoihin rukoilemaan joka aamu klo 4.30 - 6.00. Hän

asuu nimittäin tällähavava syvällä vuoristossa ja kirjoittaa siellä kaikessa rauhassa uusinta kirjaansa japanilaisista kristityistä. Kun tuli kysymys siitä, miten ylipäänsä korealaiset kristityt jaksavat joka aamu niin pitkään rukoilla, selitys oli seuraavan kaltainen:

Jos aloitat rukouksen latelemalla erilaisia esirukousaiheita ja pyyntöjä Jeesukselle, jo viisi minuuttia tuntuu pitkältä, 10 minuuttia jo maraton rukoukselta ja 15 minuuttia aivan ylivoimaiselta. Sellainen rukous on raskasta, eikä sitä kukaan säännöllisesti päivittäin kauan jaksaa. Mutta jos aloitat rukouksen siten, että annat Jumalan Sanan valon osua sydämeesi ja annat sen paljastaa jokaisen pienen ja suuren syntisi, ei kestä kauan, ennen kuin sinä alat itkeä syntejäsi Jeesuksen Golgatan ristin juurella. Kun näin vietät aikaa valon paljastaessa sydämesi kätköjä, Jeesuksen veri puhdistaa sydämesi ja itkusi muuttuu ilosta itkemiseksi ja rukouksesi muuttuu tunnustusrukouksesta kiitokseksi ja ylistykseksi. Sydämesi alkaa lämmetä Jeesuksen rakkaudesta ja se rakkaus alkaa myös vuotaa yli: haluat hänen rakkaudellaan muistaa sitä yhtä henkilöä, että hän pelastuisi ja sitten sitä toista ja sitten kolmatta jne. Eikä sen jälkeen ole mitään vaikeutta viettää rukouksessa tuntia, kahta, kolmeakin.

Jaetun maan kipu

Pusanissa yövyimme eräässä arkkitehtiperheessä, jonka isäntä kertoi sodan aikana 19 -vuotiaana (vuonna 1951) kävelleensä noin 300 kilometriä paetakseen Pohjois-Koreasta Etelään. Hänen vanhempansa, jotka ovat myös eläviä kristittyjä, elävät ehkä vielä Pohjois-Koreassa, mutta kuluneiden 25 vuoden aikana hän ei ole kertaakaan saanut kuulla mitään vanhemmistaan, ei vähäisintäkään viestiä. Tämän arkkitehdin vakavista kasvoista saattoi lukea pienen välähdyksen niistä lukemattomista murhenäytelmistä, jotka sota ja maan jako kahtia ovat tuoneet. - Kysymykseen: "Rukoilletteko te vihollistenne puolesta?" eräs keskikoulun johtajaopettaja vastasi sydämensä pohjasta: "Kyllä, päivittäin me itkien rukouksemme pohjoisessa asuvien puolesta."

Ralf Cox lähetin työtapa Japanissa

Erään amerikkalaisen lähetin työ naapuriläänissä on japanilaisittain ajatellen tuottanut runsasta satoa. Noin kahdeksassa vuodessa 50-60 kristityn joukko on moninkertaistunut 300:ksi. Työn salaisuus on kaikessa lyhykäisyydessään tämän lähetin suusta kuulutuna: "Seurakuntien kasvu on Japanissa vain ajan kysymys. Tarvitaan noin 10 vuotta 25-55 henkisen kirkon syntymiseen. Sen nopeammin se ei näytä mitenkään onnistuvan. Siksi jos haluamme Japaniin paljon pelastettuja ihmisiä, meidän on nopeasti lisättävä seurakuntien ja kirkkojen lukumäärää."

Niinpä tämä lähetys lisäsi kirkkojen määrän 7:stä 27:ään ja tulos on ollut yllä mainittu. Keskimäärin kirkkoa kohti jäseniä on vain runsaat 10, mutta kokonaistulos on rohkaiseva. Edelleen tämä lähetti korosti, että yksi kansallinen pastori voi hyvin hoitaa kahta tällaista pientä seurakuntaa. Tämä lähetti on työsään myös käyttänyt tehokkaasti hyväkseen niin sanottuja lyhytaikaisia lähetysaarnaajia (1-3 vuotta kentällä). Monien pienten kirkkojen synnyttäminen mahdollisimman nopeasti saattaa siis olla Japanin evankelioimisessa avainmenetelmä. Mutta työntekijätarve on kaikkein kipein ongelma tätä ajatellessa.

Ananin työn valmistelua

Hallinnollisen työn puolella pääpaino on ollut Ananin uuden työn valmisteluissa. Vänskien perhehän valmistuttuaan kielikoulusta nyt vuoden vaihteessa aloittaa työn Ananin keskustassa (noin 60000 asukkaan laaja-alainen kaupunki Tokushimasta noin 25 km etelään.) Herra järjesti heille merkillisellä tavalla asunnon, jonka he itse saivat kirkon tarpeita ajatellen suunnitella, vaikka kysymyksessä on vuokratalo. (JP)

10.1.1977 Kitajima

"Nyt vuodelle alkaneelle, oi Jeesus siunauksen suo..."

Sairaalassa

Jos Jumala ottaisi armonsa ja siunauksensa pois, olisi meillä väistämätön tuho edessä. Olemme vain niin tottuneita kaikkeen hyvään, mitä päivän mittaan saamme nauttia, ettemme ymmärrä, että kaikki on todella suurta lahjaa ja armoa. Yltäkylläisyydessämme meidän tulisi muistaa niitä, joilta puuttuu lähes kaikki elämisen tarpeet. Vasta sitten, kun ihmiseltä otetaan jokin elämisentarve pois, hän alkaa ymmärtää sen arvon.

Perheessämme on sairaus koetellut meitä. Viisivuotias kaksostyttömme oli kuukauden sairaalassa. Hänellä oli aivokalvontulehdus, keuhkoputkentulehdus ja keuhkokuume. Joulun vietimme japanilaisessa sairaalassa. Täällä äiti seuraa lasta sairaalaan ja huolehtii lapsen perushoidosta. Äiti myös nukkuu lapsen kanssa potilasvuoteen vierellä lattialla.

Huoneessa oli 6 lapsipotilasta ja 6 äitiä. Me äidit elimme lastemme tuskat ja kivut yhdessä. Lapsen turvallisuuden kannalta on tällainen systeemi mielestäni hyvä, mutta miten saa sitten järjestettyä hoidon kotiin jääneille, on toinen asia.

Sairaalassa oli hyviä mahdollisuuksia todistamiseen. Oltiinhan pian joulunajassa. Japanilainen tietää kaupallisen joulun tonttuineen koristeineen ja kakkuineen, mutta joulun todellisesta sanomasta harvat ovat kuulleet. Useat luulevat tonttujen ja pukkien paljouden yksinkertaisesti merkitsevän joulupukin syntymäpäivää eikä Jumalan Pojan Jeesuksen. Näytimme potilashuoneessa, jouluaiheisia diasarjoja ja annoimme lahjaksi jouluaiheisia kirjoja. Jonkin verran sain myös kertoa uskostani joulun Herraan Jeesukseen. (LP)

"Varo, ettet käänny vääryyteen, sillä se on sinulle mieluisampi kuin kärsimys." Job 36:21

Apu ahdistuksissa

Vaikeuksilla ja ahdistuksilla on usein kahtalainen vaikutus. Toisaalta ne ajavat hakemaan apua Herralta Jeesukselta. Toisaalta ne voivat myös katkeroitaa mieleemme ja saattavat viedä meidät etsimään synnistä jonkinlaista "lohdutusta" vaikeuksiemme keskelle. Kärsimys ei siis sinänsä vielä riitä viemään meitä Herran luo. Tarvitaan Herran Sana, Sana Golgatan kärsimyksestä ja ylösnousemuksen voitosta, jotta ahdistus veisi meitä Jeesusta lähemmäksi. Japanilaiset sairaalat ovat täynnä kärsiviä ja ahdistettuja ihmisiä, joilla ei ole minkäänlaista tietä eteenpäin tai lohdutusta, koska heillä ei ole tietoa ainoasta Auttajasta.

Myös meillä uskovilla on aina Herran antaman kurituksen sattuessa meihin vaara paeta syntiin. Mutta jos menemme hakemaan apua Herran luo, saamme usein havaita, että Herralla on meille annettavana vielä paljon tärkeämpää ja parempaa, kuin se apu, jota anomme. Hän antaa meidän nähdä jotain omasta sydämeästään, jonka rakkaus meitä kohtaan on suunnattomasti suurempi kuin se rakkaus, jolla itse itseämme tai omiamme rakastamme.

Ahdistuksessamme meidän ei tarvitse huutaa kuuroille korville tai mykille epäjumalille, niin kuin useimpien tässä maassa. Meillä on Herra, joka **kuulee** ja **puhuu**. Herra antoi rauhansa toipumisen suhteen vielä silloin, kun toipumisesta ei näkynyt merkkiäkään.

Herran järjestys

Herran järjestys on: 1.Sana, johon saamme uskossa tarttua. 2. Sanan toteutuminen ja sen kokeminen. Siis: **sana - usko - täyttymys** ja **kokemus**. Luonnollinen ihmisemme haluaisi muunlaista, järjestystä. Mutta itse asiassa Herran lupaus, sana, on koko tapahtumasarjan lujin ja vahvin osa. Koska on lupaus, voimme ja saamme uskoa. Koska on lupaus **Herralta**, niin tapahtuu lupauksen mukaan. Koska on lupaus, saamme myös kokea, että Herra ei lupaustaan riko. Sen vahvuus ja luotettavuus on sen antajassa Herrassa Jeesuksessa itsessään. Ahdistuksessa ensimmäinen tehtävämme onkin näin ollen etsiä Herran kaavoja kuullaksemme hänen sanansa juuri meille Raamatusta, eikä niinkään huutaa omia sanojamme Herralle. Kyllä me senkin saamme tehdä!

Jos uskomme olisi seuraavan kaavan mukaista, se ei eroaisi pakanuudesta yhtään:

Hätä - avunhuuto - apu - usko

Jokainen ihminen hädässään huutaa avukseen jotain ja jos apu tulee, luottamus sitä jotain kohtaan syntyy tai kasvaa. Meille järjestys on:

Hätä - hädän keskellä saatu Herran sana, lupaus - usko - lupauksen toteutumisen kokemus (ei vain avun saamisen kokemus vaan kokemus, jossa näemme syvemmin Herran uskollisuuden ja rakkauden meitä kohtaan).

Mielessäni ovat toistuvasti soineet Tore Nilssonin sanat Koivulahden eräässä rukoushuoneessa: "Vilken

tröst under tunga tider att vara Guds barn!" Mikä lohdutus raskaina aikoina olla Jumalan lapsi. Totisesti niin on! Olenkin jälleen riipaisevasti tuntenut, että niillä, joilla ei ole Jumalan Sanaa, ei kirjaimellisesti ole toivoa.

Toinen kastejuhla

Tapaninpäivänä vietimme seurakuntamme toista kastejuhlaa. Yoshiko Okada sai kasteen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Yoshiko-san joutui ensi kerran kosketuksiin kristinuskon kanssa, kun hänen veljensä Kenji yllättäen opiskelupaikkakunnallaan tuli uskoon. Kenji vei Yoshikon kirkkoon. Siitä on jo runsaat kolme vuotta. Erilaiset vaikeudet ajoivat Yoshikon omasta halustaan etsimään Jeesusta. Kulu-
neen vuoden Raamatun opiskelun aikana hänelle selvisi evankeliumin sisältö ja hän halusi lähteä Jeesusta seuraamaan. Tämä vuoden viimeinen jumalanpalvelus muodostui näin koko seurakunnalle kiitok-
sen juhlaksi.

Koulutusohjelma uskoville

Nyt uudelta vuodelta aloitimme noin 3 kuukautta kestävän uskovien koulutusohjelman. Sen tavoitteena on antaa opastusta henkilökohtaiseen evankelioimiseen. Se toteutetaan joka sunnuntai jumalanpalvelusten yhteydessä pidettyjen esitysten ja päivittäin tapahtuvan materiaalin kotiopiskelun avulla. Koulutuksen mottona on "Jokainen uskova on sielujen voittaja" eli siis Kansanlähetyksenä sellaisenaan. Opiskelumateriaali on japanilaisten laatimaa ja erittäin korkeatasoista. Opiskelujakson jälkeen keväällä on tarkoitus panna opittu käytäntöön. (JP)

8.3.1977 Kitajima

"Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha, mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja elämä." Joh. 6:63

Hengellisesti kuolleet

Ihminen on luonnollisessa tilassaan hengellisesti kuollut, synteihinsä kuollut ja siis täysin kykenemätön ja voimaton vapauttamaan itseään synnin alta. Tässä tilassaan ihminen on Jumalan pyhän vihan ja tuomion alainen täällä Japanissa - niin kuin Suomessa - hengellisesti, synteihinsä kuolleiden ihmisten kes-
kellä. Usein unohdamme tämän tosiasian. Yritämme jotenkin saada "eloa" kuolleisiin. Saamme ehkä kootuksi joukon "ruumiita" kokoussaleihimme, saamme heidät pysymään kauniisti jonkin aikaa paikallaan ja asiat näyttävät sujuvan. Mutta sitten tulee "tuulenpuska", "ruumiit" kaatuvat istuimiltaan ja meidän harhakuvamme sortuu.

Lähetyssaarnaaja voi yhtä helposti erehtyä kuolleiden aktivoimiseen kuin joku sielläkin. Yhtenä kauniina päivänä koko työ on "hiekassa" ja lähetti on lopen uupunut. Henki, Jumalan Pyhä Henki, on yksin se, joka voi tehdä kuolleen eläväksi. Ympäriämme olevat ihmiset tarvitsevat kuolleista herättämistä, he tarvitsevat uudestisyntymistä ylhäältä. On suurenmoista nähdä, että Pyhä Henki todellakin Jeesuksen Sanan kautta tekee ihmisiä eläväksi.

Henki tekee eläväksi

Hyvä esimerkki yllä sanotusta on eräs Funakoshi -niminen Naisyliopiston ylioppilas, joka valmistui juuri lastentarhanopettajaksi. Pari viikkoa sitten hän tuli pitkästä aikaa meille käymään. Viime keväästä lähtien hän oli erään toisen opiskelijan kansaa käynyt meillä pääasiassa leipomista opettelemassa noin kerran pari kuussa. Siinä ohessa meillä oli ollut tilaisuus jutella pitkään ja julistaa evankeliumia Jeesuksesta. Mutta kaikki näytti menevän kuin "vesi hanhen selkään". Lopulta loppulenttien vuoksi heidän käyntinsä harvenivat ja tuli tuntu: Tulipa taas kerran nähdä paljon vaivaa eikä mitään hyötyä siitä.

Nyt kuitenkin Funakoshi-san ensi töikseen sisään astuessaan ilmoitti, että hän haluaa uskoa Jeesukseen. Ihmettelimme, mistä moinen muutos saattoi johtua, mutta asia oli yksinkertainen: Herra itse oli Pyhän Hengensä kautta aloittanut työn hänen sydämessään. Herra oli vienyt hänet ongelmien keskelle, joissa hän tajusi, että hän **tarvitsee** Vapahtajaa. Henki on se, joka, eläväksi tekee, ei liha mitään hyödytä. Tämä iloinen tapaaminen Funakoshi-sanin kanssa jäi kuitenkin osaltamme viimeiseksi, koska hän jo seuraavana päivänä joutui muuttamaan Osakaan, missä hän uusi työpaikkansa on.

Tilaisuudet julistaa hyödynnettävä

Meille on annettu tehtävä julistaa evankeliumia ja todistaa Herrasta. Meidän tulee myös julistaa silloin, kun meille Herra tilaisuuden avaa. Myöhemmin kun tilaisuus on jo ohi, voi olla jo liian myöhäistä etsiä uutta mahdollisuutta.

Käydessäni ostamassa kalusteita uuteen Itanon työpisteeseemme kauppiaan rouva osoittautui yllättävän avoimeksi ja halukkaaksi puhumaan uskonasioista. Se johtui hänen noin 30 vuotiaan miehensä vakavasta sairaudesta. Hän oli ollut jo puolitoista vuotta sairaalassa. Pyysin saada käydä miestä katso-massa ja sain luvan:

Seuraavana päivänä sain jutella miehen kanssa vajaan tunnin. Ensi kertaa elämässään hän sai kuulla evankeliumin. Huomioiden sairaan tilan en voinut olla pitempään ja päätin tulla uudelleen. Viikon kulut-tua toistamiseen tullessani hänen tilansa oli muuttunut jyrkästi huonommaksi eikä keskustelusta enää tullut mitään. Kolmannella kerralla hänen kuolemansa oli enää päivistä kiinni ja vajaa viikko myöhem-min sain viestin, että niin oli tapahtunut.

Sydämessäni olin moneen kertaan huokaillut: "Herra, anna hänelle vielä lisää aikaa, että voisin kertoa hänelle enemmän Sinusta." Mutta Herran vastaus oli: "Kerro silloin **koko** evankeliumi, kun sinulle siihen tilaisuus annetaan."

Itanon sivutyöpiste

Tammikuun lopulla teimme päätöksen laajentaa Kitajiman työtä Itano -nimisen kauppalan suuntaan (noin 7 km meiltä länteen ja noin 3 km Aizumissa sijaitsevan päämajatontin pohjoispuolella). Vuokra-simme helmikuun alusta kauppalan keskustan tuntumasta pienen kokoustilan - entisen ruokalan, johon mahtuu runsaat 40 henkeä. Nimitämme paikkaa Itanon kristilliseksi opiskelijakeskukseksi, koska se si-jaitsee vain noin 20 metriä 900 oppilaan lukiosta. Työn päätavoitteena onkin nimenomaan lukiolaisten evankeliointi. Työmuotoina ovat englannin opetusryhmät ja ns. kansainvälinen kerho, jonka monimuo-toisen kansainvälisen ohjelman puitteissa pyrimme evankelioimaan sen jäseniä. Kerhon pidossa minua avustaa eräs amerikkalainen Ruth Schilberg niminen uskova englannin opettaja lähistöllä sijaitsevasta Yoshinon kauppalasta. Edelleen keskuksessa pidetään lasten kokouksia ja lastenkerhoja.

Kirkkorakennusprojekti liikkeelle

1.3. tehtiin historiallinen päätös: Kitajiman seurakunta päätti ryhtyä rakentamaan kirkkoa viime keväänä hankitulle tontille. Kirkosta on tarkoitus tulla kaksikerroksinen, pohjapinta-alaltaan noin 110 neliön suu-ruinen rakennus. Alakertaan on tarkoitus sijoittaa pastorin asunto ja yläkertaan varsinainen kirkkosali noin 70-80 hengelle. Rakennuksen kokonaiskustannukset noussevat noin 120.000,- markkaan ja seu-rakunta ottaa taloudellisen vastuun siitä. Käytännössä se merkitsee, että seurakunta ottaa noin 80.000 mk pankkilainaa ja maksaa sen takaisin 10 vuodessa uhrivaroillaan.

Koko 120.000 mk:n summaa se ei nykytilassa kykene lainaamaan, joten rakennustyöt joudutaan suorit-tamaan vaiheittain. Ensi vaiheessa rakennetaan lainasummalla rakennuksen runko, ulkoseinät, katto ym, mutta sisätiloista vain puolet alakerran pastorinasunnosta valmiiksi. Näin saadaan aikaan kuitenkin tilat, joissa väliaikaisesti voidaan toimintaa harjoittaa. Näinkin tilat tulisivat nykyisiä lähes kaksi kertaa suuremmiksi. Jäljelle jäävät sisätyöt suoritetaan sitten pikku hiljaa sitä mukaan, kuin varoja saadaan ke-rätyksi osin tehden työt itse ja osin teettäen pieniä osaurakoita. (JP)

18.5.1977 Kitajima

"Jeesus sanoi hänelle: "Ei kukaan joka laskee kätensä auraan ja katsoo taakseen, ole sovelias Juma-lan valtakuntaan." Luuk. 9:62

"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." Matt. 7:13-14

Elämän tie

Kysyin eräältä uskonelämässään kriisiin joutuneelta, jo yli 5 vuotta kristityn kaitaa tietä vaeltaneelta nuorelta mieheltä, mitä kuluneet vuodet olivat hänelle merkinneet. Vastaus tuli taakoitetulta sydämeltä: "Ahdistusta ja vaikeuksia enemmän kuin ennen uskon tuloani. Paljon sydämen huutoa ja rukousta

Jeesuksen puoleen."

Kun ahdistuksissa näyttää siltä, että Jumalan vastaus viipyy liian kauan, niin väsymys ja uupumus alkaa vallata mielen. Onko tämä sittenkään oikea tie minulle? Kun asiaa on sitten mietitty, vastaus on: En voi elää ilman Jeesusta, vaikka tie on kaita ja ahdas ja vaikka Jeesus asettaa seuraajalleen ehdotuksen ja jyrkän ehdon: "Joko minä olen ensimmäinen elämässäsi tai et kelpaa seuraani", sittenkin vain tämä tie on **elämän tie**.

Jeesus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä." Jeesus itse on tie, joka vie perille Isän luo kirkkauteen. Jeesus itse on vieressämme, Pyhän Hengen kautta sydämässämme johtamassa meitä kaikessa. Tien kaituus ja ahtaus on siinä, että Jeesus on myös totuus, usein kipeä totuus meidän läpikotaisesta turmeluksestamme. Hän osoittaa, että vaelluksemme vie elämään vain silloin, kun se elämme yksin Jeesuksen armon varassa, siis täydessä riippuvaisuudessa Jeesuksesta. Täysi riippuvuus yksin Jeesuksesta nöyryyttää. Se ei ole turvautumista omiin kokemuksiin, ei edistymiseen työssä Herran hyväksi, ei mihinkään muuhun kuin itse Jeesukseen. Totuus paljastaa, totuus vie riippuvaisuuteen, mutta vain totuudessa kuljettu tie vie elämään. Elämä ei ole vain tuleva tavoite, kulkeminen tiellä on jo nyt osallisuutta Jeesukseen ja siis osallisuutta yltäkylläiseen elämään. Sen koko täyteyden saamme kokea Isän luona.

Vaikeuksia

Useat jo vuosia kristittyinä ja Herran tietä vaeltaneet ovat merkillisen samanaikaisesti joutuneet kriiseihin uskonelämässään. Sen ensimmäisenä ja selvimpänä merkinä on aina se, että jäädään pois seurakunnan jumalanpalveluksista. Japanilaisessa kirkossakäyntitavassa on meille paljon opetettavaa: Normaalisti jumalanpalveluksesta jäädään pois vain, jos on jokin pakottava syy siihen ja siinäkin tapauksessa asia ilmoitetaan pastorille tai työntekijälle etukäteen puhelimitse tai muuten. Ilman ilmoitusta kirkosta pois jäävä on lähes poikkeuksetta joutunut vaikeuksiin uskonelämässään.

Kitajiman seurakunta on siis ollut Saatanan hyökkäyksen kohteena. Ellet todella aseta Jeesusta ensimmäiseksi elämässäsi, esiin nousee jos jonkinlaista vaikeutta ja ongelmaa. Joidenkin kohdalla kriiseissä on päästy nyt onnellisesti tasaisemmalle maalle, mutta joidenkin kohdalla taistelu riehuu yhä kuumana.

Seurakunnan kasvun ehdot

Seurakunnan kasvun kannalta on ainakin kaksi asiaa, jotka ovat välttämättömiä. Toisaalta tarvitaan selkeää raamatullista julistusta Jeesuksesta, julistusta synnistä ja armosta. Toisaalta taas tarvitaan uskovien yhteyden vaalimista ja syventämistä. Jälkimmäinen on tietysti mielessä vaikeaa tällä Japanissa johtuen japanilaisesta ajattelutavasta. Usein yhteys perustuu siihen, että kaikilla on sama *sensei* eli opettaja, pastori, heidän yläpuolellaan. Välitön uskovien keskinäinen yhteys on usein liian ohutta ja muodollista. Tässä kohden meillä on täällä Kitajimassakin paljon korjattava ja eräänä menetelmänä yhteytemme syventämiseksi olemme valinneet seurakuntaretken.

Peruskiven muuraus

Kitajiman seurakunnan historiassa vietettiin toukokuun 6. päivänä mieleenpainuvaa juhlaa. Kitajiman kirkon perustukseen murattiin Matteuksen evankeliumin 16:13-18 kohdan sisältävä rasia kirkon rakennustyön alkamisen merkiksi. Juhlassa pääpuheen piti Itoo-*sensei*. Hän palautti mieleemme evankelioinnin historiaa Kitajimassa ja ilmaisi ilonsa ja kiitollisuutensa Herraa kohtaan siitä, että kirkon rakennustöihin oli päästy jo 2 1/2 vuotaa meidän Kitajimaan tulomme jälkeen. (JP)

Vastavoimat

Paavali kärsi evankeliumin tähden jopa pahoinpitelyä. Hän julisti totuutta eikä etsinyt ihmiskunniaa. Paavali oli rohkea Jumalassa. Hänen puhumansa evankeliumi oli Jumalan sanaa ja se myös vaikutti. Mietiskelimme jälleen niitä syitä, jotka tekevät Japanin lähetystyön niin raskaaksi ja vaikeaksi. Periaatteessa ja käytännössä meillä on, kuten Paavalillakin oli, Jumalan vaikuttava ja voimallinen sana. Mutta mistä johtuu Japanissa vallitseva kylmä ja kuollut hengellinen tila? Voimme tuoda esiin erilaisia syitä ja syy-yhteyksiä esimerkiksi kulttuuri taustan ja siinä vaikuttavat vanhat uskonnot, buddhalaisuuden ja shintolaisuuden sekä niiden myötä syvän taikauskon, joka tuntuu vaikuttavan japanilaisen jokapäiväisissä ratkaisuisissa ja tehtävissä.

Esimerkiksi eräs nuori musiikinopettaja rouva kertoi minulle odottaessaan toista lastaan, että hän käytti tukivyötä, joka oli siunattu eräessä tarkoin määrättyssä temppelessä. Kun vyö oli saanut siunauksen, jos-

ta tietysti maksettiin temppeleihin korvaus, niin uskottiin sen myös vaikuttavan tervehdyttävää kehitystä tulevalle pienokaiselle. Nuoren rouvan äiti näki suuren vaivan viedessään kyseisen vyön temppeleihin ja tuodessaan sen laivalla tänne Shikokun saarelle asti. Mitäpä ihminen ei tekisi, jos jotakin uskotaan olevan tehtävissä, jotta lapsi syntyisi terveenä.

Myös lastenpäivään toukokuun viidentenä liittyy monenlaisia uskomuksia ja taikoja. Esimerkiksi jos lasta kylvettäessäsi panet kylpyveteen erästä heinälaajaa ja sidot lapsesi pään ympärille samaa, voit uskoa lapsesi pysyvän terveenä seuraavaan lastenpäivään asti.

Järkyttävää pelkoa voi taikausko myös aiheuttaa. Eräs mies kävi vuosia sitten ennustajan luona, jonka tuomio kuului: "Kuolet heti täytettyäsi 60 vuotta." Nyt mies on juuri täyttämässä 60 ja odottaa kauhulla kuolemaansa lähi päivinä. Pimeyden ruhtinaalla on järkyttävä valta ihmisiin, jos annamme hänen vaikuttaa elämässämme. Kiitos Herralle, että pimeyden kahleet katkeavat siellä, missä Jumalan valo ja voima saa vaikuttaa.

Japanin työtä vaikeuttavia syitä on tietysti paljon muitakin, sellaisiakin, joita emme itse vielä edes osaa nähdä. Joka tapauksessa Jumalan aika, herätyksen aika on vielä viipynyt tämän maan kohdalla.

Kuinka herätys alkoi?

Kiinan 30-luvun herätyksistä kirjoittaa Marie Monsen kirjasessaan "Kuinka herätys alkoi". Ennen herätystä lähetit olivat penseässä tilassa. Joukossa oli myös uudestisyntymättömiä. Häätä lähettien hengellisestä tilasta vei eräät lähetit rukoustaisteluun. Osa läheteistä sai uudistua uskossaan tai suorastaan tulla uskoon. Myös kansalliset kristityt tekivät parannusta elämässään. Sen jälkeen herätys sai levitä myös ei-kristittyihin.

Kun rukoillette herätystä Japaniin, rukoilkaa läheteille uudistuksen armoa ja rukousherätystä. Kaikki on Jumalan varassa ja käsissä. Emme voi ottaa, ellei meille anneta. Mutta totisesti Herra tahtoo vuodattaa armonsa ja täyteytensä seurakunnan ylle, että monet saisivat pelastua. Herätys on Jumalan tahto. Siksihän Herra tuli kirkkaudesta alas ihmiseksi otti orjan muodon, kantoi meidän taakamme, kärsi ristin kuoleman meidän syntiemme tähden pelastaakseen meidät iankaikkisesta kadotuksesta, nousi kuoleista ja nousi kaikkein pyhimpään avaten meille tien perille asti. Hänhän antoi meille ja teille tehtävän julistaa evankeliumia **kaikille luoduille**. Herra haluaa herätystä, siksi rukoillaan sitä tännekin!

Lasten rukouselämä

Lastemme hengellisestä kehityksestä ei voi vielä paljon puhua, mutta jotain meidän opetuksistamme on saanut painua heidän pikku sydämiinsä. Illalla yhteisessä perheemme rukoushetkessä, jossa tosin isä vain harvoin pääsee olemaan mukana kokousten tähden, lapset saavat vuoron perään rukoilla. He muistavat usein sellaisia henkilöitä rukouksessaan, joiden puolesta minä olen unohtanut rukoilla jo kauan aikaa sitten. Näin heidän rukouksensa tulevat Isän eteen uudelleen ja uudelleen. He ovat vahvistamassa minun rukouksiani. (LP)

19.7.1977 Kitajima

"Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa ja Galileassa ja Samariassa rauha ja se rakentui ja vaelsi Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta." Apt. 9:31

Seurakunnan kasvun ulottuvuudet

Jumalan tahto on, että me yksityisinä uskovina kasvamme syvempään Jumalan tuntemiseen ja että seurakunta kasvaa. Sen kasvulla on aina vähintään kolme ulottuvuutta:

1. Seurakunnan kasvu on ennen kaikkea ja syvimiltään kasvua syvemmälle Kristukseen, Jumalan saanaan.
2. Seurakunnan kasvu on edelleen yksityisten, hajallaan olevien uskovien kasvamista yhdeksi ruumiiksi - se merkitsee, että me keskinäisen rakkauden, kärsivällisyyden, anteeksiantamuksen ja yhteisen ilon lujilla siteillä tulemme liitetyksi toinen toiseemme ja yhdessä Kristukseen, seurakunnan Päähän.
3. Seurakunnan kasvu on myös lukumääräistä kasvua, uusien pelastuvien ihmisten tulemistä liitetyksi Jeesuksen ruumiiseen. Lukumääräisen kasvun ehdoton edellytys on kuitenkin kasvu syvälle sanaan ja

kasvu yhdeksi Jumalan perheeksi. Seurakunta, Jumalan lasten perhe - hengellinen koti - on kaikkinen vajavaisuuksineenkin ja puutteineenkin kullakin paikkakunnalla Jeesuksen ruumiin näkyvä ilmenemismuoto. Me Kitajimassa pienenä seurakuntana olemme Kristuksen ruumis täällä paikkakunnalla.

Kirkon kasvu seminaari

Kesäkuun alkupäivinä osallistuin Hiroshimassa pidettyyn seurakunnan kasvua käsittelevään seminaariin yhdessä noin 70 japanilaisen pastorin kanssa. Seminaari antoi paljon uusia virikkeitä, joita olemme pikku hiljaa ruvenneet soveltamaan käytäntöön Kitajiman työssä. Jumalan tahto on, että seurakunnat, uskovien ryhmät kasvavat. Näin ollen on myös mahdollista, että niin tapahtuu, kunhan me suostumme maksamaan sen uhrin, joka meidän on maksettava. Meidän on suostuttava rukoustaisteluun, puhdistauduttava Jeesuksen veressä. Meidän tulee arvioida omaa työtämme rehellisesti ilman verukkeita ja puolusteluja, annettava aikaa sille, mikä on todella tärkeää evankelioimisessa ja jätettävä toisarvoinen pois.

Evankelioimistyön lähtökohtana tulee olla mahdollisuuksien etsiminen, ei vaikeuksiin ja esteisiin tuijottaminen. Sen välttämätön ehto on, että jokainen uskova osallistuu siihen armolahjoillaan. Työmuotoja tulee käyttää useita samanaikaisesti niitä sopivasti yhdistellen. Meidän suunnitelmamme sisältää lapsi-, koululais-, opiskelija- ja naistyötä, radio-, kirjallisuus- ja kotikäyntityötä. Lisäksi harrastusryhmätyö, koussarjat, leirit ja retkeilyt kuuluvat kuvaan. (JP)

27.9.1977 Kitajima

"Tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia." 2 Kor. 4:17-18

Yoshinogawan kirkon vihkimisjuhla

Kirkon vihkiäisjuhlassa pääpuheen piti pastori Ito, eikä se jättänyt ketään kuulijoista kylmäksi. Tietysti itse uuden kirkkorakennuksen vihkiminen sellaisenaan oli meille suuren ilon ja kiitoksen aihe, mutta Ito-sensein sanomaa kuunnellessa rakennus - näkyvä - jäi taka-alalle, suorastaan unohtui. Hän toi eteemme väkevän kuvan iankaikkisesta ja pysyvästä: ylösnousemuksen ihmeestä, jonka vuoksi tuonelan vallatkaan eivät kykene Kristus-kalliolle rakennettua seurakuntaa murtamaan.

Pastori Itoon koettelemukset

Itse asiassa vielä juhlaa edeltävänä päivänä olin hiukan huolissani, pääseekö Ito-sensei tulemaan juhlaan vai ei. Kaksi kuukautta sitten kävi ilmi, että hänen vaimonsa on sairastunut pitkälle edenneeseen vatsasyöpään. Leikkausta ei voitu enää ajatellakaan. Edelleen vajaa viikko sen jälkeen Ito-sensein ainoa poika joutui liikenneonnettomuuteen, jonka aiheuttamasta syvästä shokkitilasta toipuminen on kes tänyt odottamattoman kauan. Kuluneet kaksi kuukautta ovat olleet pastori Itoolle kulkua vaimon sairastuoteelta pojan sairastuoteelle ja takaisin.

Kesäloman jälkeen minulla ei ollut tilaisuutta tavata Ito-senseitä ennen kuin kirkon vihkimisjuhlaa edeltäneenä päivänä. Kun tulin hänen kotiinsa, hän ei ollut paikalla ja jouduin odottamaan 5-10 minuuttia. Sitten näin ikkunasta hänen ajavan polkupyörällä pihaan (hän on 73 -vuotias) ja hämmästyin: Olin odottanut tapaavani masentuneen ja väsyneen miehen, mutta sisään tulikin ilosta säteilevä Ito-sensei.

Vihkijuhlan puheessa sain sitten selityksen: Herra oli kaikkien koettelemusten keskellä avannut Ito-senseille taivaalliset näköalat entistä kirkkaammin ja Kristuksen rakkaus suorastaan tulvi hänestä. Hän kertoi, miten hän on vaimonsa kanssa keskustellut ja he ovat varautuneet sanomaan toisilleen lyhyeksi ajaksi jäähyväiset, mutta he saavat sen jälkeen pian kohdata Herran kirkkaudessa.

Kristus-kalliolle rakennettu seurakunta ja ihmiselämä kestää syvimmätkin syöverit, rajuimmatkin myrskyt. Se kestää kuoleman laakson kulkemisen, sillä se katsoo näkymättömiä, iankaikkisia. Puheensa lopussa Ito-sensei vetosi voimakkaasti kuulijoihin: Kysymys uskosta Jeesukseen on elämän ja kuoleman asia, iankaikkisuutesi riippuu siitä, omistatko Jeesuksen omana Vapahtajanasi vai torjutko hänet.

Kirkkorakennuksen tehtävä

On totta, että kirkkorakennus ei ole mitään, vaan seurakunta, joka siinä kokoontuu. Kuitenkin on ilmeistä, että kirkkorakennuksella sinänsäkin on oma evankelioiva tehtävänsä. Sillä on näkyvänä isona rakennuksella mainosarvoa, ei vain pelkän näkyvyytensä vuoksi, vaan myös siksi, että rakennus edustaa ympäristön asukkaille jotain jatkuvaa ja vakiintunutta ja siis myös turvallisuutta tuottavaa toimintaa. Niinpä on havaittu, että vuokrataloista uuteen kirkkorakennukseen siirtyminen lisää huomattavasti kirkossa kävijöiden määrää.

Jalokivet syntyvät puristuksessa - helmet kivun keskellä

Tunnen aamun sanomalehden tuoksussa,
tunnen kesän kylmän veden hyvässä maussa,
tunnen illansuun tuulikellon terävässä soinnissa,
tunnen yön voimakkaassa sammakon kurnutuksessa.
Tämäkin päivä päättyi,
jokaisessa sen tapahtumassa
tunnen Jumalan armon ja rakkauden.

Tämän runon kirjoitti **Genzoo Mizuno** (1937-1984) ei kyennyt liikuttamaan käsiään eikä jalkojaan eikä liioin puhumaan. Vain hänen näkö- ja kuuloaistinsa toimivat normaalisti. Hänen äitinsä ja veljensä vaimo osoittivat järjestyksessä sormillaan sanakirjassa olevaa tavumerkkiluetteloa ja kun he tulivat Genzoon haluaman merkin kohdalle, hän antoi merkin silmiään räpyttämällä. Näin he kirjoittivat merkki merkiltä sanat ja lauseet ylös.

Kansakoulun neljäsluokkalaisena vuonna 1945 Genzoo sairastui lavantautiin ja menetti täydellisesti liikunta- ja puhekykynsä. Viisi vuotta myöhemmin heidän paikkakunnallaan evankelioimistyössä ollut pastori **Miyai** sai julistaa perheelle ilosanoman Kristuksesta ja Genzoon ahtaaseen, yhden huoneen maailman tunkeutui uusi valon säde. Koska Genzoo kuitenkin näki ja kuuli, hän alkoi innokkaasti lukea Raamattua ja kuunnella "Luterilainen tunti" ja "Maailman valo" -nimisiä radio-ohjelmia. Mutta hän ei tyytynyt vain lukemaan ja kuuntelemaan. Hän alkoi suorittaa Raamattu-kirjekursseja silmänräpytysmenetelmää käyttäen.

Noin 25 -vuotiaana Genzoo alkoi kirjoittaa runoja. Häneltä ilmestyi kaikkiaan neljä runoteosta. Jokaisen runon hän ensin opetteli ulkoa ja sitten tavu tavulta välitti tulkilleen. Työ oli vaikeaa ja tuskallista, kärsivällisyyttä vaativaa ja hidasta. Miksi hän kuitenkin näki sen vaivan, että kirjoitti? hän vastasi itse näin:

Ennen kuin unohdan,
ennen kuin mielestäni katoaa
juuri kuulemani
juuri näkemäni
sydämessä kokemani
valmistan hetken ylistääkseni
Herran ihmeellisistä teoista.

Genzoo halusi ylistää Jumalaa ja levittää Jumalan rakkautta. Hän ei voinut olla kirjoittamatta Herran armosta. Genzoon runoja lukiessani jään hämmästelemään, kun niistä ei löydy vähäisintäkään katkeruutta tai vain hyvin vähän omien vaikeuksien kuvaamista. Sen sijaan ne ovat täynnä kiitosta siitä onnesta, joka hänellä oli Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Niissä on myös syvä rakkauden sävel kaikkia kärsiviä ja ahdistettuja kohtaan. Voisi kuvitella, että 39 vuotta vuoteessa mykkänä olisi ollut maanpäällistä "helvettiä", mutta sen perusteella, että Kristuksen elämä on vuodatettu Genzooseen, hänen koko olemassaolonsa säteili taivaallista valoa ympäristöönsä.

Japanilaiseen uuteen virsikirjaan on päässyt kaksi Genzoon runoa. Toinen niistä kuuluu:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,

Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Genzoon luona kävi paljon ahdistuksiinsa apua ja lohdutusta etsiviä ihmisiä. Hän kävi myös laajaa sielunhoidollista kirjeenvaihtoa. Monet hänen runonsa ovat saaneet sävelet ja niitä lauletaan ylistyslauluina Herralle. Hänestä on tehty filmejä ja useita haastatteluja Japanin televisioon sekä kolme kirjaa. Hänen runojaan on käännetty useille kielille. Eräälle Genzoon kotiin matkalla olleelle henkilölle muuan paikkakuntalainen oli todennut: "Genzoo on meidän kauppalamme aarre." Kun Jumala sai täyttää ja ottaa käyttöönsä sen, mikä ei mitään ole, siitä totisesti tuli aarre. Genzoo kirjoitti elämänsä salaisuudesta runon, jota lauletaan myös virtenä:

Kun aamulla hiljaa rukoilen
tälle yhdelle päivälle Jumalan armoa,
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva rauha.

Kun aamulla hiljaa tutkistelen
Jumalan armoa, joka on hengen ravinto
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva toivo.
Kun aamulla hiljaa ylistän Jumalaa,
joka antaa minulle uuden päivän
sydämeni täyttää ylitsevuotavana
Herrassa Jeesuksessa oleva ilo.

Suomeksi Genzoon runoja on laulanut Lasse Heimonen CD:llä "Ei pisaraakaan liikaa".

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, Sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, Sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, aamen! (JP)

22.11.1977 Kitajima

"Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme." Joh. 1:14

"Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin myöskin kuolleitten ylösnousemus on tullut ihmisen kautta." 1 Kor. 15:19-21

Mitä hyötyä uskosta?

"Mitä etua on olla kristitty? Sydämessäni tapahtui kyllä selvä muutos ottaessani Jeesuksen vastaan, mutta kokonaisuutena ottaen muutos elämässäni on ollut sittenkin verrattain pieni. Rukoilen ja Jumala antaa vastauksia, hyviä lahjoja. Mutta vierelläni olevat ei-uskovat saavat rukoilemattakin samoja lahjoja."

Näin kyselee nuori uskoon tullut japanilainen, joka haluaa syvemmin päästä selville uskonsa olemuksesta. Niin mitä me vastaamme?

Ensinäkin saamme ylistää Herraa, että hän rakastaa maailmaa, jokaista ihmistä, niin paljon, että antoi ainokaisen Poikansa meidän tähtemme ristin ja ylösnousemuksen tielle. Jumalan rakkaus ei rajoitu vain uskoviin - hän haluaa, että jokainen tulisi tuntemaan Jeesuksessa pelastajansa.

Toiseksi jos me uskomme Jeesukseen siinä toivossa, että tämä ajallinen elämämme olisi meille siten helpompi kuin muille, niin erehdymme. Monesti juuri usko Jeesukseen tekee tiemme kaidaksi - varsinkin siellä, missä avoimesti vastustetaan evankeliumia tai uskovia vainotaan. Kuitenkin meidän kannattaa uskoa Jeesukseen, sillä meillä on suurenmoinen iäisyyteen ulottuva sanoma: Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi ja ihmisen Jeesuksen, Jumalan Pojan, Herramme kautta, on tullut kuolleitten ylösnousemus. Todellinen ihminen Jeesus Kristus - sitä hän on samalla, kun hän on todellinen Jumala - sai voiton kuolemasta. Meikin saamme nousta kuolleista, koska hän, ihminen, on esikoinen, edeltä juoksija, tien aukaisija. Jeesus syntyi ihmiseksi, jotta meillä olisi ruumiin ylösnousemus ja lupa olla iankaikkisesta yhdessä hänen kanssaan.

Mitä kuoleman jälkeen?

Jos joku yrittää opettaa japanilaiselle kuoleman jälkeisestä elämästä, niin hänelle ehkä vastataan: "Meillä on jo Buddhan opetus kuoleman jälkeisyydestä." Mutta me emme olekaan täällä opettamassa ihmisille kuolemanjälkeisestä elämästä, emme edes opettamassa ihmisille ylösnousemususkoa. Me olemme täällä **julistamassa** (julkisesti tiedottamassa) **ylösnousemuksen tosiasiaa**: Noin 1947 vuotta sitten **tapahtui** se suurenmoinen asia, että kuolema **voitettiin**. Kuollut nousi kuolleista ja elää yhä ylösnousemusruumiissa. Koska näin tapahtui, meikin voimme päästä samasta ihmeestä osalliseksi.

Emme ole täällä opettamassa "pelastus"-nimisen talon piirustuksia, joista japanilaiset näkisivät, kuinka suurenmoisesta asiasta on kyse. Olemme taluttamassa ja opastamassa heitä tuon ihmeellisen **pelastustapahtuman** luo, sisälle "pelastus" -taloon. Ken on ylösnoussut Jeesuksen tavannut, kyllä sitten myös haluaa oppia hänestä lisää.

Julistamme täällä historian tapahtumaa. Sen historiallista luotettavuutta epälukuisista yrityksistä huolimatta kukaan ei ole onnistunut kumoamaan. Vastaanottamalla uskon kautta tämän tapahtuman, meikin pääsemme siitä osallisiksi, saamme iankaikkisen elämän jo nyt ja kerran pääsemme ylösnousemusruumiiseen, vapaana kaikesta synnistä. Meidän näköalamme ulottuu kauas yli tämän lyhyen ohikiitävän, vaikkakin iankaikkisuus valintoja ajatellen äärimmäisen tärkeän elämän. Meillä on suurenmoinen tulevaisuus, koska hän syntyi ihmiseksi, ihmisenä noustakseen kuolleista ja avatakseen meille syntisille tien ylösnousemuselämään.

Myyjäiset

Myyjäiset lokakuun alkupuolella vaativat erityisen runsaan työpanoksen. Erityisesti Kim-san, Shigeru Miyazakin morsian kantoi suuren vastuun niistä. Ne onnistuivat yli odotusten. Ihmisiä saapui noin 150 ympäristöstä ja taloudellinen tuottokin oli kaksinkertainen siihen, mitä olimme uskaltaneet odottaa noin 120.000,- jeniä eli 1000,- euroa. Jokainen kävijä sai mukaansa "rautaisannoksen" evankeliumia: Uuden testamentin osia, lentolehtisiä, evankelioivia lehtiä. Saatuaamme näin myyjäisten avulla kontakteja ympäristöön olemme kohdanneet ystävällisen vastaanoton käydessämme kotikäynneillä levittämässä kutsuja, lentolehtisiä, kirjallisuutta ja eräänlaista kyselykaavaketta.

Kyselykaavake tutkimus

Viimeksi mainitun avulla me pyrimme toisaalta solmimaan yhteyksiä sellaisiin ihmisiin, jotka ovat todella kiinnostuneita evankeliumista. Toisaalta pyrimme kartoittamaan kirkon ympäristön asukkaiden yleisiä asenteita uskontoihin ja vapaa-ajan käyttöön. Tähänastisten tulosten valossa näyttää siltä, että ympäristömme asukkaista noin puolet kuuluisi johonkin uskontoon, yli puolet tästä joukosta, kaikista siis noin neljännes, niin sanottuihin uusiin uskontoihin. Toinen puolisko olisi sitten uskonottomia. Maaperä ei siis ole kovin pehmeä, aktiivisesti uskonnollisten määrä ylittänee selvästi Japanin keskitason.

Itanon sivutyöpieste suljetaan

Tämän vuoden ajan suorittamamme koululaistyö Itanon kauppalassa joudutaan lopettamaan joululta. Tämä kauppala on haaste, sillä siellä ei ole minkäänlaista kirkkoa. Vastaavanlaisia kauppaloita ilman kirkkoa riittää kyllä vielä useita tässä läänissä. (JP)

Lahja Jeesukselle

Kun kysyimme lapsilta, mitä he haluaisivat antaa Jeesukselle lahjaksi, olivat he pitkään vaihti. Joku lapsista totesi, ettei osannut antaa mitään, sillä Jeesuksella oli jo kaikki tarvittava. Eräs kuitenkin keksi jotain, hän haluaisi antaa sydämensä Jeesukselle.

Herra Jeesus haluaisi omistaa sinun sydämesi ja ajatuksesi ja sinut kokonaan. Hänen kanssaan on turvallista elää. Syvimmissä epätoivossammekin, pelon ja turvattomuuden hetkelläkin hän on lähellämme. Jeesus ymmärtää sinua. Hän tuntee sinut. Hän on lohdutuksen ja iankaikkisen toivon Herra. Raamatusta, elämän leivästä, saat nälkääsi ravinnon, joka pitää sinut Jeesus-tiellä. Sen lisäksi hyvä hengellinen lehti tai kirja on kuin ravitseva ja hoitava yrittäjä virkistykseksi Jeesus-tien matkaajalle. Ammenna näitä itsellesi suurella hajulla ja tarjoa myös tutuille sekä tuntemattomille – kursailematta! (LP)

27.1.1978 Kitajima

"Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää." Room. 7:18

"Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." Gal. 2:19-20

"Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut." 2 Kor. 5:17

Ei mitään hyvää

Yllä olevat Raamatun kohdat lienevät eräitä kiistellyimpiä Uudessa testamentissa. Selitykset ja tulkinat tuntuvat eroavan jyrkästi toisistaan. Kuitenkin ne sisältävät suurenmoisen sanoman, iloviestin syntisille ja syntiensä kanssa kamppaileville uskoille.

Moni, joka on joutunut maistamaan jotain omasta itsekkyydestään, ylpeydestään ja saastaisuudestaan, alkaa vilpittömästi kysellä: "Onko mitään **keinoa**, jolla minunlaiseni epäonnistunut uskova voisi muuttua paremmaksi, iloisemmaksi ja voittoisemmaksi, niin kuin jotkut muut kristityt näyttävät olevan?" Sitten hän yrittää käytettävissä olevin keinoin muuttua paremmaksi. Hän lisää rukousta, Raamatun lukua ja hengellisiä harjoituksia. Ajoittain saattaa tämän seurauksena tuntua, että edistystä olisi tapahtunut, mutta jälleen joku yllättävä tilanne paljastaa, että emme ole pohjimmiltaan muuttuneet vähääkään. Onko siis olemassa mitään **tehokasta** keinoa, joka muuttaisi meidät? Vastaus on yksinkertaisesti: **Ei ole**.

Se, että ylipäänsä yritämme tällaisia keinoja etsiä, kertoo vain, ettemme vielä ole jaksaneet tunnustaa koko totuutta itsestämme: "Minussa ei asu **mitään** hyvää." Jos meissä olisi jotain, edes vähäistä hyvän siementä, niin olisi toivoa, että sopivin menetelmin tämä hyvä saattaisi elpyä ja näin me voisimme muuttua. Mutta kun me olemme kuin läpeensä mädäntyneet perunat, niin se mikä meissä on, ei kelpaa muuhun kuin pois heitettäväksi, tuomittavaksi ja rangaistavaksi Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Jeesus on toivomme

Meillä ei siis ole mitään keinoa muuttumiseen, mutta, ja tästä alkaa ilosanoma, meillä on Jeesus Kristus. Henkilö Jeesus on vastaus tähän kipeään ongelmaamme. Ei niin, että hän rupeaisi meitä muutta-

maan, päin vastoin. Hän heittää meidät mädännäisyyksinemme, tuomionalaisuuskinemme ja rangais-
tuksen alaisuuskinemme menemään. Mutta ei minne tahansa, vaan itsensä päälle omalle ristilleen. Niin
on meidän auttamaton mädännäisyytemme saanut täyden ja riittävän ja lopullisen tuomionsa ja ran-
gaistuksensa.

Mutta ei tässä vielä kaikki. Jeesus tekee sen ihmeen, että hän itse tulee sydämeemme elämään ja asu-
maan Henkensä kautta. Ei Pyhä Henki meissä rupea meidän vanhaa lihaamme muuttamaan - ei, vaan
hän synnyttää uuden luomuksen, jolla ei ole **mitään** tekemistä vanhan lihallisen luontomme kanssa.
Emme me, meidän vanha syntinen luontomme muutu tippaakaan. Eikä sen tarvitsekaan, koska se on jo
hylätty. Jeesuksen ristin tähden emme enää ikinä joudu tuomittavaksi iljettävän lihamme tähden.

Vanhan sijaan Jeesuksen astuessa elämäämme alkaa aivan uusi, täydellisesti vanhasta erotettu, pyhä
ja uusi elämä, joka ei ole mitään muuta kuin, että Jeesus itse elää meissä. Saviastia on edelleen savi-
astia, mutta nyt sen sisällä on **aarre**. Jeesus, täysin uusi henkilö meissä, kasvaa ja alkaa tehdä työtään
- rakkauden, rauhan, ilon ihmeellistä työtä. Sitä emme saa aikaan me omilla keinoillamme, sen tekee
hän yksin. Sen, mikä meissä on yhä lihaa, vanhaa syntistä ja muuttumatonta, sen me elämme siinä us-
kossa Jumalan Pojan täytettyyn sovitustyöhön, että olemme vapaat tuomiosta, olemme Kristuksessa
Jumalalle kelpaavat. Mikä vapaus: Vanha ei muutu, vaan uusi tulee tilalle. Me olemme Jeesuksessa ja
Jeesus asuu meissä.

Ensimmäinen työkausi loppuillaan

Nyt alkaa olla loppuillaan ensimmäinen työkaudemme täällä Japanissa. Monella tavalla kuitenkin koem-
me olevamme sidoksissa tähän pieneen seurakuntaan ja monet kipeät ongelmat ovat vielä seurakun-
nassamme vailla ratkaisua, joten paluu Suomeen tuntuu sellaiselta kuin se tapahtuisi väkipakolla siteitä
katkoen. Mutta toisaalta iloitemme mahdollisuudesta jälleen tavata teitä, jotka olette meitä uskollisesti
esirukouksin muistaneet. Ajoittain on ollut tyyntä, ajoittain myrskyä, mutta joka päivä on Herra ollut sa-
ma. Inhimillisesti katsoen emme voi puhua menestyksestä työssämme. Selvät tappiot ovat olleet lukui-
samat kuin voitot. Kuitenkin Herra on saanut, joitakin luokseen vetää ja tiellään kasvattaa.

Aviopuolison etsintä ongelmana

Uuden vuoden kokouksessa eräs nuori mies toivoi kuluvan vuoden aikana löytävänsä sopivan aviopuo-
lison. Ongelma ei ole kuitenkaan vain hänen. Sen kanssa kipuilee tavalla tai toisella seitsemän sään-
nöllistä kirkossa kävijäämme. Moni heistä on perheensä puolelta paineen alla. Perhe esittelee heille
aviopuolisokandidaatteja, jotka ovat ei-kristittyjä. Toisaalta sopivien kristittyjen löytäminen on usein to-
della vaikeaa - niin harvat ovat kristityt tässä maassa. Noin 50% avioliitoista solmitaan suomalaisittain
seurustelun jälkeen ja noin 50% perinnäiseen japanilaiseen tapaan esittelyteitse.

Pastori Itoon Mikiko puoliso kirkkauteen

Sunnuntaina 22.1. pääsi sairauden jälkeen pastori Itoon rouva Mikiko kirkkauteen Herran luo 62 vuoden
iässä. Taistelu syövän kanssa kesti noin puoli vuotta, jona aikana saimme monella tapaa siunausta hä-
nen kauttaan. Viimeisten parin viikon aikana, kun tuskat olivat ankarat, rouva Itoo toisti hänen luonaan
käyneille: "Älkää huolehtiko minusta, olen antanut itseni Jeesuksen käsiin, sydämelläni on rauha."

Hautajaiset, joihin kokoontui 300 ystävää läheltä ja kaukaa, jäivät lähtemättömästi mieleemme. Taistelu
oli ohi, voitto oli saatu. Hyvä, Herralle uhrattu kilvoitus, oli vaihtunut kirkkauden kruunuun. "*Autuaita ovat
ne, jotka Herrassa kuolevat, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä.*" Sen, minkä me annamme toisten hy-
väksi eläessämme, tulee olemaan se omaisuus, jonka voimme viedä ajan rajan tuolle puolelle. Herras-
sa kuolleet elävät, koska Jeesus elää. Totisesti on autuasta olla pelastettu, Jeesuksen oma. (JP)

Rupusakki Suomeen

Toivomme saavamme pian tavata teitä. Eräs pyyntö minulla on: Älkää odottako meiltä liian paljon, muu-
ten voitte pettyä. Emme perheenä kelpaa esimerkiksi kenellekään. Lapsemme ovat itsepäistä ja huo-
nosti kasvatettuja. Olemme sellaista rupusakkia. Sitten pyytäisin vielä, että jaksaisitte rukoilla erikoisesti
lastemme puolesta. Heille Suomeen tulo on uusi ja jännittävä asia, mutta myös sopeutumista vaativa.
Eivät he muista Suomesta mitään. Samassa perheessäkin lapset ovat erilaisia ja reagoivat myös uusiin
asioihin poikkeavin tavoin. Saamme luottaa Jumalan lupaukseen:

"Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat..." (LP)

Kipukohtia ensimmäisellä työkaudella

Ystäväkirjeissä pyrimme jakamaan sitä Raamatun sanomaa, jota japanilaisille opetimme, ja kertoa työstämme, japanilaisesta kulttuurista. Pyrimme myös kertomaan todistuksia Herran teosta japanilaisten elämässä. Perhe kuulumisemme myös jaoimme. Ne on näissä otteissa enimmäkseen poistettu tai lyhennetty, mutta kirjeet on kokonaisuudessaan edelleen mahdollista lukea kotisivustoltamme. Lähetystyön vaikeuksista, erityisesti päätöksenteon ja ihmissuhdeongelmista sen sijaan raportoimme Kansanlähetyksen lähetyksosastolle. Kokonaiskäsityksen saamiseksi kerron tässä joitakin vaikeuksia ja kriisejä, joita koimme ensimmäisen työkauden aikana.

Kansanlähetyksen kriisissä lähettäjärenkaamme niin Pohjois-Savon kuin Helsingin alueella pysyi kokonaisuudessaan uskollisena Kansanlähetykselle, mistä olimme todella kiitollisia. Saimme siis kokea varauksetonta tukea omilta lähettäjistämme sydämiämme riipineessä kriisissä. Myöhemmin toisen kautemme aikana tosin Pohjois-Savossa työntekijänä toimineen Seija Huttusen siirtyminen Vapaakirkkoon ja sieltä edelleen omaan ryhmittymäänsä aiheutti meille omat tuskansa. Kotimaan tilanteet heijastuivat sellaisinaan työaloille. Kotimaan rukousten voimakkuus heijastui suoraan elämäämme ja työhömmme Japanissa.

Kieli ja kulttuuri

Ensimmäiseen työkauteen kuuluvat kulttuuriin sopeutuminen ja kielen opiskelu, jotka molemmat olivat meillekin melkoisia haasteita. Kahden vuoden kielikoulu riitti kyllä käytännön asioiden hoitoon ja siihen, että kovalla työllä sai kirjoitetuksi saarnansa ja pidetyksi ne. Sen sijaan sujuvasta japaninkielen lukemisesta ja kirjoittamisesta ei vielä voinut puhuakaan. Lisäksi paikallinen murre erosi merkittävästi kielikoulussa oppimastamme yleiskielestä. Kuvaavaa oli, kun eräs Kitajima -niminen yli 80 -vuotias nainen kävi useita kuukausia jumalanpalveluksissa, en oikeastaan milloinkaan saanut selvää siitä, mitä hän tarkoitti puhuessaan aitoa awa-murretta. Lopulta hän lakkasi käymässä kirkossa ja selitti syyksi, ettei hän koskaan ymmärtänyt, mitä minä puhuin. Kaikenlaisiin kirjallisiin tehtäviin tarvittiin kansallisten kristittyjen apua. Työteho ensimmäisellä kaudella jäi näin ollen ehkä puoleen siitä, mitä Suomessa olimme tottuneet pitämään tavoitteena. Kirjojen ja lehtien lukeminen alkoi luonnistua vasta noin seitsemän vuotta maahantulostamme. Silloin japanilaisetkin alkoivat huomata, että ymmärsimme heitä ja siitä alkaen varsinaisesti kykenimme tekemään sielunhoitotyötä. Japaninkielen kirjoittaminen tuli meille varsinaisesti mahdolliseksi vasta siinä vaiheessa kun henkilökohtaiset sanaprosessorikoneet ja tietokoneet alkoivat levitä, siis noin vuoden 1987 tienoilla. Koneilla riittää se, että osaa tunnistaa merkit, sillä kirjoittaminen tapahtuu äänteen mukaisesti ja kone antaa valittavaksi vastaavat merkit.

Rekisteröinti

Ensimmäisiä tehtäviä itsenäisen työn aloittamisessa oli rekisteröidä lähetys uskonnolliseksi yhdyskunnaksi Tokushiman läänissä. Ilman rekisteröintiä on mahdoton omistaa kiinteää omaisuutta ja rekisteröinti tarvitaan myös, jotta läheteille saataisiin viisumeita. Hakemusprosessi osoittautui yllättävän monimutkaiseksi ja kielellisesti vaativaksi. Ilman Shigeru Miyazakin apua en olisi siitä selvinnyt. Mutta sekään ei vielä riittänyt, sillä paperisodan läpiviemiseen olisi tarvittu myös lakiasiain tuntemusta, mitä kummallakaan meistä ei ollut. Erinäisten yritysten jälkeen eräs läänihallituksen uskontokysymyksistä vastaava virkailija ilmeisen työlääntyneenä meidän epälukuisiin papereihimme, kirjoitti meille valmiiksi, mitä meidän tuli tehdä ja lopulta puolentoista vuoden työn jälkeen rekisteröinti onnistui.

Kielikoulukysymys

Täysin uutena lähetyksenä ja vasta kielikoulusta valmistuneina ja osaksi vielä kielikoulua käyvinä nuorina ja kokemattomina jouduimme rakentamaan työalhallintoa ja seurakunnan toimintaa. Siksi ei ole ihme, että kolmen lähettiperheen välille syntyi myös erimielisyyksiä siitä, miten työtä pitäisi tehdä ja miten hallintoa hoitaa. Suomesta maahan tulleilla uusilla läheteillä on tietenkin mallina kotimaan toiminta, mutta tulijoilta puuttui käsitys siitä, mikä toimii Japanissa ja mikä ei. Ensimmäinen konflikti syntyi lähettien kielikoulusta. Kun katsoimme, että olisi tärkeää, että kaikki lähettimme olisivat lähellä toisiaan, Vänskien perhe muutti Ashiyassa käymänsä vuoden kielikoulun jälkeen Tokushimaan ja samaan taloon tulivat Suomesta suoraan Valkamat. Heille alkoi japania opettamaan Shigeru Miyazaki, jonka suomea taitavana ja kielellisesti lahjakkaana ajattelin sopivan tähän tehtävään. Mutta kävi ilmi, että kielen opet-

taminen ja kielen osaaminen ovat kaksi eri asiaa. Kieltä opiskelleet uudet lähetit olivat erittäin tyytymättömiä tilanteeseen. Jatkossa sitten seuraavat lähetit kävivätkin normaalin kielikoulun Ashiyassa tai Kobessa. Lisää tyytymättömyyttä aiheutti Shigeru Miyazakin luonne. Hän on erittäin terävä ihmistuntija, mutta samalla myös erittäin kriittinen nähdessään ihmisten viat. Hänen kulkimukautensa aiheutti sittemmin konflikteja Yoshinogawan seurakunnassa. Minulla ja Shigerulla yhteistyö sujui hyvin, mutta myöhemmin hänen ongelmansa johtivat siihen, että hän joutui luopumaan papin virasta Länsi-Japanin ev.lut. kirkossa. Hän perusti oman yrityksen ja toimi samalla vihkipappina kristillisiä vihkimyksiä tarjoavissa hotelleissa.

Lasten koulu

Lähetien lasten koulun järjestäminen on niin sanottuja "ikuisuuskytymyksiä" kaikkialla, missä perheitä työssä on. Varsin pian asia nousi ajankohtaiseksi Tokushiman kolmelle perheelle. Vaihtoehtoja oli kansallisen koulun käyttäminen, kotikoulu, oman koulun aloittaminen Tokushiman alueella tai jo 1968 heluntailaisten lähetien aloittaman koulun käyttäminen Otsussa noin 7 tunnin matkan päässä. Monenlaisen mietiskelyn tuloksena päädyttiin oman koulun aloittamisvaihtoehtoon. Sitä varten päätettiin ostaa tontti Aizumin kauppala-alueelta pian sen jälkeen, kun Yoshinogawan kirkon tontti oli hankittu. Ajatuksena oli, että tontille olisi rakennettu työkeskus, jossa olisi ollut lähettiasunto, koulu ja varastotilaa. Suomesta oli lähdeksä myös opettaja, mutta viime tingassa hänen tulonsa Japaniin peruuntui. Lähetit joutuivat "ajolähtötilanteeseen" ja pikaisesti tehtiin anomus Otsun koululle ja lapset pääsivät aloittamaan koulun siellä. Omassa perheessämme vedimme linjaa, että emme lähetä lapsia sisäoppilaitokseen ennen kuin vasta toiselta tai kolmannelta luokalta. Siihen asti he saivat käydä japanilaista koulua. Tämäkin aiheutti hiukan närää, vaikka sittemmin on sovittu, että vanhemmat saavat vapaasti valita kouluvaihtoehdon lapsilleen. Työkeskuksen tontti myytiin myöhemmin pois ja siitä saadut rahat käytettiin Itä-Tokushiman seurakunnan kirkon tontin hankintaan. Useat tonttikaupat työllistivät minua melko lailla, koska toimin vanhimpana lähettinä työalan esimiehenä.

Lähetysstrategia

Lähetysstrategian alueella syntyi myös jo ensimmäisellä työkaudellamme konflikti kysymyksessä sivutyöpisteestä. Olin niellyt jonkin verran Ralf Cox lähetin ajattelutapaa, jonka mukaan Japanissa ainoa tapa saada kristittyjen määrä kasvamaan on perustaa paljon pieniä seurakuntia. Käyttäen hyväksi lyhytaikaisia lähettejä Cox oli menestyksellisesti soveltanut tätä strategiaa naapuriläänissä Kagawassa. Siksi päätin aloittaa sivutyöpisteen Itanon kauppala-alueella lukion vierestä. Ajattelin sitä oman seurakuntani sivutyönä ja vuokrasin pienen tilan ja aloitin siinä lukiolaisille englannin ryhmiä ja muuta toimintaa. Muuta lähetit katsoivat kuitenkin, että olin ylittänyt toimivaltani toimimalla omavaltaisesti. Niin minun oli pakko sulkea tuo piste. Myöhemmin toisella työkaudella Shigeru Miyazaki rakensi asunnon Kami-Itan kauppala-alueella. Siinäkin aloitimme sivutyöpisteen, josta ajattelimme syntyvän myöhemmin uuden seurakunnan. Mutta myöhemmin sekin lopetettiin vetoamalla siihen, että yhden seurakunnan työ oli riittävän kuormittavaa ilman sivutyöpisteitäkin. Jäin siis näkemyksissäni vähemmistöön ja katsoin, etten nauttinut lähettikunnan luottamusta ja erosin esimiehen tehtävästä.

Taustat ja luonteet

Varsinaisten erimielisyyksien lisäksi lähetien välisiä suhteita rasitti luonteiden erilaisuus ja lapsuudesta asti juontavat traumat. Myöhemmin kun Otsun työpisteen avaamisen yhteydessä ja sijoituskysymyksissä lähetien väliset suhteet tulehtuivat pahan kerran, Suomesta saatiin tukea ongelmien ratkomiseen. Lähetien työnohjaukseen ja sielunhoitoon alettiin kiinnittää enemmän huomiota. Ajan mittaan kentän hallinto saatiin muokatuksi yhteistyötä tukevaksi. Lisäksi lähetien liiallisesta läheisyydestä johtuvista toisten perheiden sisäisiin asioihin sotkeutumisesta päästiin eroon.

Teologiset näkemykset

Teologissa näkemyksissä Japanin kentän lähetit olivat varsin samoilla linjoilla. Virkakysymyksissä noudattimme hyvin pitkälle NLM:n norjalaisten lähetien kantaa, jonka mukaan maallikot jakoivat ehtoollista ja suorittivat kasteita, vaikka Suomen kirkollisissa piireissä asiaa vierastettiin. Vasta 2010 luvulla syntyi erimielisyyttä matalakirkollisten lähetien ja korkeakirkollisuuteen taipuvan välillä. Tosin myöhemmin lähetien omissa kokoontumisissa pyrittiin noudattamaan Suomen kirkon järjestystä, vaikka siihen ei olisi mitään erityisyyttä Japanissa, jossa nykyään toimitaan Länsi-Japanin ev.lut. kirkon järjestyksen mukaan.

Lasten sairaudet

Lasten terveys oudoissa oloissa on monien lähettiperheiden yhteinen ongelma. Sairaanhoidon taso Japanissa oli suunnilleen sama kuin Suomessa. Ensimmäisen kautemme aikana jo syntymässään aivovamman saanut tyttäreemme Sinikka sairastui tulirokkoon ja aivokalvontulehdukseen, joka lienee pahentanut aiempaa aivovammaa. Kuukauden sairaalareissun jälkeen hän kuitenkin pääsi kotiin. Alemmilla kaksosilla oli myös korvatulehduksia, jotka vaativat pitkäköö hoitoa.(JP)

Eturintamalla haavoittuu

Seurakuntien istuttaminen on kärsivällisyyttä vaativaa työtä. Vaikea kieli, ristiriidat lähettien, kansallisten työtoverien ja seurakuntalaisten kesken kuuluivat lähetystyön arkeen, eikä ajoittaiselta masennukselta voinut välttyä.

-- Ei eturintamalta juuri ehjiä ihmisiä voi takaisin tulla, sillä taistelussa haavoitutaan. Mutta toisaalta Jumalan evankeliumi osoittautui voimakkaammaksi kuin pimeyden valta. Ihmisiä tuli uskoon ja seurakuntia syntyi, Pihkala muistelee.

-- Lea otti vastuun lastenhoidosta, jotta minä voisin keskittyä mahdollisimman kokotoimisesti evankeliumin työhön. Hän on osoittautunut puolisoiksi, joka on kuin Sananlaskujen kelpo vaimo.

-- Itse jouduin antamaan aika lailla aikaani lasten kotiopetukseen. Kun lisäksi pidin heille aamuisin hartauksia, joissa kävimme läpi Raamattua, heille saattoi tulla isästään kuva pikemminkin opettajana kuin isänä. Se on kieltämättä ollut heille raskasta.

Jorma Pihkala antaa tunnustusta japanilaisille kristityille siitä, että perhe ylipäänsä selvisi pioneerityön vuosista Shikokun saarella. Erityisesti pastori Eiichi Itoon kannustus ja rakkaus merkitsi perheelle paljon. Kun Jorma ja Lea saivat seuraavat kaksosensa, pastori Ito oli ensimmäinen joka heidät siunasi. Kun kaksoset olivat 1994-95 vapaaehtoistyössä Shikokulla, pastori Ito pyysi heidät luokseen poisnukkumistaan edeltävänä päivänä. Hän halusi vielä viimeisillä voimillaan siunata heidät.

Aina sama saarna

Japanissa julistustyöhön ryhtyttyään Pihkala huomasi hyvin pian, että hengelliset eväät oli syöty loppuun.

-- Eräs vanha seurakuntalainen tuli varovasti vihjaisemaan: "Miksi sinä pidät joka sunnuntai saman saarnan?" Hyppäsin lauttaan ja lähdin pääsaaren kristilliseen kirjakauppaan etsimään uusia eväitä. Uudeksi oppaakseen Pihkala sai Campbell Morganin, vuosisadan alun raamatunselittäjän.

-- Enää en löytänytkään Raamatusta pelkästään opetusta oikeaan elämiseen ja dogmaattisesti oikeita lauseita. Raamatusta alkoivatkin loistaa Kristuksen ihmeelliset kasvat. Golgatallakin alkoi loistaa uusi valo.

-- Kun pääsin Raamatun kuvastimesta katsomaan Ylösnousseen Herran kasvoja, minun ei ole tarvinnut epäillä Raamatun luotettavuutta.

Tässä kuvastimessa lähetystyökin saa uuden painotuksen.

-- Lähetyksessä ei ole kysymys siitä, että pitäisi lähteä jonnekin kauas, vaan siitä, kenen valtuuttamana saan julistaa sovituksen sanaa. Tärkeintä ei ole se, kuuntelevatko ihmiset vai eivät, vaan se, että Jumala voisi sanoa: "Puhuit Sanoja, jotka minulta sait."

Samalla kun julistaja jakaa Elämän Leipää toisille, hän haukkaa sitä myös omaan suuhunsa.

-- Paavali totesi: "Olen velassa, voi minua ellen evankeliumia julista!" Evankeliumissa olen saanut ottaa vastaan lujan ja kestävä, iankaikkisen pelastuksen. Samalla tulin taivasosan velkaa niille, jotka eivät ole vielä kuulleet evankeliumia.

Autuaita ovat...

Onnellisuus on maailman etsityin asia, mutta sen löytäneet ovat harvassa kenties siksi, että etsimme väärästä paikasta. Jorma Pihkala viittoilee suuntaan, jonne eivät kovaäänisimmät osaa neuvoa.

-- Onnellinen on se ihminen, joka tuntee Isän rakkauden Poikaan ja Pyhään Henkeen. Kun hän katselee Raamatusta Kristuksen kasvoja, hän unohtaa, kuinka onnellinen hän itse on. Taivaassa Isän ja Pojan katselu Pyhän Hengen elävän veden virrassa täyttää sydämen riemulla ja ylistyksellä teurastetulle Karitsalle.

-- Onni on tässä: Kristus on jo nyt kanssani.

Elämän parhaita hetkiä ovat ne, jolloin Herrasta aukeaa silmien eteen jotakin uutta.

-- Yleensä tätä tapahtuu Raamatun ja jonkun syvällisen selitysteoksen äärellä.

Jorma Pihkala voi katsella elämänsä jälkimmäistä puoliskoa levollisin mielin, koska edessä ei ole vaipuminen, vaan kohoaminen kirkkauteen.

-- Minun kuolemani kuultiin jo Golgatan ristillä. Edessä on poisnukkuminen Herran haavoihin, ellei Herra tule sitä ennen takaisin.

-- Kun seurasin Tokiossa uskovan rouvan taistelua syövän kanssa ja näin miten Herra näytti hänelle taivaan, tajusin sen, että täältä saa lähteä turvallisesti Herran kanssa. Kyllä liha ja veri sitä kauhistuu, mutta edessä on Herran

kirkkaus. (Ote Danielle Miettisen haastattelusta 1998)

Mielenterveyskuntoutajat

Kotimme oli työpaikkamme. Se oli pikkuruinen talo, 43 neliötä. Nukuimme yöllä tatamihuoneessa patjoilla ja päivällä huone oli lasten leikkipaikka sekä kokoushuone. Ihmiset tulivat ikkunoista ja ovista sisään päivää viettämään milloin vaan. Oli ongelmia perheessä ja hätää. Otin perheiden pyynnöstä kaksi nais- mielenterveyskuntoutujaa kotiimme puoleksitoista vuodeksi. He tulivat joka aamu meille lounastaen ja iltapäivällä palasivat kotiinsa. Tuossa tatamihuoneessa toimi päivällä naistenpiiri ja pyhäkoulu. Mielenterveyskuntoutajat istuivat yleensä hiljaa auttaen mm. kaksosvauvojen vaipanvaihdoissa. Kommelluksiakin oli. Kerran nuorempi nainen kaappasi toisen kaksosista ja lähti juoksemaan kylän raittia pitkin. Juoksin perään ja sain hänet kiinni. Olin tosi vihainen. Nainen selitti, että hän pelkäsi minun keittiössä leikatessa isolla kiinalaisella veitsellä vihanneksia ja lihaa, leikkaavani vauvan kappaleiksi. "hän pelasti vauvan!" Sen jälkeen olin taas enemmän varuillani suojellakseni lapsiamme. (LP)

Sairaudet

Japanissa oli silloin 40 vuotta sitten paljon köyhyyttä. Asunnon löytäminenkin oli vaikeaa. Kaksivuotisen kielikoulun jälkeen aloitimme pioneerityön eli seurakuntaa muodostavan työn Shikokulla 4 miljoonan asukkaan saarella. Maaseudulla oli ihmiset voimakkaasti shintolaisten ja buddhalaisten uskonnon värittämiä. Ulkomaalaisia kohtaan oltiin varauksellisia, sillä toista maailman sotaa ei oltu unohdettu. Oli kipeää katkeruutta ihmisillä meitä vierasmaalaisia kohtaan. Usein meitä luultiin amerikkalaisiksi, joiden kanssa oli sodittu. Ennakkoluulojen hälventämiseksi auttoi rakkauden palvelutyöt. Kysyt, onko elämä ollut helppoa? Ei sen tulekaan olla. Ei Jeesus ole luvannut kenellekään helppoa elämää. Hän on luvannut kuitenkin olla meidän kanssamme joka päivä, tänäänkin kanssamme. Hän antaa kärsimystä ja sairautta. Joskus se tuntuu ylivoimien käyvältä, mutta kun katsoo Kristukseen, eikä itseensä, se helpottaa. Sinikka sairasti 5 vuoden vanhana aivokalvon tulehduksen ja olin hänen kanssaan japanilaisessa sairaalassa kuukauden häntä hoitaen. Hän oli niin heikko, että kannoin hänet selässä pois sairaalasta, koska hänellä ei ollut voimia itse kävellä. Toki hän siitä parani ja toipui terveeksi. (LP)

Otteita ystäväkirjeistä ensimmäisellä kotimaan jaksolla 1978-1979

18.9.1978 Karttula

"Terveenä täällä ollessaan
Ei moni muista kuoloaan,
Huolehdi sielustansa.
hän maailmaa vain rakastaa,
Sen riistaa, kultaa, kunniaa,
Näin etsii onneansa.
Oi ihminen, Oi ihminen,
Sun kuinka sielus käypi?"
(Virsi 578:3)

Kotimaan työjaksoa

Kotimaanlomastamme on vielä puolet jäljellä. Ensimmäinen puoli vuotta on kulunut matkustaessa ja ystäviä tavatessa. Hyvin on meitä hoidettu, ja olemme saaneet monin tavoin kokea Jumalan rakkautta kohdallemme.

Matkalla

Suomen rikas luonto, metsät ja järvet, ovat luonnonvaraisuudessaan kiehtoneet mieliämme. Kaunis ja rakas on synnyinmaamme. Mutta me kaikki olemme matkalla. Ei meillä ole pysyväistä kaupunkia. Tulevaisuuteen me katsomme. Vielä hetkisen näemme vaivaa, uuvumme työstä, ja sitten on Jumalan aika korjata sato. Ken on elämässään vienyt syntinsä ja puutteensa rukouksessa Jeesukselle, saa katsella taivaassa Jeesusta kasvoista kasvoihin. Onhan Jeesus tullut tällaiselle tutuksi syntien anteeksiantajana jo maan päällä eläessä. Ken on itse luottanut itseensä eikä ole tarvinnut Vapahtajaa, ei häntä myöhemminkään tunne iankaikkisuudessa. Voi sitä ihmistä, joka ei elämässä halua turvata syntisten Vapahtajaan, vaan luulee pärjäävänsä itse omassa voimassa. Hänen käy lopulta huonosti. Herra meitä armah-

takoon! (LP)

Työn aika

Suomessa on monia - lukemattomia - ahdistettuja ihmisiä ympärillämme. Kunpa me kaikki saisimme armon niin oppia tuntemaan Jeesuksen sydämen laatua lähimpiin ihmisiimme, että mekin alkaisimme katsella heitä sillä Golgatalla ilmoitetulla rakkaudella, jolla Herra itse heitä katselee. Vasta siitä rakkaudesta käsin me voimme voittaa veljemme Herralle. Käykäämme yksin sydämin eteenpäin tavoitteenamme viedä Herran rakkaus ainakin yhdelle ihmiselle ympäristössämme, niin että hänkin saisi oppia tuntemaan Jeesuksen rakkauden. (JP)

30.11.1978 Karttula

Herran tulen kaipaus

Japanin lähetystystä ajatellen voimme sanoa, että yli satavuotisen protestanttisen lähetystyön aikana on rakennettu alttari; halot ja uhri ovat paikallaan, mutta tuli - Herran tuli - vielä puuttuu.

Lähetystyö on luonut puitteet heräykselle: Japanissa on Raamattua levitetty kautta maan, sen osia leviää vuosittain miljoona. Perusteellinen ja laaja kristillinen kirjallisuus on luotu. Pieniä seurakuntia on kaikkialla maassa, ainakin suurimmissa keskuksissa ja kaupungeissa. Lentolehtisten ja radion kautta suuret massat ovat saaneet kuulla jotakin Jeesuksesta.

Mutta Herran tulet eivät vielä pala. Vain kovin harva tuntee Jeesuksen, Herran ja Vapahtajan. Huuta-kaamme ja anokaamme Herralta Pyhän Hengen tulen syttymistä - sillä sitä hän itsekin halajamalla halajaa. Jumalan suuri lahja idän kansoille on herätyksen tuli, jotta Vapahtaja saisi nimellensä kansan idästä, ihmisiä, jotka kumartavat häntä.

Rakkautta tarvitaan

Joskus on vain jäänyt haikeasti ajattelemaan meidän suomalaisten jäykkyyttä ja jähmeyttä. Emme näköjään hevin Herran ominakaan jaksa tulla ulos omista ympyröistämme. Emme kykene osoittamaan lämpöä ja rakkautta edes omille uskonveljillemme ja -sisarillemme, saati sitten, että kävisimme ympäristömme ahdistettujen luo niin, että he ymmärtäisivät meidän todella etsivän heidän parastaan ja heille hyvää todistaessamme Herrasta.

Japanin taustaa vasten täytyy todeta, että Suomessa on helppo viedä todistusta Herrasta eteenpäin. Mutta teemmekö sen? Avaamalla sydämemme - suostumalla ulos omista kuvioistamme ja rooleistamme - me huomaamme, että etsivät ihmisetkin avaavat sydämensä ja ovat valmiit kuulemaan ilosanomaa syntisten Vapahtajasta. Haastakoon evankeliumin sanoma meitä ulos "se ei kuulu minulle" -ajattelusta. Meillä on kirkkaan ja lämmittävän Valkeuden sanoma myös niitä varten, jotka ovat joutuneet todella kauas Herran sanasta. Jeesus tuli syntisiä pelastamaan! (JP)

9.3.1979 Karttula

"Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle. Ja Aaron heittäköön arpa niistä kahdesta kaurista: toisen arvan Herralle ja toisen Asaselille. Ja Aaron tuokoon sen kauriin, jonka arpa määräsi Herralle, ja uhratkoon sen syntiuhriksi. Mutta se kauris, jonka arpa määräsi Asaselille, asetettakoon elävänä Herran eteen, että sille toimitettaisiin sovitus ja se sitten pääs-tettäisiin erämaahan Asaselille." 3. Moos. 16:7-10

"Kun he nyt olivat koolla, sanoi Pilatus heille: "Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?" Ja maaherra puhui heille ja sanoi: "Kummanko näistä kahdesta tahdotte, että minä teille päästän?" Niin he sanoivat: "Barabbaan." Pilatus sanoi heille: "Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?" He sanoivat kaikki: "Ristiinnaulittakoon!" Silloin hän päästi heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi." Matt. 27:17, 21-22, 26

Ihmeellinen punnitus

Tutkistellessamme Jeesuksen kärsimistä, kuolemaa ja ylösnousemuksen ihmettä saamme kiittää ja

ylistää Isää hänen sanomattomasta rakkaudesta meitä syntisiä, häntä vastaan kapinaan nousseita, kohtaan. Hän asetti rakkautensa puntarin toiseen vaakakuppiin Sinut ja minut: Barabbaat, rikolliset, murhaajat, kapinoitsijat. Toiseen vaakakuppiin Isä pani oman rakkaan Poikansa Jeesuksen. Mittauksen tulos osoitti, että me ja meidän pelastumisemme oli Isälle tärkeämpi kuin hänen oman Poikansa säättäminen. Niin hän antoi arvan langeta Jeesukseen, ja hänet uhrattiin syntiuhriksi meidän hyväksemme. Hän sai kannettavakseen Jumalan lain vaatiman rangaistuksen, Jumalan kuluttavan tulen pätsin Golgatan ristillä.

Barabbas on vapaa!

Meille tulee Jumalan Sanan kautta iloinen viesti. Olet vapaa, Barabbas! Toinen otti paikkasi. Olet vapaa syyllisyydestäsi, saat lahjaksi Jumalan lapsen osan. Ken olisi se, joka tämän uutisen tuojan käännäisi luotaan ja jäisi kahleisiinsa. Anna Isän sanomattoman rakkauden Sinuun päästä sydämesi sopukoihin asti. Anna Jeesuksen, Jumalan viattoman Uhrikaritsan, kuuliaisuuden Isän tahdolle sinun hyväksesi liikuttaa sydäntäsi ja viedä Sinutkin hänen askeliinsa, Karitsan tielle. Hän antaa Sinulle elämän, niin yltylläisen ja rikkaan, että Sinäkin voit runsaasti jakaa siitä eteenpäin. Sinäkin voit ja saat tulla siksi ilouutisen viejäksi, joka saa kertoa vangituille: Olet vapaa, tuomiosi otti Toinen kantaakseen. (JP)

Ensimmäinen kotimaanjakso 1978-79

Pohjois-Savon ystävämme olivat valmistaneet meille vuodeksi kodin Karttulaan 40 km päähän Kuopios-ta. Asuimme maalaistalossa Mäntylä, josta oli kirkolle 7 kilometriä ja lähimpään kauppaan 5 km. Lähi-naapuri asui kilometrin päässä. Pääkaupungissa kasvaneelle Lealle muutos oli todella suuri. Jorma kiersi päivittäin julistusmatkoilla ja hän oli paljon yksin lasten kanssa kotona. Kolme lasta kävi Kemp-paanmäen alakoulua, jonne aamulla bussi heidät vei. Kuudetta lasta odoteltiin ja Sampo saapui per-heemme iloksi 14.1.1979.

Karttulan uskovaista tuli hyvin läheisiä ja uskollisia ystäviä. Vuoden kohokohdaksi muodostui pastori Itoon kuukauden kestänyt kierros eri puolilla maata. Tulkkina ja autonkuljettajana toimi Jorma. Suomi kierrettiin aivan Lappia myöden. Myös Mäntylän kodissamme pidettiin seurat, joissa pastori Itoo oli pää-puhujana. Katsellessaan metsää ja peltoja, jotka ympäröivät taloa Itoo ihmetteli, mistä näin syrjäiseen paikkaan mahtaisivat kuulijat oikein tulla. Sitä suurempi oli hänen hämmästyksensä, kun seuraväkeä kertyi yli 100 henkeä. Yksi heistä tuli järven yli soutuveneellä. Mäntylässä oli vuosien saatossa pidetty monet herännäisseurat, joten paikka oli monille tuttu.

Koska omaisemme ja sukulaisemme asuivat etelässä, mahdollisuutemme tavata heitä jäi vähiin. Kan-sanlähetyksen oli kuitenkin hankkinut meitä varten vanhan auton, mutta se lopulta uupui vuoden loppupuol-lella. Kaiken kaikkiaan saimme käyttöömmme viisi autoa, jotka viimeistä lukuun ottamatta levisivät. Koti-maan ja lähetyksalan yhteyden syventämisen kannalta kotimaan jakso oli erittäin tarpeellinen samalla, kun se antoi meille mahdollisuuden levätä ja katsella Japanin työtä hiukan etäämmältä. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä toiselta työkaudeltamme 1979-1983

4.5.1979 Aizumi

"Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimalli-nen hänet pystyssä pitämään... joka syö, se syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa; ja joka ei syö, se on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa." Room.14:4,6

Herran kasvojen edessä

Millainen ihminen on uskova? hänen tuntomerkinsä on seisominen Herran edessä ja kaiken tekemi-nen sillä tavalla, että se tapahtuu Herran edessä ja Herraa varten. Uskovina me olemme Herran omai-suutta riippumatta siitä, elämmekö vai kuolemmeko (Room. 14:8) Olemme tarkoitetut elämään hänen hyväkseen.

Uskovat ovat erilaisia. Heillä saa olla erilaisia mielipiteitä ehdonvallan asioista. Toinen on vahvempi us-kossaan ja toinen heikompi. Se ei tietenkään tarkoita sitä, että meidän ei olisi mahdollista kaavaa sy-

vempään Herran tuntemiseen, joka muuten on täsmälleen sama asia kuin lujempi usko.

Herran edessä seisominen merkitsee kiitollisuutta Herraa kohtaan. Toinen saa kiittää Herraa yhdestä lahjasta ja toinen toisesta. Vieläpä saamme Herran edessä kiittää siitäkin, että emme voi joissain asioissa tehdä tai ajatella samalla tavalla kuin joku toinen uskova.

Herra on se, joka meidät pystyssä pitää. Uskon elämän säilyminen ja kasvaminen on kokonaan Herran varassa. Mutta juuri siksi se on niin sanomattoman luotettavissa ja hyvissä käsissä.

Yoshinogawan seurakunnan kolmannet kastejuhlat

Honda-san niminen noin 30 -vuotias rouva kastettiin. Hänellä on kristityt vanhemmat, mutta vaikka hänen nuorempi sisarensa tulikin uskoon ja kastettiin, hän itse kääntyi tämän maailman suuntaan, kunnes eräät vaikeudet ja tapahtumat pysäyttivät hänet. Noin kolme vuotta sitten pitämäämme filmievangeliomiskokoukseen hän tuli mukaan ja saimme tutustua häneen ensi kerran. Sen jälkeen hän on käynyt kirkossa ja viimeisten puoleltoista vuoden ajan hän on saanut kasteopetusta. Ennen kastettaan hän antoi hyvän todistuksen uskostaan Jeesukseen ja halustaan seurata häntä.

Ananin ensi hedelmä

Ananissa eräs yliopiston kolmannen vuoden opiskelijatyttö Yamanoi-san, joka jo pitempään on käynyt kirkossa, tuli kirkkaasti uskoon. Nyt hän on saanut jo ottaa ensimmäisiä vaikeita askeleita Herran seurassa. Hänen isänsä, joka oli aiemmin suhtautunut myönteisesti tyttärensä kirkossa käyntiin, käänsi äkisti kelkkansa ja asettui tyttärensä kastamista vastaan heti sen jälkeen kun hän oli saanut pelastuksen omalle kohdalleen omistaa.

Itä-Tokushiman työn alkajaiset

Itä-Tokushiman kirkossa päästiin aloittamaan kokotoiminen pioneerityö. Alkajaisjuhla, johon saapui useita läänin kirkkojen pastoreita, oli lämmin kiitosjuhla Herralle siitä, että kokonaan uusi työ ihmisen voittamiseksi voitiin jälleen avata. Pääpuhujana oli pastori Itoo, jonka näkö on viime kuukausien aikana alkanut huolestuttavasti heikkenemään. (JP)

5.7.1979 Aizumi

"Huutavan ääni kuuluu: 'Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut laakeaksi maaksi. Herran kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä. Sillä Herran suu on puhunut'."

"Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa, ovat kuin tomuhiukkanen vaa'assa. Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän."

"Kaikki kansakunnat ovat niin kuin ei mitään hänen edessään, ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä." Jes. 40:3-5,15,17

Kiinan lähetys

Kun ajattelemme Kiinan tai Aasian miljoonia ihmisiä, jotka eivät ole vielä kuulleet evankeliumia, ja niitä inhimillisesti katsoen ylipääsemättömiä vaikeuksia, jatka nimenomaan Aasian työssä kohdataan, saatamme helposti menettää toivomme. Kuinka ylipäänsä olisi mahdollista kaikkien evankelioiminen? Jeesaja kuitenkin osoittaa jakeessa 15 ja 17, **millainen** meidän herramme on. Kaikki maailman myllerrys, ihmismassat, kansakunnat, poliittiset systeemit, Japanin ja Kiinan miljoonat - niin sadat miljoonat ihmiset - ovat hänelle **kuin ei mitään**. Se ei tarkoita tietenkään sitä, etteikö meidän äärettömän **suuri** Jumalamme rakastaisi juuri näitä ihmisiä. Herra on niin sanomattoman väkevä ja mittaamaton voimansa ja suuruudessaan, että hänelle eivät kansat ja järjestelmät ole minkäänlaisia esteitä. Herra voi ottaa vihamiehensäkin käyttöönsä - niin kuin aikanaan faaraon osoittaakseen **oman** kunniansa.

Tavoite on siis se, että **kaiken lihan**, siis myös Kiinan ja Japanin miljoonien, on saatava nähdä Herran kirkkaus. Ennen kuin me katselemme maailman evankelioimisen ongelmia, meidän on keskityttävä katselemaan Jumalan ja Herramme Jeesuksen ääretöntä suuruutta: **Minulle on annettu kaikki valta tai vaassa ja maan päällä**. Herran suuruuden valossa oman elämämme ja työmme ongelmat tulevat oikeisiin mittasuhteisiin. Niin me saamme uuden rohkeuden huutaa: "Herran kunnia ilmestyy." Meidän on

myös omalta osaltamme Herran Hengen voiman varassa mahdollista olla valmistamassa tietä Herran kunnian ilmestymiselle. Lopulta kaikki liha on saava nähdä Herran kirkkauden. Siitä meillä on luja ja horjumaton vakuus: **Herran suu on puhunut.**

Japanin työn tulevaisuuden hahmotusta

Suomen Kansanlähetyksestä tulleiden työalavierailijoiden kanssa mietimme työmme tulevaisuutta Japanissa: Miten työtä olisi laajennettava? Millaisiin yhteyksiin muiden kirkkojen kanssa olisi pyrittävä? Miten saisimme kansallisia työtovereita? Miten voisimme jakaa evankelioimistyönäyn japanilaisille kristityille? Miten työn suuret taloudelliset tarpeet Itä-Tokushiman kirkko voitaisiin täyttää? Miten lähetyksen kenttähallintoa olisi kehitettävä? Miten työmme tunnustuksellisuus saataisiin parhaiten toteutumaan? Miten seurakunnat olisi organisoitava? Miten kielen opiskelu ja lähettien jatkokoulutus olisi järjestettävä? (JP)

4.9.1979 Aizumi

"Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan." Matt.5:6

Onnen tavoittelu

Jeesus sanoi: *"Autuaita eli onnellisia ovat ne, jotka..."* Kun lukee vuorisaarnan autuaaksi julistamisia, niin helposti syntyy luulo, että autuus - onnellisuus - on keskeistä ja ratkaisevaa kristillisyydessä. Sillä juuri uudestisyntynyt kristittyhän on autuaaksi julistusten kuvaama ihminen. Tavoittele siis autuutta ja onnea, niin olet hyvä kristitty. Näin moni kristittykin yrittää tämän sanankohdan väärin ymmärtäen saada itsensä enemmän tai vähemmän väkipakolla onnelliseen tilaan huomatakseen vain, miten onni ja autuus pakenevat häntä. Se, minkä luulin jo hetken saavuttaneeni, osoittautuikin pettäväksi ja ohikiitäväksi.

Niin, onnen tavoittelijoitahan maa on täynnä. Kukin tavoittelee onnea parhaaksi katsomillaan keinoilla. Joku heittäytymällä koko painollaan työnsä ja uransa huippuun kehittämiseen, joku toinen antautumalla harrastuksiinsa tai perheelleen. Joku taas etsii onnea nautintojen pyörteistä. Joku taas on jo tavoitteleluunsa niin perin juurin pettynyt, että yrittää vain jotenkin pitää "päänsä pinnalla". Moni kristittykin erehdytty tälle onnen ja autuuden tavoittelun linjalle hankkimalla itselleen mahdollisimman paljon hengellisiä kokemuksia.

Etsi vanhurskautta!

Mutta juuri onnen etsiminen ja onnen tavoittelu on ihmisen suurimpia onnettomuuksia. Sillä onni ei vain pakene, livahda aina käsistämme silloin, kun me vihdoin olimme saavuttavinamme sen, vaan ennen kaikkea siksi, että onnen etsintä estää ihmistä saavuttamasta sitä, mikä yksin voi tehdä hänet onnelliseksi ja autuaaksi. Se on tavoittelemasta **vanhurskautta**. Ilmaisu: "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta..." sisältää sen tunnon, mikä on erämaassa nälkään ja janoon nääntyvällä ihmisellä ruokaan ja juomaan kaivatessaan. Mikään ei merkitse mitään, kunhan vain saan **vanhurskauden**. Ken tavoittelee tällä tavalla vanhurskautta, hän saa sen, sillä Herra antaa sen janoavalle. Lisäksi hän saa sen sivutuotteena onnen ja autuuden. Jos onnea tavoittelet, et sitä saa. Mutta jos vanhurskautta tavoittelet, saat sen ja onnen.

Mitä sitten on vanhurskaus, josta Jeesus tässä puhuu. Se sisältää sekä vanhurskauttamisen eli Jeesuksen ansion ja ristien tähden armosta syyttömäksi lukemisen Jumalan edessä että pyhityksen eli Pyhän Hengen synnyttämän uuden elämän ihmisessä ja sen kasvun. Vanhurskauden tavoittelu on pyrkimistä eroon synnistä ja lähelle Jumalaa. Se lähtee siitä, että teemme parannuksen kaikista synneistämme. Tuomitsemme synnin elämässämme aivan riippumatta siitä, katsomme sen pieneksi vai suureksi. Se merkitsee turvautumista Jeesuksen veren täydellisesti puhdistavaan voimaan. Se merkitsee herkkyyttä syntiin nähden, synnin tuomitsemista ja hylkäämistä ja jättäytymistä Jeesuksen veren varaan. Jeesuksen ristiltä vuotaneeseen vereen on kätkeyty vanhurskaus ja uuden elämän voima.

Jos ja kun tavoittelemme vanhurskautta, saamme kokea sen ihmeen, että Pyhä Henki tyydyttää meidän nälkämme ja janomme Jeesuksen vanhurskaudella ja pyhyydellä. Jos siis haluat olla onnellinen, niin tavoittele vanhurskautta, tee parannus synneistäsi. Ei riitä, että teemme 95% parannuksen. Myös ihmishuhdesynneissämme parannuksen valon on saatava tuoda esiin pimeyden kätköt myös sen viimeisen

5% osalta. Suostu Jumalan pyhän valon tutkittavaksi. Tunnusta pimeytesi ja köyhyytesi, niin sinut ravi-
taan. Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa kokonaan.

Seurakunnan ja oman sydämen tila

Halki vuosien olemme joutuneet paljon rukoilemaan, että seurakuntamme voisi syttyä Hengessä pala-
vaksi, evankelioivaksi ja eläisi todeksi syvää Hengen yhteyttä. Toistaiseksi emme ole vielä saaneet vas-
tausta. Kesän aikana osa kirkossa käyneistä etsijöistä on jäänyt syrjään. Liian moni heistä vetäytyi pois
koskaan todella pääsemättä sisälle elämään. Toisaalta jo uskoon tulleiden sydämiä Saatana yrittää
kääntää pois Herrasta. Seurakuntalaisemme tarvitsevat kipeästi uudistusta Herrassa - muuten ei työllä
ole eteenpäin menemisen mahdollisuuksia.

Omalle kohdalle tämä ongelma tulee, kun ajattelee sanontaa: Millainen pappi, sellainen seurakunta.
Jos me tyydymme penseään kristillisyyteen laiminlyömällä "pohjallisen" parannuksen, vaikka Herra tar-
joamalla tarjoaa meille rikasta elämää yhteydessään, emme tuota onnettomuutta vain itsellemme, vaan
myös niille, jotka etsivät. He jättävät etsintänsä nähdessään meidän penseän kristillisyytemme. Väljäh-
tyneellä uskovalla ei ole rakkauden huolta ympäristönsä pelastumisesta, ja mikä pahinta, usein ei edes
oman sielunsa tilasta. "Herää valvomaan!" kehotus kuuluu tälle seurakunnalle. Se kuuluu myös suoma-
laisille. (JP)

Takayaman kesä

Ihminen kun on rajallinen voimissaan ja kaikessa tekemisessään, tarvitsee hän lepoa. Niin mekin pak-
kasimme lasten leirin jälkeen tavarat ja lapset autoon ja suunnistimme Sendaita kohti, lähettien lomaky-
lään. Saimme nauttia täydet neljä viikkoa mökkiläisen elämää. Päiväohjelmaan kuului aamulla tennik-
sen peluuta ja lasten aamuhartaus. Uinti tapahtui lämpimässä meressä lasten kelluessa laineilla uima-
renkaitten varassa. Läheteillä, joista suurin osa oli amerikkalaisia, oli yhteisiä kokoontumisia, sunnuntai-
na jumalanpalvelus ja lapsilla pyhäkoulu.

Ei ihmisille vaan Herralle

Itse olon saanut tyydytystä työstäni kahdeksanhenkisen perheen huolehtimisessa. On ollut hyvä antaa
voimiaan väsymykseen asti kodin ja kirkon hyväksi. Työtä ja vaivannäköä on elämä parhaimmillaan.
Eikö ole suurta saada kuluu Herran työssä. Raamattu kehottaa meitä tekemään kaiken niin kuin Herral-
le eikä ihmisille. Kaikki me uskovat olemme kutsutut rikkaaseen elämään - työhön ja vaivaan.

Älköön maailman rakkaus ja elintason tavoittelu viekö sydäntämme. Jos ajalliseen kiinnymme, olemme
hukassa. Kun kerran kuolemme jää kaikki tavara tänne. Mutta jos keräämme aarteita taivaaseen, pysy-
vät ne iankaikkisesti ja irrottautuminen täältä on helppoa. Tutki omaa sydäntäsi. Mikä on sinun aarteesi
ja kestäkö se kerran kuoleman edessä. Työtä on paljon niin kotimaassa kuin sen ulkopuolella. Maail-
massa on ahdistus, nälkä. On sekä leivän että sanan nälkää. Meidät on kutsuttu ruokkimaan. Sinulta
odottaa nälkäinen ruokaa, mutta joutuuko hän odottamaan turhaan? (LP)

20.11.1979 Aizumi

*"Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuk-
sen seisovan Jumalan oikealla puolella ja sanoi: "Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan
seisovan Jumalan oikealla puolella." Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat
kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaip-
pansa Saulus nimisen nuorukaisen jalkojen juureen. Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sa-
noi: "Herra Jeesus, ota minun henkeni!" Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä
lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois." Apt 7:55-60*

Kiina seminaari

Neljän päivä matka manner-Kiinan evankelioimisseminaariin muistutti mieleeni, että tapaninpäivä on
myös olennainen osa joulun sanomaa. Kirkko Kiinassa on joutunut kirjaimellisesti kulkemaan Stefanuk-
sen tietä. Mutta samasta syyistä kuin Stefanus kesti, on kirkko siellä kestänyt. Se on nähnyt sen, mitä
tämä maailma ei voi nähdä: Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen Kristuksen silloinkin, kun kivet lentävät.

Katse näkymättömään todellisuuteen

Usko on paljossa juuri sitä, että me saamme Jumalan Sanan kautta katsella sellaista todellisuutta, joka on väkevämpi kuin mitkään tämän maailman voimat ja vallat. Suuntaamalla mieleemme tätä näkymätöntä **todellisuutta** kohti me voimme kestää pelkäämättä ihmisiä. Hehän eivät voi meille tehdä mitään enempää kuin ruumiin tappa (Luuk.12:4-5). Se puolestaan ei merkitse kuolemaa Herrassa olevalle. Vapahtaja on elämän ja kuoleman Herra. Hänessä, mutta vain hänessä me voimme olla uskolliset kuolemaan asti ja päästä osalliseksi voittopalkinnosta. Siitä kuluneiden kolmen vuosikymmenen aikana lukemattomat määrät kiinalaisia marttyreja on tullut osalliseksi.

Seminaari pidettiin vuoristossa sijaitsevassa kristillisessä kurssikeskuksessa. Sinne kokoontui noin 100 japanilaista pastoria, lähetyssaarnaajaa ja maallikkoa syttymään näystä Kiinan kirkon avustamiseksi ja evankeliumin julistamiseksi tuhat miljoonaiselle kansalle myös Japanista käsin. Uskon, että jos Japanin kirkot syttyvät tälle näylle, ne tulevat saamaan myös uutta intoa ja uusia siunauksia oman maansa evankelioimiseenkin.

Valheeseen väsyneet kiinalaiset

Seminaariin oli tullut Hong Kongista kuusi manner-Kiinan työn erikoistuntijaa joukossa David Wang. Eräs runsas vuosi sitten Kiinasta Hong Kongiin paennut nuori (30) kristitty toi elävän todistuksen siitä, miten Herra johti hänet pelastukseen. Hän aloitti kulttuurivallankumouksen aikana vakaumuksellisella kommunistina ja punaisten kaartien jäsenenä. Myöhemmin erilaisten vaiheiden jälkeen, jotka sisälsivät Uuden testamentin lukemisen ja kristillisten radio-ohjelmien kuuntelua, hän etäännytti kommunismista ja päätti paeta Hong Kongiin, missä hän sitten pian sai kohdata pelastuksen Jeesuksessa. Hän kertoi, miten sukupolvi, joka on kasvanut vallankumouksen jälkeen Kiinassa, on nähnyt Maon yritysten toisensa jälkeen sortuvan ja epäonnistuvan. Ensin itse vallankumous 1949 ei tuonutkaan ihanneyhteiskuntaa, sitten "suuri harppaus" ei johtanutkaan toivottuun tulokseen. Kulttuurivallankumous ei tuonutkaan uutta ihmistä, vaan taloudellisen henkisen kaaoksen. Kokeilu toisensa jälkeen - kokeilu, joka tehtiin uhraamalla satoja tuhansia ihmishenkiä - osoittautui epäonnistumiseksi. Kaiken tämän läpikäynyt nuori polvi etsii ja kaipaa **totuutta**, ehdotonta, kestävää totuutta, jonka vain Jeesus Kristus antaa.

Kirkkoja avataan

Kiinan tilanteen muuttuminen viime kuukausien aikana on ollut merkittävää. Herra itse on ruvennut avaamaan ovia täysin suljettuun maahan. Se, mitä ovien raoista on tullut esiin, on ihmeellistä nähtävää ja kuultavaa. Syys-lokakuun aikana Pekingissä, Shanghaissa ja erällä muilla paikkakunnilla avattiin viisi uutta "virallista" kirkkoa. Eräs näistä, Shanghaissa täytyi ensimmäisenä sunnuntaina 1500 sanankuulijasta. Seuraavana sunnuntaina oli tulijoita 2000, sitä seuraavana 2500. Neljäntenä sunnuntaina oli pakko pitää kaksi jumalanpalvelusta. Kokoon tulleissa oli paljon nuoria. Virsiä veisattaessa puolet seurakunnasta itki, sillä he saattoivat ensi kerran yli kymmeneen vuoteen kokoontua julkisesti jumalanpalvelukseen. Laulut soivat sanoin kuvaamatonta ylistystä Herralle - ahdistusten keskellä on saatu nähdä Herra. Häntä voi ja saa koko sydäimestään kiittää.

Valtaiset herätykset vainojen keskellä

Ennen vallankumousta Kiinassa oli noin 2 miljoonaa protestanttista kristittyä, joista noin 800.000 oli ehdoolliselle oikeutettuja siis yli 15 -vuotiaita. Tänäpä on mahdotonta sanoa kuinka paljon kristittyjä maassa on, sillä he kokoontuvat kodeissa - ilman pastoreita, jotka yli kymmenen vuotta sitten vietiin vankiloihin, pakkotyöhön tai teloitettaviksi. Osa pastoreista on vapautettu viime kuukausien aikana. Eräs seminaarin esitelmöitsijöistä totesi, että vaikka kaikki ennen vallankumousta käytössä olleet kirkot avattaisiin, eivät kristityt mitenkään mahtuisi niihin. Edelleen erään perustellun arvion mukaan maassa olisi nyt noin 8 miljoonaa protestanttista kristittyä. Oli todellinen lukumäärä mikä tahansa, maassa on kuluneiden vuosien aikana koettu suurenmoinen herätys vainojen keskellä. Valtaosa kristityistä sijoittuu maan kaakkoisosaan rannikon tuntumaan, mutta kristittyjen karkottamisen ja pakkotyöhön lähettämisen seurauksena kodissa kokoontuvia seurakuntia on ilmestynyt aivan Kiinan äärimmäisiin rajamaakuntiinkin.

Raamattujen tarve huutava

On ymmärrettävää, että tällaisen kasvun kokenut Kiinan kirkko tarvitsee kipeästi Raamattuja ja muuta hengellistä kirjallisuutta. Raamatut suurelta osin poltettiin kulttuurivallankumouksen aikana. Jumala on puhunut tälle kirkolle, jolta puuttuu Raamattu, tunnustekojen, parantumisasihmisten, unien ja näkyjen kautta. Merkittävää varjelusta on myös koettu luonnonmullistusten keskellä. Mutta Raamatuista on todel-

la huutava puute.

Tänään voidaan Japanista ja Hong Kongista käsi tehdä kirjallisuustyötä lähes rajoituksitta. Japanilaisten ja länsimaalaisten matkalaukkuja ei tulleissa tutkita lainkaan. Kiinasta tulevat opiskelijat ja merimiehet ovat myös tärkeä haaste japanilaisille kristityille. Myös sydänten ovet ovat avautumassa. Oli todella rohkaisevaa nähdä seminaarissa, miten Jumala on aivan viime kuukausien aikana kutsunut useita nuoria kiinalaistyöhön. Japanissa on juuri saatu painosta valmiiksi kiinankielinen Uusi Raamatun käännös. Se on kirjoitettu yksinkertaistetuilla kirjoitusmerkeillä, jotka otettiin Kiinassa käyttöön vallankumouksen jälkeen. Käännöstyö aloitettiin jo kymmenen vuotta sitten ja se valmistui juuri sinä hetkenä, kun ovet Kiinaan alkoivat avautua. Jumala ajoittaa tekonsa oikein. Uutta käännöstä ymmärtävät myös vallankumouksen ilmapiirissä kasvaneet.

Radiotyö on saanut viime päivinä myös uutta tuulta siipiensä alle, kun palautetta Kiinasta on alkanut tulla todella runsaasti. Ovet Kiinaan ovat raottuneet, auki ne eivät vielä ole - maa on yhä uskonnonvastainen kommunisti-Kiina. Mutta nyt on työn aika.

Syrjinnästä

Japanin kipein yhteiskunnallinen kysymys on niin sanottu Doowa-ongelma. Se on japanilaisten keskinäistä syrjintää, jota voi verrata rotusyrjintään, vaikka mitään ulkoisia tai kielellisiä eroavaisuuksia ei syrjityllä ryhmällä ole muihin japanilaisiin verrattuna. Heitä on noin 5-8% väestöstä. Ryhmään kuuluutaan pelkästään syntyperän perusteella. Lain edessä tätä syrjintää ei saisi esiintyä, mutta laki ja elämän todellisuus ovat jyrkässä ristiriidassa keskenään. Avioliittojen solmimisessa ja työpaikkojen saannissa syrjintä ja siihen liittyvät voimakkaat asenteet tulevat kärjistyen esiin.

Syrjintä juontaa juurensa kauas menneisyyteen. Se on lujasti sidoksissa buddhalaiseen ihmiskäsitykseen. Suurkaupungeissa tämä syrjintä kansanosa on melko lailla sekoittunut muiden japanilaisten sekaan, mutta maaseudulla tilanne on toinen. Syrjityt asuvat yleensä omilla alueillaan, joiden läheisyyteen muut japanilaiset eivät mielellään muuta asumaan. Meidän kirkkomme lähistöllä noin kahden kilometrin etäisyydellä on kaksi tällaista aluetta, jotka ovat meille haaste ja ovat olleet rukoustemme kohteena jo pitempään. Parin henkilön seurusteluasioissa olemme saaneet kouriintuntuvasti kokea, miten vaikeasta asiasta on kysymys. Tällaista syrjintää ei voi lopulta tukahduttaa mikään muu kuin herätys Japanissa. Koreassahan vastaava syrjintä katosi kristillisen kirkon kasvun myötä. Vasta kun japanilainen pääsee näkemään, että ihmisen arvo on mitattavissa Jeesuksen veren kalliilla hinnalla, hänelle voi myös kirkastua, mitä todellinen tasa-arvo on. (JP)

Palavat kynttilät

Joulun ulkoiset kulissit näkyvät. Meidän tulee tuoda joulun todellinen merkitys ihmisille. Ensimmäisen joulun, Jeesuksen syntymän tähdenhän me lähetitkin olemme "aina maan äärissä". Kristitty on kuin joulu-kynttilä. Tosi kristityn tulee palaa sammumatta muulloinkin kuin jouluna. Jeesuksesta tietää valitettavan harva tässä maailmassa. Ulkonainen ja sisäinen ahdistus jatkuu suurimmalla osalla ihmiskuntaa myös jouluna. Miten osata auttaa lähimmäistä hänen kuormansa kantamisessa? Sen vaikuttaa Jumalan sana, kun panemme sen käytäntöön omassa elämässämme. Mutta vain harvat haluavat ottaa Jumalan sanan arvovalan omaa elämäänsä hallitsemaan. (LP)

18.1.1980 Aizumi

"Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö. Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, etkö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan." Jes. 43:18-19

Rohkeasti eteenpäin

Näemme Jumalan sanasta, millainen ihmissydan on sokeassa ja hillittömässä vallan, tavarain, edun ja voiton tavoittelemisessaan. Ennen Jeesuksen paluuta kunniansaan maailma ei voi välttyä ahdistusten ajasta. Mutta sen keskellä me saamme nostaa päämme ja rohkaista mielemme, koska me tiedämme, **kuka** tulee ja mitä Herran tulo tulee meille merkitsemään: **vapautusta**, joka on lopullinen voitto synnistä ja pääsy täydelliseen kirkkauteen Herran tykö.

Pimenevien näköalojen edessä meillä on täysi syy katsoa rohkaistuneina tulevaisuuteen: *"Katso, minä*

teen uutta, nyt se puhkeaa taimelle." Saamme parannuksesta ja syntien anteeksiantamisesta käsin liikkeelle lähtiessämme rohkeassa uskossa katsoa Jeesukseen, joka tekee uutta. Hän tekee uudestisyntyttävää ja uudistavaa työtään niin japanilaisten kuin suomalaistenkin sydämissä. Vielä on armon aika. Vielä on työn aika. Herra itse avaa vielä tien korpeen, niin että tulee aika, jolloin tästä epäjumalia ja mammonaa palvelevasta kansasta nousee suuri joukko pelastettuja. Uskomme, että ennen kuin Jeesuksen tuloa edeltävä täydellinen pimeys lankana yllemme, saamme vielä nähdä suuria Herran tekoja siellä, missä Herran nimeä ei ole vielä koskaan kuultu. Käykäämme siis rohkeasti eteenpäin työhön ja rukouspalveluun.

Harhaoppien verkko

Eräs kesällä kirkkoomme tullut nuori rouva ilmoitti, että hän siirtyy jehovantodistajien joukkoon. Kouriintuntuvasti saimme nähdä miten taitavasti sielunvihollinen suorittaa myrkkkykylvöönsä. Naapuruston rouva oli alkanut säännöllisesti "opettaa" Raamattua tälle etsijälle. Saimme tiedon liian myöhään. Harhaoppien menetelmät osoittavat, miten ratkaisevan tärkeätä olisi, että kuka tahansa uskova kykenisi antamaan oikeata Raamattu-opetusta henkilökohtaisella tasolla. Sitä varten täällä on julkaistu erinomaista materiaalia.

Rohkaisevaa

Pian tämän jälkeen Herra kuitenkin rohkaisi meitä, kun Tomotake -niminen rouva tuli uskoon. Hän on kesästä lähtien käynyt säännöllisesti kirkossa ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan Sanan vastaan. Hän saa paraikaa kasteopetusta, sillä hän luonnollisesti haluaa tulla kastetuksi. Myös hänen miehensä on osoittanut mielenkiintoa evankeliumia kohtaan osallistumalla evankelioimiskokoukseen, kansalaisjouluun ja hiljattain myös jumalanpalvelukseen. Yleisesti ottaen jumalanpalveluksiin on "kynnys kaikkein korkein". Heillä on kaksi tytärtä (4 ja 6), jotka käyvät pyhäkoulua. Tomotake-sanin välityksellä saimme aloitetuksi Raamattu-kerhon lapsille kerrostaloalueella, missä hän asuu. Hän toimii pyhäkoulun opettajana yhdessä Lean kanssa.

Ananin kirkolle tonttilahjoitus

Ananin kirkon naapurissa asuva kristitty rouva Okahisa-san lahjoittaa Ananin kirkkoa varten noin 500 neliön tontin nykyisen kirkon tuntumasta. Iloitsemme vilpittömästi tästä uhrialttiudesta ja toivomme, että Ananin seurakunta saisi oman kirkon mahdollisimman pian. (JP)

26.3.1980 Aizumi

"Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.

Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa.

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa." Matt. 5:3-12

Taivaan autuus

Autuas merkitsee onnellista. Jokainen ihminen haluaisi olla onnellinen. Mutta ihmisen eräs suurimmista onnettomuuksista on se, että hän kuvittelee, että onnea tavoittelemalla voisi tulla onnelliseksi. Jeesus osoittaa selvästi vuorisaarnan alussa, **mitä** meidän pitää tavoitella, jos mietimme onnelliseksi. Yllä olevien jakeiden kuvaama onni on viime kädessä sitä mitä koemme perillä iankaikkisessa kirkkaudessa, taivaassa.

Lopulta saamme periä uuden taivaan ja uuden maan (j. 3 ja 5), saamme kokea kyltymättömän halun viipyä Jumalan kasvoja katsellen hänen palavan rakkautensa syleilyssä (j. 6 ja 8). Täysi kirkkaus ja täysi yhteys Jumalan kanssa on se pohjaton lohdutus ja se riemu (j. 4 ja 12), joka tekee ihmisen onnelliseksi. Sanalla sanoen onnemme on päästä taivaaseen ja taivas on Jumala itse, Jeesus kanssamme. Taivaan

tekee taivaaksi Jumala ja Karitsa ja se, että saamme olla iankaikkisesti Pyhän Kolmiyhteyden kanssa. Siellä Jumalan palava rakkaus vuotaa virtana, kirkkaana kuin kristalli, meidän sydämiimme.

Jumalan tuli

Helvetti puolestaan on se iankaikkinen tuli, joka on valmistettu Saatanalle ja hänen enkeleineen - ei siis ihmisille - sillä kenenkään ei ole pakko joutua kadotukseen. Jeesus on valmistanut pelastuksen tien **jo-kaista** ihmistä varten. Ken siis joutuu kadotukseen, joutuu sinne omasta valinnastaan johtuen. Tämä loputon tuli ei ole sitä, että Saatanan ja hänen enkelinsä kiusaisivat onnettomia ihmisiä. Tällainen käsitys on peräisin buddhalaisuudesta eikä Raamatusta. Helvetti, toinen kuolema, tulijärvi ei lopulta ole mitään muuta kuin **Jumalan** tuli tai vielä yksinkertaisemmin Jumala itse. Sanoohan Raamattu: "Jumala on kulluttava tuli" ja "hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin". Ihmiselle, joka on erossa Jumalasta, synneissään, Jumalan pyhyys ja kirkkaus on kuluttava, polttava tuli, loputonta tuskaa ja kärsimystä. Sille taas, joka on puettu Jeesuksen vanhurskauden "suoja-pukuun" Jumala on **palava**, ihmeellinen rakkaus. Pelastumattomalle ihmiselle ei taivas eroa helvetistä, koska ihminen ei voi omassa varassaan seistä Jumalan edessä. Voimme siis sanoa, että koska on Jumala, on taivas ja koska on Jumala, on myös helvetti. Meidän vihollisemme ei viime kädessä ole Saatanan, vaan Jumalan, jos suhteemme häneen ei ole kunnossa. Siksi kehoitus: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa, on niin äärettömän vakava asia meille.

Tie sovintoon

Edellä olevissa jakeissa Jeesus kertoo tien Jumalan luo ja sovintoon hänen kanssaan. Hengellinen köyhyys, Jumalan edessä oman avuttomuutensa ja toivottomuutensa myöntäminen, on edellytys numero yksi. Niin kauan kuin kuvittelemme jotenkin selviytyvämmekin omin keinoinemme Jumalan valtakuntaan, se ei kuulu meille. Oman voimattomuutensa ja kelvottomuutensa tajunnut ihminen alkaa nähdä, että hänen pahin ongelmansa on synti, jolla hän on rikkonut Jumalan tahdon. Näin oman köyhyytensä tunteva alkaa murehtia ja itkeä omia syntejään. Tällaiselle ihmiselle kuuluu ihmeellinen lohdutus Jeesuksen suusta: "Sinä saat kaikki syntisi anteeksi, koska minä kannoin syntisi rangaistuksen Golgatan ristillä." Armahdettu ihminen ei enää voi pitää suurta ääntä itsestään, ei edes omasta kristillisyydestään. Hän on kaikessa riippuvainen Jumalan armosta Jeesuksessa. Hiljaisuus, nöyryys syntyy tästä.

Itsessään mahdoton, mutta armahdettu ihminen, saa sydämeensä uuden janon - ei enää janoa onneen - vaan janon saada täyttää Jumalan vanhurskautta elämässään. Joka etsii sitä, minkä Jumala näkee oikeaksi elämässään, ei voi enää kulkea toisen ihmisen ohi välinpitämättömänä. Hän tietää, minkä hinnan Jeesus verellään ja kuolemallaan on hänen lähimmäisensäkin vuoksi maksanut. Siksi hän alkaa osoittaa rakkautta ja laupeutta. Palvelunsa keskellä tällainen ihminen tajuaa, että ehdoton ehto Jumalan vanhurskaudessa elämiselle on puhtaan sydämen säilyttäminen. Siksi hän haluaa antaa omantuntonsa päivittäin Jeesuksen veren puhdistettavaksi ja sydämensä Pyhän Hengen yhä suurempaan hallintaan.

Sydämen puhtautta maistanut haluaa myös viedä rauhan sanomaa niille, jotka eivät sitä vielä ole joko ottaneet vastaan tai kuulleet. Näin hän pyrkii rakentamaan evankeliumin sanoman kautta rauhaa ihmisten ja Jumalan välille ja sitä kautta myös ihmisten keskinäisiin suhteisiin. Mutta aina on niitä, jotka eivät rauhan viestiä ota vastaan, vaan jopa nousevat viestin viejiä vastaan vainoten ja halveksien heitä. Mutta rauhan rakentajan ei tarvitse masentua tai sortua, koska hän kiinnittää katseensa iankaikkiseen valtakuntaan. Hänellä on toivo, joka ei järky. Hän on perivä Jumalan valtakunnan kirkkauden.

Näin kuvaa Jeesus vuorisaarnan alussa kristityn tien uudestisyntymisestä, pelastumisesta pyhityksen kautta taivaalliseen kirkkauteen. Autuas, onnellinen on se ihminen, joka on päässyt sovintoon Jumalan kanssa.

Evankelioinnista seurakunnan hoitoon

Seurakunnan toiminnan kannalta ensimmäinen työkaudemme oli ensisijaisesti evankeliointia, nyt tällä alkaneella toisella kaudella olemme joutuneet keskittymään seurakunnan hoitoon, paimentamiseen, sielunhoitoon, kasvattamiseen ja kouluttamiseen. Kysymys on ollut siis lähinnä syvyyskasvusta laajentumiskasvun sijasta. Uskon kuitenkin, että jos ja kun seurakunta saa kaavaa syvempään Herran tunteamiseen pääsemme jälleen myös uuteen ja entistä siunatumpaan ulospäin suuntautuvaan laajenemisvaiheeseen. Tähän tarvitsemme kuitenkin todella paljon Jumalan armoa. (JP)

10.6.1980 Aizumi

"Minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi." Ps. 73:28

Onnen ehdot

Usein aloitan keskustelun sellaisen japanilaisen kansa, joka ei ole milloinkaan aiemmin kuullut evankeliumia kysymällä häneltä, mitä onni on ja mitkä ovat onnellisen elämän ehdot. Onnellisen elämän ehtoina esitetään usein terveys, ystävät, menestys, asema, perhe, raha, rauha, kiitollinen mieli, ilo, rakkaus, toivo, vapaus. Kun listaa sitten tarkastelee, niin ehtojen joukossa on osa sellaisia, jotka ovat sinänsä hyviä asioita, mutta joita ilmeikään voi kuitenkin olla ainakin verrattain onnellinen. Sellaisia ovat terveys (sairas - pysyvästikin sairaas - voi olla onnellinen), raha (rikkaus ei ole onnen tae eikä köyhyys välttämättä onnettomuus), menestys (tappion kärsinytkin voi olla onnellinen), asema (vähäisin on usein onnellisempi kuin korkealle kivunnut - vaikka ylhäälläkin voi tuki olla onnellinen) jne.

Jäljelle jää kuitenkin joukko asioita, joita ilman ei missään tapauksessa voi olla onnellinen. Sellaisia ovat ainakin rauha, ilo, rakkaus ja toivo. Tässä kohden kysynkin sitten, mitä ne oikein ovat ja miten ne voi saada.

Rauha

Mitä rauha on? Tarkoitan tässä sydämen rauhaa, en niinkään ulkoista rauhaa, niin arvokas asia kuin sekin on. Onko rauha jonkinlaista sydämen tyyneyttä ja viileyttä, asioiden yläpuolella olemista niin, että mikään ei pääse järkyttämään mielen tasapainoamme. Jos rauha olisi tätä, se olisi vain ani harvojen saavutettavissa ja sen saavuttaneetkin ihmiset olisivat todennäköisesti kylmiä ja sydämettämiä ihmisiä. Ei, kyllä itkevä ja riemuitseva, tuskaa tunteva ja voimaansa uhoava voivat yhtä lailla omistaa rauhan. Rauha ei ole mielentila - jos se olisi sitä, niin kovin häilyvä olisi kristitynkin rauha.

Rauhan olemusta kuvannee hyvin lapsen käytös pimeällä. Pientä lasta ei hevin saa kulkemaan tutuintakaan polkua **yksin** pilkkopimeässä. Mutta kun isä tai äiti ottaa häntä kädestä kiinni, niin kulku sujuu. Pieni sydän saattaa kokea pimeyden yhä pelottavana, mutta kun vierellä on turva, voi kulkea eteenpäin. Rauhan omistamisen ehtona on sellainen **henkilö** välittömästi vierellämme, että voimme häneen nojautua, luottaa kaikessa ja joka tilanteessa mielialastamme riippumatta. Rauha on siis turvautumista **väkevään, luotettavaan henkilöön**, joka on aina tykönämme.

Ilo

Mitä sitten on ilo, joka on muuten merkittävästi sidoksissa kiitollisuuden kanssa. Miten ilo on saatavissa? Tietysti meillä on monenlaisia ilon aiheita kuten menestys, häät, lapsen syntyminen jne, mutta usein meillä ei ole iloa, vaikka elämämme olisi ilonaiheita tulvillaan. Täällä Japanissa kun ei ole vuorista puutetta, tulee silloin tällöin noustua vuoren huipulle yksinään. Kun sitten jalkojen alle leviää syvädyttävä maisema, niin usein valtaa sydämen ei vain ihastus vaan myös tunto siitä, että jotain puuttuu. Toivoisi, että vierellä olisi joku toinen esimerkiksi vaimoni, jolle voisi jakaa tämän maiseman.

Ilo on sitä, että voi jakaa sydämensä jonkun toisen kanssa. Kun saa jakaa sydämellä olevan asiansa, oli se sitten pieni tai suuri, hyvä tai paha, siten, että tulee todella ymmärretyksi ja toisaalta pääsee myös jotain oivaltamaan sen ihmisen sydäimestä, jolle asioitansa jakaa, niin se on iloa. Se on sitä päivittäistä pientä iloa, jota niin mielellämme odotamme kahvikupin äärellä kokevamme. Ilo on sydänten keskinäistä avoimuutta ja keskinäistä ymmärtämystä. Näin ollen ilon ehto on sellainen **henkilö**, jolle sydämensä voi avata ja joka avaa myös omansa.

Rakkaus

Mitä on rakkaus? Sanomattakin on selvää, että rakkaus tarvitsee kohteensa, jonkun **henkilön**. Oli sitten kysymys lapsiin, puolisoon, ystäviin kohdistuvasta rakkaudesta, sen perusluonne on itsensä luovuttamisessa toisen hyväksi tai vähintäänkin se on vapaaehtoista omastaan antamista toisen hyväksi.

Lopulta siis sekä rauhan että ilon että rakkauden ehto on sama: **toinen henkilö**. Mutta kuka tämä henkilö on ja millainen henkilö tulee ylipäänsä kysymykseen? Tässä tulemme evankeliumin ytimeen Jeesukseen Kristukseen. Vain hän on se Henkilö, johon voimme turvata kaikessa - kuoleman hetkelläkin. Vain hän ymmärtää meitä täydellisesti ja myös avaa Sanassaan Raamatussa meille sydämensä syvyydet. Hän on myös on luovuttanut itsensä kokonaan - aina ristin kuolemaan asti - meidän hyväksemme. Hänen luotaan löytyy rauha, ilo ja rakkaus. Mutta hänessä on myös **toivo**, sillä toivo ei ole sitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan, vaan toivo on sitä, **kuka** tulevaisuudessa on meitä vastassa.

Synti – ero Jumalasta

Näin sitten keskustelu jatkuu. Joudumme kysymään, **miksi** niin kovin harvat ihmiset näyttävät onnellisilta ja kaikei vielä harvemmat todella sitä ovat. Syy on synti, ihmisen onneton halu itseriittoisuuteen ja eroon tästä Henkilöstä. Edelleen keskustelu kulkee Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen kautta syntiongelman ratkaisuun ja uskon kautta avautuvaan tiehen Jeesuksen luo. Näin ensikertalainen saa kuulla jotain siitä Jumalasta, jonka lähellä me löydämme **onnen**. (JP)

12.9.1980 Aizumi

"Te itse olette meidän kirjeemme, joka on sydämeemme kirjoitettu ja jonka kaikki ihmiset lukevat. Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elävän Jumalan Hengellä, ei kivitaluihin, vaan sydämen lihataluihin." (2 Kor. 3:2-3)

Kristuksen kirjeenä oleminen tässä ajassa ei koskaan ole ollut helppo tehtävä, sillä tämä maailma vastustaa passiivisesti tai aktiivisesti Kristuksen sotilaita. Mutta me emme julista itseämme, vaan elävää Kristusta. Koska meillä on toivo Kristuksessa, olemme rohkeat.

Lean matka Koreaan

Kesäkuussa sain käydä Etelä-Koreassa. Matkan suoritimme laivalla, mikä on halvin mutta aikaa vievin vaihtoehto. Korea on maana vielä paljon jäljessä Japanin taloudellisesta kehityksestä. Ihmiset ovat luonteeltaan avoimia ja vilkkaita. Köyhän ja rikkaan välillä on suuri arvostusero. Pohjois-Koreasta tuleva sodan uhka on aina pinnalla. Moni ihminen sanoi sodan olevan piankin käsillä, kun sitä kysyin. Etelä-Korea on monen ahdistuksen ja pelon puristamana.

Ehkä nämä ahdistukset ovat olleet osatekijänä pannen kansan etsimään apua elävältä Jumalalta. Koreassahan on ollut valtavat herätykset, joiden hedelmänä on vahva ja elävä kirkko. Kirkkoja, suuria ja massiivisia kirkkoja, näkee kaikkialla. Eivätkä ne ole vain jonkinlaisia turistinähtävyyksiä, vaan kirkkoissa on elämää. Aamuisin klo 4 jälkeen kuuluu kirkkoista mahtava virrenveisuu ja ylistys. On joka-aamuinen rukoushetki, joka kestää noin tunnin puolitoista. Sunnuntaisin kirkot ovat täynnä. Monissa kirkkoissa on useampia kuin yksi jumalanpalvelus, jotta kaikki halukkaat mahtuisivat sisään.

Sain olla Seoulin suurimmassa kirkossa, jossa on 10 000 istumapaikkaa. Sunnuntaisin on tässä kirkossa kuusi jumalanpalvelusta. Ensimmäinen alkaa jo klo 7 ja seuraavat ovat kahden tunnin välein. Osallistuin järjestyksessä neljänteen jumalanpalvelukseen. Tulimme kirkolle puoli tuntia ennen jumalanpalveluksen alkua. Edelliset ihmiset tulivat juuri ulos, kun me uudet ihmiset kiirehdimme suorastaan juosten sisään varmistaaksemme istumapaikan. Paikat täyttyivät pian ja jäljelle jääville oli paikka rapuilla tai etuosan matolla. Edessä kuorissa istuivat kuorolaiset valkoisissa puvuissa. Myös puhallinorkesteri ja jousiorkesteri oli paikalla. Kirkon etuosassa oli kauniit urut. Virret säestettiin niillä. Veisuu oli niin väkevää, että tuntui kuin koko rakennus olisi vavahdellut ja tärisnyt. Minulle Japanista tulleelle lähetille tämän kaiken katsominen ja kokeminen oli kuin olisi ollut taivaan esikartanossa. Enkä voinut muuta kuin itkeä, sillä niin syvästi koin tuon kaiken. Rukoilin hartaasti, että Herra saisi Japanin kansankin murtaa ja antaa herätyksen kuten Korealle. (LP)

Pelastuksen perusta

Pelastuksemme historiallinen, suurenmoista ja lujaa perustaa on kokonaan meidän ulkopuolellamme sekä paikallisesti että ajallisesti. Se laskettiin Golgatan kummulla, kun Jeesus antoi henkensä meidän puolestamme. Kaiken monimuotoisen japanilaisen uskonnollisuuden yhteisenä nimittäjänä on keskittyminen ihmiseen, ihmisen sieluun ja siinä yhä syvemmälle ja syvemmälle menemiseen. Kysymys on siis uskonnollisen kokemuksen hankkimisesta. Tietysti aito hengellinen kokemus kuuluu myös kristilliseen uskoon, mutta sellainen ei voi syntyä muuten kuin siten, että suuntaamme sydämemme ja mieleemme kokonaan meidän ulkopuolellamme tapahtuneeseen Jeesuksen pelastustekoon: Golgatan kärsivään Jeesukseen ja ylösnouseeseen Herraan.

Koska pelastus on Jeesuksen kärsimyksen varassa, se on varma ja iankaikkinen. Koska Jumalan rakkaus ilmestyy meille Jeesuksen vuodatetussa veressä ja kuoleman voittaneen Kuninkaan kirkkaudessa, tiedämme, että olemme turvatut. On käsittämätön ihme, että Jumala rakastaa minua, syntistä ja saastaista ihmistä, eikä vain jonkin verran, vaan yhtä paljon kuin hän rakastaa omaa rakasta Poikaansa Jeesusta Kristusta. Jeesuksen tuskan tähden Jumala on julistanut minut vanhurskaaksi, täydelliseksi ja taivaaseen kelpaavaksi – mikä rakkauden ihme!

Tosi hengellinen kokemus nousee tästä ihmeestä. Voi meitä, jos asetamme mitään, parhaimpia hengellisiä kokemuksiakaan, tämän Jeesuksen Golgatan ihmeen lisäksi tai rinnalle sitä hämärtämään. Niin tehdessämme olemme kuoleman vaarallisessa tilanteessa. Sillä pelastus on **vain** Jeesuksen Golgatan uhrissa, mitä siihen lisätään on kaikki pahasta. Keskittykäämme Jeesukseen!

Kastejuhla ja häät

Elokuun viimeisenä sunnuntaina saimme viettää seurakunnassamme juhlaa, kun Masashi Hamagaki -niminen lukion ensiluokkalainen pian 17 täyttävä poika kastettiin. Hän asui pienenä lähellä kristillistä kirkkoa ja kävi pyhäkoulua. Myöhemmin hän kansakouluaikana oli tekemisissä jonkun aikaa katolisen kirkon ja jehovantodistajien kanssa, mutta erään evankelioivan radio-ohjelman kautta hänet opastettiin erääseen Tokushiman kristilliseen kirkkoon kolmisen vuotta sitten. Maantieteellisistä syistä hän siirtyi Yoshinogawan seurakuntaan puolitoista vuotta sitten, mistä lähtien hän on saanut kasteopetusta. Tämän vuoden keväällä hän aloitti kristillisen lukion Matsuyamassa, Shikokun länsiosassa asuen koulun asuntolassa. (JP)

18.11.1980 Aizumi

"Ja Sakkeus tuli nopeasti alas ja otti hänet iloiten vastaan. Ja sen nähdessään kaikki nurisivat sanoen: "Syntisen miehen luokse hän meni majaillemaan." Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: "Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin." Niin Jeesus sanoi hänestä: "Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on." Luuk.19:6-10

Pelastus japanilaisessa uskonnollisuudessa

Japanilaisille uskonto merkitsee useimmiten jonkinlaista opetusta eli tietä, jota ihmisen tulee noudattaa ja seurata. Sen seurauksena ihminen saa sitten uskonnosta riippuen erilaisia ajallisia ja tuonpuoleisia etuja elämäänsä. Opetusta, tietä, noudattaen voidaan saavuttaa "pelastus", jolla tarkoitetaan uskonnosta riippuen eri asioita. Pelastus voi olla valaistumista tai elämän perussalaisuuksien oivaltamista tai huolista vapaata onnellista elämää jne. Olennaista kuitenkin on, että on **tie**, jota **ihminen** kulkee.

Kristillismielisyys ilman pelastusta

Raamatussa pelastus tarkoittaa jotain aivan muuta. Sakkeuksen pelastumiskertomus kertoo selkeästi, mitä se hänelle merkitsi ja miten se tapahtui. Kristityksi tulemiseen ei riitä, että uskotaan Raamatun opetus ja yritetään sitä niin hyvin kuin taidetaan noudattaa. Sellainenhan ei pohjimmiltaan eroaisi japanilaisesta pakanoudesta mitenkään. Raamatun ohjeiden noudattamisyhteydet johtavat vain kristillismieliseen elämäntapaan, joka on yhtä kaukana todellisesta pelastuksesta kuin Jeesuksen vertauksen hiekkalle rakennettu rakennus ja kalliolle rakennettu rakennus. Myrskyn tullen se sortuu eikä siitä ole mitään apua Jumalan pyhän tuomioistuimen edessä. Kristityksi tuleminen, raamatullinen pelastus on jotakin paljon enemmän ja suurempaa.

Kadoksissa

Sakkeuksesta sanotaan, että hän oli tullimiesten esimies ja rikas. Hän oli saavuttanut rikkautensa asemansa perusteella ja osaksi pettämällä ihmisiä veronkannossa. Ihmiset tiesivät sen hyvin ja vihasivat ja halveksivat häntä sen vuoksi ja erityisesti, koska hän oli antautunut yhteistyöhön roomalaisten miehitysjoukkojen kanssa. Hän oli korkeasta asemastaan huolimatta yksinäinen mies, jonka luona tuskin kävi ihmisiä kyläilemässä. Raha ei kyennyt tyydyttämään hänen sydäntään. Ilmeisellä tavalla hän kaipasi jotain parempaa elämäänsä. Omissa silmissään hän näki yksinäisyytensä ja tyydyttämättömän sydämensä, ympäristö tuomitsi hänet syntisenä, mutta ratkaisevinta oli, että Jumalan silmissä hän oli **kadoksissa**.

Jeesus etsii kadonneen

Jeesus tuli Jerikoon nimenomaan etsimään ja pelastamaan Sakkeuksen. Tämä tullimies halusi nähdä Jeesuksen osaksi uteliaisuudesta osaksi ehkä siksi, että hän kaipasi elämäänsä jotain, ja osaksi ehkä siksi, että oli kuullut Jeesuksen oppilaiden joukossa olevan myös entisiä tullimiehiä.

Jeesus kutsui itsensä Sakkeuksen kotiin siksi, että hän halusi kahden kesken selvittää Sakkeuksen sydämen ongelmat ja valloittaa hänen sydämensä rakkaudellaan. Samalla hän halusi osoittaa ihmisjoukoille, että Jumalan etsivä rakkaus ei tunne mitään rajoja eikä ennakkoluuloja. Jeesus on tullut etsimään **kadoksissa** olevia.

Mullistava muutos

Jeesuksen kohtaaminen vaikutti Sakkeuksessa mullistavan muutoksen. Hänen yksinäinen sydämensä täyttyi ilolla, jonka vain henkilökohtainen suhde, läheinen yhteys Jeesukseen voi antaa. Hän, joka oli aikanaan asettanut tavoitteekseen rahan ja omaisuuden kartuttamisen, oli nyt valmis antamaan puolet omaisuudestaan köyhille kohdattuaan Jeesuksessa suunnattomasti arvokkaamman kuin kaikki ajallinen. - Kenen meistä mieleenkään on juolahtanut, että mekin voisimme antaa **puolet** omaisuudestamme tarpeessa oleville? - Sakkeuksen arvomaailman muutos oli todella hätkähdyttävä. Hän, joka oli ennen ollut valmis pettämään ihmisiä, muuttuikin totuudelliseksi julkisesti tunnustaen aiemmat väärytensä sekä oli valmis korvaamaan aiheuttamansa väärydet - ei vain korkoineen vaan nelinkertaisesti. Mikä tärkeintä mies, joka oli ollut Jumalaa paossa, Jumalalta kadoksissa, oli löytynyt ja saanut elämänsä **pelastuksen**, elävän yhteyden Jumalaan Jeesuksen kautta.

Mikä sai tämän valtavan muutoksen aikaan tässä miehessä? Päätöskö lähteä uudelle tielle seuraamaan uutta opetusta? Ei varmasti! Tai ehkä hänen ennakoita suorittamansa valmistelut ja hyvät työt ja ponnistelutko? Mitään sellaisia ei ollut havaittavissa. Tämän muutoksen sai aikaan se, että Sakkeus sai kohdata **miehen ja Jumalan Pojan**, Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisesti. Jeesuksen rakkaus, joka täyteydessään loistaa Golgatan ristiltä, **muutti** hänet, koko hänen arvomaailmansa meni pääläelleen.

Kristillinen pelastus

Mitä siis on pelastus? Yhdellä lauseella sanottuna: Se on Jeesuksen, Henkilön, kohtaamisen seurauksena tapahtuva muutos.

Jos haluat osalliseksi uudesta elämästä, iankaikkisesta elämästä, sinun on päästävä henkilökohtaiseen yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa. Hän muuttaa sinut. Tie hänen tykönsä on tänäänkin avoin. Hän itse kutsuu sinua sanassaan ja tahtoo astua sydämeesi asumaan Pyhän Hengen kautta. Avaa sydämesi hänelle sellaisena kuin **nyt** olet! Jeesus etsii sinua!

Jeesus syntyi tähän maailmaan **etsiäkseen ja pelastaakseen sinut**. Sitä varten hän myös kävi veriiseen ristiin kuolemaan kantaen Sinun syntiesi rangaistuksen. Sitä varten hän lähettää sydämeesi Pyhän Hengen vakuuttaakseen sinut syntien anteeksiantamuksen lahjasta. Ota vastaan pelastuksen lahja, Jeesus, sydämeesi ja kiitä häntä. Se on suunnaton armo elämässä ja kuolemassa.

Video kotikokouksia

Videokotikokousviikolla vierailimme noin kymmenessä kodissa näyttäen evankelioivia video-ohjelmia ja jakaen Jumalan sanaa. Suuri osa kodeissa saavutetuista ihmisistä oli sellaisia, jotka eivät ole koskaan kirkkoon asti uskaltaneet.

Vammais- ja radiotyötä

Kirkkoomme tuli ensi kertaa Kumiko Konishi niminen noin 20 -vuotias vammainen. Hän asuu kirkoltamme vain muutaman sadan metrin päässä. Hän oli saanut lahjoituksena sähkökäyttöisen rullatuolin ja pääsee näin ollen verrattain mukavasti liikkeelle. Osin hänen kontaktinsa avulla meille avautui ovi Ishiin kauppalassa sijaitsevaan Yuuseien -nimiseen vammaisten uuteen kuntouttamislaitokseen, jossa on noin 50 eri asteista vammaista. Kävimme myös siellä pitämässä videokokouksen syyskuussa ja lokakuussa seurakuntajuhliemme yhteydessä konsertin pitänyt Gloria Singers - lauluryhmä kävi samana päivänä pitämässä konsertin vammaisille.

Usein Japanissa on erittäin vaikeata saavuttaa eri laitoksissa olevia kärsiviä ihmisiä syystä, että uskonnollinen toiminta on kielletty kuntien, läänien ja valtion ylläpitämissä laitoksissa. Kuitenkin evankelioiva radiotyö on eräs kanava, jonka kautta voimme näitä ihmisiä lähestyä. Kansanlähetyks tukee tällä hetkellä kahta radio-ohjelmaa täällä Japanissa.

Billy Grahamin suurokokoukset

Lokakuu merkitsi Japanin satavuotiselle lähetyshistorialle suurtapahtumaa, kun Billy Graham tuli pitämään suurokokouksia neljässä eri paikassa: Okinawalla, Osakassa, Fukuokassa ja Tokiossa. Kussakin paikassa pidettiin 2-6 päivän mittaiset ristiretket urheilustadioneilla. Ihmisiä kokouksiin tuli odotettua enemmän joka ilta 17-40 000. Yhteensä niissä oli kävijöitä noin 328 000 henkeä, joista noin 10% ilmoitti julkisesti halunsa uskoa Jeesukseen kävelemällä katsomosta kentälle. Me osallistuimme Osakan kokouksiin. Tosin noin viiden tunnin matka suuntaansa aiheutti sen, että vain 7 henkeä meidän kirkostamme pääsi mukaan. Iloitsimme suuresti Billy Grahamin yksinkertaisesta evankeliumin julistuksesta ja palasimme siunauksen saaneina takaisin.

Seurakuntajuhlat

Pidimme seurakuntamme ensimmäiset seurakuntajuhlat, jotka sisälsivät kahdeksan erityyppistä tilaisuutta. Ne alkoivat Gloria Singers -lauluyhtyeen konsertilla, jossa oli myös vierailuva puhuja pastori Hiraoaka Wakayamasta. Lauluyhtye kiertää Japania ja laulaa ylistystä Herralle konserteissa ja kirkoissa. He esittävät hengellisiä lauluja ja Gospel folkia. Täytyi vain iloita siitä, miten aidosta ja vilpittömästä sydäimestä he lauloivat ja todistivat Herrasta. Yhtye muodostuu kahden kristityn kodin pojista. Toisessa perheessä on 7 lasta ja toisessa 12. Molemmat ovat naapureita ja kummankin perheen jokainen lapsista on henkilökohtaisessa uskossa Jeesukseen Kristukseen.

Kuunnellessani heidän todistuksiaan sain suuren rohkaisun ajatellessani omia lapsiani ja heidän iankaikkista kohtaloa: *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perhekesi pelastutte!"* Inhimillisesti ajatellen konsertti oli paras tilaisuus, minkä seurakuntamme lyhyen historiansa aikana on täällä saanut pitää. Musiikilla on todella tärkeä tehtävä Herran nimeä julistettaessa. Mistä Herran ylistys puuttuu, puuttuu paljon. (JP)

7.2.1981 Aizumi

"Siihen aikaan kuningas Herodes... mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen veljen... Hän sen lisäksi vangitutti Pietarinkin... mutta seurakunta rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen edestänsä." Apt 12:1-5

Rukousherätys vainon keskellä

Apostolien tekojen luku 12 puhuu alkuseurakuntaa kohdanneesta uudesta vainoaallosta, jossa apostoleista ensimmäisenä joutui kärsimään marttyyrikuoleman Jaakob ja Pietariin joutui vangiksi. Inhimillisesti tilanne näytti toivottomalta. Herra ei ollut säästännyt omaa apostoliaankaan Saatanan ja tämän maailman raivolta. Olisiko nyt Pietarinkin vuodatettava verensä? Kaiken tämän keskellä seurakunta koki ennen näkemättömän rukousherätyksen. Se rukoili yötä päivää Pietarin puolesta. Jumalan suunnitelma Pietarin kohdalla oli toinen kuin Jaakobin kohdalla. Hänkin oli vielä vuodatettava verensä Jeesuksen nimen tähden, mutta hänen aikansa ei ollut tullut vielä.

Tässä tilanteessa Pietarin luottamus ja usko Herraan oli ihmeellinen. Kun seurakunta valvoi ja rukoili, hän nukkui kaikessa rauhassa vartijoihinsa sidottuna, vaikka tiesi seuraavan päivän todennäköisesti merkitsevän hänelle kuolemantuomiota. Mutta Herra kuuli seurakunnan rukoukset ja enkelinsä välityk-

sellä vapautti Pietarin. Hän tuli yöllä rukoilevan seurakunnan luo. Mutta rukoilijoille tuotti erittäin suuria vaikeuksia uskoa, että hän oli vapaa. Jumala oli antanut ihmeellisemmän ja suuremman vastauksen kuin rukoilijat edes olivat jaksaneet uskoa. Käsittämätön on Herran armo! hän antaa meille enemmän kuin edes ymmärrämme anoa!

Eevan ja Erikin kuolema

Viime päivinä Aostolien tekojen 12 luku on eletty uudestaan. Eevan ja Erikin vuodatettu veri on herättänyt teitä Suomessa rukoilemaan meidän lähettien puolesta enemmän kuin koskaan. Se on todella tunnut täällä. On ollut suorastaan nöyryyttävää lukea rukouksen läpätunkemia kirjeitä, joita runsaasti olemme viime viikkoina saaneet. Marttyyrien veri on seurakunnan siemen, sikäli kuin saamme pysyä murretulla ja rukoilevalla paikalla edelleenkin. Olemme paljon joutuneet kyselemään, minkä vuoksi teemme täällä työmme - evankeliuminko tähden vai ehkä joistakin toisarvoisista vaikuttimista. Kunpa voisimme aina olla valmiit antamaan henkemme Herralle, jolle me kuulummekin. (JP)

15.4.1981 Aizumi

*"Sillä meidän vielä ollessamme **heikot** kuoli Kristus oikeaan aikaan **jumalattomien** edestä ... Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme **syntisiä**, kuoli meidän edestämme ... Kun vielä olimme Jumalan **vihollisia** tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta... vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme." Room. 5:1-11*

Oma sydän

Roomalaiskirjeen viidennen luvun alku kertoo, millaisten ihmisten tähden Jeesus kuoli. Hän kuoli heikkojen, jumalattomien, syntisten ja Jumalan vihollisten puolesta. Kun katsahdamme omaan sydämeemme, ei ole vaikeata tunnistaa heikkouttaan kiusauksissa, pientenkin vaikeuksien keskellä, sairauden ja kivun iskiessä, ihmisten painostuksen edessä. Lihamme puolesta olemme myös täysin jumalattomat, olemme vailla kiinnostusta Herraan ja iankaikkisiin, valmiit hymähtämään "uskonnolliselle" intoilulle, kiintyneet itseemme ja kaikkeen ajalliseen. Edelleen sana syntinen kuvaa tilaamme ihmisten edessä jännittyneissä tai katkerissa ihmissuhteissamme ja Jumalan pyhien kasvojen edessä. Lihamme puolesta olemme synnin täysin läpätunkemia, kadotuksen ansaitsevia, himojen, itsekkyyden, ylpeyden ja kovuuden täyttämiä. Niin lopulta olemme lihamme puolesta kapinassa Jumalaa vastaan, syyttämässä häntä elämämme ongelmista jopa kiroamassa Luojaamme. Raamatun kuva meistä on oikea: Olemme heikot, olemme jumalattomat, syntiset ja Jumalan vihollisia.

Evankeliumi

Mutta - ja tästä mutta sanasta alkaa ihmeellinen evankeliumi - Jeesus kuoli ristillä juuri heikkojen, jumalattomien, syntisten ja Jumalan vihollisten tähden ja puolesta. *"Eivät terveet tarvitse parantajaa. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen."* *"Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on."*

Mitä Jeesuksen kuolema meille sitten merkitsee? Mitä etua, hyötyä siitä on? Tähän kysymykseen vastaa samainen Roomalaiskirjeen 5. luku. Jeesuksen kuoleman kautta saamme seuraavat viisi lahjaa:

Uusi suhde Jumalaan

Jeesuksen kuoleman kautta saamme uuden elävän suhteen Jumalan kanssa - tulemme **sovitetuiksi**. Saamme **kaikki** syntimme anteeksi ja Jumalan Isän sydän kääntyy meidän puoleemme. Vihamiehet löytävät toisensa. Pelko ja ahdistus vaihtuu turvallisuuteen ja laupeuteen. (jae 10)

Jeesuksen kuoleman kautta pääsemme **rauhaan** Jumalan kanssa. Sotatila on ohi ja saamme käydä kaikkine asioinemme rohkeasti kaikkein pyhimpään asti. Hän antaa kestävän levon. (jae 1)

Jeesuksen kuoleman kautta saamme elävän **toivon**, varmuuden siitä, että saamme pääsyn iankaikkiseen kirkkauteen. Olemme taivaan valtakunnan perilliset Jeesuksen testamentin nojalla. (jae 2)

Jeesuksen kuoleman kautta saamme **ilon** - saamme ilon (kerskauksen) pelastuksesta. (jae 2) Saamme iloita myös ahdistuksista (jae 3), sillä niiden kautta kasvamme Jeesuksen tuntemisessa ja lopulta saam-

me vielä iloita Jumalasta itsestään (jae 11) - siitä, että hän on sanomattoman hyvä ja että saamme jakaa kaiken yhdessä taivaallisen Isämme kanssa.

Vihdoin Jeesuksen kuoleman kautta saamme lahjaksi Jumalan **rakkauden** niin, että meidät puetaan Jeesuksen vanhurskauteen ja niin, että Pyhän Hengen kautta Jumalan rakkaus vuotaa sydämiemme syvimpiin sopukoihin asti. (jakeet 8 ja 5)

Kaikki tämä, siis **sovitus, rauha, toivo, ilo ja rakkaus** annetaan Jeesuksen kuoleman tähden **heikoille, jumalattomille, syntisille, Jumalan vihollisille**. Eikö tämä ole ihmeellistä armoa ja rakkautta. Jokainen, joka avaa sydämensä ja ottaa vastaan Jeesuksen, tulee ilman mitään ennakkoehtoja kaikesta tästä osalliseksi. Pelastus on Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tuottama rakkauden ihme.

Seminaarit

Pidimme ensimmäisen avioliitto- ja perhe-elämään liittyvän seminaarin. Se rohkaisi jatkamaan niitä vastaisuudessaakin.

Perhe

Tapanin päivänä kiipesimme eräälle vuorelle etsimään lunta lastemme iloksi. Sillä matkalla vanhin poikamme (5) vilustui ja sairastui erittäin rankkaan virustautiin, joka vei ensin veren trombosyytit lähes nolllille, niin että hänestä vuosi verta eri puolilla ruumista ja sitten myöhemmin leukosyytit. Ihmeen kautta hän kuitenkin parani kolmen kuukauden sairaalajakson jälkeen. Myös Jorma sai saman viruksen ja makasi korkeassa kuumeessa kuukauden kotona. Lea oli sairaalassa poikaamme hoitamassa ja oli samalla odotusajan loppuvaiheessa. Viikkoa sen jälkeen, kun he olivat päässeet sairaalasta syntyi seitsemäs lapsemme Kaarina 19.3. (JP)

23.6.1981 Aizumi

"Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa." Kol. 3:1-4

Rajakokemuksia

Videokotikokoussarjassa katselimme erittäin mielenkiintoista ohjelmaa. Siinä oli haastatteluraportti kolmesta henkilöstä: yhdestä korealaisesta, amerikkalaisesta ja japanilaisesta, joilla oli yksi yhteinen kokemus. Kaikilla heillä oli kuolintodistus eli kaikki kolme olivat kuolleet, mutta sitten tunnin, muutaman tunnin tai parin päivän kuluttua heränneet henkiin. Tältä ajalta heillä oli kerrottavanaan kokemuksensa, joissa yhteisenä piirteenä oli se, miten heidän sielunsa kuolinhetkellä siirtyi hetkessä pois ruumiista, jonka he saattoivat kuitenkin nähdä ikään kuin ylhäältä.

Kaksi heistä siirtyi ihmeelliseen valon ja kirkkauden valtakuntaan, jossa oli suunnaton joukko ihmisiä ylistämässä keskellä olevaa tavattoman kirkasta Jeesusta. Musiikki ja värit olivat sanoinkuvaamattomat. Korealainen sai nähdä, miten hänen koko elämänsä oli yksityiskohtia myöden kirjoitettu elämän kirjaan, mutta kaikki oli Jeesuksen veressä anteeksi annettu. Hän sai myös maistaa hedelmää, joka avasi hänet näkemään uusia hengellisiä totuuksia. Hän sai nähdä myös aiemmin kuolleen vaimonsa ja myös tulevan oman paikkansa taivaassa, johon hänellä ei ollut vielä kuitenkaan lupa jäädä, koska hänen aikansa ei ollut vielä tullut. Hän näki, että taivaallisessa kaupungissa oli kuin kolme eri tasoa: Jeesukseen uskovat Jeesuksen palvelijat ja marttyyrit, jotka kuin tanssiva valomeri ylistivät Jeesusta. Kirkkauden valtakunnassa aika tai etäisyys eivät merkinneet mitään. Yhdessä hetkessä voi siirtyä hyvin etäällä olevaan paikkaan. Kun hän palasi ruumiiseensa, se oli siirretty jo kirkkoon hautajaisia varten. Amerikkalainen mies sai myös keskustella Jeesuksen kanssa. Hän totesi myös, että kirkkaudessa ei ollut kaikkia henkilöitä, joiden hän tiesi kuolleen.

Kolmas henkilö, japanilainen, kuoli Nagoyan yliopistollisessa keskussairaalassa 24 -vuotiaana kärsittyään pienestä pitäen heikosta terveydestä. Tämä Sogabe -niminen nainen oli ennen kuolemaansa kokenut jo useita kertoja tajuttomuus ja valeskuoleisuus tiloja, mutta nyt aivoverenvuodon seurauksena sydän pysähtyi, aivotoiminta lakkasi ja veren paine laski. Näin ollen hoitava lääkäri totesi kuoleman tapah-

tuneen ja ilmoitti asiasta hänen isälleen, joka saapui toiselta puolen Japania paikalle muutaman tunnin kuluttua.

Se, mitä Sogabe-san kuoltuaan koki, oli jotain aivan muuta kuin aiemmat valekuolematilat tai unet. Kun hänen sielunsa irtaantui ruumiista, kaikki oli suoranaista siihenastisen elämän jatketta. Hän joutui puoli-pimeään tilaan, josta hän ei päässyt eteen eikä taakse. Siinä hän joutui katselemaan omaa elämäänsä, sitä miten hän oli ollut katkera ihmisille ja elämälle. Sen keskellä hän tajusi, miten hänellä ei ollut mitään yhteyttä Henkilöön, joka oli hänelle elämän antanut. Kokemus oli todella pelottava ja järkyttävä. Kun hän 5-6 tunnin kuluttua palasi ruumiiseensa, hän purskahti syvään itkuun. Itkun syy oli se, miten hän oli ollut täysin valmistautumaton kuolemaan eikä tuntenut sitä, joka oli hänen elämänsä antaja. Myöhemmin Sogabe-san tuli uskoon ja on Shimane -läänissä erään kirkon uskollinen jäsen. Korealaisen miehen kohdalla, joka elää tätä nykyä Seoulissa, kokemus merkitsi kaikenlaisen kunniahimon, tavaranhallun ja jopa ruokahalun menettämistä. Vain iankaikkiset ovat pysyviä, kaikki ajallinen on ohikiitävää.

Entä me?

Haastateltujen kokemuksissa ei tietenkään ole mitään uutta siihen nähden, minkä me hyvin Raamatus-ta tiedämme, mutta oli todella mielenkiintoista nähdä, miten tuon viikon aikana ohjelman nähneet noin 60 henkeä, joista 20 sellaista, jotka eivät ole käyneet kirkossamme, suhtautuivat kuulemaansa ja näkemäänsä. Oli niitä, jotka suoralta kädeltä totesivat: "Tuo ei voi olla totta". (Lue: Tuo ei saa olla totta.) Mutta oli taas niitä, jotka kyselivät: "Miten minun käy?" Eräs rouva totesi: "Vähän aikaa sitten näin merkillisen unen: Minua kehoitettiin tekemään parannus synneistäni, mutta minua hävettää niin syntini." Eräs kristitty mies taas totesi: "Vasta nyt tajuan, että minunkin on suunnattava katseeni iankaikkiseen todellisuuteen."

Tekemällä parannuksen - kääntymällä synnistä Jeesuksen puoleen tunnustaen syntinsä ja anoen anteeksiantamusta - ja uskomalla, että Jeesus kuoli ristillä hänen syntiensä tähden, voi jokainen valmistaa sydämensä iankaikkista kirkkautta varten. Niin voi saada varmuuden, että pääsee kirkkauden ja valon valtakuntaan Jeesuksen tykö. (JP)

18.9.1981 Aizumi

"Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman... Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa." Room. 6:2-3,11

Vanhurskautettu ja synti

Roomalaiskirjeeseen 6.luku pyrkii vastaamaan siihen väärään käsitykseen, että armosta, Jumalan lahjavanhurskaudessa, elävä pelastettu ihminen olisi muka vapaa tekemään syntiä, koska kuitenkin kaikki synnit saa Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman tähden anteeksi. Paavali osoittaa, että tällainen luulo voi perustua vain pelastuksen täydelliseen väärinkäsittämiseen. Kun ihminen pelastuu, uudestisyntyy "vedestä ja Hengestä" eli uskon kautta omistaa ensi kertaa omien syntiensä anteeksiantamukseksi Jeesuksen Golgatan uhrin tähden, hänelle tapahtuu ihmeellisiä asioita:

Jumala suorittaa taivaassa tuomiotoimen, jossa ihmisen hyväksi luetaan Jeesuksen synnitön ja täydellinen elämä ja Jeesuksen osaksi luetaan ihmisen syntinen elämä ja se tuomitaan ja rangaistaan lyhentämättömänä Jeesukselle Golgatan ristillä. Ihminen luetaan siis vanhurskaaksi eli Jumalalle kelpaavaksi ja taivaskelpoiseksi Jeesuksen ansion tähden. Samalla ihminen liitetään Jeesukseen Kristukseen niin, että Jeesuksen kuolema synnille tulee ihmisen kuolemaksi synnille (huom! synti ei kuole, vaan ihminen kuolee synnille) ja Jeesuksen ylösnousemus tulee ihmisen ylösnousemukseksi, niin että hän elää Jumalalle.

Kristukseen yhteen kasvaneet

Roomalaiskirjeen 6:2 sanoo selvästi, että pelastunut ihminen on kuollut synnille tai alkukielen aikamuotoa ajatellen **kuoli** uskoon tullessaan synnille kertakaikkisesti ja lopullisesti. Se tapahtui siis uudestisynt-

tymisen hetkellä. Ihminen liitettiin, kasvatettiin yhteen Jeesuksen kanssa. Se merkitsee sitä, että synti joka hallitsi ja orjuutti ja syytti ihmistä, ennen kuin hän tuli uskoon, on nyt menettänyt hallintavaltansa. Pelastunut ei ole enää synnin orja, vaan vapaa elämään Jumalalle.

Jos olet pelastunut, olet siirtynyt pimeydestä valkeuteen, kuoleman vallasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, lain alta armon alle, synnin vallasta Jeesuksen hallintaan, niin kuin Raamattu kautta linjan todistaa. Vanha ihmistemme kuoli todella lopullisesti ja elämme nyt kokonaan uutta elämää.

Vanha Aadam ja liha

Joka lukee tarkasti Raamattua, näkee, että sanat *vanha ihminen*, luonnollinen ihminen, ihminen Aadamin sukukunnan jäsenenä ja *liha* eli syntinen luontomme ovat eri asioita. Vanha ihminen on ihminen luonnollisessa tilassaan Aadamin jälkeläisenä synnin, kuoleman ja Saatanan orjana. Liha taas on uskovan ruumiissa, uskovassa asuva synnin lähde, joka siis säilyy jokaisessa uskovassa kuolemaan asti. Liha ei asu **mitään** hyvää. Roomalaiskirje 7:20 sanoo: *"Jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu."* Pelastuessamme vanha katoaa ja sijaan tulee kokonaan uusi, niin kuin 2 Kor. 5:17 todistaa.

Synnille kuollut

Nyt joku sanonee, että kokemus selvästi osoittaa, että uskovanakin olen kaikkea muuta kuin kuollut synnille. Näen, miten liha synnyttää kaikkinaisia synnin himoja minussa. On kuitenkin tärkeätä huomata, että kuolemamme synnille ja ylösnousemistemme Kristuksen kanssa uuteen elämään Jumalalle on yhtä vähän meidän **kokemuksemme**, kuin taivaassa tapahtunut vanhurskaaksi julistaminenkaan. Mutta se, että olemme synnille kuolleet ja Jumalalle eläviä, on **tosiasia**, jonka saamme uskon kautta lahjaksi pelastuksemme hetkellä. Siksi jae 11 kehottaakin meitä **pitämään** itseämme synnille kuolleina ja Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. Sana pitää ei suinkaan tarkoita, niin kuin usein luullaan, että meidän pitäisi kaikin voimin pitää itseämme kuolleessa tilassa, kaukana siitä. Sana pitää merkitsee ajatteleminen, mielessä pitämistä, tosiasian tunnustamista. Pelastettu ihminen, tiedä, kuka olet, äläkä unohda sitä! Olet kuollut synnille ja elät nyt Jumalalle.

Vapautettu mutta elää kuin orja

On siis vähintään outoa, että synnille kuollut ihminen vielä eläisi synnille ja synnissä. Asiaa havainnollistaneen kuva Amerikan sisällissodan päättymisen jälkeisillä ajoilla. Etelävaltioiden tappion jälkeen kaikki orjat julistettiin vapaaksi lailla. Maassa ei ollut sen jälkeen enää yhtään orjaa. Kuitenkin monet entisistä neekeriorjista vielä vuosia pelkäsivät entisiä isäntiään ikään kuin olisivat olleet edelleen heidän orjiaan. He eivät ymmärtäneet elää vapautensa mukaisesti. Orjan lailla käyttäytyvä vapaa ihminen on outo ilmestys.

Me olemme nyt vapaat synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta, olemme sisällä Jumalan valtakunnassa. Kun lankeamme syntiin, emme lankea orjina vaan vapaina Jumalan lapsina. Antakaamme siis itsemme Jumalan käyttöön ja palvelukseen ja vastustakaamme Saatanaa. Pyhän Hengen johdossa se on mahdollista. (JP)

18.9.1981 Aizumi

"Mutta se vanhurskaus, joka uskosta tulee, sanoo näin: 'Älä sano sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?' se on: tuomaan Kristusta alas, tahi: 'Kuka astuu alas syvyyteen?' se on: nostamaan Kristusta kuolleista. Mutta mitä se sanoo? 'Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi'; se on se uskon sana, jota me saarnaamme. Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." Room. 10:6-10

Uskonvanhurskaus puhuu

Eräessä laulussa sanotaan, että "taivaassa on autuutemme ja onnemme oleva suurempi kuin nyt, mutta pelastuksemme ei ole oleva sen varmempi kuin mitä se on nyt." Samasta varmuudesta puhuvat myös yllä olevat jakeet, joita nimittäisin Roomalaiskirjeen "joulu-evankeliumiksi". Sana vanhurskaus tulee muodosta vaa'an hurskaus, Jumalan vaa'alla mitattuna hurskas, Jumalalle täysin kelpaava olotila,

jonka ihminen saa Jeesuksen syntymisen, täydellisen elämän, kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuk-
sen tähden ottaa ilmaisen lahjana vastaan uskon kautta.

Jakeissamme uskon vanhurskaus on ottanut ikään kuin henkilöihminen ja alkaa puhua meidän usein
tarpeettomasti epäilevälle ja arkailevalle sydämellemme ihmeellistä sanomaa:

"Miten, sydän hyvä, sinä voisit kokea pelastusvarmuuden ilon? Olisiko Sinun jollakin tavalla saatava sy-
väallinen kokemus uskon salaisuudesta? Olisiko Sinun päästävä kokemaan yhdessä Marian ja Joosefin
kanssa, miten Jeesus tulee taivaasta ihmiseksi?"

Vanhurskaus vastaa itse asettamiinsa kysymyksiin:

"Ei tarvitse. Joulukuusi ei niin sydämeesi tule."

Mutta sydän esittänee vastaväitteen:

"Jotakin minun on kuitenkin koettava. Eikö minun ole ainakin päästävä maistamaan jotain Jeesuksen
ylösnousemuksesta, sen voimasta ja vaikutuksesta omassa elämässäni voidakseni olla varma pelas-
tuksestani?"

Mutta vanhurskaus vastaa lempeästi:

"Ei tarvitse. Jeesus tuli ihmiseksi, Jeesus kuoli ja nousi kuolleista, kiitos näistä tapahtumista Jumalalle!
Juuri siksi Sinun ei tarvitse tavoitella mitään erikoiskokemusta jouluna tai pääsiäisenä. Sen sijaan kuu-
le, Jeesus on jo Sinua aivan lähellä, aivan vieressäsi – niin jopa vielä lähempänä, Sinun sydämessäsi
sen **sanan** kautta, jonka olet kuullut ja jota jatkuvasti Raamatun ja julistetun sanan kautta kuulet. Ilo on
Sinulle siinä, että otat Sanan vastaan ja uskot sen juuri sinä Jeesuksen todellisena läsnäolona, jota se
totisesti on. Jeesuksen sana vakuuttaa Sinulle, että kaikki, mitä pelastustasi varten on tarpeen, on jo
valmista. Jeesuksen teot riittävät. Avaa sydämesi tälle ihmeelliselle Sanalle, Jeesus itse on siinä läsnä.
Niin saat ilon."

Lasten siunaus

Loka-marraskuun vaihteessa pidimme lapsityökoulutuskurssit, jotka ovat antaneet uutta intoa lapsityö-
hömme. Marraskuun puolella välissä on Japanissa perinnäinen juhla, jossa 7, 5 ja 3 -vuotiaat lapset
viedään shintotemppeleihin siunattavaksi puettuina hienoihin kimonoihin. Tänä vuonna otimme "mallia"
ja järjestimme kirkolla oman kaikenikäisille lapsille tarkoitetun siunaustilaisuuden, jossa pidettiin ensin
pyhäkoulu ja sitten jokainen lapsi siunattiin henkilökohtaisesti. Näin emme pyri ainoastaan järjestämään
epäjumalanpalvelukselle kristillistä vaihtoehtoa, vaan myös toteuttamaan raamatullista tehtävää siunata
lapsia. (JP)

16.2.1982 Aizumi

*"Alussa loi Jumala taivaan ja maan... Jumalan Henki liikkui vetten päällä. Jumala **sanoi**: 'Tulkoon vai-
keus'... Jumala **näki**, että vaikeus **oli hyvä**, ja Jumala **erotti** valkeuden pimeydestä. Ja Jumala kutsui
valkeuden päiväksi... Jumala pani valot taivaanvahuuteen... Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen,
Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala **siunasi** heidät." 1
Moos.1:1-28*

Miksi elän?

Tämän ajan ihmisen yksi peruskysymys kuuluu: "Kuka minä olen? Miksi ja mitä varten elän? Onko elä-
mällä mitään mieltä, tarkoitusta?" Aikamme ihminen on yrittänyt löytää vastauksen näihin kysymyksiin
esimerkiksi suhteuttamalla itsensä valtioon (elämän tarkoitus on sama kuin valtion hyvä, yhteiskunnan
kehitys) tai toiseen sukupuoleen (elämä on sukuvietin tyydyttämistä) tai omaisuuteen (elämä on omai-
suuden kartuttamista), mutta mikään tällainen ei voi ihmisen sydäntä tyydyttää. Aikamme ihminen, joka
ei tunne eikä tunnusta Jumalaa, elää epätoivossa, koska hänen mielestään ihminen on "kehityksen" tu-
loksena hyvä (ei siis syntinen tai langennut), mutta hän ei löydä elämälleen mitään mielekkyyttä tai ar-
voa.

Ketä varten elän?

Raamattu antaa kuitenkin meille selkeän vastauksen: Ihminen on langennut, synnin turmelema, mutta
siitä huolimatta Jumalan kuvaksi luotu ja sanomattoman arvokas. Hän on niin kallisarvoinen, että Juma-
la oli valmis antamaan oman Poikansa kärsimykseen ja kuolemaan saadakseen langenneen ihmisen
takaisin yhteyteensä. Hänen elämällään on mielekkäys. Ihminen luotiin Jumalan kuvaksi ja hänen elä-
mänsä mielekkäys ei ole siinä, **mitä** hän tekee, vaan **kenelle** hän työnsä tekee, **ketä** varten hän elää.

Ihminen luotiin elämään Jumalalle, rakastamaan Jumalaa ja vasta siinä yhteydessä, missä keskus ei ole ihmisen onni tai menestys, vaan se, että Jumala tulee suureksi ja saa ylistyksen ja kunnian, ihminen löytää todellisen sisällön elämälleen.

Jumalan kuvan piirteitä

Syntiin lankeemuksessa ihminen menetti Jumalan kuvaan kuuluvan vapauden, pyhyden, kyvyn rakastaa, puhtauden, rauhan, kyvyn ymmärtää ja elää totuudessa. Hänestä tuli synnin orja, Jumalan vihollinen. Hän kuoli hengellisesti. Kaikesta tästä huolimatta voimme vielä turmeltuneessa muodossakin löytää Jumalan kuvan piirteitä ihmisestä hänen iäisyysluonteestaan, minä -tietoisuudestaan, ymmärryksessään, arvostelukyvyyssään ja hallitsijan tahdossaan.

Voimme ymmärtää itseämme vasta, kun Raamatusta näemme, kuka on Jumala ja millaisiksi hän meidät loi. Ensiksikin näemme yllä olevasta 1. Mooseksen kirjan 1. luvusta, että Jumala on **luova** Henkilö. Se, että ihminen haluaa luoda, valmistaa uusia esineitä, uutta taidetta, harjoittaa musiikkia, rakentaa kaunista, johtuu siitä, että Jumala itse on uutta luova.

Edelleen sanotaan, että Jumalan Henki **liikkui** vetten päällä. Ihminen on liikkuva, toimiva, aktiivinen olento syntymästään asti. Jumala ei ole paikalleen pysähtynyt, vaan elävä ja toimiva. Siksi mekin Jumalan kuviksi luotuina haluamme toimia, vaikka toisaalta tarvitsemekin myös lepoa ja hiljaisuutta, niin kuin Jumalakin luomisen jälkeen.

Jumala loi **sanallaan**. Hän on puhuva, persoonallinen, kommunikoiva Henkilö. Jumalan puheessa on myös voima. Meidät on myöskin luotu puhuviksi, yhteyttä luoviksi persoonallisiksi ihmisiksi.

Jumalasta sanotaan, että hän **näki** luomansa **hyväksi**. Tästä tosiasiaista johtuu se, että me ihmisinä osaamme erottaa hyvän pahasta ja kauniin rumasta. Meillä on arvostelukyky, koska Jumala on arvoja määräävä Jumala.

Jumala on toiminnassaan **erottava**. Ihminen luotiin eritteleväksi, asioita luokittelevaksi, älylliseksi olenoksi, koska Jumala on sellainen.

Jumala **kutsui** luotujansa **nimellä**. Se merkitsee, että Jumalan kuvaksi luotuina meidätkin on kutsuttu etsimään uusia nimiä eli tutkimaan ja opiskelemaan Jumalan luomistekoja. Uteliaisuus, oppimishalu ja seikkailunhalu lähtevät siis siitä tavasta, jolla Jumala meidät loi.

Vielä Jumalasta sanotaan, että hän **päni** auringon, kuun ja tähdet radoilleen, hän loi säännönmukaisen ja lainalaisen luomakunnan. Sen vuoksi mekin haluamme elää järjestyksessä, säännöllisessä ja "pelisääntöjen" ohjaamassa yhteiskunnassa.

Lopulta Jumala **siunasi** luomansa ja antoi ihmiselle tehtävän hallita ja varjella muuta luomakuntaa. Jumalan luomina olemme kutsutut siunaamaan, rakastamaan Jumalan luomia ja erityisesti toinen toistamme.

Uudestisyntyminen palauttaa ihmisen aateluuden

Ihminen on saanut kuninkaallisen kutsumuksen Jumalan kuvana, mutta vasta uudestisyntynyt, Jumalan yhteyteen ja armoon palannut, ihminen voi aateluutensa tuntea ja elää Pyhän Hengen voimasta Jumalan kuvan mukaista mielekästä elämää **Jumalaa varten**.

Kami-ita, Itä-Tokushima ja Anan

Lähetit tarvitsevat kipeästi sielunhoitoa ja muuta hengellistä hoitoa sen lisäksi, että myös hallinnollisissa ratkaisuisissa tarvitaan kotimaan johdon kokonaisnäkemystä ja viisautta. Työalavierailun kohokohdaksi Yoshinogawan seurakunnan osalta muodostui Kami-itan kauppalassa 11 km päässä kirkoltamme sijaitsevan Shigeru ja China Miyazakin talon valmistumis- ja vihkimisjuhla. Lämminhenkisessä juhlassa Matti Väisänen korosti Jumalan rakkauden suuruutta. Jumalan rakkaus on käytännöllistä rakkautta. "Ihmisen Pojalla ei ollut mihän pänsä kallistaa", mutta meille seuraajilleen hän suuressa armossaan antaa tarpeemme: kodin asua ja paikan tehdä evankelioimistyötä. Miyazakien talo käsittää heidän perheasun-

tonsa lisäksi noin 30 hengen kokoustilaa, jossa alkoi seuraavanlaista toiminta: lasten pyhäkoulu, ja kahdesti kuussa nuorten piiri, Raamattu-piiri, naisten piiri ja muutamia englannin ryhmiä.

On ollut myös rohkaisevaa, kun Itä-Tokushimassa on voitu kastaa joulun aikana kaksi aikuista ja yksi lapsi. Ananin seurakunnassa ollaan taas innolla ryhtymässä uuden kirkkorakennuksen suunnitteluun ja rakennuspuuhiin, kun monien mutkien jälkeen kirkon tonttilahjoitus on voitu ottaa vastaan. (JP)

12.5.1982 Aizumi

"Tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu, olivat ikivanhastaan olemassa Jumalan Sanan voimasta ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomain ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään. Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että yksi päivä on Herran edessä niin kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niin kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niin kuin muutamat pitävät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen." 2 Piet. 3:5-9

Usko ja tiede

Pääsin hiukan "tuulettumaan" Kobessa pidettyyn kristittyjen luonnontieteilijöiden seminaariin, jossa keskusteltiin tieteen ja uskon suhteesta ja tieteen rajoituksista. Jokaisella tieteen harjoittajalla on aina jokin käsitys tutkimuksensa kohteesta, ennen kuin hän voi suorittaa luonnontieteen menetelmien edellyttämät kokeet ja havainnot. Niiden avulla hän pyrkii löytämään uusia lainalaisuuksia, jotka osaltaan muovaavat hänen käsitystään maailmasta.

Tieteen ja Raamattu-uskon yhteentörmäykset eivät tapahdu tieteen menetelmien, kokeiden ja havaintojen alueella, vaan maailmankäsityksen ja ihmiskäsityksen alueella. Mitä ympärillämme oleva luonto on? Kuka on tutkimusta harjoittava ihminen? Tieteellinen maailmankatsomus väittää, että todellista on ainoastaan se, mitä voidaan tieteellisillä menetelmillä (koe, havainto, säännönmukaisuus) tutkia. Kuitenkin jo tämä perusväite on sellaista, mitä ei voi tieteellisin menetelmin tutkia. Toisin sanoen, jotta väite, että "todellista ja totta on vain se, mikä voidaan kokeellisesti todentaa" olisi totta, se pitäisi voida kokeellisesti todentaa, mutta mitään sellaista koetta, jolla tämän ajatuksen todenmukaisuus voitaisiin todistaa, ei ole. Näin ollen tieteellinen maailmankatsomus on peruslähdekohdassaan ristiriidassa itsensä kanssa ja siis hyljättävä.

Mikä on sitten kristityn tiedemiehen lähtökohta? Mitä tulee kokeisiin ja havaintoihin tieteen menetelmänä, niin siinä ei ole eroa kristityn ja ei-kristityn tieteenharjoittajan välillä. Mutta kristitty tietää tutkivansa Jumalan luomistekoja. Edelleen hän tietää, että hän itse on Jumalan kuvaksi luotu, mutta synnin turmelema. Hän tietää, että synnin tähden ihminen on joutunut Jumalasta eroon ja hänen pyhän vihansa alaiseksi ja että hänen järkensä ja tunteensa ja tahtonsa on synnin turmelemat. Hän tietää, että oikean viisauden ja tiedon alku ja lähtökohta on siinä, että ihminen Jeesuksen uhrikuoleman kautta pääsee elävään yhteyteen Jumalan kanssa ja asettaa Jumalan kaiken elämänsä siis myös ajattelunsa hallitsijaksi ja Herraksi.

Edelleen hän tietää, että syntiinlankeemuksessa ihminen menetti kykynsä hallita, viljellä ja varjella luontoa. Tieteen tehtävä on pala palalta palauttaa ihmiselle tätä luonnon yli tapahtuvaa hallintavaltaa, mikä on Jumalan tahto ihmiseen nähden. (1. Moos. 1:28) Näin ollen raamatullinen pelastususkon (2.uskonkappale) ja tieteenharjoitus ja sen soveltaminen (1. uskonkappaleen alueella) eivät ole vähäisessä määrin ristiriidassa keskenään, kun nähdään ne rajoitukset, jotka tieteelle sen omat menetelmät ja toisaalta tieteenharjoittajien vajavaisuus asettavat.

Luonnontieteen menetelmin voidaan tutkia vain varsin rajoitettua toistuvien ilmiöiden aluetta. Niillä ei voida tutkia mitenkään koko Jumalan todellisuutta ja luomakuntaa. Kaikki kertakaikkinen ja kaikki, mikä ylittää ajan ja paikan rajoitukset on jo periaatteessakin luonnontieteellisen tutkimuksen ulkopuolella.

Tieteen ja Raamattu-uskon ristiriidat (esimerkiksi kehitysuskon ja luomisuskon ristiriita) eivät aiheudu tieteen menetelmillä saatujen tulosten ja Raamatun välillä, niin kuin usein väärin annetaan ymmärtää.

Vastakkainasettelu on enemmän tai vähemmän materialistisen ja jumalankielteisen ajattelutavan, siis uskomuksen ja Jumalan ilmoituksen välillä, eikä tätä ristiriitaa voi eikä tarvitse yrittää sovittaa. Se on aikanaan saava **ratkaisun**, kun Jeesus tulee takaisin maan päälle ja julistaa meille tuomion kaikesta, mitä olemme tehneet, sanoneet ja **ajatelleet**.

Yoshinogawan kirkon lisärakennus

Noin kuukausi sitten kirkkorakennuksemme edustan vähäinen piha koki mullistuksen, kun kaivuri kaivoi kuopan pienen lisärakennuksen perustuksia varten. Rakennustyöt ovat edistyneet hyvää vauhtia. Rakentajana toimii Shigeru Miyazaki ja tavoitteena on saada pystyyn kaksikerroksinen pikku talo (ylä- ja alakerta molemmat 24 neliötä), jossa alakerrassa sijaitsee toimistohuone ja pienryhmätoimintaa varten kokoustilaa sekä yläkertaan varasto. Rahoituksesta vastaa kokonaan Yoshinogawan seurakunta. (JP)

Koulutusta

Olemme monella tavalla saaneet kokea Jumalan suurta hyvyyttä. Herra on hyvä ja turvallinen. Hänessä on elämämme lähde. Itse olen kokenut voimieni uudistuvan. On ollut suorastaan riemullista saada olla Herran juoksutyttönä. Tällaista voimien uudistumista ja työniloa en ole tässä maassa aikaisemmin kokenut.

On näköjään niin, että kristityillä on aina jotakin, mikä pitää pienellä paikalla. Joskus se on sairaus, joskus se on ahdistus ja hyökkäys, jonka kohteeksi joutuu. Se, että Herra sallii sellaista, on hänen viisauttaan. Sillä ahdistus ja koettelemukset vievät lähemmäksi Elämän antajaa Jeesusta.

"Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa odottaa. Häneltä tulee minulle apu, hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani, en minä suuresti horju. Kuinka kauan te yhtä miestä ahdistatte hänet yhdessä surmataksenne, niin kuin hän olisi kaatuva seinä, niin kuin murrettu muuri. Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa minun sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni." Ps. 62:2-4,6 (LP)

4.9.1982 Aizumi

"Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa. Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninlaisista sinä huolehdi ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois." Luuk. 10:38-42

Ei palvelus vaan sydän

Herra ei odota meiltä ensi sijaisesta meidän palvelustamme, vaan meidän sydäntämme. Martta yritti omalla palveluksellaan miellyttää Jeesusta, mutta lopputulos - kun asiat eivät sujuneet niin kuin hän oli suunnitellut - oli, että hän kiukustui Jeesukseen ja nuhteli itse Herraa, jota oli tarkoittanut palveluksellaan miellyttää.

Lähetystyössä juuri kun luulee, että asiat alkavat ratketa, ne menevätkin pahempaan solmuun. Vaikeuksista ei tunnu olevan puutetta. Silloin meidän on helppo ruveta moittimaan jopa omaa Herraamme Jeesusta. Rakkaudessaan Herra palautti Martan maan tasalle osoittamalla, mikä on oikea tapa ilahduttaa Jeesusta. Voimme todella ilahduttaa Jeesusta viipymällä hänen kanssaan hiljaisissa hetkissä. Itse saamme siunauksen, kun kuuntelemme hiljaa ja avoimin sydämin, mitä Herra haluaa meille puhua. Mutta sitä paljon tärkeämpi asia on, että voimme tuottaa iloa itselleen Herralle Jeesukselle viettämällä aikaa yhdessä hänen kanssaan.

Hyvä osa

Jeesus ihmeellisessä rakkaudessaan meitä kohtaan kaipaa meidän syntisten ihmisten seuraa. Voimme ilahduttaa häntä ensinnäkin tekemällä parannuksen omista synneistämme, sillä taivaassa on ilo, kun syntinen kääntyy. Toiseksi hän iloitsee, kun annamme aikaa hänen kanssaan olemiseen ja puhelemiseen. Jeesuksella on sydän, joka sykkii, sydän, joka iloitsee ja itkee. Me voimme ja saamme tahdistaa oman sydämemme hänen sydäniensä mukaan ja kokea sen ilon, mitä on, kun voimme ilahduttaa

häntä. Jos teet elämäsi keskuksesi ja päämääräksi se, millä voit tuottaa iloa Jeesukselle, olet valinnut hyvän osan, jota ei **kukaan** voi sinulta riistää.

Masentavaa

Työtä riittää, vaikka tuloksia ei juuri näy. Seurakuntamme ajautui melko masentavaan tilanteeseen, kun perhe, josta olimme suuresti iloinneet, joutui erään nuoren, puoleensavetävän, mutta ilmeiseltä tavalla lahkohengen vallassa olevan runsaat pari vuotta uskossa olleen miehen houkuttelemana saman lahkohengen valtaan. Onneksi tämä lahko on edes opillisesti raamatullinen, vaikka hengeltään kovin epäraamatullinen. Perhe lähti kirkostamme tuohon pieneen ryhmään. Se olisi vielä siedettävää, mutta sen lisäksi he aktiivisesti toimivat niin, että yksi ratkaisun tehnyt rouva pettyneenä kristinuskoon meni takaisin maailmaan ja pari kolme etsijää lopetti sanan tutkimisen.

Tämän lisäksi on ollut pari kolme erittäin vaikeata sielunhoitotilannetta, joissa Raamatun mukainen ohje ei miellytä, vaan tehdään niin kuin lihaa miellyttää. Lisäksi vielä 2-3 nuorta, jotka säännöllisesti kävivät kirkossa, ovat etääntyneet sanan kuulosta. Näin kirkossa kävijöiden luku on romahtanut puoleen siitä, mitä se oli noin vuosi sitten. Kun tähän vielä lisää ne vaikeudet, jotka ovat liittyneet kenttämme neljännen työpisteen avaamiseen, niin ajoittain mieli on ollut varsin matalalla. Kun näin on joutunut taisteluiden keskelle ja tappioihin, helposti alkaa syyttää itseään virheistä, joita ihmisiä opastaessaan on tehnyt. Kun lisäksi joutuu muidenkin taholta syytetyn penkille, niin on suurta nähdä, miten Herra ei jätä yksin, vaan lähettää rohkaisun ja virvoituksen tavalla ja toisella.

Rohkaisua

"Makedoniaan tultuamme ei lihamme saanut mitään rauhaa, vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa. Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla." (2 Kor. 7:5-6) Meille oli suureksi rohkaisuksi saada pitää luonamme useita vieraita Suomesta. Erityisesti virkistyiimme Vaasasta jo toista kertaa luonamme käyneiden Erkki Engmanin ja hänen Leena-vaimonsa uskosta.

Erityisen mieluista oli tietysti koko perheellemme, kun Lean vanhemmat tulivat heinäkuun lopulla kuu-kaudeksi luoksemme ja saimme viettää ikimuistoisen kesäloman heidän kanssaan kiertäen laajalti ympäri Japania pääsaarella Honshulla ja tietysti täällä Shikokulla ja lisäksi Kyuushuulla. Asustelimme tuon ajan Juutilaisten talossa Yabussa Honshun saarella ja sieltä käsin kiersimme sitten meren rantoja, vuoria ja kuuluisia nähtävyyksiä. Siinä ohessa hoidimme myös Yookan kirkon neljä jumalanpalvelusta ja oli mukava tutustua tämän pienen maaseutukauppalan seurakuntaan, jota Herra on kasvattamassa ja siunaamassa. On ilo nähdä, että Herra siunaa eri kirkkoja Japanissa.

Pyhäkoululainen hukkuu

Takashi Kishida, 7-vuotias poika, joka oli kahden vuoden ajan säännöllisesti kerran viikossa käynyt kirkossa, hukkuu pudottuaan jokeen. Rukoillemme Takashin vanhempien puolesta, että he saisivat elävän kutsun Jumalan valtakuntaan tämän syvän murheen kautta. Rouva on aina silloin tällöin käynyt naistenpiirissämme. Uskomme, että Takashi oli kuolemansa evankeliumin sanan uskossa omistanut ja pääsi Herran kirkkauteen. Tämän iloisen pojan muisto on muistuttamassa meille siitä, millä vakavuudella meidän tulee lapsievankelioimistyötä tehdä.

Toinen evankelioimiskongressi

Kesäkuussa pidettyyn toiseen Japanin evankelioimiskongressiin kokoontui noin 3000 päinen joukko pastoreita, maallikoita ja lähettejä raamatullisen uskon kirkoista.

Evankeliumin vapaus ja kristillinen kulttuuri

Kongressi jakaantui vajaan viikon ajan aina iltapäivisin seminaariryhmiin, joissa paneuduttiin erikoisaiheisiin. Itse osallistuin mm sielunhoidon ja Kiinan evankelioinnin seminaareihin, joista mieltäni jäi askarruttamaan erityisesti pari asiaa:

Eräs kristitty lääkäri ja sielunhoidon asiantuntija, joka on saanut erikoiskoulutuksensa USA:ssa totesi, että hänen mielestään länsimainen kristillisuus ei vapauta ihmistä. Tällä hän ei tarkoittanut, että evankeliumi Jeesuksesta ei vapauttaisi ihmistä - sen se totisesti tekee, mutta meidän on tehtävä selvä ero jonkin maan kristillisyyden ja evankeliumin välillä. Esimerkiksi suomalainen kristillisuus on suomalaisen

kulttuurin ja evankeliumin yhdistelmä ja vastaavasti japanilainen kristillisuus on japanilaisen kulttuurin, lähetystyön vaikutuksesta amerikkalaisen kristillisyyden ja evankeliumin yhdistelmä.

Usein se, mikä **elävässä** kristillisyydessä on evankeliumin lisäksi, on evankeliumia **vastaan**. Tietyn kristillisyyden kulttuuripiirteet ovat omiaan rajoittamaan sitä ihmeellistä vapautta, jonka totuus ja Jeesuksen uhri ja ylönousemus antavat uskovalle. Valitettavan usein evankeliumia ympäröivä kristillisuus muodostuu evankeliumin synnistä vapauttavalle voimalle varsinaiseksi pakkopaidaksi, jossa uskova puristetaan tai puristautuu tiettyyn muottiin, josta poikkeaminen ei sovi. Toisin sanoen ihminen joutuu uuden lain alle. Seminaarin puhuja olikin sitä mieltä, että meidän on kokonaan uudelleen ajateltava japanilainen kristillisuus, jotta pääsisimme jälleen edes hiukan lähemmäksi sitä evankeliumin vapautta, jota Galatalaiskirje niin voimakkaasti korostaa.

Miljoona Raamattua Kiinaan

Toinen asia taas liittyy Kiinan evankelioimisseminaariin. Siinä saimme kuulla silminnäkijän todistuksen viime vuonna Open Doors lähetysjärjestön miljoonan Raamatun salakuljetusohjelmasta, josta lehdistö on antanut kovin ristiriitaisia tietoja. Meritse salakuljetuista kirjoista 99% meni perille kohteisiinsa, "vain" 10000 kappaletta joutui lopulta viranomaisten käsiin.

Lapsityötä

Kesäkuussa pidettiin lasten näytelmäkerhon valmisteleva näytelmäevankelioimiskokous lapsille. Se kokosi toistasataa innostunutta lasta, joista noin 30 lähti heinäkuun lopulla lasten leirille vuoristoon yhdessä 30 muun muista kirkkoista tulleen lapsen kanssa. Leiri oli sanomaltaan hyvä ja ulkonaisestikin onnistui hyvin.

TV-työtä

Ohjelmamme tästä eteenpäin pyörii paljossa lokakuun alusta puoli vuotta kestävä viikoittaisen evankelioivan TV-ohjelman mainostamisen ja hyväksikäytön merkeissä. **Elämä** -niminen 15-min ohjelma lähetetään läänimme paikallisen TV-aseman kautta joka lauantai aamu. (JP)

Palvontamenoja

Asuimme kuukauden päivät talossa, joka sijaitsee aivan buddhalaisen temppelin kulmalla. Joka aamu klo 6 heräsin kellon lyöntiin, kun 6-8 vanhempaa naista piti rukouksiaan temppelissä. He lukivat *sutria*, buddhalaisten "pyhiä" kirjoja. He suitsuttivat suurelle Buddhan patsaalle. Rukous kiihtyi sitä mukaan kuin yksi naisista löi tahtia naputtaen pientä rumpua. Tämä sama toistui myös joka ilta klo 20-21.

Ketä minä palvelen? Elävää, maailmankaikkeuden Luojaa, häntä, joka ei ole yhdestäkään meistä kaukana. Hän tuli Jeesuksessa ihmiseksi ensimmäisenä jouluna. Hän kuoli, nousi kuolleista ja elää tänä päivänä. Meillä on **valtava** sanoma saarnattavana. On todella mielekästä olla lähetysaarnaaja. Työttömyys ei vaivaa. Työ on rikas ja ainutlaatuinen. Saamme olla Kaikkivaltiaan työtovereina. Sinä ja minä. Eikö se ole suuri etuoikeus. Jeesus sanoo: "*Minä olen maailman Valo.*" Valo loistaa, vaikka pimeys ympärillämme tihenee koko ajan. Meitä seulotaan. Meitä pidetään ahjossa ja se kaikki tapahtuu Kristuksen ruumiissa iankaikkisuutta silmällä pitäen. Mutta kohta vapauttamisemme aika tulee. (LP)

26.11.1982 Aizumi

Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa... Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt. Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." Joh. 6:35,37-40

Isän tahto

Jeesuksen ihmiseksi tulemisen syy tulee kirkkaasti esiin sanoissa: "*Minä olen tullut taivaasta tekemään lähettäjäni tahdon*". Isän tahto, jota tekemään Jeesus syntyi, sisältää ainakin seuraavia asioita:

Isän tahto on, että yksikään Jeesuksen oma ei joudu kadotetuksi. Jeesus on tämän tahdon 100%:sti toteuttanut ja siitä syystä, Sinun, joka tiedät olevasi Jeesuksen oma, ei hetkeäkään tarvitse epäillä pelastuksesi varmuutta ja lujuuutta. Isä pitää huolen siitä, että et joudu hukkaan. Jeesus tulemalla tänne alas on valmistanut ja varmistanut pelastuksesi. Saat siksi olla turvallisella mielellä. Älä pelkää!

Isän tahto on, että jokaisella, joka uskoo Herraan Jeesukseen, on iankaikkinen elämä. Usko on Jeesuksen luo käymistä rukouksessa avoimin ja rehellisin sydämin. Se on siksi Raamatun ilmoituksen kautta seimen Lapsen, ristin Kärsijän ja ylösnousemuksen Voittajan näkemistä. Iankaikkinen elämä on Pyhän Hengen elämää nyt jo täällä meissä. Se elämä on yltäkyläistä, sillä Jeesus itse täyttää kaikki tarpeesi. Uskaltaudu lähemmäksi Jeesusta, uskalla avata sydämesi enemmän Herran Hengelle. Herran läheisyys on suloista, se on ihmeellistä, se on taivaan esimakua täällä ajassa. Älä pelkää, ole hiljaa ja avaa sydämesi Herralle. Hän on hyvä, hän ravitsee sinut, hän rakastaa sinua.

Isän tahto on, että Jeesus herättää meidät viimeisenä päivänä. Joulukuukausi merkitsee ruumiin ylösnousemuksen alkua ja pääsiäinen sen täydelliseksi saattamista.

Kuoleman pelko

Ihminen pelkää kuoleman edessä - ja tšekäläisellä buddhalaisuudella ei ole mitään sanottavaa kuolevalle ihmiselle. Jokin aika sitten oli tšekäläisessä paikallisessa lehdessä uutinen buddhalaisesta seminaarista, joka oli pidetty Tokiossa. Siihen oli osallistunut maan johtavia munkkeja ja buddhalaisia pappeja. Aiheena oli, mitä buddhalaisuus voi kuolevalle ihmiselle sanoa. Uutisen mukaan yksimielisesti oli todettu, että mitään sanottavaa ei ole ja että kristityt ovat tässä suhteessa kadehdittavassa asemassa. Kuolemanpelko juontaa juurensa pääasiassa neljään asiaan:

- Pelätään murheellista eroa tähänastisesta elämästä ja rakkaista ihmisistä.
- Pelätään kuolemaa edeltävien sairauksien aiheuttamia tuskia ja kipua. Moni ihminen, jolta kysyn, pelkääkö hän kuolemaa, vastaa, että ei, sillä kuoleman on vain luonnollinen päätös tälle elämälle. Mutta kysyttäessä, pelkääkö hän syöpää, vastaus on voimakkaan myönteinen. Aikamme ihminen torjuu mielestään tehokkaasti kuoleman ajattelemisen, mutta kuoleman pelkoa hän ei voi torjua. Se työntyy esiin vain toisella nimellä: Syövän pelko! Tänä lääketieteen kulta-aikana on yhä totta, että useimmilla ihmisillä kuolemaa edeltää tuska ja kipu.
- Pelätään, kun ei tiedetä, mitä kuoleman jälkeen ihmiselle tapahtuu. Yli 70% japanilaisista kyllä vakuuttaa, että kuolema on kaiken loppu, mutta kun tämän uskomuksen tueksi ei löydy todisteita, sisikuntaa hiertää jatkuva epäily: Jos olen sittenkin väärässä.
- Lopulta ihminen pelkää kuolemaa, koska hän omantunnon elämänpituisten käräjien jälkeen aavistaa, että lopullinen tuomio tulee.

Vapautus pelosta

Mikä on se sanoma, josta sanotaan, että *"nille, jotka istuvat kuoleman varjon laaksossa, loistaa valkeus"*. Se on yllä olevan Jeesuksen lupauksen mukainen: *"Minä olen tullut toteuttamaan Isän tahdon niin, että minä herätän omani viimeisenä päivänä kuolleista."* Sinun ei tarvitse pelätä seuraavista syistä:

- Ero kuolemassa ei ole lopullinen, saamme nähdä jälleen toisemme uudessa ylösnousemusruumiissa. Eron kyyneleitä voi ja saa toki vuodattaa, mutta epätoivon kyyneleitä ei Jeesuksen oman tarvitse vuodattaa.
- Jos tiedät, että parantuaksesi jostain vaivasta sinun on kärsittävä kivulias leikkaus, jaksat kestää sen. Sinulla on paranemisen toivo. Kuoleman kipujen keskellä kamppaileva saa tarttua Herran lupaukseen ihmeellisestä kirkkaudesta, johon verrattuna suurinkin tuska täällä ajassa tuntuu kevyeltä ja ohikiitävältä.
- Me tiedämme, minne olemme menossa. Pääsemme Herran luo, hänen ihmeelliseen valtakuntaansa taivaassa. Sama Herra, joka nyt rakastaa meitä, on kohtaava meidät rajan tuolla puolella ja tiedämme saavamme hänen ylösnousemusruumiinsa kaltaisen uuden ruumiin ja saamme häntä ylistää loputtomasti.
- Meidän ei tarvitse pelätä tuomiota, koska olemme käyneet tuomittavaksi jo täällä ajassa. Kun Jeesuksen edessä tunnustimme syntimme ja tuomion alaisuutemme, saimme kokea armon ihmeen. Herra itse otti kantaakseen meidän tuomion. Saimme kaiken anteeksi. Saimme omantunnon rauhan ja puhtauden. Rajan yli kestää Kristuksen vanhurskaus, joka on täällä saatua. Olet vapaa!

Enkelten iloviesti: "Älkää peljätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon", on juuri tuossa tosiasiasa, että Jeesus tuli täyttämään Isän rakkaustahdon meitä kohtaan. Älä siis pelkää!

Mynteistä kehitystä

Japanin kenttämme kokonaistilanteessa on tapahtunut myönteistä kehitystä. **Neljäs työpiste** pääsi alkamaan Ootsun kaupungissa Shiga -läänissä Kioton itäpuolella lähellä Japanin suomalaista koulua.

Lähettien yhteiset **hiljentymispäivät** NMKY:n leirikeskuksesta Ananissa olivat antoisat varsinkin, kun Onni Rämä oli päässyt Suomesta tänne vierailulle ja jakoi meille Herran Sanaa.

Itä-Tokushimassa on taas päästy askel eteenpäin, kun 25.11. tehtiin **kauppasopimus** kirkon noin 285 neliöntontista. Rahoitus onnistuu osaksi jo vuosia investointeja varten kartutetun rahaston ja osaksi "katto pään päälle"-keräyksen tuoton turvin. Nyt on sitten Itä-Tokushiman seurakunnan vuoro ruveta innolla keräämään varoja rakennuksen rakentamiseksi tulevaisuudessa. (JP)

10.2.1983 Aizumi

"Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä." Matt. 18:19-20

"Kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte." Matt. 21:22

Rukoukset kuullaan Jeesuksen tähden

Joku yllä olevat jakeet lukenut ja oman sydämensä epäuskon tunteva kysynee: "Voisivatko minunlaiseni rukoilijan huudot ja pyynnöt Herran puoleen tulla kuulluiksi?" "Eikö tuossa selvästi sanottu, että anoesa pitää olla riittävästi uskoa - eikä minulla sitä juuri ole."

Meidän on tärkeätä lukea Raamattua oikein. Syy, miksi Isä antaa rukouksemme mukaan, ei ole siinä, että sovimme jostakin. Ei edes siinä, että rukoilemme niin tai näin, vaan siinä, että Jeesus itse on keskellämme kanssamme. Rukouksemme tulevat kuulluiksi - ei rukoilijan tähden - vaan Jeesuksen tähden, joka puhdistaa rukouksemme verellään, karsii niistä kaiken, mikä on lihan mielen mukaista ja muokkaa rukouksemme Isän tahdon mukaisiksi.

Uskon rukous

Mitä sitten on uskossa rukoileminen? Sehän on rukouksen kuulemisen ehto joka tapauksessa. Niin, usko on pelastumisemme ehto vaikkakaan ei **syy**, joten ilman muuta se on myös uskonelämämme ehto. Mutta mitä se usko nyt sitten oikein olikaan? Uskon vastakohta epäusko on tietoista Jumalan armon ja lahjan pois työntämistä. Uskon toinen vastakohta on omin keinoin ja voimin yrittäminen. Epäuskoinen hoitaa omat asiansa itse eikä siis suostu antamaan Jumalalle mahdollisuutta toimia. Rukous uskossa on siis sitä, että jätämme asian Isän hoidettavaksi ja odotamme myös, että hän hoitaa sen.

Kun Herra itse lupaa näin kuulla ja tehdä rakkaudessaan rukoustemme mukaan, emmekö juuri tämmöisinä kuin olemme iloitsisi ja kiittäisi, että hän kuulee ja vastaa juuri **meidän** rukouksiimme, **sinun** rukouksiisi (aivan niin kuin hän Golgatan ristillä kuoli juuri **meidän**, juuri **sinun** tähtesi). Saamme jättää ihan **kaikki** asiat hänen hoidettavakseen. Hän kyllä osaa ja kykenee ne hoitamaan.

Uskollisuutta kutsulle

Pastori **Ito**, jonka monet muistatte Suomen vierailulta, on tällä hetkellä **Taiwanilla** evankelioimistyössä. Hän on jo usean vuoden ajan käynyt siellä viipyen kuukauden tai pari kerrallaan - mutta nyt viimeksi hän vietti siellä koko syksyn ja palasi jälleen pari päivää sitten kahden kuukauden matkalle sinne. Huolimatta 79 vuoden iästään hän uhkuu yhä tarmoa ja intoa Herran työssä. Jouluna hän sai kastaa 11 henkeä Taiwanilla.

Koettelemukset Herran kädestä

Joululta tänne muutti Shimotake -niminen kristitty rouva kolmen pienen lapsensa kanssa (vanhin kansakoulun kolmasluokkalainen). Hän menetti auto-onnettomuudessa kristityn miehensä viime kesänä - sa-

moin kuin näön toisesta silmästä. Emme todellakaan kykene ymmärtämään Herran teitä tässä ajassa. Ihmetellä täytyy, miten tämä rouva on kaiken tämän ottanut Herran kädestä.

Japanilaista koulua

Koska osa lapsistamme käy paikallista japanilaista alakoulua, olen ollut sen vanhempainneuvoston jäsenen edustaan 6-luokkia ja tšekäläiseen tapaan lähes kerran viikossa olen joutunut käymään hoitelemassa 6-luokan asioita. Sen seurauksena olemme saaneet solmituksi kymmenittäin uusia tuttavuuksia ja seurakuntamme on yhä selkeämmin tullut hyväksytyksi tämän yhteisön luonnollisena osana. (JP)

7.5.1983 Aizumi

"Ne, jotka hän on edeltä tuntenut, hän on myös edeltä määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; mutta jotka hän on edeltä määrännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut. Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" Room. 8:29-31

Väkevä pimeyden valta

Pimeyden henkivalloilla on järkyttävän voimakas valta tässä maassa. Ilman todella mahtavia "rukouspatteristoja" eivät pimeyden varustukset kaadu. Sielunvihollinen tekee kaikkensa myös saattaakseen Herran omat masennuksen valtaan ja lankeamaan synteihin ja riistääkseen heiltä ilon.

Pelastus on varma

Tämän kaiken keskellä on ollut suuri etuoikeus viipyä Roomalaiskirjeen ihmeellisen sanoman äärellä. Se oikeastaan kauttaaltaan julistaa Herran omille, kuinka varma meidän pelastuksemme on ja miten suunnattoman suuri on Herran rakkaus omiinsa. Saamme olla kätkeyt Herran voimakkaan käsivarren suojaan. Meiltä ei voi **mikään** riistää pelastusta, jonka Herra on meille hankkinut. Riehukoot pimeyden vallat miten tahansa, Jumala on meidän puolellamme - ei meitä vastaan - eikä hetkeksikään jätä meitä hyljättyksi. Vain hänen rakas Poikansa joutui hyljättyksi meidän sijastamme. Herra on meidät edeltä tuntenut, edeltä määrännyt, kutsunut, vanhurskauttanut ja jo myös kirkastanut (ei vasta tulevaisuudessa, vaan jo nyt!)

Kaiken tämän hän on tehnyt, että Jeesus olisi esikoinen, ensimmäinen ja ylistetty. Herra haluaa, että omastamme täyden pelastusvarmuuden - itsensä vuoksi, että hän itse olisi meille ensimmäinen. Pelastuksemme on **kokonaan Jumalan** teoissa. Ei meidän päätöksissämme, ei meidän valinnoissamme, vaan pelkästään siinä, mitä Jumala itse teki edeltä määrätessään, kutsuessaan, vanhurskauttaessaan ja kirkastaessaan meidät. Kun me annamme Jumalalle 100% kunnian hänen 100%:sta pelastusteostaan, pääsemme osalliseksi pelastusvarmuudesta, joka tarttuu ainoastaan siihen, mitä Herra on tehnyt - ei mihinkään itsessämme.

Sinä, joka olet Herran oma, uskalla rohkeasti tunnustaa: "Jumala on minun puolellani" ja uskalla tehdä siitä myös kaikki johtopäätökset arkielämäsi ajatellen. Kukaan ei voi ryöstää Sinua Jeesuksen kädestä!

Ananin kirkon rakentaminen

Shigeru Miyazaki ryhtyy seuraavaan urakkaan eli Ananin kirkon katon ja seinien rakentamiseen. Herra on antanut Shigeru veljelle monipuoliset lahjat, joita hän esimerkillisellä uskollisuudella käyttää Herran palvelukseen. Hänhän pitää kirkossamme myös lasten ja aikuisten englannin ryhmiä. Sitä kautta monet saavat ensikosketuksen Jumalan Sanaan. Lisäksi hän pitää saarnoja, nuortenpiiriä, Raamattu-piiriä, naisten piiriä ja osallistuu palvelevan puhelimen päivystykseen. Koemme työssämme jatkuvasti, miten sanomattoman tärkeätä on saada tehdä työtä yhdessä kansallisen työtoverin kanssa. Uusien kansallisten työtoverien saaminen työhömmme on kipeimpiä tarpeitamme. Shigeru äiti sairastui vuoden alussa tuberkuloosiin. Herra sai hänet pelastaa muutama vuosi sitten poikansa todistusten kautta. (JP)

Kipukohtia toisella työkaudella 1979-1983

Hajaannus

Kirkon valmistuttua erilaiseen toimintaan alkoi tulla mukavasti uusia ihmisiä. Varsinkin naisten ruokapiiri oli suosittu. Jumalanpalveluksissa kävijöiden määräkin lisääntyi selvästi. Alkoi olla pienen herätyksen tuntua. Varsinkin eräs vasta uskoon tullut rouva oli hyvin innokas kutsumaan muita sanan ääreen. Hän avasi myös kotinsa kerrostaloalueella pyhäkoulutyölle. Hänen miehensäkin tuli uskoon. Eräs voimakkaan reformoidun taustan omaava lääketieteen opiskelija, joka oli myös taitava viulisti, tuli toimintaan mukaan tukemaan työtä. Mutta sitten hän ilmeisellä tavalla huomasi, että hänhän voisi aloittaa oman seurakunnan. Sitä varten hän selkämme takana alkoi opettaa vasta uskoon tulleeille tai etsiville, että luterilainen kirkko on vääräoppinen. Hän perusti uuden seurakunnan ja sai siihen mukaansa muutaman vasta uskoon tulleen avainhenkilön. Kotipyhäkoulun vetäjä ja hänen miehensä menivät siihen mukaan ja kielsivät Leaa enää tulemasta pyhäkoulua pitämään. Näin, että tuolla uudella seurakunnalla ei olisi tulevaisuutta, mutta jakautuma aiheutti sen, että usea etsijä lakkasi tulemasta kirkkoon ja jopa eräs aiemmin kastettu jäsen jäi pois seurakunnan yhteydestä.

Amerikkalainen lähetyssaarnaaja Chase, jonka kanssa olimme tehneet läheistä yhteistyötä, yritti tukea tuota uutta ryhmää, mutta varsin pian se hajosi sisäisiin ristiriitoihin. Osa ryhmästä palasi Yoshinogawan seurakuntaan, mutta etsijät eivät palanneet. Sielunvihollinen pyrkii kaikin keinoin tuhoamaan Herran työtä. Ryhmän johtajana toiminut lääketieteen opiskelija palasi Tokioon. Seitsemän vuotta myöhemmin sain Suomeen häneltä kirjeen, jossa hän pyysi anteeksi toimintaansa.

Näkemyksen ristiriita

Toisen kautemme aikana lähettikunta oli kasvanut Kallioisten ja Rämien perheillä ja Japanin suomalaisen koulun (Jasuko) henkilökunnalla. Sekä Ananissa että Itä-Tokushimassa oli aloitettu uudet pioneerityöpisteet. Mutta nyt oli työyksiköitä enemmän kuin työpisteitä. Siksi alettiin miettiä uuden työpisteen avaamista. Asiasta kehkeytyi lähettien kesken melkoinen riita. Pääsaaren puolelta etsittiin uusilta asuntoalueilta sopivaa paikkaa, jossa työtä voitaisiin aloittaa. Mutta sellaista ei hevin löytynyt. Siinä vaiheessa eteläafrikkalainen lähettiperhe oli palaamassa kotimaahansa ja heidän paikalleen Otsun kaupunkiin muuttivat Vänskät, jotka kokivat Tokushiman lähettiyhteisön liian ahtaaksi. Asiaan vaikutti myös se, että heidän lapsensa pääsivät sen jälkeen käymään koulua kotoa käsin. Riita jätti pysyvän särön lähettien välille. (JP)

Sairaudet

Odotin seitsemättä lastamme Kaarinaa vuonna 1981, kun kaksospoikamme, silloin 5 -vuotias poikamme sairasti viruksen aiheuttamaa verenhyytymättömyyssairautta. Olin häntä hoitamassa kolme kuukautta japanilaisessa sairaalassa. Alussa ei pojallamme näyttänyt olevan toivoa selviytymisestä sairaudestaan, sillä hyytymisaineet veressä laskivat hyvin alhaalle. Poika oli kuolemassa veren vuotoon. Jumalan armosta ja esirukouksien voimasta Jumala armahti meitä. Poika parani taudista ja ehdin jopa synnyttämään Kaarinankin ajoissa. Kaarina oli terve vauva, vaikka lääkäri oli hänessä epäillyt keskushermostosairautta. Se voi aiheutua minun veressäni olevasta piilevästä alkueläimestä. Kuitenkin Jumalan armosta olimme saaneet terveen tytön ja poikakin tuli terveeksi. Ollessani sairaalassa hoitamassa poikaamme Jorma palveli kasvavaa seurakuntaa ja lapsia kotona. Hänen oli vaikea tehdä mm. ruokaa lapsille, mutta onnistuihan se, kun hän soitti sairaalan minulle ja annoin jopa jauhelihakastikkeen teko-ohjeet ja paljon muuta.

Suru-uutiset

Samaan aikaan vuoden 1981 uutenavuotena oli Afganistanissa surmattu lähettiystävämme Barendsenit. Se uutinen mursi meidät ja silloin ajattelin, että jos Jumalalla on varaa ottaa rakkaat ystävämme, Eevan ja Eerikin taivaaseen, miksi minä pitelen nyrkissä esikoispoikamme elämää ja vaadin Herraa hänet parantamaan. Silloin annoin pojan Herralle ja katsoessani ulos sinä aamuna sairaalan ikkunan ulkopuolella oli yöllä satanut valkoista lunta. Koko luomakunta oli lumen peitossa. Etäällä olevat vuoretkin olivat lumen peitossa. Koin Jumalan raskaan käden pääni päällä. Se tuntui hyvin turvalliselta.

Palvelu pioneerityössä

Jeesus on meille esimerkkinä palvelevasta rakkaudesta. Hän palveli opetuslapsiaan loppuun asti. Jopa ylönousseena Herrana hän vyötti itsensä, teki nuotion ja paistoi kalaa kylmissään oleville, masentuneille opetuslapsilleen. Hän sanoi, että "suurin on se, joka palvelee."

Pioneerilähetystyö ja lähetystyö yleensä on ihmisten palvelemista ja auttamista. Ilman sitä ei Sanaa voi opettaa. Todistaminen Jeesuksesta tulee ihan luonnostaan kaupassa käydessä tai ruokaa laittaessa toisille ihmisille. Ihmisiin tulee luoda turvallinen ja kunnioittava suhde. Erilaiset ihmisryhmät tulivat lähetin kotiin, yhteiskunnan rattailta pudonneet tai oman sukunsa hykkäämät. Myös entiset rikolliset sekä monenlaista sairautta kantavat kysyivät apua elämänsä ongelmiin. Heidät tulee hyväksyä sellaisina kuin he ovat. Auttaa heitä kuunnellen ja ollen vieraanvarainen. Koti tulee olla aina avoin. Näin voi syntyä uusi seurakunta rakkauden palvelutyön ja evankeliumin julistaminen kautta. Pyhäkoulu omassa kodissa sekä naistenpiirit ja englanninryhmät ovat avainasemassa. Lasten kautta ilosanoma menee koteihin. Lapsia meille syntyi seitsemän. He olivat paljon mukana seurakunnan toiminnassa. Osa lapsista kävi japanilaista ala-astetta ja saivat paljon japanilaisia ystäviä. Kerran Hanna kysyi, saisiko hän kutsua luokkatovereita syntymäpäivilleen. Vastasin, että ilman muuta. Yllätys oli suuri, kun koko luokka 37 oppilasta tuli meille.

Moni-ilmeisyys

Perhe, vaimo ja lapset ovat avainasemassa kun seurakuntaa ollaan synnyttämässä. Lähetystyö Japanissa on edelleenkin ja usein pioneerityötä. Työ on rikasta ja moni-ilmeistä. Se on vaikeaa ja jopa pelottavaa. Se on haastavaa ja joskus vaarallista. Kun on Jumalan sitomana lujin sitein ja kutsumus saatuna Herralta sitä pysyy, ei omassa voimassa, vaan Jumalan voimassa uskollisena työssä. Sanaa tulee syödä myös itse rakennukseksi. Pyhä Henki johdattaa sekä valmistaa japanilaisten sydämet vastaanottamaan pelastuksen. Siihen tarvitaan palvelevaa rakkautta ja Jumalan Sanan opetusta. Sanassa on voima. Se murtaa kovimmankin kivisydämen. Tähän kaikkeen tarvitaan ihmisiä välikappaleiksi. Tarvitaan lähettäjiä ja lähtijöitä. (LP)

Otteita ystäväkirjeistä toiselta kotimaan jaksolla 1983-1984

6.9.1983 Kuopio

"Jumala ennen maailman perustamista oli Jeesuksessa valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään ...hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi." Ef. 1:4,5

Jumalaa varten

Emme ole pelastettuja sitä varten, että tunsimme onnellisiksi, vaan sitä varten, että Jumala tulisi "onnelliseksi". Emme ole pelastetut itseämme varten, vaan sitä varten, että Herran nimi tulisi kiitetyksi ja ylistetyksi. Siksi meidän ei tule uskovina tavoitella onnea, vaan sellaista suhdetta Jeesuksen kautta Isään, jossa olemme pyhät ja nuhteettomat. Kristillisyyden on armahdetun ja pelastetun ihmisen elämää Herran yhteydessä niin, että Herra itse saa siitä hyödyn. Kristillisyyden on oman onnen menettämistä Herran hyväksi, omasta ajasta, omasta mukavuudesta, omista suunnitelmista luopumista Herran hyväksi. Se on itsensä kieltämistä Herran hyväksi, Jumalan tahdon etsimistä elämässämme. Pelastetun elämän keskus on Herra.

Savenvalajan käsissä

Käydessämme käytännössä toteuttamaan Jumalan tahtoa, Herra pitää huolen siitä, että oma minämme tulee murretuksi. Me tulemme pieniksi, Herra suureksi - usein kovin kipeiden kokemusten kautta. Mutta niin Herra lähtee muovaamaan meitä astioiksi oman nimensä kirkastamiseksi ja siunauksen välineiksi. Jos portti pelastukseen, parannus, on ahdas, on tiekin kaita, mutta se vie elämään. Itsensä uhraamisessa Herralle ja rakkaudessa toisille ihmisille löytyy se ilo ja tyytyväisyys, jota emme koskaan löydä itseemme ja omiin ongelmiimme keskittymällä tai hyviä kristillisiä kokemuksia tavoittelemalla. Mitä enemmän pyörimme itsemme ympärillä, sitä suuremmiksi ongelmamme vain kasvavat. Pelastetun tie on Herran seuraamista ja se on mahdollinen kulkea, sillä Pyhä Henki asuu meissä ja jakaa ylenpalttisesti meille armoa, joka on Jeesuksessa Kristuksessa.

Valinta

Herra on *valinnut* sinut pyhyyteen yhteydessään, sillä hän itse on pyhä. Hän haluaa meidän pyhittyvän ja hänellä on myös omat **keinonsa**, joilla hän muovaa meitä oman kuvansa kaltaisuuteen. Herra muo-
vaa meistä sitä, mitä jo vanhurskauttamisen nojalla Kristuksessa olemme. Jos olet Herran ankaran kä-
den alla, tiedä, että se on siksi, että *olet* Herran oma, olet *valittu* pyhyyteen ja Herra on tekemässä si-
nua pyhäksi. Ylösnousemuksen aamuna, meidän ruumiimme lunastuksessa, tämä Herran työ tulee täy-
sin valmiiksi ja olemme silloin täysin pyhät ja nuhteettomat hänen edessään ja kiitämme ja ylistämme
häntä.

Vahdinvaihto Yoshinogawassa

Yoshinogawan seurakunnassa vietettiin meidän lähtöjuhlaamme ja Liivoloiden tulojuhlaa kesäkuun
alussa. Juhlassa oli pääpuhujana pastori Itoo, joka 80 ikävuodestaan huolimatta kiertää jatkuvasti ym-
päri Japania evankelioimiskokouksia pitämässä. Hänen sanomansa tuntuu vain paranevan sitä mukaan
kuin hänen ikänsä karttuu. Juhla muodostui näin erinomaiseksi evankelioimistilaisuudeksi, johon osal-
listui noin 80 henkeä. Joukossa oli useita ensikertaa kirkkoon tulleita. Samana päivänä vieraili Tokushi-
massa myös eräs Kiinan kotikirkkojen (maanalaisten seurakuntien) johtava evankelista. Hän antoi ensi-
käden tietoja Jumalan ihmeellisistä ja suurista teoista manner-Kiinassa.

Kesäkuun lopulla pidettiin sitten Tokushima -ristiretki eli noin 30 paikallisen seurakunnan yhteistyönä to-
teutettu viisipäiväinen evankelioimiskokoussarja, jota Herra siunasi suuresti. Herra oli antanut taivaalli-
sen sanoman pastori Takimotolle, joka toimi kokousten pääpuhujana. Kymmeniä ihmisiä teki ratkaisun
joka illan kokouksessa.

Sairaalakaste

Saimme kastaa sairastuneella vanhuksen, joka oli ensimmäisen kastetun rouva Aben isä, pari päivää
ennen lähtöämme kotimaanjaksolle. Herra kutsui tämän veljemme Herrassa kirkkauteen kuukautta
myöhemmin. (JP)

19.12.1983 Kuopio

"Terve armoitettu. Herra olkoon sinun kanssasi."

*"Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja syn-
nytät pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus." Luuk. 1:28,30-31*

Kaksi armoa

Kun enkeli puhutteli Mariaa nimittäen häntä armoitetuksi, Maria hämmästyi eikä aluksi ymmärtänyt,
mitä se tarkoitti. Me tiedämme, että armoitettuna olo merkitsi sitä, että Herra oli Marian kanssa. Siis
Herra oli yksipuolisella armopäätöksellään antanut **pelastavan** armon Marialle. Sillä se, jonka kanssa
Herra on, on pelastettu. Me tiedämme myös, että Marian pelastus perustui siihen, että se Poika, joka
Mariasta oli syntyvä, oli kärsivä Marian syntien tuomion Golgatan ristillä ja vieläpä Marian sitä katselles-
sa.

Jeesuksen nimi Immanuel, Jumala meidän kanssamme, toteutui Marian kohdalla, kun enkeli viestitti hä-
nelle ihmeellisen evankeliumin. "Sinä saat armon Jumalan edessä, hän on kanssasi." Herra ei halua
yhdenkään ihmisen jäävän epäselvyyteen siitä, onko hän pelastettu vai ei. Marialle asian ilmoitti enkeli,
meille itse Herra Jeesus pyhän Sanansa kautta.

Mutta sen jälkeen enkeli tiedotti Marialle myös toisesta armosta, joka häntä kohtaisi. Se oli se ihmeelli-
nen **tehtävä**, jolla hänellä tulisi olemaan: Synnitön ja Pyhä, lankaikkinen Herra oli päättänyt valita synti-
sen - mutta pelastetun ja armahdetun Marian välikappaleekseen tullessaan ihmiseksi meidän keskel-
lemme meitä pelastamaan ja totuudellaan hallitsemaan.

Evankeliumin sanoma kertoo meille näin kahdesta armosta: Sinä pääset Herran yhteyteen. Pelastut.
Herra on tämän armon juuri Sinua varten tiedottanut. Sinulle annetaan tehtävä. Jumalalla on suunnitel-
ma, millä tavalla hän haluaa pelastustaan viedä muiden ihmisten elämään Sinun kauttasi.

Uskon vastaus

Näihin kahteen Jumalalta tulevaan **armo**on Maria vastasi: *"Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahdukoon minulle sinun sanasi mukaan."* Vastaus oli uskoa. Maria julisti Herran Kuninkaakseen ja Vapah-tajakseen. Hän suostui siihen, että Herra sai ottaa hänet juuri sellaiseen käyttöön kuin Herra halusi. Nöyryy sinäkin ottamaan Jumalan pelastava armo Jeesuksessa vastaan. Nöyryy myös siihen tehtävään, jonka Herra on sinulle suunnitellut. Herra on kanssasi. Sinun ei tarvitse pelätä. Jumala osaa ja voi sinua käyttää. Jumalan käytössä olo voi merkitä sinulle paljon tuskaa - niin kuin Mariallekin, mutta se on silti paras tie - rakkauden tie. Tie, jolla sinä kulut ja pienehet, mutta Herra kasvaa ja hänen omiensa luku lisääntyy.

Sairaskäynti- ja vammaistyö

Yllä olevaan liittyy eräs puoli lähetystyöstä Japanissa, josta emme ole paljon kertoneet, mutta joka on silti aivan ratkaiseva osa työssämme: käynnit sairaiden, vammaisten ja sielullisesti ahdistettujen luona. Niiden avulla saamme usein kosketuksen emme ainoastaan yksityiseen ihmiseen vaan myös hänen perheeseensä. Perhe- ja ryhmäkeskeisessä Japanissa se on evankeliumin työn menestymisen kannalta ensiarvoista.

Lähtökohtana kärsivien ihmisten hoitamisessa on se, että pidämme aina korvat avoimina. Kun joku seurakunnan jäsenistä, etsivistä tai vain tutuista mainitsee aivan ohimennen jostakin sairaasta, sairaalaan joutuneesta tai vaikeuksiin törmänneestä, pysähdymme heti ja kysymme, kenestä on kysymys, missä henkilö on ja voiko häntä käydä tervehtimässä. Asiat selvitettyämme ja tarvittaessa lisätietoja hankittuamme lähdemme ensi tilassa henkilöä katsomaan. Ensi tilassa tarkoittaa viimeistään seuraavana tai sitä seuraavana päivänä. Ellemme syystä tai toisesta itse pääse, pyrimme lähettämään jonkun seurakuntalaisistamme tai työtovereistamme sijastamme.

Jos on kysymys sairaalaan joutuneesta, otamme lähtiessämme mukaamme Uusia testamentteja, kirjoja, jotka valitsemme sen mukaan, mitä tiedämme sairaasta ja sairauden laadusta, lehtisiä niin paljon, että niitä riittää ainakin kuudelle hengelle annettavaksi. Jos sairas on esimerkiksi kuuden hengen huoneessa, voimme samalla antaa evankeliumikirjasia muillekin potilaille.

Useimmissa sairaaloissa on tavanomainen hengellisten kokousten pitäminen kiellettyä. Kun tulemme sairaalaan, tapaamme sairaan ja yleensä myös hänen vierellään jonkun hänen omaisistaan. Monissa japanilaisissa sairaalassa potilaan perushoidosta huolehtiminen kuuluu omaisille. Esittäydymme, kerromme, keneltä olemme sairaasta kuulleet, ellemme tunne häntä entuudestaan, ja kyselemme kuulumi-set.

Tarjoamme sairaalle ja hänen omaiselleen kirjoja luettavaksi. Uuden testamentin annamme lahjaksi, muuta kirjallisuutta lainaksi. Seuraavalla käyntikerralla haemme lainatut kirjat pois ja annamme uusia kirjoja luottavaksi. Kirjat on valittu helppolukuisista ja mielenkiintoisista täysin evankeliumia tuntematon-ta ajatellen ja lainaustoiminta etenee helpommasta syvemmälle ja syvemmälle. Keskustelussa ensi kerralla kerromme yleensä todistuksen omasta elämästämme, miten Herra on pelastanut ja sairauden keskellä auttanut ja hoitanut. Kerromme myös joka kerta heti alkuun Jeesuksesta, joka on myös kuoleman voittanut. Seuraavilla kerroilla jatkamme sitten Raamattua opettavaa ja potilaan tarpeisiin vastaavaa keskustelua eteenpäin.

Keskustelu useamman hengen huoneessa tapahtuu aina niin kovalla äänellä, että myös muut potilaat huoneessa voivat sen kuulla (rippiä lukuun ottamatta). Joskus voi käydä niin, että viereisellä vuoteella makaa se, jonka sydän on auki ottamaan vastaan evankeliumi. Samalla kun hoidamme sairaan sielua, pyrimme myös voittamaan vierellä olevan omaisen sydän Kristukselle. Sairaskäynti yleensä avaa näin myös mahdollisuuden kotikäyntiin potilaan joko vielä sairaalassa ollessa tai myöhemmin. Jos on kuolevasta kysymys, hautajaisiin osallistuminen ja säännölliset käynnit surutalossa sen jälkeen avaavat sydämiä Jumalan armolle.

Vammaisten laitoksissa käynnit muistuttavat paljon sairaskäyntejä, mutta säännöllisesti esimerkiksi ker-ran kuussa käymällä oppii pian tuntemaan koko asukkijoukon ja saa aina iloisen vastaanoton ja joukos-ta löytyy avoimia sydämiä säännöllisen evankeliumiopetuksen kuulemiseen.

Sairaiden, vammaisten, vanhusten ja orpojen luona käyminen vaatii kärsivällisyyttä ja uskollisuutta, mutta se on lähetystyössäkin sitä "puhdasta ja tahratonta jumalanpalvelusta". Vapahtaja kysyy meiltä, olemmeko me valmiit myös Suomessa menemään sairaiden, yksinäisten ja vangittujen luo. Jos olemme kuuliaiset Herran kutsulle, saamme nähdä, että hän itse on valmistanut teot, joissa saamme kulkea. (JP)

27.1.1984 Kuopio

"Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa!" Joos.24:15

Epäjumalanpalvelus

Joosua oli päättämässä tehtävää, jonka hän oli Herralta saanut: johtaa Israelin kansa luvattuun maahan. Monet taistelut oli taisteltu ja voitto saavutettu. Mutta nyt kun taistelut olivat ohi, oli edessä suurempi vaara kuin koskaan. Kansa oli vaarassa kääntäisi sydämensä pois elävästä Jumalasta epäjumalien puoleen.

Epäjumalanpalvelus on asia, jota Raamattu kehottaa pakenemaan, sillä se lähestyy ihmistä erittäin kaunein muodoin ja viehättävänä. Sitä paitsi se lupaa aina oikotien onneen ja menestykseen. Kun teet niin ja niin, niin siunaus on taattu. Ihminen saa käsiinsä menetelmät kuten rukoukset, uhrit, temppelikäynnit, jotka oikein suoritettuna takaavat tuloksen, pyyntöjen mukaan tapahtuu. Näin ihminen pääsee ikään kuin hallitsemaan jumaliaan ja epäjumalanpalvelus on aina miellyttävämpää kuin elävän Jumalan palvelu. Ei tarvitse kysellä Herran tahtoa, ei tarvitse olla kuuliainen, ei tarvitse tehdä parannusta synneistä ja voi tarvittaessa vaihtaa jumalia, jos tilanne sen vaatii. Epäjumalanpalvelus on viime kädessä ihmisen itsekorotusta. Lopulta epäjumalanpalvelija on kuitenkin tuomittu joutumaan epätoivoon, koska epäjumalat eivät voi antaa omantunnon rauhaa, eivät voi pelastaa kuolemasta eivätkä voi vapauttaa synteihinsä sidottua ihmistä.

Epäjumalat, olivat ne minkä nimisiä tahansa (shintolaisia, buddhalaisia, rahaa, oma itse, harraste tai vain omatekoinen, hiukan "sivistyneempi" jumala kuin Raamatun Jumala), houkuttelevat ja sitovat. Jumalia, joita palvotaan ei ole, mutta silti epäjumalanpalvelus on tuhoisaa, sillä sen takana ovat riivaajien voimat, joilla sielunvihollinen pyrkii sitomaan ihmisen pimeyteen. Taistelu epäjumalia vastaan ei siis ole koskaan vain kamppailua sivistymättömyyden tai tietämättömyyden kanssa, vaan se on sotaa henkivaltoja vastaan (1 Kor. 10:20). Vain Pyhässä Hengessä julistettu evankeliumi ristiinnaulitusta Jeesuksesta voi murtaa pimeyden varustukset.

Valinta on tehtävä

Joosua asetti kansan valinnan eteen. Valitkaa epäjumalien ja elävän Jumalan väliltä! Omasta ja perheensä puolesta hänellä oli valinta selvä: *"Minä ja minun perheeni palvelemme Herraa!"* Joosua antoi tässä esimerkin myös siitä, miten perheessä hengellinen johtajuus kuuluu miehen vastuualueeseen.

Perhesiteet

Lähetystyössä Japanissa kohtaamme ihmisen aivan toisella tavalla perheen, suvun ja työyhteisön sitomana kuin Suomessa. Lujat perhesiteet kuuluvat Jumalan luomisjärjestykseen ja siinä suhteessa perhe on Japanissa paremmassa mallissa kuin Suomessa. Avoliittoja ei siellä juuri esiinny, mutta avioerot ovat lisääntymään päin. Evankeliumin julistukselle asia voi muodostua sekä esteeksi että eduksi. Jos joku perheen lapsista alkaa käydä kirkossa ja kiinnostuu evankeliumista, niin alussa asiaa useimmiten pidetään jopa hyvänä, mutta niin pian kuin hän tulee uskoon ja haluaa kasteen, koti saattaa nousta takajaloilleen.

Olemme saaneet nähdä, miten usean vuoden johdonmukaisella painostuksella nuori on perusteellisesti nujerrettu. Siksi olemme tulleet varovaisiksi jonkun perheenjäsenen kastamisen suhteen ennen, kuin koko perheeseen on saatu yhteys siten, että muutkin perheen jäsenet ymmärtävät, mistä evankeliumissa on kysymys ja vähintään luopuvat aktiivisesta vastarinta-asenteestaan. Japanilaisessa yhteiskunnassa on evankelioinnin kohteeksi pyrittävä saamaan ei vain yksilöä vaan koko perhe, jos vain mahdollista.

Toisaalta perheyhteys voi merkitä myös sitä, että yhden henkilön "kirkas" uskoontulo vaikuttaa niin, että koko perhe ja jopa koko suku hämmästyttävän lyhyessä ajassa kääntyy Herran puoleen. Työmenetelmät on valittava myös siten, että koko perhe mahdollisimman pian saavutetaan: Video- ja kotikokoustoiminta avaavat koteja Herran sanalle. Näyttää siltä, että täällä Suomessakin juuri koteihin kokoontuvilla pienpiireillä ja kotiseuroilla on suuret mahdollisuudet toimia evankeliumin valoalustoina tosin päinvastaisista syistä kuin Japanissa: Suomalainenkin tarvitsee syvempää kotiyhteyttä, jonka hän toivon mukaan voi löytää Jumalan seurakunnan, Herran perhevään yhteydestä. (JP)

11.4.1984 Kuopio

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Meidän tähtemme

Golgatan ristiinnaulitussa Vapahtajassa, suurimman pimeyden keskellä, loistaa meille ihmeellinen Jumalan armon valon kirkkaus. Armo Golgatalla ei ole synnin ymmärtämistä tai syntisen hyväksymistä tai synnin katsomista läpi sormien. Ei, Golgatalla Jeesus saa maistaa koko kauheudessaan Sinun syntiesi hirveyden ja niiden kauhean tuomion. Jeesus saa sen, mitä Jumalan pyhän lain mukaan Sinun syntiesi ovat ansainneet: helvetin tulen, kadotuksen ja kuoleman. Sinun koko tuomiosi, Jumalan vihan pyhä tuli osuu Jeesukseen polttavana ja rankaisevana, Isä hylkäsi oman Poikansa, jotta hänen ei tarvitsisi Sinua hyljätä. Ajattele Isän sydämen tuskaa, kun hän rakkaudesta Sinuun on pakotettu kieltämään rakkautensa omaan Pyhään Poikaansa.

Minun Jumalani

Toisaalta kadotus- ja hylkäystuomion keskeltä nouseva Jeesuksen epätoivoiselta kuulostava huuto: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" on myös suurimman uskon ja lujimman luottamuksen huuto: Vaikka hylkäsitkin, vaikka olenkin kauheassa tuskassa ihmisten synnin tuomion murskaamana, silti *Sinä olet minun* Jumalani. Suurimman pimeyden keskellä Jeesus huutaa *omaa* Jumalaansa.

Herran omille ei tule Jumalan hylkäystuomiota: "*Niin ei siis nyt ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat.*" Mutta silloin kun joudumme elämässämme raskaiden taakkojen alle ja ahdistusten pätsiin Jumalan rakkauden koulutus ohjelman mukaisesti, saamme huutaa: **Minun** Isäni, **minun** Isäni - Jeesuksen loppuun suoritetun uhrin tähden - **Minun** Isäni, tässä on sydämeni tuska ja kipu nyt. Minulla ei ole Sinun lisäksesi keneen turvautuisin. Ole minulle apuni! Niin saamme Jeesuksen seuraajina oppia syvintä uskoa, suurinta luottamasta Herraan ahdistusten poltteessa. Hän itse tulee vastaukseksi meille!

Se on täytetty

Eikä Jeesuksen huuto Isälle jäänyt vastausta vaille. Kun koko kadotustuomion syvyys oli loppuun kesitetty ja kärsitty, kajahti voiton huuto: "*Se on täytetty!*" Pääsiäisaamu sinetöi lunastustyön. "*Niin kuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut häntä pitää.*"

Näin Jeesus toi meille vastauksen. Me saamme syntimme anteeksi. Me saamme osallisuuden ylönousemuselämäämme. Saamme **armon**.

Kirjojen lainaustoiminta

Eräs kaikkein tehokkaimpia työmuotoja Japanin evankelioimistyössä on **kirjojen lainaustoiminta**. Kysymys on tietenkin evankelioivista, opettavista, **todistus-** ja Raamatun opetuskirjoista. Toiminta tapahtuu siten, että hankimme kirkkoihin pienen, mutta keskeisen kirjaston, josta korttilainausperiaatteella saa vapaasti lainata kirjoja. Sen lisäksi pidämme lainaustoimintaa yllä johdonmukaisesti suosittelemalla kirjoja lainaksi.

Kun kuka tahansa tulee melkein mistä syystä tahansa kirkon ovelle, tarjoamme hänelle lainaksi erittäin helppolukuisen, mielenkiintoisen mutta syvällisen todistuksen sisältävän kirjan. Useimmat ihmiset ottavat sen lainaksi. Kun he sitten palauttavat sen, lainaamme hänelle samalla seuraavan kirjan ja niin edelleen. Etenemme suosittelemalla kirjoja helpommasta vaikeampaan ja pyrimme näin johdonmukaisesti luettamaan ihmisiä siten, että he saavat mahdollisuuden oppia koko evankeliumin. Samalla tarjoamme heille myös sen "tikun", josta he saavat asiaa tulla kirkkoon, kun heillä olisi halua keskustella ja

saada vastauksia elämänsä kysymyksiin. Kirjojen lahjoittaminen ei yleensä tuota toivottua tulosta. Ilmaiseksi saatu on japanilaiselle usein arvotonta eikä siis lukemisen arvoista. Mutta jos kirja on sellainen, että kirkko haluaa sen vielä takaisinkin, sen täytyy olla lukemisen arvoisen. (JP)

24.5.1984 Kuopio

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä... Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme." Gal. 5:16,25

Hengen hallintaan

Pelastetun ihmisen elämä on elämää Pyhässä Hengessä, sillä uskon tulo hetkellä Jumalan kolmas Persoona, Jumala itse, tuli asumaan hänen sydämeensä. Se aarre, joka meissä saviastioissa asuu, ei ole vähäisempi kuin Jumalan Pyhä Henki itse. Kristillisyyttä on vain tämän uudestisyntymän ihmeen nojalla. Hän armossaan meissä vaikuttaa uutta elämää. Meillä on kaikki syy kiinnittää suurempi huomio aarteeseen kuin saviastiaani. Pyhä Henki asuu **kokonaan** ihmisen sydämessä uskon tulosta lähtien - koko Jumalan täyteys on hänessä: rakkaus, voima. Kuitenkaan ei ole itsestään selvää, saako hän vaikuttaa meidän elämässämme tahtomallaan tavalla. Hän haluaa hallita meitä, johdattaa meitä ja käyttää meitä sekä kantaa meissä hedelmää: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä.

Hengellä täytyminen

Tätä kaikkea Herra vaikuttaa meissä sikäli, kuin me vaellamme Hengessä tai niin kuin Efesolaiskirje asian ilmaisee, täytymme Hengellä. Hengessä vaeltaminen ja Hengellä täytyminen ei ole mikään erityiskokemus, vaan se on uskovan normaalielämää, sitä, että hän suostuu elämään kuuliaisella Pyhän Hengen äänelle, joka on sanassa meille annettu. Täytyminen Hengellä on siis jatkuva, päivittäinen tapahtumasarja, jossa taivutamme tahtoamme Herran tahtoon niin, että

- emme murehduta Pyhää Henkeä, vaan teemme päivittäin parannusta eläen Jeesuksen veren puhdistuksessa
- emme vastusta Pyhää Henkeä, kun hän kehottaa meitä kuuliaisuuteen
- emme sammuta Pyhän Hengen työtä
- teemme sanan mukaan
- täytämme sydämemme Jumalan sanalla
- käytämme tilaisuudet, joita Pyhä Henki antaa
- vaellamme hänen johdatuksessaan.

Kun näin vaellamme Hengessä, ilmenee se mielen suuntautumisella Herraan, Herran kiittämisenä ja toisaalta alamaisuutena toinen toisellemme.

Pyhässä Hengessä vaeltaminen merkitsee myös sitä, että meillä on Jumalan sota-asu yllämme ja voimme sielunvihollisen hyökkäystenkin keskellä taistella ja pysyä pystyssä.

Kun Pyhä Henki asuu sinussa, niin anna hänen myös hallita elämäsi. Hän itse on voiman ja rakkauksen lähde. Siksi vaeltaminen Herrassa ei kysy meidän mahdollisuuksiamme, vaan meidän sydämemme suostumista Herran teille! (JP)

Toinen kotimaanjakso

Toisen kotimaan jaksomme ajaksi saimme käyttööme Kuopion Männistössä olleen pesulan tilavat asuintilat. Varsinkin vanhimmalle tyttarellemme sopeutuminen Suomeen yläkouluikäisenä oli vaikea, varsinkin kun hänen koululuokkansa luokkansa oli lähes kaaosmaisen huono. Muille lapsille olo Suomessa oli sen sijaan seesteinen.

Työni oli jälleen valtakunnallista julistustyötä. Senkin kohokohdaksi muodostui pastori Itoon toinen kuukauden kierros Suomessa. Käyttööme Pohjois-Savon ystävät olivat hankkineet hyvän auton. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä kolmannelta työkaudelta 1984-1989

22.9.1984 Kami-ita

"Jumala lähetti Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!" Niin sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta." Gal 4:4-7

Lapseutta lunastuksen perusteella

Packerin kirja "Jumalan tunteminen" tiivistää kristillisyyden määritelmän sanoihin: lapseutta lunastuksen perusteella. Lutherin suuri löytö oli juuri näissä kahdessa asiassa, joissa hän palasi Raamatun keskeimpään ilmoitukseen.

Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen perusteella olemme **vanhurskautetut** uskon kautta häneen. Olemme siis saaneet lahjaksi sen täyden pyhyiden, puhtauden ja synnittömyyden, joka Jeesuksella on. Hänen tahrattomaan vanhurskauteensa puettuina kelpaamme Jumalan pyhien kasvojen edessä.

Tämän lunastuksen, joka sisältää myös hyvityksen ja sovituksen, perusteella olemme saaneet laillisen pääsyn Jumalan eteen, mutta vielä enemmän olemme saaneet myös **Jumalan lapseuden**. Saamme lähestyä pyhää Jumalaa omana rakkaana Isänämme. Se, että sydämeistämme nousee luottavainen sana: "Isä!" on Pyhän Hengen meissä synnyttämä huuto.

Jumalan lapsi - lunastuksen nojalla - ei ole enää orja eikä näin myöskään lain tuomioiden alla. Hänellä on avoin ja luottavainen pääsy isän tykö Jeesuksen veressä. Hän saa käydä kuin pieni lapsi suuren yrityksen johtajan luo ohi kaikkien aikataulujen ja sihteerien, koska johtaja on hänen oma isänsä.

Kristuksen kanssaperillinen

Lapsi on perillinen, Kristuksen kanssaperillinen. Hänellä on jo nyt lupa "laskea" taivaallisia aarteita, jotka hänelle lapseuden tähden kuuluvat. Isä - lapsi suhde merkitsee pelastusvarmuutta silloinkin, kun Isä kurittaa lastaan tämän kasvatukseksi. Se ei kaadu siihenkään, että lapsi kapinoi isäänsä vastaan. Ilo ja rauha lapselta toki silloin menee, mutta parannus vie jälleen avoimelle Isän sydämelle. Lapseus merkitsee myös vaeltamista Isän elämästä osallisena hänen tahtonsa mukaan eli siis pyhitystä. "Olkaa Jumalan seuraajia niin kuin rakkaat lapset". Vanhurskautuksen kivijalalla lepäävä lapseus sisältää siis pelastusvarmuutta, vaeltamista Pyhässä Hengessä ja vihdoinkin suuntautumista kotiin eli taivaallisiin. Joka aamu herätessämme saamme ensimmäiseksi muistuttaa itsellemme, keitä olemme: "Olet Jumalan lapsi!"

Ananin seurakunnan työhön

Lopulliseksi sijoitukseemme päätettiin Japanin kentän lähettien vuosikokouksessa Anan, jossa tulemme työskentelemään yhdessä pastori Kawakamin kanssa. Lisäksi tulemme kyllä tekemään noin päivän verran viikossa työtä myös Kami-Itassa. Ananin kaupunki, jossa on noin 60 000 asukasta, sijaitsee noin 25 km Tokushiman kaupungista etelään meren rannalla. Kansanlähetyksen työ alkoi siellä noin 8 vuotta sitten ja sen pioneereina toimivat Seppo ja Vuokko Vänskä. Heidän jälkeensä työtä jatkoivat Jukka ja Helena Kallioinen yhdessä pastori Kawakamin kanssa. Parin viime vuoden aikana siellä ei ole ollut kansallista pastoria tukemassa lähettä pysyvästi ja nyt on siis meidän vuoromme.

Ananin kirkon vihkiäiset

Ananissa vihittiin 9.9. "Katto pään päälle" -keräyksellä ja paikallisen seurakunnan uhrialttiuden avulla rahoitettu kirkko. Kirkon rakentamisesta kantoi päävastuun Shigeru Miyazaki. Kooltaan se on noin kaksi kertaa Yoshinogawan kirkon suuruinen, tosin siihen ei ole vielä rakennettu työntekijäasuntoa. Se sijaitsee keskellä riisipeltoja aika lailla kaupungin keskustasta syrjässä, mutta muutaman vuoden kuluttua sen vierestä tulee kulkemaan kaupunkiin johtava päätie, jolloin sen opastettavuus muuttuu olennaisesti nykyistä paremmaksi. Eräs olennainen syy sijoitukseemme Ananiin vastoin aiempia suunnitelmia oli kirkon valmistuminen ja se, että nyt on ajankohta, jolloin pienen seurakunnan on saatava lisävoimavaroja laajentamaan ja syventämään työtä. (JP)

27.11.1984 Anan

*"Muistelen teitä rukouksissani anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että **tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme...**" Ef. 1:16-19*

"Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon, sillä Herodes on etsivä lasta surmataksesi hänet." Matt. 2:13

Pelastus enemmän kuin kokemuksemme

Pelastus, josta uskon kautta Jeesukseen, Jumalan lapsi on tullut osalliseksi, sisältää suunnattomasti paljon enemmän kuin sen, mitä uskova omassa pelastuksessaan ja uskonelämässään on kokenut ja voi kokea. Selvää on, että ilman kokemusta siitä, että Jeesuksen veressä kaikki synnit on annettu anteeksi ja yhteys elävään Jumalaan annettu, kukaan ei ole elävä kristitty. Mutta toisaalta pelastus on paljon enemmän kuin kokemuksemme siitä. Voimme vain epäsuorasti päästä maistamaan eräitä pelastuksemme keskeisimpiä puolia. Paavali rukoilee Efeson seurakunnan uskovien puolesta, että he Pyhän Hengen vaikutuksesta **näkisivät ja tietäisivät** edes jotain niistä rikkauksista, jotka pelastukseen kuuluvat, mutta joista kokemuksen alueella voimme vasta aavistella.

Vapautustuomio taivaan torilla

Pelastuksessamme Kolmiyhteisen Jumalan kaikki kolme Persoonaa ovat liikkeellä. Isä julistaa vanhurskauttavan tuomion syntisestä ihmisestä. Tämä tapahtuu taivaassa ja se sisältää sen, että Kristuksen uhri Golgatalla ja hänen täydellinen elämänsä luetaan meidän hyväksemme. Isä julistaa meidät Kristuksessa täysin vanhurskaiksi, pyhiksi ja puhtaaksi - taivaskelpoisiksi. Tämä vapaaksi julistus, syyttömäksi tuomitseminen tapahtuu siis kokonaan meidän kokemusmaailmamme ulkopuolella taivaassa. Pääsemme siitä kokemuksellisestikin osalliseksi, kun Jumala ilmoittaa meille, mitä taivaassa meidän hyväksemme tapahtui. Vakuutus siitä, että tämä vanhurskauttaminen on pelastuksemme kannalta riittävä, synnyttää meissä pelastusvarmuuden.

Yhteen kasvaminen Kristuksen kanssa

Pelastuksessa meidät kasvatetaan myös yhteen Kristuksen kanssa, niin että hänen kuolemansa tulee meidän kuolemaksemme, hänen hautaamisensa meidän hautaamisksemme ja hänen ylösnousemuskensa meidän ylösnousemukseksimme kuolleista. Kristukseen liittäminen, elimellinen yhteys hänen kanssaan, ei sekään ole ensi sijassa meidän kokemuksemme, vaan ihmeellinen tosiasia, joka meille annetaan uskoon tullessamme. Epäsuorasti pääsemme siitä myös jotain maistamaan, kun annamme itsemme, kätemme, jalkamme, aivomme, sydämemme, lahjamme, hänen palvelukseensa. Saamme huomata, että sen vuoksi, että olemme Kristuksessa, kristillinen elämä, rakkauden palvelu tulee mahdolliseksi. Emme olekaan enää synnin orjia, vaikka usein syntiin lankeammekin. Koko se voima, joka vaikutti Jeesuksen ylösnousemuksessa, on nyt vaikuttamassa meissä (Ef.1:19-20), kun olemme Kristuksessa.

Uusi elämä Pyhässä Hengessä

Vihdoin pelastukseen kuuluu uudesti syntyminen, jossa Pyhä Henki laskeutuu sydämeemme ja antaa meille kokonaan uuden elämän. Pyhä Henki jää pysyvästi asumaan meihin osoittaen syntiä, vanhurskautta ja tuomiota sekä kirkastaen meille Kristusta. Koemme tästä uudestisyntymän ihmeestä jotain rauhan, ilon, lohduksen ja Herran läsnäolon tunnossa. Koemme myös Pyhän Hengen läsnäoloaan siinä työssä, mitä hän tekee avatessaan meille Sanaa ja sen kautta yhteyttä Jeesuksen kautta Isään. Hänen työnsä, puheensa kuulemme ja koemme, mutta itse Pyhän Hengen Persoonaa jää meidän kokemuksemme saavuttamattomiin.

Vanhurskauttaminen, Kristukseen liittäminen ja uusi syntymä muodostavat yhdessä yhden pelastuksen, Kolmiyhteisen Jumalan armon ihmeen. Kokemuksemme siitä on siis verrattavissa pienen vauvan kokeemukseen omasta syntymästään. Vasta vuodet osoittavat hänelle kuinka käsittämättömän suuresta ihmeestä hän tuli osalliseksi saadessaan elämän lahjan.

Tarve tuntea Herra paremmin

Paavali rukous osoittaa, että meidän on Pyhän Hengen armosta kuitenkin mahdollista nähdä ja tietää enemmän kuin, mitä voimme vielä täällä ajassa kokea. Kristitylle on välttämätöntä päästä syvemmin tuntemaan Kristuksen salaisuutta. Olemme vielä niin kovin pinnallisia hänen armonsä ja suuruutensa tuntemisessa. Suurin tarpeemme on juuri tällä alueella: "Tunne Herra!"

Paavali rukoilee kolmea asiaa:

- Että tuntisimme sen toivon sisällön, johon olemme kutsun saaneet. Meillä on kaikki syy keskittyä **tai-vaan** todellisuuteen.
- Että tietäisimme, että me olemme Kristuksen perintö. Hän saa meidät! Ja millaisina - pyhinä! Kysymys ei siis ole vain meidän perintömme, vaan hänen perintönsä, joka me olemme. Olet kallisarvoinen Herralle!
- Että tietäisimme, että Jeesuksen voima vaikuttaa meissä. Ei tosin automaatin tavoin, vaan kun me annamme itsemme hänen hallittavakseen, vaellamme hänen teillään.

Uhattu elämä

Viimeksi mainitusta kertoo Joosefin esimerkki. Herra ilmoitti hänelle, että vastasyntyneen Jeesuksen elämää uhataan. Kristus-elämää meissä uhkaavat sielunvihollisen hyökkäykset. Herra kuitenkin huolehti Jeesuksen turvallisuudesta - mutta miten? Marssittamallako paikalle 12 legioonaa enkeleitä? - Ei, vaan Herran voima vaikutti siten, että Joosef oli kuuliainen saamalleen Herran sanalle ja lähti **pakoon** Egyptiin. Herran varjeleva käsi voi esiintyä aika mielenkiintoisella tavalla. Edelleen Joosef pysyi pakolaisuuden maassa **siihen** asti, kuin Jumala antoi uudet ohjeet. Pelastetun on mahdollista säilyttää elämä Kristuksessa loppuun asti, koska Herran voima vaikuttaa hänessä. Mutta juuri siksi hänen tulee kuulla ja noudattaa Herran sanaa.

Kysymys kirkkoyhteydestä

Kansanlähetyksen Japanin työn tulevaisuuteen liittyy kysymys tulevasta kirkkoyhteyksistämme, joista on täällä keskusteltu. Työmme tavoite on se, että syntyneet ja syntyvät seurakunnat liittyisivät jo olemassa oleviin suurempiin luterilaisiin ja raamatullisiin kirkkoyhteyksiin. Eri vaihtoehtojen tutkimisvaiheesta on nyt edetty alustaviin keskusteluihin mahdollisesta liittymisestä ja tarvitsemme tässä kauaskantoisessa ja tärkeässä kysymyksessä Jumalan johdatusta. (JP)

Ikävöintiä

Kolmannelle työkaudelle lähdön jälkeen ikävä yllätti minut täällä Japanissa. Ehkä ensi kerran ikävöin näin paljon teitä rakkaat omaiset ja ystävät. Ainakin minulle oli myös yllättävän vaikeaa aloittaa työtä uudella alueella. Ikävää lisäsi myös se, että perheestämme kaikki viisi koululaista suunnistavat Japanin suomalaiseen kouluun, joka on sisäoppilaitos ja lapset pääsevät kotiin kaksi kertaa kuukaudessa. Matka kodistamme koululle kestää autolla, laivalla, junalla ja autolla yhteensä 6-7 tuntia suuntaansa. Nyt on kuitenkin ikävät ikävöity ja sopeuduttu Japaniin ja uuteen kotiimme ja työalueeseemme. (LP)

1.2.1985 Anan

"Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa', ja: 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee'... Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis." 2 Tim. 2:19-21

Pelastuksen vahva perustus

Jumalan laskema vahva perustus on Jeesus Kristus: kuka hän on, miten hän kärsimyksellään ristillä päästi meidät synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ja miten Jumala hänen uhrinsa ja ylösnousemisen kautta vanhurskautti meidät jumalattomat. Tätä lujaa kalliopohjaa eivät voi mitkään myrskyt eivätkä vihollisen hyökkäykset murtaa. Tästä perustuksesta Paavali kirjoittaa vähän aikaisemmin samassa kirjeessä:

"Jumala on meidät pelastanut ja kutsunut pyhänä kutsumuksellaan, ei meidän tekojemme mukaan, vaan oman aivoituksensa ja armonsä mukaan, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja."

Pyhän Hengen sinetti

Niihin, jotka ovat uskon kautta päässeet osalliseksi tästä pelastuksesta, Jumala on painanut oman sinettinsä. Hän on antanut oman Pyhän Henkensä heidän sydämiinsä asumaan. Pyhän Hengen työ ilmenee yllä olevan Raamatun kohdan mukaan kahdella tavalla. Kysymys on Pyhän Hengen keskeisimmästä työstä uskovan elämässä.

Pyhän Hengen vakuutus

Pyhä Henki vakuuttaa meille, että Herra tuntee omansa. Olemme hänen. Herra ei omaansa heitä. Pyhä Henki muistuttaa meitä jatkuvasti Herran rakkaudesta ja armosta meihin ja sen pohjattomasta riittäväydestä. Syvimmissäkin lankeemuksissa Pyhä Henki synnyttää sydämessämme huudon ja kaipauksen: "Abba, Isä!" Juuri siksi, että olemme joka tapauksessa lapsia, saamme käydä myös katumuksessa ja parannuksessa pyytämään syntejämme anteeksi. Herran omilla on avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan. Herran sinetti, Pyhä Henki, avaa meille Kristuksen kautta taivaallisen Isän sydäntä. "hän tuntee Sinut. Olet hänen!" Ja *"hän on voimallinen siihen päivään (Jeesuksen tulemuksen päivään) asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu."*

Puhdistus

Sinetti, Pyhä Henki, vaikuttaa meissä, että me luovumme vääryydestä. Kun Pyhä Henki synnyttää Herran omissa halun rukoukseen ja halun todistaa ja puhua Herrasta, se merkitsee välttämättä sitä, että synti ja vääryys, jotka eivät sovi yhteen Herran nimen kanssa, on pantava pois. Se merkitsee vaellusta parannuksessa aina sen tuottamiin hyviin hedelmiin asti.

Kristuksen lahjavanhurskauteen perustuva ja Pyhällä Hengellä sinetöity Jumalan lapsi kilvoittelee ollakseen hyödyllinen Jumalalle ja tehdäksään hyviä tekoja. Mutta voidaksemme olla Herralle hyödyksi meidän tulee elää jatkuvassa puhdistuksessa. Meidän tulee suostua Jumalan valoon, jossa meidän syntimme paljastetaan, mutta myös Jeesuksen veren puhdistettaviksi. "Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa."(JP)

Vieraanvaraisuus

Raamatun kehoitus: "Osoittakaa vieraanvaraisuutta!" on lähetystyössä tärkeä apu ihmissuhteita solmitessa. Uskon, että vieraanvaraisuus olisi myös Suomessa avain ihmisten evankelioinnissa. Pitäkää kodin ovet auki ja kahvipannut kuumina ja lämmintä pullaa tarjolla. Sellaiseen kotiin on hyvä ja helppo arankin ihmisen tulla. (LP)

4.4.1985 Anan

Simon Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Jeesus sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, on oleva päästetty taivaissa." Matt. 16:16-19

Kuka Jeesus on sinulle?

Jeesus kysyi opetuslapsiltaan, kenen he sanoivat hänen olevan. Jeesus halusi ja haluaa tänään meidän vastaavan samaan kysymykseen: Kuka Jeesus on Sinulle? - Pietari vastasi lausumalla lyhyen, mutta paljon sisältävän uskontunnustuksen: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." hän asettautua minä - sinä suhteeseen Jeesukseen ja tunnusti Jeesuksen Kristukseksi, Voidelluksi eli omaksi Kuninkaakseen, Ylimmäiseksi Papikseen, joka uhrasi verensä Pietarin puolesta, ja Profeetukseen, joka ilmoitti Isän hänelle. Edelleen hän tunnusti Jeesuksen Jumalan Pojaksi eli Luojakseen, Ylläpitäjäkseen, kaiken Antajaksi, Pyhäksi, Kaikkivaltiaaksi ja lankaikkiseksi Isäksi.

Pietarin tunnustus merkitsi Jeesuksen edessä tomuun taipumista, riippuvaisuutta kaikessa Jeesuksesta, turvautumista häneen ja häneltä kaiken hyvän odottamista. Pietari korotti Jeesuksen auktoriteetiksi, jolla on oikeus hänen koko elämänsä, ajattelunsa, tunteihinsa ja tahtonsa.

Jeesus kaipaa meiltä samaa tunnustusta ja kysyy sitä meiltä joka kerta, kun lausumme uskontunnustuksen. Pietarin uskontunnustus oli myös ylistystä sanan syvimmissä merkityksessä. Ylistyshän on Jumalalle sen kertomista, kuka ja millainen Jeesus on. Se on Jumalan korottamista. Hän on Herra!

Jeesuksen vastaus uskontunnustukseen

Uskon tunnustus on myös haaste Jeesukselle. Hän vastasi Pietarille julistamalla Simonin, Joonaan pojan (huomaa vastakohta: Joonaan poika - elävän Jumalan Poika) **autuaaksi** ja antamalla hänelle uuden nimen Pietari. Autuaaksi julistaminen merkitsi vanhurskaaksi, Jumalalle kelpaavaksi ja taivaskelpoiseksi, julistamista. Uusi nimi taas merkitsi taas Simonille annettavan uuden elämän alkua, uudestisyntymistä, ja toisaalta hänelle annettua uutta tehtävää Kristuksen ruumiissa, seurakunnassa.

Jumalan ilmoituksen varassa lepäävä usko

Autuaaksi julistamisen syy ei kuitenkaan ollut Pietarin tunnustus itsessään, vaan se, että sen oli synnyttänyt taivaallinen Isä. Usko ja uskontunnustus syntyvät ihmeen nojalla. Isä itse vaikuttaa Pyhän Hengen kautta meidän sydämissämme niin, että me vastaamme kuulemaamme Jumalan sanan kysymykseen: "Kuka Jeesus on sinulle?" uskontunnustuksella. "Minun Herrani, minun Jumalani!" Tämä uskontunnustus on pettämätön ja horjumaton kalliopohja, jolle seurakunta rakentuu, kasvaa ja laajenee. Eivätkä mitkään tämän maailmanajan voimat eivätkä myöskään pimeyden vallat (tuonela on Ilmestyskirjan mukaan turmiovalta) voi seurakunnan etenemistä pysäyttää. Seurakunnan väkevän hyökkäyksen edessä tuonelan portit kaatuvat, synnin ja kuoleman valta murtuu, sillä seurakunta elää Jumalan vaikutuksen varassa.

Lupaus pysyy lujana meistä huolimatta

Pietari ei ehkä tajunnut omien sanojensa syvyyttä ja siksi Jeesus selittää asian hänelle. Hän ei ehkä tajunnut suurenmoista asemaansa, koska tunnustuksensa jälkeenkin hän usein joutui näkemään oman elämänsä synnit ja lankeemukset. Vain vähän myöhemmin Jeesuksen oli pakko sanoa samalle Pietarille: *"Mene pois minun edestäni, Saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten"*. Pietari oli inhimillisessä ajattelussaan joutunut huomaamaan sielunvihollisen suuksi. On olemassa vain Jumalan mielen mukaista ajattelua ja sielunvihollisen mielen mukaista. Niin sanottu inhimillinen ajattelu on jälkimmäistä. Valvokaamme siis sydäntämme! Mutta Pietarin lankeemuksesta huolimatta pysyi voimassa Jeesuksen sana: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika " Isän synnyttämää ja antamaa autuutta eivät Pietarin lankeemukset eivätkä sielunvihollisen hyökkäykset lopulta voineet tehdä tyhjäksi. *"hän, joka on meidän puolellamme, on väkevempi kuin se, joka on meitä vastaan."*

Avainten valta

Tälle Pietarille, joka joutui toistuvasti turvautumaan Jeesuksen armahtavaan laupeuteen ja anteeksiantamukseen, annettiin suunnaton valtuutus sitoa ja päästää syntejä, joko sulkea tai avata taivaan portti lain tai evankeliumi avaimella. Tänäänkin on seurakunnan tärkein tehtävä käyttää näitä avaimia: julistaa Jumalalan tuomiota synteihinsä jääville ja Jeesuksen mittaamatonta armoa sitä anoville. "Poikani, tyttären, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä."

Matka Taiwanille

Maaliskuussa teimme Lean kanssa loma- ja opintomatkan Taiwanille. Tutustuimme siellä Kansanläheyyksen, Lähetysseuran ja Vapaan Ulkolähetysten työhön Sten Wirtasen opastuksella. Saimme uutta näkökulmaa Japanin työhömmme suuremmassa aasialaisessa yhteydessään. Saimme viikossa mielestämme erittäin hyvän kuvan Taiwanista ja evankelioinnista siellä. Kohtasimme lähetystyön ongelmia, jotka ovat paljossa samantyyppisiä kuin Japanissakin, mutta myös maan erityisongelmia. Teimme Sten Wirtasen autolla noin 1300 km kierroksen maassa. Taiwan on noin 500 km pitkä ja 100 km leveä kauris, mutta vuosittain kuusi kuukautta erittäin kuumankostea saari. Wirtasten työ Taichungissa tapahtuu kiinalaisen sokean pastori Choun kanssa yhteistyössä. Tämä vankan raamatullinen 50 jäsenen seurakunta jäi mieleen kiitosaiheena. Tällaisen kirkkaan evankelioimisnäyn omaavan, kasvavan seurakunnan yhteydessä lähetin on hyvä antaa oma panoksensa Herran työn eteenpäin menemiseksi.

Näimme, miten lasten kouluolot on Taiwanin lähettiperheiden osalta ratkaistu, miten kristillinen sairaala Pingtungissa toimii, miten evankeliumin on maassa ylitettävä useita kielimuureja, miten niin sanottujen vuoristolaisten (Taiwanin alkuperäisasukkaat, jotka jakautuvat 11 heimoon) keskuudessa on jälleen

nähtävissä uuden herätyksen merkkejä ja miten suurkaupunkien asukkaita pyritään tavoittamaan. Kiinalainen kansanluonne eroaa rajusti japanilaisesta. Kadut ovat meluisat, liikenne kaaosmaista, mutta ihmiset välittömämpiä ja avoimempia kuin japanilaiset. Toisaalta kiinalaisen kulttuurin ymmärtäminen lienee yhtä vaikeaa länsimaiselle kuin japanilaisenkkin. Toisin kuin Japanissa, missä kristillinen kirkko alun perin sai kosketuskohdan samurailuokassa ja sivistyneistössä, kiinalainen seurakunta on kansanomainen ja tavallisten ihmisten on helppo tulla seurakunnan yhteyteen. Tästä osin johtuu myös se, että Taiwanilla toimivien kristittyjen määrä on suhteellisesti ainakin kolme kertaa suurempi kuin Japanissa. Jos kristinuskolla on siellä lujempi jalansija kuin Japanissa, niin toisaalta myös sikäläinen epäjumalanpalvelus on hyvin räikeää, jopa meidänkin silmissämme, vaikka Japanissakin lähes joka tienmutkassa on jonkinmoinen epäjumalankuva tai temppli.

Taipeissa vierailimme japanilaisessa seurakunnassa ja tapasimme siellä myös pastori Itoon, joka jo useamman vuoden ajan on viettänyt pari kolme talvikuukautta evankelioimistyössä Taiwanilla. Hänhän oli aikanaan lähetystyössä manner-Kiinassa ennen sotaa ja sen aikana ja nyt eläkepäivinä hän on palannut entiseen kutsumukseensa. Japanilaisen seurakunnan jäsenistä yli puolet on japaninkieltä tai tavia kiinalaisia, jotka eri syistä osallistuvat jumalanpalveluksiin. Pastori Ito on saanut kassaa useita japanilaisia ja kiinalaisia Taipeissa. Hän on esimerkki siitä, että "kerran lähetysaarnaaja on aina lähetysaarnaaja", vaikka ei kentälle pääsisikään.

Uskovien opiskelijoiden aktio Ananissa

Viime viikon torstaina saapui Ananin kirkolle 10 hengen joukko KGK:n eli Japanin opiskelijälähetysten nuoria ja he viipyivät sunnuntai-iltaan tehden aktio-tyyppistä työtä seurakuntamme kasvun auttamiseksi. Samalla nämä Tokushiman, Hiroshiman ja Yamaguchin yliopistojen opiskelijat saivat koulutusta omaan tehtäväänsä uskovina ylioppilailta viedä evankeliumin sanaa muiden opiskelijoiden pariin. Iloitsimme suuresti heidän innokkaasta palvelustaan ja heidän intonsa antoi uutta tulta myös omiin seurakuntalaisiimme. (JP)

28.5.1985 Anan

"Tämä on se, mikä on sanottu profeetta Joelin kautta: 'Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärensä ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat. Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita. Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennen kuin Herran päivä tulee, se suuri ja julkinen. Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu'." Apt. 2:15-21

Pyhän Hengen lahja

Pyhä Henki laskeutui ensimmäisenä helluntaina - sadonkorjuun juhlan - opetuslasten päälle. Opetuslapset tulivat näin osallisiksi Jeesuksen ja Isän elämästä. He kasvoivat yhteen Jeesuksen kanssa niin, että Jeesuksen kuolema ei ollut enää vain ulkopuolinen tapahtuma heille, vaan he tulivat liitetyksi Jeesuksen kuolemaan. He kasvoivat myös yhdeksi Jeesuksen ylösnousemukseen niin, että heidän elämänsä ei ollut enää heidän vaan Jeesuksen ylösnousemuselämää heissä. Välitön yhteys Jeesuksen kautta Isään tuli mahdolliseksi maantieteellisistä ja ajallisista rajoituksista vapaana. Se nisunjyvä, Vaapahtaja, joka oli kätkeyty mulaan ja kuollut, kantoi nyt uutta riemullista satoa. Helluntai merkitsi sadonkorjuun, uuden pelastusajan, alkua ja helluntai jatkuu yhä niin kuin Pietarin lainaama ennustus osoittaa.

Tänään eletään helluntaiajan viimeisiä päiviä. Pian tulee Jeesus takaisin monien merkkien saattamana. Mutta tänään on yhä päivä. Pyhä Henki on keskelläme ja laskeutuu jokaiseen avautuvaan sydämeen, joka huutaa avuksi Jeesuksen nimeä omaksi pelastukseksi. Pyhä Henki uudestisyntyyntää, antaa uuden elämän, antaa sydämeen elävän veden lähteen, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Pyhän Hengen ajan tuntomerkki on se, että ikään, sukupuoleen ja asemaan katsomatta, Kristuksessa yhtenä ruumiina, Herran omat ennustavat, profetoivat (julistavat Jumalan tahtoa), ja näkevät näkyjä. He näkevät Pyhässä Hengessä Sanan kautta Herran pyhät ja armolliset kasvot.

Tuntomerkit

Kun pyhä henki tuli, laskeutui ylhäältä, se tapahtui kolmen merkin saattamana. Kuultiin tuulen humina,

nähtiin tulen liekki ja kuultiin Herran nimen ylistystä lukuisilla eri kielillä. Pyhä Henki ei ollut nämä merkit, hän on Henkilö, jota emme voi kokemuksellamme vangita. Hänen tulemisensa synnytti yhteyden Jeesuksen elämään ja Isään niin, että opetuslapset eivät voineet olla ylistämättä Jumalan suuria tekoja.

Ensimmäisen helluntaipäivän jälkeen Pyhä Henki on jatkuvasti antanut merkkien kautta näkyä ja kuulua läsnäolonsa. Apostolien teoissa näemme, miten Pyhä Henki synnytti seurakuntayhteyden, joka veti puoleensa - jopa teeskentelijöitäkin. Vankilan ovet avautuivat, huoneet tärisivät, kivitettävän kasvot loistivat, entisen vainoojan todistus mykisti kuulijoita, haaksirikoissa pelastuttiin, sairaita parani, armolahjat vaikuttivat. Ennen kaikkea parannuksen tehneet saivat ihmeellisen rauhan ja tunnustivat Jeesusta. Merkit jatkuvat yhä tänä päivänä.

Merkkien tehtävä

Merkkien kautta ihmiset eivät kuitenkaan pelastu. Ne herättävät hämmästyä ja vastustusta. Mutta aina siellä, missä merkin nähnyt alkaa ymmärtää, että hän ei ymmärrä eikä ole vielä osallinen siitä elämästä, joka Pyhässä Hengessä pelastetuilla on, hänen sydämensä voi avautua ottamaan vastaan Pietarin helluntaisanoman:

"Jeesus, jonka te ristiinnaulitsitte Jumalan ennalta tietämyksen ja päätöksen mukaan, on noussut ylös kuolleista ja astunut Isän oikealle puolelle ja vuodattaa Isältä saamansa lupauksen mukaan Pyhän Hengen poikkeuksetta jokaiselle, joka tekee parannuksen ja kastetaan syntien anteeksi saamiseksi."

Vasta sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnousesta Jeesuksesta, kun se otetaan uskossa vastaan, pelastaa syntisen ihmisen tuomion alta Jumalan lasten vapauteen.

Helluntain merkeillä on kuitenkin tärkeä tehtävänsä. Kun Pyhä Henki saa synnyttää keskinäisen rakkauksen Jumalan lasten keskelle, alkavat ihmiset kysellä: "Mitä minun pitää tehdä, että pääsisin tuosta elämästä osalliseksi?"

Merkkien sanoma

Helluntaipäivän kolmella merkillä on myös oma ainutlaatuinen ilmoituksensa meille. Kun Siinailla Jumalan laki annettiin ukkosen jylinässä, nyt Pyhä Henki tulee virvoittavana tuulena ja antaa uuden sydämen niin, että uskovalla on halu noudattaa ilolla Jumalan lakia. Siinain polttava ja kuluttava tuli tulee nyt Pyhässä Hengessä elämän voimaksi, puhdistukseksi ja palaa kuluttamatta meitä. Kun ihmiskunta synnillisessä ykseydessään rakensi Babelin tornin, Jumala tuomitsi sen ja sekoitti kielet synnin vallan hillitsemiseksi. Nyt Pyhän Hengen armoteko kutsuu viemään ylistyksen Jumalan suurista teoista kaikille kansoille ja kielille.

Ikezoen isoäidin kaste

Saimme puhelun, että Ikezoe -niminen 83 -vuotias vanhus oli saanut pahan sairauskohtauksen ja oli tajuttomana sairaalassa. Menimme pastori Kawakamin kanssa sairaalaan, missä Ikezoen poika ja pojanpoika valvoivat hänen vierellään. Lääkäri ei antanut paria päivää enempää aikaa. Rukoilimme: "Anna, Herra, vielä Ikezoen toipua, niin että hän saisi tajuissaan ottaa vastaan kasteen." Ikezoen isoäiti on jo noin 10 vuoden ajan ollut evankeliumin kanssa kosketuksessa. Mutta hänelle on ollut erittäin vaikeata tehdä selkeää ratkaisua buddhalaisuuden ja Jeesuksen välillä. Ajoittain hän on ollut lähellä, ajoittain kauempana.

Herra kuuli rukouksemme niin, että neljän päivän tajuttomuuden jälkeen hän palasi tajuihinsa ja sen jälkeen hänen kuntosensa on kohentunut varsin hyväksi. 23.5. saimme kastaa hänet sairaalassa. Ennen sitä hän näki unessa tai näyssä Jeesuksen, joka tuli häntä noutamaan. Näky oli niin ihmeellinen, että hän haluaisi pian päästä kirkkauteen Jeesuksen luokse. (JP)

Ishimoto - entinen rikollisliigan jäsen

Ensitapaaminen

Tapasin hänet ensi kerran junassa Tokushimasta Ananiin. Normaalisti kuljin tämän 25 kilometrin matkan omalla autollani, mutta sinä iltana jouduin jostain syystä käyttämään junaa. Pian junan nytkähdettyä liikkeelle viereeni istahti japanilaisiksikin pienehkö, mutta erittäin lihaksikas ikäiseni mies. Hän tuoksahti vähän riisiviinalta ja alkoi välittömästi jutella kanssani. En ihmetelty, että hän alkoi puhua Japanista, sillä ulkomaalaisen kohdatessaan japanilainen aivan luonnostaan joutuu peilaamaan omaa itseään ja kansallisuuttaan tähän muukalaiseen nähden. Se,

että hänen puheensa olivat pelkkää Japanin ylistystä, ei ollut minulle myöskään yllätys, sillä tiesin, että kansallistunne tai voitaisiin sanoa jopa nationalismi maassa on erittäin voimakasta. Kansallisuuskunnosta shintolaisuudesta on sanottu, että sille voitaisiin antaa aivan hyvin nimeksi myös Japani-uskonto. Kuuntelin häntä ne parikymmentä minuuttia, jotka yhteinen matkamme kesti. Kun hän oli nousemassa junasta aseman väylä ennen minua, ojensin hänelle nimikorttini ja toivotin hänet tervetulleeksi käymään kotonani. Mielessäni epäilin, mahtaisiko hän tulla, sillä olin epäluokisalle joukolle muitakin japanilaisia ojentanut saman kutsun eikä sitä juuri monikaan ollut noudattanut.

Ensivierailu

Olin siksi jonkin verran yllättynyt, kun pari päivää myöhemmin mies, Ishimoto nimeltään, käveli kotiimme iso kakkurasia kädessään. Japanilaiseen kohteliaisuuteen kuuluu tulla vierailuille aina tuliaisina mukana - myöhemmin hän ei juuri tätä tapaa laiminlyönyt. Tällä kertaa hän oli täysin selvä, mutta hänen puheidensa sisältö ei silti ollut olennaisesti muuttunut. Huomasin, että hän ei ollut mitenkään tyypillinen japanilainen - paitsi mitä tulee hänen rakkauteensa lapsiin. Aivan erityisesti hän ihastui nuorimpaan lapseemme Kaarinaan ja muisti häntä jollain tavalla lähes joka kerta meillä käydessään.

Järjestäytyneet rikollisuus eli yakuza

Kun ihmettelin, miksi hänen molempien kätensä pikkusormet olivat juuresta asti poikki, hän ilmeisellä ylpeydellä kertoi, että hän oli kuulunut Japanin järjestäytyneen rikollisuuden eli yakuzan suurimpaan ja vaikutusvaltaisimpaan noin 12.000 jäsenen Yamaguchikumi-nimiseen liigaan. Hän oli edennyt liigassa myös varsin korkealle tasolle. Sittemmin kun liigan karismaattinen johtaja Taoka kuoli ja liiga jakautui kahteen kilpailevaan leiriin, Ishimoto sanoutui siitä irti, mutta se merkitsi nimen omaa noiden pikkurillien menetystä, sillä liittyessään liigaan hän oli tehnyt uskollisuudenvalan, jonka purkamiseen kuului sormien leikkaus. Irtautumiseen liigasta lienee vaikuttanut myös hänen terveytensä heikkeneminen - hän poti vakavaa sydänsairautta - ja toisaalta perheen painostus ja alkoholisoituminen. Tavatessamme hän oli siis entinen yakuzan jäsen, mutta hän muisteli aikaa suurella rakkaudella ja erityisesti hän ihanoi edesmennyttä Taoka-johtajaa, jonka määräyksestä hän olisi ollut valmis esimerkiksi murhaamaan kenet tahansa.

Voidaan sanoa, että yakuzassa elää vanhan Japanin samurai-perinne tosin varsin kielteisessä suhteessa vallitsevaan yhteiskuntajärjestykseen. Samuraihenkihän edellyttää sotilailta ehdotonta uskollisuutta johtajiaan kohtaan ja johtajilta taas hyvin pitkälle menevää huolenpitoa alaistensa kaikkinaisista tarpeista. Yakuzan menettelytavat eivät ole kovinkaan väkivaltaiset verrattuna monien muiden maiden mafiajärjestöihin, vaan ne perustuvat pitkälle Japanin lain porsaanreikien sekä ihmisten peli- ym himojen hyväksikäyttöön ja japanilaisen valmiuteen maksaa varsin suuriakin summia oman tai yrityksensä maineen puhtaana pitämisestä. Näin yakuzan jäsenen tunnistaa helposti ulkonäöltä eikä poliisinkaan ole vaikea heitä löytää, mutta heidän saamisensa lailliseen vastuuseen toiminnastaan on osoittautunut poliisille lähes ylivoimaiseksi tehtäväksi. Eivät vain heidän menettelytapansa ole äärimmäisen taitavia, vaan myös japanilaisen yhteiskunnan monet tahot ovat tulleet siinä määrin riippuvaisiksi yakuzalta saamastaan rahoituksesta, että heillä on merkittävä määrä suojelijoita jopa poliisivoimienkin sisällä. Yakuzan eri ryhmitymien väliset keskinäiset välienselvittelyt saattavat kyllä olla erittäin verisiäkin.

Elämäntapa

Ensivisiitistä luonamme meidän perheemme ja Ishimoton välille kehittyi ystävyys, jota kesti noin kaksi ja puoli vuotta aina hänen 44-vuotiaana tapahtuneeseen kuolemaansa asti. Hän asui yksin noin kahdeksan kilometrin päässä meiltä omassa lapsuudenkodissaan. Hän oli alkoholisti eikä tehnyt työtä. Hänen vanhempi veljensä, isohkon kirjapainon johtaja Osakassa, lähetti hänelle kerran kuussa elämiseen tarvittavan summan rahaa ilmeisesti sillä sopimuksella, että hän saisi rahat säännöllisesti sikäli kuin pysyi Shikokulla toisella saarella eikä tullut Osakaan sotkemaan veljen liiketoimia. Käytännössä Ishimoto joi kaksi ensimmäistä viikkoa saamallaan rahoilla ja kituutti sitten selvin päin loppukuun siihen asti kun uusi rahalähetys saapui. Juuri noina selvinä jaksoina hän tuli keskimäärin pari kolme kertaa kuussa meille käymään.

Uusi testamentti likaojaan

Joka kerta, kun hän tuli luoksemme, avasin jonkin kohdan Raamatusta ja selitin sitä hänelle. Ensimmäisellä kerralla annoin hänelle Uuden Testamentin. Muutaman päivän kuluttua hän saapui uudelleen luoksemme ja kertoi lukeneensa sen läpi, mutta kertoi heittäneensä sen sitten likaojaan. Eräs raamatunkohta oli kuitenkin jättänyt häneen lähtemättömän vaikutuksen ja hän palasi siihen lähes joka kerta meillä käydessään. Se oli Johanneksen evankeliumin 8.luvun kertomus aviorikoksesta kiinniotetun naisen raahaamisesta Jeesuksen eteen tuomittavaksi. Vaikka hän usein toisti minulle lausetta: "Kuule, Sinä olet täsmälleen saman ikäinen kuin minä, olet lahjakas ja kielitaitoinen.

Jätä tuo kristinuskohömpötyks, niin tulet todella menestymään tässä maassa!" samalla tuo raamatunkohta jatkuvasi jylläsi hänen sisimmässään.

Yhteisönsä hylkäämä

Ei ole vaikea ymmärtää, miksi juuri tuo kohta häntä kosketti. Hänen ei ollut vaikea samaistua naiseen, joka oli kiinnittäjänsä hampaissa ja heidän sormella osoittamana. Hän itse oli japanilaisessa yhteiskunnassa merkittävä mies, jonka kanssa kukaan kunniallinen kansalainen ei halunnut olla missään muussa tekemisissä kuin rahaa vastaan antamassa tavaraa tai palveluksia. Japanilaisen yhteisön sisällä vaikuttava erilaisiin tai eri kastiin luokiteltuihin ihmisiin kohdistunut syrjintä olisi sinänsä riittänyt entisen rikollisen katsomiseen ulos sen keskeltä. Mutta kun Ishimoto oli lisäksi alkoholisti ja tarvittaessa erittäin väkivaltainen käytökseltään, ei ole ihme, että pienen kauppalan ja naapurikaupungin asukkaat tekivät aina kaikkensa päästäkseen hänestä mahdollisimman vähällä eroon.

Hauslihasevankeliointia

hän turvautumisensa erittäin vahvoihin hauslihaksiin ilmeni joskus siten, että hän pakeni kaupungin keskustasta meille sieltä täältä verta valuen ja pyysi meitä ottamaan hänet sisään. Ilmeisesti poliisi ajoi häntä takaa, koska hän oli tapellut jonkun kanssa kadulla. Joskus hän taas saattoi lihaksillaan uhaten tuoda lähes väkisin meille ihmisiä, jotta kertoisimme heille kristinuskosta. Kerran hän raahasi kaupungissa toimintansa aloittaneen uususkonnon papin meille päästäkseen nauttimaan uskonnollisesta väittelystä papin ja minun välillä. Kirkkoon saimme hänet houkutelluksi kerran, mutta se jäi ainoaksi siitä yksinkertaisesta syystä, että hänen ja seurakunnan nuoren evankelistan välille syttyi ilmiriita, joka oli vähällä johtaa tappeluun. Lea syöksyi heidän väliinsä ja sai jotenkin tilanteen asettumaan. Meillä ollessaan hän ei koskaan osoittanut pienintäkään väkivaltaisuuden merkkiä ja kirkossa tapahtunutta välikohtaustakin hän pyysi moneen kertaan meiltä myöhemmin anteeksi.

Hyljätyn kipu

Syy, miksi hän oli meillä aina rauhallinen, lienee ollut siinä, että kotimme oli ainoa paikka maan päällä, jossa häntä pidettiin ihmisenä. Myös uskovilla japanilaisilla saattaa olla vielä varsin nurjat asenteet kansansa syrjittyihin vähemmistöihin. Sitä kuvasti tilanne, jossa Ishimoton meillä vierailulla ollessa meille poikkesi naapurikirkon pastori hoitamaan joitakin asioita. Hän havaitsi ensi silmäyksellä, mitä Ishimoto oli miehiään, eikä tervehtinyt häntä eikä puhunut hänelle sanaakaan, vaikka tuli samaan huoneeseen, missä olimme. Kesken asian hoidon Ishimoto pomppasi pystyyn ja lähti mitään sanomatta ulos. Noin tunnin kuluttua hän palasi mukanaan jälleen kakku ja hän pyysi anteeksi: "Olen pahoillani, että lähdin kesken kaiken epäkohteliaasti pois, mutta minun oli pakko, sillä muuton olisin lyönyt tuota pappia, joka tänne tuli." Niin kipeästi ja herkästi hän koki, kun ihmiset sanattomasti hylkäsivät hänet ja sulkiivat yhteytensä ulkopuolelle.

Kuoleman saatto

Joku aika sitten eräs ystävämme muisteli Ishimotoa toteamalla, että hän ei liene tavannut ketään niin synkännäköistä miestä kuin hän oli. En ihmettele hänen lausuntoaan, sillä ystävyysaikana merkittävä "kuoleman saatto" kulki hänen ohitseensa saavuttaakseen lopulta hänet itsensä. Hänen tätinsä kuoli, sitten kuoli hänen nuorempi veljensä ja kaikkein kipeimmin kosketti häntä hänen oman tyttärensä kuolema auto-onnettomuudessa. Hän oli nimittäin ollut lyhyen aikaa naimisissa ja eronnut.

Noin vuosi ensitapaamisestamme hänen käyntinsä luonamme keskeytyivät kolmeksi kuukaudeksi. Ihmettelimme asiaa, mutta sitten hän taas tuli luoksemme ja kertoi olleensa avosydänleikkauksessa Osakan Yliopistollisessa sairaalassa. Hänelle oli suoritettu ohitusleikkaus, joka oli onnistunut. Hänelle oli kuitenkin sanottu, että myöhemmin olisi suoritettava vielä toinen leikkaus. Tämän kalliin leikkauksen oli kustannut hänen veljensä. Ishimoton vointi oli selvästi kohentunut ja hän jopa selvästi vähensi alkoholinkäyttöäänkin.

Viimeinen tapaaminen

hän käyntinsä luonamme jatkuivat entiseen tapaan, kunnes eräänä päivänä soi puhelin. Langan päässä oli Ishimoto, joka kertoi seuraavaan tapaan:

"Sydämeni alkoi taas reistailla. Tuuperruin keskellä kaupunkia ja minut kuljetettiin tänne Harada -sairaalaan. Voitko olla niin ystävällinen, että toisit minulle yöpuvun ja hammasharjan ja tahnaa sekä pyyhkeen."

Japanilaisissa sairaaloissa ei näitä tarvikkeita saa talon puolesta, vaan ne on tuotava itse mukanaan sairaalaan. Vein hänen pyytämänsä tarvikkeet ja lisäsin pussiin jälleen Uuden testamentin. Hän oli täydellisessä vuodelevossa ja arveli, että hänet siirrettäisiin vielä Osakan Yliopistolliseen sairaalaan niin pian kuin hänen kuntonsa sallisi siirron. Seuraavalla kerralla hänen luonaan käydessäni huomasin, että jättämäni Uusi testamentti oli kunniapaikal-

la vuoteen vierellä ja että sitä oli selvästi myös luettu. Iloitsin siitä, juttelin jotain ja rukoilin hänen puolestaan ja palasin kotiin. Kolmannen kerran sairaalaan mennessäni hänen huoneensa oli tyhjä ja kävi selvillä, että hän oli kuollut.

Lyhyt pelastusoppi

Jäin mietiskelemään, miten hänen pelastumisensa laita lopulta oli. Hänet tuomitsee Jumala enkä minä, mutta voi olla, että tulen tapaamaan hänet pelastettujen joukossa taivaan kirkkaudessa. Raamatun ilmoittama pelastustie on minittäin hämmästyttävän lyhyt ja selkeä: "Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu." Voi olla, että hän viime "metreillään" huusi avukseen sitä Herraa, joka oli niin toisenlainen kuin syyttävät ihmiset ja joka armahti aviorikoksen tehneen naisen. Hän ei koskaan päässyt eroon sanasta, joka kertoi tästä Herrasta. (JP)

10.9.1985 Anan

"Jumala on valkeus ... Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettelemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä. Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus... " 1 Joh. 1:5-2:2

Jumala on valo

Ensimmäisen Johanneksen kirjeen sanoma on *"Jumala on valo"* ja mitä se merkitsee meille. Kirjeen suuri lause: *"Jumala on rakkaus"* on ilmausta Jumalan olemuksen valkeudesta. Aluksi Johannes ottaa käsiteltäväkseen kolme tapaa, jolla ihminen pyrkii pettämään itseään eläessään pimeydessä. Niihin hän antaa "lääkkeitä". Jumalan yhteydessä elävänhän on vaellettava valkeudessa, sillä Jumala on **valo**.

Valkeudessa vaeltaminen

Valkeudessa vaeltaminen ei merkitse synnittömänä tai lankeamatta vaeltamista. Sekä valkeudessa että pimeydessä kulkeva ovat syntisiä ja tekevät syntiä. Uskova ei ole synnitön yhtä vähän kuin ei-uskovaakaan. Valkeudessa vaeltaminen merkitsee sitä, että Jumalan totuus ja valo pääsevät sydäntemme syvimpiä myöden osoittamaan synnin ja ajaa meidät Kristuksen luo hänen verellään puhdistettavaksi ja elämän uudistukseen.

Itsepetokset

Paljon on niitä, jotka kirkkain silmin väittävät: "Elän yhteydessä Jumalan kanssa" tai "Tunnen Jumalan" tai "Uskon Jumalaa", mutta heidän elämänsä ja vaelluksensa osoittaa, että he eivät tahdo tehdä omista synneistään parannusta. Muiden synneistä usein sitäkin innokkaammin. Yhteys Jumalan kanssa merkitsee sitä, että kaikki, mikä on Jumalan, on myös minun ja kaikki, mikä on minun, on myös Jumalan. Yhteys veljien kanssa voi olla mahdollista vain, kun ensin annamme sydämemme pimeimpiin kammioihin osua Jumalan valon. Valon tuoma totuus vapauttaa ja vaikuttaa yhteyden. Siinä Herra ottaa meidän syntimme omikseen ja antaa meille sen sijasta koko puhtautensa. Jeesuksen veri puhdistaa synnistä antaen anteeksi, irrottaen ja pyyhkien lian pois.

On myös niitä ihmisiä, jotka sanovat: "Minulla ei ole syntiä". Toiset sanovat niin siksi, että he elävät suruttomuudessa, sokeina ja pimeydessä, eivätkä näe syntiään, olemuksellista kapinaansa Jumalaa vastaan. Mutta on sitten niitä, jotka kuvittelevat, että he ovat jo päässeet eroon lihastaan, perisyntiin vaikutuksesta joko pyhityskokemuksen tai pyhityskilvoituksensa kautta. He ehkä myöntävät silloin tällöin lankeavansa ulkoisiin kiusauksiin, mutta sisin heissä on vapaa lihasta. Näistä molemmista tekstimme sanon: "He pettivät itseään", muita he eivät voi pettää kaikkein vähiten Jumalaa, mutta itseään kyllä.

Valo salatuimpaan asti

Valossa vaeltavat eivät kyllä ole enää lihan vallan alla, mutta he joutuvat kipeästi tunnustamaan syntisyytensä. Kun he sen tekevät Jumalan pyhyiden edessä, he saavat nähdä, miten Jeesuksen kärsimi-

sen ja kuoleman tähden Jumala on uskollinen ja oikeudenmukainen antaessaan heille anteeksi. Jumalalle riittää rangaistus, jonka Jeesus kärsi heidän puolestaan.

"Totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden" tarkoittaa sitä, että kun me emme luonnostamme näe oman sydämemme perinnöllistä turmelusta, Pyhä Henki ilmoittaa sen meille ja näin vie meidät Jumalan valkeuteen ja anteeksiantamuksen ja puhdistuksen osallisuuteen. Myös ahdistuneelle ihmiselle, joka ei luonnostaan tajua synnin syvyyttä elämässään, on julistettava Jumalan sanan totuus hänen synnistään. Vasta kauhistuttava totuus hänen ahdistuksensa syystä vapauttaa hänet jättäytymään yksin Jeesuksen täytetyn työn varaan. Siinä löytyy todellinen lepo. Mitkään muut keinot tai apu ei voi antaa todellista apua. Perisyntioppia on julistettava rohkeasti.

Myös teot valoon

On sitten vielä niitä, jotka sanovat: "En ole tehnyt syntiä". He kyllä myöntävät ehkä olemuksessaan olevan syntisyyden, mutta eivät myönnä, että syntisyys myös tuottaa heidän elämässään aivan tiettyjä hedelmiä: syntisiä ajatuksia, sanoja ja tekoja. He eivätkä katso tarpeelliseksi päivittäin tehdä parannusta näistä syntiteoista. Näin he kieltävät Jumalan ja tekevät Jumalasta valehtelijan. Jumalan lapset, valkeudessa vaeltajat, tunnustavat eivät vain syntistä lihaa itsessään vaan myös syntitekonsa. He tarvitsevat Puolustajaa Jeesusta Kristusta, joka on heidän syntiensä sovitus. Sovitus on lepytysuhri, jolla Jumalan viha heidän syntiensä tähden kääntyy pois. He tajuavat kuinka paljon Jumala vihaa syntiä ja halajavat sitä, että he eivät tekisi syntiä.

Jasukon uudisrakennusprojekti

Jasukon (Japanin Suomalainen koulu) uudisrakennuskampanja on koko kevään ja kesän ollut voimakkaasti esillä. Uuden koulurakennuksen rakennusprojekti edellyttää voimien kokoamista niin Suomessa kuin Japanissa, missä pääosa varainhankinnasta tapahtuu. Hankkeessa olemme nähneet merkittäviä Jumalan toimintaa ja sen kautta ovien avautumista. Rukoilemme, että uudisrakennusta päästäisiin rakentamaan vuoden vaihteen tienoilla. Tänä syksynä aloitti lukuvuottaan Jasukossa 39 oppilasta ja vuosien tauon jälkeen myös lukion ensimmäinen luokka tuli kuvioihin mukaan.

Kiinan kristityt

Kävimme Lean kanssa Kochissa (180 km täältä) kokouksessa, jossa manner-Kiinan kotikirkkojen (maan alainen seurakunta) pastori Akylas Choo kertoi Jumalan teoista Kiinan suuressa herätyksessä. Itse hän joutui viettämään 23 vuotta pakkotyössä, mutta hänen olemuksensa loisti rakkautta Herraan. Hän kertoi, miten moni kiinalainen uskova on ottanut kunniakseen sen häpeän, mitä Herran seuraaminen heille merkitsee. Eräältä nuorelta uskovalta naiselta leikattiin toistamiseen 3 kk:n välein tukka pois, koska hän ei suostunut kieltämään uskoaan Jeesukseen. Mutta hän otti sen kunniakseen ja liikkui pää paljaana. Kun häneltä kyseltiin hänen ulkonäköään, hän käytti tilaisuutta hyväkseen todistaakseen Jeesuksesta ja Sana meni eteenpäin.

Buddhalainen kotialttari poltettavaksi

Kesän aikana Ikezoen isoäiti on jo niin hyvin toipunut, että hän pääsi pois sairaalasta. Iloitsemme myös, että hänen poikansa teki vaikean mutta tärkeän päätöksen antaa buddhalainen kotialttarinsa poltettavaksi. Ananin kirkon pihalla poltettiin samalla myös pastori Kawakamin äidin kodissa ollut kotialttari-kaappi, sillä hänet on hiljattain kastettu eräässä Tokushiman kirkossa.

Vakava lento-onnettomuus

Kesän aikana juuri atomipommin 40 -vuotismuistopäivän jälkeen tapahtui täällä 520 hengen vaatinut lento-onnettomuus. Tapaus on puhutellut kansakuntaa, vaikka täällä on huonossa merkityksessä totutukin ihmishenkiä paljon vaativiin luonnonmullistuksiin. Erityistä huomiota tiedotusvälineissä on saanut testamentti, jonka eräs koneen matkustajista kirjoitti perheelleen niiden 30 minuutin aikana, jotka kone vielä vioittuneena lensi ennen maahan syöksymistä. Hän kertoo siinä kuolevansa ja kiittää ja rohkaisee vaimoaan ja lapsiaan. Lisäksi hän jatkaa: "Jumala auta minua! En tiedä mihin täältä joudun ..." Tämän menehtyneen miehen huuto on meille makedonialaisen miehen kutsu: "Tule ja auta meitä!" Japanin 120 milj. kansa huutaa hädän hetkellä Jumalaa, mutta se ei tunne häntä, koska ei ole vielä kuullut evankeliumia Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta.

Yasukuni temppeli

Jotenkin hirvittävää oli, että vain kolme päivää onnettomuuden jälkeen pääministeri Nakasone kävi Yasukuni -nimisessä shintolaisessa tempelissä kumartamassa siinä jumalina palvottavien sodassa kuolleitten sieluille. Se merkitsee muuta kuin sankarihautojen kunnioittaminen Suomessa, sillä näiden sodissa kuolleiden haudat ovat muualla. Pääministerin virallinen kumarrus merkitsi ratkaisevaa askelta Japanin sotaa edeltäneeseen keisarin palvontaan ja kansakunnan palvontaan jumalallisena. Kristityt ovat suuntauksesta erittäin huolissaan ja ovat esittäneet julkisia vastalauseita, sillä he tietävät, mihin äärimmäisyyksiin nykyinen suuntaus Japanissa voi johtaa kriisiaikain tullen. Vain evankeliumi Jeesuksesta voi vapauttaa japanilaisen sen kaltaisesta nationalismista, joka on kaukana raamatullisesta rakkauden käskyyn perustuvasta oman maansa ja kansansa hyväksi elämisestä palvelen samalla niitä, jotka kaukana ovat avun tarpeessa. (JP)

12.11.1985 Anan

Ja naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne hiuksillaan... Sen tähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän." Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi annetut." ... hän sanoi naiselle: "Sinun uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan." Luuk. 7:36-50

Kahdella tuolilla vaikea istua

Fariseus Simon oli kutsunut Jeesuksen aterialle, mutta oli tietoisesti laiminlyönyt perustavaa laatua olevan kohteliaisuuden, kun Jeesus astui hänen taloonsa. Kohteliaisuushan on rakkauden osoittamista matalimmalla tasolla. Simon oli kutsunut Jeesuksen saadakseen vastauksen kysymykseensä: "Oliko Jeesus Jumalan lähettäjä profeetta vai ei?" hän oli vilpittömän kyselijä, mutta hän ei osoittanut Jeesukselle normaalia ystävällisyyttä, etteivät hänen fariseusystävänsä luulisi hänen kallistuneen jo liiaksi Jeesuksen puolelle. Sillä ystävästä valtaosa piti Jeesusta Jumalan pilkkaajana. Vaikeata on miellyttää sekä Jeesusta että tätä maailmaa samanaikaisesti!

Anteeksi saaneen rakkaudenosoitukset

Kesken aterian huoneeseen tunkeutuu nainen, jonka Simon tunnistaa kaupungin erääksi prostituoiduista. Kovin hyvin Simon tunsi nämä alamaailman ihmiset; hänellä oli ilmeistä mielenkiintoa pimeyden tekoihin, vaikka ei niitä ulkoisesti harjoittanutkaan. Samalla tavalla tämän ajan simonit nautiskelevat elokuvien seksikohtauksista, mutta samalla valittavat ajan siveettömyyttä suulla suurella. Jeesuksen julistus oli ehkä aiemmin samana päivänä vakuuttanut naisen siitä, että hänkin saa kaikki monet syntinsä anteeksi. Siksi nainen vuodattaa rakkautensa Jeesukseen. Nyt armahdettuna hän tajuaa syntiensä syyvyyden, mutta samalla Jumalan rakkauden suuruuden. Hän tulee itkien Jeesuksen luo, pesee kyynelillä Herran jalat, kuivaa ne hiuksillaan ja vuodattaa kalliin voiteen hänen jaloilleen.

Näetkö oikein?

Simon näkee naisessa vain halveksittavan julkisyntisen, mutta Jeesus näkee hänessä jotain aivan muuta: rakastavan, synnit anteeksi saaneen, pelastetun ihmisen, jolla on elävä usko Vapahtajaan. Simon näkee perusteellisen väärin: oman sydämensä syntiä hän ei näe syntiä ja mutta syntien anteeksi-antamisen synnyttämälle rakkaudelle hän on sokea. Näetkö sinä Herran armahtaman, niin kuin Jeesus näkee hänet?

Armon vakuutus

Simon menettää vähäisetkin kunnioituksensa Jeesusta kohtaan, joka ottaa vastaan rakkautta tuon naisen kaltaiselta synnintekijältä. Mutta Jeesus lähtee suuressa rakkaudessaan käsittelemään niin naista kuin Simonia, jotka molemmat tarvitsevat häntä. Simonille hän osoittaa sen, mikä on tämän varsinainen tarve. Naiselle hän vakuuttaa, että se anteeksi-antamisen sana, jonka hän oli aiemmin kuullut, oli yhä voimassa. Naisen pelastus on näin ollen varma. Sinä, joka olet saanut anteeksi, muista, että anteeksi-antaminen on yhä voimassa. Armo on yhä varma ja tuore. Jeesus vakuuttaa naista pelastuksen varmuudesta ja osoittaa, että se usko, joka ajoi hänet toistamiseen Jeesuksen tykö, on pelastavaa uskoa. Jeesusta tarvitseva saa kulkea rauha sydämessään. Jeesuksen verellä hankittu anteeksi-antaminen on pettänyt.

Alhaalta lähestyvä Jeesus

Saman aikaisesta Jeesus käsittelee myös Simonin sydämen ongelmia, mutta hän ei voi lähestyä tätä auktoriteettiasemastaan käsin, sillä Simon ei näe hänessä enää profeettaakaan. Niinpä Jeesus sanomattomassa nöyryydessään asettuu Simonin alapuolelle. Todellista nöyryyttä on asettua ylpeän ja itse-riittoisen alapuolelle. Jeesus pyytää Simonilta lupaa saada puhutella häntä. Jeesus ei tunkeudu väkivalloin ylpeimpäänkään sydämeen. Saatuaan luvan Jeesus kertoo vertauksen kahdesta velallisesta, joista toinen saa velan antajalta paljon ja toinen vähän anteeksi. Sitten hän kysyy Simonin mielipidettä siitä, kumpi mahtoi rakastaa velanantajaa enemmän. Käy ilmi, että Simonin arvostelukyvyyssä ei ole mitään vikaa. Sitten Jeesus pyytää Simonia soveltamaan sitä itseensä ja naiseen.

Valinnan eteen

Simon tiesi, että Jumala odottaa ihmiseltä rakkautta. Ken ei rakkautta osoita, ei tunne Jumalaa, joka on rakkaus, ja elää siis yhä synneissään. Simonin oli pakko tunnustaa vertailun perusteella, että nainen, jota hän halveksi, osoitti rakkautta ja hän, joka ajatteli itsestään paljon, oli vailla rakkautta ja siis todella syntinen. Sitten Jeesus asettaa Simonin valinnan eteen. Valitse tänään minun ja tämän armahdetun naisen seura ja hylkää fariseusten seura! Valitse sen totuuden perusteella, jonka hyvin tajuat. Älä jää enää sokeuteesi ja pimeyteesi!

Miten Simon valitsi, sitä Raamattu ei suoraan kerro. Mutta miten sinä valitset, sen sinä voit tietää. Tai-vutko sinä armahdettujen syntisten joukkoon, vai jatkatko fariseusten seurassa pettäen itseäsi ja muita, mutta kykenemättä pettämään Jumalaa. Jeesus rakasti niin Simonia, että kävi ristille hänenkin syntiensä sovituksi, niin myös sinun.

Historiallinen retriitti

Historialliseksi voitaneen luonnehtia ensimmäistä yhteistä retriittiä Kansanlähetyksen ja Kylväjän lähettien kesken täällä Shikokulla. Saimme yhdessä sanan ääressä vahvistua keskinäisessä uskossamme Vapahtajaan. Vähän sitä ennen Suomessa päästiin näiden kahden lähetyksen välillä neuvottelusopimukseen, joka käytännössä avaa Kansanlähetyksen Japanin työlle mahdollisuuden aloittaa viralliset neuvottelut työmme liittämiseksi uudelleen Länsi-Japanin ev.lut. kirkon yhteyteen. Sen kanssa Kansanlähetyksen aikanaan aloitti lähetyksen Japanissa kuusikymmenluvun lopulla joutuakseen sitten siirtymään itsenäiseen työhön.

Itä-Tokushiman seurakunnassa on aloitettu työntekijäasunnon rakennustyöt, joiden on määrä valmistua vuoden loppuun mennessä.

Rouva Nobusato

Syksyn eräs suurimmista ilonaiheistamme on ollut Nobusato -nimisen 33-vuotiaan rouvan uskon tulo. Hän on entinen jehovantodistaja. Yli viisi vuotta hän kiersi ovelta ovelle tämän harhaopin orjuudessa, mutta ei löytänyt rauhaa sielulleen - vain käskyjä käskyjen, taakkoja taakkojen päälle. Saimme häneen kontaktiin ovityön välityksellä. Pastori Kawakami ja hänen vaimonsa kävivät toistuvasti hänen luonaan, kunnes hän uskaltautui jehovantodistajien rajusta vastahyökkäyksestä huolimatta kirkollemme ensin ruokapiiriin, sitten Raamattu-piiriin ja jumalanpalveluksiin. Hän iloitsee rauhasta, jonka evankeliumi Jeesuksesta on hänelle antanut ja hän totesi mm näin:

"Kaksi kuukautta tässä kirkossa on avannut minulle enemmän Raamattua kuin yli viiden vuoden opiskelu jehovantodistajana." Syy on ilmeinen: hän on saanut oppaakseen Pyhän Hengen, joka yksin kykenee avaamaan Jumalan Sanan. (JP)

11.2.1986 Anan

Sadanpäämies vastasi ja sanoi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin minun palvelijani paranee. Sillä minä itekin olen toisen vallan alainen, ja minulla on sotamiehiä käskyni alaisina, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee." Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa. Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja lisäksi Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on

oleva itku ja hammasten kiristys." Ja Jeesus sanoi sadanpäämiehelle: "Mene. Niin kuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon." Ja palvelija parani sillä hetkellä. Matt. 8:8-13

Suuri usko

Kysyttäessä "Kenellä mahtaa olla suurin usko?" mieleemme nousevat ehkä sellaiset uskon sankarit kuin Aabraham, Paavali jne. Mutta Jeesus antaa arvovallallaan lopullisen vastauksen. Suurin usko, mitä Jeesus oli löytänyt, oli roomalaisella upseerilla. Mikä oli tämän miehen uskon olemus? Missä sen suuruuden salaisuus oli? Miten usko vaikuttaa ja miten Jeesus tähän uskoon vastasi.

Miehen usko perustui siihen, mitä hän oli saanut kuulla Jeesuksesta. Kun hänen palvelijansa halvaantui ja joutui koviin tuskiin, rakkaus palvelijaa kohtaan pani hänet etsimään apua. Usko Jeesuksen mahdollisuuksiin määräsi suunnan, mistä hän lähti apua etsimään. Uskon olemus on siis sitä, että kun ihminen toteaa kykenemättömyytensä ja avuttomuutensa, hän lähtee pyytämään apua Jeesukselta. Usko turvaa siihen, että Jeesus voi auttaa ja myös tahtoo auttaa sellaista, jolla ei ole mitään oikeutta tai ansiota tulla autetuksi.

Usko pyytää apua

Upseeri toteaa "*En ole sen arvoinen, että tulet kattoni alle*" ja tunnustaa näin oman ansiottomuutensa, kelvottomuutensa saada mitään hyvää Jeesukselta. Mutta usko on sitä, että huolimatta siitä, mitä itse on - kuinka halpa-arvoinen tai syntinen, langennut, synnin orja itse onkin - kuitenkin kääntyy pyytämään apua Jeesukselta. Usko tarttuu siihen, että hän ei heitä pois jumalatonta, joka tulee hänen luokseen. Usko on turvautumista ja vetoamista Jeesuksen hyvyyteen, armoon, rakkauteen ja laupeuteen vakuutuneena siitä, että hän haluaa osoittaa kaikkea tuota juuri tällaiselle riippumatta siitä, millaisessa elämäntilanteessa asianomainen lieneekin. Uskon, joka tarrautuu Jumalan armoon Kristuksessa, vaikka näkee itsessään pelkkää jumalattomuutta, Jumala lukee vanhurskaudeksi. (Room. 4:5)

Jeesuksen tuntemisen kasvua

Pieninkin usko kyllä riittää pelastumiseen, koska sekään ei näe apua muualla kuin Jeesuksessa ja pyytää sitä häneltä. Herra ei pelastusasiassa kysele uskon suuruutta tai pienuutta, mutta hän iloitsee suuresta uskosta. Sen omaava näkee, **kuinka** suuri Jeesus on armoissaan ja voimassaan. Uskon kasvu on Jeesuksen tuntemisen kasvua - ei meissä olevan ominaisuuden lisääntymistä. Se on sen tajuamista ja näkemistä, että Jeesuksen rakkaus ja armo ja voima ovat juuri minua kohtaan suunnattomasti paljon suurempi kuin, mitä olen edes osannut uneksia.

Roomalainen upseeri näki kuulemansa perusteella Jeesuksessa enemmän kuin kukaan Jeesuksen opetuslapsista. Hän ei asettanut Jeesuksen auttavalle ja parantavalle voimalle mitään paikallisia rajoituksia. Hän oli tehnyt kuulemastaan päätelmän: Sana Jeesuksen suusta riittää - hän on läsnä sielläkin, missä hän ei ruumiissaan ollut paikalla. Hän näki Jeesuksessa Jumalan ja Kuninkaan, jolla on valta kaikkien voimien yli, myös kaikkien rajoitusten yli. Hän näki Jeesuksessa hallitsijan, jonka sanaa kaiken on pakko totella. Tunnustamalla oman arvottomuutensa hän tunnusti samalla Jeesuksen ihmeellisen arvon. Upseerin usko oli suuri, koska Jeesus oli hänelle suuri.

Upseeri tajusi myös jotain Jumalan kolminaisuuden salaisuudesta. Hän näki, että Jeesuksen kyky toteuttaa tahtonsa perustui Jeesuksen alamaisuuteen Isälle. Täydellinen kuuliaisuus taivaallisen Isän tahdolle takasi Jeesukselle saman vallan ja voiman kuin mikä Isällä on. Niin pitkälle Jumalan olemuksen salaisuuteen ei vielä yksikään Herran opetuslapsista ollut päässyt, vaikka Jeesus jatkuvasti opetti sitä, että kaikki hänen tekonsa olivat Isän tekoja.

Jeesus vastaa

Jeesuksen vastaus sotilaan uskoon oli "ruhtinaallinen". Hän tuli pyytämään apua palvelijalleen ja sai avun. Palvelija parani. Mutta Jeesus antoi miehelle vielä suunnattomasti enemmän. Hän julisti upseerin vanhurskaaksi, taivaskelpoiseksi. Hän ilmoitti, että upseeri pääsee yhteiselle aterialle taivasten valtakuntaan hänen ja kaikkien pyhien kanssa. Käsittämätön on Jumalan armon suuruus. Ajallista apua uskossa pyytävälle annetaan se ja myös iankaikkinen apu, taivas. Hera on totisesti **rikas antaja** kaikille, jotka häntä avuksi huutavat, **myös sinulle!**

Työntekijävaje

Suuri muutos Ananin kirkon elämään tulee maaliskuussa, kun kansallinen pastoriperhe Kawakamit siirtyvät lähetyksen työyhteydestä pois aloittaakseen itsenäisen pioneerievankelioimistyön Kagawan läänissä, joka on Tokushiman läänin naapuri täällä Shikokun saarella. Työmäärä Ananin seurakunnassa kasvaa meidän osaltamme ja rukoilemme, että Herra antaisi meille mielensä mukaisen uuden kansallisen työtoverin, joista kuitenkin on kova puute tässä maassa. Elonkorjuu kaipaa työntekijöitä. Ilman kansallisia työntekijöitä lähetystyö on pitempään mahdotonta. (JP)

Työn iloa

Aika rientää... uusi päivä, kuukausi, vuosi toisensa perään. Entä sitten? Jeesus sanoo: *"Joka uskoo minuun, se ei ikinä kuole, vaan hänellä on iankaikkinen elämä."* Meillä on ihmeellinen Jeesus, Vapahtaja.

Olen suuresti iloinnut työstäni tällä kirkolla. On välillä sairaskäyntejä, joissa saa osoittaa Jeesuksen rakkautta sanoin ja käten töin. On kolme naistenpiirejä, joissa opetan ruoanlaittoa ja Jorma opettaa Raamattua. Lapset alkavat olla isoja ja minulle jää yhä enemmän aikaa evankeliumin työlle. (LP)

8.6.1986 Anan

Eräs mies tuli ja kysyi Jeesukselta: "Opettaja, mitä hyvää minun on tehtävä, että saisin ikuisen elämän?" hän sanoi miehelle: "Miksi kysyt minulta hyvästä? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Jos tahdot päästä elämään sisälle, pidä käskyt." Mies kysyi Jeesukselta: "Mitkä?" Jeesus vastasi: "Nämä: 'Älä murhaa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'." Nuorukainen sanoi Jeesukselle: "Kaikkia näitä minä olen noudattanut. Mitä minulta vielä puuttuu?" Jeesus vastasi: "Jos tahdot olla täydellinen, mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa, ja tule ja seuraa minua." Kuullessaan nämä sanat nuorukainen meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Totisesti minä sanon teille: Rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan. Vielä minä sanon: helpompaa on kamelin mennä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." Kun opetuslapset kuulivat tämän, he hämmästyivät kovin ja sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?" Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista." Matt. 19:16-26

Tärkein kysymys

Nuori mies, joka tuli juosten Jeesuksen luo ja polvillaan hänen edessään esitti sydämensä huudon: *"Mitä hyvää minun on tehtävä saadakseni iankaikkisen elämän?"* Muiden evankeliumien mukaan hän ei ollut vain rikas vaan myös korkeasti koulutettu ja hallitsevassa asemassa juutalaisessa yhteiskunnassa. Edelleen hän uskoi Jumalaan ja oli siveellisesti puhdas. Hän saattoi puhtaalla omallatunnolla sanoa noudattaneensa kymmenen käskyn lain jälkimmäistä osaa eli toista taulua, joka käsittelee ihmisen lähimmäissuhteita. Hän oli nuhteeton. Sitä paitsi hänellä oli jalo luonne, mikä ilmeni hänen kunnioittavassa asenteessaan Jeesukseen. Hänellä oli siis inhimillisesti katsoen kaikki se, mitä ihmiset yleensä voivat toivoa tai tavoitella: nuoruus ja terveys, omaisuutta paljon ja korkea asema, koulutusta ja luonteen jaloutta, uskoa Jumalaan ja korkea siveellinen taso. Kaikesta tästä huolimatta hän tajusi, että häneltä puuttui kaikkein tärkein: iankaikkinen elämä. Hänen sydämensä ei ollut tyydytetty, hän tajusi, miten tyhjää kaikki oli. Hän janoi todellista elämää. Iankaikkinen elämähän ei tarkoita vain pituudeltaan milloinkaan päättymätöntä ja siis kuolematonta elämää, vaan ennen kaikkea sen kaltaista elämän laatua, että ihmisen sydäimestä pulppuaa yltäkyläinen ja kaiken täyttävä elämän virta.

Edelleen tämä nuori mies ymmärsi, että vain yhteys elävään Jumalaan voi antaa hänelle todellisen elämän. Hän etsi elämää oikeasta paikasta Jeesuksen luota, toisin kuin tämän ajan ihmiset yleensä, jotka juoksevat myönteisten kokemusten perässä kuvitellen, että ne voisivat antaa ihmiselle onnen. Hän tajusi edelleen, että vain hyvä (oikea, vanhurskas) voi tuottaa todellisen onnen, ei nautinto, ei huvi, ei ajanviete, ei lomailu, ei tarpeiden tyydyttäminen. Vain hyvän tekeminen voisi antaa elämän, niin hän aivan oikein päätteli.

Haluan elää

Elämä häneltä yhä puuttui. Mitä hänen vielä pitäisi tehdä saavuttaakseen todellisen elämän? hänen huutonsa Jeesuksen puoleen oli ihmisen huuto: *"Haluan elää, haluan elää!"* hän tuli Elämän Ruhtinaan luo ja sai vastauksen, joka sisälsi kaksi kohtaa. Mutta hän torjui ja työnsi luotaan saamansa vastauk-

sen. Jeesuksen rakastavan katseen saattelemana hän meni pois iankaikkisen Elämän, Herran Jeesuksen, luota entiseen tyhjyyteensä. Hän oli ymmärtänyt Jeesuksen vastauksen hyvin ja oli sen murehduttama. Hän hylkäsi tietoisesti elämän ja jäi kuolemaansa, hengelliseen kuolemaansa.

Torjuttu vastaus

Jeesuksen vastaus miehelle sisälsi ensiksi sen, että on vain Yksi hyvä, todella hyvä, vain yksi, joka voi tehdä hyvää, Jumala itse. Jeesus sulki pois sen mahdollisuuden, että tämä omista ja muiden ihmisten silmissä moitteeton mies voisi tehdä mitään sellaista hyvää, joka voisi tuottaa hänelle todellisen elämän, iankaikkisen elämän. Se on olemukseltaan Isän ja Jeesuksen tuntemista.

Toiseksi Jeesus osoitti miehelle, että hän oli epäjumalanpalvelija ja että häntä ei hyödyttäisi vähääkään se, että hän luuli noudattavansa lain toista taulua, kun hän samanaikaisesti rikkoi räikeästi lain ensimmäistä taulua vastaan. Hän oli itse asiassa koko lain rikkoja uskoessaan ja luottaessaan ja pannessaan turvansa itseensä ja omaisuuteensa. Hän itse, hänen luottamuksensa itseensä ja hänen omaisuutensa olivat hänen epäjumalansa, joita hän rakasti yli kaiken.

Jeesus julisti, että vain täydellinen luopuminen epäjumalista ja hänen seuraamisensa ehdoilla, hänen, joka on totinen Hyvä, totinen Jumala, saattoi antaa miehelle iankaikkisen elämän ja taivaallisen aarteen. Jeesuksen vaatimus oli ehdoton: "Minun seuraamiseni lisäksi sinulla ei saa olla mitään muuta. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani!" Jeesus ei tee pienintäkään myönnytyksiä, ei peräänny vaatimuksesta, vaikka mies murheellisella meneekin pois.

Joku voi ehkä ajatella: Minkä loistavan opetuslapsiehdokkaan Jeesus menettikään jyrkkyydellään. Eikö Jeesuksen vaatimus ollut kohtuuttoman ankara, eikö olisi riittänyt, että mies olisi antanut pois 80% omaisuudestaan - täytyyhän ihmisellä olla jonkinlainen elatusturva. Ei. Jeesus ei suostu puolijumalaksi!

Jumalan kanssa mahdoton mahdollista

Jeesus vastaa opetuslasten ihmettelyyn siitä, miksi pelastuminen ja elämän löytäminen voi olla noin vaikeaa ja vaativaa, toteamalla kreikan alkukielen mukaan: "Ihmisten kanssa (siis ihmisille) se on mahdotonta, mutta Jumalan kanssa (siis Jumalalle) on kaikki mahdollista." Sakkeuskin oli rikas, hänkin joutui luopumaan koko omaisuudestaan, puolet köyhille ja toinen puoli vahingonkorvauksina. Mutta hän kykeni siihen Jeesuksen kanssa, sillä Jeesuksen rakkaus mursi rahaepäjumalan vallan hänen sydämessään. Vain Jeesus voi pelastaa, mutta jos ja kun jääme hänen käsiinsä ehdoilla, **hän** myös **tekee sen**. Jos annat Herran ehdoilla tuomita epäjumalat sydämessäsi, hän voi ja tahtoo vapauttaa sinut niiden vallasta antaen anteeksi epäjumalanpalveluksen syntisi ja vie sinut Isän rakkauden hallintavaltaan.

Onko sinulla elämä, iankaikkinen elämä? Herra on rikas antaja ja tahtoo antaa sen sinulle lahjana, jonka hän on hankkinut ainoana hyvänä ja ainoalla Jumalalle kelpaavalla hyvällä työllä: Golgatan uhrillaan. Käännä siis pois epäjumalistasi Jeesuksen puoleen. Hän antaa iankaikkisen elämän jo nyt!

Kasteita

Pääsiäispäivänä Ananin kirkolla vietettiin suurta juhlaa ei vain siksi, että kirkon uusi hautakammio siunattiin Jumalan sanalla ja rukouksella lepopaikaksi, josta nousee Jeesuksen toisessa tulemisessa uuteen ylösnousemusruumiiseen, vaan ennen kaikkea siksi, että Haradan perheen kolme jäsentä kastettiin ja niin perheen jäsenistä kokonaista viisi on nyt seurakuntamme jäseniä. (JP)

17.9.1986 Anan

Vertaus on tämä: siemen on Jumalan sana. Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, jotka kuulevat, mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämeästään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi. Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat. Mikä taas orjantappuroihin putosi, ne ovat ne, jotka kuulevat, mutta vaeltaessaan tukehtuvat tämän elämän huoliin, rikkauteen ja hekumoihin, eivätkä tuota kypsää hedelmää. Mutta mikä hyvään maahan putosi, ne ovat ne, jotka sanan kuultuansa säilyttävät sen vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja tuottavat hedelmän kärsivällisyydessä. Luuk.8:11-15

Ei kohtalo-oppia

Kylväjä vertausta lukiessamme meille voi tulla kiusaus ajatella sitä jonkinlaisena kohtalouden ilmaisuna. On nyt niin, että joidenkin ihmisten sydämen maaperä on huono ja Jumalan sana ei pääse heissä tekemään pelastavaa ja uudistavaa ja hedelmää tuottavaa työtään ja minkä sille sitten voi. Vieläpä joku voi ottaa näin väärin ymmärretyn vertauksen verukkeekseen sille, että ei halukaan tehdä elämässään parannusta synneistä, joihin Jumala on sormensa asettanut sanansa kautta. Vertauksen sanoma on aivan päinvastainen. Se osoittaa meille, että olemme vastuussa siitä tavasta, jolla otamme Jumalan sanan vastaan, eikä vain kerran vaan jatkuvasti.

Esteet raivattava

Vertaus ei myöskään tarkoita, että eräiden kohdalla sanaa tukahduttaa yksi ja toisten kohdalla toinen asia. Pikeeminkin jokaisen, joka mieli sanan kantavan hyvää hedelmää, on oman elämänsä pelosta raivattava kaikki erityyppiset esteet sanan tieltä. Jokaisen on selvittävä sielunvihollisen hyökkäyksistä, ihmisten painostuksesta ja tämän maailman huolista ja houkutuksista, jos mieli sanan kantavan hedelmää iankaikkiseen elämään asti.

Elämä on sanassa

Jatkossa Jeesus sanoo: *Katsokaa siis, miten kuulette*. Kysymys on meidän vastuustamme oman sydämemme maaperän muokkaamisessa. Toisaalta on myös nähtävä, että pelkkä sydämen muokkaaminen - sitähan esiintyy kaikissa suurista maailman uskonnoissa - ei sinänsä vielä takaa elämän syntyä ja kasvua kenellekään. Paraskin sydämen viljely voi tuottaa vain kuin hyvin muokatun ja kastellun pellon, johon ei ole kylvetty mitään tai siemenen sijasta hiekkaa. Mikään, paraskaan ei tuota elämää ilman siementä, joka on Jumalan elävä sana. Näin ollen pelkkä toimeliaisuus ei merkitse vielä elämää. Mutta jos ja kun Herra Jeesus itse kylvää Raamatun julistetun sanan ja sakramenttien välityksellä elämän sanan siementä, olemme vastuussa siitä, saako se kantaa meissä hyvän hedelmän vai ei.

Mutta joku sanonee: Siinähan minun surkeuteni onkin, kun en kykene sydäntäni oikein muokkaamaan, vaikka haluaisinkin. Kuitenkaan kysymys ei ole meidän voimistamme, sillä voima on itse siemenessä, Jumalan sanassa (ruoho tunkee asfaltinkin läpi!) Kysymys on asenteestamme Jumalan sanan edessä:

Valinta ylpeyden ja nöyryyden väliltä

Jeesus käytti vertauksia, jotka ihmiset saattoivat joko olan kohautuksella sivuuttaa: "Kuka tahansa tietää, mitä siemenille tapahtuu erilaisissa maaperissä", tai nöyryydessä kysyä: "Ymmärrän kyllä vertauksen sanat, mutta en ymmärrä niiden syvää tarkoitusta." Kun ihminen alkaa ymmärtää, ettei hän vielä ymmärräkään, hänen on tehtävä ratkaisu joko nöyryyden tai ylpeyden väliltä. Siihen tulee sielunvihollinen kiusauksineen ylpeyteen: Kun en ymmärrä, niin en ymmärrä. Olkoon! Tai: Eihän tuo ole mitään. Jos suostumme kiusaukseen, menetämme Jumalan sanan ja sen mukana voiman. Se, ettei ymmärrä, ei siis ole asia, jolle ei voi mitään, vaan ylpeyden seuraus. Ylpeyden avulla sielunvihollisen riistää meiltä Jumalan sanan.

Jos taas suostumme totuuteen itsestämme ja myönnämme, ettemme ymmärrä ja se juuri on nöyryyttä, teemme niin kuin korkeasti sivistynyt ja lukenut etiopialainen hoviherra lukiessaan Jesajan kirjaa. Hän pyysi vierellään kulkenutta Filippusta selittämään sanan. Nöyrytminen sanan alle merkitsi hänelle pelastusta ja sitä, että hän pääsi ymmärtämään Jumalan valtakunnan salaisuuden. Jaakob kirjeessään osoittaa, miten voidaan voittaa sielunvihollinen: *"Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee. Lähestykää Jumalaa niin hän lähestyy teitä."*(Jaak.4:6-8) Jos menetämme sanan emmekä ymmärrä sitä, se johtuu itse korotuksestamme ja haluttomuudestamme taipua Jumalan alapuolelle. Mutta jos nöyryytemme uskosta ja pelastuksesta osallisiksi. Kysymys ei ole voimasta, vaan totuuden tunnustamisesta tai sen hylkäämisestä, kun Jumala sanassaan puhuu meille.

Vastatuulen kiusaus

Sanan vastaan ottanut joutuu ennemmin tai myöhemmin kiusauksiin, jotka nousevat ympäristön painostuksesta tai jopa vainosta. Vastatuuli tai vastustus sellaisenaan ei ketään voi uskosta pois viedä. Mutta vastustuksen ja vainon hetkellä meitä vastaan hyökkäävät kiusaukset. Enää ei tunnukaan hyvältä uskoa Jumalan sanaan. Kiusauksessa luopuja hylkää Jumalan sanan ja uskoo omia tunteitaan. Mutta

niin tehdessään hän nousee ylpeydessä Herraa itseään vastaan. Herra nimittäin lupaa Sanassaan juuri niin paljon voimaa, kuin mitä kiusausten kestämiseen tarvitaan. Jeesus voitti kiusauksissa sanan kautta. Juuri se sana, jonka olemme saaneet, kykenee vastustuksen aikojen kiusauksissa varjelemaan meidät lankeamasta. Jälleen kysytään nöyryyttä tunnustaa omien tunteiden riittämättömyys sanan edessä.

Herra on hyvä

Kenenkään ei tarvitse tämän elämän huoliin ja houkutuksiin sortua, jos hän suostuu nöyryydessä tunnustamaan, että Jumalan sana on oikeassa, kun se kehottaa meitä kiinnittämään katseemme taivaallisiin. Nöyryydessä sen tunnustava saa myös saman sanan kautta nähdä ja maistaa, että Herra on hyvä ja pitää ahdistustenkin keskellä omastaan huolen. Sana itse avaa kappaleen taivasta maan päälle.

Hyvä maaperä muokkautui juuri noiden taisteluiden ja kiusausten keskellä. Nöyryvä joutuu jatkuvasti myöntämään oman mahdottomuutensa ja täyden riippuvuutensa yksin Herran sanasta. Siksi hän säilyttää sanan sydämensä aarteena. Hän joutuu jatkuvasti pyytämään omantunnon puhdistusta Jeesuksen veressä. Sellaisessa sydämessä Herra itse sanansa kautta vaikuttaa rakkauden, rauhan, ilon ja kärsivällisyyden hedelmää. Herran sanan edessä meiltä kysytään taipumista jatkuvaan parannukseen ylpeyden synnistä. Olemme siis vastuussa siitä, miten sanan kuulemme.

Harhaoppien kohtaamisesta

Kävimme saamassa lisäkoulutusta harhaoppien kohtaamisessa. Japanissa on tällä hetkellä jehovantodistajia jo noin 110.000 eli lähes puolet toimivien kristittyjen määrästä. Se merkitsee sitä, että useimmat japanilaiset kohtaavat, niin kuin he olettavat, kristinuskon ensi kertaa elämässään harhaopin muodossa. Tosi rajusti jehovalaiset kiertävät ovilla täälläkin.

Toinen erittäin voimakkaasti vaikuttava ryhmä on moonilaisuus, jonka taloudellinen selkäranka on japanilaisten taikauskaisuuteen perustuva herkkäuskoinen ja runsaskätinen rahankäyttö. Kumpaakaan harhaoppia emme voi olan kohautuksella sivuuttaa. Ne olennaisesti vaikeuttavat evankeliumin julistusta antamalla ihmisille aivan väärän kuvan kristinuskosta, jonka nimissä ne ratsastavat. Toisaalta niiden sitomiksi joutuneet tarvitsevat kipeästi evankeliumia, jota useimmat heistä eivät ole koskaan kuulleet.

Lisätyövoimaa

Lähetikuntamme vahvistui, kun Sirkka Sihvonen valmistui kielikoulusta ja aloitti työt Kami-Itassa ja Yoshinogawan seurakunnassa. Näin ollen Jorman ei enää tarvitse käydä Kami-Itassa ja Ananin seurakunnan hoitoon jää enemmän aikaa. Lisäksi saimme vahvistusta myös tänne Ananiin, kun Liisa Pollari saapui viikko sitten kahden vuoden jaksolle ns. lyhytaikaisena lähettinä.

Takayaman toimintaa

Sendain lähellä lähettien lomakylässä Lean tehtävinä oli huolehtia tämän 50 mökin yhteisön yhteisistä tapahtumista, mistä hän tuntui nauttivan. Lapsillekin tuo Takayama on muodostunut jonkinlaiseksi toiseksi kodiksi ja he ovat saaneet useita ystäviä kansainvälisen lähettijoukon jälkipolven joukosta. (JP)

Lean veli kuoli

Ollessamme kesälomalla elokuussa noin 1000 km päässä kotisaareltamme Shikokulta sain yllättäen surullisen viestin isältäni Helsingistä. Nuorin veljeni Seppo (37) oli kuollut auto-onnettomuudessa. Pääsin lähtemään Suomeen hautajaisiin. Viivyin Suomessa 28 päivää. Pääasiassa olin Helsingissä vanhempieni luona auttamassa hautajaisvalmisteluissa ja omalta osaltani myös tukemassa heitä heidän surussaan. Ehdin myös käydä Lahden kautta Kuopiossa ja Karttulassa. Haluaisin kiittää kaikkia siitä suurenmoisesta rakkaudesta ja avusta sekä lahjoista, joita sain vastaanottaa. Rohkeasti ja pelkäämättä turvatkaamme siihen armoon, mikä meillä on Jeesuksessa Kristuksessa. Se kestää, vaikka kaikki muu katoaisi. (LP)

18.11.1986 Anan

Niin enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä,

valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." Luuk. 1:30-33

Joulusta pitkäperjantaihin

Olemme syystä tottuneet liittämään toisiinsa joulun ja pitkäperjantain. Seimessä makaa se pienokainen, joka oli kerran riippuva ristillä. Jeesus syntyi 'maan alimpiin paikkoihin' tullakseen korotetuksi ristille ihmisen suurimpaan häpeään - mutta meidän sijastamme ja meidän hyväksemme. Meillä on Vapahtaja, syntiemme Anteeksiantaja tänäänkin. Hänen tähtensä sinullakin on toivo, olivat syntisi sitten minkä nimisiä tahansa. Käy niiden kanssa Vapahtajan eteen, anna nimeltä mainiten syntisi hänelle synnyinlahjaksi. Muuta annettavaa kun meillä ei ole. Niin saat ihmeellisen lahjan häneltä: kaikki syntisi anteeksi.

Joulusta pääsiäiseen

Yllä oleva sana liittää Jeesuksen syntymän ei vain ristiin vaan myös ylösnousemuksen ihmeeseen ja Jeesuksen iankaikkiseen kuninkuuteen. **Jos** Jeesus ei olisi noussut kuolleista, joululla ei olisi sen suurempaan merkitystä kuin esimerkiksi Buddhan syntymäpäivällä, joka kyllä japanilaisessa kalenterissa huomioidaan vaikka sitä ei ihmeemmin juhlitakaan. Ylösnoussut Jeesus elää ja vaikuttaa keskellämme. Joulun tekee jouluksi se, että voimme tänään kohdata elävänä **saman** Jeesuksen, joka oli seimessä ja julisti Galileassa ja jonka me synneillämme löimme ristille.

Kristillisyyden kulkemista yhdessä elävän Herran kanssa. Ylösnousemuksen tähden myös Raamatun sana ei ole vain historiallinen kirjoituskokoelma, jota sovelletaan ajan muuttuvien olosuhteiden mukaan niin kuin hyväksi nähdään. Sanassa puhuu itse Herra, **sama** Herra, joka puhui myös opetuslapsilleen. Ylösnousemuksen ihmeen vuoksi saamme Pyhässä Hengessä vieläpä itse Herran asumaan omaan saastaiseen 'talliimme', sydämeemme, jonka hän itse puhdistaa omaksi temppeleikseen.

Kuningas valtaistuimelle

Joulu on siis myös Kuninkaan syntymäjuhla. Missä hänet otetaan vastaan Kuninkaana, siellä on Jumalan valtakunta läsnä. Jeesuksen syntymä ei ollut julkinen, tälle maailmalle näkyvä tapahtuma. Joulun ihmeen todistajat olivat vain muutamat. Mutta Jumalan alentuminen ihmiseksi oli tuleva julkiseksi Golgatan ristillä. Samoin ylösnousemukseen ei ollut Jeesuksen julkinen vallan otto. Sillä oli todistajinaan vain ennalta määrätty runsaat 500 henkeä. Mutta yhtä varmasti kuin Jeesuksen syntymä merkitsi julkista häpeää ristillä, yhtä varmasti ylösnousemus tulee merkitsemään julkista kunniaa Jeesuksen toisessa tulemuksessa.

Jumalan valtakunta

Nyt me elämme aikakautta, jossa Jumalan valtakunta ilmenee, niin kuin Matteuksen 13 luvun kahdeksan vertausta osoittavat, sanan kylvönä, sanan kasvuna valhevehnän keskellä, sinapinsiemenen luonnottoman suurena kasvuna (sinappi oli normaalisti pieni vihanneskasvi, mutta kasvoi joskus luonnottoman suureksi), jolloin Jumalan valtakunnan ulkoiset puitteet eivät vastaa sen todellista laajuutta ja pahan linnut tekevät siihen pesiänsä. Edelleen taivasten valtakunta ilmenee hapatuksen tavoin, niin että sen puhtaus turmeltuu väärän hapatuksen turmellessa Jumalan puhtaan taikinan. Kirkon historia ja viime aikojen tapahtumat kertovat meille, miten taivasten valtakunnan suuren erottelun päivä on lähellä. Enkelit erottelevat Kuninkaan edessä valhevehnän aidosta. Valhevehnä heitetään tuleen, mutta vanhurskaat loistavat kuin aurinko Isän valtakunnassa.

Tänä armotalousaikakautena seurakunta on Vapahtajamme aarre. Sen hän on vielä kätkenyt maailmalta, mutta ostamalla koko pellon hän on lunastanut meidät omikseen. Hän myi kaiken, mitä hänellä oli ostaakseen helmen, oman kansansa itselleen. Hän on Kuningas, joka on heittänyt verkkonsa ja kokoaa valtakuntansa täyteen vanhurskaita. Kelpaamattomat erotetaan pois ja heitetään tuliseen pätsiin.

Maailma ei vielä näe, emmekä me hänen valtakuntansa jäsenetkään vielä näe kyllin selvästi, että Herra hallitsee jo nyt. Seimeen syntyi iankaikkinen Kuningas, joka on ylösnousseena keskellämme tänään. Raamatun hylkäävän synkkenevän ajan keskellä joulun kynttilät muistuttavat, että suuri auringonnousu, jolloin pyhätkin saavat loistaa auringon tavoin, on tulossa pian.

Jasuko-projekti etenee

Jasukon (Japanin suomalaisen koulun) uudisrakennusprojekti on hyvää vauhtia edistymässä kohti en-

simmäistä välitavoitetta asuntolatilojen valmistumista. Muuton uusiin tiloihin pitäisi tapahtua joulukuun alussa. Suomessa on menossa arpajaiskampanja Jasukon hyväksi. Koulun luokkahuonetilojen rakentamisen onnistumiseen arpajaisten tuotolla on ratkaiseva merkitys. (JP)

7.1.1987 Anan

Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niin kuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: 'Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt'. Matt. 3:16-17

Herätyksen ikävää

Niin oman henkilökohtaisen elämäni kuin seurakuntamme työnkin kannalta koen syvenevää tarvetta päästä osalliseksi Jumalan Pyhän Hengen täyteydestä eli herätyksen armosta. H. Pietilän kirja: "hännulan aika" on jälleen muistuttanut siitä, miten Jumalan antaessa herätyksen yhdessä kuukaudessa voi tapahtua enemmän kuin kymmenien vuosien tavallisena aikana. Totisesti Herra työskentelee "kuivinaikin" aikoina Sanansa kautta herättämällä synnin ja kuoleman keskeltä joitakin ihmisiä parannukseen, uskoon ja uuteen elämään. Mutta Jumalan antaessa herätyksen Pyhä Henki voitelee vaatimattomimmatkin julistajat ja todistajat niin, että heidän aivan yksinkertaiset sanansa saavat voiman, joka murtaa ihmiset itkemään syntejään ja etsimään Vapahtajan armoa.

Herätyksen este

Suomessa ei näytä olevan herätystä, vielä vähemmän täällä Japanissa, jossa koko protestanttisen runsaan 100 vuoden lähetyshistorian aikana on esiintynyt vain kolme herätystä, jotka kukin jäivät varsin paikallisiksi luonteeltaan. Evankeliumia vastassa on japanilaisessa yhteiskunnassa mahtavat muurit, joista hiukan myöhemmin lisää. Mutta herätyksen varsinainen este ei kuitenkaan ole evankeliumia tuntemattomien ihmisten ennakkoluuloissa, vaan siinä, että kristillinen seurakunta, Jumalan omat, tyytyvät elämään puolinaisella sydämellä tekemättä pohjaan asti ulottuvaa parannusta. He mukautuvat tämän maailman eivätkä heille luvattua taivaallisen päämäärään mukaan.

Me emme voi ottaa herätystä, Jumala itse sen suvereenisti antaa, mutta me voimme kyllä tukahduttaa ja sammuttaa Jumalan Hengen työtä omassa elämässämme ja toisten. Kuinka suuri työ Jumalalla onkaan saada meidät kerran heränneet itseriittoisuudestamme näkemään oman tilamme ja huutamaan armoa itsellemme ja kansallemme ja kansoille, jotka elävät Saatanan ja pimeyden vallassa.

Herätys alkaa parannuksesta

Herätys alkaa aina Jumalan lasten heräämisestä näkemään omat syntinsä ja parannuksen tekemisestä syntien anteeksi saamiseksi Jeesuksen veressä. Silloin ja vain silloin Pyhä Henki voi vuodattaa virvoituksen ajat keskellemme. Viihdymmekö me liian hyvin ylpeyden stressirääkissämme, ahneuden sokaisemina koristelemassa maallisella rihkamalla taivaallisen elämän ruumisarkkuu. Nautiskelemmeko lihan "pikku" himoja ruokkivaa hengenravintoa? Iloitsemmeko, kun olemme päässeet eroon noiden legalistien ahdasmielisestä suvaitsemattomuudesta aitoon lihan vapauteen. Jumala ei ole tullut niin avaramieliseksi, että hän antaisi anteeksi syntejä, joista emme aiokaan tehdä parannusta. Herra sanoo: *"Joka rikkomuksensa salaa, ei menesty, mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon."* Voi hukkuvaa maailmaa, kun Jumalan lapset nukkuvat. Kuka varoittaa sitä synnistä, kuka kertoo sille, että katuva saa Jeesuksen uhriveressä kaikki syntinsä anteeksi iloon ja rauhaan asti.

Pyhän Hengen voitelun tarve

Jos Jeesus, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä, elänyt synnittömän elämän täydellisessä yhteydessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa, tarvitsi Pyhän Hengen voitettua aloittaessaan julkisen toimintansa ja lähtiessään kantamaan meidän syntiemme taakkaa Golgatalle, niin kuinka me Herran omat kuvittelemme selviävämme meille annetusta tehtävästä viedä evankeliumi ympärillämme oleville ilman samaa Pyhän Hengen voitelua. Tarvitsemme samaa vakuutusta, jonka Isä antoi Jeesukselle: "Jeesuksessa olet minun rakas lapseni, johon minä olen mielistynyt." Tarvitsemme uuden muistutuksen Jumalan armon riittävydestä. Juuri sen Pyhä Henki antaa voidellessaan meidät tehtävään. Tarvitsemme myös Pyhän Hengen antaman Jumalan läsnäolon tunnon, tunnon hänen pyhydestään, kirkkaudestaan ja armostaan. Siinä itse olemme tomua mutta Herran armo mittaamaton. Tarvitsemme Pyhän Hengen voiman julis-

taaksemme rohkeasti evankeliumin sanaa vastustajia pelkäämättä ja sanomaa muuttamatta. Sanalla sanoen tarvitsemme täällä kipeästi herätystä omaan ja seurakuntamme elämään.

Asennemuureja

Haluaisin jakaa kanssanne joitakin tyypillisimpiä asenteita, joita kohtaamme tässä maassa. Verratesanne niitä suomalaisiin huomaatte yllättävän paljon tuttua. Ne toimivat varsin tehokkaana muurina evankeliumia vastaan:

1. Uskonto on **kulttuurisidonnaista**. Sitä, mitä lännessä nimitetään sanoin Jumala ja Kristus, edustaa japanilaiselle Buddha tai *kami*. Pohjimmiltaan on samasta asiasta kysymys.
2. Uskonto on pohjimmiltaan **etsintää**. Emme voi tässä elämässä saavuttaa mitään varmuutta. Pääasia on, että on vilpitön etsinnässään ja pyrkii viettämään hyvää elämää.
3. Syvin uskonnollinen totuus **ei** ole käsitteellisesti **ilmaistavissa**. Se ylittää kaiken erittelyn ja se voidaan ainoastaan kokea ja tuntea. Selkeillä sanoilla ei voi ilmaista salatun mysteeria.
4. Koska hyväntahtoisuus ja **suvaitsevaisuus** ovat suurimmat hyveet, kaikenlaista ehdottomuuden vaatimusta ja vastakkainasettelua on pyrittävä välttämään. Mikään yksi uskonto ei voi yksin omistaa totuutta, joten uskonnollista moninaisuutta aina uskontojen sekoittamiseen asti tulee suosia.
5. Perustavat **moraaliset arvot eivät** välttämättä ole **yleispäteviä**, vaan riippuvat kulloisestakin yhteisöstä ja kulttuuriympäristöstä.
6. Jumalallista ei voi olemuksellisesti erottaa luomakunnasta erilliseksi Luojaaksi, vaan **jumalallinen** esiintyy **maailmankaikkeuden sisäisenä** asiana.
7. Ollakseen kunnollinen perheen jäsen on välttämättä osallistuttava **esi-isien henkien palvontaan**.

Nämä asenteet muodostavat täydellisen vastakohtan Jumalan ilmoitukselle Raamatussa. Se, missä määrin ne esiintyvät esimerkiksi Suomessa (jopa kristinuskon nimikkeen alla) kertovat kuinka kaukana kristillisyydestä ollaan länsimaissa. Viimeistä lukuun ottamatta, joka on kieltämättä Japanissa pahin kanto kaskessa, lauseet sopivat lähes sellaisinaan suomalaisen suuhun ja kertovat, että ilmaisu "kaste-tuista pakanoista" on järkyttävän totta. Se, että esiintyy uskonnollisuutta, ei ole mikään myönteinen asia evankeliumin kannalta. Inhimillisen uskonnollisuuden on pakko kaatua, ennen kuin ihminen voi pelastua, sillä se on ytimeltään ihmiskorotuksen ja ylpeyden syntiä. (JP)

9.3.1987 Anan

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa."

"Vaimo, katso, poikasi!" - "Katso, äitisi!" "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni".

Luuk. 23:34,43,46 ja Joh. 19:26,27

Daikichin tie

Kolmen viikon ajan olemme saaneet läheltä seurata ja tukea Sayo Daikichia (37), viitisen vuotta sitten vatsasyöpään sairastunutta ja siinä yhteydessä uskoon tullutta rouvaa hänen valmistautuessaan kuolemaan. Kesällä - kolme vuotta lääkäreiden arvioimaa myöhemmin - jouduttiin suorittamaan uusintaleikkaus ja nyt tilanne näytti siltä, että aikaa olisi vain viikko jäljellä, mutta tätä kirjoittaessani taistelu jatkuu. Viime viikon kolme viimeistä päivää hän oli tilassa, josta hän ei muista muuta kuin sen, että hän oli laulanut koko sydämestänsä ylistysvirttä Herralle ja että hänelle oli näytetty jotain taivaan ihanuudesta ja todellisuudesta. Nyt hänen tilansa on yllättäen kääntynyt parempaan suuntaan vaikka syöpä onkin levinnyt kaikkialle.

Viimeiset kiusaukset

Uskoon tulonsa jälkeen hän on suorittanut perusvalmisteluja kuolemaansa varten eläen Jeesuksen Golgatan uhrin varassa syntien anteeksiantamuksessa. Hänen kiitollisuutensa Herraa kohtaan on suri, kun hän on saanut viisi vuotta lisää aikaa kasvattaa nyt 11 -vuotiasta tyttärtään. Näistä perusvalmisteluista huolimatta hän niin kuin itse kukin meistä joutuu tekemään viimeiset valmistelut, kun alkaa olla ilmeistä että muutto iankaikkisiin majoihin tästä kuoleman alaisesta ruumiistamme on käsillä. Niissä valmisteluissa meidät riisutaan lopullisesti kaikesta omastamme ja meille jää vain itsemme jättäminen Jeesuksen käsiin. Riisumista seuraa riemullinen pukeutuminen taivaalliseen, mutta sen keskellä joudumme myös viimeisiin kiusauksiin. Niissä sielunvihollinen yrittää viedä meitä epätoivoon. Meille ei jää kipujem-

me ja väsymyksemme keskellä turvaksemme mitään omaa vain Jeesuksen uhriveri Golgatalla ja ylösnousemuksen voitto. Herra itse vakuuttaa Sanan kautta vakuuttaa: *'Minä en sinua hylkää enkä jätä'*.

Tehtävä siunata jälkeen jääviä

Jumalan lapselle viimeiset päivät ennen kuolemaa ovat tärkeitä, sillä Jeesuksen oman esimerkin mukaisesti niihin liittyy kolme tehtävää. Vanhan testamentin patriarkat ovat meille esimerkki siitä, miten ennen eroa täältä ajasta saamme antaa siunauksen. Paavalin viimeiset kirjeet vankilasta, ennen hänen teloitustaan ovat meille myös esimerkkinä. Timoteus ja Tiitus ja seurakunnat saivat siunauksen uhrattavaksi annettavalta Paavalilta.

Mitä siunaus sitten sisältää? Ainakin ne kaksi asiaa, jotka Jeesuksen sanoista ristiltä näemme. Jeesus ensinnäkin rukoi anteeksiantamusta niille, jotka löivät hänet ristille. Me saamme ja meidän tulee rukoilla niitten jälkeen jäävien ja myös edeltä menneiden puolesta, jotka ovat tehneet meille pahaa elämämme päivien aikana. Saamme olla varmat, että Herra todellakin antaa anteeksi meitä vastaan rikkoneille eikä vaadi heitä niistä synneistä tuomiolle.

Taistelu kuoleman edessä tuo yleensä valoon kaikki sydämemme ratkaisemattomat ongelmat ja siihen asti ehkä tiedostamattomat syntimmekin. Pyytäessämme ne Herralta anteeksi - ja hän todella armahtaa ja pyyhkii kaiken pois - saamme samalla pyytää anteeksiantamusta meidän velallisillemme. Tässä törmäämme kuitenkin oman sydämemme katkeruuteen ja kyvyttömyyteen antaa anteeksi meitä vastaan rikkoneille. Siinä ei auta muu kuin huutaa anteeksiantamusta: "Jeesus anna anteeksi kova sydämeni!" Ja Herra antaa anteeksi, sillä juuri syntisiä Herra tuli armahtamaan. Sitten saamme pyytää Herraa antamaan anteeksi heille, kun emme itse siihen kykene.

Toiseksi Jeesus siunasi vierellään riippuvaa ryöväriä lupaamalla, että hän saisi päästä samaan paratiisiin Jeesuksen kanssa. Me siunaamme jälkeen jääviä rukoilemalla, että he pääsisivät meidän kanssamme samaan taivaaseen ollaksemme yhdessä aina Herran kanssa. Siunaaminen on esirukousta, rohkaisua, kehottamista ja varoittamista, jotta kukaan rakkaistamme ei jäisi taivaan kirkkaudesta osattomaksi kadotuksen tuskaan, vaan tulisi yhteiseen iloon kanssamme, jälleen näkemisen riemuun.

Rakkaiden huolenpidon uskominen jälkeen jääville

Toinen tehtävä kuoleman edessä on rakkaiden ajallisen huolenpidon uskominen jäljelle jääville. Jeesus antoi oman äitinsä Johanneksen huolehdittavaksi. Ajallisten asioiden huolehtiminen kuuluu rakkauteen ja niiden hoidon uskominen tänne jääville kuuluu myös valmistautumiseemme.

Henki Jeesuksen käsiin

Viimeinen tehtävä onkin sitten jättää oma henki Jeesuksen käsiin. Kun ei itse enää voi mitään tehdä eikä jaksakaan edes rukoillakaan, saa jäädä yksinkertaisesti kuin pieni lapsi rakastavan Isän käsiin. Hän kylä huolehtii siitä, että kuoleman hetkellä emme näe suinkaan kuolemaa, vaan Jeesuksen kirkastetut kasvot. Itse asiassa Jeesuksen rukous: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni"*, oli joka iltainen iltarukous. Emmehän tiedä, milloin tulee lähtömme ajasta Herran luo. Siksi saamme päivittäin rukoilla tuota rukousta ja myös päivittäin siunata toisiamme. Saamme pitää myös kaikkea ajallista ja rakkaitamme avoimella kämmenellä, niin että milloin Herra näkeekin hyväksi kutsu meidät eteensä, olisimme valmiit. *Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto (etu).*

Ananin työn 10-vuotisjuhla

Helmikuun ensimmäisenä sunnuntaina vietettiin Ananin kirkon 10-vuotisjuhla. Pioneerityön aloittanut Seppo Vänskä oli saarnaajana ja lisäksi oli vieraita Koben raamattukoululta kokonaista seitsemän henkeä. Kymmenen vuoden historian aikana kirkossa on kastettu kaikkiaan 14 aikuista, mikä tuntuu ehkä pieneltä luvulta, mutta Jumalan silmissä yhden ihmisen pelastus on sanomattoman kallis asia. (JP)

12.5.1987 Anan

Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksiantamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat. Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on

luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta."
Luuk.24: 46

Vastaus rajan takana

Saimme yllättäen tiedon, että Manabu Harada (33), jonka puolesta viime kirjeessämme pyysimme esirukousta, oli kuollut oman käden kautta. Emme ainoastaan tyrmistyneet, vaan myös yllätyimme, sillä juuri edellisenä päivänä Yasushi Harada (Manabun pikkuveli ja kansallinen työtoverimme täällä Ananissa) oli kertonut meille ilouutisen yhteisessä lähettireitissä: "Eilisiltana Manabu kotihartaudestamme rukoili ensi kertaa elämässään Jeesukselta syntejensä anteeksi. Olen varma, että ensi sunnuntaista lähtien hän alkaa käydä kirkossa ja hänet voidaan pian kastaa." Seuraavana päivänä hänen mielentapainonsa kuitenkin sortui ja hän päätyi epätoivoiseen tekoonsa. Tietysti ensimmäinen kysymys, johon törmäsimme, oli, miten kävi Manabun sielun. Pelastuiko hän vai ei?

Lopullisen vastauksen saamme vasta ajan rajan tuolla puolella, mutta jo nyt meille jäi lohdullinen usko, että Herra, joka sanoo sanassaan: "*Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä pelastuu*", ei petä lupauksiaan silloinkaan, kun avuksi huutava usko ei olekaan vielä päässyt omistavaan ja pelastuksesta iloitsemaan uskoon, eikä myös silloin kun terveys horjuu emmekä enää kykene hallitsemaan käytötämme. Herran armo ja anteeksiantamus on sanomattoman suuri meidän langetessammekin. Herra antoi apua huutaneelle ristin ryövärille armon eikä jättänyt tyrskiyhin oppoavaa Pietaria aaltojen saaliiksi. Olla Kristuksessa on suunnattoman paljon enemmän kuin, mitä olemme valmiit ajattelemaan. Toisaalta meidän on selkeästi nähtävä, että sille, joka ei Herran nimeä avukseen huuda, ei yksikään pelastuksen lupaus kuulu. Oman henkensä riistäminen on synti silloinkin, kun asianomainen ei itseään kykenekään hallitsemaan, mutta se ei ole synti, jota ei voisi saada anteeksi.

Enemmän uskoa

Kun yksi tyttäristämme kuuli tapahtuneesta, hän kysyi kyynelissä: "Miten saisin enemmän uskoa?" Kysyin häneltä, mitä hän uskolla ymmärsi? Oliko opetuslasten pyyntö Jeesukselle: "Lisää meille uskoa", anomus saada lisää jonkinlaista luonteenominaisuuteen verrattavaa usko-ominaisuutta omaan sisimpäänsä. Kun sitä olisi tarpeeksi paljon, niin ei sisin horjuisi pahimmissakaan myrskyissä. Usko ei kuitenkaan ole tällainen inhimillinen piirre vaan Pyhän Hengen synnyttämää luottamusta Jumalan sanan lupauksiin sen perusteella, **kuka** ja **millainen** Henkilö lupaukset antaa. Hän on aiemmin Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen historiallisissa tosiasioissa osoittanut olevansa luotettava. Näin ollen uskomme elävän Jumalan lupauksiin silloinkin, kun kaikki näkyvät ja tuntuvat tosiasiat puhuvat niitä vastaan.

Herra lupaa elämää, iankaikkista elämää, kun me näemme vain kuolemaa. Herra lupaa iloa, iankaikkista iloa, kun me koemme vain surua. Herra lupaa voittoa, kun me näemme vain menetystä ja tappiota. Uskomme lupauksiin: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Sinulle annetaan iankaikkinen elämä. Pääset osalliseksi ruumiin ylösnousemuksesta", kasvaa sitä mukaan, kuin Pyhä Henki saa kirkastaa meille, kuinka ihmeellinen on Jeesus Vapahtajamme ja Herramme armossaan, viisaudessaan ja uskollisuudessaan. Kääntäkäämme mielemme ja ajatuksemme suureen Herraamme. Siinä kasvaa heikkokin usko ja siinä sekin, joka ei ole vielä rohkaistunut parannusta tekemään, uskaltaa synteineen tulla valoon ja anteeksiantamuksen osallisuuteen.

Rakennusprojektit

Vuoden alun seurakuntakokouksemme innostus ryhtyä pappilarakennuksen rakentamiseen kirkon vierelle mahdollisimman pian on saanut aikaan yllättävää uhrimieltä niin, että seurakunnan omarahoitusosuus eli 2 miljoonaa jeniä on jo koossa ja pankkilaina lopuista 8 miljoonasta on luvassa. Siksi olemme hyvää vauhtia tekemässä suunnitelmia rakennusten pikaisen liikkeellelähdön mahdollistamiseksi. Koko rakennuksen rahoitus on seurakunnan omalla vastuulla.

Kamppailua sairauksissa

Edellä sanotun keskellä meitä on rohkaissut suuresti Herran työ, jota olemme saaneet seurata Sayo Daikichin elämässä näinä viikkoina. Viime kirjeessä kerroin, miten hän taisteli syövän kanssa ja miten, kun hänen sydämensä pysähtyi, Herra näytti hänelle taivaan todellisuuden ja elvytystoimenpitein hän "palasi henkiin". Sen jälkeen alkoi merkillinen prosessi, jossa koko ruumiiseen levinnyt syöpä alkoi pienentyä ja parantua. Kuluneiden kahden kuukauden aikana toipuminen on edistynyt hyvää vauhtia. Herra on osoittanut jälleen kouriin tuntuvasti, että hän voi tehdä suunnattomasti enemmän kuin mitä me

osaamme odottaa tai pyytää, kun hän niin päättää. Tokiossa asuva Masuko Nakano, kielikoulun aikainen kristitty lastenhoitajamme, on myös sairastunut aivoverisuonentukokseen. (JP)

1.7.1987 Anan

"Olkoon teidän kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa; ja olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat, milloin hän palajaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä.... Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." (Luuk. 12:35-37,40)

"Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijana oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioitava häntä." (Joh. 12:26)

Pyhän Kolminaisuuden rakkaus

Olen pohtinut Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta, Jumalan olemuksen käsittämätöntä ihmeellisyyttä. Emme tietenkään pääse tässä ajassa yhtään pitemmälle kuin, mitä sana Jumalan olemuksesta kertoo, mutta siinäkin riittää kiitoksen ja ylistyksen aiheita elämämme pituudeksi.

Kun Raamattu sanoo, että Jumala on rakkaus, se sisältää tietysti sen, että Jumala osoittaa rakkauttaan meitä kohtaan ja niin mittaamattoman paljon, että hän antoi Jeesuksen kärsimään ja kuolemaan meidän puolestamme. Mutta sanat "Jumala on rakkaus" sisältävät myös sen tosiasian, että Jumalan kolme persoonaa Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat keskinäisessä iankaikkisessa rakkaussuhteessa toisiinsa. Rakkaus on toimintaa, jossa rakastava antaa rakkauden kohteelle sellaista, mikä hänelle itselleenkin on arvokasta.

Pyhässä Kolminaisuudessa Pyhä Henki korottaa ja kirkastaa Kristusta. Poika antaa kaiken kunnian Isälle ja Isä taas antaa kunnian Pojalle ja kirkastaa Pojan. Pyhä Henki ei puhu muuta kuin, mitä Jeesus antaa hänelle puhuttavaksi ja Poika antaa täydellisen kuuliaisuuden Isälle. Isä taas antaa kaiken Jeesuksen hallintaan. Poika samalla, kun hän antoi itsensä uhriksi meidän puolestamme, teki myös Isää varten jotain ratkaisevaa: *"Niiden herjaukset, jotka sinua (Isää) herjaavat, ovat sattuneet minuun (Pojaan)"* (Room 15:3). Poika elää Isän hyväksi, Pyhä Henki Pojan ja Isä Pojan ja Pyhän Hengen hyväksi. Pojan kärsimyksessä Isä kärsi.

Nöyryys rakkauden ehto

Tällainen rakkaus sisältää olemukseensa kuuluvana nöyryyden, pieneksi tulemisen ja toisen korottamisen ja kuuliaisuuden. Jumalan valtakunnan sisimpään olemukseen kuuluu juuri pieneksi tulo, alentuminen. Alentumisessa tulee Jumalan rakkaus, kunnia ja kirkkaus ilmi. Golgata on kaikessa hirvittäväydessään ihmeellistä ilmoitusta Pyhän Kolminaisuuden olemuksesta. Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat, hän ei vain antanut jonkinmoista näytöstä tai demonstraatiota opetuslapsille siitä, miten heidän tuli kohdella toisiaan. Ei, hän teki sanomattomasti paljon enemmän. Hän ilmoitti, millainen Isä on. *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*

Yllä olevissa teksteissä puhutaan siitä, mitä Poika on tekevä toisen tulemisensa yhteydessä. Hän on toistava sen, mitä hän ehtoollisellakin teki. Hän vyöttää vaippansa ja alkaa palvella Karitsan häihin voitajina saapuneita omiaan. Hän kirkkauden Herra nostaa palvelijansa omalle valtaistuimelleen ja alkaa "pestä" heidän jalkojaan. Eikä vain Poika vaan myös Isä laskeutuu ja osoittaa kunnioitustaan niille, jotka ovat palvelleet Poikaa.

Lapsen kaltaisuus

Ei ole mikään sattuma, että Jeesus toistamiseen nosti opetuslasten keskelle lapsen ja sanoi, että taivasten valtakunta on lasten kaltaisten. Jumalan valtakunta murtautuu sinun elämääsi, kun Herra saa pelastaa sinut olemaan pieni lapsi. Jumalan valtakunta on heijastusta Pyhästä Kolminaisuudesta. Näemmekö, missä todellinen suuruus on? *"Olkaa Jumalan seuraajat, niin kuin rakkaat lapset."* (Ef. 5:1) Jumalan valtakunnan toteutumista meidän elämässämme, yhteisöissämme ja yhteiskunnassa mittaa se tapa, jolla suhtaudumme lapsiin, syntyneihin ja syntymättömiin, heikkoihin, ahdistettuihin ja kärsiviin, sairaisiin, nälkäisiin ja vangittuihin.

Sana yllä kehottaa meitä valvomaan. Se edellyttää, että avaamme sydämemme ja silmämme näkemään, **millainen** on meidän Pyhä Kolmiyhteinen Jumalamme.

Ahdas portti

"Ymmärrä täysin, mistä puhutte. Ymmärrän, että uskomalla Jeesukseen saan syntini anteeksi, pääsen osalliseksi iankaikkisesta elämästä ja ruumiin ylösnousemuksesta. **Mutta** onko minun todellakin pakko tunnustaa syntini? Eikö ole mitään muuta tietä pelastuksen kuin parannuksen tekeminen synneistä?" kyseli 84-vuotias Mitsuo Harada -niminen mies Kainanin kauppalasta noin 60 km Ananista etelään. Lähes samoin sanoin saman kysymyksen ilmaisi kolme muutakin etsijää täällä Ananissa samalla viikolla. Vastaus oli tietenkin sama: "On vain tuo ahtaan portin tie Jeesuksen kautta Jumalan yhteyteen. Kaikki muut tiet jättävät meidät pimeyteen." Ahdas on portti elämään, kun meiltä kysytään kaikkien syntien ja kaiken synnin hylkäämistä. Mutta kuitenkin portti on auki ja sen nimi on **kaikkien syntien anteeksiantamus Jeesuksen veressä**. (JP)

30.9.1987 Anan

Jeesus vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen. Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niin kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niin kuin valo. Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa. Niin Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: 'Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden'. Hänen vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisa pilvi ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä no minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä". Matt. 17:1-5

Herätyksen jano

Olen lueskellut herätysten historiaa ja tutkinut, mitä Raamattu puhuu Pyhän Hengen poikkeuksellisesta työstä, jota olemme tottuneet nimittämään herätykseksi. Ilman jatkuvasti toistuneita aikoja, joina Jumala on nostattanut kirkon sen alennuksen tilasta, kristinusko olisi jo ajat sitten pyyhitty pois maan päältä.

Kysymys ei ole minulle kuitenkaan vain teoreettisen pohdiskelun kohde, vaan lähtee mitä kipeimmistä tarpeista. Ilman aivan erityistä Jumalan asioihin puuttumista Japanin evankelioimisesta ei tule mitään. Näemme, että ulkoisesta vapaudesta huolimatta evankeliumin vastaiset voimat ovat rajusti voimistuneet tässä maassa. Kysymys ei rajoitu ainoastaan lähetystyöhön laajassa mittakaavassa, vaan mitä kipeimmin omaan henkilökohtaiseen elämäämme ja oman pienen seurakuntamme tulevaisuuteen. Ellei Herra ojenna kättänsä, emme mitenkään saa evankeliumin sanomaa viedyksi edes tähän lähiympäristöömmeäkään puhumattakaan tämän kaupungin evankelioimisesta.

En halua vähääkään aliarvioida Jumalan tavanomaista työtä sanan kautta Pyhässä Hengessä. En halua halveksia pienten alkujen päivää, mutta Jumalan mahdollisuudet tuntien en myöskään voi olla rukouksellisesti **suurten jatkojen** päivää. Jumalan suurten tekojen ikävöintiä on paljon Japanin lähettien keskellä varsinkin, kun naapurimaiden Korean ja Kiinan uutiset kertovat siitä, että Herra on suuri ja tekee myös suuria. Jatkuva rukoukseni onkin: "Herra herätä minut!"

Mitä herätys on?

Mutta mitä herätys oikein on luonteeltaan? Ensinnäkin se on Jumalan Pyhän Hengen työtä, jota emme millään inhimillisinä keinoin voi saada syntymään. Sellainen varsin suosittu opetus, että kunhan täytämme herätyksen ehdot, niin Jumalan on "pakko" antaa herätys. Niitä ovat katumuksessa ja uskossa pohjaan asti ulottuva parannus kaikista synneistämme. Meidän tulee myös antaa Jeesukselle hallintavalta elämämme sellaisillakin alueilla, jotka olemme tähän asti pitäneet omissa käsissämme. Lisäksi meidän tulee anoa rukouksessa yksin ja yhdessä herätystä Herralta. Ehtojen täyttäminen ei kuitenkaan takaa meille herätystä. Jumala on täysin suvereeni, vapaa kaikkivallassaan, antamaan sen, milloin ja missä tahtoo.

Mutta sikäli kyseisissä ehdoissa on vinha perä, että meidän on mahdollista tukahduttaa herätys ja muukin Pyhän Hengen työ omassa ja ympäristömme elämässä katumattomuudellamme, vaeltamalla oman tahdon tietä ja laiminlyömällä Herran edessä viipymisen. Tästäkin kirkkohistoria on täynnä todisteita. Meidän on siis elettävä parannuksessa ja rukoiltava herätystä, jos mietimme päästä siitä osalliseksi,

mutta olemme siinäkin yksin Jumalan armon varassa. Herra voi antaa herätystä ja tahtoo antaa sitä, joten pysykäämme uskollisina rukouksessa ja valvomisessa.

Meistä tulee helposti Jumalan työn vastustajia, kun alamme ajatella, että nyt ei ole Jumalan aika. Eli on turha tehdä myös evankeliumin työtä! Jeesus kehotti opetuslapsia nostamaan silmänsä vaalentuville vainioille vastoin sitä, miltä tilanne heistä näytti. Herätysten historia kertoo myös siitä, että entisistä heränneistä voi helposti tulla uusien herätysten tukahduttajia.

Silmien avautumista näkemään Herra

Mutta minkä laatuista Pyhän Hengen työtä sitten herätys oikein on? Herätys voi tapahtua yhdelle ihmiselle tai monelle saman aikaisesta, joten ydin herätyksessä ei ole kuinka moni ihminen herää. Helluntaina heräsi 3000 ja Korneliuksen kodissa kotikokouksen verran, Gasan tiellä yksi henki.

Herätys on aina silmien avautumista näkemään Herra. Silloin tulee oma synti hirvittäväksi ja kadottavaksi, pelästyttään. Pyhä pelko ajaa etsimää Golgatan veressä anteeksiantamusta ja puhdistusta. Herätys on edelleen Pyhällä Hengellä täyttymistä sillä tavalla, että asetutaan rohkeasti Herran puolelle keskellä maailman pauhun, todistetaan Herran armoitöistä seurauksia laskematta.

Viime kädessä herätys on kuitenkin Herran kirkkauden ja kunnian näkemistä ja katselua. Mooses pyysi Herralta: *"Näytä minulle kirkkautesi"* ja hän sai nähdä vaikkakin vielä kätkeytyneenä ja takaa päin. Pietari, Johannes ja Jaakob saivat nähdä Jumalan kirkkauden vaikkakin pilveen kätkeytyneenä. Herätys, Kristuksen kirkkauden katselu niin kirkastusvuoden valossa kuin Golgatan pimeydessä, on pyhydessään sulosta, niin että opetuslapset olisivat halunneet jäädä Herran kirkkauden läsnäoloon. Herätys on myös sitä, että katsellaan Jeesuksen kirkastettua hahmoa tietoisena siitä, että saamme taivaan kirkkaudessa muuttua saman kuvan kaltaisuuteen. Lopulta herätys on sitä, että otamme vastaan Isän sanan: *"Tämä on minun rakas Poikani, kuuluu häntä!"* Miten kipeästi tarvitsemmekaan herätystä!

Toshio Aben kaste

Meille oli suuri ilon aihe, kun Toshio Abe (17) teknillisen oppilaitoksen kolmasluokkalainen ilmaisi halunsa saada kasteen. Hänet kastettiin 12.7. ja pian sen jälkeen hän lähti kesälomalle kotiinsa ja osallistui pastori Itoon Kamajiman seurakunnan jumalanpalveluksiin ja on silmin nähtävästi päässyt kasvamaan Herran tuntemisessa. Hän tuli ensi kerran kirkkoomme noin 1½ vuotta sitten. Vaikuttimena hänellä kirkkoon tulon oli lukuharrastus, joka oli vienyt hänet kristityn kirjailijan Ayako Miuran kirjojen kautta etsimään vastauksia elämänsä peruskysymyksiin. Hänen kotinsa on erittäin voimakkaasti buddhalainen. Hän tuli kirkkoon Ananin aseman edustalla olevan opastemainoksen johdolla ja ilmoitti alkavansa käydä säännöllisesti kirkossa, niin kuin tekikin.

Perille kirkkauteen

Poikkesimme Tokiossa tapaamassa entistä kielikouluaikamme lastenhoitajaa Nakano-saniam, jolla oli talvella lievä tukos aivoverisuonistossa, ja Sayo Daikichia, joka taisteli edelleen syöpänsä kanssa. Helmi-kuulta pari kolme kuukautta jatkunut parantumisvaihe oli jälleen kääntynyt huonompaan suuntaan. Kun vierailimme sairaalassa keskellä erittäin rajua ukkosilmaa, hän oli jo hyvin heikossa kunnossa. Kymmenen päivä myöhemmin Herra kutsui hänet luokseen vanhurskasten lepoon. Suurenmoista oli kuitenkin se, että kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä tulivat pastorin kanssa sairaalaan ja heidät kastettiin vaimon vuoteen ääressä. Niin koko perhe sai kaksi viikkoa olla yhdessä kristittyinä kotina tässä ajassa. Sayo Daikichilla oli suuri rauha ja ilo kuoleman edessä, vaikka ruumista riisuttiin, sillä hän tiesi millaiseen uuteen hän oli matkalla. Hänen viiden vuoden vaelluksensa Herran seurassa on puhutellut minua paljon ja kertonut ennen kaikkea siitä, miten Jumala on äärimmäisen hyvä ja viisas antaessaan meille ahdistusta ja kärsimystä. Se kaikki koituu lopulta ei vain meidän itsemme vaan myös muiden parhaaksi, **jos** jäämme Herran käsiin ja annamme hänelle vapauden käsitellä elämämme kipeimpiäkin kysymyksiä. (JP)

22.11.1987 Anan

Näin sanoo Herra: Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku; Raakel itkee lapsiansa, hän ei lohduksesta huoli surussaan lastensa tähden, sillä niitä ei enää ole. Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä. sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen

*maasta. Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra: sinun lapsesi palaavat omalle maalleen...
Minun sisimpäni väräjäähän hänen tähtensä; minun täytyy armahtaa häntä, sanoo Herra. Jer. 31:15-17, 20b*

Kiinan matkalta

Kirjoitan tätä merellä paluumatkalla Shanghaista Kiinasta. Jotain yllä olevasta Jeremian kirjan katkelmasta on alkanut kuitenkin elää uudella tavalla nähtyäni hiukan Kiinan suurimman kaupungin elämänmenosta ja saatuaani jutella perusteellisesti Kiinan asioista erään Japanissa jo 5 vuotta opiskelleen nuoren (30) Keski-Kiinasta kotoisin olevan miehen kanssa. Hän kertoi jotain siitä katkerasta "itkusta", jota kulttuurivallankumous hänelle 17 -vuotiaalle nuorelle ja hänen kansalleen merkitsi. Hän ei ainoastaan menettänyt kolmea vuotta parasta nuoruuttaan, vaan joutui todistamaan sen, miten panssarit ja kiväärit puhuivat sisällissotaa muistuttavassa kaaoksessa. Hänen uskonsa kommunismiin niin kuin koko Kiinan nuoren sukupolven romahti noihin itkuihin, joissa tuhannet ja taas tuhannet menettivät henkensä. Kiinan nuori sukupolvi, joka ei valtaosaltaan ole kuullut evankeliumia, ei usko mihinkään ja yrittää nyt etsiä vapautuneen talouden tuomia aineellisia etuja.

Kaiken tuon "itkun ja murheen" keskellä myös noin 60 000 kiinalaista kristittyä surmattiin uskonsa tähden. Kuitenkin tekstimme sana on paljossa toteutumassa Kiinassa: *"Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra ja he (lapset) palaavat vihollisen maasta. Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra."*

Betlehemin äidit

Betlehemin äitien itku ja viattomasti surmatut lapset ovat tarkka kuva myös tämän päivän synnin maailman todellisuudesta. Mutta tuon huutavan vääryyden keskellä kuuluu Herran sana: *"He palaavat vihollisen maasta (myös surmatut lapset palaavat Jeesuksen ylösnousemuksen tähden kuolema -vihollisen maasta) ja sinulla on tulevaisuuden toivo."* Toivo on siinä, että Jeesus itse palasi Egyptistä, synnin ja orjuuden ja epätoivon maasta, taivaalliseen Kaanaaseen kärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta. Jeesus palasi käydäkseen meidän syntimme Egyptiin ja johtaakseen meidät siitä vapaaksi. Joulu oli alku Jeesuksen tielle Egyptiin meidän hirvittävän todelliseen syntisyyteemme, jotta me pääsisimme hänessä osalliseksi tulevaisuuden toivosta, ylösnousemuksen toivosta. Hän teki sen, koska *"hänen sisimpänsä väräjäähän meidän tähtemme; hänen täytyy armahtaa meitä."*

Lapsiherätystä

Kulttuurivallankumouksen itkuista alkoi suuri herätys eri puolilla Kiinaa ja sen vanavedessä nyt tämän vuoden aikana on kolmella alueella samanaikaisesti puhjennut voimakas herätys lasten keskuudessa. Nelivuotiaista aina 18 -vuotiaisiin asti on tullut jopa kylittäin ja kaupungeittain uskon. Kirkkohistoria tuntee vastaavanlaisia lapsiherätyksiä muun muassa 1700-luvun Saksasta. Jeesus tuli lapseksi ja halajamalla halajaa, että myös pienet lapset pääsisivät osallisiksi iankaikkisesta elämästä. Herätyksen keskellä elävä Kiinan kirkko tarvitsee kipeästi Raamattuja ja koulutuksen saaneita johtajia nuoriin seurakuntiin. Raamattuja maassa on tällä hetkellä ehkä noin 2,5 - 3 miljoonaa kappaletta, kun kristittyjä on 50-70 miljoonaa. Monin aluein jopa 10% väestöstä on kristittyjä.

Jotain kristillisyyden laadusta maassa kertoo erään 20-vuotiaan nuorukaisen maininta: "Kun koulussa paljastui, että olen kristitty minulta riistettiin mahdollisuus yliopisto-opintoihin, mutta ilolla luovun niistä Jeesuksen tähden." Siihen hänen uskova isoäitinsä lisäsi, että on paljon niitä, jotka uskovat Jeesukseen, mutta vähemmän niitä, jotka rakastavat häntä. Jeesuksen rakastaminenhan merkitsee ilolla jostakin luopumista Jeesuksen hyväksi.

Shanghai

Shanghai, joka sijaitsee vain noin 700 km päässä meiltä, tyrmäsi ihmispaljoudellaan. Ulkoisesti harppaus Japanista Shanghain oli kuin siirtymistä noin 35 vuotta menneisyyteen. Kaupungin ilmapiiri oli vapautunut ja vilkas ja mitä itämaisin. Vaikka Japani kuuluu myös itään, kiinalainen mentaliteetti ja ajattelutapa eroaa varsin suuresti siitä. Japanilainen on ryhmäihminen, kiinalainen yksilöllisempi; japanilainen on pidättyvä, kiinalainen suora, välitön ja aito niin hyvässä kuin pahassakin.

Kiinan ulkomaille avautumisen politiikka näkyi mm sellaisessa yksityiskohdassa, että rajalla tullissa pääsi vähemmällä tarkastuksella kuin konsanaan Suomen tai Japanin tulleissa. Siitä huolimatta maa on

valvontayhteiskunta, jossa kaikkea seurataan tarkkaan, vaikka katukuvassa ei juuri näy sotilaita eikä miliisejä niin kuin esimerkiksi useissa Itä-Euroopan maissa. Elintaso ja työn tuottavuus ovat maassa alhaiset, mutta toisaalta työtahti on myös sellainen, että turhia stressejä ei pääse syntymään. Asuntopula Shanghain suurkaupungissa on silmiin nähtävän suuri ongelma.

Matka avasi uudella tavalla sydäntäni rukoilemaan Kiinan ja kiinalaisten puolesta ja antoi uutta näkökulmaa Japanin lähetystyöhömmö ja japanilaisen kulttuurin juuriin, jotka ovat syvällä kiinalaisessa maaperässä. Sisimmässäni vahvistui myös pyyntö Herran puoleen: "Anna myös Japaniin herätys!"

Kohti Länsi-Japanin ev.lut. kirkkoa

Tähän asti epävirallisella tasolla käydyt neuvottelut Länsi-Japanin ev.lut. kirkon kanssa työmme liittämiseksi sen yhteyteen nostettiin viralliselle tasolle tavoitteena yhteistyösopimus vuoden 1989 alkupuoleen mennessä. Kaikessa lähetystyössä tavoitteena on siirtää pioneerityön kautta syntyneet seurakunnat kansallisten johtoon. Tällaiseen muutokseen sisältyy kyllä aina omat kasvukipunsa, kun johtajina toimineiden lähettiläiden pitäisi nöyrytyä johdettaviksi ja entistä syvemmissä merkityksessä palvelijoiksi. (JP)

26.1.1988 Anan

"Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." Joh. 14:2-3

Uskon päämäärä

Uuden vuoden alussa japanilaisissa seurakunnissa valitaan usein vuoden teemaksi jokin Raamatun kohta. Ananin seurakunnassa Herra antoi toisistaan riippumatta joillekin samansisältöiset sanat: "hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen." Seurakuntamme suurin tarve on nyt päästä tuntemaan Vapahtajaa entistä paremmin. Siksi haluamme keskittyä tänä vuonna Jeesuksen Henkilöön ja työhön.

Aivan ensimmäiseksi meille avautui joitain näköaloja siihen, millainen tulee olemaan tulevaisuutemme Jeesuksen kanssa. Millainen paikka on taivas, joka on uskomme määränpää. Raamattu puhuu itse asiassa varsin paljon taivaasta ja vaikka se olemukseltaan tietysti ylittää meidän käsityskykymme. Kaikki se, mitä Raamattu taivaasta puhuu, on meille tarpeen uskonvaelluksessamme.

Taivaallinen konkretia

Taivas eli uusi maa ja uusi taivas, niin kuin sitä myös nimitetään, on Jumalan luoma "paikka", jossa olemme kuitenkin vapaat ajan ja paikan rajoituksista. Taivas on myös konkreettinen ja materiaallinen paikka, joskin eri tavalla kuin meidän nykyinen maailmamme. Siellä olemme ylösnousemusruumiissa. Se on tosin hengellinen ruumis, mutta niin kuin Jeesuksen ylösnousemusruumiskin myös hyvin konkreettinen. Ilmestyskirjan puhe elämän veden virrasta, kulta kaduista ja elämän puusta ja sen hedelmien syömisestä ei suinkaan ole mitään kuvakieltä, vaan mitä yksityiskohtaisinta kuvausta siitä, mitä Johannekselle todella näytettiin. Tietysti Johannes oli kirjoittaessaan kielen rajoitusten alaisina, kielen, jonka sanasto on syntynyt kuvaamaan ajallisia asioita. Taivaassa on siis ihmeellinen uusi luonto, kauneuden täydellisyys, suurenmoinen musiikki ja taivaallinen ehtoollisyhteys Karitsan kanssa. Jeesus lupasi uutena nauttia ehtoollista omiensa kanssa.

Ainutlaatuisuus

Taivaassa jokaisella on oma paikkansa, sijansa, jonka Jeesus itse kutakin varten on valmistanut. Meillä on siellä omat suuret asunot, oma tehtävämme, oma kaikista muista erottuva persoonallisuus. Taivaan valo on Jumalan kirkkauden loistetta, jonka rinnalla auringon kirkkaus kalpenee. Jumalan pyhyys, kirkkaus, puhtaus ja vaikeus on jotain, mitä emme nyt voi kestää, mutta uudessa kirkastetussa ylösnousemusruumiissamme emme koe mitään ihmeellisempänä onnena kuin saada olla iäti Jumalan valkeuden hyväilyssä. Tehtävämme siellä on ylistää Herraa, kiittää ja hallita.

Taivas on myös täydellinen paikka. Se tulee olemaan "viimeistä sijaa myöden täysi", mitä kuvaa Ilmestyskirjan moninkertaisen täydellisyysluku 144.000. Jumalan pelastussuunnitelmassa mikään ei jää keskeneräiseksi eikä puolinaiseksi. Toisaalta taas meidän pelastettujen näkökulmasta pelastettujen

joukko on niin suuri, ettemme sitä taida laskea. Taivaallinen seurakunta on Jumalan asumus, joka koko iankaikkisuuden kasvaa Jumalan rakennuksella yhä syvenevässä keskinäisessä rakkaudessa ja Jumalan ja Karitsan tuntemisessa Pyhässä Hengessä.

Koti

Ennen kaikkea kuitenkin taivas on koti, jossa saamme olla esteettömässä ja täydellisessä yhteydessä Isän ja Pojan kanssa. Jeesuksen kanssa vallitsee läheisyys, turvallisuus, avoimuus, yhteys, ilo, rauha, rakkaus, vapautuneisuus, täyteys. Taivas on taivas, koska siellä on oma rakas Vapahtajamme.

Taivaaseen ei ole pääsevä mitään epäpyhää eikä saastaista. Vain puettuina Kristuksen täydelliseen lahjavanhurskauteen voimme päästä perille. Meidän syntimme ja saastamme otetaan Golgatan veressä pois, kun parannuksessa ja uskossa otamme vastaan Jumalan armon ja anteeksiantamuksen. Saamme silloin oikeuden astua taivaalliseen majaan. Ennen sitä meiltä kyllä riisutaan pois tämä ajallinen synnin ruumiimme.

Pääsetkö Sinä taivaaseen, on kysymys, johon on saatava selkeä ja varma vastaus nyt. Sinun on mahdollista tietää se. Jos ja kun omatuntosi yhdessä Pyhän Hengen kanssa vakuuttaa, että syntisi ovat anteeksi saadut, pääset taivaaseen. Jos synti sinua syyttää, käy juuri nyt Herran eteen, tunnusta syntisi ja kuule Herran sana: "Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä."

Ananin seurakunnan kriisi

Taivasikävä on noussut sydämiimme ja kutsumustietoisuutemme on joutunut kovalle koetukselle myös siksi, että kuluneet kaksi kuukautta ovat olleet eräät raskaimmista, mitä meillä Japanissa vietettyjen vuosiemme aikana on ollut nimenomaan työn osalta. Siihen on omalta osaltaan vaikuttanut majan muutto uuteen kauniiseen pappilarakennukseen, niin myönteinen asia kuin se itsessään onkin. Varsinaisen syy on kuitenkin ikävässä repeämässä, joka tapahtui seurakunnassamme marras-joulukuun vaihteessa. Kansallinen työtoverimme Yasushi Harada yllättäen lopetti työt seurakunnassamme ja samalla koko Haradan perhe jäi pois seurakuntamme yhteydestä. He kyllä pitävät kodissaan kokouksia ja halusivat perustaa oman kirkkonsa. Ananin seurakunnan kokoisessa pienessä joukossa kuuden jäsenen pois lähtö kaikkein ikävintä lieveilmiöineen on ollut todella raskas isku.

Tiedämme kyllä, että tällainen ahdistus on kyllä meille itsellemme tarpeen ja hyödyllinen, kun sen kautta joudumme opiskelemaan nöyryyden vaikeata taitoa, mutta soisi, ettei sen vähäisen lauman, joka täällä on syntynyt tarvitsisi joutua näin rajusti Saatanan seulottavaksi. Herra on kyllä vihollista väkevempi ja voi vielä tämänkin asian evankeliumin menestykseksi kääntää, vaikka emme vielä näekään miten ja milloin.

Uusi pappila

Työntekijäasunto kirkon vieressä on tärkeä työmme kannalta. Yllättävän paljon aivan uusiakin ihmisiä on löytänyt tiensä kirkolle keskelle peltoja. (JP)

7.4.1988 Anan

"Jeesus sanoi Tuomaalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.' Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: 'Minun Herrani ja minun Jumalani!' Jeesus sanoi hänelle: 'Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!'" Joh. 20:27-29

Ruumiin ylösnousemus

Ruumiin ylösnousemus on niin suuri ihme ja niin täysin vastoin kaikkea kokemuksemme todistusta, että meillä on suuri vaara sivuuttaa se ja keskittyä ainoastaan sielun pelastukseen. Jumala on kuitenkin Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksi-antamista ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi. Se on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra

on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen. Kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Eräs japanilainen pastori kertoi minulle, että hän oli seurakuntatyössään vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylösnousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamattua japanilaisen buddhalaisväritteisen ajattelun "silmälasein" hän oli tiedostamattaan tulkinnut Raamatun kirjaimellisen ylösnousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityllä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen: "Mikä tehtävä hautakammiolla oikein on?" Vasta silloin hänelle selvisi: "Mutta näistä tuhkitahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka. Se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen."

Kokemuksemme ei ole mitta

Tuomaskin epäili toisten opetuslasten todistusta Jeesuksen ylösnousemusihmeen edessä. Hän pyysi Jeesukselta näyttöä. Niin tehdessämme asetamme itsemme ja oman kokemuksemme kaiken mitaksi ja korotamme itsemme Jumalan yläpuolelle. Niin aliarvioimme Jumalan Sanaa ja niitä todisteita, jotka Jumala on jo meille antanut: uskovien todistusta, omantunnon todistusta, oman uskon tulemisemme todistusta ja hengellisten kokemustemme todistusta. Kun siis meillä on epäilyjä, älkäämme etsikö merkkejä ja tunnustekoja ja ihmeitä, vaikka Herra niitä voikin antaa. Menetämme nimittäin sen siunauksen, joka sisältyy uskomiseen näkemättä. Sitä paitsi luottamus, joka vaatii kohteeltaan todisteita luotettavuudesta, ei ole muuta kuin epäluottamusta. Rakkaus ei vaadi rakkauden todisteita, vaan iloitsee rakastetustaan ja osoittaa omaehtoisesti rakkautta.

Silmät Jeesuksen haavoihin

Kun kohtaamme epäilyjä ja taisteluita, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnousseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas viisaasti teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt. Jeesuksen haavat ovat hänen rakkautensa merkit. "Nämä minä sain kärsiessäni sinun puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeeni", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös Jeesuksen ristiinnaulituksen ja ylösnousseeksi Herraksi. Niistä näemme myös, että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Kun epäilyksen aallot hyökkyvät ylitsesi, tutki Jeesuksen kärsimystietä, mietiskele raamatunkohtia, jotka puhuvat hänen tuskistaan. Aseta itsesi opetuslasten paikalle, kun he näkivät Jeesuksen kuolevan. Herra voi Sanansa kautta antaa sinulle ihmeellisen apunsa, saat ajoittain tuntea hänen ihmeellistä läsnäoloaan jopa kaikkein syvimmän tuskan, ahdistuksen ja unettomuudenkin keskellä. Jeesuksen haavojen katselu antaa myös voimaa voittaa kiusauksia, uutta voimaa ja intoa tehtävienne suorittamiseen. Ylösnousseen Jeesuksen haavat ovat tehneet monen valmiiksi käymään kuolemaankin hänen nimensä tähden. Katsomalla Jeesuksen haavoihin voi sinunkin sydäimestäsi nousta tunnustus: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Saat yhtyä Tuomaan uskon ihmettelyyn, iloon, nöyrään riippuvuuden tunnustukseen, uskontunnustukseen ja ylistykseen. "En minä, ei minun kokemukseni, ei minun tahtoni, vaan **Sinä**, Sinun Sanasi ja Sinun tahtosi. Olet Herra kaikkeni!"

Suruviesti Yoshinogawan seurakunnasta

Henry Liivola soitti Yoshinogawan kirkolta, että rakas veljemme ja taistelutoverimme Masa-aki Takeuchi (45) oli yllättäen saanut kutsun ajasta iankaikkisuuteen työtapaturmassa. Tasan 14 vuotta sitten aloit-taessamme pioneerityötä Kitajimassa Takeuchi-san, joka oli useita vuosia aikaisemmin kastettu Tokushimassa, siirtyi vasta alkavaan seurakuntaan ja halki nämä vuodet pysyi kaikissa tuulissa ja myrskyissä Yoshinogawan seurakunnan uskollisena "pylväskristittynä". Hän toimi säännöllisesti jumalanpalvelusten juontajana ja vuosikaudet seurakunnan taloudenhoitajana. Hän työskenteli kolmen kristityn miehen maansiirtokoneiden huolto- ja vuokrayrityksessä, jossa työpäivä aloitetaan aina aamuhartaudella. Hänen sydämensä murheena oli jatkuvasti se, että hänen vaimonsa ja kaksi lastaan eivät ole vielä kristittyjä. Inhimillisesti katsoen isän menetys ja pylväskristityn menetys on korvaamaton. Jumala ei

tässäkään kohdassa tehnyt virhettä, vaikka emme sitä vielä ymmärräkään. Takeuchi-sanin hautajaisissa Henry Liivola piti suurelle saattojoukolle selkeän puheen, jonka aikana en voinut olla iloitsemassa Takeuchi-sanin itsensä puolesta. *"Autuaita ovat ne, jotka Herrassa kuolevat."* Jumalan lapsi saa odottaa ehkä tänään kohtaavaa kuolemaa armahdetun ryövärin saaman lupauksen varassa: "Ehkä jo tänään Jeesuksen kanssa paratiisissa Mikä odotus, mikä riemu, kun saamme päästä Herran luo."

KGK:n konferenssi

Sain olla neljä päivää Japanin opiskelijälähetysten valtakunnallisessa kokouksessa Tokiossa. Minut oli kutsuttu erään seminaarin alustajaksi. Kokous oli itselleni todella rohkaiseva ei vain siinä merkityksessä, että sai nähdä suuren joukon uskovia japanilaisia nuoria, vaan erityisesti sanomansa puolesta.

Jeesus on Herra

Pääpuheiden punaisena lankana oli Jeesuksen herruus elämässämme. Sitä käsiteltiin henkilökohtaisella, ihmissuhde-, kansallisella ja kansainvälisellä tasolla. Korostus on äärimmäisen tärkeä Japanissa, missä yleisuskonnollisen taustan johdosta kristittyjen jumalakuva jää helposti pienen äitityyppisen "Jumalan" tasolle. Tällainen pieni "Jumala" kyllä lohduttaa silloin, kun on vaikeaa, mutta ei vaadi parannusta eikä kuuliaisuutta. Näin japanilaisen kristityn Jumala riittää sunnuntaisin rauhoittamaan levotonta mieltä, mutta arkipäivät eletään japanilaisen yleisen arvomaailman ja yhteiskunnan sidonnaisuuksien mukaisesti.

Elävä Jumala on pyhä, armollinen ja kaikkivaltias, suuri Jumala. Ellemme tunne Jumalan pyhyttä, alamme suvaita ja hyväksyä syntiä, jota Jumala vihaa. Ellemme tunne Jumalan armoa, meistä tulee armottomia ja kovia. Ellemme tunne Jumalan herruutta, elämme niin kuin meitä itseämme miellyttää. Jeesuksen herruuden tunnustaminen merkitsee myös sitä, että emme pyri väistämään yhteentörmäyksiä silloin, kun Jumalan Sana ja yleinen ajattelutapa tai kulttuuri tai omat mieltymyksemme ovat ristiriidassa keskenään. Alkuseurakunta kulki suoraa kurssia vainoihin, mutta saavutti voiton juuri niiden läpi kulke-malla.

Jeesuksen herruus merkitsee myös sitä, että kristitty kuuluu aina ensi sijassa Jumalan kansaan, Jeesuksen toista tulemistä odottavien joukkoon, ja vasta toissijaisesti perheeseensä, sukuunsa tai isänmaahansa. Juuri näillä alueilla japanilainen kristitty kohtaa suurimmat taistelunsa. "Kuka minua hallitsee? Mihin kuulun? Mitkä ovat minun käytöstäni säätelevät arvot?"

Itä-Tokushiman kirkko

Työhön avuksemme olemme saaneet osatoimisesti Aiko Yamanoin (32), Ananissa ensiksi kastetun. Itä-Tokushiman kirkon rakennustyö on päässyt käyntiin. (JP)

22.6.1988 Anan

"Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä." Room. 12:21

Synnin uhrin

Elämme maailmassa, jossa synti, paha ja perkele hallitsevat ja tekevät voimallisesti tuhoisaa työtään. Synti asuu ihmisessä ja sielunvihollinen hallitsee ihmisiä synnin välityksellä. Näin ollen emme ainoastaan itse lankea syntiin, vaan joudumme myös väistämättä pahan uhreiksi. Saatana kohdistaa meihin hyvin kouriintuntuvia hyökkäyksiä siten, että toiset ihmiset tekevät meille pahaa. He voivat olla sekä uskovia että epäuskoisia. Iskuja voi tulla puolisoita, perheen jäseniltä, työtovereilta, naapureilta, sukulaispiiristä jne. Sielunvihollisen tavoite on, että masentuisimme, alkaisimme vihata, katkeroituisimme, kostaissimme, vaipuisimme itsesääliin. Näin lankeaisimme syntiin, Jumalan nimi tulisi häväistyksi ja Jumalan valtakunnan leviäminen estyisi.

Sielunhoitoon tulee jatkuvasti ihmisiä, jotka kokevat, että heidän tilanteensa on toivoton sen pahan vuoksi, jota toiset ihmiset ovat tehneet heille. Useimmiten se paha, mitä he ovat kokeneet, on mitä todellisinta laadultaan. Moni uskova kokee pahaa kärsiessään jatkuvasti jäävänsä tappiolle. Jotenkuten hän vielä jaksaa raahautua eteenpäin uskon tiellä, kun hän kuitenkin saa omat syntinsä anteeksi Jeesuksen veressä, mutta kehotus pahan **voittamisesta** tuntuu joko utopialta tai vain hurskaalta toiveelta.

Voitto pahasta

Juuri tappiomieliala on se, mihin sielunvihollinen pyrkii hyökätessään toisten tekemällä pahalla meitä vastaan. Kuitenkin yllä oleva Jumalan sana ei sisällä vain kehotusta kestää ja kärsiä meihin kohdistuvaa pahaa, vaan antaa meille mitä selkeimmän tehtävän voittaa paha, kukistaa hyökkääjä ja saada vihamies omalle puolellemme. Kehotus on mitä selkeintä voitontahtoa ja voiton mahdollisuutta täynnä. Itse asiassa lähetyskäsky on osa juuri tämän kehotuksen aluetta. Teemme lähetystyötä siksi, että hyvän voima on pahaa suurempi ja hyvää tekemällä voimme riistää pimeyden lapsia Jumalan ihmeelliseen vaikeuteen.

Omin voimin kukaan ei taistelussa pahaa vastaan voi voittaa, mutta jos olet Jumalan lapsi, niin sinut on siirretty saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, pimeydestä valkeuteen. Jumala itse asuu Pyhässä Hengessä sydämessäsi. Näin ollen se Herra, jolla on kaikki valta ja joka myös käyttää voimaansa, asuu sinussa ja siksi on taistelussa pahaa vastaan mahdollista voittaa. Tietysti on ratkaisevan tärkeää se, annatko Jumalan Hengen hallita itseäsi. Elätkö päivittäisessä parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa. Suostutko hylkäämään rakkaatkin syntisi. Jos näin pysyt Kristuksen armossa, niin Herra käskiessään meitä voittamaan pahan hyvällä huolehtii myös siitä, että se on mahdollista. Voittaja kutsuu omansa voittamaan hänen voitostaan käsin. Voitto saadaan olemalla kuuliainen Herran sanalle. Silloin Herran voima pääsee vaikuttamaan kauttasi. Herra kutsuu meitä aktiiviseen hyökkäykseen pahaa vastaan sen kukistamiseksi. Taistelussa Saatanaa vastaan ei koskaan voi eikä saa tulla aselepoa.

Meidän on kuitenkin mahdollista voittaa vain sikäli kuin käytämme Jumalan keinoja taistelussa. Voimme voittaa pahan ja saada pahaa tekävän ihmisen Jumalan puolelle **vain** tekemällä **hyvää**. Pimeydessä valo voittaa aina. Kun Jumalan armon aurinko Kristuksessa nousee, niin pimeyden on pakko väistyä.

Hyvän tekeminen käytännössä

Mitä sitten on aivan käytännöllisesti se hyvä, mitä meidän pitää tehdä voittaaksemme pahan. Vastaus löytyy edeltävistä jakeista:

"Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkää kirotko. Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielletkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itse mielestänne viisaita. Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä. Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: 'Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra'. Vaan 'jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.'" (Room. 12:14-20)

Siunaaminen

Meidän tulee aloittaa hyvän tekeminen siunaamisesta. Pyydämme Jumalaa tekemään hyvää, pelastamaan ja armahtamaan meille väärin tehnyttä aivan riippumatta siitä, mitä pahaa hän on tehnyt. Siunaamisessa siirrämme mielenkiintomme itsestämme meille vääryyttä tehneen tarpeisiin ja alamme miettiä, mitä voimme tehdä hänen hyväkseen. Edelleen meidän tulee täyttää mielemme hyvillä ja ystävällisillä sanoilla, joita voimme hänestä ja hänelle sanoa. Mutta eihän tuo onnistu, joku sanonee. Pyhältä Hengeltä onnistuu ja siksi sinun on annettava Raamatun puhua sinulle kipeimmätkin totuudet itsestäsi, jotta sinä ensin tekisit parannuksen omista synneistäsi ja sitten hänen voimassaan lähtisit harjoittamaan vanhurskautta myös käytännössä.

Voittoisa taistelu jatkuu sitten uskovien keskinäisen yhteyden, yksimielisyyden ja nöyryyden keinoin. "Yksinäiset sudet" ovat mahdottomuus Jumalan seurakunnassa. Voitto saadaan yhteen hiileen puhaltamalla. Meillä on etuoikeus jakaa ilomme ja surumme, meillä on sama asenne Jumalaan, ilmoitettuun Jumalan Sanaan, sama Pyhä Henki voimanamme, yhteinen päämäärä ja sama vihollinen.

Rauhantekijäksi

Taistelu jatkuu ehdottomana kieltäytymisenä kostosta ja pahan pahalla palkitsemisesta. Jumala ei ole antanut sinulle oikeutta eikä kykyä toisen tuomitsemiseen. Jos sitä yrität, varastat Jumalalta hänen kunniaansa. Taistelun tavoite on selkeä: Rauhan aikaan saaminen niin, että hyvällä saamme voitetuksi vastapuolen omalle eli Jumalan puolelle. Rauhaa ei kuitenkaan saa tehdä luopumalla Jumalan Sanan totuudesta. Rauha on **aina** mahdollinen, jos menemme vääryyden puolelle, mutta sellaiseen rauhaan

meidän ei tarvitse pyrkiä. Voit Herrassa aina voittaa taistelun pahaa vastaan, voit aina myös saavuttaa sisäisen rauhan, mutta aina emme voi voittaa rauhaa vihollisemme kanssa. Mutta rauha on tavoitteemme. Meidät on kutsuttu "rauhantekijöiksi".

Voimme voittaa, kun teemme **oikein**, Raamatun mukaisesti, riippumatta siitä, mitä toinen tekee, ja tunnustamalla se väärä, mitä olemme itse tehneet. Tässä taistelussa Herra itse on kanssamme ja olemme Voittajan puolella silloinkin, kun joudumme tekemään parannusta kipeimmistäkin omista tappioistamme. Lopullinen voitto ei ole pahan vaan hyvän, sillä Jumala on hyvä.

Evankeliumin työtä

Eräänä iltana kävi pastori Tanaka pitämässä evankelioimiskokouksen, jonka seurauksena Sugimoto -niminen 23-vuotias mies tuli ensi kertaa kirkkoon ja on sen jälkeen käynyt säännöllisesti Raamattu-opeutuksessa ja jumalanpalveluksissa. Hän on käynyt muutaman vuoden Jehovan todistajien tilaisuuksissa, mutta iloitsee nyt saadessaan kuulla evankeliumia. Hänellä on synnynnäinen sydänvika, jonka vuoksi hän joutui viettämään 15 vuotta sairaalassa, kunnes hänelle suoritettiin leikkaus.

Helluntaina saimme viettää Atsushi Maedan, 28-vuotiaan myyntimiehen kastejuhlaa. Paria viikkoa aikaisemmin kastettiin Tokushiman Seito-kirkossa rouva Hamada, joka tuli jo noin 6-vuotta sitten uskoon Yoshinogawan kirkossa työssä ollessamme. Herra sai vihdoinkin kaadetuksi ne esteet, jotka perhetilanne oli asettanut hänen kasteelleen. Herra on uskollinen työssään, jonka hän on aloittanut omissaan.

Sairauksia

Sairaudet ovat koetelleet monella tavalla seurakuntaamme viime kuukausina: Vuosi sitten kastettu 18-vuotias nuorukainen Toshio Abe sairastui yllättäen maksatulehdukseen ja joutui viettämään puolitoista kuukautta sairaalassa, minä aikana hän sanoi oppineensa näkemään, että ihmiselle ei tärkeintä ole terveys vaan usko Jeesukseen. Hän on jäänyt teknillisessä opistossa muista jälkeen eikä hän ole vielä täysin terve. Rouva Nobusato (35), jolla on vanhastaan paha astma, sai jo toistamiseen puolen vuoden sisällä pahoja sydänoireita. Pastori Itookin, joka elättelee toivoa päästä ensi vuonna kolmannelle Suomen vierailulle 85-vuotispäiviensä kunniaksi, sai pahan sydänkohtauksen ja joutui kuukauden päiviksi sairaalaan, mutta on nyt hyvää vauhtia toipumassa.

Yli puoli vuotta erittäin innokkaasti sanaa tutkinut sairaanhoitaja Fukui ajoi huhtikuun alussa kolarin, jossa auto meni romuksi, mutta matkustajat selviytyivät verrattain lievin vammoin. Pian sen jälkeen hänen miehensä isä kuoli. Rukoilemme, ettei Herran aloittama kutsuva työ valuisi hiekkaan näissä koettelemuksista, jotka tavalliset japanilaiset hyvin helposti lukevat esi-isien henkien kostoksi, kun joku perheen jäsenistä on hylkäämässä buddhalaisuuden ja laiminlyö esi-isien henkien palvelun. (JP)

8.9.1988 Anan

*"Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tunteamisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; **tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa** voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylösnousemukseen kuolleista." Fil. 3:8-11*

Roskaa Kristuksen rinnalla

Paavalin arvomaailma oli muuttunut täydellisesti, kun hän oli kohdannut Ylösnouseseen. Ennen hänelle oli merkinnyt eniten sukuperä, uskonnollisuus, kansakunta, ulkoisesti nuhteeton elämä ja into kiivailla Jumalan puolesta. Asia voitaisiin ilmaista ehkä nykyaikaisemminkin. Perhe, suku, isänmaallisuus, uskonto, menestys, äly, lahjat, poliittinen ura, ihmisten hyväksyntä ja taloudellinen turvallisuus merkitsivät hänelle kaikkea, niin kuin ikävä kyllä vielä tänä päivänä useimmille suomalaisille ja japanilaisille ja niin jopa kovin monille uskovillekin. Kuitenkin Paavali sanoo, että hän pitää nyt näitä kaikkia pelkkänä roskana. Miksi noin hyviä ja tärkeitä asioita pitäisi pitää arvottomana? Eikö hän hiukan liioittele?

Kaikki edellä lueteltu on ei vain tappio vaan jopa äärimmäisen vaarallista ihmiselle, jos se estää häntä pelastumasta ja tuntemasta Kristusta. Sitä paitsi mikään edellä luetelluista ei ole pysyvää eikä Jumalan edessä riittävää. Siksi Paavali lukee kaiken itsessään ehkä hyvänkin menetykseksi, kun se esti häntä tuntemasta Kristusta. Hänen ainoana aarteenaan oli nyt Jeesuksen uskon kautta tuleva lahjavanhurskaus, Jeesuksen ja hänen ylösnousemusvoimansa tunteminen sekä hänen kärsimyksiinsä osallistuminen.

Syvempään Jeesuksen tuntemiseen

Usko Jeesukseen, syntien anteeksi saaminen ja lahjavanhurskaus ei vielä välttämättä takaa sitä, että tuntisimme vielä Jeesusta itseään kovin hyvin tai että olisimme päässeet kokemaan paljon Jeesuksen ylösnousemusvoimaa tai hänen kärsimyksiään. Jeesuksen persoona oli Paavalin aarre ja Kristuksen syvempi kokemuksellinen tunteminen oli hänen syvin janonsa.

Mitä me oikein etsimme ja tavoittelemme? Huomattava on se järjestys, jolla Paavali puhuu: Ensin Jeesuksen henkilön tunteminen, sitten Herran ylösnousemusvoiman maistaminen ja viimeksi Jeesuksen kärsimysten osallisuus. Ilman Jeesuksen ylösnousemusvoimaa meistä ei ole Jeesuksen kanssa kärsijöiksi. Suurta luottamusta Herralta on, kun hän voi meille Jeesuksen ahdistuksia antaa. Mutta kaiken keskellä Paavalin tavoite oli selkeä: ruumiin ylösnousemus ja taivaallinen Jerusalemi.

Ylösnousemusvoima

Millä tavalla sitten Jeesuksen ylösnousemusvoimaa voidaan tuntea. Selvä asia on, että itse Jeesuksen ylösnousemus ja siinä vaikuttanut ylenpalttinen voima on historiallinen tosiasia, joka ei ole meidän kokemuksemme, vaan Jeesuksen. Mutta Jumalan sana osoittaa selkeästi, että se sama voima, joka vaikutti Jeesuksen ylösnousemuksessa, vaikuttaa myös uskovien elämässä heti pelastumisesta asti. Uudestisyntyminen on sen ensimmäinen suuri vaikutus meissä. Siinä meidät liitetään Jeesuksen ylösnousemuselämään, jonka yli kuoleamalla ei ole mitään valtaa. Tämä liittäminen on todellista eikä vain jotain kuvaannollista puhetta.

Jeesuksen ylösnousemusvoiman vaikutusta voimme kokea ainakin neljällä eri tavalla. Ensinäkin sillä on todistava voima. Jeesuksen ylösnousemus todistaa, että hän on Messias, Jumalan Poika ja että kaikki hänen toimintansa maan päällä on pysyvää, voimassa ja kirjaimellisesti totta. Apostolit saivat ylösnousemuksesta varmuuden todistaa Jeesuksesta ja rohkeuden käydä marttyyrikuolemaan. Kun uskomme horjuu, ylösnousemuksen tosiasia tukee meitä.

Toiseksi Jeesuksen ylösnousemuksella on vanhurskauttava voima. Se on vakuutus, kuitti, siitä, että Golgatalla koko velkamme sovitettiin. Vanhurskaudemme on kokonaan valmis. Jumalan silmissä olemme ihmisiä, jotka olemme täyttäneet lain täydellisesti. Ylösnousemus todistaa, että Jumala ottaa meidät vastaan. Kun seurakunnan pää on noussut ylös, niin jäsenetkin tulevat varmaksi nousemaan.

Edelleen Jeesuksen ylösnousemuselämä synnyttää nyt kaiken hengellisen elämän. Hänessä on elämä itsessään, siksi mekin saamme elää. Ylösnousemuselämä uskovassa on kokonaan **uutta** ja sen rinnalla meissä oleva luonnollinen elämä on pelkkää kuolemaa. Uusi elämä liittää meidät taivaallisiin. Ylösnousemusvoima vaikuttaa Jumalan sanan ja sakramenttien kautta. Kun otamme ne vastaan, pääsemme kasvamaan ylösnousemuselämän osallisuuteen. Se elämä on iankaikkista, mikään tai kukaan ei voi sitä meiltä riistää yhtä vähän kuin kukaan voi enää Jeesusta surmata.

Vihdoin Jeesuksen ylösnousemus säteilee lohduttavaa voimaa. Se lohduttaa poisnukkuneita pyhiä ajattellessamme. Se lohduttaa, kun joudumme askel askeleelta käymään lävitse sisäisen kuoleman etenevästä omassa elämässämme - tuota kivuliasta riisumista, joka kuitenkin on meille niin kovin tarpeellista, jotta Jeesus saisi kasvaa meissä. Se on myös lohdutus ja rohkaisu niille, jotka murehtivat, kun evankeliumin työ näyttää tulevan murskatuksi. Herra herättää uudestaan seurakuntansa. Mikä lohdutus se onkaan vainotuille kristityille!

Herramme elää. Meille ei riitä tapakristillisuus, ei moraalinen kristillisuus, ei nimikristillisuus, joilta puuttuu tämä voima. Meidän tarpeemme on oppia tuntemaan Herra itse ja hänen ylösnousemuksensa voima. Etsikäämme hänen kasvojaan.

Ulkolähetystä

Kesäkuun lopussa Lea kävi lautalla Kiinan mantereella Sanghaissa. Matka oli joka suhteessa hyvä ja siunattu. Kiinan kotikirkkojen osakseen saama painostus on viime aikoina useilla alueilla kiristynyt, ja huolimatta Raamattu-kirjapainon avaamisesta Sanghaissa varsinkin kotikirkkojen Raamattujen tarve on sanoinkuvaamaton.

Kesä-heinäkuun vaihteessa vietimme seurakuntamme ulkolähetysviikkoa. Kiinantyö, johon nähden Japanin asema on muuttunut entistäkin strategisemmaksi, oli luonnollisesti esillä. Sen lisäksi vieraili seurakunnassamme kaksi japanilaista lähettiä. Toinen kertoi meille raamatunkäännöstyöstä Indonesiassa ja toinen työstä muslimien voittamiseksi Herralle Keski-Aasiassa. Näky maailmanlähetyksestä ja maailmanlaajasta taistelevasta seurakunnasta kuuluu lähetystyön kohteena oleville alkavalle seurakunnalle samalla lailla kuin vanhoille kirkoille. Jumalan armosta yhä kasvava määrä lähetysaarnajia tulee tänä päivänä Aasian, Afrikan ja Etelä-Amerikan kirkoista.

Lisätontti

Heinäkuussa saimme myös päätökseen toimenpiteet, joilla saimme rekisteröidyksi kirkkomme takaa tontin, johon saamme pysyvän parkkipaikan. Tontin lahjoitti sama Kazuko Okahisa, joka aikanaan lahjoitti myös kirkon ja pappilan tontin. Iloitsemme tämän pylväskristitymme uhrialttiudesta.

Miyazakin perhe

Kesälomamme ajan elokuussa saatoimme olla huoletta vapaana työmurheista, kun Shigeru Miyazaki tuli kesätyöntekijäksi seurakuntaamme. Hänen teologiset opintonsa Koben luterilaisessa seminaarissa ovat edistyneet erittäin hyvin ja nopeasti, niin että seminaarin johtaja on rohkaissut häntä jatkamaan opintojaan, sillä Japanissa on suuri pula pätevistä teologisten tiedekuntien opettajista.

Shigerun vaimon Chinan isä Koreassa on sairastunut syöpään, joka on levinnyt jo niin laajalle, että mitään ei enää ole inhimillisen katsoen tehtävissä. Hän on vasta 59 -vuotias ja itsekin syöpätutkimusta tehnyt lääkäri. China lähti lasten kanssa jäähyväiskäynnille Koreaan. Palattuaan hän kertoi, että hänen kristitty isänsä, joka on toiminut myös suuren seurakunnan kirkkoneuvostossa, oli tehnyt valmisteluja kuolemaansa varten tunnustamalla kaikki syntinsä ja viettämällä paljon aikaa rukouksessa. Ystävien esirukousten ympäröimänä Herra on rohkaissut häntä myös kielilläpuhumisen armolahjalla. Taistelu sairauden kanssa jatkuu.

Kesälomaprojektit

Kesäloma Sendain lähettien lomakylässä Lea toimi jo kolmatta kesää kylän virkistystoiminnan johtajana, mihin kuului myös vastuuta lasten leiristä ympäristön japanilaisille. 60-vuotta vanhan mökin korjaukset veivät oman aikansa ja autolenkki Hokkaidolle lasten kanssa avarsi heidän Japanin tuntemustaan. Jorman urakkana oli yrittää saada myös pastori Itoon elämäkertakirjan käännöstä lopulliseen muotoon, mutta loma oli tietysti liian lyhyt!

Henkistä virikettä hän sai osallistumalla Tokiossa erääseen seminaariin, jossa pohdittiin Japanin tämänhetkistä henkistä ilmastoa uus-uususkontojen ja uusnationalismin nostaessa voimakkaasti päätään. Japani niin kuin monet Aasian maista elää jälkimodernia vaihetta, jonka tuntomerkkeinä on pettyminen länsimaista lainatun valistusrationalistisen teknisen kulttuurin pinnallisuuteen ja voimakas vetovoima vanhaan shintolais-buddhalais-animistiseen arvomaailmaan palaamiseksi. Kristillisen julistustyön kohtaamat vaikeudet Japanissa ovat lisääntymässä. Katseemme suuntautuu pakostakin Lähettäjämme suuriin lävistettyihin käsiin, että hän voimistaisi ja herättäisi oman työnsä. Inhimillisin keinoin emme miinkään kykene. (JP)

25.11.1988 Anan

*"Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle **Daavidin**, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesta, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman."*
Luuk. 1:30-33

Daavidin valtaistuin

Jeesus Kristus on lihan puolesta Daavidin siemenestä, Daavidin poika, ja pyhyiden hengen puolesta Jumalan Poika. Mikä ja millainen on Daavidin valtaistuin, jolla Herra istuu?

Ilman muuta on selvää, että Daavidin valtaistuin viittaa erityisesti siihen julkiseen ja lopulliseen kuninkuuteen, jonka Jeesus on tuova ilmi palatessaan takaisin toisen kerran. Jeesus on oleva taivaallisen Jerusalemin hallitsija. Kaikki kansakunnat kokoontuvat häntä ylistämään palvomaan ja palvelemaan. Daavidkin sai monien sotien ja taistelujen jälkeen "rauhan kaupungin" kuninkuuden.

Mutta Daavid oli jo sitä ennen kuningas. Hän oli Herran voitelema kuningas jo silloin, kun oman kateutensa ja kunnianhimonsa orjuuttama ja Herran sanan hyljännyt Saul vielä ajoi häntä takaa surmataksseen hänet. Silloin Daavidin valtaistuin ei ollut Jerusalemin linnassa, vaan muun muassa Adullamin luolassa ja mitä erilaisimmissa paikoissa. Hänen silloisista alamaisistaan kertoo 1. Samuelin kirja seuraavaan:

"Niin Daavid lähti sieltä ja pääsi pakoan Adullamin luolaan.... Ja hänen luokseen kokoontui kaikenlaista ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta väkeä, ja hän rupesi heidän päämiehekseen. Näin liittyi häneen noin neljäsataa miestä." (1. Sam. 22:1-2)

Tapa, jolla Daavid kohteli näitä inhimillisesti katsoen toivottoman tuntuisia alamaisiaan, kuvastuu siitä, mitä hän sanoi luokseen paenneelle Ebjatarille:

"Jää minun luokseni, älä pelkää; sillä joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyy minun henkeäni. Minun luonani sinä olet turvassa." (1. Sam. 22:23)

Katkeroituneista urhoja

Näistä katkeroituneista, ahdingossa olleista ja velkaantuneista nousi kuitenkin Daavidin urhoja, joiden rakkaus ja uskollisuus Daavidia kohtaan kuvastuu erinomaisen kirkkaasti tapahtumasta Betlehemissä:

"Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja filistealaisten vartiosto oli Betlehemissä. Ja Daavidin rupesi tekemään mieli vettä, ja hän sanoi: 'Jospa joku tosi minulle vettä juodakseni Betlehemin kaivosta, joka on portin edustalla!' Silloin murtautuivat ne kolme urhoa filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä Betlehemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat sen Daavidille. Mutta hän ei tahtonut sitä juoda, vaan vuodatti sen juomauhriksi Herralle ja sanoi: 'Pois se! Herra varjelkoon minut sitä tekemästä. Onhan se niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla.' Eikä hän tahtonut juoda sitä." (2. Sam. 23:14-17)

Daavidin rakkaus voitti katkeroituneet ja ahdistetut ja velkaiset ja muutti heidät kuolemaan asti uskollisiksi sankareiksi. Daavidin valtaistuin perustettiin heidän sydämissään rakkauden voimalla.

Ristin valtaistuin

Daavidin Pojan herruus ja hänen valtaistuimensa on yhä tänään avoin katkeroituneille ja velkaisille ja ahdingossa oleville. Jeesuksen kuninkaallinen, mutta salattu valtaistuin on tänään se puu, jolle Pilatus kiinnitti päällekirjoituksen:

"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Siltä valtaistuimelta hän julistaa armahdustuomiota katkeroituneille ihmisille, velkaisille ja ahdistetuille. Sieltä hän kuuluttaa: "Jää luokseni, älä pelkää. Se, joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyi minun henkeäni ja luuli saavuttaneensa minusta voiton, mutta minä nousin ylös. Sain jo voiton. Minun luonani sinä olet turvassa. Mikään ei voi enää erottaa sinua Isän rakkaudesta, joka loistaa tältä minun valtaistuimeltani. Te katkeroituneet, te raskautetut, te velkaiset, te ahdistetut, tulkaa ja jääkää tänne!"

Meidän Vapauttajakuninkaamme, jonka hallinta oli todellisuutta myös seimen oljilla tallissa, on hallitseva iankaikkisesta. Monella tavalla ahdistettu ja taisteluissa koeteltu joukko, jossa kukin kantaa omaa ristiään, "sitä kevyttä kuormaa", jonka Daavidin Poika antaa seuralaisilleenkin, on saapuva voittosaatossa taivaalliseen Jerusalemiin. Hän itse on huolehtiva siitä.

Keisarin kuoleman odotus

Poliittiseen elämään ja kansakunnan koko mielialaa leimaa X-päivän, keisarin kuolinpäivän odotus. Heti sodan jälkeen keisari julistautui liittoutuneiden painostuksella ihmiseksi, mutta asialla ei ollut asiallista merkitystä, koska koskaan ei keisari henkilönä ole ollut jumalallinen. Keisarin virka sen sijaan on juma-

lallinen. Se edustaa japanilaiselle viimeistä auktoriteettia ja on luonteeltaan selkeästi uskonnollinen. Keisaria poliittinen valtakoneisto on läpi vuosisatojen käyttänyt hyväkseen toisaalta vapauttamalla itsensä vastuusta ja toisaalta käyttäen keisarin jumalallista arvovaltaa oman asemansa pönkittämiseksi. Kun hänet siis vaadittiin julistautumaan ihmiseksi, se ei tuottanut ongelmia.

Keisarijärjestelmän muuttaminen sodan jälkeen symboliseksi, keulakuvakeisariksi, vailla sen alkupe- räistä uskonnollista luonnetta on jatkuvasti kivi, joka hiertää kansakunnan kengässä. Japanissa niin kuin missään muuallakaan ei politiikkaa ja uskontoa voi erottaa toisistaan. Suuntaus keisarin palautta- miseksi entiseen jumalalliseen asemaansa on viime vuosina ollut niin voimakas, että voidaan sanoa, että asiallisesti hän on saavuttanut entisen jumalallisuutensa, mutta liittoutuneiden sanelema perustus- laki kuitenkin kieltää sen. Äärioikeistolaiset vaatimukset perustuslain muuttamiseksi ovat muuttuneet yhä äänekkäämmiksi. Kun keisari kuolee ja uusi nousee valtaistuimelle on odotettavissa, että paine muuttuu niin voimakkaaksi, että vastustavien voimien pato murtuu ja aatteellinen paluu sotaa edeltä- vään aikaan viedään lopullisesti läpi toisaalta lainsäädännössä ja toisaalta koululaitoksessa.

Asia koetaan kristittyjen, pienen vähemmistön, keskuudessa todella huolestuttavana. Käytännössä päi- vittäinen elämänmeno ei heti muutu paljon nykyisestä, mutta pitkällä tähtäyksellä huoli on mitä perustel- luin. Ennen sotaa vallinnut uskonnonvapaus Japanissa merkitsi sitä, että millä tahansa uskonnolla oli vapaus toimia sillä ehdolla, että se tunnusti keisarin **ehdottomaksi auktoriteetiksi** ja shintolaisuuden kaikkien uskontojen yläpuolella olevaksi yliuskonnoiksi. Shintolaisuuden keskuksena on keisarin hah- mossa tapahtuva kansakunnan palvonta. Tänäkään päivänä keskiverto japanilainen ei miellä sitä us- kontona vaan pikemminkin japanilaisen kulttuurin ilmentymänä. Kristityt korostavat, että vain Jumala, Herra Jeesus Kristus, on ehdoton ja kaikkivaltias. Keisari ja kansakunta eivät ole muita kuin suhteelli- sia, inhimillisiä. Niille tulee olla alamainen sikäli, kuin ne ovat sopusoinnussa Jumalan ehdottoman Raa- matussa ilmoitetun tahdon kanssa.

Keisaria viimeiseksi arvovallaksi korottavien tiedotusvälineiden ja liikkeiden pauhun rinnalla kristittyjen ja muiden vastustajien ääni kuulostaa kuin hytyn ääni. Kristitty, joka ei suostu kompromisseihin eikä hyväksy keisarin ja japanilaisuuden edellyttämiä käytösmalleja, tuomitaan tänäkin päivänä helposti epäisänmaallisenä. Se on pahimpia haukkumasanoja, jota toisesta voidaan täällä käyttää. Lisäksi hä- neen suhtaudutaan yhteisönsä hyljänneen tavoin.

Kuka hallitsee?

Kristityt joutuvat mitä erilaisimmissa tilanteissa käymään sisimmässään taistelua siitä, seuraavatko he Jumalan tahtoa vai yhteisönsä normistoa. Pohjimmiltaan kysymys siitä, saako Herra olla Herra meidän elämässämme, on kyllä kaikkialla sama, mutta aste-ero on suuri Suomen ja Japanin välillä. Kristityt ei- vät kuitenkaan halua hyljätä oikeaa isänmaallisuutta: He haluavat toimia maansa ja veljiensä parhaaksi, mutta ei yhteisöä vaan Jumalan nimeä korottaen. Todellista isänmaallisuutta on toimia niin, että japani- laiset saisivat kuulla evankeliumin ja pelastuisivat, ja voisivat levittää taloudellisesta vauraudestaan myös maansa rajojen ulkopuolella kärsivien hyväksi.

Koben luterilainen teologinen seminaari

Yllä olevaa pohdittiin ja montaa muuta mielenkiintoista aihetta Koben luterilaisen teologisen seminaarin viikon kestäneellä teologien täydennyskoulutuskurssilla. Osallistuin siihen istuen ensi kertaa elämässä- ni teologisen seminaarin oppilaana. Opiskelu oli todella mielenkiintoista ja erityisesti ilahduin siitä kor- keasta tasosta, jolla seminaari toimii. Se tekee yhteistyötä lukuisten muiden aasialaisten seminaarien kanssa. Aasiassa teologisen ajattelun kohtaamat kysymyksenasettelut ovat hyvin paljon toisenlaisia kuin Euroopassa ja siksi tarvitaan omaa aasialaista teologiaa, joka kohtaa Raamatun ilmoituksesta kä- sin Aasian uskonnollisesta taustasta nousevat haasteet. (JP)

Kipukohtia kolmannella työkaudella

Yhteistyö kansallisten kanssa

Kolmannelle työkaudelle tullessamme tavoitteenamme oli panostaa Kami-ltan kauppalaan, jotta sinne saataisiin syntymään seurakunta. Mutta Japaniin saavuttuamme tehtävämme muuttui. Ananin seura- kunnassa toimi pastorina Shin'ichi Kawakami, joka oli ainoana työntekijänä Kallioisten perheen palattua

Suomeen. Ananiin oli juuri valmistumassa kirkko. Siksi lähetyksen johtokunta piti tärkeänä sijoittaa sinne lisätyövoimaa varsinkin, kun seurakunnan suunnalta oli tullut varsin voimakasta kritiikkiä Kawakamin työhön nähden. Vaikka olin aikanani ollut esittämässä Kawakamia työyhteisemme, minulle annettiin tavallaan tehtäväksi hoitaa hänet pois. Puolisentoista vuotta teimme yhdessä työtä, kunnes Kawakamit päättivät muuttaa Kagawan läänein aloittamaan uutta seurakuntaa. Yhteistyöasetelma ei ollut helppo, kun jouduin puoliväkisin ottamaan pastorilta seurakunnan johtovastuun itselleni.

Halkeama

Kawakamien jälkeen kansalliseksi harjoittelijaksemme palkattiin Koben Raamattukoulun vuoden kurssin käynyt Yasushi Harada. Hänen maanviljelijä perheensä oli seurakuntamme jäseniä vanhinta veljeä lukuun ottamatta. Yasushin isä oli invalidi, jonka sota-ajan karut kokemukset Intiassa internointileirillä ja sukulaisten kanssa käydyt riidat olivat katkeroittaneet. Toisaalta hän piti perhettään rautaisesti omassa hallinnassaan. Minun aikanani kolme perheen jäsentä kastettiin. Pidimme myös heidän kodissaan kotikokouksia. Uuden kirkon rakennusprojektissa perheen vanhin poika oli toiminut Shigeru Miyazakin apulaisena.

Sitten tapahtui liikenneonnettomuus, jossa tämä poika katkaisi jalkansa. Vaikka hän toipui onnettomuudesta, se laukaisi hänessä mielenterveydellisen kriisin. Sen keskellä hän alkoi hautoa itsemurhaa, vaikka toisaalta halusi huutaa apua Herralta. Hän päätyi hirttäytymään. Pidimme hänelle kristilliset hautajaiset ja usean kuukauden ajan pyrimme kaikin tavoin tukemaan perhettä. Mutta sitten eräänä päivänä perheen isä sai päähänsä, että Lea oli sypypää pojan itsemurhaan, sillä Lea oli viimeinen ihminen, joka oli hänet tavannut ennen kuolemaa. Sen seurauksena isä kielsi Yasushia tulemasta töihin seurakuntaan ja koko perhe jättäytyi pois seurakunnasta. Lisäksi isä kirjoitti monenlaista häväistystä sisältävän lehtisen Ananin seurakuntaa vastaan ja levitti sitä kirkon ympäristön taloihin. Pojan tuhkauurna, joka oli kirkkomme hautakammioista haettiin myös sieltä pois. (JP)

Yritys murhata Lea

Olin viimeinen ulkopuolinen, joka yritin poikaa auttaa, vaikka en silloin ymmärtänyt, miten vakavasta tilanteesta oli kysymys. Kun syyllisiä etsittiin pojan itsemurhaan, tuossa minulle rakkaassa perheessä, arpa lankesi minuun. Olin heidän mielestään syyllinen pojan kuolemaan, koska ulkopuolisena olin pojan tavannut. Perheen sisällä tämä näkökulma toi suuren helpotuksen. Perheen sisäinen syytteli loppui. Syytös ja siitä johtuvat vihat vei tuota perhettä kauaksi kirkosta mustaan magiaan ja murhan himoon. Heidän lähettämät räikeät, valheelliset ja hirveät kirjeet veivät kirkostamme pois etsivät ja monet pelon tähden. Perhe halusi minun kuolemaani. Jumala on heikoissa vahva ja varjeli. Perheen kolmen miehen tullessa pahoin aikein kirkkoon, jossa asuimme, heidän jalkansa juutuivat riisipeltoon, eivätkä he voineet liikkua eteenpäin. Kirkko sijaitsi keskellä riisipeltoja. Olin silloin yksin kotona lasten kanssa. Samana yönä toiseksi nuorin poika tuli salaa meille varoittamaan ja kertomaan asiasta. Hän myös varoitti minua tulemasta heille. Perheen isä odotti minua koko ajan surmatakseni minut. Olin asiasta hyvin surullinen, sillä tuo maanviljelijäperhettä oli minulle rakas. Olin huolissani heidän sieluistaan. Seurakunta tämän surullisen tapahtuman jälkeen aloitti aamuisin yhteiset rukoukset ja virren veisuut. Jumala yhdisti meitä ja puhdisti, niin kuin tuli puhdistaa kullan. Pääsimme Jumalan armosta jälleen eteenpäin seurakuntatyössä. (LP)

Yritimme tässä kriisissä hakea ulkopuolista apua lähettikuntamme silloiselta esimieheltä, mutta hän ei asiaan tarttunut ilmeisesti olettaen, että asioille ei olisi ollut mitään tehtävissä kuitenkaan. Kriisi hankaloitti myös seurakunnan ja minun suhteitani, koska jotkut seurakuntalaiset uskoivat Haradan puheita ja katsoivat, että olin hoitanut huonosti kriisitilanteen. Lealle tapahtumat aiheuttivat masennusta ja syvää epäonnistumisen tuntoa. Siitä toipumiseen häneltä kului yli kymmenen vuotta.

Sairaus

Kautemme viimeistä vuotta varjosti synnynnäisen aivovamman saaneen tyttäreemme Sinikan psyykinen sairastuminen. Sen taustalla oli useiden vuosien heikko itsetunto, joka johtui aivovamman aiheuttamista oppimisvaikeuksista pienessä sisäoppilasmiljöössä. Haimme hänet kotiin ja sieltä käsin hän kävi puolisen vuotta kuunteluoppilana paikallisessa lukiossa. Kotimaahan saavuttuamme sopeutuminen täysin uuteen pahensi tilannetta. Toisaalta hän pääsi psykiatriseen hoitoon. (JP)

Kulttuurierot

Kulttuurierot ovat Japanissa suuret. Ryhmäkulttuuri ja naapuruus- sekä sukulaissuhteet menevät arvostuksessa kaiken muun ohi. Siinä on paljon hyvää ja toistensa auttamista. Kansan uskontona on olla eläessä shintolainen ja kuollessa buddhalainen. Shintolaisuus leikkaa läpi koko yhteiskunnan ja vaikuttaa työpaikoilla, opiskelupaikoilla, kouluissa ja kaikkialla. Näissä on vuotuiset palvonta- ja uhrimenot *shinto*-alttarin edessä. Jokainen työntekijä joutuu kumartamaan ja antamaan jonkun uhrin *shinto*-hengille. Japanilaisen ei tule aiheuttaa tai sanoa mitään sellaista, mikä on erilaista työssä tai muussa ryhmätoiminnassa. Individualismi ei ole oikean japanilaisen käytöstä.

Jos joku perheessä tulee kristityksi ja ottaa kasteen, se aiheuttaa monenlaisia ongelmia. Pahimmassa tapauksessa kristitty erotetaan perheestä ja hän jää ilman perintöoikeutta. Kristitty on buddhalaisissa hautajaisissa aina ratkaisun paikalla. Olenko ja eläkö kristittyinä Sanan mukaan vai seuraanko buddhalaista traditiota ja tapaa. Uskallanko olla erilainen. Yleensä japanilainen pelkää erilaisuutta. Kompromissit auttavat. Japanissa evankeliumi ei juuri leviä monenkaan japanilaisen kristityn kautta. On toki ilahduttavia poikkeuksia. Tämä maa ja kansa on kova, mutta Jumalan edessä on kuninkaittenkin sydämet kuin vesiojat.

Ilman Diakonissalaitoksen koulutusta ja monenlaista opetusta ja kasvatusta en olisi pystynyt hoitamaan kasvavaa perhettä sairauksineen. Naapuruston sairaudet niin henkisiä kuin ruumiillisetkin vaativat monenlaista tietoa ja taitoa. (LP)

Otteita ystäväkirjeistä kotimaan jaksolta 1989-1999

10.4.1989 Kuopio

Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ja Jumalan rauha, -joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:5-7

Miten vapaaksi huolista

Eräs tehokas tapa, jolla sielunvihollinen pyrkii riistämään Herran omilta ilon, on väärä murehtiminen ja huolehtiminen. "Mitä tulevaisuudessa tuleekaan tapahtumaan? Jos meille tapahtuukin, se mitä kaikkein eniten pelkäämme?" Kun tällaiset huolet tuovat levottomuutta ja pelkoa sydämeemme, meille tarjotaan monenlaisia lohdutuksia. Joku sanoo: "Kisko sisimpäsi kasaan äläkä anna moisten turhien huolten pilata tämän hetken elämäsi. Menetät vain turhaan henkisiä voimavarojasi ja kykyä nauttia tästä hetkestä."

Niin, aivan oikein, mutta ongelma on siinä, että en kykene noista huolistani ja peloistani vapautumaan. Itse asiassa ongelmamme ei olekaan niinkään siinä, mikä meille voi tapahtua, vaan siinä, että emme kykene hallitsemaan ja kontrolloimaan omaa sydäntämme ja mieltämme. Vaikka kuinka hyvin tietäisimme, että jonkun asian tapahtumistodennäköisyys on äärimmäisen pieni, tieto ei auta huolehtivaa sydäntä tippaakaan. Kun huoli esimerkiksi myöhään autolla palaavasta lapsesta pitää vanhempia hereillä, mitkään järkisyyt eivät huolestunutta sydäntä voi rauhoittaa.

Vain Jumala voi hallita sydäntämme

Itse asiassa Raamattu on tässä kohden erittäin realistinen, kun se selvästi kieltää sen mahdollisuuden, että voisimme hallita omia tunteitamme, ajatuksiamme ja mieltämme. Jakeen 7 mukaan vain **Jumalan rauha** eli siis Jumalan välitön vaikutus sydämissämme voi varjella sydämemme ja ajatuksemme. Mikäpä voisi meitä tehdä onnettomaksi, jos kykenisimme oman sydämemme ja ajatuksemme hallitsemaan. Silloinhan riittäisi missä olosuhteissa tahansa lyhyt kehoitus omalle sisikunnalle: "Ole nyt iloinen ja onnellinen ja rauhallinen", ja kaikki olisi jälleen kunnossa.

Japanilaisen pakanuuden ydin ja hyvin pitkälle suomalaisen uuden aallon ajattelun taustalla on se uskomus, että ihminen kykenee sopivia menetelmiä, terapioida, rituaaleja ja rukouksia käyttäen sisimpänsä hallitsemaan ja itsensä tekemään jollei täysin niin ainakin noin suhteellisen onnelliseksi. Hetkellisesti erilaiset menetelmät saattavatkin tuoda lievitystä. Mutta syvimmältään mitään todellista apua ei saada.

Joku saattaa lujalla tahdollaan painaa tiedostamattomaansa sisintään kalvavan levottomuuden, mutta sellainen tila on itse asiassa pahempi kuin oman ahdistuksensa tiedostaminen ja huokailu sen alla. Sillä ahdistuksen tuhoava voima ei miksikään siitä muutu, että se onnistutaan hetkeksi tai ehkä pitemmäksi-kin ajaksi torjumaan. Raamattu on aivan selkeä opetuksessaan: Vain Jumalan työ voi vapauttaa sinut huolista, peloista ja levottomuudesta.

Rukoukset kuuleva Herra on vastaus

Miten me sitten voimme päästä osalliseksi Jumalan työstä? Jae 6 sanoo sen:

"Kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi."

- Tahdotko sanoa, että rukoileminen olisi vastaus? Mutta minähän olen rukoillut vaikka kuinka paljon, eikä se ole auttanut vähääkään! Vai tahdotko sanoa, että rukoileminen kääntää huomiomme pois huolista ja antaa muuta ajateltavaa? Vai kuvitteletko, että rukoilemalla voisin suggeroida itseni rauhalliseen olotilaan?

- En todellakaan tarkoita sitä. Rukouksella itsellään ei ole mitään vaikutusta. Pakanatkin rukoilevat ja rukoilevat usein paljon enemmän kuin me. Kysymys on siitä, että **Jumala** toimii ja hänen on luvannut toimia, kun rukoilemme hänen tahtonsa mukaan ja Jeesuksen nimessä. Rukous itsessään ei meissä mitään muuta, mutta kyllä Herra, joka kuulee ja vastaa rukouksiin.

Mitä rukous on?

Mutta tässä yhteydessä on huomioitava, mitä rukous oikein on. Rukous-sana, jota yllä oleva raamatunkohta käyttää, on yleissana. Se tarkoittaa ensisijaisesti kumartamista, valvomista, ylistystä ja rukoilemista. Rukoileminen ei ole mitä tahansa sydämen huutoa tai sisimmän tyhjentämistä, vaan se tapahtuu ennen kaikkea Herran Jeesuksen ja Isän edessä ja hänelle.

Rukoilemisemme tulee siis alkaa, ei suinkaan tuskamme ja ahdistuksemme kertomisella, vaan sillä, että tietoisesti asettaudumme Herran kasvojen eteen. Muistutamme itsellemme ja kerromme hänelle, kenen eteen olemme tulleet. Siksi rukouksen tulee alkaa ylistyksellä, Herralle sen kertomisella, millainen hän on. Sen jälkeen saamme vapaasti siirtyä anomuksiimme ja pyyntöihimme ja kertoa hänelle aivan kaiken sen, mikä sydämellämme on. Mutta rukous ei pääty siihen. Sen tulee jatkua kiitoksena eli niiden asioiden mieleen palauttamisella, jotka Herra on tähän asti tehnyt meille. Saamme kiittäen kertoa Herralle, miten suuri armo se oli, että hän kävi sijastamme ristiin ja kärsimyksiin. Kiitämme hänen ylönousemuksensa voitosta ja sitten yksityiskohtaisesti siitä paljosta armosta, jota olemme saaneet tähän mennessä kokea.

Pääasia rukouksessa on Herra

Kristillistä rukousta on sellainen, jossa pääasiaksi muodostuu **hän**, jota rukoillaan. Sellaiseen rukoukseen Herra vastaa toiminnallaan meidän sydämessämme. Ei tosin välttämättä sillä hetkellä kuin rukoilemme. Jumala itse päättää ajan ja tavan. Mutta hän alkaa toimia. Hänen rauhansa alkaa vaikuttaa.

Mutta millaista vaikutusta se sitten oikein on? Se ei ole vain ylipäänsä mielen tasapainon palautumista ja hyvän olon kokemusta, vaan niin kuin jakeemme sanovat: "*Jumalan rauha varjelee sydämemme ja ajatuksemme Jeesuksessa Kristuksessa.*" Jumala palauttaa mieleemme, millainen on Jeesus ja hänen Sanansa lupaukset: Ei ole mitään tuskaa, ei mitään, mikä voisi erottaa meidät Jumalan rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Tai kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Jumalan rauha kiinnittää meidän mieleemme ja sydämemme Jeesukseen ja varjelee meitä hänessä.

Jae 6 sanoo: "*Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa...*" Eli ei yksinkertaisesti ole mitään sellaisia olosuhteita, joihin tämä lupaus ei soveltuisi. Tarttukaamme tähän sanaan!

Eron ikävää

Suomeen paluutamme edeltäneet kuukaudet olivat täynnä touhua, työtä, iloa ja myös surua. Viimeksi mainittua siksi, että isäni siirtyi tästä ajasta vajaan kolme viikkoa ennen paluutamme. Olimme kyllä tietoisia siitä, että vuosien sairastelun jälkeen hänen tilansa oli nopeasti huonontunut, mutta toiveemme saada tavata vielä tässä ajassa ei toteutunut. Emme väitäkään ymmärtävämmme Herran teitä tässäkin asiassa, mutta tiedämme, että ne olivat parhaat. Olen kiitollinen siitä osanotosta, jota olen tässä eron ikävässä saanut monelta teiltä ja myös monelta japanilaiselta ystävältä osaksemme.

Muistan kun pastori Ito ja isäni keskustelivat viitisen vuotta sitten minun toimiessani tulkkina. Siinä yhteydessä isäni sanoi Itoille: "Jos emme enää täällä ajassa tapaa, niin sitten taivaassa, ja siellä emme enää tarvitse tulkkia." Toivomukseni on kuitenkin, että joskaan en enää tulkkina kuitenkin minäkin saisin olla siinä jälleennäkemisen ja ylösnousemuksen riemussa mukana, johon he viittasivat.

Isäni testamentti meidän perheelle oli hänen tammikuussa Sampolle lähettämänsä 10 -vuotisonnittelukortti. Siinä oli vain pari lausetta, joiden kirjoittamiseen oli kulunut yli tunti. Hän kehotti Sampoa käyttämään lahjakkuuttaan Jeesuksen toistamiseksi ja sen kertomiseksi, että **armo** Kristuksessa on ainoa tie iankaikkiseen elämään. Monella tavalla ja ajoittain aivan käsittämättömän raskaasti isääni riisuttiin kaikesta omasta. Lopulta jäljelle ei jäänyt mitään muuta kuin armo. Mutta kun Herra meitä riisuu, hän tekee sen saadakseen pukea meidät katoamattomaan taivaalliseen majaan. Kipua ja tuskaa salliessaan hän toimii aina päämääränään tehdä meidät osalliseksi iankaikkisesta kirkkaudesta. Tulevaan kirkkauteen verrattuna ahdistavinkin riisuminen on Paavalin mukaan kevyttä.

Julkinen askel

Ehkä mieleenpainuvimmaksi muistoksi Ananin jaksolta minulle jäin joka jouluaattoinen ulkoilmakokouksemme kaupungin keskustassa. Lauloimme joululauluja ja todistimme Herrasta kovaäänistä apuna käyttäen. Ilahduimme, kun vain puolitoista kuukautta aikaisemmin kirkkoon ensi kertaa tullut Michika Umazume tuli joukkoomme mukaan. Jälkikäteen hän kertoi, että silloin hän mielessään teki päätöksen tulla kristityksi ja samaistua pieneen kristittyjen vähemmistöön.

Michika Umazume tuli ensi kertaa elämässään kirkkoon marraskuun alkupuolella. Hän on esirikousten lapsi. Hänen tätinsä, joka asuu Fukuinin läänissä pääsaaren puolella, tuli uskoon runsaat kolme vuotta sitten. Sen jälkeen hän alkoi säännöllisesti kirjoittaa Michikan isoisälle eli omalle isälleen kirjeitä ja kortteja kertoen niissä Jeesuksesta. Michikakin luki ne kaikki ja hänessä syntyi halu lukea Raamattua. Tiettyt vaikeudet ajoivat hänet lopulta etsimään apua Vapahtajan luona. Tammikuussa hän teki parannuksen ja sai omistaa anteeksiantamuksen armon elämäänsä. Maaliskuussa hänet kastettiin yhdessä Sugimoton kanssa.

Kirkkoyhteys sopimus solmittiin

Helmikuussa pidettiin Kansanlähetyksen ja Länsi-Japanin ev.lut. kirkon välisten yhteistyöneuvottelujen viimeinen kierros ja Kansanlähetyksen 20-vuotista työtä juhlistamaan solmittiin 21.3. yhteistyösopimus, jolla työmme liitettiin kirkon työhön. Rakennamme tästä lähtien emme Kansanlähetyksen työtä Japanissa vaan kansallista japanilaista kirkkoa. (JP)

10.8.1989 Kuopio

Etsijän tie

Sain jokin aika sitten kirjeen noin 35-vuotiaalta rouvalta Ananin seurakunnasta Japanista. Häntä ei ole vielä kastettu perheitilanteen vuoksi. Hän mainitsi aluksi, että hän on joutunut kohtaamaan vastustusta omalle uskollaan kotonaan. Mutta hän jatkoi, miten Jeesuksen rukoileminen on hänelle todellinen ilo. Nyt hän tuntee elävän Herran, jota saa rukoilla. Ennen buddhalaisenakin hän oli toki rukoillut paljon, mutta se oli ollut aina pelkkää huutoa tyhjyyteen. Mutta miten hän oli päässyt tähän?

hän kävi aikanaan kristillisen yliopiston, ja sai käsiinsä Raamatun. Mutta hän pyrki johdonmukaisesti välttämään kaikkea kristillistä vaikutusta silloin, vaikka tutustuikin joihinkin kristittyihinkin. Kymmenen vuotta myöhemmin silloin saadut vaikutteet auttoivat häntä tulemaan vasta valmistuneen Ananin kirkon ruuanlaittopiiriin opiskelemaan eksoottista suomalaista leivontaa ja samalla myös Jumalan sanaa. Niin jatkui parisen vuotta. Aina kun evankeliumia julistettiin, hän kuunteli sivullisen asenteella. "Olen buddhalainen, ei Raamattu kuulu minulle. Voisiko Jumalaa todellakaan olla olemassa?" hän oli epäilijä- Tuomas tyyppiä.

Mutta sitten Herra tarttui kouriintuntuvasti hänen elämäänsä. Hänen isälleen tuli vaikeuksia, hänen miehensä isä kuoli auto-onnettomuudessa ja lopulta hän itsekin ajoi kolarin, jossa mopoilija loukkaantui onneksi lievästi. Viimeksi mainittu asia pani kuitenkin hänen sydämensä rauhan sekaisin. Hän alkoi tosiaan kysellä, voisiko Raamattu sittenkin olla totta. Mutta aina hän törmäsi samanlaisiin epäilyihin. Kun

hän kuitenkin oli toistuvasti kuullut, että jos me tunnustamme syntimme, on Jumala uskollinen ja vanhurskas, niin että hän Jeesuksen veren tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä, hän tuli siihen lopputulokseen, että hänenkin tulisi tehdä parannus. Ei riittäisi, että hänelle yhtenä kauniina päivänä asiat ikään kuin selviäisivät. Hänen itsensä täytyisi tunnustaa sydämen syvyyksiin kätkeytyt synnit.

Niin hän viime syksynä tuli kirkollemme ja alkoi kertoa: "Minulla on asioita, joista olen tehnyt lujan päätöksen, että niiden kanssa menen hautaan. Kukaan ei koskaan saa näistä mitään tietää. Mutta tässä ne nyt kuitenkin ovat." Niin hän jakoi sydämensä raskaat ja todelliset synnit. Sain julistaa hänelle, että Jeesuksen nimessä ja veressä hänen kaikki syntinsä olivat anteeksi annetut. Sitten hän palasi kotiinsa. Jonkun päivän kuluttua hän tuli taas kirkkoon johonkin tilaisuuteen ja saatoin havaita, että hänen kasvojensa ilme oli muuttunut. Niistä loisti valoisuus. Pari viikkoa myöhemmin hän kertoi rukouspiirissä muille, että nyt hän ymmärtää, että Jumala todella elää ja että hän on pelastunut, vaikka hän vielä syntejä tunnustaessaankin oli ajatellut: "Mahtaako tästä olla mitään hyötyä." Jumalan sana alkoi sen jälkeen avautua hänelle ja Jeesus tuli läheiseksi todellisuudeksi.

Mekin voimme päästä totuuteen jos ja kun sydämemme asiat ovat solmussa, kunhan etsimme sillä tavalla, kuin Herra itse meitä kehottaa etsimään. Tekemällä parannuksen synneistämme.

Sopeutuminen Suomeen vaikeaa

Vieläkin tuntuu ajoittain siltä, että olemme kuin puulla päähän lyötyjä. Suomi on jälleen muuttunut, emmekä ole pysyneet mukana. Toisaalta lapsillemme sopeutuminen on ollut erityisen vaikeata, sillä heidän ovat kuitenkin pääosan elämästään viettäneet Japanissa ja siinä mielessä Suomi on heille ulkomaat ja heidän ystävänsä ovat paljossa Jasukon koulukaverit siellä. Lea on kahdenkymmenen vuoden tauon jälkeen uskaltanut kokeilemaan sairaanhoitajan työtä Kuopion sisätautisairaalassa, hatunnosto rohkeudesta. Hän on iloinut työstään ja sen antamista mahdollisuuksista todistaa Herrasta.

Shigeru Miyazaki valmistui papiksi

Suomessa vierailut Shigeru Miyazaki on juuri Koben luterilaisesta pappisseminaarista valmistunut pitkäaikainen työtoverimme. Hän toimii nyt Ootsun seurakunnassa ja käy samalla avustamassa Koben teologisessa seminaarissa assistenttina ja samalla jatkaen opintojaan. Shigeru Miyazakin julistuksesta mieleeni jäi hänen korostuksensa siitä, että emme evankeliumia, pelastussanomaa, julistaessamme saa koskaan unohtaa sitä hirvittävän vakavaa tilannetta, missä sanomaa kaiutamme. Ilman Kristusta ihmiset hukkuvat ja joutuvat kadotustuomion alle. Juuri meillä ja **vain** meillä on evankeliumi, joka voi heidät pelastaa. Evankeliumin julistus ei näin ollen ole mikään vapaaehtoinen harraste. Sen laiminlyöminen on kuin veneen kaaduttua veden varaan jääneiden ohi moottoriveneellä ajamista. Julistaessamme meidän on syytä kuitenkin aina muistaa, että evankeliumissa ristiinnaulitusta Kristuksesta on todellakin voima pelastaa tuhoon kulkevat.

Pastori Tanaka

Pastori ja rouva Masao Tanaka Japanin herätysristiretkestä kiersivät muutaman päivän eteläistä ja läntistä Suomea. Pastori Tanakan iloisen olemuksen salaisuudesta saatoin tulkkina ja autonkuljettajana saada syvemmänkin käsityksen. Se oli kyky nähdä ja ylistää Herran työstä niin pienessä kuin suuressakin. Joka kerta kun eteen avautui uusi suomalainen kesämaisema, hän huudahti: "Kiitos Herralle!" Kunpa mekin oppisimme kiittämään ja ylistämään Herraa siitä paljosta, minkä pidämme muka itsestään selvänä. Jotain rukouksen aitoudesta ja yksinkertaisuudesta kertoo hänen kertomansa esimerkki. Lasten kokouksessa Japanissa hän oli kysynyt, kuinka moni oli rukoillut Jeesusta ja lähes kaikki lapset nostivat kätensä ylös. Sitten hän oli jatkanut pyytämällä heitä kertomaan esimerkkejä rukousvastauksista. Eräs tyttö nosti kätensä ja kertoi: "Eilen kävellessäni polkua jalkani osui johonkin ja olin kompastua ja kaatua. Rukoilin silloin heti: 'Auta, Jeesus, etten kaatuisi', enkä sitten kaatunutkaan." Tämän lapsen rukouselämä oli jotain sellaista, mitä rukouksen tuleekin olla.

Todistus omasta uskoon tulosta

Koko Uuden testamentin rakenne on sellainen, että siinä ensin kerrotaan Herran teoista ja sitten julistetaan evankeliumia ja anteeksiantamusta. Todistus omasta uskoon tulosta on kertomista Herran teoista. Paavali ei hävennyt toistaa Herran tekoja omassa elämässään. Meidänkin tulisi rohkaistua todistamaan

enemmän. Herran teosta kertominen on hänen ylistämistään. Vasta todistusten jälkeen yleensä ihmis-sydämet aukenevat kuulemaan julistuksen ja opetuksen. (JP)

17.11.1989 Kuopio

"Ja tämän valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu... Sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." Matt. 24:14,44

Toivo

Jeesuksen paluuta ennakoivat monenlaiset lopunajan ahdistukset. Niiden keskellä ja niistä huolimatta Jumala huolehtii siitä, että hänen evankeliuminsa tulee saarnatuksi kaikille kansoille. Jumala ei tule epäonnistumaan pelastussuunnitelmansa täyttämässä. Vainojenkin keskellä seurakunta kasvaa eri puolilla maailmaa, vaikka monet kansakunnat, omamme ikävä kyllä niiden joukossa, ovat myös tietoisesti kääntämässä selkäänsä evankeliumin sanomalle. Herra ei lupaa omalle seurakunnalleen helppoa tietä täällä ajassa, mutta sillä on **toivo**: Jeesus Kristus tulee pian takaisin.

Kierrellessäni lokakuun radiopastori Shigeru Masakin tulkkina eri puolilla maatamme, hän kertoi eräässä yhteydessä toivosta seuraavaa:

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet olivat yhtä lukuun ottamatta poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi **toivo**. Kun häneltä sitten kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti sitä seuraavaan tapaan. Vaikka Jumalan lapsi olisikin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettyinä ja kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli lallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitettyt uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa. (JP)

14.3.1990 Kuopio

Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme paratut. Jes. 53:4-5

Miksi risti?

Moni japanilainenkin kyselee läheteiltä, miksi Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä? Miksi on niin, että vain Golgatan veressä on syntien anteeksiantamus. Miksi ei pelkkä Jumalan rakkauden julistus riitä? Kuka ja mikä vaati Jumalaa antamaan oman ainoan Poikansa ristille kärsimään ei vain hirveää ruumiillista tuskaa vaan ennen kaikkea sen hengellisen tuskan, että Isä joutui hylkäämään oman Poikansa. Jumalan hylkäämänä olo on kadotusta, helvettiä, ja Jumalan tuomion tulta. Voidaan sanoa, että Jumalan pyhän vihan ja tuomion tuli poltti Jeesuksen, Jumalan oman Pojan, Uhrikaritsan, ristin kärsimyksessä. Miksi Jumalan täytyi itse antaa niin hirvittävä uhri? Mikä sitä vaati?

Jumalan pyhyys

Sitä vaati Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati sitä, koska Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka, jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää hänen tultaan?

Omantunnon tuomio

Sinun omatuntosi on muuten Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannattaja. Koko yhteiskuntamme, sen oikeuslaitos, pysyy pystyssä siksi, että synnissä Jumalasta erossa ollessaankin ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuomiota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän alitajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea. Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Omatuntosi on Jumalan liittolainen. Juuri siksi niin moni yrittää omantuntonsa paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyhjäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee. Hän pelkää, ja pelkää syystä.

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvannee monien meidän yhteinen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntomme oli vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain paha. Sen jälkeen oli paha olo, kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi rangaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä olikaan! Julma on se kasvattaja, joka piinaa paha tehnyttä lasta huonon omantunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lapselle.

Jumalan rakkaus

Jeesuksen uhria Golgatalla vaati kuitenkin ennen kaikkea Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus. Hän valitsi mieluummin oman rakkaan Ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään sinun syntiesi rangaistuksen kuin sen, että sinä itse joutuisit kantamaan omien syntiesi rangaistuksen. Hänet synnitön ja puhdas lävistettiin tuskalla, jotta sinä syntinen ja saastainen saisit rauhan, ilon ja vapauden. Jotta saisit vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalan taivaaseen, jotta saisit omistaa iankaikkisen elämän. Kaiken tämän saat ilmaisena lahjana ottaa vastaan, sillä Jeesus maksoi hinnan siitä.

Omatuntosi on tässäkin kohden Jumalan liittolainen. Kun sinä tunnustat, että juuri sinun syntiesi ovat syy, Jeesuksen kärsimykseen, ja turvaat lupaukseen siitä, että kun Jeesus kärsi sijastasi, niin sinun ei enää tarvitse kärsiä, niin merkittävää kyllä omatuntosi tyytyy siihen, löytää rauhan ja vapautuu kuoleman ja tuomion pelosta. Omatunto tyytyy Jeesuksen sinun sijaisnasi saamaan rangaistukseen.

Iankaikkisen syvä rakkaus

Emme koskaan täällä ajassa voi pohjaan asti ymmärtää Jumalan Golgatan verisessä uhrissa antaman ja ilmaiseman rakkauden syvyyttä. Sen siunausta saamme koko iankaikkisuuden verran maistaa ja kokea. Sen armoa syntiesi anteeksi saaneet ja taivaaseen päässeet tulevat ylistämään iankaikkisesta iankaikkiseen. Taivaassa laulumme aihe, uuden virren aihe, on tapettu Karitsa.

Mutta täällä ajassa voimme ymmärtää, että Jumalan rakkaus uhrasi oman Poikansa juuri minun tähteni ja juuri sinun tähtesi. Uskomalla ja omistamalla tämän tosiasian sinä saat syntiesi anteeksiantamuksen ja elämän ja autuuden. Mutta missään muualla ei ole sydämelle rauhaa löydettävissä. Sillä ei kukaan eikä mikään muu kuin synnittömän Uhrikaritsan, Jeesuksen, veri voi sovittaa syntejäsi.

Golgatan rakkaus sydämeen

Ananissa kastettiin kouluterveydenhoitajatar Noriko Miyamoto (25). Hän alkoi käydä Ananin kirkossa vajaan kaksi vuotta sitten. Jo opiskeluaikanaan yliopistossa hän oli tutustunut kristittyihin, joiden olemus oli tehnyt häneen syvän vaikutuksen. Hän aloitti kasteopetuksen jo viime vuoden alussa, mutta perheen vastustuksesta johtuen kaste viivästyi. Kastetta edeltäneenä päivänä hän soitti meille Suomeen ja kasteen jälkeen saimme häneltä kirjeen, jossa hän muisteli uskoon tuloaan noin vuosi sitten. Hän oli sitä ennen jo tajunnut, miten Jumala rakkaudellaan veti häntä puoleensa. Mutta opettaessani Jeesuksen kärsimystien tapahtumia hän alkoi itkeä ja kertoi tajunneensa ristin merkityksen. Ei hänellä ollut erityisen voimakasta katumustaistelua syntiesi tähden, mutta Golgatan rakkaus liitti hänet Herran yhteyteen. (JP)

19.5.1990 Kuopio

Pietari alkoi puhua ja sanoi: "Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala katso henkilöön 35. vaan että jokaisessa kansassa se, joka pelkää häntä ja tekee sitä, mikä on oikein, on hänelle mieleinen. 36. Hän lähetti sanan Israelin lapsille julistaen evankeliumia rauhasta, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen, joka on kaikkien Herra. 37. Te tiedätte tuon sanoman, joka lähti Galileasta ja levisi koko Juudeaan sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi. 38. Te myös tiedätte, kuinka Jumala oli voidellut Pyhällä Hengellä ja voimalla nasaretilaisen Jeesuksen, hänet, joka kulki paikasta toiseen, teki hyvää ja paransi kaikki Paholaisen valtaan joutuneet, sillä Jumala oli hänen kanssaan. 39. Me olemme kaiken sen todistajia, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa. Hänet he ripustivat puuhun ja surmasivat. 40. Mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä, 41. ei kaikelle kansalle vaan Jumalan ennalta valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen kun hän oli noussut kuolleista. 42. Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi. 43. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." 44. Kun Pietari vielä tätä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka olivat sanaa kuulemassa. 45. Kaikki ne uskovat, jotka olivat ympärileikattuja ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoiden päälle, 46. sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari sanoi: 47. "Ei kai kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?" 48. Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimessä. Apt 10:34-43

Koko evankeliumi

Apostolien tekojen 10. luvussa Pietari julistaa roomalaisen sotilaan Korneliuksen kodissa Jumalan sanaa. Pietari julistaa koko evankeliumin, josta Korneliuksella oli ennakkoonkin tietty määrä tietoa. Koska vain kokonainen evankeliumi riittää pelastamaan ihmisen, meidän on tarkattava, mitkä asiat Pietari sisällyttää pelastukseen välttämättömään Kristus-saarnaan:

1. Evankeliumi on sanoma rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa.
2. Jeesus on kaikkien Herra. (36)
3. Johannes Kastaja raivasi tietä Jeesukselle saarnaamalla kastetta, jonka merkitys oli parannuksessa, kun Vanhan Testamentin lain vaatimukset tunnustettiin oikeiksi ja etsittiin anteeksiantamusta. (37)
4. Pyhällä Hengellä voideltu Nasaretin Jeesus, todellinen ihminen, teki hyvää, paransi ja vapautti Saatanan sitomat, koska Jumala oli hänen kanssaan. Jeesus on Jumala. (38)
5. Jeesuksen tekojen, kärsimisen ja ylösnousemuksen historiallisuus, kaikella on todistajat. Erityisen tärkeää on nähdä apostolien tehtävä ylösnousemuksen todistajina. (39,41)
6. Jeesuksen ristiinnaulitseminen. (39)
7. Jeesus herätettiin kuolleista. (40)
8. Kristus-saarna tapahtuu hänen käskystään ja hänen valtuutuksellaan, joten kuulijat ovat vastuussa kuulemastaan. (42)
9. Jeesus on elävien ja kuolleitten tuomari. (42)
10. Jeesus on Vanhan testamentin lupausten täyttävä. (43)
11. Uskomalla Jeesukseen ihminen saa synnit anteeksi hänen nimensä, se on hänen olemuksensa ja tekojensa kautta. (43)

Jakeen 42 sana: "*Jumala on asettanut Jeesuksen elävien ja kuolleitten tuomariksi*", osoittaa, että hänen tuomiovaltansa ei rajoitu kaukaiseen kuolemanjälkeisyyteen ja viimeiseen tuomioon, vaan hän on myös nyt, tänään Tuomari, käytöksemme ja elämämme mitta. Hänen edessään jokainen elämämme silmänräpäys on elettävä. Pietarin sanoma huipistuu ihanaan evankeliumiin syntien anteeksiantamukseksi niille, jotka uskolla omistavat Jeesuksen ja hänen tekonsa.

Evankeliumi pelastaa

Pyhä Henki ei antanut Pietarin jatkaa saarnaansa loppuun asti, koska hän oli jo julistanut pelastukseen tarvittavan koko evankeliumin. Hänen puheensa aikana Pyhä Henki vuodatettiin kokoontuneille ei-juutalaisille. He saivat saman ylistyksen lahjan kuin apostolit helluntaina. Kielilläpuhumisen armolahja on ensisijaisesti ylistystä varten. "*He kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa.*" Sama hämmästyys, joka oli vallannut Jerusalemin asukkaat helluntaina, valtasi nyt Pietarin mukana tulleet juutalaiskristityt.

Huomattavaa on, että nämä pakanat saivat Pyhän Hengen lahjan ennen kuin heitä oli kastettu ja ilman, että heidän päälleen olisi laskettu käsiä. Pyhä Henki osoitti jälleen, miten hän on toiminnassaan vapaa ja suvereeni. Hän päättää, miten ja milloin ja missä hän toimii.

Kun Pyhä Henki keskeytti Pietarin saarnan, se oli jo sisältänyt koko evankeliumin. Hän oli puhunut selkeästi vain ja pelkästään Kristuksesta. Hän oli puhunut kuuliaisena Pyhän Hengen johdatukselle. Hänen tarkoituksensa lienee ollut syventää vielä sanomaansa, kun kuulijat saivat Pyhän Hengen. Tänä aikana meidän suurena kiusauksenamme on puolustaa Kristusta ja selitellä Kristusta, kun meidän tehtävämme on julistaa pelkkää Kristusta ja hänen työtään. Jos teemme niin, saamme myös odottaa, että Pyhä Henki julistuksemme kautta pelastaa ihmisiä ja vie heidät elävään Kristus-yhteyteen.

Ishigamien kaste Yoshinogawan seurakunnassa

Pääsiäisen aikoihin Yoshinogawan seurakunnassa vietettiin juhlaa, kun Ishigamien perhe kokonaisuudessaan kastettiin. Ensi kosketus perheeseen saatiin jo yli 7 vuotta sitten. Hiljattain naimisiin mennyt Ishigamien pariskunta muutti uuteen kerrostaloon kirkon lähellä. Ilmoitus englanninopiskeluryhmästä houkutteli miehen ensin kirkolle. Jonkin ajan kuluttua, kun heidän esikoisensa oli muutaman kuukauden iässä, rouvakin ilmaantui naistenpiiriin opiskelemaan ruoanlaittoa. Miehen tie taas etäännytti seurakunnasta joksikin aikaa, mutta kärsivällisesti Herra veti heitä puoleensa ja nyt heidät on saatu liittää seurakuntaan.

Eräässä merkityksessä tämä on varsin tyypillinen asia Japanin työssä. Työntekijöiltä vaaditaan todellakin kärsivällisyyttä ja pitkäjänteisyyttä eikä koskaan saa suhtautua ihmiseen, joka lakkaa käymästä koukoksissa ikään kuin hänet olisi menetetty. Herra joutuu monenlaisia siteitä purkamaan, ennen kuin japanilainen lopulta uskaltautuu jättäytymään kokonaan hänen käsiinsä. Kaiken aikaa on evankeliumin sanan julistamista jatkettava. On tietysti sielläkin niitä, jotka Herra saa nopeasti sisälle omaan valtakuntaansa. Työ Herrassa ei ole turha.

Ito-sensein kolmas vierailu Suomeen

Odotamme innolla pastori Eiichi Itoon (86) saapumista kuukauden matkalle Suomeen 10.6. Hänenhän piti tulla jo viime kesänä, mutta terveydellisistä syistä matka siirtyi tähän vuoteen. Monet teistä muistatte hänen sykähdyttävän sanomansa kymmenen ja viiden vuoden takaisilta käynneiltä. Iän lisääntyessä sanoma on pysynyt kirikkaana. Häntä saattaa matkalla kristitty rouva Michiko Watanabe. (JP)

22.9.1990 Kuopio

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." Room. 8:1

Varma päämäärä

Yllä oleva jae sisältää eräänlaisen yhteenvedon siitä, mitä Paavali oli Roomalaiskirjeen alkuluvuissa kertonut Kristuksen kärsimisen ja kuoleman perusteella annetusta pelastuksesta. Jokainen, joka uskoo, saa pelastuksen ilman omia ansioita lahjaksi. Kenenkään Kristuksessa olevan ei siis enää tarvitse pelätä joutuvansa kadotukseen. Taivas on hänen varma päämääränsä.

Lain alaisuuden tunneli

Oli kuitenkin aika, jona Raamatussa en löytänyt mitään paikkaa, jota olisin lukenut suuremmalla kauhulla kuin Roomalaiskirjeen 8.lukua. Kaiken lisäksi se tapahtui silloin, kun olin jo henkilökohtaisesti kokenut sen ilon ja levon ja rauhan, minkä Jeesus oli minulle antanut tullessani henkilökohtaisesti hänet tuntemaan. Jouduin hengellisessä elämässäni pimeään lain alaiseen tilaan. Minulle kävi kuin Pietarille, kun hän alkoi upota aaltoihin, vaikka oli hyvin aloittanutkin kävelyn veden päällä Jeesusta kohti. Miksi hän alkoi upota? Siksi, että hän käänsi katseensa pois Jeesuksesta ympäröiviin aaltoihin ja omiin mahdollisuuksiinsa. Olin saanut pelastuksen armon. Olin saanut syntini anteeksi Jeesukselta, mutta sitten käänsinkin huomioni omaan itseeni, sydämeni tuntemuksiin ja olosuhteisiini ja tapahtui romahdus.

Kadotustuomion todellisuus

Aloin ahdistuneena kysellä, mistä saatoin tietää, että todellakin olin Kristuksessa Jeesuksessa. Entäpä ellen enää olisikaan hänessä? Siinä tapauksessahan minä olisin edelleen kadotustuomion alainen ih-

minen. Sillä ymmärsin aivan oikein, että kadotustuomio on todellisuutta ja hirvittävä todellisuus. Sen hirvittävydestä saatoinkin aavistaa jotain, kun näin Pyhän Hengen avaaminen silmin osan oman sydämeni syntisydestä ja pahuudesta, josta edellinen luku on äärimmäisen tarkka kuvaus.

Luku, joka on ihaninta evankeliumia, muuttuikin minulle hirvittäväksi laiksi ja vaatimukseksi. Ellen jotenkin kykenisi varmistamaan, että todellakin olen Kristuksessa, tilani olisi toivoton. Olin kyllä tullut Jeesuksen luokse, mutta entä, jos olinkin kulkenut hänestä pois. Enhän sitä paitsi löytänyt itsestäni kuin pelkkää syntiä ja pahuutta.

Turhat yritykset

Tein monia ja kokosydämisiä yrityksiä parantaakseni vaellustani ja vaikuttaakseni omiin tunnetiloihini saadakseni edes hetkellisen vakuutuksen siitä, että ainakin nyt olisin Jeesuksessa Kristuksessa. Eikö-hän sellainen usko, joka minulla nyt oli, olisi riittävä? Mutta sen keskellä jouduin katkerasti oppimaan, että ihminen ei voi omaa sydäntään, ei omia ajatuksiaan eikä tunteitaan hallita tai muuttaa. Jos voisi, niin milloin tahansa olisi periaatteessa mahdollista sanoa itselleen: "Ole onnellinen, ole huoleton, ole vapaa!" ja kaikki olisi sillä kunnossa. Mutta ihminen ei voi itseään muuttaa, eikä – niin kuin myöhemmin opin - hänen tarvitsekaan, sillä Jumalan Henki itse sen voi ja tahtoo vaikuttaa.

Miksi Paavali oli varma pelastuksestaan?

Mitä enemmän ponnistelin saadakseni itselleni varmuuden siitä, että olin Kristuksessa, sitä syvempään epätoivoon jouduin. Olenko siis sittenkin edelleen kadotustuomion alainen? - On syytä huomata, että tämän kysymyksen asettaminen itsessään on äärimmäisen tärkeää. Sillä mikä olisi ihmiselle kohtalokkaampaa kuin kuvitella olevansa Kristuksessa ja jäädäkin lopulta kadotustuomion alle. Kukaan rehellinen kilvoittelija ei voi tyytyä siihen, että jää vaille vastausta tähän kysymykseen. Jos tähän kysymykseen saadaan vastaus vasta sitten, kun kuolla ja nähdään, mihin joudutaan, niin miksi Paavali saattoi niin suurella varmuudella puhua omasta pelastuksestaan ja siitä, ettei hänelle kuulu kadotustuomio.

Golgatan veri riittää

Herra itse tuli veteen vajonneen Pietarin luo ja kiskoi hänet turvallisesti veneeseen. Samoin kun itse olin jo epätoivoissani tilastani, Herra itse tarttui minuun ja vakuutti, että sittenkin saan olla Kristuksessa ja ettei minun tarvitse pelätä kadotustuomiota. Se tapahtui eräänä pääsiäismaanantaina matkustaessani junassa Oulusta Tampereelle. Olin ottanut matkalukemiseksi Uuras Saarnivaaran kirjan "Syntisen tie vanhurskauteen ja pyhyteen Lutherin mukaan". Sitä lukiessani Jumalan Pyhä Henki laskeutui ylleni ja kirjan lehdiiltä hän osoitti, että Golgatan uhrikuolema minun syntieni sovituksiksi riittää. **Se riittää!**

Pyhä Henki osoitti minulle ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Jeesusta, ja laski samalla sydämelleni sanoinkuvaamattoman rauhan ja ilon. Epäilyt olivat poissa. Jeesushan kuoli juuri minun tähteni. Hänen uhrinsa riittää ei vain menneitten syntieni anteeksiantamukseksi, vaan myös nykyisiin ja tuleviinkin. Se riittää myös niihin synteihin, joiden kanssa käyn yhä ankaraa taistelua, ja jotka niin kovin usein kaatavat minut nurin. Joka kerta kun myöhemmin on tullut epäilyksiä siitä, voiko tällainen kurja syntinen olla Jumalan lapsi, Pyhä Henki on muistuttanut minua tuosta tapahtumasta. "Etkö muista, kun Minä sanoin sinulle, että Jeesuksen veri riittää. Se riittää nytkin." Niin hän on antanut hiljaisen pohjavirran elämäni. Käyköön muuten miten tahansa, yksi asia on varma: "Jeesuksen veri riittää. Kukaan ei voi minua Isän kädestä riistää."

Pelastusvarmuus

Myöhemmin Herra on sanansa kautta jatkuvasti syventänyt ja syventänyt tuota pelastusvarmuutta. Se ei ole varmuutta siitä, että oma vaellukseni olisi moitteetonta tai Herralle riittävää. Se ei ole liioin varmuutta siitä, että minulla olisi riittävä määrä hengellisiä kokemuksia, jotka toimisivat jonkinlaisina perusturvallisuuden päänalusina. Jumalan Pyhä Henki toki vaikuttaa meidän vaelluksessamme sitä pyhittäen ja meitä vieden Jumalan tahdon tekijöiksi. Pyhä Henki antaa meille myös hyvydessään kokemuksia, joiden kautta saamme joskus maistaa esimakua taivaallisesta kirkkaudesta. Mutta niihin ei pelastusvarmuus voi perustua. Oikea pelastusvarmuus on tietoisuutta siitä, että Jeesuksen työ Golgatalla on tapahtunut juuri minun tähteni ja että siihen ei tarvitse eikä saa mitään lisätä. (JP)

2.12.1990 Kuopio

Seuraavana päivänä Johannes Kastaja näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! Tämä on se, josta minä sanoin: 'Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä'. Ja minä en tuntenut häntä; mutta sitä varten, että hän tulisi julki Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan." Ja Johannes todisti sanoen: "Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niin kuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä. Ja minä en tuntenut häntä; mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä'. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika." Joh. 1:29-34

Jeesuksen kohtaaminen

Kun Johannes Kastaja sai henkilökohtaisesti oppia tuntemaan sen Kuninkaan ja Vapahtajan, jonka aiueena hän oli ollut ja jota hän oli omalle kansalleen Israelille julistanut. Hän riemuitsi opetuslastensa edessä Jeesuksesta. Hän pääsi maistamaan Jumalan suurta lahjaa Jeesusta Kristusta itseään. Hänelle oli Jeesuksen kohtaamisessa kirkastunut neljä asiaa:

Jumalan Uhrikaritsa

Jeesus on Jumalan Uhrikaritsa, joka kärsimyksellään meidän sijastamme otti pois koko ihmiskunnan synnin. Herran ensimmäinen suuri lahja meille on siksi syntien anteeksiantamus.

Iankaikkinen

Jeesus on iankaikkinen. Hän on ollut ennen aikaa ja tulee olemaan sen jälkeen. Siksi Jeesuksen toinen suuri lahja meille on iankaikkinen elämä hänen yhteydessään ja tuntemisessaan.

Pyhän Hengen lahja

Kun Pyhä Henki laskeutui Jeesuksen päälle Johanneksen kastettua hänet, Isä osoitti, että Jeesus on se, joka jakaa meille Pyhän Hengen lahjan. Jeesus antaa tänäkin päivän avoimiin ja itsessään köyhiin sydämiin Pyhän Hengen lahjan. Julkisen toimintansa aikana Jeesus ikävöi sitä suurta päivää, että hän sai kastaa omansa Pyhällä Hengellä ja tulella. Mutta tämän ihmeellisen lahjan antamisen ja saamisen ehto oli se, että koko ihmiskunnan syntien rangaistus täytyi maksaa loppuun Golgatan verellä.

Jumalan Poika

Jeesus on Jumalan Poika. Johannes oppi sen kristillisyyden salaisuuden. Suurin lahja ei ole siinä, mitä me saamme Vapahtajalta, vaan siinä, mitä Isä sai Pojalta. Jeesus sanoin kuvaamattomasta rakkaudesta Isään tuli ihmiseksi ja oli kuuliainen Isää kohtaan aina ristin hirvittäviin tuskiin asti. Johannes pääsi aavistamaan Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta. Suurinta on, kun Jumala korotetaan Jumalaksi ja hänelle veisataan ylistysvirsi: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

Jeesuksen kohtaamisessa mekin saamme maistaa samaa lahjaa: syntien anteeksiantamusta Jeesuksen uhriveressä, iankaikkista elämää Jeesuksen yhteydessä, Pyhän Hengen elämää sydämessäsi ja Jumalan ylistystä Pyhän Kolminaisuuden salaisuuden edessä.

Tietojen päivitystä

Jorma on lokakuun alusta toukokuun 1991 loppuun Kuopion yliopiston järjestämällä ja työministeriön rahoittamalla akateemisella ATK-kurssilla. Tänä aikana hän on näin ollen valtion työllisyyskoulutuspäivärahalla eikä virallisesti Kansanlähetyksen palveluksessa, vaikka hän pyrkii mahdollisuuksiensa mukaan olemaan työssä mukana myös tänä aikana. Jorman ATK-kurssilla saatuja tietoja ja taitoja tarvitaan niin täällä kotimaassa Kansanlähetyksen työssä kuin myös Japanin työssä. (JP)

1.5.1991 Kuopio

"Minä olen tie...ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." Joh. 14:6

Matka Jeesuksen kanssa

Jeesus itse on tie Isän luo. Kun kyselemme tietä eteenpäin, usein unohdamme, minne oikein olemme

menossa. Tien etsijä alkaa helposti kysellä johdatusta oman arkielämänsä yksityiskohtiin, tehtävän suorittamiseen tässä maailmassa niin ajallisessa kuin hengellisessä mielessä. Kaikkeen tähän Herra on lupannut antaa ja myös antaa johdatuksensa. Hän ei toimi kuitenkaan kuin kartanlukijana, jolta voi aika ajoin tarkistaa kurssiaan, vaan hän itse kulkee koko ajan edellämme silloinkin, kun me emme itse näkisi metriäkään eteenpäin. Hän kantaa meitä, kun itse uuvumme. Hän on tie kulkemalla joka hetki vierellämme ja opastamalla. Samalla hän jakaa omaa elämäänsä voimaksemme ja totuuden Sanansa, jotta ymmärtäisimme ja tekisimme oikeat valinnat.

Johdatus Isän luo

Tämä Herran lupaus on kuitenkin lupaus johdatuksesta paljon suurempaan. Herra ei ole ensi sijassa kiinnostunut meidän työstämme tai niistä palveluista, joilla voimme hänen valtakuntaansa edistää. Hänelle ei ole tärkeintä myöskään meidän menestyksemme ajallisessa tai hengellisessä tehtävässämme. Kyllä hän kaikista niistäkin huolen kantaa, jos ja kun vain etsimme ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan.

Jumalan valtakunnan työntekijällä on erittäin suuri kiusaus niin kuin kaikilla muillakin työntekijöillä rakentaa minuutensa, identiteettinsä oman työnsä varaan. Ranskan muinaisen aurinkokuninkaaksi nimitetyn Ludvig XIV:n kuuluisa huudahdus "Valtio, sehän olen **minä**" saattaa huomaamatta muuttua hengellisen työntekijän elämässä ja asenteissa seuraavanlaiseksi: "Ananin seurakunta, sehän olen **minä**" tai "Kansanlähetys, sehän olen minä". Siksi on erittäin terveellistä joutua kohtaamaan se, että Herra on enemmän kiinnostunut meistä ja meidän pääsystämme Isän luo kirkkauteen kuin mistään muusta.

Jeesus on tie

Herra haluaa viedä meidät Isän luo. Kaikki muu, hyvä ja tärkeä Jumalan valtakunnassakin on toissijais-ta tämän asian rinnalla. Mutta juuri Isän luo johtaessaan Herra Jeesus joutui rakentamaan tien oman ruumiinsa kautta. Hän on meille tie, koska hän sovitti meidän syntimme Golgatalla. Hän kukisti kuoleman, niin ettei yhdenkään Herran oman tarvitse kokea mitään kuoleman rangaistusluonteesta. Hän avasi meille tien kirkkauteen taivaaseenastumisellaan. Hän vuodatti myös Pyhän Henkensä sydämiimme, jotta pääsisimme Isän elämästä osallisiksi. Emmekö suuntaisi mieltämme ja ajatuksiamme tuohon Kristukseen, joka on tie Isän tykö.

Päätös jäädä kotimaahan

Edellä sanottu nousee paljossa niistä aika kipeistä asioista, joita olemme joutuneet viimeksi kuluneiden parin kuukauden aikana käymään perheessämme lävitse. Maaliskuun 16. päivänä Suomen Kansanlähetyksen hallitus antoi perheellemme vihreätä valoa seuraavalle työkaudelle Japaniin lähtöä varten, kun olimme asiaa tiedustelleet kipuillissamme tyttäremme terveystarkastusten kanssa. Mutta Herra oli päättänyt toisin. Edellisenä päivänä toinen tyttäremme sairastui tavalla, jolla Herra teki meille täysin selväksi, että lähtömme Japaniin ei ole mahdollinen ainakaan kolmeen vuoteen, ei ehkä sen jälkeenkään. Siksi jouduimme tekemään kipeän ratkaisun jäädä kotimaahan. Elättelemme kyllä toiveita siitä, että joskus myöhemmin vielä pääsisimme lähtemään, mutta sitä varten tarvitsemme jälleen uuden Herran johdatuksen.

Herran ratkaisu oli siis kuitenkin se, mikä oli, emmekä vähäisessäkään määrin aseta hänen viisauttaan kyseenalaiseksi. Hän tekee vain hyvää ja hän on ennen kaikkea kiinnostunut siitä, että hänen kauttaan pääsemme Isän luo - ja rukouksessa tie Isän sydämelle on nyt jo täysin auki.

Suomen ev.lut. Kansanlähetyksen huhtikuun hallituksen kokoukselle esitimme eronpyyntömme lähetyssaarnaajan virasta. Se meille myönnettiin ja samalla Jorma kutsuttiin Suomen Kansanlähetyksen valtakunnalliseen julistus- ja opetustyöhön, jonka yksityiskohtainen tehtävänkuvaus on vielä valmisteluvaiheessa. Henkilökohtaisesti toivon voivani myös toimia liikkeessämme mikrotukihenkilönä, mihin tehtävään olen saanut seitsemän kuukauden koulutuksen kuluneena talvikautena. (JP)

11.12.1991 Kuopio

"Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." Luuk. 2:10-11

Ilo

Suunnaton ilo on, kun syntinsä ja syyllisyytensä tunnustava saa Jeesukselta, Vapahtajalta, kaikki synnit anteeksi ja pääsyn yhteyteen Jumalan kanssa. Jumala itse on hänen puolellaan, hänen Isänsä ja hänen turvansa. Kuoleman vallat voitaneen Jeesuksen seurassa ei yhdenkään armahdetun tarvitse pelätä. Jeesus tuli juuri sinua varten tänne aikaan. Hän tuli kärsiäkseen Sinun syntiesi rangaistuksen ja tuomion Golgatan ristillä. Saat turvata häneen!

Jeesus on Herra

Jeesus on myös Herra, Kuningas, joka hallitsee myös silloin, kun pimeys näyttää synkimmältä ja elämä tuntuu raskaimmalta. Kaikissa tilanteissa jättäytyminen hänen kuljetettavakseen, kuuliaisuus hänen sanalleen, on Jeesuksen vapauttaman tie, elämän tie. Emmekö avaisi sydämiämme hänen armolleen ja hänen hallintavallalleen elämässämme. Armovuosi on sitä, että Herra hallitsee rakkaudellaan ja hyvyydellään omansa jokaista päivää. Näin ainainen ilo ei ole vain hurskas toive, vaan suurenmoinen lahja ja mahdollisuus jokaiselle Herran sydämeensä vastaanottaneelle.

Kahdelle maalle jaettu sydän

Kesä vei minut Japanin kosteaan kuumuuteen ja Tokion ja Osakan liikenneuhkiin. Kesä oli monessa merkityksessä vuoden kohokohtaa. Sydän on entistä selkeämmin jaettu kahden kotimaan kesken.

Syksy on taas kulunut Suomen kulkemisessa ristiin rastiin. Hoidettavana ovat olleet toisaalta Kansanlähetyksen keskustuomiston ja eri piirijärjestöjen tietokoneet ja toisaalta Jumalan sanaa kuulemaan koontuneiden ihmisten sydämet. Molemmista tehtävistä olen iloinnut.

Lean työkuviot

Lea lopetteli runsaan kahden vuoden työrupeaman Sisätautisairaalassa, harrasti puolitoista kuukautta diakonissan viransijaisuutta Alavan seurakunnassa ja aloittaa ensi viikolla SPR:n Siilinjärven pakolaiskeskuksen terveydenhoitajan virassa. Lea ylitti 50:n riman. (JP)

8.12.1992 Kuopio

"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" Matt. 21:7

Kuninkaasi tulee

Katso, Sinun kuninkaasi tulee luoksesi! hän tulee sinun vuoksesi ja sinua varten. Hän tulee tänään niin kuin hän tuli palmusunnuntainakin nöyränä ja hiljaisena. Muista, hän on kuitenkin Kuningas. Kun hän tänään tulee hiljaisesti oman totuutensa ja armonsa sanan välityksellä omantuntosi ovelle asti, hän vaatii oikeutta hallita Sinua. Hän ei Kuninkaanasi tule koskaan tyytymään vähempään.

Kertokaa, kertokaa!

Jeesuksen ratsastus Jerusalemiin oli profetian täyttymys: *"Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" Tämä profetia kertoo tapahtuman tarkoituksen. Se kehottaa meitä tänäänkin korottamaan äänemme ja julistamaan Jeesuksen tuloa. Sanoma on kerrottava "tytär Siionille", kansalle, jota Jumala rakastaa. Hän on luonut se itseään varten ja hän tuli nyt vapauttamaan sen synnin ja kuoleman ja sielunvihollisen vallasta.*

Katso, avaa silmäsi ja näe!

Kansalle on kerrottava, että sen tulee avata silmänsä ja nähdä mitä todella tapahtuu. Yhtä vähän kuin Jeesuksen ratsastusta Jerusalemiin aikalaiset kykenivät ymmärtämään Kuninkaan ja Hallitsijan marsiksi, yhtä vähän tämä maailma näkee julistetussa Jumalan sanassa tai ehtoollisen salaisuudessa mitään kuninkaallista. Tämä maailma ei näkee myöskään Jeesuksen toista tulemistä edeltäviä merkkejä sellaisina. Mutta se, joka avaa silmänsä ja lukee Raamatusta Herran sanan ja sanan valaisemin silmin katsoo tapahtumien kulkua, näkee ja tajuaa, että Jeesus on Kuningas ja hän on tulossa takaisin.

Sinun Kuninkaasi

"Sinun Kuninkaasi" on erilainen kuin kaikki muut hallitsijat. Hänen hallintansa ei ole ulkoista vaan sisäistä. Ellet ole Jeesuksen totuuden ja armon hallittavana, jokin elämäsi joka tapauksessa hallitsee. Se on

se, mille sinä kumarrat ja mitä pidät tärkeimpänä. Jos olet rahan, maailman, sielunvihollisen, omien halujesi, kuolemanpelkosi tai toisten ihmisten hallittavana, olet tyrannin orja. Jeesus haluaa vapauttaa sinut. Hän on uhrillaan hankkinut sinulle rauhan, ilon ja iankaikkisen valtakunnan. Hän hallitsee tänään. Päästä hänet oman sydämesikin valtaistuimelle! Kuninkaasi jakaa sinulle suunnattoman aarteen.

Hän itse lähestyy sinua

"Hän tulee". Omin keinon ja omin yrityksin ja omin päätöksin et pääse Herran luo. Mutta hän itse tulee sinun luoksesi. Sinun on mahdollista päästä hänen hallintaansa, sillä hän on nyt täällä sanassaan länänä. Avaa sydämesi ovi. Huuda: "Herra auta! Hoosianna!" Herra on valmis ratsastamaan hiljaa sinun sydämesi ovesta sisään. Hän julistaa apua huutavalle: "Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi minun vereni tähden! Minä olen turvasi!" Herra tulee luoksesi omasta aloitteestaan. Hän kutsuu sinua, vaikka sinä et häntä vielä tuntisikaan!

Sinun luoksesi, sinulle ja sinuun!

"Hän tulee sinulle!" Herra ei tule vain sinun luoksesi, vaan sisälle sinun elämäsi. Kun hän tulee sinulle, saat omaksesi kaiken, mitä hän kuninkuudessaan omistaa. Sinusta tulee Kuninkaan lapsi.

Hiljaisena

hän tulee "hiljaisena". Hän lohduttaa hiljaisella sanallaan, antaa sydämeesi omantunnon levon ja rauhan. Sinun ei tarvitse pelätä, kun hän nyt lähestyy sinua. Tänään on armon ja pelastuksen päivä.

Paimenet, tietäjät ja ristin ryöväri

Jeesus tuli kuninkaana, kun hän syntyi Betlehemin talliin. Paimenet, nuo temppelein uhrilampaiden kaitelijat, olivat ensimmäisten joukossa kumartamassa maailmaan tullutta Vapauttajakuningasta. Hänen uhrinsa oli murtava synnin vallan, kuoleman kahleet ja sielunvihollisen hirmuvallan. He saivat myös kokea vapautuksen ilon Jeesuksen kohtaamisessa.

Tietäjät painoivat myös päänsä lapsen edessä. He tunnustivat, että heidän tietonsa ja viisautensa ei koskaan tulisi riittämään hänen kuninkuutensa ymmärtämiseen. Mutta heille riitti palvonta. He oppivat, että todellinen viisaus alkaa Herran pelosta. Herran sanan johdatus vei heidän ymmärryksensä lepoon. He ymmärsivät nyt että vain Jumala ymmärtää. Kristuksessa on kaikki viisauden salaisuudet kätkeynä.

Jeesus astui kuninkaana myös ristille. Häntä eivät pitäneet sillä ruostuneet naulat, vaan hänen sydämensä rakkaus häntä vastaan noussutta ihmistä kohtaan. Kuninkaallisessa rakkaudessaan hän tuskiensa keskeltä rukoili: *"Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät!"* Mutta oli yksi, joka ymmärsi. Kuolemaan tuomittu rikollinen hänen vierellään. Hän tiesi, että hänelle kuului syystä kadotuksen tuska, mutta Jeesuksessa, piikkikruunulla kruunatussa hän näki Kuninkaan, joka oli astumassa valtaistuimelleen. *"Muista minua, kun tulet valtakuntaasi!"* Yksi ajatus minulle kadotuksen kekäleelle, mikä lohdutus siinäkin olisi ollut. Mutta hän sai kuulla Kuninkaallisen vastauksen: *"Tänä päivänä olet minun kanssani Paratiisissa."* Kuoleman kauhujen keskelle armahdettu ryöväri sai kuninkaallisen toivon, varman taivaan yhdessä Jeesuksen kanssa.

Oletko sinä taivuttanut jo pääsi ja tunnustanut, että Jeesus on myös sinun Herrasi. Hän tulee luoksesi hiljaisena ja rakkaudessaan, mutta odottaa saavansa omakseen sinut kokonaan!

Perhekuulumiset

Lea on ollut koko vuoden SPR:n Siilinjärven pakolaiskeskuksessa terveydenhoitajana. Työ osoittautui heti alusta erittäin rankaksi, sillä ongelmat ja ahdistukset, joista pakolaiset tulevat eivät todellakaan ole pieniä. Tiedotusvälineiden ja yleisen mielipiteen vääristynyt kuva elintasopakolaisista on todella kaukana todellisuudesta. Alussa Lealta oli mennä täysin voimat, mutta pikku hiljaa hän tottui työhönsä, jonka jatkosta ei tätä kirjoittaessani ole vielä tietoa, koska pakolaiskeskusten uudelleenjärjestely on menossa. (JP)

Musta päivä

7.10. tuli musta päivä perheellemme. Tyttäreemme joutui erinäisten asioiden yhteisvaikutuksesta paniikitilaan, juoksi illalla kotiimme ja hyppäsi sisarensa estoyrityksistä huolimatta kuudennen kerroksen par-

vekkeelta alas.

Mutta Jumala oli tarttunut asioiden kulkuun jo sitä ennen. Juuri sinä päivänä Jumala oli herättänyt Toivo Oksmanin Kaavin Sivakkavaarassa rukoilemaan meidän perheemme puolesta. Herra oli laskenut Toivon sydämeen hädän ja hän koko päivän muisti meitä rukouksissaan. Hän oli tapahtumahetkellä juuri soittamaisillaan meille, mutta pitkä sielunhoidollinen puhelu esti sen. Jumala kuuli Toivon rukoukset ja sitten niiden monien jotka heti samana iltana yhtyivät rukousrintamaan. Herra lähetti enkelinsä varjelemaan tytärtämme, niin että hän ei ainoastaan säästynyt inhimillisesti katsoen varmalta kuolemalta, vaan myös aivojen ja hermoston vammoilta. Jumalan käsittämättömästä armosta hän on hyvää vauhtia toipumassa saamistaan vammoista. Kuusi kertaa hänet on jouduttu leikkaamaan, mutta hän istuu jo pyörätulissa päivittäin pari tuntia ja parin viikon kuluttua hänellä aloitetaan seisomisharjoitukset ja runsaan kuukauden kuluttua kävelykuntoutus.

Jumala on ennen kaikkea hoitanut kaiken tämän keskellä hänen sieluaan. Ensimmäinen asia, mitä hän kahden viikon hengityskoneessa olon jälkeen sanoi: "Voinko minä enää päästä taivaaseen, kun olen tehnyt näin suuren synnin?" Suunnaton etuoikeus oli saada julistaa hänelle Jeesusken nimessä ja vressä kaikki synnit anteeksi. Hän on myös saanut rauhan ja on ollut ihmeen kärsivällinen kuntoutuksen jatkuessa. Paljon hän tulee jatkossakin tarvitsemaan tukea ja rakkautta, mutta olemme kokeneet, että Jumala on tekemässä myös parantavaa työtään hänen psyykeensä puolella. Herran lupaus siitä, että *"kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat"*, pitää paikkansa. Jälleen kerran olemme saaneet sen nähdä.

Tapahtumasarja on tietysti pannut jokaisen perheemme jäsenen erittäin koville. Olemme joutuneet tutkimaan itseämme ja suhdettamme toinen toisiimme. Olemme myös joutuneet pyytämään ja saaneet paljon Jumalan armoa osaksemme. Tilanteen tuoma stressi ja väsymys on myös koettu kouriintuntuvasti. Mutta tähän päivään Herra on meitä auttanut. Juuri päivinä, jolloin aurinko ei paista, tulee näkyviin se suunnaton etuoikeus, että saa olla Jumalan lapsi. Eräs ruotsalainen runoilija kiteytti asian sanoihin: "Mikä lohdutus raskaina aikoina, kun saa olla Jumalan lapsi."

Tällaisina aikoina olemme myös saaneet uudella tavalla kokea ystävien rakkautta. Esirukoustuki ja käytännön apu on kantanut meitä päivästä toiseen. Kun jouduimme pikaisesti etsimään alemmalta tasolta uuden asunnon, olemme saaneet suunnattoman paljon käytännön apua niin muutossa kuin muuttoa edeltäneessä remontissa ja vanhan asuntonne siivouksessa. Ystävät ovat Herran lahja. (JP)

Lean haastattelu "Kirkko ja koti" lehdessä 1993

Mielen sairaus on hätähuuto

Kuopiolainen Lea käy tällä hetkellä joka päivä sairaalassa ja viettää aikaa tyttärensä luona pari tuntia päivässä. Samoin tekee Lean aviomies. Tytär toipuu vammoistaan hiljalleen. Kolmisen kuukautta sitten tämä aikuisuuteen juuri kasvava tytär hyppäsi alas kuudennen kerroksen parvekkeelta. "Jostain syystä, Jumalan käsittämättömästä armosta, hän selvisi hengissä. Jumalan aika hänen kohdallaan ei ollut täysi."

Tämän tapahtuman jälkeen Lean perhe vietti neljä päivää kotona yhdessä. "Laulettiin ja rukoiltiin ja itkettiin. Olimme paljon yhdessä. Pyydettiin anteeksi sitä, ettei oltu osattu rakastaa. Emme me vielä silloin edes tienneet, jääkö hän eloon."

"Normaali kotielämä pysähtyi täysin. Suru kangistaa niin, ettei osaa tehdä ruokaa, eikä osaa lähteä kauppaan hakemaan maitoa."

"Silloin oli se tunne, ettei minulla ole mitään sanomista."

Miten vyyhti aukaistaan?

Lea toivoo, että mielenterveyden ongelmista uskallettaisiin puhua avoimesti, niin kuin mistä muusta sairaudesta tahansa. Vyyhti pitäisi saada auki. Mutta sen, miten vaikeaa tällainen on, osoittaa tämäkin, että Leakin esiintyy tässä jutussa peitenimellä. Miksi? Ei niinkään itsensä takia, hän sanoo, vaan lukioikäisten lastensa tähden. Mitä lapset saavat kokea, jos heidän kaverinsa lukevat tämän jutun? Miksi sinun siskosi teki tällaisen?

Raja-aitojen kaatamista Lean perhe on tosin suuressa määrin kokeillut. Ystävilleen he ovat kertoneet tyttären itsemurhayrityksestä avoimesti.

"Sillä kyllähän tällainen sairaus viestittää jostain. Se on hätähuuto."

"On me yritetty olla avoimia. Murtaa sellaista väärää kiiltokuvakristillisyyttä, jossa pönkitetään näyteikkunaa ja siinä samalla vääristetään koko Jumalan sana."

On Lea perheensä kanssa huomannut senkin, että kun on avoin, silloin myös saa apua. Senkin hän kertoo huomaneensa, että vanhemmille ihmisille mielenterveysasiat ovat enemmän tabu kuin nuoremmille.

"Mutta kun olemme tästä puhuneet jonkin vanhemman ihmisen kanssa, sen jälkeen tämäkin on saattanut avautua taakoistaan."

Yritimme, mutta emme onnistuneet

"Kaikkein tärkein asia, minkä lapselle voi kotona antaa, on se, että tämä voisi hyväksyä itsensä sellaisena kuin on", Lea pohtii.

"Me yritimme sen, minkä jaksoimme ja ymmärsimme, mutta emme onnistuneet. Ei minulla ollut siinä hetkessä sen suurempaa viisautta kuin oli. En osannut auttaa sillä tavalla kuin olisi pitänyt."

"Jos on yrittänyt parhaansa, ei voi enempää. Täydellisyyttä emme voi vaatia itseltämme vanhempina emmekä myöskään lapsilta."

Lea arvelee, että kateuden ja katkeruuden kierre aiheuttaa suurimman osan psyykkisistä ongelmista. Koulu, koti ja yhteiskunta saattavat lietsoa kateutta ja väärää vertailua. "Ja kun tällainen kierre pääsee liikkeelle, se aiheuttaa massennusta ja ajaa itsetuhoon."

"Me vanhemmatkin vertailemme helposti lapsiamme."

Myös aikuistumisen kriisi on Lean mielestä yllättävän raskas tämän päivän nuorelle. "Yhteiskunta painostaa nuoria sellaiseen, johon hän ei vielä ole valmis. Nuori ei tänä päivänä saa kasvaa aikuisuuteen lapsenomaisen rauhallisesti."

"Nuorella ei myöskään ole suvun tukea ympärillä."

Lean perhe on pitkän aikaa elänyt työtehtävien vuoksi ulkomailla, idän kulttuurin vaikutuspiirissä. "Idän kulttuuri on yhteisökulttuuri. Yhteisö ja suku hoitaa ihmisen niin, ettei hän jää yksin. Jos suku hylkää ihmisen, se on samaa kuin kuolema."

Siksi länsimainen yhteiskunta panee Lean mielestä ihmiselle aikamoisen vaatimuksen. "Yhä nuoremmat ihmiset joutuvat elämään yksin. Yksilökulttuurissa vain vahvat pärjäävät, heikot jäävät jalkoihin."

Syyttämiseen ei ole oikeutta

Lea tunnustaa, että syyllisyys tällaisen tapauksen tultua ilman muuta nostaa perheessä voimakkaasti päätään, "mutta sen pauloihin ei pidä antautua". Eikä sellainen ole hänen mielestään edes kristitylle oikein.

Lea kertoo, että heidän perheelleen ehtoollispöytä on ollut anteeksiantamuksen ja uuden aloittamisen paikka.

"On mahdollisuus saada anteeksi, aloittaa uusin voimin ja iloiten. Ei meillä ole muuta mahdollisuutta kuin anteeksiantamus. Siinä on se elämän toivo. Siinä on myös meidän tyttäremme toivo. Ei meillä ole oikeutta tuomita eikä syyttää. Jumala antaa mahdollisuuden aloittaa uudelleen, jatkaa matkaa uusin eväin."

Lea toivoo, että sellaista psykologisista koulukunnista, joissa syyllistä etsitään perheestä, päästäisiin eroon. "Eihän silloin syytöksistä tule loppua. Se on sellainen suo, joka myrkyttää itsemme ja ympäristömme. On lähdeittävä eteenpäin rakentamaan elämää siitä, mitä on jäljellä."

Lea muistuttaa myös siitä, että jokaisella ihmisellä on itsellään vastuu siitä, miten elämässään toimii ja mitä tekee. "Vaikka olisikin huonot lähtökohdat."

Voimia päiväksi kerrallaan

"Hyvin kipeästi olen tämän kokenut, vaikka meille oli suuri lahja se, että tyttäremme jäi henkiin." Lea sanoo, ettei tällaista voi ymmärtää kukaan muu kuin sen itse kokenut ja läpikäynyt.

"Ystävät tukivat meitä. Joku uskaltanut tulemaan ja se oli suureksi iloksi ja rohkaisuksi, toi leivän tai litran maitoa." Käytännön apu oli tuolloin parasta apua.

Lea sanoo, että silloin kun suru oli kipeimmillään, ei tahtonut jaksaa vastata puhelimeenkaan. Sen äänikin oli jo liian riipaiseva.

"Puhelimessa joutui rohkaisemaan heitä jotka soittivat ja kokivat, ettei tällainen ole oikeudenmukaista meidän perheellemme. Oli raskasta puolustaa Jumalaa."

"Onhan tämä ollut uskon koetusta. Kun oppisi edes yhden Raamatun kohdan elämään todeksi, luottamaan siihen, mitä Herra sanoo."

"Ei minulla ole ollut uhittelevaa mieltä. Kaiken keskellä on kuitenkin se tunne, että sinä, Jumala, et tee virheitä."

"Jumala on varustanut minua päivän matkan kerrallaan. Ei hän ole luvannutkaan enempää? (LP)

2.2.1993 Kuopio

Kun Jumalan miehen palvelija aamulla nousi ja meni ulos, kaupungin ympärillä oli kaikkialla sotilaita, hevosia ja vaunuja. Palvelija sanoi Elisalle: »Voi, herrani! Mitä me nyt teemme?» »Älä pelkää», Elisa vastasi, »meillä on puolellamme enemmän väkeä kuin heillä.» hän rukoili Herraa ja sanoi: »Herra, avaa hänen silmänsä, jotta hän näkisi.» Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, että vuori Elisan ympärillä oli tulisia hevosia ja vaunuja täynnään. 2 Kun. 6:15-17

Tulevaisuutemme

Emme tiedä, mitä edessämme olevat kuukaudet tuovat tullessaan. Mutta Herran oman ei tarvitse pelätä. Se ei tarkoita sitä, etteikö hänelle voisi tapahtua hyvinkin pelottavia asioita. Vaikka vuosi muodostuisi elämämme pahimmaksi tai raskaimmaksi, Jumalan näkymätön todellisuus ja Kristuksen rakkaus ei muutu. Usko ei riipu kokemuksissa, olivat ne sitten hyviä tai huonoja, vaan katsoo näkymättömään todellisuuteen ja siksi jatkaa matkaansa turvallisin mielin.

Elämän tie

Tapahtui matkalla mitä tahansa, Kristuksen rakkaus, joka tuli ilmi Golgatan ristillä, takaa sen, että Herran oma pääsee varmasti perille. Jeesus ei missään ole luvannut seuraajalleen helppoa tietä. Elämän tie on kapea ja se kulkee monen ahdistuksen kautta, mutta oli se kuinka kivikkoisen tahansa, sitä myöten voi kulkea. Herra itse on nimittäin se tie. Hän itse kulkee omansa kanssa ja hänen kaikkivaltiaan voimansa varassa uskova pääsee voittajana maaliin.

Tehtävämme kulkiessamme kohti päämäärää

Herran oman elämällä on tarkoitus myös tämän ajoittain kivikkoisen matkan aikana. Hänen tehtävänsä on matkan aikana tuntee Herra, elää yhteydessä hänen kanssaan, olla Jumalan työtoverina ja olla väliinään, jonka kautta Herra voi osoittaa oman kirkkautensa - armonsa suuruuden. Meidät on siis pelastettu täyttääksemme tehtävämme täällä ajassa. Mutta juuri taivaallisen päämäärän varmuus tekee palvelun ajassa mahdolliseksi. Jeesus lupasi:

*»Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta huonetta - enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille asuinsijan. Minä menen valmistamaan teille sijaa mutta tulen sitten takaisin ja noudan teidät luokseni, **jotta saisitte olla siellä missä minä olen.**» (Joh 14:1-3)*

Saamme siksi tarttua rohkeasti kunkin uuden päivän haasteeseen. Tiedämme, **kenen** kanssa kuljemme ja **kenen** luo olemme menossa. Herra on meidän varjeleva muurimme vihollisen voimaa vastaan. Kun korotamme Herran ylimmäksi auktoriteetiksemme, niin että hän saa päättää meidän asioistamme, saamme huomata, että meidät on kätkeyty Kaikkivaltiaan siipien varjoon. (Ps. 91:1-2)

Kuulumisia

Olemme saaneet iloita tyttäreemme tasaisesta toipumisesta. Hän on päivittäin useita tunteja pyörätuolissa ja harjoittelee päivittäin seisomista muun kuntoutuksen ohessa. Luut ovat parantuneet hyvin ja vaurioituneet jalkojen hermoradatkin ovat selvästi parantuneet, niin että lääkärit rohkenevat antaa toivoa siitä, että hän pääsisi kävelevänä sairaalasta. Useita kuukausia kuntoutus vielä joka tapauksessa kestää. Kotona hän on päässyt käymään jo neljästi ja suuri oli hänen ilonsa, kun hän pääsi 31.1. osallistumaan Tuomas-messuun Alavan kirkossa. (JP)

3.12.1993 Kuopio

Herran kirkkaus

"Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Koko maa on täynnä hänen kunniaansa!" veisasivat enkelit taivaan kirkkaudessa, vaikka maa eli syvässä alennustilassa. Kuningas oli kuollut, viholliset uhkasivat, anarkia, lama, riisto, vääryys, köyhyys, jumalattomuus ja epäjumalanpalvelus rehottivat. Mutta taivaasta käsin Jumala hallitsi kaiken aikaa. Enkelit tiesivät, että oli vielä koittava sekin päivä, jolloin koko maa oli oleva nähtävällä tavalla täynnä Jumalan kunniaa. Herran pyhyys olisi sen saattava aikaan.

Pyhä pelko

Herran kirkkauden nähneen nuoren miehen oli pakko parahtaa: *"Voi minua! Minä hukun. Minulla on saastaiset huulet ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja silmäni ovat nähneet Kuningaan, Herran Sebaotin!"* Taivaan pyhyiden edessä hän havahtui kadotuksen kauhuun. Ylistyksen pauhun keskellä Jumalan rakkaus kuuli huokauksen. Jumalan uhrialttarilta otettu kivi hehkuva kivi, ennakkoa Jeesuksen Golgatan tuskassa, Jumalan pyhän vihan tuleessa, valmistamasta sovitusuhrista, kosketti saastaisen ja sellaiseksi itsensä tunnustaneen nuorukaisen huulia. Synti annettiin anteeksi, uusi elävä suhde Jumalaan syntyi. Mutta nuori Jesaja sai myös tehtävän lähteä kertomaan samalla tavalla saastaiselle kansalle sen synnit, sen paatumus ja sen tuomio. Parannuksessa Herran luo kääntyvälle pienelle jäännökselle hän sai luvan myös julistaa lupautusta ihanasta tulevasta pelastuksen ajasta.

Kunnia Jumalalle

Vuosisadat myöhemmin enkelit lauloivat jälleen, nyt maan päällä mutta saman Herran kirkkauden keskeltä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto."* Herra itse oli astunut omassa Pojassaan maan päälle vapauttamaan kansansa synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallasta.

Jumalalla on hyvä tahto. Hän haluaa Sinulle vapauden. Jeesus mursi kaikki kahleet. Hän kantoi puolestamme syntiemme tuomion ja polki kuoleman vallan ruumiillisella ylösnousemisellaan. Totuuden ja armon sanalla hän vapauttaa sidotut elämään, jossa Jumalalle annetaan kiitos ja kunnia sydämin, suin ja teoin. Vain Herran vapauttaviksi taipuvat ja niin Jumalalle kunnian antavat pääsevät täällä ajassa kokemaan jotain todellisen rauhan koitosta. Syvimpienkin ahdistusten keskellä he saavat tuntea, että ymmärryksen ylittävä Jumalan rauha varjelee heidän sydämensä ja ajatuksensa Jeesuksessa Kristuksessa ja suuntaa heidän mielensä ihanaan Vapauttajakuningaaseen.

Ei vielä, mutta pian

Vuosisadat myöhemmin, ei vielä, mutta pian, enkelit saavat laulaa ja ylistää vielä kerran. Heidän pasuunoittensa pauhun keskellä Vapauttajakuningas on tuhoava kaiken synnin ja pimeyden. Kirkkauden, pyhyiden ja rakkauden ihmeellinen Valtakunta on ei vain lupauksena vaan näkyvänä todellisuutena uudessa maassa ja uudessa taivaassa. Kaikkialla ylistetään tapettua Karitsaa, Kuningasta, joka tuli synnin keskelle vapauttamaan orjat oman orjan muotonsa ja tuskiensa voimalla.

Armoa on, kun saastaisuutensa näkevä ja tunnustava saa Jeesuksen veressä sovituksen sanan ja liittyy enkeleiden ylistykseen. Laupeutta on, kun armon saaneet lähtevät kertomaan: "Herra etsii vielä synnin ja kuoleman orjuuttamia, meillä on Vapahtaja!"

Auringonkierros

Vuosi on taas vierähtänyt. Harvoin olemme perheenä saaneet kokea niin voimakkaasti kuin kuluneena vuonna, miten Herra lupauksensa mukaan vastaa esirukouksiin. Olemme saaneet iloita yhdessä, niin jopa kirjaimellisesti kiljaidella riemusta, kun Herra on askel askeleelta vastannut huutoihinne enemmän kuin olisimme millään voineet uneksiakaan. Jotain yhteisestä ilostamme kertoo erään rakkaan esirukoukijän soitto: "Olin juuri mieheni kanssa rukoilemassa puolestanne, kun näin näyssä enkelin, joka kahteen kertaan lauloi ylistystä Herralle!" Alkuvuosi oli todella rankkaa, mutta kesän kääntyessä syksyksi ilo alkoi tehdä pesäänsä kotiimme. Herralla on meitä varten tulevaisuus ja toivo. Hänen ajatuksensa ovat armon ajatuksia.

Tyttäremme

Tyttäremme pääsi seitsemän kuukauden sairaalareissultaan toukokuun alkupäivinä saattein: "Olemme tehneet sen, mikä tehtävissä oli." Olimme kiitolliset hyvästä hoidosta, vaikka jäähyväissanoihin sisältyikin toivottomuutta: "Ei hänestä kävelevää tullut..." Mutta Herra oli eri mieltä. Kesäkuun ensi päivinä hän uskalsi ottaa ensi askeleet kepin varassa. Elokuussa kävely sujui jo niin hyvin, että pyörätuoli sai lähteä. Lokakuussa hän kiljahti riemuissaan, kun huomasi kykenevänsä sisällä kävelemään jopa ilman keppiä jonkin verran ja kuntoutuminen on edistynyt koko ajan hämmästyttävää vauhtia.

Monien kapinoiden ja itkujen jälkeen kesällä alkoi löytyä ilon ja kiitoksen aiheita. Sen jälkeen sisäiset padot purkautuivat ja päivittäinen porina on vapauttanut kuluneiden viiden vuoden taakoista. Englannin kielen opiskelu kansalaisopistossa, laulutunnit, neulominen ja lueskelu yhdessä musiikin, raamattupiiri-

kokous- ja vierailukäyntien kanssa ovat kuntoutusten ohessa täyttäneet päiväohjelman. Herra ei ole parantanut vain ulkoisesti vaan myös sisäisesti. Prosessi jatkuu. Toivo ja uuden odotus täyttää mielemme. Mennyt on pois pyyhitty, uusi vielä tuntematon, mutta Herran kanssa turvallinen on edessäpäin.

Lea

Meille muille perheen jäsenille toipuminen viime vuoden järkytyksestä on vaatinut myös aikaa ja vienyt voimia. Lealle Siilinjärven pakolaiskeskuksen lakkauttamisen jälkeen pari lähes työtöntä kuukautta antoivat tietyn hengähdystauon, vaikka talouspaineita perheelle alkoikin kasaantua. Toukokuusta sairaalaita Harjussa on kuitenkin riittänyt tämän vuoden loppuun.

Salainen rakkautemme

Rakkautemme Japaniin ja japanilaisiin ei ole hiipunut. Olemme saaneet tänäkin vuonna pitää luonamme useita vieraita toisia lyhyemmän toisia pitemmän ajan. Varsinkin pastori Tanakan ja hänen rouvansa vierailu oli meille piristysruiske. Hänen lapsenomaisen luottava uskonsa Herraan ilahdutti sydäntä. Herra vastaa omiensa luottamukseen. Siitä osaltaan kertoo ensimmäinen kokonaan japanilaisin voimin järjestetty Kooshien Missio marraskuun alussa. Pastori Tanakan oli keskeisessä järjestelyvastuussa tapahtumasta. Siihen kolmena iltana kokoontui 117.000 ihmistä kuulemaan Herran sanaa. (JP)

14.7.1994 Ryttylä

Munkki Hitachi ja evankelista Hollands

Heinäkuun alkupäivinä 1993 Herra pelasti buddhalaisen kerjäläismunkin ja meedion nimeltään Hitachi. Tämä 54-vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Viime vuoden alusta lukien hän oli jo seitsemättä kertaa kiertämässä kävellen Shikokun 88 buddhalaistemppelein yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä (siis jo yli 7000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa). Sen kiertämällä japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä.

Sinä aamuna hän oli noussut aamulla neljän korvilla ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppeleissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä radiopastori Yoshitake Arika Länsi-Japanin ev.lut. Kirkosta kertoi, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä oli muuttunut kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Kuuma pyhiinvaeltajan päivä oli kääntymässä loppuilleen, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksi metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän. Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Arthur Hollands -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachi kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:

"Mitä Sinä etsit?"

Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi -munkin. Hän vastasi:

"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö Sinä, mistä sen voi saada?"

Ristinkantaja vastasi:

"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Ja niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois.

Perheen kuulumisia

Asako ja Tokio lähtevät syyskuussa Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen lähettäminä lukuvuoden pituiseen vapaaehtoistyöhön Japaniin Shikokun saarelle - omiin synnyin- ja kasvinmaisemiinsa. Heidän tehtävänään tulee olemaan osallistuminen Yoshinogawan, Itä-Tokushiman ja Ananin seurakunnan työn tukemiseen paikallisten pastorien ja lähettien johdolla. Heidän tehtäväalueensa tulevat liikkumaan varhaisnuoriso- ja nuorisotyöstä aina englannin kielen ryhmiin ja käytännölliseen palveluun ja kirjallisuus-evankelointiin asti. Työstä ei heillä siis tule olemaan puutetta eikä kielikään tule suuremmaksi ongelmaksi, koska molempien japanin taito on pysynyt varsin hyvänä. Hengelliseen työhön liittyy aina monenlaisia paineita. Vapaaehtoistyöstä heille ei makseta mitään palkkaa. Silti Kansanlähetykselle koituu kuluja heidän edestakaisista matkakuluistaan ja heidän perillä tapahtuvista matka, majoitus ja ateriamenoistaan. (JP)

10.12.1994 Ryttylä

"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." Room. 6:23

Evankeliumin tarjous

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumi on hyvä uutinen Jeesuksen syntymisestä, kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta meidän hyväksemme Siinä Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua. Vastakohtat ovat joko palkka, synti, kuolema tai armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkka ja armo

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus pönähtämiseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaata lahjaa, armolahjaa ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synti ja Jumala

Raamattu asettaa synnin vastakohtaksi Jumalan. Yllä olevassa jakeessa synti liittyy palkkaan ja viittaa tahalliseen rikkomukseen ja epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyttä, puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armo

Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olmuksen käsittämättömässä syvyydessä, laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Jumala tietää, että ihminen ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuolema ja elämä

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkkseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuole-

man, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehittymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Pyhä ja armollinen Jumala

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka hänen rakkautensa kohteet muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kantoi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Iankaikkinen elämä

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden. Laadultaan se on Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen häneen. Siitä alkaa ikuinen elämä.

Vain kaksi vaihtoehtoa

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on valittavissa, vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Vapaaehtoistyöntekijät

Nuorempien kaksostemme sopeutuminen vuoden jaksolle japanilaisten seurakuntien tukitehtäviin Shikokulla näyttää sujuneen yllättävän hyvin. Intoa ja iloa työssä on ollut paljon. Tässä muutama ote heidän tähänastisista kiertokirjeistään:

Viestejä Japanista

"Tunnelmat olivat matkan aikana ja sen jälkeen voimakkaasti nostalgian värittämät. Tuntui kuin toinen puoli sydämestä olisi herännyt viiden vuoden horroksen jälkeen uuteen eloon. Samalla kuitenkin näytti siltä, että suomalainen minä alkaisi saada yhä vähemmän sijaa sisimmässämme. Ikään kuin Suomen viisivuotinen periodi olisi ollut vain jokin välivaihe elämässämme, jokin erikoistilanne, josta oli päästy jälleen normaaliin päiväjärjestykseen. Se on jotain sellaista, jota ehkä vain toisen polven lähetti voi kokea elämässään. Siksi sopeutuminen Japanin oloihin oli ja on ollut varsin nopeaa." (Syyskuu)

"Kyllä tämä luonto on täällä kovin erilaista kuin siellä Suomessa. Luonnonvoimatkaan eivät ihmisen keinoin taltu. Tämänkin kuukauden aikana on Japania ravistellut ensin erityisen voimakas taifuuni ja pian sen jälkeen kova maanjäristys. Taifuunia odottelimme jännityksellä, ikkunaluukut tiukasti suljettuina. Moni tuttava soitti ja varoitti taifuunista meitä "lapsiparkoja". Myrsky meni kuitenkin varsin vähällä ohi. Maanjäristys vaikutti enimmäkseen Hokkaidolla; Shikoku on suhteellisen maanjäristysturvallista aluetta. Japanin luonnonvoimien arvaamattomuus lisää ihmisiin väistämättä sitä epävarmuutta, jota ihminen kokee tulevaisuuden ja kuoleman tuonpuoleisen suhteen. Jumala, joka on koko maailmankaikkeuden Luoja ja joka voi sanallaan tynnyttää myrskyn, on ainoa, joka voi tuoda rauhan ihmisen levottomaan sieluun. Kristus syntyi maailmaan ihmisenä 2000 vuotta sitten kutsuakseen ihmisen takaisin Jumalan yhteyteen, rakkauteen, jossa ei ole pelkoa. Sitä iloutusta tahdomme kuuluttaa Japanissa." (Lokakuu)

"Itä-Tokushiman kirkolla on tapahtunut viime viikon aikoina ihmeitä. Jopa neljä ihmistä on vastannut kyllä Jeesukselle ja valmistuu nyt kasteelle. Oli todella ilo kuulla näitä uutisia pastori Masakilta. Kaiken kaikkiaan kaste-

opetuksessa on nyt noin kahdeksan henkilöä. On se niin ihmeellistä, miten ihminen muuttuu, kun antaa Jumalan muuttaa. Ananin kirkko riisipeltojen keskellä elää myös monien toiveiden ja haasteiden aikaa. Aloitimme nyt sieläkin kerran kuussa nuorten piirin, johon ensimmäisellä kerralla tuli kaksi uutta nuorta. Lasten englannin piiri on viikoittain ja onkin varsin "vilkas". Yoshinogawan kirkolla on viikoittain nuorten ja aikuisten englanninpiiri, johon on tullut runsaasti uusia, varsinkin nuoria." (Marraskuu)

"Itä-Tokushiman kirkon joulujumalanpalveluksesta tulee iloinen, kun kaksi ihmistä kastetaan. Ja ensi pääsiäiseksi on odotettavissa myös kastettavia. Viime kirjeessä kerroimme kahdesta nuoresta miehestä, jotka parin viikon kirkossa käynnin jälkeen tekivät ratkaisunsa. Nyt toisen miehen vaimokin on halukas kasteelle, sekä isoäiti on myös kiinnostunut uskosta. Wau! On hienoa, miten innokkaita he ovat kuulemaan Sanaa ja myös todistamaan. Kyllä Jumala on heitä muuttanut!" (Joulukuu). (JP)

7.6.1995 Ryttylä

"En minä kuole, vaan elän ja kerron Herran teoista." Ps. 118:17

Mullistusten vuosi 1995

Suurmaanjärjestys Koben alueella ja uskonnollisen ääriyhmittymän myrkkukaasuhyökkäys Tokion metron ovat nostaneet pitkään torjuttuja vakavia kysymyksiä esiin. Voidaan täydellä syyllä puhua Japanin kansakunnan kriisivuodesta.

Lähetyksen haaste

Murheellista kyllä lähettimäärä Japanissa on kuitenkin laskenut voimakkaasti kuluneina viime vuosina. Neljän innokkaan nuoren vapaaehtoistyöntekijän palvelu Japanissa on onneksi nähty vihjeenä siitä, että tulevaisuudessa uusia vereksiä voimia kentälle saataisiin. Shikokun seurakunnat jäävät toistaiseksi ilman ainoatakaan lähettäjä. Japanilaisten kristittyjen yhteinen ja vilpittömästi tarpeesta nouseva pyyntö kuuluikin: "Lähetäkää meille lisää lähettejä!" Veteraaneille toivomus kului: "Tulkaa takaisin Japaniin - vaikka lyhemmillekin jaksoille!"

Eiichi Ito kirkkauteen

Pastori Itoon pääsi Herransa iloon helmikuun alussa ja professori Inaba kuoli maaliskuun lopussa.

Pastori Itoon merkitys on ollut todella suuri niin Kansanlähetyksen Shikokun työssä kuin Tokushiman läänin muissakin kirkoissa. Keskusteluissa tuli usein vastaan se, mitä tunnettu kristitty kirjailija Ayako Miura kirjoitti pastori Itoosta: "Hänellä ei ole korvaa pahoille puheille!" Niin kuin joitakin puuttuu musiikki-korva, niin pastori Itoolta näytti puuttuvan korva kuunnella pahanpuhumista. Muistan, miten eräällä autotomakalla kokeilin pitääkö tuo hänen maineensa paikkaansa. Aloin kertoa hänelle erästä yhteisestä ystävästämme, jolla oli ilmeisiä ongelmia. Kerroin myös erään seurakunnan pastorin ja seurakuntalaisten keskinäisistä ristiriidoista. Pastori Itoon kyllä tiesi molemmat asiat, mutta ei noussut kelkkaani, vaan keskeytti ja sanoi: "Rukoillaan heidän puolestaan!" Niin hän välittömästi alkoi rukoilla noiden ihmisten puolesta.

Kuuntelin erään pastori Itoon viimeisimmistä saarnoista kasetilta. Sen aiheena oli ylle kirjoittamani lause: *"En minä kuole, vaan elän ja kerron Herran teoista." (Ps. 118:17)* Lause oli kirjoitettu myös hänen vuoteensa yläpuolelle sairaalassa. Hän suuntautui kaiken aikaa eteenpäin, uusiin tehtäviin, julistamaan Herran tekoja. Kätet kohotettuna ja kasvot ilosta hehkuen hän sai siirtyä taivaan kirkkauden puolelle. Siellä hän saa edelleen julistaa Herran tekoja, kertoa niitä ylistyksessä Herralle itselleen. Herran omalla ei ole edessään kuolemaa, koska Jeesus kärsi hänen kuolemansa hänen sijastaan. Herran oma ei näe kuolemaa vaan ylösnousseen Herran sinä hetkenä, jona hän siirtyy tästä ajasta pois.

Tatsuichi Inaba

Professori Inabaan tutustuimme jo lähes 20 vuotta sitten. Ensin tutustuimme hänen vaimoonsa, lukion kotitalousopettajaan ja lastentarhan omistajaan, joka halusi oppia suomalaisia ruokalajeja. Rouva alkoi käydä myös joissakin kirkon tilaisuuksissa. Miestä tapasimme silloin tällöin, mutta häneltä ei riittänyt mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan. Vasta neljä vuotta sitten hän tuli ensi kertaa elämässään kirkon jumalanpalvelukseen. Mutta tämä käynti oli sitäkin merkityksellisempi. Hän totesi sen jälkeen: "Tänään tajusin, että Jumala on todella olemassa." Jumalanpalveluksen jälkeisellä aterialla hänen viereensä is-

tahti 75 vuoden ikäinen lähes kirjoitustaidoton mummu, joka alkoi innokkaasti kertoa rakkaudesta, jota Jeesus oli häntä kohtaan osoittanut. Professori otti kuulemansa avoimella sydämellä vastaan. Evanke-
liumin julistus ei ole sivistystasosta kiinni!

Kolmisen vuotta sitten Inaballe tuli tilaisuus vieraillla Suomessa. Ajelin hänen kanssaan Helsingistä Ro-
vaniemelle. Alku matka kului Suomen ihastelussa, mutta Kuopiossa puheiden sisältö muuttui. Kasosemme olivat useita tunteja todistaneet hänelle Herran armosta, ja hän halusi kuulla lisää. Matkalla Herra johti tiellemme useita uskovia, jotka jakoivat omia todistuksiaan. Rovaniemeltä Inaba
jatkoivat matkaansa lentäen Japaniin. Paluuta edeltäneenä iltana hän esitti pyyntönsä: "Etkö voisi kastaa
häntä!" Usko Kristukseen oli alkanut versoa hänen sydämessään. Kehotin häntä menemään Japanissa
kirkkoon ja kasteelle. Kirkossa hän kävikin jonkin kerran.

Vuotta myöhemmin hänessä todettiin kurkkusyöpä. Leikkauksen jälkeen hänen puhekykynsä meni. Nel-
jä päivää ennen hänen kuolemaansa Yoshinogawan seurakunnan pastori Uyama kävi yhdessä
kaksosten kanssa häntä tapaamassa sairaalassa. Siinä yhteydessä puhuttiin myös kasteen suorittami-
sesta seuraavan käynnin yhteydessä. Herran rauha loisti hänen silmistään. Mutta seuraavaa kertaa ei
enää tullut, koska kuolema ehti ennen. Kaste siis jäi saamatta, mutta Inaban sydämessä oli syntynyt
usko kasteen sisältöön, Jeesuksen ristin uhriin ja ylösnousemukseen.

Yoshinogawan seurakunta 20 vuotta

Tein huhti-toukokuussa matkan Japaniin tutustuakseni Koben maanjärityksen jälkitilanteeseen ja tava-
takseni kaksosiamme. Siihen liittyi myös Yoshinogawan seurakunnan 20 -vuotisjuhlaan, jota vietettiin
äitienpäivänä. Kirkko täyttyi säännöllisistä jumalanpalveluksissa kävijöistä ja juhlavieraista. Lämpi-
mässä tilaisuudessa muisteltiin, miten työn alkuvaiheessa pastori Ito asetti molemmat hartiansa Kan-
sanlähetyksen työn tueksi, vaikka hän ei itse ollutkaan taustaltaan luterilainen, vaan metodisti. Hänen
oma kokemuksensa lähetystyöstä Kiinassa oli avartanut hänet näkemään, miten suunnattoman tärkeää
läheteille on saada paikallisten kristittyjen tuki. Mutta pastori Itoon tuki ei ollut vain apua työssä vaan
myös rakkautta työntekijöitä kohtaan mitä käytännöllisimmällä tavalla.

Horiuchin perhe

Ashiyän kaupungissa kävin kiertelemässä entisiä asuinalueitamme kielikouluajalta. Kielikouluna toimi-
nut kirkko oli raunioläjänä, sen ympärillä ei ollut yhtään ainoaa rakennusta pystyssä. Maanjärityksen
jäljet veivät sanattomaksi. Ashiyassa vierailimme kaksostemme kanssa Horiuchi -nimisessä kodissa.
Talo oli jonkin verran kallellaan ja seinissä oli pahoja halkeamia, mutta henkilövahinkoja ei tässä
kuudennen sukupolven kristityssä perheessä ei ollut tapahtunut.

Yöpyminen kodissa jätti meihin lähtemättömän vaikutuksen. Kodin äiti ja tytär makasivat molemmat sa-
massa huoneessa. Äidillä oli erittäin paha reuma ja muitakin sairauksia vaikka millä mitalla. Puolitoista
vuotta sitten eräänä aamuna Herra sanoi kuitenkin tälle liikuntakyvyttömälle äidille, että hänen tuli nous-
ta ja kävellä. Siitä lähtien se on ollut mahdollista, vaikka koko ruumis on täysin sairauksien runtelema.

Äidin vieressä makasi 31 -vuotias Eriko tytär. Hän on sairastanut 18 vuotta vaikeaa sidekudosrappeutu-
missairautta, joka aiheuttaa hengitysvaikeuksia, sokeutta ja jatkuvan lievän kuumeen. Valon osuminen
iholle aiheuttaa hänelle veren purkautumia, joten hän joutuu viettämään kaiken aikansa puolipimeässä
huoneessa. Erikon näkö on heikentynyt, mutta ei vielä täysin mennyt. Mutta hämmästyttävä oli se iloi-
suus, lepo ja Herraa ylistävä mieli, joka nousi niin äidin kuin tyttärensäkin sydäimestä. Merkkillinen Herran
läsnäolo ja rauha loisti tuossa puolipimeässä huoneessa. Erikon olemus oli valoisa ja iloinen. Hän ker-
toili avoimesti elämästään ja Herrasta. Ei voinut muuta kuin todeta, että jalokivet syntyvät puristukses-
sa. Herra oli läsnä, oli vapauttavaa kokea yhteyttä Herrassa!

Maanjäritys

Keskustelu kulki luonnollisesti myös maanjäritysaamun tapahtumiin. Horiuchit kertoivat, mitä aivan hei-
dän lähellä asuvalle Ashiyagawan seurakunnan pastori Juuji Kojimalle oli tapahtunut. Kojiman poika
oli jäänyt kaatuvan raskaan vaatekaapin alle ja kuollut, mutta oli samalla pelastanut ruumiillaan oman
poikansa, joka oli nukkunut hänen vierellään ja jäänyt saman kaapin alle. Pastorin kotiin tuli syvä suru,
mutta se muuttui Vapahtajan läsnäolossa rakkaudeksi naapuruston ihmisiä kohtaan, joita oli kohdannut
samanlainen suru. Ympäristön ei kristityt alkoivat kysellä, miten Kojima jaksaa muistaa heitä ja huoleh-

tia heistä, vaikka hän on menettänyt oman poikansa. Heille on alkanut näkyä ero kristityn ja ei-kristityn välillä. Pastori tiesi, että Herra hallitsee myös maanjäristysten keskellä. Hän tiesi, että Herra on voittanut myös kuoleman vallan. Edelleen hän tiesi, että myös maanjäristysten kautta Herra on hankkiva nimelleen kunnian. *"Sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys. Kymmenes osa kaupungista sortui, ja järityksessä sai surmansa 7000 nimeä. Muut pelästyivät ja antoivat kunnian taivaan Jumalalle."* Ilm. 11:13 (JP)

7.12.1995 Ryttylä

"Jumalamme sydämellistä laupeudesta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta. Se loistaa meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle." (Luuk. 1:78-79)

Herra näkee

Miten Jumala katselee sinua? Herra seuraa askeleitasi, tekojasi ja ajatuksiasi. Hän tuntee ne kaikki. Herra näkee kaiken, mitä sisimmässäsi liikkuu, aivan koko olemuksesi sen syvimpiä sopukoita myöten. Herra tuntee sinut suunnattomasti paremmin kuin itse tunnet itseäsi. Siksi Herran oman tulee jatkuvasti pyytää: *"Tutki minua ja tunne minut! Jos tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle."* *"Sinä tahdot totuutta salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden."* Tarvitsemme Herran Hengen työtä ja puhetta sanan kautta, että voisimme tuntea itsemme oikein. Olemme kaikessa, tässäkin, riippuvaisia hänestä.

Jumalan asenne

Herra ei kuitenkaan vain ikään kuin sivustakatselijana kirjaa elämääsi ylös saattaakseen sinut vastuuseen kaikesta tekemästäsi ja tekemättä jättämisestäsi. Herran asenne ei ole tarkkailu, vaan hän on koko olemuksellaan mukana sinun elämäsi kaikissa käännteissä. **Jumalan asenne sinuun on sydämellinen laupeus.** Hän huolehtii hetki hetkeltä Sinun suuremmista ja pienimmistä tarpeistasi niin kauan kuin matkasi täällä ajassa jatkuu. Sinä syöt Herran sinua varten varaamia herkuja ja nautit huoneiden lämpöä kylmässä maassamme hänen hyvydestään. Kaikki, mikä sinulla on, on Herran laupeutta sinua kohtaan.

Jumalan armo todellisessa maailmassa

Raamattu ei anna meille kuvaa jonkinmoisesta "pehmo" Jumalasta, jonka hyvydestä voidaan aina sopivissa mielentiloissa puhua, kun on koettu jotain hyvää elämän arjen ja harmauden keskellä, mutta jonka hyvyys jää korukieleksi sairauden, vammaisuuden, pettymysten, kivun, epäonnistumisten, pelon ja kuoleman hyökätessä eri tavoin kimppuumme. Jumalan sana on realistinen. Jumalan kasvojen laupeus ja hänen valonsa kuvataan todellisessa ympäristössään. *Me istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa.* Istumme paikalleen jämähtäneinä, koska emme pimeydeltä näe tietä kulkeaksemme ja kuoleman tuskallisesti lähestyessä meillä ei ole voimaa liikhtaakaan.

Jumalan sydämellinen laupeus kohtaa siis todellisen maailman eikä mitään idyllimaailmoja, joita useinkin "hartauspuheissa" pyritään edes hetken lohdutukseksi silmiemme eteen maalailemaan. Evankeliumin sanoma ei tullut mihinkään kiiltokuvamaailmaan. Se tuli veroruovin kiristyksen, odottavista äideistä piittaamattoman kovuuden, uhkaksi koettuja ihmisiä silmittömästi murhaavan vallanhimon, pakolaisuuden, rankan yötyön ja Raamattua kyllä lukevan mutta sen lupauksille ajat sitten selkänsä kääntäneen syvän uskonnollisen turmeluksen keskelle. Tällaisen pimeyden keskelle syntyi Jumalan Poika. Jumala tuli Ihmiseksi. Hän tuli alas pimeyden keskelle valaisemaan sinua ja minua.

Sydämellinen laupeus

Jumalan sydämellinen laupeus sinua kohtaan ei siis ole jonkinmoisia yleviä tunnelmia, vaan hikisiä jalanjälkiä Galilean ja Juudean kivisillä poluilla. Se on Harrasta rukousta aamuyön pimeinä tunteina ennen sairauksiensa ja ahdistuksiensa puristamien ihmisjoukkojen saapumista apua hakemaan. Se on väkevää kutsuhuutoa temppelissä kaikille janoisille ja nälkäisille tulla Elävän Veden luo. Se on silmille valuvia veripisaroita piikkikruunun haavoista, se on hylätyn huutoa Golgatan ristiltä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Vastaus tuohon tuskanhuutoon on Isän sydämellinen laupeus: "Hylkäsin sinut Poikani, ettei minun tar-

vitsisi hylätä Mattia ja Maijaa!" Jumalan rakkaus on tänäänkin siinä, että Jeesus kuoli sinun ja minun tähteni. Ylösnousseen Herramme ihmeellinen valo loistaa syvimpäänkin pimeyteen, kun pimeydessä ja kuoleman varjossa istuvat nostavat katseensa Golgatan Ristiinnaulittuun ja Ylösnousseeseen. Hänet evankeliumin sana tuo korviemme kuultavaksi ja uskon silmiemme katseltavaksi. Evankeliumilla on tänäänkin voima nostaa paikalleen jämähtäneet kävelemään ja kulkemaan eteenpäin rauhan tietä.

Evankeliumin sanan voima

Sana ihmiseksi tulleesta, ristillä kärsineestä ja ruumiillisesti ylösnousseesta Kristuksesta on Jumalan voima. Se antaa väsyneelle voimaa, antaa levottomalle rauhan, luo turvan ajan rajalle kävijöille ja vie perille iankaikkiseen kirkkauden valtakuntaan asti. Jumalan sydämellistä laupeudesta meille on tarjolla pelastuksen tunteminen syntiemme anteeksi saamisessa Jeesuksen uhriveren tähden.

Herra tulee

Jumalan sydämellinen laupeus avaa meille vielä laajemmatkin näköalat. Koko ihmiskunta ja luomakunta saavat nähdä, miten Jeesus Kristus tulee voimassa ja kirkkaudessa takaisin. Hän tulee toimittamaan oikeuden ja vanhurskauden maan päälle. Kaikki synty poistetaan lopullisella tuomiolla. Jeesus Kristus tulee saattamaan lopulliseen päätökseen Jumalan pelastushistoria, Jumalan ihmeellisen laupeuden ja armon historian. Herra tulee ja koittaa täysi päivä, jossa ei ole oleva enää mitään varjoa, ei kuolemaa ei kipua. On vain Herraa ylistävien juhla joukko uudessa maassa ja uudessa taivaassa Jumalan Karitsa keskuksessa. Jumalan sydämellinen laupeus haluaa viedä juuri sinut tuohon valoon. Se kutsuu sinua, joka olet pimeydessä ja kuoleman varjossa, nousemaan armahdettuna ylös tielle, jolla on selkeä ja kirkas määränpää. Jeesus itse lupaa ohjata sinun askeleesi perille asti. Tartu siis jälleen evankeliumin sanaan. Se on Jumalan voima tänäänkin sinun matkallesi.

Yukarin tie

Kesäkuun 22. päivänä, kun 23 vuotias Yukari Fujii niminen neito, joka oli vierailulla luonamme Ryttylässä, teki päätöksen ottaa vastaan kristillinen kaste.

Tutustuimme häneen neljä vuotta sitten tapaninpäivänä, kun hän ilmestyi olohuoneeseemme Kuopioon paukkupakkasiin. Hän oli silloin Osakassa sosiaalialan oppilaitoksessa aivan opintojensa loppusuoralla. Hänen kurssillaan opiskeli myös Ananin seurakunnassa runsaat kuusi vuotta sitten kastettu Emi Watanabe. He olivat ystävyystyneet ja päättivät ennen työelämään siirtymistä suorittaa elämänsä ensimmäisen ulkomaanmatkan. Kohteeksi he valitsivat eksoottiselta kuulostavan Suomen, koska Emillä oli siellä tuttuja. Niin he sitten tulivat kymmenen päivän vierailulle luoksemme.

Heti kättelyssä Yukari lievästi anteeksi pyydellen totesi, että hän on buddhalainen eikä mikään kristitty niin kuin hänen ystävänsä Emi. Hänen ilmoitukseensa sisälsi myös tiettyä uteliaisuutta siitä, millainenhan tämä "kristillinen" Suomi ja millaista meidän kristityn perheen elämä mahtaa olla. Toisaalta siihen lienee sisältynyt ääneen lausumaton pyyntö: "Yrittäkää hyväksyä minut tällaisenani alkääkö yrittäkö kääntymään minua kristinuskoon."

Perheellämme on ollut tapana pitkään tutkia yhdessä Raamattua japaniksi aamuisin ja otimme vieraamme heti tähän kuvioon mukaan. Yukarikin tuntui sulavan jutellessamme kaikenlaista avoimen Raamatun äärellä. Eräässä keskustelussa hän kertoi mielenkiintoisen tunnustuksen:

"Vaikka isäni ja äitini opettivat minut rukoilemaan päivittäin buddhalaisen kotialttarin edessä esi-isien henkiä ja temppeleissä epälukeista *sintoj* jumalten joukkoa ja vaikka en olekaan koskaan käynyt kirkossa enkä lukenut Raamattua, olen silti pienestä pitäen tiennyt, että on olemassa vain yksi Jumala, joka 'asuu' minussa, koska omassa tunnossani tunnen Jumalan äänen."

Yukari kyselikin, olisiko mitään syytä miksi hänen pitäisi tulla kristityksi ja päästä Jumalan tuntemiseen Kristuksen kautta, sillä hänhän jo tunsikin Jumalan. Olen vakuuttunut siitä, että hän uskoi aivan oikeaan Jumalaan. Tämä usko perustui Jumalan yleiseen ilmoitukseen luomisessa, omantunnon toiminnassa ja elämäntilanteissa. Viimeksi mainittua hänen elämässään edusti se, että hänen veljensä oli kehitysvammainen. Tätä Jumalan yleistä ilmoitusta ei japanilainen buddhalaisuus eikä shintolaisuus ollut missään vaiheessa kyenneet tukahduttamaan hänen sisimmästään. Jumalan yleinen ilmoitus antaa oikean - vaikkakaan ei riittävää - kuvaa Jumalasta. Se on liittymäkohta evankeliumin julistukselle, mutta bud-

dhalaisuus tai muut uskonnot voivat erittäin tehokkaasti myös tukahduttaa sen. Paavali kirjoittaa:

"... se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt." (Room. 1:19-21) ja edelleen

"Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötätodistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä - sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, minun evankeliumini mukaan." (Room. 2:14-16)

Selitin Yukarille, että ketään ei viime kädessä auta oikeakaan tieto Jumalasta, ellei hän pääse Jumalan elävään yhteyteen, ellei hän saa syntejensä anteeksi, ellei hän saa varmuutta iankaikkisen elämän osallisuudesta ja ellei hän pääse sydämen pohjia myöten maistamaan Jumalan rakkauden suuruutta, joka on ilmestynyt Kristuksen uhrissa Golgatalla.

Mietin sitten, mikä mahtaisi saada Yukarin todella kiinnostumaan evankeliumista ja siitä, mitä se saa aikaan ihmisessä. Siksi päätin viedä hänet ja Emin Invalidiliiton palvelutaloon Kuopiossa tapaamaan Seija Turusta, joka oli jo 20 vuotta ollut rikoksen uhrina kaulasta alaspäin täysin halvaantunut. Hänen luotaan he kävelivät sanattomina ulos. Vasta illalla he kykenivät pukemaan hämmästyksensä sanoiksi. Heistä oli käsittämätöntä kuulla Seijan kertovan:

"Olen onnellinen. Vietän täällä iloisia ja onnellisia päiviä. En tosin soisi kenellekään liikuntakyvyttömyyttä, mutta silti olen onnellinen. Saan nimittäin elää yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa. Tiedän sitä paitsi saavani uuden ylösnousemusruumiin, kun pääsen taivaalliseen uuteen olotilaan tämän ajan jälkeen."

Yukari ja Emi näkivät, miten Seijan koko olemus huokui iloa, rauhaa ja toivoa. Heidät yllätti vuoteeseen sidotun rakkaus. Hänen sanoillaan oli ilmeistä katetta. Illalla he kyselivät, mistä he voisivat löytää samanlaisen onnen.

Ystävykset palasivat Japaniin ja kiireinen työ kehitysvammaisten lasten kodissa vei Yukarin mukanaan. Mutta silloin tällöin hän luki saamaansa Uutta testamenttia ja kävi muutamassa kristillisessä tilaisuudessaakin. Mutta hän oli edelleen buddhalainen. Hänen kiinnostuksensa kristinuskoa kohtaan pysyi ulkopuolisen, sivustakatsojan mielenkiintona.

Sitten tuli 17.1.1995 ja raju maanjäristys Kobeen. Yukari joutui näkemään hävityksen ja ahdistuksen ympärillään. Kuoleman pelko hänen sydämessään nousi tietoisuuteen.

Maaliskuun lopussa hän päätti luopua työpaikastaan, koska ei tullut toimeen hoitokodin johtajan kanssa. Juttelimme toukokuussa siitä Osakassa käydessäni. Totesimme, ettemme voi vaatia toisten ihmisten muuttamista, mutta itse ehkä voisimme muuttua selviytyäksemme toisten kanssa paremmin. Pian Suomeen palattuani sain Yukarilta kirjeen: "Olet oikeassa, minun pitäisi muuttua, mutta miten se olisi mahdollista. Minusta tuntuu, että kokosydämisistä yrityksistäni huolimatta en kykene muuttamaan paremmaksi."

Toukokuussa Yukari ja Emi tekivät pikapäätöksen. He tulevat toistamiseen Suomeen, tällä kertaa nähdäkseen Suomen kesän. Kesäkuun 20. päivä heidän koneensa laskeutui Helsinki-Vantaan lentokentälle ja jo matkalla Ryttylään oli keskustelu käynnissä: "Kuule Yukari, vaikka sinä et kykenekään itseäsi muuttamaan, Jeesus Kristus kykenee siihen, hän voi antaa Sinulle aivan uuden elämän."

Illalla 22.6. Yukari ja Emi olivat vetäytyneet jo yöpuulle Ryttylän kartanon vanhan päärakennuksen toisessa kerroksessa. Mutta keskustelu alkoi kulkea jälleen Jeesukseen Kristukseen. Yukari tajusi, että hänelle ei riittäisi enää se, että hän on ulkopuolisena tarkkailijana kiinnostunut kristinuskosta. Hänen on

otettava selkeä kanta Jeesukseen, joko puolesta tai vastaan. Sinä iltana hän teki ratkaisunsa. Hän halusi tulla kristityksi, hän halusi kristillisen kasteen.

Aamulla Emi ja Yukari ilmaantuivat meille kertomaan uutisen ja esittivät pyynnön: "Voisiko Yukari saada kasteen vielä Suomessa ollessaan - aikaahan oli vielä runsas viikko?" Kerroimme, että kasteessa on kysymys myös seurakuntayhteydestä ja että sitä varten tarvittaisiin myös riittävä kasteopetus. Soitimme siksi Yukarin kotia lähellä sijaitsevan Himejin ev.lut. seurakunnan pastori Hironolle ja pyysimme häntä antamaan kasteopetuksen ja kastamaan sitten Yukarin sopivana ajankohtana. Ilomielin hän otti pyynnön vastaan.

Yukari palasi Japaniin ja ensi töikseen soitti kaikille ystävilleen: "Minusta tulee pian kristitty." Kaikki suhtautuivat asiaan ikään kuin Yukari olisi mennyt Suomessa sekaisin. Itse hän ymmärsi kyllä heidän asenteensa, mutta ei voinut sydämensä ilolta olla kertomatta asiaa heille. Kodissa häntä odotti hillitty vastustus. Mutta Jumalan sana alkoi aueta ihmeellisellä tavalla. Kasteopetuksen tunnit hän äänitti kaseteille voidakseen kuunnella niitä uudelleen. Vaikka sydämessä edelleen vanha luonto, lihakin, oli tallella, uusi suhde Herraan osoittautui suuremmaksi. Ilo täytti sydämen.

Lokakuun 29. päivänä Yukari kastettiin Himejin kirkossa. Häneltä tuli iloinen ja kiitollinen viesti asiasta. Nyt hän on jälleen etsimässä paikkaansa työelämässä ja on hyvää vauhtia oppimassa Kristuksen todistajan tehtävää niin läheisilleen kuin kauempana oleville. Hän uskoo, että kärsivällinen rukous on vievä vielä hänen vanhempansakin Herran yhteyteen. (JP)

14.5.1996 Ryttylä

Jeesuksen luo temppeliin tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. Nähdessään hänen tekemänsä ihmeet ja lapset huutamassa temppelissä: "Hoosianna Daavidin pojalle", ylipapit ja kirjanoppineet närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Jeesus vastasi: "Kuulen. Ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?'" (Matt. 21:14-16)

Ajalliset ja iankaikkiset ihmeet

Vaikka maassamme on viime vuosina tapahtunut paljonkin Jumalan parantavaa työtä rukouksen kautta, ei ole aivan tavallista, että joku vuosikymmeniä vuoteeseen sidottu saa nousta kävelemään. Herra ei ole lakannut tekemästä tällaisiakaan ihmeitä, vaikka aina on muistettava, että parantumisihmeet ovat ajallisia luonteeltaan. Tosin Herra viittaa niillä myös siihen lopulliseen terveyteen, jonka hän on luvannut ylönousemusruumiissa jokaiselle omalleen. Sielun pelastus on iankaikkinen ihme, sillä Jeesukselta syntinsä anteeksi saanut ja vanhurskautettu omistaa jo täällä ajassa iankaikkisen elämän, jota ajallinen kuolema ei voi häneltä riistää.

Lean matka Japaniin

Lean äkkilähtö Japaniin tuli siitä, kun saimme helmikuun lopulla puhelun rouva Fusayo Fukuilta Ananista. Tämä 43 -vuotias sairaanhoitaja, jonka olemme tunteneet läheisesti yli 10 vuotta, oli sairastunut ruokatorven syöpään, joka oli levinnyt myös keuhkoihin. Hoitamattomana se olisi vienyt hänet hautaan kuukaudessa. Rouva Fukui on käynyt kirkossa, tehnyt parannusta synneistään, mutta isänsä voimakkaan uususkonnollisen vaikutuksen tähden häntä ei ole vielä kukaan kastettu. Lea päätti toteuttaa Japanin-matkan nyt tässä tilanteessa. Mahdollisuus tuli siksin, että Lea on jälleen joutunut työttömäksi. Perillä Lea tapasi rouva Fukuin, johon solumyrkkyhoidot alkoivat purra. Niinä kolmena viikkona, joina Lea kävi häntä lähes päivittäin sairaalassa katsomassa, hänen kuntonsa silmin nähden koheni. (JP)

11.12.1996 Ryttylä

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, neitseestä syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunnastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt sydämiimme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!" Sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi. Ja jos kerran olet lapsi, olet myös Jumalan perillinen Kristuksen kautta." Gal. 4:4-7

Evankeliumi

Evankeliumin sisällön Paavali tiivistää 1. Kor. 15:3-8 itse asiassa neljään perusasiaan:

1. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.
3. Kristus nousi kuolleista kirjoitusten mukaan.
4. Hän ilmestyi yli 500:lle todistajalle.

Evankeliumi on siis lauseilla ilmaistavissa oleva viesti, jonka kuka tahansa voi joko kuulla korvillaan tai lukea silmillään. Raamattu sanoo tästä evankeliumista, että se on Jumalan voima, suunnattomasti suurempi ja ihmeellisempi voima kuin Jumalan luomistyössä toiminut Jumalan sanan voima. Eräässä mielessä voidaan tietysti sanoa, ettei ole mitään voimattomampaa kuin muutama lause, joille kuka tahansa voi sulkea silmänsä tai korvansa. Tätä evankeliumin näennäistä heikkoutta Jeesus kuvaa vertauksessaan kylväjästä, jossa Jumalan evankeliumin totuuden sana verrataan siemeneen. Siemenessä on kylmä merkillinen elämän voima, mutta se ei pääse vaikuttamaan kuin hyvässä maaperässä. Jos ja kun ihmissydän avautuu evankeliumin sanalle, evankeliumi vaikuttaa hänessä niin, että ihminen pelastuu.

Noihin neljään lauseeseen itseensä ei tietenkään sisälly mitään maagista voimaa sen enempää kuin mihinkään muihinkaan lauseisiin, vaan evankeliumin voima perustuu siihen, että Herra Jeesus Kristus itse on valinnut evankeliumin sanan siksi "ratsukseen", jolla hän itse ratsastaa ihmissydämen portista sisälle. Kristus itse tulee evankeliumin sanassa, sen alla ja sisällä, ja jakaa ihmissydämeen kaiken sen, minkä hän omilla pelastusteoillaan on hankkinut:

Jeesuksen ratsu

Jeesus "siirtää" evankeliumin kautta koko Golgatan työn siunauksen ihmisen sydämeen asti. Hän saa Jeesuksen uhrin tähden synnit anteeksi ja täydellisen lahjavanhurskauden. Jeesus siirtää evankeliumin sanassa myös hautaamisensa ja ylösnousemuksensa siunauksen sanan vastaanottajaan. Iankaikkinen elämä, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa, lahjoitetaan sydämeen, joka avautuu evankeliumille. Evankeliumin sanan välityksellä ihmissydän pääsee osalliseksi myös siitä, että Ylösnoussut Jeesus ilmestyy hänen sydämelleen, hän oppii tuntemaan Herran ihmeellisen läheisyyden ja suuruuden. Ihmisestä tulee Jumalan lapsi.

Koko evankeliumi tarvitaan

Pelastukseen tarvitaan siis evankeliumin kuuleminen ja sen vastaanottaminen. Äärimmäisen tärkeää on, että evankeliumi julistetaan kokonaisuena. Jos siitä otetaan pois jotain, niin kuin usein tänä päivänä Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus korvataan epämääräisellä alkuseurakunnan "ylösnousemususkolla", niin tällainen työstetty evankeliumi on turhaa (1. Kor. 15:2,14,17) ja voimatonta. Samoin sellainen evankeliumi, johon lisätään jotain, ei kykene pelastamaan ketään. Evankeliumin tulee olla koko evankeliumi ja vain evankeliumi, jotta Herra Jeesus voisi Pyhän Henkensä kautta tehdä pelastavaa työtä. Uskovan elämä perustuu jatkuvaan evankeliumin sanasta elämiseen ja siinä pysymiseen. Evankeliumista kiinni pitävä pääsee perille iankaikkiseen elämään, taivaalliseen perintöönsä.

Rouva Fukuin adventtimatka Suomeen

Lean keväinen matka Japaniin hoitamaan syöpään sairastunutta Fusayo Fukuita (43) sai yllättävän jatkon, kun marraskuun alussa rouva soitti ja pyysi saada tulla käymään Suomessa aikuisen tyttärensä (23) ja nuorimman lapsensa (10) kanssa.

Olimme aika huolissamme hänen selviytymisestään matkan rasituksista, sillä kurkkusyövän vuoksi hän ei ollut kyennyt syömään enää pariin kuukauteen. Tullessaan hän oli laihtunut 30 kg:n painoiseksi ja hänen kipunsa olivat niin kovat, että kipulääkkeiden vaikutuksen lakatessa hänen olonsa käy sietämättömän vaikeaksi. Mutta koska tiesimme, että kysymys oli hänen suuresta unelmastaan ja toisaalta, koska tiesimme, että häntä ei oltu vielä kastettu, toivotimme hänet tervetulleeksi.

Jossakin määrin epäilimme hänen mahdollisuuksiaan tulla, mutta käsittämättömällä tahdonvoimalla kipulääkkeiden varassa hän lähti matkaan, vaikka hänen voimansa eivät riittäneet kerrallaan kuin muutaman askeleen ottamiseen. Samalla esitimme useaan suuntaan esirukouspyyntöä, että hänet voitaisiin kastaa tämän matkan aikana. Jumala vastasi rukouksiimme niin, että hänet kastettiin 3.12. muutaman entisen japaninlähetin ja kahden lapsensa läsnä ollessa meillä kotona. Inhimillisin mittapuun aika taivaallisen joulun alkaa on rouva Fukuita lähellä.

Ennen paluutaan Japaniin rouva Fukui jakoi tuntojaan:

"Vaikka Suomi on häkellyttävän pimeä ja vaikka itselleni pimeyden kestäminen on aina ollut vaikeaa, täällä ihmiset ovat ihmehen lämpöisiä. Täällä on ollut niin hyvä olla, että voisin hyvin jäädä tänne kuolemaan, ellei mieheni odottaisi minua kotona."

Juttelimme paljon taivaan ihanuudesta, siitä Jumalan vanhurskauden valtakunnasta, missä saamme katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta Kristusta. Rouva Fukui on tehnyt valmistelunsa taivasmatkaa varten. Kysymykseeni kannattiko näin raskaalle matkalla niin vähäisin voimin tulla, viitaten kasteeseensa, jossa hänet liitettiin Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemiseen, hän vastasi:

"Tätä varten ovat olleet viimeiset 10 vuotta elämässäni! Jumala on johdattanut minut tänne."

Rouva Fukuin tie

Jumalan valtakunnan lähestyminen hänen elämäänsä alkoi oikeastaan jo noin 20 vuotta sitten. Silloin hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin. Nuorena sairaanhoitajana Ananin keskussairaалassa hän joutui näkemään ilmiön, joka tuntui hänestä uskomattomalta. Ananin luterilaisen seurakunnan rouva Okahisan 38 vuotias mies oli juuri kuollut syöpään. Normaalisti kuolemantapauksen yhteydessä omaiset itkevät, mutta siinä potilashuoneessa vainajan ympärillä veisattiin kiitosvirsiä vielä toista tuntia potilaan poisnukkumisen jälkeenkin. Leskikin näytti käsittämättömän onnelliselta, sillä hänen miehensä oli vasta viikkoa aikaisemmin löytänyt elävän uskon Jeesukseen, saanut syntinsä anteeksi ja levon sydämelleen. Sairaanhoitajatar Fukui ei voinut olla näkemättä sitä suurta eroa, mikä oli uskovan kristityn ja buddhalaisen ajallisen kuoleman välillä.

Seuraavan kerran rouva Fukui törmäsi kristittyihin 12 vuotta sitten, kun hän joutui hoitamaan perheemme silloin 6-vuotiaista poikaa pikku leikkauksen jälkeen. Lea oli japanilaiseen tapaan kaiken aikaa potilaan vierellä ja sai monta tilaisuutta jutella tämän silloin jo kolmen lapsen äidin, rouva Fukuin kanssa. Noista muutamista päivistä kehkeytyi luja ystävyys hänen perheensä ja meidän perheemme välille.

Rouva Fukui alkoi ensin käydä ruokapiirissä kotonamme ja sitten kun hänen neljäs, nyt 10 -vuotias, lapsensa syntyi, hänelle tuli tilaisuus alkaa käydä kirkossa säännöllisemminkin. Sanan nälkä kasvoi ja kasvoi. Usein hän saattoi yötoista päästyään käydä hakemansa vauvansa kotoaan ja tulla heti kirkolle opiskelemaan Jumalan sanaa. Väsymys ei ollut este, kun sydän janosi Elämän Leipää.

Noihin aikoihin hän alkoi ymmärtää, mistä synnissä on kysymys ja usein hän ripissä kertoi sydämensä taakat ja sai kuulla evankeliumin sanan: "Jeesuksen Golgatan ristillä vuodatetun uhriveren tähden ja hänen ylösnousemisen tähden saat kaikki syntisi anteeksi." Parannuksessa hän kääntyi näin Herran puoleen ja sai omistaa Jumalan rauhan. Usko Jeesukseen syntyi hänen sydämeensä.

hänen isänsä, erään japanilaisen uususkonnon innokas kannattaja ja paikallinen kirjallisuuden levittäjä, samoin kuin hänen veljensä näkivät rouva Fukuissa tapahtuneen muutoksen ja alkoivat käydä kirkolla. Isä tuli juttelemaan kaikenlaisia uskontoon liittyviä asioita ja veli opiskelemaan englannin kieltä ja Raamattua. Rouva Fukuin mieskin kiinnostui asioista ja kävi jonkin aikaa erittäin innokkaasti kirkossa Jukka Kallioisen antamassa Raamattu-opetuksessa.

Sielujen Murhaaja ei ole valmis liian helpolla luopumaan seuraajistaan. Hänelle tuli kiire. Mies saatiin ensin pelästymään omaa uskonnollista innostumistaan ja sen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia työpaikalla. Niin kirkossa käynti sai jäädä. Isä taas sai tyttärensä käymään oman uskontonsa vaikutusvaltaisen opettajan puheille, joka neuvoi häntä:

"Kristityt ja me Oomoto-uskonnon palvelijat uskomme samaan Jumalaan. Voit aivan rauhassa uskoa Jeesukseen, mekin kunnioitamme häntä, mutta älä nyt kuitenkaan kristillistä kastetta ota. Se ei ole tarpeen, uskosi Jumalaan riittää."

Rouva ei halunnut nousta isänsä ja miehensä tahtoa vastaan ja niin jo pitkälle suunniteltu kaste jäi joksikin aikaa häneltä saamatta. Mutta usko Jeesukseen ei hänen sydämestään sammunut.

Viime helmikuussa saimme sitten puhelun Japanista. Kirkkaalla ja valoisalla äänellä rouva Fukui kertoi, että hänessä oli todettu pitkälle kehittynyt syöpä, joka hoitamattomana johtaisi kuukaudessa kuolemaan. Lea lähti siltä istumalta hankkimaan lentoliput Japaniin ja lähti häntä kuukauden päviksi hoitamaan.

Alussa koko perhe oli niin shokissa kuulemastaan, että itki ja valitti hänen ympärillään. Itse asiassa sairaan rouvan tehtävänä oli lohduttaa perheen jäseniä kertomalla, millaiseen ihanaan taivaalliseen valtakuntaan hän pian pääsisi. Solumyrkyt tehosivat sen verran, että ollaan jo loppuvuodessa.

Maanantaina 2.12. kysyin häneltä:

"Tiedätkö minkä lahjan haluaisin Sinulle antaa?"

hän vastasi:

"Kyllä tiedän, olen tiennyt sen jo 10 vuotta. Sinä haluaisit kistaa minut."

Seuraavana päivänä hän sanoi:

"Voisinko minä ihan tällaisenani saada kasteen?"

Kun tiesin hänen vilpittömän parannuksen tekemisensä ja aidon uskonsa Jeesukseen, vastasin:

"Juuri sellaisenasi saat käydä Jumalan armoliittoon."

Ennen lähtöä paluumatkalle, joka osoittautui odotettuakin hankalammaksi, kun Japanin päässä oli raju talvimyrsky hän totesi:

"Nyt tuntuu siltä, että tänä jouluna voisin todella iloita, riemuita ja juhlia. *Iesusama ga umarete, hontoo ni omedetoo gozaimasu.*" Jeesus on syntynyt, olemme todella onniteltavia sen tähden.

Kaksi viikkoa hän sai vielä odotella pääsyä kirkkauteen. Suuri rauha sydämessään hän nukkui pois Herran luo. (JP)

12.12.1997 Ryttylä

Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.

Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme.

hän oli täynnä armoa ja totuutta.

Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.

Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut. Joh. 1:1,14,18

Jouluodotukset

Jouluun kohdistuu monenlaisia odotuksia. Niitä kuvaavat muun muassa sellaiset sanat kuin joulurauha, jouluidylli, jouluilo, joulumieli, joulutunnelma, lapsuuden joulu, valkea joulu, jouluvalot, kirkkaat joulukynttilät, lasten laulu, lahjat, joulukoristeet, jouluherkut, perheyhteys, joululaulut ja leikit.

Tämän päivän suomalainen on valmis maksamaan varsin paljon "oikean" joulun löytämisestä. Perinteisen joulun sijasta monet etsivät vaihtoehtoisia tapoja viettää joulunsa. Mutta tavoite lienee sama. Ihmiset haluaisivat kokea jotain aitoa iloa ja sisäistä lepoa, joka jollain tavalla sisältää mystisen, salaperäisen luonteen.

Joulupukit ja tontut ja muu niin kaupallinen kuin pakanallinen krääsä on sitten lisätty "kristillisen" kiilto-kuvajoulun oheen, jotta joulutunnelmaan jotenkin päästäisiin stressaavien valmistelujen ja kiireen jälkeeseen. Mutta joulu joulun jälkeen tunnelma latistuu, yksinäisyys kärjistyy, joulumielen sijaan hiipii kateus toisten saamista paremmista lahjoista tai pettymys siitä, että jouluilo kulki jälleen ohi, lepo ja virkistys jäi löytymättä.

Siksi saattaa olla paikallaan suorittaa vertailu alkuperäisen joulun ja tämän päivän jouluidyllin välillä. Jälkimmäistä voisi syystä nimittää myös virtuaalijouluksi eli keinojouluksi.

Virtuaalijoulu

☆ Seimiasetelma komean kirkon alttarin tuntumassa.

☆ Ihmiset tervehtivät toisiaan ystävällisesti ja huolehtivat heikoimmista, käyvät sairaaloissa tervehdyksillä ja antavat pennosensa joulukeräyksiin, sikäli kuin ei tullut liikaa lisäveroja.

☆ Vauvoista ja vastasyntyneistä puhutaan kuin "joulun lapsesta".

☆ Lahjapaketin avaavan lapsen katseesta etsitään seimen lapsen kasvoja.

☆ Pyhän perheen ihmeellinen jouluilo ja joulurauha.

☆ Joululahjakasat kuusen alla tai käärepaperien rapina aattona.

☆ Kirkkaat joululaulut, joissa laulajat samaistuvat Jumalalle kunniaa veisaaviin enkeleihin.

☆ Jouluevankeliumikin jossain vielä luetaan: "Älkää peljätkö!" Pakollinen kuvio, niin tarvitsemmehan me toki terapioita pelkoihimme, mutta varsinaisesti meillähän ei ole mitään aihetta pelkoon.

☆ Jouluna aikuistenkin on tultava lapsiksi, löydettävä itsessään asuva lapsi, voidakseen löytää jouluilon. Arjessahan se ei voi olla mahdollista, koska on elettävä aikuisen elämää.

Todellinen joul

☆ Kylmä luolatalli, jossa eläinten haju ei mieltä ylennä.

☆ Ihmiset tungeksivat kaduilla roomalaisen vallan liikkeelle määrääminä ja tappelevat majapaikoista, kun oli pakko mennä kirjoittautumaan veroluetteloon. Jokainen tietää, että verotaakkaa tulisi kovenemaan. Jolla on eniten rahaa, saa parhaat huoneet. Köyhälle ei armoa suoda, vaikka jokainen näkee, että tuonkin naisen synnytys on käsillä milloin tahansa.

☆ Ilmestyskirja 12:2 kertoo Marian synnytyksestä: "hän oli raskaana ja huusi synnytyksivuissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää." Synnytyksestä lähtien Jeesuksen tie oli kärsimysten taival aina Golgatalle asti.

☆ Betlehemin lasten raaka murhaaminen ja äitien lohduon itku.

☆ Henkensä edestä pakeneva pakolaisperhe.

☆ Jeesus saa lahjoja: kulta, suitsuketta ja mirhaa. Kulta on kuninkaan merkki, suitsuke ylipapin ja mirha - palsamointiin käytetty voide - kertoi Uhrikaritsasta, joka antoi henkensä pelastaakseen kansansa. Niillä pakolaisperhe selvisi Egyptissä, jossa heitä kohtasi halveksunta ja syrjintä, niin kuin tänään pakolaisia Suomessa.

☆ Paimenet kokevat verta hyydyttävää kauhua, kun Herran kirkkaus ilmestyy ja paljastaa heidän elämänsä ja sydämensä saastaisuuden: "Voi meitä! Me hukumme". Syntinsä vuoksi kauhistuneille enkelin uutinen ei ole niinkään rauhoittava sana: "Älkää peljätkö!" vaan sen ihmeellinen syy: "Teille on syntynyt Vapahtaja". Siksi oli riennettävä sen seimessä makaavan Uhrikaritsan luo, joka ottaisi kantaakseen Jerusalemin temppelin uhrilampaita kaitsevien miesten todellisen pahuuden ja synnin. Jeesuksen luona he löysivät ilon, vaikka olosuhteissa mikään ei muuttunut. Vain Jeesuksen uhrin tähden syntinsä anteeksi saneet pelastuvat taivaan kirkkauteen.

☆ Korkeimman ja syvimmän oppineisuuden edustajat tulevat ja kumartavat lapsen eteen, tunnustaen sen, että he eivät syvimmillä tieteellisellä tiedollaan voi löytää elämäänsä synnin ja kuoleman vallasta vapauttavaa Kuningasta. Jumalan ihme, Kristus, on suunnattomasti enemmän, kuin mitä viisain aikuisuus voi löytää. He tiesivät, että ilman Jumalan antamaa johdatusta tähden kautta, he eivät olisi voineet löytää tietä Pelastajakuninkaan luo.

Ulkoisen ei tehoa sisäiseen

Miksi jouluaselepojen ja joulurauhan julistustenkin jälkeen kuulat lentävät, terävät sanat haavoittavat sydämiä? Miksi virtuaalijoulu ei tehoa? Siksi, että se on useimmiten vain yritystä ulkoisella vaikuttaa sisäiseen. Jos se olisi sisäisen todellisuuden aitoa ilmaisua, siinä ei olisi sinänsä mitään pahaa. Mutta jos ja kun se niin kovin usein on yritystä ulkoisin keinoin muuttaa edes hetkeksi sisäistä rauhottomuutta ja erämaata, se on vain petosta.

Todellisen joulun ulkoiset puitteet olivat karuakin karummat. Jumala tuli synnin ja pimeyden keskelle. Pimeys ja kuoleman varjo sitoivat ihmisten sydämet. Mutta löytyi niitä, joille joulun salaisuus aukeni.

Kaikkeuden Luoja, jonka suuruus ja kirkkaus ylittää kaiken meidän käsityskykymme, lähetti oman Poikansa - iankaikkisesti Isän luona ja Isän kanssa yhtä olevan Sanansa - maan päälle. Kristus asui nyt ihmisten pimeyden keskellä, mutta ei heidän pimeydessään vaan heille kirkastamassa Isän sydäntä. Jeesus tuli pelastamaan ihmiset Jumalan yhteyteen.

Sydämen joul

Ulkoisten olojen muuttumatta mitenkään todellinen joul, sydämen ilo ja vapaus ja rauha, koitti niille, jotka saatuaan Herran ilmoituksen joko sanana tai tähden viestinä ottivat se vastaan. He olivat sille kuuliaisia menemällä Jeesuksen luo. He saivat sydämiinsä joulun. Maria mietiskelemällä oman Poikansa ihmettä. Paimenet syntiensä anteeksi saamisessa. Joosef siinä, että Herra huolehti Jeesuksen turvallisuudesta. Tietäjät siinä, että he saattoivat kumartaa sitä ihmettä, joka vastasi heidän varsinaisiin kysymyksiinsä. Niihin tiedolla ja tieteellä ei ollut vastausta.

Joul on sitä, että Jeesus pääsee sinun sydämeesi. Hän saa hallita sinua omalla armollaan ja totuudellaan. Hän saa kulkea sinun elämäsi Oppaana kaikissa olissa ja Ylösnousseena silloin, kuin joudut riisumaan tämän ajallisen ruumiin vaihtaaksesi sen kirkastettuun ylösnousemusruumiiseen. Tulee kyllä lo-

pulta se joulu, jossa kaikki ulkoinenkin on sopusoinnussa sisäisen rauhan ja ilon kanssa. Siihen saamme suuntautua. Saadaksesi joulun tänään ja iankaikkisen joulun ota vastaan Jeesus, Sana, ja seuraa hänen sanaansa!

Kuulumisia

Lean työ Lähetyskeskuksen oppilaiden lastenhoitajana katkesi kuin kanan lento vammaan, jonka aiheutti "perunarutto". Lähetyskeskuksen pelto antoi hyvän perunasadon, joka oli hyvässä tallessa perunakellarissa. Mutta sitten iski rutto. Lea päätti pelastaa tartuntaa saamattomia perunoita nostamalla niitä isossa laatikossa ylemmäs hyllylle. Vasta kolmannella yrittämällä painava laatikko löysi tiensä hyllylle. Mutta seuraukset olivat sen mukaiset: varsin paha vamma kahden selkänikaman kohdalla. Kivulla odoteltiin hiukan toista kuukautta leikkausta, jonka tarve oli ilmeinen, kun vasen jalka ei enää pitänyt hermojen jäätyä kovaan puristukseen. Leikkauksen jälkeen oli sairaalomaa 2-3 kuukautta. Leikkaus onnistui hyvin, vaikka hermojen entiselleen palautumiseen saattaakin kulua pitkään. (JP)

8.12.1998 Ryttylä

"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Luuk. 2:10-12

Jouluaatto ja joulupäivä

Ensimmäisenä jouluna Jeesus syntyi maailmaan Pelastajaksi. Omassa joulussamme on kysymys siitä, että Jeesus syntyy meidän sydämeemme. On suurta juhlaa, kun Herra asettuu asumaan meihin ja meidät liitetään uuteen pelastettujen sukuun.

Jouluaatto on Adamin ja Eevan nimipäivä. Se puhuu luomisesta alkaneesta ihmissuvusta, joka lankesi syntiin. Jouluaatto muistuttaa siksi siitä, että synnin alle syntynyt ja pimeydessä haparoiva ihmissuku ei voi periä Jumalan valtakuntaa. Tarvitaan pelastuksen joulu.

Joulupäivä on Jeesuksen syntymä päivä. Hänestä alkoi aivan uusi pelastettujen ihmissuku. Jeesus on esikoinen, uuden ihmissuvun Kantaisä. Luonnollinen syntymä liittää meidät langenneeseen ihmissukuun. Jeesuksen syntyminen sydämiimme siirtää meidät pelastettujen sukuun. Joulu on siksi uudestisyntymisen juhla.

Japanilaisissa seurakunnissa kastejuhlat pyritään ajoittamaan joko jouluun tai pääsiäiseen. Pääsiäiseen siksi, että kasteen sisältö on Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman ja ylösnousemuksen tosiasia. Jouluun siksi, että uskomalla kasteensa sisällön ihminen syntyy uudesti. Jeesus itse tulee hänen sydämeensä asumaan. Uudestisyntyminen on henkilökohtainen joulumme.

Tallista valtaistuinsali

Jeesuksen tulo sydämeen ei välttämättä ole sen julkisempi tapahtuma kuin Jeesuksen syntymä talliin. Sitä oli todistamassa Joosefin ja Marian lisäksi vain muutama työjuhta. Mutta kun Jeesus on tullut asumaan sydämeen, hän itse alkaa muuttaa likaisen tallin kaltaista sydäntä Taivaan Kuninkaan valtaistuimeksi. Jeesus käy puhdistamaan sitä totuuden Sanalla ja alkaa rakkaudellaan hallita ihmistä sydämes-tä käsin. Jeesuksen syntymän vaikutus ei jää ihmiselämässä salatuksi. Se alkaa näkyä myös muille ilon, rauhan ja rakkauden hedelmänä.

Paimenten joulu

Paimenten joulussa ja meidän henkilökohtaisessa joulussamme on kysymys aivan samasta Jeesuksesta. Jouluevankeliumi kertoo meille, millaisena tänäänkin Jeesus tulee ihmisen sydämiin.. Vaikka Betlehemin paimenet odottivatkin pelastajaa, he joutuivat sanoin kuvaamattoman pelon ja kauhun valtaan, kun Jumalan enkeli ilmestyi ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko ei johtunut vain tilanteen yllättävyydestä vaan ennen kaikkea siitä, että Herran kirkkaudessa heille paljastui järkyttävällä tavalla heidän sisäinen likansa ja pahuutensa, ylpeys, viha, kateus, himot, katkeruus, itsekkyyys ja kaikkinaisen syntisyys. Herran kirkkauden näkeminen tekee ihmisestä syntisen.

Jeesuksen tulo sydämeen ei tapahdu ilman tuskallista totuuden kohtaamista. Siksi joulua edeltävään adventtiin kuului vanhastaan paasto ja itsensä tutkistelu Jumalan sanan valossa. Ihmisen on pakko Jumalan kasvojen edessä myöntää oma pahuutensa ja kyvyttömyytensä auttaa ja pelastaa itseään. Jeesus ei pääse syntymään sydämeen, joka on itsერიitoinen ja josta Jeesus torjutaan pois. Jeesus ei päässyt majataloon vain talliin.

Mutta enkelillä on meille suunnaton riemuviesti:

"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." (Luuk. 2:10-12)

Paimenet päättivät kiireesti lähteä sinne, mihin heidän saamansa Jumalan ilmoitus viittasi. He toimivat Herralta saamiensa ohjeiden mukaisesti. He menivät Betlehemiin ja löysivät Vapahtajan. Kedolla he olivat nähneet Herran kirkkauden, tallista he löysivät pienokaisen, jota voi arinkin ihminen lähestyä pelkäämättä. He saivat kumartaa oman Vapahtajansa seimen äärellä. Nuo temppelein uhrilampaita paimentaneet miehet löysivät Uhrikaritsan, joka oli kantava heidänkin syntinsä Golgatan ristille ja valmistava heille iankaikkisen elämän riemun. Jeesuksen kohtaaminen antoi heille sellaisen ilon, että he eivät voineet olla kertomatta siitä muille. Heidän pelkonsa vaihtui anteeksiantamuksen riemuun ja Jumalan armon ylistykseen.

Syntinen voi lähestyä tänäänkin Jeesusta niin kuin aikuinen voi lähestyä pientä vauvaa. Herran luokse voi syntisinkin käydä turvallisesti. Hänen luokseen on tänäänkin avoin pääsy. Käy hänen eteensä, kumarru ja tunnusta hänet Herraksesi ja Kuninkaaksesi. Kun niin teet, hän osoittautuu koko maailman-kaikkeutta hallitsevaksi Herraksi, kaikkivaltiaaksi ja kaikkietäväksi. Seimen Lapsen kohtamisessa paimenille alkoi aueta se ihmeellinen viesti, joka sisältyi enkelikuoron ylistykseen.

Kunnia Jumalalle

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto"

Syntisen pelastaa yksin Vapahtajamme Jeesus. Siksi pelastuksessa Jumala saa kaiken kiitoksen ja kunnian. Ihmisen kunnia on tehdä suuria ja tulla suureksi toisten ihmisten edessä, mutta Jumalan kunnia on siinä, että Ääretön tulee pieneksi ja astuu maan alimpiin paikkoihin asti. Jumalan kunnia oli korkeimmillaan Jeesuksen alentumisessa ihmiseksi.

Pelastuksessasi et ikinä voi saada mitään kunniaa itsellesi. Siitä saa kunnian **yksin** Jumala ja Vapahtajamme Jeesus. Hän on tehnyt kaiken sinua varten. Samalla on ihanaa, että Jumala on sitonut oman kunniansa juuri meidän pelastukseemme. Yhtä vähän kuin hän voi luopua omasta kunniastaan, yhtä vähän hän voi luopua meidän pelastamisestamme synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta iankaikkiseen elämään.

Maassa rauha

Todellista rauhaa ei maan päälle kykene aikaansaamaan kukaan muu kuin Jeesus Kristus. Hän teki sen Golgatan ristillä purkamalla vihollisuuden Jumalan ja ihmisten väliltä. Ristin tähden hän antaa nyt syntimme anteeksi ja omaantuntoomme rauhan. Pyhässä Hengessä hän antaa omilleen rauhan tekijän viran, jota toimitetaan julistamalla rauhan evankeliumia. Hän tuo lopullisen rauhan maan päälle, kun hän tulee kirkkaudessaan takaisin. Enkelien ylistys sisältää siis profetian siitä, että tulee päivä, jona kaikkialla maailmassa Jumala saa kunnian ja koko maa on oleva täynnä hänen rauhaansa.

Jumalan hyvä tahto

Jumalalla on hyvä tahto syntistä kohtaan. Hänelle on armon ajatuksen sinua kohtaan. Hän haluaa jakaa taivaallista rauhaansa juuri sinulle, sillä hän on valinnut sinut. Usko Vapahtajaan ei vähennä luonnollista iloa vaan syventää sitä ja vie puhtaaseen, vapautuneeseen iloon, joka kumpuaa kiitollisuudesta ihmeellistä Jumalaa kohtaan.

Todeksi eletty joulu

Joulun lahja on Jeesuksen sinua varten valmistama pelastus. Lahja toimitetaan sinulle käärittynä evan-

keliumin sanaan. Lahja tulee ottaa myös vastaan. Joulu tulee elää todeksi. Anna kiitos ja kunnia Jumalalle siitä, että Jeesus on ainoa toivosi. Ota hänet vastaan sydämeesi asti. Opettele kertomaan Isälle, kuinka hyvä hän on sinua kohtaan Jeesuksessa. Etsi rauhaa omaan sydämeesi syntien anteeksiantamuksesta, antamalla muille anteeksi ja julistamalla rauhan evankeliumia levottoman maailman keskellä. Seuraa Jumalan hyvää tahtoa. Etsi paimenten tavoin Jeesusta. Löydettyäsi hänet, seuraa häntä ja osoita Jeesuksen mielenlaatua kärsiville. Joulu on lähelläsi. Se on yhtä lähellä kuin evankeliumin sana. Avaa tänä jouluna sydämesi enkelien julistamalle ilosanomalle:
"Sinullekin on syntynyt Vapahtaja!" (JP)

18.3.1999 Ryttylä

"Ihmisen Poika annetaan syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulitaan, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös." Luuk 24:7

Ristin äärellä (Joh. 19:23-30)

Ristin juurella oli kaksi ryhmää, sotilaita ja Herran ystäviä. Sotilaat pelasivat Jeesuksen vaatteista. Viitta jaettiin tasan kullekin neljälle sotilaalle, mutta paitaa ei voitu jakaa mielekkäästi, koska kotitekoisena, tavallisen kansan vaatteena, siinä ei ollut saumoja vaan se oli ylhäältä alas asti neulottu yhtenäinen vaatekappale. Ei liene epäilystä, että Jeesuksen äidin Marian kädet olivat sen rakkaudella valmistaneet. Roomalaiset eivät olleet tottuneet sellaisiin vaatteisiin. He eivät lähteneet repimään sitä, vaan heittivät siitä arpaa.

Johannes lisää siihen:

"Näin tämä kirjoitus kävi toteen: 'He jakoivat keskenään minun viittani ja heittivät vaatteestani arpaa'."

Tällä Johannes halusi jälleen korostaa, että ihmisten yksinkertaiset toimenpiteetkin määräytyvät taivaan päämääristä käsin. Johanneksen lainaama kohta on psalmissa 22. Saman psalmin alkujaetta Jeesus lainaa hetken kuluttua, vaikka Johannes ei sitä kerrokaan:

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Luulen, että ristin tapahtumien päätyttyä Johannes meni kotiinsa ja luki tuon psalmin ja tuli siihen lopputulokseen, että psalmi on syvimmitään ennustus Messiaan kärsimyksistä. Sieltä löytyvät sanat:

"He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa." (Ps. 22:19)

Johannes näki jotain sateenkaaren loistosta tragedian pimeydessä.

Sotilaiden lisäksi ristin juurella oli neljä naista ja yksi mies. Maria, Jeesuksen äiti, Salome hänen sisarensa, Kleopaan vaimo Maria ja Maria Magdaleena, olivat lähellä ristiä. Lisäksi evankeliumin kirjoittaja seiso siellä.

Katso poikasi - katso äitisi

Sitten tapahtui jotain hyvin kaunista. Jeesuksen silmät - keskellä hirvittävää ruumiillista tuskaa ja Jumalan pyhän vihan tulen tuskan alkaessa lähestyä hänen sieluaan - osuivat hänen äitiinsä, joka seiso lähellä Johannesta.

Silmät osuivat kasvoihin, joita ne olivat ensimmäiseksi maailmaan tullessaan saaneet katsella. Miekka oli kulkemassa Marian sydämen läpi. Herra tiesi sen ja sanoi äidilleen:

"Vaimo, katso, poikasi!"

Sitten silmät siirtyivät nopeasti Johannekseen:

"Katso, äitisi!"

Kaiken sen mittaamattoman tuskan keskellä, jossa Jumalan laupeus oli lunastamassa ihmiskuntaa ja osoittamassa iankaikkista armoa, Jeesuksen sydän ajatteli äitiään ja huolehti hänen ajallisen elämänsä lopputaipaleesta. Kun yritämme katsella ristin salaisuutta, sen käsittämättömyys jättää meidät avuttomiksi. Mutta kun katselemme, näemme, että Golgatan Kristus, iankaikkisen armon salaisuus, näki inhimillisen surun, huolehti ja antoi apunsa.

"Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa."

Kuinka kauan Maria eli Johanneksen kodissa? Kaikenlaisia perimätietoja asiasta liikkuu. Yksi sanoo, että hän pysyi Jerusalemissa, kunnes hän kuoli 59 -vuotiaana. Toinen väittää, että Johannes otti Marian mukaansa, kun hän siirtyi Efesokseen.

Pimeys ja voitto

Sitten tulemme ristin ihmeen ytimeen. Johannes sanoo: "... tämän jälkeen..." Kuinka paljon myöhemmin? Ehkä noin kuusi tuntia myöhemmin, sillä sanat Marialle Jeesus lausui todennäköisesti heti ristiin-naulitsemisen jälkeen. Johannes ei kerro mitään noista tunteista, joita muut evankelistat kuvaavat tarkemmin. Johannes vie meidät pimeyden ja tuskan läpi suoraan voiton hetkeen:

"Kun Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty, hän sanoi tämän jälkeen, että kirjoitus kävisi toteen:"

Mitä Jeesus tiesi? Sen, että "kaikki oli täytetty". Jeesus ei sanonut "minun on jano", ennen kuin hän tiesi, että kaikki oli tehty loppuun asti, kaikki suoritettavaksi annettu suoritettu. Vasta sitten hän ilmaisi ensimmäisen ja ainoan ilmaisun fyysiselle tuskalleen koko pitkän tapahtumasarjan aikana ruoskimisista lähtien ristin jatkuviin hirveisiin kipuihin asti. Vasta sitten hän sanoi: *"Minun on jano."*

Ruumiilliset tuskat olivat niin mitättömiä sielun ja hengen tuskan rinnalla, kun Isä hylkäsi Poikansa pyhän vihansa tuleen, että on kuin Jeesus ei olisi edes huomannut ruumiillista tuskaansa, ennen kuin vasta sielun ja hengen tuska oli kokonaan ohi, kaikki se mitä varten hän oli ristille mennyt loppuun suoritettu.

"Siellä oli astia täynnä hapanviiniä. He täyttivät sienen hapanviinillä, panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen Jeesus suun eteen."

Jeesus otti sitä. Alussa he olivat tarjonneet hänelle viiniä, johon oli lisätty huumaavaa ainetta, mutta hän kieltäytyi kaikesta, mikä olisi vähentänyt hänen ruumiillista tuskaansa. Mutta nyt kun hän tiesi, että kaikki oli suoritettu loppuun, hän ilmaisi janonsa ja otti vastaan hapanviiniä.

"Otettuaan hapanviiniä Jeesus sanoi: 'Se on täytetty'."

Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty jo ennen kuin hän sanoi: "Minun on jano." On kuin Jeesus olisi tarvinnut tuon juoman jaksakseen huutaa voitonhuutonsa: *"Se on täytetty"*

Jeesus huusi tuon lauseen kovalla äänellä. Ääni ei ollut Hävinneen vaan Voittajan. *"Se on täytetty."* Kreikan sana tarkoittaa enemmän kuin vain sitä, että jokin on loppunut. Se tarkoittaa sitä, että jokin asia on saatettu päätökseen, täyttymykseen. Kaikki se, minkä vuoksi hän oli ristille mennyt, oli saavutettu ja suoritettu loppuun.

Olemme suunnattoman salaisuuden meren äärellä. Voimme vain seisoa, kuunnella ja katsella, miten myrsky ja tuuli pyyhkivät sen yli. Mutta sen me tiedämme Johanneksen sanojen perusteella, että se kuolema, jolla Jeesus lunasti meidät ei ollut hänen fyysinen kuolemansa. Se oli välttämätön tie ruumiilliseen ylösnousemukseen. Mutta se kuolema, jolla Jeesus kuoli meidän syntiemme rangaistuksen pois, tapahtui Jumalaan pyhän vihan tulen polttaessa hänen sieluaan, Jumalan hylkäämänä olemisen syvyyksissä. Sen hän kärsi täysin läpi hänen ruumiinsa vielä eläessä ristin tuskissa. Ristin salaisuus ja kirkkaus on jotain niin syvää ja suurta, että se häikäisee katselijansa.

Kaikki oli täytetty, suoritettu loppuun, saatettu päätökseen. Helvetin tuskat olivat syöksyneet hänen ylle. Pimeyden raivo ja tuli oli myrskynnyt yli Jeesus sielun. Mutta nyt Jumalan kaikki päämäärät oli saavutettu. Myrskyn raivon oli pakko tyyntyä. Sovitustyö koko ihmiskuntaa varten oli valmis. Vasta voiton jälkeen hän pyysi juotavaa ja julisti suurella huudolla voittonsa maailmalle: *"Se on täytetty!"*

Antoi henkensä

Sitten viimeinen toimenpide: *"Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä."*

Ei siis viimeinen tapahtuma, vaan viimeinen toimenpide, jossa Jeesus toimi aktiivisena Tekijänä. "hän antoi henkensä." Silmät sulkeutuvat, lihaksista katoaa voima ja ihmiset sanovat: "Hän kuoli." Niin kyllä inhimillisellä tasolla. Temppele on hajotettu. He saivat tuhotuksi hänen ruumiinsa temppelein. Mutta jumalallisella tasolla, ennen kuin ihmisten pahuuden täyttymys tuli, hän oli suorittanut loppuun maailman luonastustehtävänsä. Siksi Johannes sanoo: *"Hän antoi (luovutti) henkensä."*

Yksikään evankelista ei sano, että Jeesus olisi kuollut. Matteus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Markus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Luukas sanoo: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."* Johannes sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Kysymys oli Jeesus teosta, toimenpiteestä. Meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä hän itse oli sanonut, kun hänen vihollisensa piirittivät häntä:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisın sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (Joh. 10:17-18)

Niin, he olivat tuhonneet kauniin, pyhän temppelin. He olivat tehneet sen, mihin he viimeisiltään kykenivät. Synti ei kykene tekemään mitään pahempaa. Mutta se kuolema, joka sovitti ja lunasti ihmiskunnan, sinut ja minut, oli jo ohi ennen kuin Jeesuksen fyysinen kuolema tapahtui. (JP)

25.5.1999 Ryttylä

Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." Apt. 10:42-43

Sanoman sisältö

Yllä oleva lainaus Pietarin puheesta Korneliuksen kodissa muodostaa yhden Uuden testamentin useasta lähetyskäskestä. Muissa korostetaan sanan viemistä kaikille kansoille aina maan ääriin asti, kastetta ja opetusta lähetystyön välineinä ja Jeesuksen lupausta olla kaikkivaltiaana omiensa kanssa heidän täyttäessään lähetystehtäväänsä. Tässä Pietarin lainaamassa on kysymys julistettavan sanoman sisällöstä.

Juuri edellä Pietari oli julistanut Korneliuksen kotiin kokoontuneille evankeliumin siitä, että Kristus kuoli meidän syntiemme tähden, haudattiin ja nousi kolmantena päivänä kuolleista ja ilmestyi Herran valitsemille todistajille. Tällä evankeliumilla oli silloin ja on yhä voima pelastaa ihmisiä, siirtää heidät kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Tuon julistetun evankeliumin voimasta Kornelius ja koko kokoontunut kuulijajoukko tuli uskoon, he saivat syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan.

Evankeliumin pelastava voima ei ole julistajan kyvyistä kiinni. Siinä on kysymys Herran omasta työstä, joka kykenee murtamaan kovimmankin kallion. Herra itse "ratsastaa" evankeliumin sanassa, sanan alla ja sanan kautta ihmissydämeen ja sijoittaa sinne koko evankeliumin sisällön: ristin uhrin tähden syntien anteeksiantamuksen ja lahjavanhurskauden, ylösnousemuselämän ja Herran näkemisen uskon silmillä. Evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evankeliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Jeesus on Tuomari

Herra käski meitä julistaa kahta asiaa. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan hän on jo nyt elävien Tuomari. Halusivat ihmiset kuulla tai eivät, heille on kerrottava, että he eivät hetkeäkään voi välttää elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

Jeesus antaa anteeksi

Jeesuksen nimessä jokainen häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitus työn ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikoinkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä. (JP)

Kotimaan jakson kipukohtia 1989-1999

Tie pystyssä

Palatessamme Suomeen kesällä 1989 ajatuksemme oli vuoden kuluttua palata seuraavalle työkaudel-

le. Tosin jo maahan tullessamme Sinikka tyttäreemme oli sairas, mutta elättelimme ajatusta, että hän toipuisi ja voisi vielä kanssamme palata Japaniin. Mutta lapsille sopeutuminen Suomeen osoittautui huomattavan vaikeaksi. Pian ylioppilaaksi valmistuttuaan ja sairaanhoitajaopiston aloittanut Sinikan kaksoissiskokin sairastui psyykkisesti. Tajusimme, että paluumme Japaniin olisi mahdoton ja siksi esitimme eronpyyntömme lähetystyöntekijän virasta Kansanlähetykselle. Mutta minut nimitettiin kotimaan työntekijäksi nimikkeellä "lähetysaarnaaja". Lea taas hakeutui Suomen yleisille työmarkkinoille, koska yhdeksän henkisen perheen elättäminen pelkällä minun palkallani oli hänen mielestään mahdotonta. Lea joutui törmäämään siihen tosiasiaan, että ulkomailla lähetystyössä vietettyä 17 vuotta ei suomalainen yhteiskunta SPR:ää lukuun ottamatta pitänyt minkään arvoisena hänen kokemustaan. Hän pääsi Kuopiossa asuessamme pätkätöihin sairaaloihin ja terveyskeskuksiin, mutta muutettuamme Ryttylään 1994 tie kilometritehtaalla oli pitkä. Työttömyyden turhautavuutta tuli maistetuksi yllin kyllin.

Musta tiistai

Sinikka tyttäreemme hoito ei tuottanut tulosta seurauksella, että hän kontrolloimattomassa tilassa hyppäsi kotimme parvekkeelta. Itse tulin kotiin puhujamatkalta sinä iltana 20 minuuttia tapahtuman jälkeen. Ihmettelin asvaltissa olevaa verilammikkoa. Kun astuin sisälle kotiimme, lapsemme olivat siellä naapurin uskovan pariskunnan tukemina järkytyksen tilassa. Polvistuimme kaikki rukoukseen ja sen jälkeen lähden kiireesti sairaalaan, johon Lea oli ambulanssin kyydissä mennyt jo edeltä. Saapuessani Sinikka oli jo leikkaussalissa, missä kolme lääkäriä saman aikaan leikkasivat häntä eri puolilta. Kysymykseeni, onko eloon jäämisen toivoa, vastaus oli: "Emme tiedä." Menin sitten puhelimeen ja soitin Rauno Perälälle ja pyysin häntä soittamaan esirukouspyynnön mahdollisimman monelle. Sitten menin Lean luo. Hän oli pitkällään ensiapupedillä. Sanoin hänelle: "En voi ymmärtää, mutta sydämessäni on sanoin kuvaamaton rauha." Siihen Lea vastasi: "Niin minullakin."

Tuosta tilanteesta alkoi yli 10 vuotta kestänyt prosessi. Sen alkuaikana Sinikka yritti epälukuisia kertoja päästä hengestänsä, koska ei kyennyt hyväksymään omaa vammaisuuttaan ja koska häntä vaivasi aivo-vamman aiheuttama kontrolloimattomuus ja aiempi psyykinen sairaus. Ymmärrettävästi tilanne aiheutti koko perheelle ja varsinkin murrosikää lähestyvissä lapsissa syvää ahdistusta, johon Sinikan hoidolta emme vanhempina kyllin osanneet vastata. Jouduimme heti muuttamaan alakerran huoneistoon ja sen jälkeen Ryttylän lähetyskeskukseen. Suojellaksemme muuta perhettä Sinikka joutui useille sairaala- ja hoitolaitosjaksolle. Sairaalaan lukuun ottamatta muut hoitopaikat osoittautuivat kestävämmiksi, koska hänen perusturvallisuutensa oli olematon. Askel askeleelta hän rupesi kuitenkin toipumaan. Vasta 20 vuoden kuluttua hän saattoi täysin hyväksyä tilanteensa. Toisaalta tämän tuskallisen tien aikana hänen uskonelämänsä syventyi ja hänestä kasvoi rukouksen ihminen.

Näiden vaikeuksien kohdattua perhettämme jotkut uskonystävämme kyselivät aivan vilpittömästi niin kuin Jobin ystävätkin, mikä synty elämässämme mahtoi olla syy kaikkeen. Emme osanneet vastata muulla tavalla kuin Jobkaan. "Vaikka kaikki mitä olemme kokeneet tulisi pimeyden suunnalta, me otamme sen Jumalan kädestä."

Lama

Vaikka työni valtakunnallisessa evankelioimistyössä jatkui entiseen tapaan, muutimme Ryttylään toisaalta siksi, että asuminen Kuopiossa oli meille liian kallista ja toisaalta siksi, että katsoin voivani auttaa Kansanlähetyksen keskustoimistossa ja piireissä julistustyön lisäksi tietokoneiden hyödyntämistä. Piiri-järjestöt olivat juuri siirtämässä kirjanpitoaan tietokoneille ja sähköpostia alettiin hyödyntää tiedonvälityksessä. Piireissä kiertäessäni työpäiväni saattoi olla sellainen, että pidettyäni viisi oppituntia kouluisa, raamattutunnin ja iltatilaisuuden jatkoin piirin tietokoneiden ongelmien ratkomisessa puoleen yöhön. Kansanlähetyksen keskustoimistolla ja lähetyskoululla riitti myös mikrotuelle tarvetta varsinkin, kun alettiin käyttää tietokoneverkkoja. Tuohon tilanteeseen tuli sitten Suomen 1990 luvun lama ja Kansanlähetyksen talous joutui suuriin vaikeuksiin. Henkilökuntaa piti siis lähteä supistamaan. Minäkin pääsin "irtisanottavien listalle", koska toimiva johto kuvitteli, että julistajia löytyisi vapaaehtoisistakin ja mikrotuki voitaisiin korvata ostopalveluilla. Myöhemmin Japaniin palattuani totesin, että Kansanlähetyksen joutui palkkaamaan kaksikin henkeä pelkästään tietojenkäsittelytehtäviin. Ei tuntunut "kivalta" huomata olevansa tarpeeton, mutta Jumala järjesti juuri silloin ylimääräisen miljoonan lahjoituksen, joten vältyin irtisanomiselta.

Uusi kutsu

Kotimaan työn kymmenenä vuotena kaiken aikaa sisintäni kalvoi halu ja kysymys: "Herra, etkö kuitenkin voisi lähettää meitä uudelleen Japaniin työhön tuon suuren pimeydessä kulkevan kansan keskuuteen?" Inhimillisesti katsoen mahdollisuuksia ei ollut. Mutta ollessani kesällä 1998 Parkanossa pitämässä telttapäiviä eräänä aamuna klo 6 kokoontuimme kirkon alttarille pitämään rukoushetkeä. Hiukan myöhässä viereeni polvistui minulle tuntematon mies ja alkoi profetoida. Viesti kuului: "Olen kuullut kaipauksesi. Se toteutuu, mutta odota vielä vähän aikaa." Samalla koin, miten joku ikään kuin ravisti hartioitani, vaikka kukaan ei koskenut minuun. Tajusin, että profetia koski juuri minua eikä muita läsnä olevia. Pari kolme kuukautta myöhemmin olin Ilmajoella seurakuntatalolla pitämässä raamattutuntia, kun tilaisuuden päätyttyä minulle tuntematon hiukan jalkaa ontuva mies tuli vaimonsa tukemana luokseni ja sanoi saaneensa profetian minulle: "Olen kuullut kaipauksesi. Se toteutuu, mutta odota vielä vähän aikaa." Kun kerroin saaneeni saman profetian aiemmin eri paikassa, mies totesi: "Sehän on niin Jumalan tapaista." Pian tuon tapahtuman jälkeen Brysselistä tuli kutsu: "Etkö voisi tulla tänne japanilaistyöhön, sillä täällä on paljon japanilaisia ja pieni uskovien ryhmä, joka tarvitsisi paimenen." Kun esitin asian Kansanlähetyksen ulkokenttäosastolle, vastaus oli kielteinen sillä lisäyksellä, että jos kerran voisit Brysseliin lähteä, niin miksi et sitten yhtä hyvin Japaniinkin.

Ovi avautuu

Tilanne Japanin työalalla oli kehittymässä hankalaksi. Nishinomiyan työpisteen lähetti oli tulossa vuoden kausilomalle eikä hänen sijalleen ollut ketään. Niin sitten vuoden 1999 puolella minulle esitettiin, että Kansanlähetyksen voisi lähettää minut yksinäni vuodeksi Nishinomiyan työhön. Ilo mielellä suostuin ehdotukseen. Lähdin kesäkuussa 1999. Minulle luvattiin, että Lea saisi tulla syyskuuksi luokseni. Syksyn mittaan lähetyksen osastolla henkilövaihdosten vuoksi alettiin ihmetellä, miksi Leaa ei myöskään lähetetty. Asiaa vastustettiin siitä syystä, että Sinikan hoito ei sitä sallisi. Lopulta kun oli saatu lääkärintodistuksia Sinikan kunnosta, Kansanlähetyksen hallitus teki päätöksen lähettää vuoden 2000 alusta Lea kahden ja puolen vuoden jaksolle Japaniin. Samalla minun jaksoni pidennettiin kolmeksi vuodeksi. Silloinen lähetyksenjohtaja saneli pöytäkirjaan eriävän mielipiteensä, mutta niin lopulta Leakin pääsi työhön mukaan. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä neljänneltä työkaudelta 1999-2002

5.8.1999 Nishinomiya

Jeesus kääntyi naiseen päin ja puhui Simonille: "Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä saakka kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän."
Ja hän sanoi naiselle: "Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi." Mutta Jeesus sanoi naiselle: "Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa." Luuk 7:44-48,50

Miten näet?

Kävellessämme ihmisten joukossa saatamme muutamassa silmänräpäyksessä muodostaa päässämme arvion vastaan tulevasta täysin vieraasta ihmisestä. Usein perustamme "tuomiomme" ulkoisiin seikkoihin kuten, miltä henkilö näyttää, miten hän on pukeutunut tai miten hän käyttäytyy. Toisaalta tämä herkkyytemme arvostella ihmisiä kääntyy helposti meitä itseämme vastaan, sillä pelkäämme, että toiset ihmiset arvioivat meitä yhtä "julmasti" kuin itse heitä. Saatamme lopulta jopa pelätä ihmisten kohtaamista tai vain heidän katseitaan. Siksi on tärkeää että selvitämme itsellemme, mihin oikein arviomme toisista perustuu, mikä on mittamme ihmisiä katsellessamme.

Yllä osittain lainatussa kuuluisassa kertomuksessa Jeesuksesta fariseus Simonin kodissa eräs juonne on juuri siinä, miten eri tavalla Jeesus ja Simon näkivät "kuokkavieraaksi" yllättäen ilmestyneen naisen.

Fariseus Simon

Simon kuului fariseusten ryhmittymään, jota olemme tottuneet pitämään pelkästään ulkokultaisina. Mutta se, että Paavali vielä kristittyinäkin vetosi taastaansa fariseuksena, kertoo, että kysymys oli merkittävästä uskonnollisesta ryhmittymästä, joka otti Raamatun kirjaimellisesti, uskoi ruumiin ylönousemukseen ja pyrki myös soveltamaan sitä elämään - joskin usein heikon tuloksin. Uskonnollinen kuuluminen esimerkiksi "vanhauskoisiin" tai "Raamattu-uskoisiin" saattaa jopa altistaa meitä arvioimaan toisia ihmisiä väärin - koska ryhmäidentiteettimme saattaa estää meitä arvioimasta itseämme oikein Jumalan edessä.

Fariseukset olivat pääsääntöisesti asettuneet Jeesuksen vastustajien leiriin, mutta siitä huolimatta Simon kutsui Jeesuksen aterialle. Hänen asenteensa Jeesukseen oli ehkä hiukan avoimempi kuin muiden ryhmätoveriensä, mutta välttääkseen heidän kritiikkinsä hän tietoisesti laiminlöi normaalin kohteliaisuuden. Jalkojen peseminen, öljyllä voitelu ja suutelu vastaisivat suomalaista takin auttamista päältä, kättelyä ja kahvikupin tarjoamista. Simonin tavoitteena oli ehkä saada ensikäden tuntuma Jeesukseen, vaikka se tapahtuikin ilmeisellä tavalla arvostelevassa hengessä.

On oikeastaan hämmästyttävää, miten Jeesus kutsun saatuaan oli valmis menemään aterioimaan lähes kenen kanssa tahansa - milloin fariseusten milloin "syntiseksi" leimattujen kanssa. Silti se kylmyys, jolla Simon kohteli häntä ei jäänyt häneltä huomaamatta. Syy, miksi Jeesus meni Simonin luo oli yksinkertainen. Hän halusi Simonin pelastuvan. Jeesus rakastaa ja etsii myös niitä, jotka suhtautuvat häneen vihamielisesti.

Syntinen nainen

Kun nainen ilmestyi yhtäkkiä paikalle, Simon muodosti yhdellä silmäyksellä kirpeän arvionsa hänestä: "Syntinen!" - mikä tarkoitti prostituoitua silloisessa kielenkäytössä. Mutta mikä kauheinta, Jeesus otti kaikessa rauhassa tältä naiselta vastaan rakkauden osoituksia. Nainen pesi kyynelillään Jeesuksen jalat, voiteli ne hajuvoiteella ja lopulta peitti ne suudelmillaan! Sen seurauksena Simonin asenne Jeesusta kohtaan muuttui entistäkin kielteisemmäksi: "Jeesus ei ole ainakaan mikään profeetta, sillä sellaisena hänen olisi pitänyt nähdä tuon naisen likainen elämäntapa eikä suostua ottamaan mitään vastaan tuollaiselta naiselta."

Vertailu

Jeesus näki ja näkee sydämiin ja siksi hän vastasi tuohon Simonin sanattomaan arvosteluun esittämällä terävän kysymyksen: "Näetkö tämän naisen?" Herra halusi osoittaa Simonille, että näkevästä silmistään huolimatta hän oli sokea. Simon ei nimittäin kyennyt näkemään mitään muuta kuin naisen menneisyyden. Avatakseen Simonin silmät Jeesus suoritti rakkausvertailun Simonin ja naisen välillä. (Älkää muuten uskoko puheita, joissa teitä kielletään vertaamasta itseänne toisiin ihmisiin - Jeesus suoritti vertailuja aivan vapaasti. Ratkaisevaa on, että vertailu perustuu tosiasioihin eikä harhakuviin!)

Vertailu ei tapahtunut teologisella tasolla rakkauskäsitteiden analyysin muodossa. Jeesus ei ruvennut vertaamaan myöskään Simonia ja naista moraalisen elämän tasolla. Hän tyytyi pelkästään arkipäiväisen kohteliaisuuden tasolle. Hän osoitti, miten erilainen oli Simonin ja naisen käytös tervehtimisessä ja toisen huomioimisessa juuri siinä tilanteessa. Rakkaus ei ole puhetta tai teoriaa. Rakkaus on pienistä teoista kasautuva vuori. Mutta juuri tällaisen käytännöllisen rakkauden syntyminen ehtona on anteeksiantamus, jonka Jeesus ristin kuolemallaan ansaitsi ja lahjoittaa katuville.

Jos Jeesus olisi kysynyt Simonilta: "Oletko Sinä syntinen?" vastaus olisi varmaan ollut: "Kyllä". Mutta mielessään hän olisi varmaan jatkanut: "Mutta en nyt sentään yhtä syvällä synnissä kuin tuo naisrakkaus." Siksi Jeesus osoitti Simonille, että Jumalan silmissä suurinta syntiä on rakkaudettomuus. Jumala on rakkaus, siksi rakkaudettomuus on pahin synti.

Anteeksi saaneen rakkaus

Miksi sitten tuo nainen tuli kuokkavieraaksi Simonin kotiin? Siksi, että hän oli aiemmin samana päivänä joko yksityisesti tai muun kuulijajoukon keskellä kohdannut Jeesuksen. Matteuksen evankeliumista näemme, että juuri tätä tapahtumaa ennen Jeesus oli esittänyt suuren kutsunsa:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Nainen oli kuullut tämän kutsun ja mennyt Jeesuksen luo ja saanut omistaa kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen. Ilmaistakseen sitä suunnatonta iloa, jonka Jeesus oli antamalla hänen syntinsä anteeksi, oli hänelle tuottanut, hän oli mennyt kotiinsa, hakenut sieltä hajuvoiteen (nykyarvoltaan ehkä 35 000 euroa), etsi tiensä Jeesuksen luo ja vuodatti kiitollisuutensa kyyneleet Jeesuksen jalkoihin. Jeesukselle oli suunnaton ilo saada vastaanottaa kiitoksen synnyttämät rakkaudenosoitukset. Naisen rakkaus oli Jeesuksen armon hänessä synnyttämää rakkautta. Sille ei tehnyt vähääkään kipeää antaa kalleimpaansa Jeesukselle. Herran armon synnyttämä rakkaus ei laskelmoinut, sillä naisen sydämen oli vallannut Jeesuksen rakkaus ja ihmeellisyys.

Valitse puolesi!

Jeesus näki naisessa pelastuneen, syntinsä anteeksi saaneen, uskovan ja uuteen Jumalan rauhaan kutsutun uuden ihmisen, jolla oli tulevaisuus ja toivo. Jeesus kutsui Simoninkin tekemään suuren valinnan: "Haluatko jäädä muiden fariseusten puolelle sokeuteen, vai tuletko tänne minun ja tämän naisen luo todellisuuteen, jossa armo luo uuden elämän, anteeksiantamus uuden rakkauden, Jumalan valtakuntaan."

Japani ja Jeesus

Koko 120 protestanttisen lähetyshistorian ajan japanilaisia kristittyjä on vaivannut perus asennoituminen, jonka kuuluisa pastori Uchimura Kanzoo ilmaisi näin: "Minulla on kaksi suurta rakkautta, Japani ja Jeesus." Kuolinvuoteellaan hän joutui kuitenkin toteamaan - kun Japani oli sylkenyt tämän patrioottinsa ulos - että hän ei voi sietää enää tätä maata. Hänen ongelmansa oli samoin kuin yhä edelleen lukemattomien muiden japanilaisten kristittyjen, että hän asetti Japanin ja japanilaisen kulttuurin ja ajattelutavan ensi sijalle ja yritti sitten viestittää Jeesuksen ja kristinuskon viestiä niin, että japanilaisten olisi mahdollisimman helppo ymmärtää ja ottaa se vastaan. Tällä ajattelulla on tietysti tietty raamatullinen tukensa - Paavalikin oli juutalaisille juutalainen ja kreikkalaisille kreikkalainen. Mutta sen suuri ongelma on siinä, että siinä asetetaan lähtökohdaksi Japani. Mielenkiintoista on ollut havaita, että ne kirkot ja seurakunnat, jotka ovat valinneet mahdollisimman japanilaisen toimintamallin ja sopeuttaneet muotonsa mahdollisimman pitkälle tšekäläiseen kulttuuriin eivät pitkällä tähtäyksellä ole kasvaneet ollenkaan niin nopeasti kun muut kirkot - joita voidaan syystäkin syyttää ulkomaalaistyypisistä jumalanpalvelusmuodoista.

Kristillinen kirkko ja lähetystyö ei voi kuitenkaan missään ottaa vallitsevaa yhteiskuntaa ja kulttuuria lähökohdakseen (niin paljon kuin Suomessakin tätä ilmiötä tänä päivänä esiintyykin). Kristitty ei ole ensisijaisesti maansa kansalainen tai kulttuurinsa edustaja, vaan hän on taivasten valtakunnan kansalainen. Silloinkin kun hän elää jossain maassa ja kulttuurissa, hän on sinne Jumalan valtuuksilla lähetetty edustamaan sitä Herraa, joka on kutsunut hänet pelastuksessa ulos (*eklesia* - seurakunta - ulos kutsuttu) maailmasta, sen synnistä ja sen valtarakenteista sisälle Jumalan hallintavaltaan. Kristitty edustaa Herransa. Hänellä on Herran uskoma evankeliumin viesti. Hänen käytöksensä ja elämänsä mitta ei ole vallitseva kulttuuri vaan Jumalan sana ja Jumalan tahto.

Japaniin lähetetty kansallinenkin kristitty, niin pieneen vähemmistöön kuin hän maassaan kuuluukin, edustaa aina koko Kristuksen maailmanlaajaa ja aina taivaaseen asti ulottuvaa ruumista. Hän on maailmassa mutta ei maailmasta. Niin kauan kuin kristillinen seurakunta yrittää sopeutua maailmaan, sen sanomaa ei kuulla eikä sillä ole leviämisen voimaa. Mutta kun se nousee ja tiedostaa oman tehtävänsä edustaa Jumalaa ja hänen hallintavaltaansa, maailmankin on pakko kuulla sitä, vaikka se joutuukin riskiiriitaan ympäristönsä kanssa. Ei ole olemassa nimittäin sellaista kulttuuria, joka ei olisi synnin vääristämä.

Uususkontojen Kristus

Eräs kristitty professori ja pastori kuvasi sodanjälkeisen Japanin kirkon historiaa näin: "Sodan jälkeinen kristinuskobuumi herätti voimakkaat toiveet Japanin nopeasta evankelioinnista. Nämä toiveet ovat vuosien mittaan vaihtuneet toivottomuuden ilmapiiriin, jossa seurakunnan kasvu on lähes pysähdyksissä." Saman ajanjakson aikana naapurimassa Koreassa on koettu mullistavat herätykset. Japanissa kristin-usko ajautui törmäyskurssilla japanilaisen nationalismin kanssa, mutta korealaiset kristityt ovat erittäin voimakkaan patrioottisia, koska he näkivät, miten Jumalan valtakunta voi muuttaa myös vallitsevaa kulttuuria.

Mutta myös Japanissakin on saman jakson aikana koettu voimakas uususkontojen nousu. Nämä uususkonnot ovat toisin kuin kristinuskon nationalistisia luonteeltaan, mutta niillä on eräs mielenkiintoinen ominaisuus. Lähes kaikissa uususkonnoissa Kristuksella on merkittävä roolinsa. Japanilaiset uususkonnot ikään kuin nielaisivat omaan uskonnonsekoitukseensa Kristuksen. Mutta juuri vääristetty synkretistinen (uskonnot sekoittava) Kristus on ollut merkittävän vahva rokote elävää evankeliumia vastaan.

Kun siis teemme työtä ja rukoilemme Japanin puolesta, meidän on syytä rukoilla, että tämän maan kristityt heräisivät tajuamaan, mihin he ensisijaisesti kuuluvat, Jumalan valtakuntaan vai ympäröivään yhteisönsä. Rukoillaan, että kristityt uskaltaisivat myös rohkeasti ottaa kantaa synkretismiin, suvaitsevaisuus ajatteluun, joka riivaa myös suomalaisia.

Japanin nuoriso

Vuoden 1995 maanjäristyksen jälkeen on havaittavissa suuri ja vaka muutos. Se koskee nuorisoa, joka on valinnut selvästi tietynlaisen vallankumouksen tien. Kysymys on yksilöllisyyden vallankumouksesta, joka surkeaa kylläkin leviää pikemminkin muoti-ilmiön tavoin kaikkea muuta kuin yksilöllisesti. Nuori kappinoiva sukupolvi pukeutuu, käyttäytyy ja toimii tavalla, joka on herättänyt laajan kansalaiskeskustelun ja syvän huolen kaikilla ikätasoilla. Sanalla sanoen nuori vuoden 1980 jälkeen syntynyt sukupolvi on yhä laajenevalla rintamalla sanoutunut irti Japanin perinteisestä konfutselaisesta ryhmää, ikää ja harmoniaa korostavasta arvojärjestelmästä.

Tätä sukupolvea kuvaa eräässä merkityksessä kerran vuosikymmenessä 15 -vuotiaille esitetty kysymys: "Millaisia tavaroita haluaisit?" Vastaus kuului 50-luvulla: "pesukone", 60-luvulla: "televisio", 70-luvulla: "väritelevisio ja stereot", 80-luvulla: "moottoripyörä, pelikone", 1990: Ei enää mitään vastausta, sillä kaikki mitä ikinä nuoret saattoivat toivoa, oli jo heillä.

Nuorison tupakointi, alkoholinkäyttö, nuorten tyttöjen hakeutuminen "*enjo-koosaihin*" eli myymään ruumistaan keski-ikäisille miehille, rikollisuuden kasvu, hyppääminen pois koulu- ja kilpailukierteestä, kaikenlainen epäsosiaalinen käytös ovat räjähtäneet japanilaisen yhteiskunnan silmille viimeisen neljän vuoden aikana. Kouluissa ei saada usein edes ala-asteilla pysymään sellaista kuria, että opettamisesta tulisi mitään. Kasvava määrä lapsista ja nuorista ei uskalla käydä koulua kiusaamisen vuoksi. Median

roolista, koulujärjestelmän sietämättömästä kilpailusta, kotien hajoamisesta keskustellaan, mutta keneläkään ei näytä olevan viisasten kiveä. Muutos on yllättänyt lähes kaikki.

Vastapainoksi hallitus ei näytä keksivän mitään muuta kuin vanhan nationalismin nostattamisen, joka ilmenee tällä hetkellä parlamenttikeskusteluna kansallislaulun ja lipun sisällyttämiseksi lainsäädäntöön - asia, joka on Japanin toisen maailmansodan aikaisten hirmutöiden tähden monille erittäin kipeä ongelma.

Evankeliumin työ

Evankeliumin julistukselle pitäisi nyt jos koska olla Japanissa "sosiaalinen tilaus". Mutta saman aikaisesti työ varsinkin lasten ja nuorten parissa on vaikeutunut entisestään. Kun koulut pelkäävät lasten juoksevan ties minne, heille järjestetään entistäkin tiiviimpää ohjelmaa. Pyhäkouluihin on erittäin vaikea saada lapsia, koska lapset on lähes 100% ohjelmoitu. Pelkään, että kiristämällä lasten ohjelmaa, ajan mittaa ongelmaa yhä vain pahennetaan. (JP)

1.10.1999 Nishinomiya

"Minä kyselin heiltä juutalaisista" Neh. 1:2

Hengellinen johtaja Nehemia

Noin kaksitoista vuotta oli kulunut Esran johdolla tapahtuneesta uudesta juutalaisten paluuaallosta pakkosiirtolaisuudesta. Nehemia oli johtajakoulutuksessa Persian kuninkaan hovissa Susanissa, maan pääkaupungissa. Tehtävät, joihin Jumala oli Nehemiaa viemässä, edellyttivät synnyntäisten lahjojen lisäksi pitkää ja perusteellista koulutusta ja kokemusta. Nehemia tarvitsi hallinnollista kokemusta pääkaupungissa ymmärtääkseen sekä maallisen että hengellisen johtamisen kiemuroita. Hovissa hän oli joutunut törmäämään virkamiesten keskinäiseen kilpailuun, kateuteen ja vallanhaluun. Siellä hän oli hankkinut myös johtamiseen tarvittavaa peruskoulutusta. Mutta kaiken tämän lisäksi Herra oli vienyt hänet syvälle oman Sanansa tuntemiseen.

Nehemia oli Persian kuninkaan huippaturvamies, juomanlaskija, ja täten läheisessä suhteessa kuninkaaseen. Mutta samalla hän oli mitä syvimmin kiinnostunut "veljiensä" juutalaisten kohtalosta. Siksi hän kyseli Jerusalemissa valtakunnan pääkaupunkiin saapuneilta miehiltä, miten asiat olivat Jerusalemissa kehittyneet. Uutiset olivat todella masentavia. Hän murehti ja alkoi rukouksessa kantaa taakkaansa Jumalan eteen.

Rukouksen mies

Nehemian kirja sisältää kaikkiaan yhdeksän rukousta ja ensimmäinen luku on yksi Raamatun ajattomista rukouksista. Se alkaa tunnustuksella, jossa Nehemia ilman puolusteluja tunnustaa kansansa synnin ja samaistuu kansaansa niin, että hän tunnustaa ne omina synteinään. Sitten hän vedoten Jumalan lupauksiin rukoilee, että hän saisi osakseen kuninkaan suosion. Sillä hänen murheensa ei jäänyt pelkän sääliittelyn tasolle, vaan hän oli valmis ryhtymään toimenpiteisiin pakkosiirtolaisuudesta palanneiden ja Jerusalemin tilan kohentamiseksi, jos Jumala avaisi siihen mahdollisuuden.

Nehemian rukous lähti liikkeelle voimakkaasta tunnemyrskystä ja järkytyksestä, kun hän oli kuullut uutisen heimoveljiensä surkeasta tilasta Jerusalemissa. Hän itki ja paastosi, murehti ja rukoili. Viilipyttymäinen tyyneys synnin järkyttävän todellisuuden keskellä ei todellakaan ole kristillistä. Jos voimme elää "kaikessa rauhassa" synnin rehottaessa ympärillämme, meidän tulee ensiksi rukoilla silmävoidetta nähdäksemme todellisuuden oikein. Meidän tulee pyytää Pyhää Henkeä murtamaan paatumuksemme ja tehtävä parannus omasta välinpitämättömyydestämme.

Kukaan ei voi rukoilla ilman uskoa siihen, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät. Nehemian usko perustui siihen, että hän tunsu Jumalan ilmoituksen ja Jumalan tekoja. Hän tiesi, miten suuri ja pelättävä Jumala oli toiminut oman Sanansa mukaisesti. Jumalaan voi uskoa vain siinä määrin kuin häntä tuntee. Usko ei ole tunne vaan meidän vastauksemme, tahtomme kuuliainen vastaus sille, kuka Jumala on ja mitä hän sanoo. Jumala voi ja tahtoo.

Rukousprosessi

Nehemia ei aloittanut rukoustaan anomalla, ei liioin tunnustamalla syntejään eikä ylistämällä, vaan kiinnittämällä katseensa Jumalaan. Jumalan mieleen palauttaminen sytyttää hänessä uskon ja rohkeuden. Mutta juuri Jumalan katseleminen vie hänet katumukseen ja synnintunnustukseen. Hän tunnustaa, että hän yhdessä kansan kanssa on rikkonut Jumalan liittoa vastaan ja on siksi joutunut kärsimään syystä. Sydämemme on oltava herkkä Jumalan Hengelle, kun hän osoittaa anteeksi saamisen tarpeen elämässämme.

Yhteisvastuu ja yhteisöllisten syntien käsittely Jumalan edessä kuuluu raamatulliseen kristillisyyteen, vaikka kulttuurimme on kovin individualistinen. Nehemia ei synnintunnustuksessaan tyydy pelkkään yleiseen toteamukseen syntisyydestä, vaan tunnustaa yksityiskohtaisesti kansansa rikkomuksen suhteessa Jumalan sanaan. Isä meidän -rukous ei ole yksilöllinen vaan yhteisöllinen rukous.

Rukouksen edetessä synnintunnustus vaihtuu Jumalaan ja hänen lupauksiinsa vetoamiseen. Nehemia anoo ja puhuu kansansa puolesta. Niin tekivät Aabraham, Mooses, Jeremia ja Daniel. Paavali anoi. He anoivat tosissaan ja täydestä sydäimestä. He anoivat siihen määrään asti, että eivät pitäneet omaa henkilökohtaista kohtaloaan minkään arvoisena, kunhan vain Jumalan nimi tulisi tunnetuksi, Jumalan armo ja totuus voittaisi ihmisten elämässä. Mooses uskalsi rukoilla: *"Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi."* (2 Moos 32:32). Kiivaus Jumalan puolesta, rakkaus lähimmäisiin ja välinpitämättömyys omasta kohtalosta muodostavat anomisen edellytykset. Ne taas nousevat Raamatun sanan ja lupausten tuntemisesta.

Nehemian rukouksen pyyntö: *"Anna tänä päivänä palvelijasi hankkeen menestyä ja suo hänen saada armo kuninkaan edessä!"* kuulostaa mitättömältä, jopa epäsuhtaiselta muuhun rukoukseen verrattuna. "Tämä päivä", johon hän viittaa lienee noin neljän kuukauden päästä siitä, kun hän aloitti rukoustaistelunsa. Rukous alkaa Jumalasta, se on Pyhän Hengen työtä meissä. Rukous on myös vuoropuhelua. Nehemian kohdalla rukoustaistelu oli johtanut siihen, että Herra oli saanut puheenvuoron: "On hyvä Nehemia, että rukoilet Jerusalemin puolesta, mutta parempi olisi, että pyydät kuninkaalta luvan lähteä rakentamaan Jerusalemin muurit."

Nehemia tiesi, että pyyntö saada lähteä Jerusalemiin merkitsi hänen koko virkauransa jopa henkensä vaaralle alttiiksi panemista. Asia ei ollut pieni. Siitä oli kiinni nyt koko suuri hanke Jerusalemin muurien jälleenrakentamisesta ja kansakunnan palauttamisesta Jumalan sanan turvamuurin taakse.

Evankelioimis- ja lähetystyö lähtee aina liikkeelle tunnustuksesta, että kansa, kaupunki, ihmisryhmä ja yksilö ovat suhteessa Jumalaan, samaistumisesta niiden suruun ja syntiin ja halusta ja päätöksestä auttaa tavalla, joka on Jumalan tahdon mukainen.

Mennyt vaikuttaa tähän hetkeen

Eräs syy, miksi Japanin kirkko ei tänään kasva, on siinä historiallisessa tosiasiasa, että sodan aikana se teki täyden kompromissin nationalismin kanssa ja suostui vapaaehtoisesti - aivan muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta - suorittamaan vaaditut *shinto* -seremoniat. Jopa joukko pastoreita lähti Koreaankin "opettamaan" sikäläisille kristityille, ettei keisarin palvonta ole uskontoa. Noin kymmenen viime vuoden ajan kestäneen tuskallisen prosessin seurauksena kristilliset kirkot ovat vihdoin tunnustaneet sodanaikaiset syntinsä ja pyytäneet niitä julkisesti anteeksi myös naapurikansojen kristityiltä. Nykyisessä virtauksessa tämän päivän kristityille tulee entistä selkeämmin opettaa, että Jumala ei milloinkaan hyväksy kompromissia epäjumalanpalveluksen kanssa. Ei ole helppo kulkea pienenä vähemmistönä vastavirtaan, mutta se on aina ollut tie, jonka Jumala läsnäolollaan siunaa.

Lea Nishinomiassa

Syyskuun ajan Lea viipyi luonani ja saimme ensi kertaa lähes 30 vuoteen olla jälleen kahden ja tehdä työtä yhdessä. Lea kuvasi matkaansa näin: Oloni täällä Nishinomiassa on ollut mielekästä. (JP)

24.11.1999 Nishinomiya

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme rikoksiimme kuolleita, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelaste-

tut. Yhdessä hänen kanssaan Jumala on herättänyt meidät ja yhdessä hänen kanssaan asettanut taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa osoittaakseen tulevina maailmankausina armonsa äärettömän runsauden hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastetut uskon kautta. Se ei ole teidän oma aikaansaannoksenne, vaan se on Jumalan lahja. Ef. 2:4-8

Isä-lapsi suhde

Eräs syy, miksi jouluihminen ei uskovan kristityn elämässä menetä viehätysvoimaansa on asiassa, jonka voi ilmaista japaniksi sanalla *oyakokakunin*. *Oya* tarkoittaa vanhempaa ja *ko* lasta ja *kakunin* jonkin asian paikkansapitävyyden varmistamista. Pieni lapsi leikkii aikansa ihan omissa oloissaan, mutta nousee sitten ja käväisee äitinsä tai isänsä sylissä ja menee jatkamaan leikkiään. Lapsi toistaa tätä vanhempien sylissä tai vierellä käyntiä epälukeisia kertoja päivittäin. Iän kasvaessa vanhempien rakkaudesta varmistuminen muuttuu tietysti muotoaan, mutta aikuisiälläkin tarvitsemme jatkuvaa vakuutusta siitä, että olemme lähimpiemme rakkauden kohteena. Kristillisessä joulunvietossa on syvimiltään kysymys Jumalan rakkaudesta varmistumisesta, vaikka lähimpien rakkaudesta iloitseminenkin kuuluu siihen.

Japanissa on uskovilla suuri vaara joutua tietynlaiseen apatiaan: "Ei tästä evankelioinnista tule yhtään mitään, kun kukaan ei edes halua kuulla sanaa!" Masennus hiipii kyllä helposti suomalaisenkin kristityn sydämiin, kun kaikki se, mikä on Raamatun sanan vastaista leviää kulovalkean tavoin niin yhteiskunnassamme kuin kirkossammekin.

Meille tarjotaan kuitenkin erittäin rohkaisevan viestin siitä, että Herra rakastaa omiaan ja haluaa pelastaa myös japanilaisia. Joulun sanoma on viesti Jumalan suuresta lahjasta. Kun lukee yllä olevaa katkelmaa Efesolaiskirjeestä, ei voi muuta kuin ihmetellä taivaallisen Isän rakkauden suuruutta synnissä kuolleita kohtaan. Noin lyhyt katkelma sisältää melkoisen määrän vakuutusta Vapahtajan laupeuden suuruudesta - tai jopa äärettömyydestä. Siinähan vilisee ilmaisia kuten: "laupeudesta rikas... suuren rakkautensa... meitä rakastanut... armonsa äärettömän runsauden hyvydessään... Jumalan lahja". Kaikki tämä ylitseperuava rakkaus tulee Kristuksen Jeesuksen tähden, Golgatan sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton voimalla, syntisten osaksi - synneissään jopa kuolleille - pelkkänä lahjana, jonka saa ottaa uskolla vastaan ilman mitään omia ponnisteluja ja yrityksiä.

Monet uskovat jäävät "hengellisiksi vauvoiksi" siksi, että he eivät lue Jumalan sanaa ja rukoile. Sen sijaan heillä riittää merkillisen paljon aikaa kaikenlaisen maallisen ja usein maailmallisen lukemiseen ja katselemiseen. Seurakuntien kasvun salaisuus ja hengellisen elämän uudistuksen salaisuus ei ole sen kummempi asia, kuin että uskovat alkavat taas lukea aamuisin Raamattua rukoillen sillä tavalla, että he varmistautuvat Herran rakkaudesta heitä kohtaan. Jos ja kun he lukevat sanaa ja rukoilevat, he saavat myös arjessaan nähdä, että Herra todellakin rakastaa heitä ja huolehtii heistä.

Yhteisestä sydäimestä nouseva rukous

Gasshinkitoo on yhteinen ja yhdestä sydäimestä lähtevä rukous. Herra on nimittäin luvannut suuria niille, jotka Jeesuksen nimessä yhdestä sydäimestä rukoilevat Herraa. Seurakunnissa tulee siksi opettaa kristittyjä rukoilemaan yhdessä ja avoimen Raamattu-piirin periaattein ammentamaan Raamatusta. Jos ja kun niin tehdään, seurakunta uudistuu hengellisesti - aivan väkisin. Sillä Raamattu avaa meille suunnattoman suuren Isän rakastavan sydämen, joka lähetti oman Poikansa ihmiseksi meitä pelastamaan. Kehotus lukea Sanaa ja rukoilla yhdessä ei ole mikään laki, vaan suuri lahja, sillä Herra jakaa omaa lahjaansa juuri siellä, missä sydän on auki hänen puheelleen.

Pyhä Henki on huippuevankelista

Pyhä Henki, joka asuu Herran omissa, on evankelista. Me olemme vain hänen käytössään. Pyhän Hengen johdatukselle kuuliaisina saamme yhä uusia tilaisuuksia jakaa Herran hyvää uutista. Mitä enemmän niin teemme, sitä suurempi on ilomme siitä, että saamme olla hänen suunnattoman rakkautensa kohteita. Todistaminen tapahtuu yleisen pappeuden valtuudella, jossa Herran nimessä saamme rukoilla siunausta ja paranemista ihmisille, saamme julistaa anteeksiantamusta ja sovintoa Jumalan kanssa. Sanalla sanoen hengellisen uudistuksen ja yleisen pappeuden evankelioinnin reseptiksi tarvitaan pelastusvarmuutta, joka ei jää vain pään tiedoksi, vaan uudistuu päivittäisessä Raamatun tutkistelussa ja rukouksessa, jossa saa aina uuden ja uuden vakuutuksen siitä, että Isä Jeesuksessa rakastaa minua ja sinua!

Perheen kuulumiset

Kansanlähetyksen hallitus teki 22.11. päätöksen siitä, että Lea lähetetään 2 ½ vuoden työkaudelle Japaniin ja että oma kauteni pidennetään kolmeksi vuodeksi. Päätöksen valmistelu ei ollut todellakaan mikään helppo prosessi, koska kysymys vammaisen tyttääremme hoidosta hänen jäädessä Suomeen on ollut vaikea ratkaista. (JP)

27.1.2000 Nishinomiya

Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeään. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmeluksesta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella. Hän tyydyttää sinun halajamisesi hyvyydellään, niin että nuoruutesi uudistuu kuin kotkan. Ps. 103:1-5

Evankeliumi omalle sydämelle

Mikä on uskovan kristityn ensimmäinen tehtävä aamulla, kun silmät avautuvat? Onko se ristiä kädet ja rukoilla vai ehkä avata Raamattu ja lukea aamun sanaa? Molemmat asiat ovat kyllä erittäin tärkeitä ja suositeltavia, jos mielimme elää rikasta elämää Herran yhteydessä, mutta ennen niitä tulee kuitenkin eräs asia. Sitä kuvaa hyvin kuuluisa "ylistys- ja kiitospsalmi" 103. Olen tosin sitä mieltä, että riemullisesta sävystä huolimatta psalmin kirjoitustilanne oli mitä masentavin. Kuningas Saul oli kateuden ja vihan vallassa ajamassa takaa Daavidia, joka oli piiloutunut Adullamin luolaan vuoristossa. Kivilattialla huonosti nukutun yön jälkeen Daavid palaa masentavaan tietoisuuteen siitä, että Saul saattaa milloin tahansa saada hänen pakopaikkansa selville ja hyökätä hänen kimppuunsa. Sumuisessa ja hyisessä aamussa hän alkaa puhua masentuneelle sielulleen:

"Hei sielu, sinä joka asut minun vilusta värisevässä masentuneessa ruumiissani, hei sielu - niin ja ruumis myös mukaan! Alapas kiittää Herraa! Älä unohda millainen Herra on ja mitä hän on sinulle tehnyt." Daavid toistaa vielä kehotuksensa: "Sielu, hoi, muistelepa nyt Herran tekoja!" Ja sitten Daavid alkaa luetella Herran suuria armotekoja, ei vain ikään kuin sivustakatsojana vaan muistuttaen kaiken aikaa sielulleen siitä, että Herra on tehnyt kaiken juuri häntä varten.

Itse asiassa Daavid julisti evankeliumia omalle sielulleen. Se on jokaisen uskovan tärkein tehtävä aamuisin. Evankeliumi on pelkkää Herran tekojen luettelemista, mutta mikä parasta juuri minun sieluani ja minun ruumistani varten tehtyjä tekoja. Psalmi on aivan täynnä sanoja "Herra..., Herra..., Herra..., hän..., hän..." Evankeliumi on julistettava kaikille luoduille. Muista siksi julistaa se itsellesikin, sillä Sinäkin olet Herran luoma. Kun olet julistanut hyvän uutisen Herran armosta ja anteeksiantamuksesta, hänen voitostaan ylösnousemuksessa ja hänen suurista teoistaan sydämellesi, ja olet muistuttanut, että Sinäkin saat olla Herran armahtama, Jumalan lapsi sulasta armosta, on ilo saada kertoa samasta asiasta sitten muillekin.

Evankeliumi on Jumalan voima, se antaa aamu aamulta sinulle uuden voiman, uuden virvoituksen ja uuden toivon. Siksi aloita aamusi julistamalla sielullesi evankeliumia aivan riippumatta siitä millainen mielialasi milloinkin sattuu olemaan. Voi olla, että jos seuraat Daavidia psalmin 103 ihan loppuun asti, mielialasikin saattaa muuttua masennuksesta Herran ylistykseen. Mutta vaikka ei vaihtuisikaan, Herran teot pysyvät samoina ja muuttumattomina sinua kohtaan. Evankeliumi on juuri sinua varten! Ja sitten myös meidän vierellämme kulkevia varten.

Aon seurakuntaan

Huhtikuusta työkuviomme tulevat muuttumaan merkittävästi, kun vastuullemme tulee isohko noin 140 hengen 37 vuotta vanha Aon seurakunta Nishinomiyan työn lisäksi. Muutamme asumaan Aon vuonna 1992 rakennettuun kirkkoon ja käymme viikoittain Nishinomiassa parina päivänä. (JP)

Ystävien apua

Tyttääremme hoidon saimme suurella kiitoksella järjestettyä. Hyvä kristitty ystävämme otti päävastuun hyvinvoinnista asumalla kotonamme Ryttylässä ja olemalla tyttäärellemme turvallisena aikuisena. Sairaanhoitaja Irma Väisänen puolestaan lupautui pari kertaa viikossa hoitamaan monenlaisia sairauteen liittyviä asioita.

Tutustuin Hyogo -läänin suureen, uudenaikaiseen kehitysvammaislaitokseen. Aloitan siellä "hauskan pullapiirin" opetuksen.(LP)

1.4.2000 Nishinomiya

Ovien ollessa lukittuina Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova." Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus sanoi hänelle: "Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" Joh. 20:26-29

Ylösnousemuksen tosiasia ja ylösnousemususko

Kristillinen usko seisoo tai kaatuu Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylösnousemisen mukana. Ellei Jeesus noussut haudasta, on uskomme turhaa ja itse asiassa uskovat kristityt ovat maailman surkuteltavimpia olentoja - niin kuin Paavali asian ilmaisee. Kristillistä uskoa ei kykene pitämään yllä se, että pitäydytään ylösnousemususkoon, vaikkei ylösnousemuksen tosiasiaa olisikaan.

Tänä päivänä on tosin muodikasta puhua uskosta, joka ei tarvitse mitään perusteita, ikään kuin usko kykenisi luomaan tyhjästä kohteensa. On tietysti lukemattomia tapoja kuvitella sellaista, mikä ei ole totta ja jopa uskoa näihin harhakuvitelmiinsa, mutta mistään sellaisesta ei kristillisessä uskossa voi eikä saa olla kysymys. Kristillinen usko ei synnytä uskon kohdetta ylösnoussutta Herraa, vaan ylösnoussut, ja siksi myös läsnä oleva, elävä Herra herättää jopa epäuskoisissakin sydämissä uskon.

Herra tuo epäuskoiselle mahdollisuuden uskoa

Pääsiäisen tapahtumat kertovat selkeääkin selkeämmin, että ensimmäiset Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen epäilijät ja sen jopa epäuskossa torjuvat olivat hänen omat opetuslapsensa. Herra joutui siksi useasti ja eri tavoin, toisistaan poikkeavissa olosuhteissa, osoittamaan heille, että hän eli ja että hänen ylösnousemuksensa oli niin konkreettinen, että häntä ei vain nähty, vaan häntä voi koskea. Hän viritteli tulen ja tarjoili uudessa ylösnousemusruumiissaan. Hän söi omiensa kanssa ja he saattoivat käydä pitkiäkin keskusteluja hänen kanssaan.

Ylösnousemuksen tosiasia ja Ylösnoussu Herran toiminta herätti lopulta opetuslapsissa uskon - jopa kuolemaa uhmaavan uskon, mutta se oli Herran toiminnan tulos. Evankeliumit on kirjoitettu meitä varten juuri siksi, että niiden totuudellinen ja vastaansanomaton todistusaineisto saisi meidät vakuuttuneeksi Ylösnoussuun läsnäolosta ja sellaiseen yhteyteen elävän Herran kautta, että hänen elämänsä synnyttää meissä uuden elämän.

Kuolema ja opit kuoleman jälkeisyydestä

Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta todellista ratkaisua kuin se, että aidosti kuollut ihminen, jonka kuolema on myös toteen näytetty ja kestänyt riittävän kauan, jotta epäilyt valekuolleena olemisesta voidaan torjua, nousee ruumiillisesti ylös eikä koskaan sen jälkeen enää kuole. Mikään opetus kuolemanjälkeisyydestä ei nimittäin poista itse kuolemaa. Eikä ilman kuolleista nousemista sitä paitsi ole mitään varmuutta siitä, että mitään kuoleman jälkeisyyttä on edes olemassa puhumattakaan siitä, että voitaisiin tietää kuolemanjälkeisyyden luonteesta mitään. Mitkään rajakokemukset tai ruumiista poistumiskokemukset eivät nimittäin anna mitään uskottavaa ratakisua itse kuoleman kysymykseen. Ainoastaan Jeesuksen ruumiillinen ylösnouseminen tuo vastauksen kuoleman tosiasian edessä. Siksi vain Ylösnoussuun opetus kuoleman jälkeisyydestä ja iankaikkisuuden luonteesta voidaan ottaa vakavasti.

Sielun ja ruumiin pelastus

Tänä päivänä on tosin niitäkin, jotka ajattelevat, että Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on epäolennainen asia. Eikö sielun pelastuminen ole pääasia. Raamattu opettaa ei vain sielun vaan myös ruumiin pelastusta. Jälkimmäistä kuvataan sanoilla "ruumiin lunastus". Kristillinen hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.

Jumala on Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa vaan myös ruumiin lunastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva

ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Usko kirjoitetun sanan perusteella

Jos haluat päästä uskomaan ylösnouseeseen Kristukseen, käy tutkimaan Uuden testamentin sanaa avoimin ja ennakkoluulottomin mielin. Herra on mahdollista edelleen kohdata, koska hän puhuu omalle tunnollesi sanansa kautta. Häneltä on mahdollista saada todisteet siitä, että sinäkin saat syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän hänen yhteydessään - aina lopullista ruumiin ylösnousemusta myöden.

Jos sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnouseeseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimät syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: "Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi."

Ylösnouseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa sinulle, joka tunnet oman syntisi: "Herran haavoissa on sinun syntisi annettu anteeksi!" Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on sinunkin Herrasi ja sinunkin Jumalasi. (JP)

23.5.2000 Ao

"Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani. Minä olen puhunut teille tämän, ettette loukkaantuisi. He erottavat teitä synagogista. Tulee aika, jolloin jokainen, joka tapaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle. He tekevät teille tätä, koska eivät tunne Isää eivätkä minua." Joh. 15:26-16:3

Kovassa maailmassa

Kun seuraa raportteja, jotka kertovat uskovien kokemista vaikeuksista ja vainoista eri puolilla maailmaa, tajuaa hyvin, että Jeesuksen maalama kuva opetuslasten tiestä ei sisällä vähäisintäkään liioittelua.

Kuka sitten voi uskovana kestää, jos Herran seuraaminen merkitsee jotain noin rankkaa ja vaikeaa? Jeesus antaa selkeän vastauksen. Ei kukaan voi omassa varassaan selvitä uskovana kristittynä. Vain se, jonka sydämessä asuu Puolustaja, Lohduttaja, Totuuden Henki, voi vaeltaa Herran tietä ja selvitä loppuun asti. Kysymys ei ole uskovan ihmisen tahdon voiman lujuudesta, hänen keskittyneisyydestään Raamatun tutkimiseen ja rukoukseen - niin erinomaisia asioita kuin ne itsessään ovatkin. Kysymys on siitä, että Jeesus itse tulee omiensa luo ja heidän elämäänsä Pyhässä Hengessä.

Pyhän Hengen todistus

Jeesus lupasi Golgatan ristin, ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisensa jälkeen vuodattaa Isältä saamansa Pyhän Hengen omiensa päälle. Se tapahtui ensi kertaa helluntaina ja tapahtuu yhä silloin, kun syntinen ihminen syntinsä tunnustaen käy ristillä kärsineen ja ylösnouseen Vapahtajan luo, pyytää armoa ja Herraa omaan elämäänsä. Pyhä Henki tulee. Pyhä Henki osoittaa totuuden Herran ihmeellisesti rakkaudesta. Pyhä Henki todistaa Raamatun sanan välityksellä, millainen on Jeesus, millaiset rakastavat kasvot on Isällä.

Pyhän Henki todistaa Jeesuksen pelastustekojen riittävydestä: "Jeesuksen uhri riittää pelastamaan sinut taivaaseen asti. Mikään tai kukaan ei voi riistää sinua Isän väkevistä käsistä."

Pyhän Hengen todistus ei siis ole vakuutusta siitä, että sinun kristillisyytesi olisi riittävää, vaelluksesi tarpeeksi vakaata tai elämäsi kyllin sanan mukaista. Pyhä Henki todistaa jostain aivan muusta. Hän kirjastaa Jeesusta, korottaa hänen herruuttaan ja valtasuuruuttaan. Pyhä Henki osoittaa, että Isän rakkaus ilmenee tänään - vaikka olisit kuinka vaikeissa oloissa tahansa - siinä, että Jeesus kuoli juuri sinun

tähtesi Golgatalla ja nousi pelastaakseen juuri sinut kuoleman vallasta. Pyhä Henki korottaa Kristusta, hän näyttää Isän kasvojen loisteen Jeesuksen uhrautuvassa rakkaudessa. Pyhä Henki osoittaa, että vaikka elämäsi olisi inhimillisesti katsottuna rauniokasa, hän riittää Sinulle, hänen läsnäolonsa on Sinun pelastuksesi. Hänessä kuoleman on vain elämän portti.

Vain Herran varaan

Ihmisten hylkäämänä, ulkoisesti ja sisäisesti ahdistettu, kuolemaansa lähestyvä Jumalan lapsi on täysin turvassa. Mikään tai kukaan ei voi uhata hänen elämänsä varsinaista salaisuutta, Jumalan elämää hänessä, Kristusta, joka asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Onnellinen on se uskova kristitty, joka ei rakenna minkään muun varaan kuin sen, mitä Jeesus on hänen puolestaan tehnyt, ja mitä Jeesus tekee hänen elämässään ja mitä Jeesus on tekemä hänestä sinä suurena päivänä, jona Herra tulee suuressa kirkkaudessaan ja herättää kaikki kuolleet.

Pyhä Henki osoittaa siis Herran Jeesuksen ja Isän rakkauden riittävyttä ja suuruutta siihen määrään asti, että vaikka olosuhteet ovat kovat ja ulkoinen ahdistus ja vaino todellista, halu todistaa Jeesuksesta pitää Herran omia hallinnassaan. Pyhä Henki todistaa Jeesuksesta ja Isästä.

Myös te todistatte

Mutta sitten Jeesus jatkaa: *"Myös te todistatte."*

Todistaminen ei lisää pelastukseen mitään, vaan se syntyy kiitollisuudesta Herralta saadusta valmiista ja täydellisestä pelastuksesta. Todistus on siis kiitosta Herralle samalla kuin se tarjoaa myös vielä pelastuksen ulkopuolella oleville mahdollisuuden päästä Herran tuntemiseen. Viimeisten aikojen suuret ahdistuksetkaan eivät tule olemaan evankeliumin julistamisen este, sillä Pyhän Hengen oma todistus meidän sydämillemme tekee mahdolliseksi todistaa muille ja viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Kuuntele siis sinä, Herran oma, kuuntele yhä uudelleen, mitä Pyhä Henki puhuu Raamatun sanan kautta Jeesuksen riittävydestä. Hänen kasvojaan katsellen voit sitten todistaa, et omasta kristillisyydestäsi vaan hänestä ja hänen täydellisistä teoistaan myös muille. Elämän virta leviää näin. Sinun todistuksesi kautta Herra voi viedä uusia ihmisiä evankeliumin lähteelle ja pelastuksen osallisuuteen, sillä kun sinä todistat Jeesuksesta, Pyhä Henki on sinun kanssasi. Herra haluaa sinun huulesi ja sinun kätesi omaan käyttöönsä. (JP)

Haasteena vammaiset

Sopeutuminen tähän maahan on minulla kestänyt yllättävän kauan. Nyt alkaa olla jo helpompaa. Ero lapsista ja muista rakkaista ei ole ollut yksinkertaista. Siksi omien lasten vierailut ja ystävien kyläily on ollut mieluista.

Naapurikirkolla kävin pitämässä luennon aiheesta: kärsimys ja sairaus Raamatun valossa. Herra oli valmistanut tilanteen niin, että sain olla myös auttamassa sielunhoitotilanteessa. Sinne oli kokoontunut perheitä, joilla oli mielenterveysongelmaisia potilaita. Suurin osa kokoontuneista oli ei-kristittyjä. Kristillisellä sanomalla on vapauttava ja parantava voima.

Japanissa niin kuin Suomessakin on mielenterveyspotilaita runsaasti kotona vanhempien ympärivuorokautisessa hoidossa. Vanhemmat väsyvät. Apua ei tahdo saada. Henkinen hätä on suuri. Olemme täällä keskustelleet kansallisten työntekijöiden ja suomalaisten lähettien kanssa, miten voisimme olla auttamassa näitä perheitä. Japanissakin on Palveleva puhelin. Se on perustettu kansallisten kristittyjen myötävaikutuksella. (LP)

1.8.2000 Ao

Apostolit kokoontuivat Jeesuksen luo ja kertoivat hänelle, mitä kaikkea he olivat tehneet ja opettaneet. Hän sanoi heille: "Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän." Tulijoita ja menijöitä oli näet paljon, eikä heillä ollut aikaa syödäkään. Mk. 6:30-31

Väsymys

Oletko Sinä väsynyt? Toivottavasti voit vastata kieltävästi. Mutta monelle uuvuttava työ tai turhauttava

työttömyys tai vaikeat ihmissuhteet tuottavat jatkuvasti väsymystä. Väsymystä on monen laista. Eikä väsymys sinänsä ole paha asia, pikemminkin se on Jumalan meihin asettama mekanismi, jotta ymmärtäisimme, että tarvitsemme lepoa ja virkistymistä.

Raskaan työn päälle koettu fyysinen ja henkinen väsymys saattavat olla jopa hyviä kokemuksia, kun tajuaa saaneensa väsymyksen palkaksi työstä, joka raskaudestaan huolimatta tuotti hyvää tulosta. Jeesuskin väsyi, koska totisena Jumalanakin hän on samalla myös todellinen ihminen.

Paluu raskaalta matkalta

Jeesuksen opetuslapset olivat juuri palanneet menestyksekkäältä evankelioimismatkalta. Suuret ihmisjoukot olivat saartaneet heitä, minne ikinä he olivat menneet julistamaan Jumalan valtakunnan evankeliumia. Jeesukselta saamallaan valtuuksilla he olivat myös parantaneet monia sairaita ja olivat jopa nähneet riivaajien, pahojen henkien väistävän Jeesuksen evankeliumin voimasta. He olivat olleet niin kiireisiä tässä työssään, etteivät olleet ehtineet edes kunnolla pitämään ruokataukoja. Seurauksena oli väsymys.

Opetuslastenkin väsymykseen liittyi kuitenkin muutakin kuin vain rankan työrupeaman vaikutusta. He olivat kuulleet, miten kuningas Herodes oli mestannut Johannes Kastajan ja tavoitteli myös Jeesusta käsiinsä. Huolimatta Jeesuksen antamasta valtuutuksesta ja voimateoista, joita he olivat nähneet ja kokeneet, salakavala pelko oli myös hiipinyt heidän sisimpäänsä. Miten heille kävisi? Vaikka ihmeellisiä asioita tapahtui Jeesuksen voimalla, miksi sitten Johanneksen tarvitsi kuolla? Ei liene mitään niin uuvuttavaa asiaa kuin pelko. Vaikka se olisi työnnetty jonnekin tietoisuuden taka-alalle, se syö salakavalasti voimia. Paluu Jeesuksen luo ei näyttänyt tuovan tilanteeseen helpotusta, koska aamusta iltaan ihmisiä tungeksi Jeesuksen ympärillä.

Levon alku - kaiken kertominen Jeesukselle

Illan pimeinä tunteina opetuslapset saivat sen verran aikaa, että saattoivat antaa työraporttinsa. He kertoivat yksityiskohtaisesti ei vain sitä, mitä olivat tehneet, vaan myös sen, mitä he olivat ihmisille opettaneet. Pelkät teot, vaikka ne olisivat kuinka Jumalan voimassa tehtyjä eivät vielä anna ihmisille syvintä apua. Ihmisen on kuultava evankeliumin sana, sana ristiinnaulitusta ja kolmantena päivänä haudasta ylösnousseesta Kristuksesta. Evankeliumin sanan välityksellä Herra Jeesus Kristus astuu ihmisen sydämeen, antaa synnit anteeksi ja antaa sydämelle sen avun, jota tarvitaan tätä aikaa ja ennen kaikkea iankaikkisuutta varten. Kun opetuslapset tämän tiesivät, heille oli erittäin tärkeätä kertoa Jeesukselle myös yksityiskohtaisesti kaikki se, mitä he olivat ihmisille opettaneet. He tiesivät näet, että heidän parhaimmat ja viisaimmatkaan ajatuksensa eivät kykenisi ketään pelastamaan ja auttamaan, elleivät ne olisi juuri Jeesuksen sanoja ja Jeesuksen evankeliumia.

Ensimmäinen ja tärkein lääke väsymykseen on siinä, että kerrot Jeesukselle kaiken, mitä olet tehnyt ja puhunut. Kysymys ei toki ollut siitä, että opetuslapset olisivat jotenkin informoineet ja jakaneet tietoa Jeesukselle. Kaikkietävänä Jumalan Poikana hän kyllä tiesi heidän kertomattaankin sen, mitä heille oli tapahtunut.

Kysymys oli aidon rukouksen mallista. Hyvä Paimen haluaa kuunnella Sinua. Hän haluaa, että jaat kaikki kokemasi hänelle, että erittelet kaikki puheesi rukouksessa hänelle ja kerrot vielä ilosi ja pelkosi, jotka näihin asioihin liittyvät.

Ei lomaa Jumalasta vaan Jumalassa

Sielun lepo alkaa siis siitä, että ihminen saa kaikkineen tulla Herran luo ja jakaa Jeesuksen kanssa kaiken, mikä hänen sydämellään on. Lepo ei ole sitä, että pidetään lomaa Jumalan läsnäolosta, vaan että saa levätä hänen luonaan. Kristuksen vanhurskauden varassa elävän ei tarvitse pelätä, vaikka Jumala onkin kirkkaus ja pyhä. Syntinsä anteeksi saanut ihminen saa levätä ja katsella Jumalan kirkkautta Kristuksessa.

Ehkä syvällisin Vanhan Testamentin kuva tästä asiasta löytyy tilanteesta, jossa Jumala teki liittoa Siinailla Israelin kansan kanssa. Heistä sanotaan näin:

"Mooses ja Aaron, Naadab ja Abihu sekä 70 Israelin vanhinta nousivat vuorelle. He näkivät Israelin Jumalan. Hänen jalkainsa alla oli alusta kuin safiirikivistä, kirkas kuin itse taivas. Hän ei koskenut kädellään israelilaisten valittuihin, ja he katselivat Jumalaa, söivät ja joivat." (2. Moos. 24:9-11)

Mikä suunnaton lepo, kun saa katsella Jumalan kirkkautta Kristuksessa, niin kuin osa opetuslapsista kirkastuksen vuorella, syödä ja juoda. Jumalan kirkkaus on Jeesuksen veren puhdistamille ihana lepo-paikka, yhteyden ja virvoituksen paikka.

Väärät tiet virkistyä ovat syntiä

Väsyminen ei ole syntiä, mutta jos sydämen lepo on tarjolla Jeesuksen läsnäolossa, on synti hyljätä se ja kääntyä pelkkien ajallisten virkistyslähdeiden puoleen. Ajalliseksi virkistykseksi kai tarkoitettun viihteen tehosta kertoo se sisäinen tyhjyys ja tyydyttämättömyys, jonka useimmat TV ohjelmat jättävät katselijalle palkkseen. Aikaa kului, mutta virkistystä ei löytynyt. Mikään viihde, mikään virkistystoiminta ja mitkään hyvätkään kokemukset eivät kykene antamaan lepoa sille, jolta puuttuu omantunnon rauha. Siksi kaikkein tärkeintä on mennä suoraan päätä Golgatan Ylösnousseen Herran luo ja kertoa kaikki. Hänen uhriveressään löytyy jokaiselle katuvalle syntiselle anteeksiantamuksen lepo.

Myös ruumiillinen ja henkinen lepo

Taitavana Paimenena Jeesus tiesi, että tämäkään ei vielä opetuslapsille riittänyt. Hengellisen levon lisäksi ihminen tarvitsee myös ruumiillista ja henkistä lepoa. Siksi Jeesus sanoi heille: "Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän."

Meidän on ajoittain vetäydyttävä kaikkein mieluisimmistakin työtehtävistä lepäämään. Ruumiillista lepoa opetuslapset saivat 20 km:n venematalla purjeen viedessä venettä kohti yksinäistä paikkaa. Henkistä lepoa oli, kun heidän ei tarvinnut pinnistellä hermojaan kyetäkseen opettamaan oikein ja vastaamaan moniin tarpeisiin.

Toisella rannalla odotti kuitenkin sinne juoksuaskelein kiiruhtanut monituhatpäinen joukko. Jeesuksen paimenen rakkaus näitä vielä ekyyksissä olevia lampaita kohtaan ei sallinut hänelle lepoa. *"hänen tuli heitä sääli, sillä he olivat kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän rupesi opettamaan heille monia asioita."* Mutta väsyneille opetuslapsille hän antoi levon. He saivat olla nurmella pitkällään ja vain kuunnella samaa, mitä kansakin sai kuulla.

Uskon haaste

Jeesuksen antama kokonaisvaltainen lepo tähtää siihen, että hänen läsnäolossaan virvoittuneille annetaan uusia haasteita. Ei niinkään työntekoon vaan uskon kasvuun. Kun opetuslapset huolestuivat kansanjoukkojen nälästä, aidosta tarpeesta, jonka he tunsivat omissakin vatsoissaan, Jeesus antoi heille mahdollottoman haasteen: *"Antakaa te heille syötävää!"*

Tänäänkään Herra ei jätä meitä pelkästään lepäämään, vaan kutsuu mahdollottomimpaan tehtävään maan päällä. Viemään evankeliumia niin, että ihmiset eivät hukkuisi vaan uskomalla anteeksiantamuksen sanan saisivat iankaikkisen elämän. Me voimme tietysti väittää vastaan. "Ei meistä ole kenenkään käännyttäjiksi eikä pelastajiksi." Ei olekaan, mutta jos jaat evankeliumin sanaa sellaisena, kuin Raamattu sen kertoo, tulet näkemään, että Herra tekee sen kautta ihmeitä. Evankeliumin sana kykenee moninkertaistumaan lukemattomien ihmisten elämän leiväksi ja pelastukseksi. (JP)

Muuton "ammattilaiset"

Lähetystyöntekijästä kehittyi hyvä muuton ammattilainen. Tavaroiden pakkaamiset ja kantaminen muistuttavat elämän katoavaisuudesta. Kerran kun saa muuttaa "rajan yli" kirkkauteen ei tarvitse ottaa mukaan mitään. Ei liioin tarvitse kantaa raskaita taakkoja paikasta toiseen. Saa vapaana maisista taakoista siirtyä iankaikkisuuteen. (LP)

9.10.2000 Ao

Mutta virkamies pyysi: "Herra, tule, ennen kuin poikani kuolee." Silloin Jeesus sanoi: "Mene kotiisi. Poikasi elää." Mies uskoi, mitä Jeesus hänelle sanoi, ja lähti. Jo kesken matkan tulivat hänen palvelijansa häntä vastaan ja kertoivat pojan parantuneen. Joh. 4:49-51

Usko sanan varassa

Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää millään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna, jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupauksen vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin, kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Usko, jolla uskotaan ja usko, joka uskotaan

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan, on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: "Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu".

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Mihin Sinä rakennat uskosi?

Rakennatko sinä uskosi Jeesuksen sanan ja sen kautta hänen itsensä tuntemisen varaan, vai etsitkö Sinä niin kuin moni tämän päivän ihminen tekee kokemuksia ja merkkejä. Jos rakennat niiden varaan, elät uskovana jatkuvassa vuoristoradassa, välillä ylhäällä ja sitten taas oikein kunnolla nokka savessa. Usko tuo toki mukanaan kokemuksia, mutta ne seuraavat uskoa eivätkä synnytä sitä. Usko syntyy ja kasvaa vain Jeesuksen sanan vastaanottamisen kautta. Jeesus ei välttämättä tee niin kuin sinä pyydät, vaan niin kuin on parasta hänen ja sinun välisen suhteen syntymisen ja syvenemisen kannalta. Anna Herran sanan puhua paljon sydämellesi. Anna Herran puhua silloinkin, kun se tekee kipeää. Sillä sanan miekka ei ole tarkoitettu vain toisten sydämiä vaan ennen kaikkea sinun oman sydämesi paljastamiseksi ja parantamiseksi.

Muista myös, että uskossa elämiseksi ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin ottaa sana sellaisenaan ja lyhentämättömänä vastaan. Heti kun sinä katsot voivasi valikoida, mitkä Jeesuksen sanat kelpaavat sinulle ja mitkä eivät, olet suolla ja suunnattomassa vaarassa. Olet noussut nimittäin Herran yläpuolelle. Vain sanan alle taipuvat saavat nähdä, miten sanan lupaukset toteutuvat heidän elämässään. Lähde liikkeelle Jeesuksen sanojen varassa ja saat nähdä, kuka ja millainen hän on!

Raamattukoulu

Syyskuusta alkoivat Apostolien tekojen luentoni Aotantin Raamattukoululla. Kyseessä on Raamattukoulun 50 vuosikurssi ja asian tiimoilta järjestettiin komeat 50-vuotisjuhlat. (JP)

5.10 aloitimme kirkolla uuden työmuodon. Risteysasemaksi sitä kutsumme, mutta sitä voisi nimittää myös Toivon Torstaiksi. Sillä Jeesus voi antaa toivon ja tulevaisuuden jokaisille, joka sitä häneltä anoo. Kokoamme yhteen kerran viikossa sellaisia japanilaisia, joilla on ruumiin- tai hengen puolesta sairautta.

Työtä on valtavasti. Japanissa ovat viljapelit vaalenneet leikattavaksi. *"Rukoilkaa elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa!"* (LP)

27.11.2000 Ao

Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maan päällä rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto! Luuk.2:14

Rauha maan päälle

Syvimmässä merkityksessä Jumalan rauha koskettaa vain niitä ihmisiä, jotka ovat oppineet jo täällä maan päällä antamaan kunnian Jumalalle. Enkelit ja perille päässeet uskossa poisnukkuneet antavat kunnian Jumalalle korkeudessa, mutta meidän ei tarvitse jäädä odottamaan siihen asti. Enkelit tulivat kertomaan, että taivaan korkeuksissa ja kirkkaudessa Jumala saa jo nyt kunnian. Mutta se, että he lauloivat tämän viestin juuri maan päällä Betlehemin paimenten arkistakin arkisemman työn keskellä ja vielä yön pimeydessä kertoo siitä, että ihmisilläkin on nyt tilaisuus ja mahdollisuus yhtyä tuohon ylistykseen. Sen teki mahdolliseksi Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, kaikkien kansojen Vapahtajan tuleminen tänne alas ottamaan meidän paikkamme ja tuomaan meille oman paikkansa eli taivaan ilon. Hän lähti jo seimestä lähtien kantamaan meidän pimeyttämme ja syyllisyyttämme aina ristin puuhun asti.

Taivaan juhleriemu parannuksen tekijöistä maan päällä

Jumala saa kunnin täällä maan päällä, kun syntinen ihminen luovuttaa oman paikkansa Vapahtajalle ja saa ilmaisena lahjana sen pelastuslahjan, jonka Jeesus maksoi Golgatan ristillä. Lahja on meille, hänen hyvän tahtonsa kohteille, ilmainen, mutta sen Antajalle hinta oli iankaikkisen syvyinen tuska meidän Sijaisenamme Jumalan hylkäystuomion alla. Jeesus kantoi meidän sijastamme Jumalan pyhyiden vaatiman rangaistuksen synneistämme, jotta me saisimme taivaan ilon.

Mutta kärsiessäänkin meidän tähtemme Jeesus piti silmiensä edessä sen ilon, että hän saisi lahjoittaa meille oman elämänsä ja taivaallisen kirkkauden. Vapahtajalle ei nyt ole suurempaa iloa, kuin saada antaa parannuksen tekeville synnit anteeksi. Taivaan varsinainen juhleriemu onkin juuri siinä, kun syntinen palaa Armahtajansa syliin. Enkelit riemuitsevat anteeksiantamuksen rauhan saapumisesta yhdenkin syntisen sydämeen.

Rakkauden ulottuvuudet

Jeesuksen rakkaus on niin leveä, että häneltä ei yksikään maailman ihmisistä jää huomaamatta. Hän haluaa ilon ja rauhan leviävän jokaisen kansan, jokaisen jäsenen sydämeen. Golgatan uhri nimittäin riittää kaikkien ihmisten hirveimpienkin syntien anteeksiantamiseen. Vapahtajan rakkaus on niin pitkä, että se etsii ihmistä aina sikiämisestä viimeiseen hengenvetoon asti. Herra ei jätä käyttämättä ainoatakaan tilaisuutta vetääkseen syntistä parannukseen. Herran rakkaus on niin korkea, että hän kykenee ylösnousemuksensa voimalla viemään taivaaseen asti ne, jotka hänen armonsa ovat uskossa ottaneet vastaan. Rauhanruhtinaan rakkaus on niin syvä, että hän astui "maan alimpiin paikkoihin" asti, ristin puulle ja kärsi koko iankaikkisen kadotuksen syvyyden meidän puolestamme, jotta meidän ei tarvitsisi siitä mitään kokea omassa elämässämme.

Rauha leviää siellä, missä Jumalan hyvän tahdon kohteiksi suostuneet rientävät Vapahtajan seimen ja ristin luo, polvistuvat syntiensä tunnustamiseen ja omistamaan armahduksen. Pelko väistyy ja sydän yhtyy enkelien kanssa ylistämään Jumalaa korkeuksissa siitä, että hän tuli alas viedäkseen meidätkin korkeuksiinsa.

Joulun aikaa vietetään monessa japanilaisessa seurakunnassa kiitos ja ylistysmielellä siksi, että jälleen saadaan kasteessa liittää uusia ihmisiä Kristus-ruumiiseen. Uudestisyntymän peso yhdessä Pyhän Hengen lahjan kanssa merkitsee Jeesuksen "syntymää" näihin sydämiin. Kun taivaassa enkelit pitävät riemujuhlaa yhden syntisen kääntymisestä ja maan päällä vietetään kastejuhlaa Jeesuksen syntymäpäivänä, on todellinen joulun juhla: Jumala saa kunnian ja rauha saavuttaa ihmissydämen.

Onnettomuuden siunaus

Aon seurakunnan syksyä on varjostanut seurakuntaneuvoston puheenjohtajan loukkaantuminen moottoripyörällä ulosajossa. Selkäranka murtui ja vasen ranne murtui perin pohjin. Herra varjeli kuitenkin

niin, että selkäydin säilyi ehjänä ja muutaman kuukauden makuulla miehestä pitäisi taas tulla työkykyinen. Tämän keskellä hän ja hänen perheensä ovat saaneet löytää syvemmän yhteyden Herraan. Parasta kristittyinä olemisessa onkin se, että Herra on kanssamme myös ja erityisesti päivinä, joita me nimitämme "pahoiksi". (JP)

24.1.2001 Ao

Jeesuksen äiti sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää." Joh.2:5

Hääilo

Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäinen tunnusteko, veden muuttaminen viiniksi Kaanan häissä, on ollut vahvasti ajatuksissani ja puheissani aloittaessamme uutta vuosisataa ja vuosituhatta täällä Japannissa. Samalla kun odotamme Jeesuksen palaavaksi kirkkaudessaan, näemme tuosta tunnusteosta, millainen tulee hänen hallintavaltansa kerran olemaan ja miten saamme elää nyt odottaessamme tai-vaallisen hääjuhlan alkua.

Pelastuksen ilo, ilo Kristuksen rakkauden tuntemisesta ja siitä, että saamme syntimme anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämään, ei sulje elämästämme pois niitä ilonaiheita, joista myös uskosta osattomat osaavat ja saavat nauttia. Jeesus ei tullut pilaamaan avioliittoa, työniloa, nautintoa hyvästä ruoasta, ystävistä ja harrastuksista. Päin vastoin Jeesus antaa kaikelle luonnolliselle ilolle aivan uuden syvyyden asettaessaan nuo ilonaiheet suhteeseen häneen, josta kaikki todellinen elämä vuotaa.

Jumalan kuvaksi luotu

Kun Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, Jumalan kuva syvimmiltään löytyi ei kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa:

"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaisekseen. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen aadam." (1 Moos. 5:1,2)

Avioliitto on siksi sekä suvun jatkamisen että Jumalan ilmoituksen eteenpäin kuljettamisen väline. Siksi ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synti sen oli irrottanut.

Vesi viiniksi

Häät ovat pyhä, suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan. Mutta hänen läsnä ollessaan viini loppui. Tässä tilanteessa käytiin lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja hänen äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle:

"Heillä ei ole viiniä."

Maria halusi tietysti Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännösten sanoissa vaimo tai nainen tunnista sitä - vielä ristiltä puhuessaan Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään:

"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini?" (JKR) "Anna minun olla, nainen." (92) "Mitä sinä tahdot minusta, vaimo?" (38) Alkukielen sanallinen muoto sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan: "Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Ajatus kulkenee näin: Äiti rakas, tiedän kyllä mitä halaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin, sinun ymmärryksesi minun tehtävääni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minut sydämesi alla, kun Jumala valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet, että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaisit, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoinkin tulla julki.

Ristin tie vie täyttymykseen

Tähän Marian kaipaukseen Jeesus vastasi: Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät.

"Minun aikani ei ole vielä tullut".

Tarkoittiko Jeesus, että hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä hänhän muutti veden viiniksi. Kysymys oli siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydämen nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi. Ilmaisulla "minun aikani" viittaa Jeesuksen kärsimiseen,

kuolemaan ja ylösnousemukseen. Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä hän oli tullut maailmaan tekemään. Ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttymyksensä niin kipeä, kuin tie siihen olikin.

Sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Tapakaan, jolla ihme tapahtui, ei ollut merkityksellisen. Juutalaiseen kultilliseen puhdistautumiseen tarvittiin jatkuvaa vedellä peseytymistä. Viini, joka on myös kuva ehtoollisesta ja näin ollen myös Golgatan uhriverestä, kertoo, että sydämen puhtautta ei voi saavuttaa muuten kuin pääsemällä osalliseksi siitä verestä, joka vuoti, kun Elämän Ruhtinaan veri puertui ulos hänestä kuin viini viinirypälestä. Hänen verensä ja ruumiinsa tulisi olemaan todellisen puhtauden ja ilon lähde. Viinin määrä ja laatu kertoo myös siitä, että Jumalakan siunaus on luonteeltaan ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Tie Herran tuntemiseen

Päästäksemme elämämme eri tilanteissa maistamaan Herran tekoja meidän on syytä ottaa todesta Marian antama ohje häissä palvelustehtäviä hoitaneille ihmisille:

"Mitä hän teille sanoo, se tehkää."

Jeesuksen kirkkaus näkyi tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissakin tilanteissa, pelon, sairauden ja hädän keskellä, Jeesus ilmaisi tunnusteillaan kirkkautaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä on: *"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."* Joh. 1:14 (JP)

17.3.2001 Ao

Joka sapattina Paavali kävi keskusteluja synagogassa pyrkien taivuttamaan uskoon sekä juutalaisia että kreikkalaisia. Kun Silas ja Timoteus tulivat Makedoniasta, Paavali oli kokonaan antautunut sanan julistamiseen. Hän pyrki todistamaan juutalaisille, että Jeesus on Kristus. Kun he vastustivat ja herjasivat, hän pudisti vaatteitaan ja sanoi heille: "Tulkoon teidän verenne oman päänne päälle! Minä olen viaton. Tästedes menen muihin kansoihin kuuluvien luo." Apt. 18:4-6

Ei yksi monista vaan ainoa

Lähetystyöhön ei ole olemukseltaan muuttunut miksikään siitä, mitä Paavali aikanaan teki. Paavali ei ainoastaan tyytynyt esittelemään Jeesusta Kristusta ja suositellut häneen uskomista kuulijoiden siihenastista uskonnollisuuttaan selvästi parempana vaihtoehtona. Hän pyrki taivuttamaan ihmisiä uskoon. Kysymys ei ole siitä että mereen hukkumaisillaan olevan ihmisen ympärille ilmaantuu suuri joukko erivärisiä pelastusveneitä, joista hukkuva voisi valita sen värisen, mikä häntä parhaiten miellyttäisi. Kysymys on siitä, että hänen vierellään on vain yksi pelastusvene, Jeesuksen Golgatan veriuhrin punaama, johon hänen on hinnalla millä tahansa päästävä, jos hän mieli välttää hukkumisen.

Kun vain Jeesuksen uhriveri voi vapauttaa ihmisen synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, Paavali ei voinut välinpitämättömästi katsella syntielämän syvästi turmelemaa Korintin suurkaupunkia. Hän omistautui koko sydämeästään sanan julistamiseen - sillä vain evankeliumin sana voi synnyttää ihmisieluissa pelastavan uskon. Siksi Paavali pyrki kaikin todistamaan ihmisille, että Jeesus on se Vapauttajakuningas, verensä vuodattanut Uhrikaritsa ja Ylimmäinen Pappi, joka voi ja tahtoo pelastaa heidät synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan Pojan valon, rakkauden ja totuuden valtakuntaan.

Kuulijalla vastuu

Paavali jatkoi evankeliumin julistusta aina siihen asti, että kuulijat todella ymmärsivät, mistä on kysymys. Mutta jos ja kun he siitä huolimatta torjuivat Jumalan valmistaman pelastuksen, hän teki myös selväksi, että vastuu heidän iankaikkisesta kohtalostaan ei ollut enää hänelle, joka tarjosi heille elämän tietä, vaan heillä jotka tämän pelastuksen torjuivat:

"Tulkoon teidän verenne oman päänne päälle! Minä olen viaton."

Ellei Paavali olisi ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta julistanut, noiden ihmisten jääminen pimeyteen olisi ollut Paavalin vastuulla. Mutta nyt hän kääntyi heistä pois ja jatkoi työtään ei-juutalaisten parissa, jotka myös ottivat pelastuksen vastaan.

Herran silmin

Paavali ei kuitenkaan ollut mikään teräsmies. Kun hän näki toisaalta turmeltuneen suurkaupungin valtaavan haasteen ja toisaalta juutalaisten suunnalta nousevan vastustuksen ja vainon, joka oli kautta hänen lähetysmatkojensa piinannut häntä, hänen sydämensä täytti levottomuus, haaste alkoi näyttää ylivoimaisen suurelta ja pelko alkoi hiipiä monet taistelut läpikäyneeseen sydämeen. Tässä tilanteessa Herra puuttui asioiden kulkuun odottamattomalla tavalla.

Herra sanoi yöllä näyssä Paavaliille: *"Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene. Minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan ole käyvä kimppuusi tehdäkseen sinulle pahaa. Minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa."* (Apt. 18:9)

Herra palautti Paavalin mieleen lupauksensa olla joka päivä kanssamme. Sitten kertoi, miten hän näki tuon turmeltuneen kaupungin, likaisen pellon keskellä kätkeyn aarteen, hänen verellään lunastettujen joukon, joka olisi vielä uskova häneen ja pelastuva. Herra rohkaisi Paavalia katselemaan kaupunkia hänen silmillään. Niin Paavali sai uuden rohkeuden jatkaa työtään vielä puolitoista vuotta Korintissa.

Herra kutsuu meitä katselemaan omilla silmillään ympärillämme olevaa hukkuvaa ja syntien sitomaa, turmeluksen vallassa olevaa maailmaa. Evankeliumin työ jatkukoon niin Suomessa kuin Japanissakin. Herralla on vielä niitä, jotka avaavat sydämensä ainoalle pelastukselle, joka maailmasta löytyy, sanalle ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Raamattukoulu

Maaliskuun alussa Koben Raamattukoulun lukuvuosi päättyi ja samalla Apostolien tekojen luentoni siellä. Huhtikuusta alkavat vuoden kestävät Johanneksen evankeliumin luentoni siellä.

Toukokuun lopulla saamme Suomesta kahdeksi viikoksi vieraaksemme Mikko goes to Heaven -bändin, jonka kanssa käymme kiertämässä kirkkomme eri seurakuntia. (JP)

Tutki Herra sydämeni

"Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni...Ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle." Ps. 139:23, 24

Päivittäin tulee tutkistella omaa sydämensä asennetta. Paras tapa on rukoillen tutkia Jumalan sanaa. Tässä ajassa meillä on niin paljon erilaisia toimintoja, virikkeitä ja kiireitä, jotka voivat täyttää koko päivämme. En usko, että kukaan haluaisi ehdoin tahdoin kulkea väärää elämän tietä. Kuitenkin suurin osa ihmisistä täyttää elämänsä kaikella muulla kuin etsimällä Jumalan kasvoja ja hänen tahtoaan. Kaikkivaltias Jumala etsii meitä löytääkseen meidät. Hänen halunsa on pelastaa meidät synnin- ja kuoleman vallasta. Älä pakene Herraa!

Olemme tutkineet Apostolien tekoja. Alkuseurakunnan koettelemukset voimakkaan evankelioimistyön keskellä puhuttelevat. Sana jakaa ihmisiä. On niitä, jotka ottavat sanan vastaan ja niitä, jotka eivät välitä. On myös niitä, jotka raahaavat Paavalin ja kumppanit milloin kaupungin torille ruoskittavaksi tai panevat vankityrmään kahleisiin. Mutta Jumalan sana etenee. Herran omat eivät vaikene. He julistavat rohkeasti ristiinnaulittua - ja ylösnoussutta Jeesusta. Tätä rohkeutta me rukoilemme itsellemme, jotta sana saisi levitä täällä saarnattuna sanana ja Pyhä Henki voisi siihen yhtyä, rukoilkaa meille Jumalan tahdon mukaista ja tottelevaista mieltä.

Nishinomiyan pohjoisosassa aloittaa huhtikuussa uudessa kodissaan rouva Koono evankelioimistyön. Itse aloitan rouva Koonon kotona uuden leivontapiirin. Näin saamme kutsutuksi uusia ihmisiä sanan kuuloon. (LP)

30.5.2001 Ao

Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?" Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Joh. 2:19-21

Temppeli

Jeesus puhdisti pyhäkön esipihan ajamalla sieltä ruoskalla eläimet ja rahanvaihtajat ulos ja puhui itsensä temppeleinä.

Ilmestysmaja ja pyhäkkö olivat Vanhassa liitossa paikkoja, joissa Jumala halusi ilmoittaa itsensä ihmisten keskeillä ja osoittaa, että on vain yksi oikea tie Jumalan yhteyteen, uhrin tie. Täydellinen ja lopullinen uhri oli Jeesuksen ristin kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Hän, ylösnoussut Temppehimme, on tie taivaalliseen temppeeliin asti.

Jeesus itse on temppehimme, pyhäkkömme. Tästä tosiasiasta voi tehdä ainakin seuraavia johtopäätöksiä, kun vertaamme häntä Vanhan testamentin ilmoitukseen:

- Herra on matkustava pyhäkkö, niin kuin aikanaan Ilmestysmaja. Missä ikinä olemme, siellä on Herra kanssamme, siellä on Herran asunto.
- Pyhäkkönä Herra itse on pakopaikka takaa ajetuille. Saat paeta syyttävää omaatuntoa hänen anteeksiantavaan rakkauteensa. Voit huolinesi paeta hänen luokseen. Pakopaikka on aina lähelläsi.
- Temppeli on palvelun, palvonnan ja ylistyksen paikka. Pyhä on läsnä. Hän kuulee rukouksesi ja ottaa vastaan uhrisi. Kirkot ja kappelit eivät ole välttämättömiä Herran palvelukseen - vaikeivät ne kokoushuoneina ole myöskään mikään este Herran palveluun. Tee myös omasta makuuhuoneestasi ja päivittäisistä matka- ja lenkkireiteistäsi itsellesi pyhäkkö. Herran läsnäolo tekee paikasta pyhäkön.
- Temppeleissä, sen kaikkein pyhimässä vallitsi hiljaisuus. Herran läsnäolo on Sinulle sydämen hiljaisuuden ja rauhan paikka jopa vilkkaan liikenteen ja työpaineiden keskellä.
- Temppeli oli kooltaan yllättävän pieni. Herran ilmestyminen ei edellytä suuruutta ja mahtipontisuutta.
- Herran läsnäolo on pyhyiden ja puhdistuksen paikka. Pyhityksemme ja puhtautemme on suorassa suhteessa läsnä olevan Pyhäkön työhön meissä.
- Temppeli on yhteyden ja ilmoituksen paikka: Aaronin kukkiva sauva, manna-astia ja lain taulut kertovat, että Herran läsnäolon temppeleistä kasvaa hedelmää, sieltä juoksee elävän veden virta. Sieltä löytyy se Kristuksen lahjavanhurskaus, joka kestää Jumalan lailla mitattaessakin. Tällaiseksi temppeleiksi Herra Jeesus tulee meille. Hän ei jää jonnekin kauas vaan Pyhässä Hengessä meidän ruumiimme saa toimia hänen asuntonaan, Pyhän Hengen temppeleinä.

Temppelein puhdistus

Jeesuksen - Temppehimme - asettuminen sydämiimme merkitsee sisäisen ihmisen voimistumista Pyhäällä Hengellä (Ef 3:14-21), rakkauteen juurtumista, Kristuksen rakkauden syvenevää tuntemista, osallisuutta Jumalan täyteyteen. Se on suunnattomasti enemmän kuin mitä voimme ymmärtää. Herra itse haluaa raivata sydämemme sellaiseksi huoneeksi, että hän voi siellä asua. Hän tekee sen tuomalla syntimme valoon, jotta hän verellään ne myös puhdistaisi. Tarvittaessa Herra tarttuu ruoskaan ja kaataa kumoon sydämemme väärät tärkeysjärjestykset. Liike-elämä sinänsä ei ollut syy, miksi Jeesus tarttui ruoskaan, vaan se, että Herran rakkaus oli korvattu rakkaudella mammonaan.

Herra on kaikkialla läsnä. Hän on lähellämme. Mutta hän ei tyydy ennen kuin hän saa myös Sinun sydämesi asunnokseen. Sekään ei vielä riitä hänelle. Hän haluaa päästä sydämesi valtiaaksi, sen keskukseen. Anna hänen ruoskansa koskettaa kipeällä tavallaan sitä, mikä on väärässä paikassa elämässäsi, jotta hän saisi olla suuri rakkautesi. (JP)

24.7.2001 Ao

Näin sanoo Herra: Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku: Raakel itkee lapsiaan eikä huoli lohduksesta surussaan lastensa tähden, kun heitä ei enää ole. Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen maasta. Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra: Sinun lapsesi palaavat omalle maalleen. (Jer. 31:15-17)

Toivo

Japanilainen toivoa tarkoittava kirjainmerkkijohdistelmä on erittäin mielenkiintoinen. Sen ensimmäinen merkki tarkoittaa kankaan loppupäätä, jota sakset leikkaavat. Se merkitsee vähäistä. Toinen merkki taas muodostuu kolmesta osasta. Ylimpänä on menettämistä tai kuolemaa tarkoittava osio ja sen vieressä lihaa eli ruumista tarkoittava osa. Mutta alimpana on osio, joka tarkoittaa palloa - lähinnä helmi-

palloa. Toivo on siinä, kun elämä lähenee loppuaan ja ruumis ravistuu ja lopulta kuolee, mutta lopputuloksena onkin helmikruunu. Jälkimmäiseen merkkiin sisältyy myös ajatus kauas katsomisesta.

Raamatusta näemme, että Jeesus Kristus itse on meidän toivomme. Kun Ikedan kaupungin surmattujen lasten äidit itkevät lohduttomina ja toivottomina niin kuin heidän osasiskonsa Beetlehemissä aikanaan, Herra tulee ja julistaa: *"Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palaavat vihollisen maasta."*

Tämä Herralta tuleva sana ei ole jotain epämääräistä lohduttelua paremmista ajoista, kunhan nyt ensin pääsette läpi oman surutyönne. Ei, ristillä syntiemme kuorman kantanut, kuollut ja ylösnoussut Herra vakuuttaa, että juuri nuo tapetut lapset tulevat palaamaan vihollisen, kuoleman, maasta takaisin. Vain evankeliumi ruumiillisesti haudasta nousseesta, elävästä ja lopulta kaikki kuolleet herättävästä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta kykenee antamaan todellisen toivon. Hän on meidän toivomme. Hän antaa tulevaisuuden. Toivottomuuden keskellä saamme täällä Japanissa julistaa todellista ja kestävästä toivoa.

Perille päässeeseen kiitosta

Nishi-Akashin seurakunnan paimenen ja radiopastori Katsuharan vaimo nukkui pois. Pastori Katsuhara kirjoitti ylös vaimonsa viimeiset sanat ja niistä loisti valo. Tässä joitakin otteita niistä:

"Olen kiitollinen Jumalalle

"Tämä oli ankara ja tuima taistelu. Mutta nyt tuo sielun, ruumiin ja hengen kappaleiksi repivä taistelu on ohi. Nyt Herran Jeesuksen tie avautuu eteeni kuin suuri tähtitarhain tie. Annan kaikkeni Jeesukselle, joka on tie, totuus ja elämä. Olen kiitollinen. Kiitos.

Olen kiitollinen seurakuntalaisille

Kiitän kaikkia teitä, kun kärsivällisesti ja sitkeästi olette rukoilleet puolestani. Hetki sitten kaikkien teidän nimenne ja kasvonne nousivat silmiäni eteen. Näin selkeästi, miten kyynelin kannatte minua rukouksissanne. Haluaisin halata väkevästi jokaisen teistä erikseen. Olen kiitollinen. Kiitos."

Sitten hän kiitti sairaalan henkilökuntaa ja jokaista perheensä jäsentä erikseen. Lopuksi hän suuntasi kiitokset uudelleen Jumalalle näin:

"Psalmin 22 kokemus on nyt takanapäin. Psalmin 23 maailma on avautunut eteeni. Tie, jolla Jeesus minua vie, levittäytyy äärettömänä eteeni niin kuin linnunrata. Olen valmis. Nyt lähdän. Rakkaat, menen hiukan ennen teitä, mutta odotan teitä siellä. Kiitos."

Sitten hän menetti tajuntansa ja muutaman tunnin kuluttua oli perillä Herran luona.

Todellista toivoa ei löydy mistään muualta kuin Jeesuksen luota. Siksi meidän kannattaa kaikkein synkimmilläkin hetkillämme kuulla, kun hän sanoo:

"Sinulla on tulevaisuuden toivo." (JP)

13.10.2001 Ao

Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja arvokas, ja koska sinua rakastan, minä annan ihmisiä sijastasi ja kansakuntia hengestäsi. Älä pelkää, sillä minä olen kanssasi. Jes. 43:4,5

Voide sydämen haavoihin

Joitakin päiviä sitten Aon kirkolle ilmestyi ensimmäistä kertaa eräs nuorehko henkilö, joka kertoi tulevansa buddhalaisesta kodista. Hänen kysymyksensä oli: "Löytyykö kristinuskosta vastaus sydämen haavoihin, jotka johtuvat siitä, että olen joutunut ihmisten hylkäämäksi." Vastasin myöntävästi ja mieleeni nousi samalla muutaman muun henkilön kasvot, joiden tuskan taustalla on paljon juuri tätä hylätyksi tulleen tuskaa.

Yritin sitten selittää niitä kahta asiaa, jotka voivat nuo haavat parantaa. Molemmissa on kysymys loppujen lopuksi samasta asiasta, Jumalan ehdottoman rakkauden vastaanottamisesta. Jumalan armon kohtaaminen ja sen voittamaksi tulleen sydämen haavat alkavat parantua, vaikka paraneminen sinänsä voi

olla melko kivuliasta. Moni jopa kiemurtelee Jumalan rakastavan käden alta, koska haluaa päästä helpommalla ja itse asiassa haluaakin jäädä haavoihinsa.

Jumala loi sinut

Ensimmäinen on sen tosiasian kohtaamista, että Jumala on luonut minut juuri sellaiseksi kuin olen. Hän on jakanut minulle tietyt lahjat ja kyvyt ja hän on suuressa viisautessaan jättänyt minuun monta sellaista aukkoa, jotka voivat täytyä vain sillä tavalla, että suostun vilpittömään riippuvuuteen sellaisista avuisista, jotka Jumala antoi vain muille kuin minulle. Kysymys on siis siitä, että suostun näkemään, että Jumala suuressa rakkaudessaan loi minut juuri sellaiseksi kuin loi. Hän halusi minusta juuri tällaisen. Se ei tietenkään tarkoita, että hän olisi vastuussa syntisyysteni - se ei ole Jumalan luomaa, vaan minun kapinaani Jumalaa vastaan.

Jumala haluaa olla myös minun kanssani tekemisissä, itse asiassa syvässä yhteydessä - eikä vain tätä aikaa, vaan koko iankaikkisuuden verran. Se, että Jumala antoi minulle tietyt kyvyt, taidot ja luonteen sekä puutteet, merkitsee myös sitä, että hänellä on täysi vapaus myös riisua minut siitä, mitä hän aiemmin on jo antanut. Tulee päivä tai ehkä on jo, jolloin en enää kykene puoliakaan siitä, mitä joskus nuorempana, terveempänä kykenin. Tulee vielä ehkä sekin aika, jona olen kokonaan toisten hoidosta riippuvainen. Mutta silloinkin olen juuri sellaisessa tilassa, jonka Jumala minulle hyvytyksensä antaa.

Lahjani ja puutteeni tulevat Isän kädestä. Herra antaa niiden kautta minulle myös tehtävän, ehkä tehtäviä ja niissä onnistuminen tai epäonnistuminen eivät missään määrin muuta Jumalan rakkauden suuruutta minuun. Vaikka siis ihmiset hylkäisivätkin, Herra ei hylkää sitä, jonka hän on itseään varten luonut.

Anteeksiantava rakkaus

Toinen perus kysymys liittyy siihen, että sydän saa kohdata syntiensä anteeksiantamuksessa Jeesuksen Golgatalla ilmestyneen mittaamattoman rakkauden siunauksen. Se edellyttää tietenkin sitä, että ihminen suostuu myöntämään sen tosiasian, että hän on syntinen ja kokonaan itse vastuussa omasta syntisyystään. Kateus, katkeruus, viha, himot ja valheellisuus ovat asioita, joista olemme itse kokonaan vastuussa. Samalla kun ihmisen on suostuttava siihen, että Jumalan luoma hänessä on hyvää, hänen on myös tunnustettava, että synti hänessä on pahaa. Sitä ei koskaan saa hyväksyä, vaikka syntisyyden tosiasia pitääkin kohdata. Syntisen sydämen apu on Jeesuksen verellä hankittu ehdoton anteeksiantamus jokaiselle, joka syntinsä tunnustaa ja tuomitsee vääränä ja pahana. Armahtavan Isän syli on paikka, jossa ehdoton rakkaus koetaan ja josta alkaa hyljätyn sydämen kipujen paraneminen.

Totuuden kilpi

Kun sydämen kivun paraneminen on periaatteessa näin yksinkertaista, ei ole ihme, että Sielunvihollinen pyrkii kaikin keinoin kääntämään nämä asiat pääläelleen. Se väittää kiven kovaan, että Jumala on väärämielinen, kun hän on pidättänyt meiltä tiettyjä lahjoja tai ominaisuuksia ja jakanut niitä vain muille. Toisaalta hän yrittää kaikin tavoin vakuuttaa, että meidän vihamme, itsekkyytemme, kateutemme jne eivät missään määrin ole meidän omaa syytämme. Hän pyrkii saamaan meidät uskomaan sen valheen, että loppujen lopuksi me olemme vain muiden ihmisten vääräksien uhreja eikä meissä itsessämme mitään vikaa koskaan ole olutkaan.

Näitä pimeyden valheita vastaan meidän on työnnettävä Jumalan selkeä sana, joka vakuuttaa: *"Sinä olet minun silmissäni kallis ja arvokas, ja rakastan sinua"*. Jumalan rakkauden väline on hänen Sanansa, hänen puheensa, joka kohdistuu aivan henkilökohtaisesti juuri Sinuun. Hänen rakkautensa ja vain se kykenee vapauttamaan Sinut ja antamaan syvienkin ulkoisten ahdistusten keskellä vakuutuksen: *"Älä pelkää, sillä minä olen kanssasi."*

Kastejuhla Aossa

Myös Aossa vietettiin 7.10. suurta juhlaa, kun viime joulusta asti uskollisesti kirkollamme kolme kertaa viikossa käyneet Katsuyuki (56) ja Hiromi (52) Yoshimoto kastettiin. Heidän poikansa, joka opiskelee lakia, kastettiin runsas vuosi sitten Kiotossa katolisessa kirkossa ja nyt oli heidän vuoronsa. Heidän tekstiilitaidetta opiskeleva tyttärensäkin käy Kioton katolisessa kirkossa ja kastetaan lähiaikoina.

Rouva Hiromi kertoi todistuksessaan, miten Raamattua opiskellessa hänelle selvisi pelottavalla tavalla, kuinka syntinen hän on. Sitäkin suurempi oli hänen ilonsa kasteen jälkeen, kun hän kirukkaasti tajusi, että kaikki entinen oli pyyhitty pois ja uusi tullut tilalle.

Mies kertoi, miten eri vaiheissa häntä oli aina piinannut kysymys elämän mielekkyydestä. Hän on lahjakas taiteilija ja samalla hän yhdessä vaimonsa ja kolmen muun opettajan kanssa pyörittää ns. *jukua* eli varsinaisen koulun jälkeen tapahtuvaa koetulosten parantamiseen tähtäävää yksityiskoulua. Työ, taide, perhe, opetustyö, mikään niistä ei ollut kyennyt häntä tyydyttämään. Vasta Kristuksessa löytyi lepo sydämelle. (JP)

26.11.2001 Ao

Mutta kullekin meistä on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan. Sen tähden on sanottu: "hän astui ylös korkeuteen, otti vankeja saaliikseen, antoi lahjoja ihmisille." Eikö se, että hän astui ylös, merkitse, että hän oli astunut alaskin maan alimpiin paikkoihin? hän, joka oli astunut alas, on myös astunut ylös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken. Ef. 4:7-10

Joulun lahja

Joskus joululahjapaketteja avatessa on sydämeeni iskenyt syyllisyys. Onkohan minulla oikeutta saada näin paljon kaikkinaista hyvää? Eikö minun pikemminkin pitäisi noiden itämaan tietäjien tavoin jakaa sydämeni aarteet itse Jeesukselle ja antaa joululahja juuri hänelle. Viimeisen tuomion kuvauksesta tiedän kaiken lisäksi mainiosti, miten aivan käytännössä voin tänäkin päivänä lahjani Jeesukselle antaa. Voin tehdä sen jakamalla aikaani, voimiani, varojani, evankeliumin sanaa ja ajallista hyvää Jeesuksen vähimmille veljille. Kaupallisen joulun vastustukseen liittyä kaiketi ainoastaan syyllisyyttä juuri siitä, että nuo lahjat Jeesukselle on kovin usein jääneet antamatta.

Jeesus tuli jakamaan lahjoja

Yllä lainaamissani jakeissa Paavali maalaa muutamalla väkevällä piirroksella joulun, pääsiäisen, taivaaseen astumisen ja helluntain sanoman. Niissä hän kuitenkin osoittaa, että Jeesus tuli tänne alas nimenomaan antamaan lahjoja ihmisille. Todettuaan ensin, että jokaiselle Jumalan lapselle on annettu lahja, hän jatkaa, että kysymys ei ole vain yhdestä vaan monista lahjoista. Lahjojen lahja on syntien anteeksi-antamisen ja pelastuksen armo. Sitä Kristus jakaa omilleen oman mittansa mukaan. Kristuksen mitta ei ole kitsas vaan ylenpalttisen runsas. Lisäksi Jeesus jakaa erilaisista armolahjoista - jotka nekin ovat Kristuksen lahjan mitan mukaisia.

Valtaisa on Herran omille lahjojen määrä ja laatu. Meillä ei olisi mitään oikeutta saada niistä ainoatakaan, mutta ne ovat kaikki Kristuksen armon lahjaa hänen omilleen. Saamme siksi täysin rinnoin iloita joulun suuresta lahjasta ja juuri siitä ilosta käsin lähteä sitten jakamaan hänen armoaan muille. Jakaessamme evankeliumia ja rakkautta saamme kokea ihmeitä. Jaettu armon sana moninkertaistuu ja jaettu rakkaus kasvaa kuin kalat ja leipä aikanaan Jeesuksen siunaavissa käsissä.

Jeesus astui alas, maan alimpiin paikkoihin. Hän tuli tallin seimelle ja tulee tänään likaisiin sydämiin. Hän astui ristien puulle ja vuodatti verensä meidän tähtemme. Tänäkin hän pyhällä kalliilla sovintoverellään puhdistaa sydämiä oman Pyhän Henkensä asunnoiksi.

Vapauttaja Jeesus

hän astui myös ylös korkeuteen. Jeesus itse kuvaa tätä astumistaan näin: *"Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."* (Joh. 12:31,32) Jeesus ylennettiin maasta ristille ja ristiltä haudan kautta taivaan kirkkauteen. Vetämällä ihmisiä ristien evankeliumilla puoleensa Jeesus tempaa heidät synnin, kuoleman ja Saatanan vankeudesta omaan vapauden ja totuuden ja rakkauden valtakuntaansa. Samalla kun hän vapauttaa vangit, hän jakaa heille runsaita lahjoja. Niistä vähäisin ei ole syntien anteeksi-antamisen. Vähäinen ei liioin ole Pyhän Hengen lahja, jossa Jeesus ja Isä asettuvat itse asumaan vapaaksi temmatun sydämeen asumaan.

Mutta lahja ei rajoitu siihenkään. Jeesus ei pelasta vain tätä aikaa varten, vaan vie vapaaksi tempaamansa perille iankaikkiseen jouluun asti. Eikä kysymys ole siitä, miten hyvin itse kelpaisin kaikkeen tähän, vaan siitä, että Jeesus täyttää kaiken, minkä on luvannut ja ylösnousemuksensa voitolla jo varmis-

tanut. Hän vie meidät perille siihen ihmeelliseen Kristuksen seurakunnan ylistyskuoroon, jossa veistaan ylistystä Karitsalle. Kristus on täyttävä kirkkaudellaan ja suuruudellaan uuden taivaan ja uuden maan. Kun sen kerran pelkästä armosta pääsee kokemaan, niin se on lahjojen lahja ja Antajan on joulun Herra Jeesus Kristus.

Välikausiloma

Me palaamme lyhyelle välikausilomalle Suomeen, minä huhtikuun alussa ja Lea toukokuun alussa. Palaamme sitten elokuun lopussa 2002 uudelle kaudelle Japaniin ja uudeksi sijoituspaikaksemme on Länsi-Japanin ev.lut. Kirkko osoittanut meille Fukuyaman kaupungissa Hiroshiman läänin itäosassa sijaitsevan Itä-Fukuyaman seurakunnan. (JP)

21.11 täytin 60 vuotta. Se oli minulle jotenkin uutuudessaan vaikea asia. Tuo luku 60 näyttää niin isolta ennen kuin siihen tottuu. (LP)

23.1.2002 Ao

Vuoden vaihteen hallintoa

Joulukiireet vaihtuivat seurakuntien vuosikokousmateriaalien valmistamiseen. Ne pidetään Aossa ja Nishinomiassa tammi-helmikuun vaihteessa ja maaliskuussa on edessä vielä koko Länsi-Japanin ev.lut. kirkon yleiskokous, jossa valitaan kirkkohallituksen vaihtuvat jäsenet, vahvistetaan kokonaiskirkon budjetti ja vedetään suuntaa tulevaisuuden suuntaan. Pappisvihkimiset tapahtuvat myös yleiskokouksessa, jossa on edustajia kustakin seurakunnasta sen jäsenmäärän mukaan.

Lähetteinä meillä on hallinnollisia tehtäviä niin omissa paikallisseurakunnassamme kuin kokonaiskirkossakin ja lisäksi vielä lähetyksen ja kotimaan suuntaan. Joskus tuskailee sen kanssa, että hallinto vie liikaa aikaa varsinaiselta seurakuntatyöltä. Toisaalta vuosikokoukset kuitenkin antavat tuiki tarpeellista perspektiiviä seurakunnan työn ja oman työnsäkin arvioimiseen. Lähetystyössäkin on nimittäin sama vaara kuin missä tahansa työssä, että kokonaisnäköala hukkuu yksittäisten työtehtävien ja yksittäisten ihmisten hoidon alle. Välillä on hyvä pysähtyä katsomaan taakse- ja eteenpäin.

Minä etsin Herraa

Useimmissa kirkkomme seurakunnissa etsitään vuoden vaihteessa Herran kasvojen edessä sitä Jumalan sanan kohtaa, joka saa johtaa koko vuoden toimintaa. Siitä sitten tehdään myös käytännölliset johdopäätökset. Aon seurakuntaneuvosto valitsi tällaiseksi vuoden tunnuslauseeksi osan Psalmin 34 ja keista 4 ja 5: *"Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle. Ne, jotka katsovat häneen, säteilevät iloa."*

Sovellukseksi sorvattiin seuraavaa: *"Etsikäämme pikemmin Herraa kuin hänen lahjojaan, kuunnellaamme hänen ääntään, katselkaamme hänen kasvojaan ja säteilkäämme hänen valoaan eteenpäin!"*

Herra odottaa, että me etsisimme häntä. Hän odottaa myös malttamattomasti, että anoisimme ja että hän voisi vastata anomuksiimme. Jumalan Isän sydän ilostuu, kun hänen lapsensa suuntautuu häneen ja sanoo: "Isä, rakas Isä!"

Herran etsiminen ei ole kuitenkaan niinkään sitä, että esitämme hänelle erilaisia toivomuksiamme ja pyyntöjämme, jotka hänen tulisi täyttää. Päinvastoin Herran etsiminen on sitä, että kyselemme, mitä hän haluaa meidän anovan ja haluamme säästä syvemmin tuntemaan häntä itseään. Rakastunut ihminen ei etsi ensi kädessä rakastettunsa omaisuutta ja lahjoja ja palveluja vaan hänen sydäntään. Samoin me saamme pyrkiä tuntemaan Herran rakastavaa sydäntä, jonka syvyys loistaa kirkkaana Golgatan pimeyden keskeltä. Saamme kysellä, mitä hän meille puhuu ja sitten myös lähteä uskon kuuliaisuudessa hänen sanansa tekijöiksi.

Viime kädessä Herran etsiminen merkitsee myös Jeesuksen toisen tulemisen sellaista iloista odottamista, kuin morsian odottaa sulhasta hakemaan häntä häihin.

Viestikapulan vaihtoa

Aossa olemme myös hyvää vauhtia valmistautumassa viestikapulan siirtoon. Pastori Tetsuaki Ueda perheineen muuttaa tänne ja aloittaa työt huhtikuun alussa. Aiomme muuttaa maaliskuun aikana tavaramme valmiiksi Higashi-Fukuyamaan. Fukuyama, jossa Itä-Fukuyaman seurakunta sijaitsee, on noin

400 000 asukkaan teollisuuskaupunki. Se sijaitsee Japanin meren rannalla noin 200 km Osakasta länteen. Uudet haasteet on jälleen edessä. Kaiken saamme jättää Jumalan johdatukseen. (JP)

Kastevettä ja kyyneleitä

Nishinomiyan jouluaattoillan kynttiläjumalanpalvelus ja kahden nuoren sisaruksen kastejuhla todistuksineen oli syvästi puhutteleva. Me seurakuntalaiset saimme pyyhkiä silmiämme kyynelistä. Todistuksen kuluessa keskikoululaiset Hikari Morita ja Daita Morita vuodattivat kyyneleitä ja välillä ääni petti. He olivat saaneet kohdata Vapahtajan, joka antaa synnit anteeksi. Jumala tekee sanansa kautta työtä. Sitä ei kukaan voi estää. Herra on keskellämme ja haluaa pelastaa ihmisiä. Armon aikana ovet ovat selkosen selällään. Herran Sana ei tyhjänä palaja. Herra haluaa, että jokainen tulisi tuntemaan hänet ja saisi olla osallinen iankaikkisesta elämästä. Kastejuhla oli jälleen yksi vuoden kohokohdista.

Mielenterveystyön haasteita

Uudenvuoden aaton illalla saimme auttaa erästä isää, joka yritti ottaa kiinni karkaavaa 17-vuotiasta tytärtään. Tyttö osoittautui mielenterveyspotilaaksi. Oli sairastunut kolme vuotta sitten, kun äiti lähti kotoa toisen miehen perään. Tytär oli päästetty sairaalasta uuden vuoden lomalle. Oli neljä päivää sitten pelastettu palokunnan avulla joesta. Olen käynyt hänen luonaan sairaalassa. Hän on sulkeutunut, mutta pieni hymyn häivä väreilee välillä suupielissä. Kuuntelee mielellään Jeesuksesta. Jospa Herran ennätävä armo saisi kohdata hänet.

Mielenterveysongelmallisia on tässä maassa paljon. Yleinen maallistuminen tuo tullessaan avioeroja, joissa lapset näyttävät kärsivän eniten. Perheet voivat monin tavoin täälläkin huonosti. On kasvanut kuriton sukupolvi, jolla ei ole sääntöjä ei ohjeita eikä arvoja. Perheen auktoriteetti on murentunut. Televisio sekä videot, elokuvat ja monenlainen sarjakuvatuotanto näyttävät olevan nuorten johtotähtenä. Elämän tarkoitus on hukassa. Sitä ei anna viihde. Se luo entistä enemmän turvattomuutta. Eletään kuin huomista ei olisi.

Kristillisellä sanomalla on paljon annettavaa. Se antaa elämän tarkoituksen ja toivon. Se antaa anteeksi menneet ja mahdollisuuden aloittaa uuden elämän elävän Jumalan yhteydessä. Onko tässä maailmassa suurenmoisempaa ja ihmeellisempää sanomaa? Ei ole! Jumala rakastaa Jeesuksessa tällaista synnin tekijää ja pyyhkii synnin pois kuin usvan. Olisiko siellä Suomessa Japaniin lähetystyöhön lähtijöitä ja heille lähettäjiä? Täällä kansa huutaa arvoja ja elämän tarkoitusta. Vain 1 % japanilaisista on kristittyjä. Japanikin kuuluu tavoittamattomiin kansoihin. Milloin armon aika loppuu ja evankeliumin saarnaaminen on mahdotonta? Mikä on sinun tehtäväsi jumalan valtakunnassa? (LP)

Kipukohtia neljännellä työkaudellamme

Yhdeksän kuukautta ehdimme keskittyä Nishinomiyan seurakunnan työhön, kun kirkko pyysi meitä siirtymään Aon seurakuntaan. Sieltä käsin jatkoimme Nishinomiyan työtä siihen asti, kunnes sinne saatiin uudet työntekijät. Pidimme sunnuntaisin ensin Aon jumalanpalveluksen ja sitten ajoimme puolentoista tunnin päähän Nishinomiyaan, jossa oli iltapäiväjumalanpalvelus. Viikolla kävimme lisäksi pitämässä raamattupiiriä, kotikokouksia ja ruokapiirejä siellä. Kun lisäksi kävin myös viikoittain Raamattukoululla, ohjelma oli todella tiukka.

Miksi Ao?

Syy, miksi kirkko pyysi meidät vanhaan ja itsekannattavaan Aon seurakuntaan, oli työntekijäpula. Seurakunta oli ollut jo vuosikymmeniä kansallisen pastorin hoidossa. Sillä oli jo toinen kirkkorakennus, jossa oli hyvät toimintatilat ja pastorin asunto. Seurakunnassa oli vastaavana työntekijänä toiminut pari vuotta naisevankelista, joka koki kuitenkin seurakunnan hoidon itselleen liian rankaksi. Hänet oli "heitetty" sinne seurakunnan kriisin jälkihoitoon. Edellinen pastori Shigeru Miyazaki, entinen työtoverimme kahdelta ensimmäiseltä työkaudeltamme, oli joutunut syviin erimielisyyksiin seurakuntaneuvoston kanssa sillä seurauksella, että kirkko siirsi hänet kiertävään tehtävään, josta hän sitten erosi siirtyäkseen avioliittoon vihkimistyöhön ja oman yrityksen pyörittämiseen. Naisevankelistalle tämä kriisin jälkeinen tilanne oli ymmärrettävästi raskas. Siksi kirkko katsoi, että pysyvän japanilaisen pastorin löytymiseen asti kokenut lähetti voisi hoitaa väliaikaisesti seurakuntaa.

Hoitokysymys

Työn seurakunnassa koimme mielekkäänä ja säästyimme ihmissuhdeongelmilta sekä seurakunnassa että lähettijoukossa. Ongelmanamme aluksi oli, miten järjestäisimme Sinikan hoidon. Ensiksi eräs ystävämmme asettui asumaan hänen kanssaan kotiimme Ryttylään. Sitten hän tuli Aoon syyskaudeksi luoksemme ja sitten seuraavan kevätkauden hän asui nuoremman poikamme kanssa Ryttylän kodissamme. Lopulta päädyimme ottamaan Sinikan pysyvästi luoksemme Japaniin. Hän sopeutui hyvin kielitaitoisena tähän seurakuntaan, jossa oli entuudestaan useita eri tavalla vammaista jäsentä ja etsijää. Osin Sinikan ansiosta pääsimmekin aloittamaan ryhmän psyykkisesti ja fyysisesti vammautuneille ihmisille ja heidän omaisilleen. Ryhmä osoittautui monille todelliseksi keitaaksi viikon varrella.

Otteita ystäväkirjeistämme välikausilomaltamme 2002

5.4.2002 Ryttylä

Ylösnoukseen Hyvän Paimenen kanssa

Genesaretin järven rannalla ilmestynyt Ylösnoussut Herra kysyi Pietarilta ja kysyy yhä omiltaan: *"Rakastatko Sinä minua?"* Saatuaan myönteisen vastauksen hän antoi ja antaa yhä tehtävän: *"Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaistani " ruoki Minun lampaistani." "Minun karitsoitani, Minun lampaistani, Minun lampaistani."* Näissä ilmaisuissa näkyy, mitä ylösnoussut Kristus sydämessään ajattelee ja tuntee. *"Minä olen Hyvä Paimen. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta."*

Hyvä Paimen! Tuona aamuna Galilean järven rannalla Jeesus ajattelee itseään Hyvänä Paimenena. Hän ajattelee omia karitsoitaan ja omia lampaitaan. Jeesus katseli ihmiskuntaa näin: *"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'."* (Matt. 9:36-38)

Nyt hän seiso i järven rannalla ja katseli laajalle ihmiskunnan suuntaan aina sen tuleviin vuosisatoihin ja tuhansiin asti. Heistä hän sanoi "Minun karitsani, Minun lampaani, he ovat Minun." Tästä näkökulmasta hän nyt lähti käsittelemään Pietarin sydämen kysymyksiä. Possessiivipronomini "Minun" merkitsee suvereenia Hallintavaltaa ja kokonaista Vapahtajan sydäntä.

Jeesus osoitti Pietarille ja muille seuraajilleen, mikä heidän tehtävänsä tulisi olemaan. Heidän roolinsa tulisi olemaan suorassa suhteessa Jeesuksen tehtävään Paimenena. "Ruoki Minun karitsoitani." "Kaitse Minun lampaistani." "Ruoki Minun lampaistani." Paimentaminen ei suinkaan ole aina kaunista ja maalauksellista liikkumista kukkaketojen ja vesilähteiden keskellä. Joskus se merkitsee sitä, että lauma on jätettävä, on kiivettävä jyrkille vuorille ja on taisteltava verisesti susien kanssa, jotta eksynyt karitsa saataisiin pelastetuksi.

Edellytys paimenen tehtävään

Jeesus kertoo millä edellytyksin tällaista tehtävää voidaan hoitaa. Hän kysyi Pietarilta, oliko hän antautunut hänelle, rakastiko hän Ylipaimenta. Sana, jota Jeesus käytti, on paljon enemmän kuin vain tunnetta ilmaiseva. Se tarkoittaa kokonaista antautumista ja omistautumista. Pietari ei uskaltanut nousta samalle korkeudelle, kuin Herran käyttämä sana olisi edellyttänyt. Hän vastasi aivan rehellisesti, että hän rakasti Herraa, käyttäen puhtaasti tunnevaltaista sanaa "rakastaa".

Herra kysyi uudelleen, oliko Pietari antautunut ja omistautunut hänelle. Tälläkään kerralla Pietari ei uskaltanut nousta samalle tasolle. Hän sanoi: "Minä rakastan sinua." Sitten äärettömässä armossaan Herra laskeutui Pietarin sanan tasalle. "Rakastatko minua?" Pietari ei pitänyt siitä. Mutta vaikka Herran käyttämä alemman tason ilmaisu murehdutti häntä, itse hän silti käytti sitä edelleen vastauksessaan: *"Herra, Sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua."*

Edellytys sille, että voi ruokkia karitsoita ja paimentaa lampaita, on rakkaus Herraan. Mutta meidän ei tule unohtaa sitä, että rakkaus, jota hän haluaa meiltä, on kokosydämistä antautumista ja omistautumista hänelle. Herran antama tehtävä ei ole taakka sille, joka rakastaa itse Ylösnoussutta. Pietarin rakkaus Jeesukseen nousi sydäimestä, joka oli saanut paljon anteeksi. Meidänkin rakkautemme Jeesuk-

seen syntyy yksin Herran armosta. Tunnet ehkä oman sydämesi ailahteluja Pietarin tavoin ja rakkautesi rajallisuuden, mutta kuitenkin jos annat Jeesukselle myöntävän vastauksen kysymykseen: "Rakastatko minua?" saat tehtävän hänen maailmanlähetyksessään. Saat palvella ja elää niiden ihmisten kanssa, jotka kuuluvat Jeesukselle.

Itä-Fukuyaman haaste

Välitaukiloimme jälkeen palaamme Japaniin Hiroshiman läänin Fukuyaman kaupungin Itä-Fukuyaman ev.lut. seurakunnan työhön. Fukuyamassa pitkään työskennellyt naisteologi Yaoko Koyasu siirtyy Tsuyaman seurakuntaan. Hän perehdytti meitä sikäläisen seurakunnan kuvioihin.

Seurakunta on noin 20 vuotta sitten norjalaisten lähettien aloittama ja jäseniä siinä on noin 57, joista 8 lasta ja 28 aktiivikäisjäsentä. Se on siis kooltaan noin puolta pienempi kuin Aon seurakunta, mutta sillä on viisi vuotta sitten rakennettu uusi komea kirkko, jonka velkojen maksun kanssa pieni lauma on ollut tosi kovilla. Seurakunnan jäsenten joukossa on eläkkeellä oleva pastori Eisaku Aoto, joka antaa arvokasta panostaan seurakuntatyössä. Kirkko sijaitsee valtaisan asuntoalueen keskellä ja erityistilaisuuksiin tulee usein paljonkin ihmisiä.

Vipinää Aossa

Aon seurakunnassa pastorina jatkaa Tetsuaki Ueda vaimonsa Keikon kanssa. Heillä on kolme lasta, vanhin poika aloittamassa lukiota, toinen poika keskikoulun toisella luokalla ja nuorin tyttö ala-asteen kolmannella. Pastori Ueda on aiemmin toiminut 6 vuotta Yookan seurakunnassa, mutta siirtyi sieltä 8 vuodeksi maalliseen työhön ja sen ohessa tavoittamaan harhojen pauloihin joutuneita ihmisiä evanliumien sanalla.

Viime viikot Aossa olivat melkoista vipinää, kun helmikuussa vietettiin häitä ja maaliskuun 17. kastettiin Ayumi Fujiwara, perheen neljäs tyttö. Isää lukuun ottamatta muu perhe on kristittyjä. Isän pelastuminen on rukousaiheemme.

Omien lähtöjuhliemme yhteydessä saimme viettää Maiko Koozugin (19) konfirmaatiojuhlaa. Isä ja äiti ovat seurakunnan keskeisiä vaikuttajia ja heidän neljästä lapsestaan Maiko konfirmoitiin nyt viimeksi. Maiko pääsi opiskelemaan farmasiaa Aichin läänin ja halusi ennen lähtöään käydä pikarippikoulun.

Pääsiäislauantain yönessä Kioton Kitashirakawan katolisessa kirkossa vietettiin yhdeksän hengen suurta kastejuhlaa. Yksi kastettavista oli Naoko Yoshimoto (29), viime lokakuussa Aon seurakunnassa kastettujen Katsuyuki ja Hiromi Yoshimoton tytär. Kun kaksi vuotta aiemmin samassa kirkossa oli kastettu heidän poikansa Yoosuke (25), niin koko perheestä on nyt tullut kristittyjä. Sain olla mukana kastejuhlissa ja vaikka asetelma vanhemmat luterilaisia ja lapset katolisia onkin mielenkiintoinen, ilomme asiasta on suuri.

Nishinomiya

Nishinomiyan seurakunnan työssä vastuupastoriksi kirkko nimesi Makito Masakin, radiopastori Shigeru Masakin vanhimman pojan, joka palasi juuri Amerikasta Concordia seminaarista, missä hän oli tekemässä väitöskirjaa systemaattisen teologian alalta. Hänen päätehtävänsä tulee olemaan Koben luterilaisen teologisen seminaarin opettajana toimiminen. Masaki hoitaa tehtävää siihen asti, kunnes Henry ja Tuula Liivola kesällä saapuvat kentälle ja ottavat kokonaisvastuun työstä Nishinomiassa. (JP)

12.8.2002 Ryttylä

"Kuten Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessaani. Jos te pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessaani, kuten minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan." Joh. 15:9-10

Vapaus

Johdannossaan kirjaansa "Kristityn vapaudesta" Martti Luther kirjoittaa näin: "Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen."

Niin ristiriitaisen tuntuiltaan kuin nämä kaksi lausetta vaikuttavatkin, ne ilmaisevat erittäin syvällisesti ja osuvasti sen, millainen Jeesuksen Kristuksen Golgatan uhrin perusteella syntinsä anteeksi saanut, Jumalan lapseksi päässyt pelastettu ihminen, elävä kristitty on.

Raamatullinen käsite vapaus eroaa ratkaisevasti Ranskan vallankumouksesta asti maailman laajuisesti levinneen ihmiskeskeisen humanismin vapausajattelusta. Jälkimmäinen lähtee siitä, että ihmisen pitää päästä vapaaksi kaikista niistä ulkoisista rajoituksista, jotka häntä sitovat. Vasta kun ihminen pääsee toteuttamaan sitä, mitä todella haluaa, hän on tämän valistusajattelun mukaan vapaa. Vasta kun hän on päässyt itsenäiseksi taloudellisista, kulttuurin asettamista, poliittisista ja yhteiskunnallisista siteistään todelliseen itsenäisyyteen ja itsellisyys, ja pääsee toteuttamaan omia unelmiaan, hänen voidaan sanoa olevan vapaa. Mutta raamatullisesti arvioituna tämän kaltainen "vapaus" on vain vapauden irvikuva, se on pikemminkin omien halujensa, himojensa ja itsekkäiden tunteidensa orjuutta. Vielä tarkemmin se on mitä inhottavinta lihan (=Jumalasta erossa oleva ihmisen syntinen luonto) orjuutta. Äärimmillään vietyinä tämä humanistinen vapaus ei pyri vapauttamaan ihmistä vain toisten ihmisten siteistä vaan myös Jumalasta. Lopputuloksena onkin vastoin kaikkia kuvitelmia Saatanan orjuus.

Todellinen vapaus

Ei liene liioittelua väittää raamatullista vapautta tuon tämän päivän virvatulivapauden täydeksi vastakohdaksi. Todellinen vapaus ei edellytä paikallisista tai yhteiskunnallisista siteistä irrottautumista. Jumala vapauttaa ihmisen hänen sydämessään asuvan lihan ja synnin vallasta. Se ei ole ensi sijassa vapautta jostakin, vaan vapautta johonkin. Tie tähän vapauteen on Jumalan Sanan totuudessa, jonka voimalla sydämen siteet tulevat valoon. Jeesuksen Kristuksen ristin rakkauden voimalla nuo siteet murtuvat, synnit saadaan anteeksi ja suhde Jumalaan palautuu. Vaikka jouduttaisiin elämään ulkoisten olosuhteiden ja toisten ihmisten sitomina, yhteydessä Jumalaan päästään kokemaan vapautta ja ulkoiset muurit ylittävää vapautta rakastaa toisia ihmisiä, toimia heidän todelliseksi parhaakseen.

Raamatussa tätä Jumalaan sidottua rakkautta kuvataan avioliittoon liittyvin ilmaisuin. Avioliittohan on eräässä merkityksessä eräs kaikkein syvimpiä siteitä ihmisten välisissä suhteissa. Avioerojen, avoliittojen ja "vapaan" seksin aikakautena ihmiset yrittävät päästä tuostakin siteestä "vapaaksi", mutta seurauksena on kimppu erittäin hankalia ihmissuhteita ja yksinäisyyden tuskaa eikä suinkaan vapautta. Jumalan tarkoittama avioliitto, johon häneltä jatkuvasti pyydetään myös uutta rakkautta, ei todellisuudessa ole mikään kahle, vaan suurinta inhimillistä vapautta. Siinä saa etuoikeuden ilahduttaa toista ja vastata toisen toiveisiin ja tarpeisiin ja kokea todellista vapautta ja iloa.

Rakkaus

Tampereen Kansanlähetykspäiville saapunut Länsi-Japanin ev.lut. kirkon presidentti Kenjiro Adachi korosti puheessaan sitä, että rakkaus Jeesukseen Kristukseen ilmenee hänen käskyjensä pitämisenä. Tämä painotus on mielestäni tosi tarpeen tämän päivän suomalaisille uskoville, koska edellä kuvattu väärä humanistinen vapausajattelu on tunkeutunut myös uskovien sydämiin. Sen vallassa saatetaan antaa ymmärtää, että myös vapaasta rakkaudesta Jeesukseen tapahtuva Herran käskyjen pitäminen olisi muka jonkinlaista lainomaisuutta, legalismia.

Suomeen on levittäytynyt voimakas antinomistinen, lain hylkäävä ajattelu. Siinä käytännössä Herran käskyjen pitämistä (lähetykskäsky, rakkauden käsky, joka täytyy kymmenen käskyn noudattamisessa, seurakuntajärjestykseen liittyvät Herran käskyt jne) ei haluta nähdä sydäimestä nousevana rakkauden ilmaisuna Herraa kohtaan, vaan jonkinlaisena kristillisyyden pakkopaitana, uutena lakina. Sen alle ei "evankeliumin vapauttamien" uskovien pitäisi suostua.

Pyhä Henki tekee mahdolliseksi vaelluksen rakkaudessa

Tietysti on niin, että sellaiselle ihmiselle, jolla ei ole Pyhää Henkeä eikä ole siis päässyt osalliseksi henkilökohtaisesta pelastuksesta, Raamatun epälukuiset uskoville osoitetut kehotukset ovat mahdottomia noudattaa ja raskainta mahdollista lakia. Sehän on yhtä mahdotonta kuin vaatia kuolleelta ihmiseltä elävän käytöstä. Mutta sille, joka on päässyt osalliseksi pelastuksesta Jeesuksessa Kristuksessa, vapautettu syntiensä tuomiosta, saanut Pyhässä Hengessä uuden elämän ja päässyt vapaaseen yhteyteen Jumalan kanssa, siis elävälle uskovalle, Herran käskyt eivät ole taakka, vaan se käytännöllinen tapa, jolla rakkautta ilmaistaan.

Tämän päivän ihminen ajattelee rakkaudesta kovin tunnevaltaisesti, joten puhe käskyjen noudattamisesta rakkaudessa pysymisenä saattaa tuntua vieraalta. Kun tunteet haihtuvat, myös toiminta toisten hyväksi loppuu. Mutta raamatullinen rakkaus kulkee lähes päivittäin järjestyksessä. Uskova saa ensin katsella Raamatun sanan peilistä Jeesuksen kasvoja. Siinä hän saa uuden voiman ja lähtee kuu-
liaisuudessa tekemään Herran käskyjen mukaan niin kuin on kirjoitettu. Lopulta sen seurauksena syntyvät hyvät tunteetkin, ilo saada vapaasti palvella – niin jopa vihamiehiä.

Rakkaus ei voi lähteä liikkeelle muusta kuin vapaudesta, tuosta oikeasta sydämen vapaudesta. Vain vapautettu voi rakastaa. Mutta se ilmenee sitten juuri niin kuin Luther totesi: "Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen." Saamme siksi rukoilla itsellemme todellista vapautta Jeesukselta voidaksemme noudattaa hänen sanaansa ja palvella toisia.

Hallinnollisia kuvioita

Hallinnolliseen työskentelyynkin jouduin Ryttylässä Japanin kentän asioita vähäksi aikaa setvimään. Länsi-Japanin kirkossa tullaan parin vuoden sisällä ottamaan kantaa mahdolliseen naispappeuden hyväksymiseen tai hyväksymättä jättämiseen. Kirkko haluaa tehdä päätöksensä itsenäisesti ja nimenomaan Raamattuun sitoutuen. Mutta koska lähetysten mielipidettä ja kokemuksia kirkossa myös kysytään ja arvotetaan, käänsin tämän asian tiimoilta vuosien varrella julkaistut Kansanlähetyksen kannanotot japaniksi.

Uusi seurakunta

Kiitollisin mielin ja virkeinä saamme palata kentälle uusiin kuvioihin Itä-Fukuyaman seurakuntaan. Olemme täysin tietoisia siitä, että emme omassa varassamme emmekä omalla viisaudellamme mitään hyvää saa aikaan työalallamme. Aralla mielin, mutta toisaalta Herraan luottaen olemme lähdössä matkaan.

Uutisia Japanin suunnalta

Aon seurakunnasta olemme pastori Uedalta saaneet iloisen uutisen, että 83-vuotias mies, joka on pitkään sairastellut, saatiin 24.4. liittää kasteessa Jumalan seurakuntaan. 14.7. saatiin viettää toista juhlaa, kun jo pitkään kirkossa käynyt noin 70-vuotias rouva, jonka nuorena kuollut tytär oli kristitty, kastettiin. Kaksi muutakin henkeä on valmistautumassa kasteelle. Työ Aossa on erittäin myönteisessä vaiheessa.

Tiettyä haikeutta

Elokuun alkupäivinä äitini Lilja (90) oli meillä syömässä. Siinä juttellessamme hän totesi, että voi olla, että hän ei enää jaksa ensi talvea, koska ruumiin voimat alkavat ehtyä ja kivut yltyä. Mutta heti perään hän totesi, ettei hänelle ole mikään ongelma puhua kuolemastaan, vaikka vanhustenryhmissä aiheesta ei oikein saisi puhua. Hän tietää mihin on matkalla. Taivasikävä on ihan todellinen, ei vain halua päästä pois tämän päivän kivuista, vaan koska taivas on niin suunnattoman hyvä paikka mennä. Meidän lähtöämme Japaniin hän ei kuitenkaan yhtään jarruttele, pikemminkin päinvastoin.

Lean äiti Valerie (85) asustelee Helsingissä ja on varsin hyvässä kunnossa. Lealle on ollut tärkeitä saada viettää aikaa myös äitinsä luona.

Matka kauas pois lasten ja lastenlasten luota on myös omalla tavallaan haikeaa, mutta niin kauan kuin Herra terveyttä antaa haluamme hänen työssään palvella. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä viidenneltä työkaudelta 2002-2006

15.10.2002 Fukuyama

"Ja Aabraham lähestyi häntä (Herraa) ja sanoi: 'Aiotko siis hukuttaa vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa? Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta; aiotko hukuttaa heidät etkä säästä paikkaa siellä olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden?'" 1 Moos. 18:24

Aabrahamin esirukous

Aabraham luotti Herraan ja uskalsi rukouksessa lähestyä häntä. Aabraham myös kunnioitti Herraa ja sanoi itse olevansa vain tomua ja tuhkaa. Silti hän uskalsi tulla rukouksessa pyytämään Jumalan armahdusta Sodomian kaupungin asukkailla. Kuitenkin me tiedämme Raamattua lukiessamme, että Jumala hävitti Sodomian, koska sieltä ei löytynyt Lootin perheen lisäksi yhtään vanhurskasta ja parannukseen taipuvaa. Jumala on suvereeni tuomioissaan. Hän on kaikkivaltias ja armoissaan rikas. Jumala on se joka vastaa rukouksiimme. Ei vastaus on myös vastaus.

Nuorekas seurakunta

Itä-Fukuyaman seurakunta on ottanut meidät lämpimästi vastaan. Seurakunta on nuorempi kuin Aon seurakunta, joten myös jäsenistö on nuorempaa. Olemme sopeutuneet uuteen kotiimme ja työhömmme pikku hiljaa. Seurakuntalaiset ovat aktiivisia ja Raamattua he haluavat opiskella tosissaan. Raamatturyhmiä on peräti neljä viikossa. Jumalanpalveluksessa jokainen vuorollaan palvelee eri tehtävissä. Pieni on uskovien lauma. Jumalanpalveluksessa kävijöitä on 30-35 ihmistä. Etsijöitä on kymmenkunta. Vastuu lähimmäisten pelastumisesta on seurakuntalaisten sydämellä. Seurakunnassa on myös mukava joukko aikuisia nuoria. Heistä yksi kastettiin juuri ennen tuloamme.

Rukoilkaamme sitä, että Jumalan armo saisi kohdata ympärillä asuvia ihmisiä. Ihmisiä on paljon. Jumalan Pyhä Henki on jo tehnyt monta vuotta työtään monien kaupunkilaisten sydämissä. Hän, Pyhä Henki, tuli paljon ennen kuin me tähän kaupunkiin, ja kutsuu ja vetää ihmisiä pelastukseen. Nyt me olemme Herran palveluksessa ja teemme rukoillen ja sanaa jakaen tätä lähetystyötä. Te rukoillette siellä ja me täällä toimimme juoksutyttöinä ja juoksupoikina tässä hengellisessä työssä. Tämä on sodankäyntiä. Tarvitaan etujoukot ja takana muonitus sekä tukijoukot. Ilman esirukouksianne emme pysty tekemään tätä työtä.

Työmuotoja

Säännöllinen viikko-ohjelma sisältää sunnuntain pyhäkoulun ja jumalanpalveluksen. Niiden jälkeen ja kaudutaan ryhmiin, joissa jaetaan kuultua ja rukoillaan yhdessä. Naistenpiiri, nuortenpiiri, seurakunta-neuvosto, pyhäkoulunopettajien kokoukset ja erilaiset toimikuntien kokoukset pidetään myös sunnuntai-sin, joten päivä venyy varsin pitkäksi. Suuri apu meille on eläkkeellä oleva pastori Aoton perhe. Pastori saarnaa kerran kuussa ja pitää yhtä säännöllistä raamatturyhmää. Muut kolme raamatturyhmää ovat Jorman vastuulla. Englannin ryhmiä on kolme, ruokapiiri ja käsityöpiiri molemmat kerran kuussa. Lisäksi on sielunhoitoa, vihkikeskusteluja, viikkotiedotteen tekoa, kotisivujen päivitystä ja lähetysten hallintoon liittyviä tehtäviä.

Lokakuussa pääsimme aloittamaan jo hiukan uuttakin, kun ruokapiiri ja lastentarhalasten englanninryhmä avasivat ovensa. Ensimmäiseen naisten ruokapiiriin tuli 19 henkeä. Ala-asteen lasten englannin ryhmässä on 11 lasta. Kaikissa piireissä on aina myös raamattuoetus. Muita työmuotoja, joilla pyritään tavoittamaan ulkopuolisia, ovat kirjallisuus ja lehtityön lisäksi etsivien Raamattu-ryhmä, konsertit ja avioliittoon vihkimiset.

Tällä hetkellä jo lähes 80% kaikista avioliittoon vihkimisistä tapahtuu kristillisin menoin - mikä on melkoinen mahdollisuus ja haaste kristillisille kirkkoille. Toisaalta asiaan saattaa liittyä myös omat ongelmansa, kun toisin kuin hotellien vihkikappeleissa, emme vihi eronneita. Avioerot ja uudelleen naimisiin meno on täälläkin kasvava ongelma.

Lähetyksemme haasteet

Varsinkin Nishinomiyan ja Awajin työssä ollaan eräässä merkityksessä taitekohdassa. Molemmissa liikkuu varsin paljon ihmisiä tilaisuuksissa, mutta nykyiset vuokratilat ovat käyneet auttamattoman ahtaiksi. Ellemme saa hankituksi seurakunnille kirkkojen tontteja, jolle seurakunnat voisivat rakentaa kirkkonsa, kasvua ei enää voi tapahtua. (LP)

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" hän vastasi: "Tässä olen." Jumala sanoi: "Ota lisäk, ainoa poikasi, jota rakastat, mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka sinulle sanon." 1.Moos. 22:1-2

Isän sydämelle asti

Jumala koetteli Aabrahamia, uskon isää. Ei tietenkään siksi, ettei hän olisi tiennyt kuinka syvä oli Aabrahamin luottamus ja usko häneen. Koettelemuksen tarkoitus oli viedä Aabraham vielä syvemmälle uskossa, pitkälle Jumalan Isän sydämen tuntemiseen.

Aabrahamin usko ilmeni ensiksikin siinä, että hän vastasi välittömästi Herran kutsuun, kun kuuli Herran äänen. Aabrahamille näkymätön Jumalan todellisuus oli aivan lähellä. Hän ikään kuin "hengitti kaiken aikaa ylikuonnollista todellisuutta": "Tässä olen." Jumalan lapsen tuntomerkki on siinä, että hän vaeltaa tietoisesti Jumalan kasvojen edessä ja avatessaan Raamattunsa hän asettuu Isän eteen ja vastaa Herran sanaan: "Tässä olen". Kuuntelen, olen valmis tekemään juuri niin kuin sinä Herra sanot ja tahdot. Tämän kuuliaisuuden Aabraham oli oppinut vuosien saatossa, kun hän oli saanut nähdä Herran pitävän lupauksensa ja osoittavan suunnatonta rakkauttaan häntä kohtaan.

Aabrahamin uskon suuruus näkyy siinä, että hän otti Herralta vastaan myös sellaisen sanan, jota hän ei mitenkään kyennyt ymmärtämään. Tänä päivänä tapana on hyljätä sellaiset Raamatun kohdat, jotka jopa aivan hyvin ymmärretäänkin, mutta joita ei tahdota noudattaa, koska ne eivät miellytä. Aabraham ei tietenkään mitenkään voinut sovittaa järjen tasolla yhteen toisaalta Jumalan lupausta siitä, että lisäkista syntyisi suuri kansa ja vielä lisäksi jälkeläisistä tulisi tähän maailmaan koko maailman Vapahtaja, ja sitä, että hänen pitäisi nyt surmata ja polttaa lisäk uhrina Jumalalle.

Kolmen päivän matka Morian vuorelle, paikalle, jonne kaksi tuhatta vuotta myöhemmin pystytettiin risti Jumalan ainoa Pojan uhraamiseksi koko ihmiskunnan syntien sovituksiksi, oli varmasti Aabrahamin elämän pisin matka. Siinä oli varmaankin sitä samaa pimeyttä, kuin Golgatan kauheana päivänäkin. Mutta noiden kolmen päivän aikana Aabrahamin usko kasvoi aivan uudelle tasolle. Hänen johtopäätöksensä oli niin kuin Heparalaiskirje kertoo:

"Koetukselle pantuna uhrasi Aabraham uskossa lisäksi, ainoan poikansa, vaikka oli saanut hänestä lupauksen: 'lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläiset.' hän näet päätteli, että Jumala kykenee kuolleistakin herättämään. Tämän ennusmerkkinä hän myös sai poikansa takaisin." (Hepr. 11:17-19)

Aabraham todellakin uhrasi lisäksi, hän luovutti poikansa kokonaan Herralle, vaikka Herra valmistikin uhrieläimen lisäksi sijaan. Samalla Aabrahamin usko kasvoi ylösnousemususkoksi. Jumala toteuttaa lupauksensa kuoleman ja uhrin läpikin. Ruumiin ylösnousemus on todellisuutta. Herra avasi Aabrahamille vastauksen kuoleman kysymykseen. Jumala elämän antaja voi antaa sen myös toistamiseen.

Mutta koettelemus vei Aabrahamin vielä pidemmälle. Hän sai maistaa jotain siitä Isän sydämen tuskasta ja rakkaudesta, joka ilmeni, kun Jumalan ainoa Poika Jeesus riippui Golgatan ristillä eikä taivaallisen Isän "kohotetun veitsen" kuulunutkaan komentoa "Seis!" Isän käsi löi oman Poikansa tuskalla, kuoleamalla ja polttavalla hylkäystuomion tulella, ettei yhdenkään joka uskossa turvaa häneen tarvitsi ikinä maistaa mitään siitä tuskasta, joka hänelle syntien tähden kuuluisi. Aabraham pääsi maistamaan jotain taivaallisen Isän uhraavan rakkauden syvyydestä noina kolmena päivänä, jotka johtivat hänet ylösnousemususkoon.

Oletko sinä valmis luovuttamaan kaikkein rakkaimpasi Herralle? Oletko sinä valmis ottamaan Herran sanasta vastaan myös sellaista, mihin sinun ymmärryksesi ei riitä löytääksesi sellaisen Herran, joka herättää myös kuolleet? Oletko valmis Herran koeteltavaksi, niin että pääset maistamaan sen seurauksena jotain Isän sydämen tuskasta ja rakkaudesta yhä pimeydessä vaeltavia ihmisiä kohtaan? Kun vaellat Herran sanan varassa koettelemusten keskellä, sinulle avautuu taivaallisen ylistyksen sisältö: Isän rakkaus, joka uhrasi oman Poikansa, jotta me saisimme iankaikkisen elämän.

Alkutuntumaa

Virkistävän Suomen loman jälkeen on ollut ilo aloitella uutta työtä, vaikka kaikkiin sen kuvioihin emme ihan äkkiä tietysti ole vielä sisälle päässeetkään. Mutta silmiinpistävä ero edelliseen kirkkoomme verrattuna on se, että komeaan kirkkorakennukseemme uusien ihmisten tuntuu olevan varsin helppo tulla. Koska alue, jolla asumme on suuri uudisrakennusalue, joka on raivattu suunnilleen samoihin aikoihin vuoren kukkuloita tasoittamalla, kuin kirkkomme työkin alkoi täällä, ihmiset ovat suurelta osin muualta

muuttaneita ja varsin avoimia uusille vaikutteille. Avoimuus näkyy myös siinä, että eri puolilla asuntoaluetta liikkuessamme saamme osaksemme usein hyvin kohteliaita tervehdyksiä. (JP)

25.11.2002 Fukuyama

Jumala on uskollinen, hän, joka on kutsunut teidät Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, yhteyteen. 1.Kor.1: 9

Tämä suuri jae sisältää Jumalan ilmoituksen kahdesta asiasta. Ensimmäinen on se, että "Jumala on uskollinen" ja toinen sen, että meidät on kutsuttu "Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen".

Herran nimi

Paavali käyttää Vapahtajastamme varta vasten niinkin pitkää nimitystä kuin "Jumalan Poika, Jeesus Kristus, meidän Herramme". Tuo nimi pitää sisällään nimittäin koko pelastushistorian. "Jumalan Poika" kertoo hänen varsinaisen olemuksensa Pyhän Kolminaisuuden toisena Persoonana, Jumalana, jolla on kaikki valta maan päällä ja taivaassa. Nimi Jeesus pitää sisällään joulun ihmeellisen tosiasian. Jumala tuli ihmiseksi ja asui meidän keskellämme. Jeesus on muoto ja hahmo, jossa me saimme oppia tuntemaan Jumalan olemuksen ihmeellisen salaisuuden, Isän rakkauden, joka antaa oman Poikansa meidän hyväksemme. Nimi Kristus (Messias, Voideltu) kertoo hänen tehtävänsä: hän on Jumalan Pyhällä Hengellä voitelema Profeetta, Ylipappi ja Kuningas. Näihin tehtäviin asettaminen Vanhassa Testamentissa tapahtui voitelemalla. Kristus antoi meille totuutensa sanan, uhrasi itsensä meidän syntiemme sovitukseksi ja vapautti meidät synnin, kuoleman ja Saatanan tyranniasta oman kuninkaallisen valtansa vapauteen. Meidän Herramme taas kertoo siitä, että hänet on korotettu ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen kautta Valtiaaksi, jonka hallintavallalla ei ole mitään rajoja. Hänen valtansa meihin nähden on ehdoton ja lopullinen.

Yhteys

Sana, joka on käännetty yhteydeksi, on alkukielellä *koinonia*. Sana merkitsee keskinäistä jakamista, jossa osapuolten kaikki omaisuus, ajatukset, tavoitteet, edut, voimavarat, ilot ja surut, ovat yhteiset. Osapuolet välittävät, ovat kiinnostuneita toistensa tarpeista, kehityksestä ja kasvusta niin ruumiin, sielun kuin hengenkin tasolla. He elävät ja vaeltavat yhdessä ja ovat myös antautuneet toisilleen. He ovat toiminnassaan kuin liikekumppaneita, elämässään kuin samassa kodissa asuvat puoliset, keskinäisessä tukemisessa kuin parhaat ystävät.

Yhteys tähän Jeesukseen merkitsee, että kaikki hänen voimavaransa ovat minun käytettävissäni. On siis kysymys hänestä, "jossa asuu ruumiillisesti koko Jumalan täyteys." Mutta samoin on koko minun heikkouteni myös hänen käytettävissään. Vaikka hän sopeuttaa itsensä minun heikkouteeni, hän pysyy väkevänä ja hänen voimallaan ei ole rajoja. Yhteys merkitsee myös keskinäisen työn, taisteluiden ja kärsimyksenkin jakamista. Tämän Herran Jeesuksen yhteyteen Jumala itse meidät kutsui. Elämä Kristuksessa on yhteyttä tällaiseen Vapahtajaan.

Uskollinen Jumala

Mutta sitten tuo jakeen alkuosan lyhyt ja ytimekäs viesti: "Jumala on uskollinen". Se tarkoittaa sitä, että Jumala on luotettava, hänen varaansa voi jättäytyä koko painollaan. Hän pitää sanansa ja toteuttaa kaikki lupauksensa. Kun elämme yhteydessä Jeesuksen kanssa, kun teemme työtä yhdessä Jeesuksen kanssa, voimme olla täysin turvallisella mielellä, sillä Jumala on uskollinen. Myöhemmin samaisessa kirjeessään Korinton seurakunnalle Paavali tiivistää johtopäätöksen näin:

"Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä tietäen, että teidän vaivannäkönne ei ole turha Herrassa." (1 Kor.15:58)

30 vuoden virstanpylväs

Eräänä todistuksena Herramme uskollisuudesta, on se, että tänä jouluna, tarkkaan ottaen jouluaattona tulee kuluneeksi tasan 30 vuotta siitä, kun ensi kertaa tulimme Japaniin lähetystyöhön. Jälkikäteen olemme toki moneen kertaan pahoitelleet mielessämme sitä, että maahan tulo päivä osui juuri jouluaattoon ja vieläpä kello kahdeksaan illalla. Onnistuimme niin tehokkaasti estämään silloisen Norjan Luterilaisen Lähetysliiton Japanin kentän esimiehen Magnus Sørhusin ja kolmen muun meitä vastaan tulleen

ihmisen perhejouluun vieton. Tuosta ikimuistoisesta päivästä työmme tässä maassa alkoi, vaikka kentällä olo vuosia ei varsinaisesti olekaan kertynyt kuin 20, koska jouduimme viipymään Suomessa pitkään lasten koulu- ja terveystarkastusten vuoksi.

Olemme halunneet juhlistaa tätä 30 vuoden rupeamaa, julkaisemalla niitä varten, joilla on tietokone käytettävissään, internetissä kaikki aikaisemmat kiertokirjeemme aina vuodesta 1970 asti kotisivuillamme, jotka löytyvät osoitteesta <http://www.pihkala.net> Kirjeet ovat aikajärjestyksessä.

Itä-Fukuyaman seurakunnan kipukohtia

Pikku hiljaa olemme päässeet sinuiksi Itä-Fukuyaman seurakunnan ja sen työn kanssa. Edellinen työntekijä oli japanilainen naisevankelista, tehokas ja lahjakas, ja hänen jäljiltään seurakunta odottaa varsin paljon työntekijöiltään. Kirjalliset työt eivät kuitenkaan suju meiltä aivan yhtä sujuvasti kuin kansallisilta työntekijöiltä. Mutta seurakunnan into oppia syvemmin Raamattua on ilahduttava.

Seurakunnan kipukohdatkin ovat pikku hiljaa tulleet näkyviin. Itse asiassa suuri osa aktiiviseurakuntalaisista on kastettu varsin hiljattain, vaikka seurakunnalla onkin 24 vuoden historia. Taustalla on repeämä, joka tapahtui täällä noin nelisen vuotta sitten nykyisen kirkkorakennuksen valmistuttua. Seurakunta jatkautui kahtia ja ns. karismaattinen siipi perusti toisen seurakunnan lähistölle. Sen seurauksena seurakunta on melkoisissa taloudellisissa vaikeuksissa kirkkonsa velkojen maksun kanssa. Muitakin hietäviä kysymyksiä on niin kuin kaikissa seurakunnissa. Kaikesta huolimatta seurakunta ei mielestäni ole jäänyt tuijottamaan taaksepäin. Halutaan syventyä Sanaan ja sen vahvistamana viedä evankeliumia eteenpäin.

Haasteita

Seurakuntamme eri tilaisuuksissa käy ainakin kymmenen etsijää. Heidän kohdalla suuri haaste on saada johtaa heidät sisälle pelastukseen ja kasteen liittoon. Toisen haasteen muodostavat myös noiden kriisien vuoksi enemmän tai vähemmän sivuraiteelle jääneet aiemmin kastetut jäsenet. Psykkisistä ongelmista kärsivät ihmiset ovat myös selkeä ryhmä seurakuntamme kuvioissa ja etsimme parasta tapaa heidän auttamisekseen.

Tapahtumia

Erään seurakuntalaisemme siskon tyttären häät innostivat koko seurakuntaa valmistautumaan yksityiskohtia myöden juhlaan. Lattioita on vahailtu, ikkunoita pesty, morsiusmatto hankittu, vihkiparille annettu opetusta, tarvikkeita hankittu. Rukouksemme on, että juhlaan osallistuneet ei-kristityt näkisivät edes pienen välähdyksen taivaallisten häiden valosta ja alkaisivat etsiä sitä iloa, jota kukaan ei voi ihmiseltä riistää, iloa Herrassa.

Mikko Goes To Heaven bändi saapui maahan ja on aloittanut kuukauden konserttikiertueensa. Kaksi viikkoa joulukuussa kuluukin heidän kanssaan eri seurakuntia kierrellessä tulkinnan ja bussinkuljettajan roolissa. Lea saa viikoksi koko 7 hengen porukan ruokapöytänsä ja joutuu pitämään parin viikon ajan Raamattu-opetukset. Konsertteja porukalle kertyy kaikkiaan noin 20 ja seurakunnat ovat innolla ottamassa heitä vastaan.

Ilouutisia Aosta

Työ Aon seurakunnassa on pastori Uedan johdolla edennyt todella hyvää vauhtia tämän vuoden aikana. Tämän vuoden aikana tulee kastetuksi kaikkiaan kuusi henkeä ja konfirmoiduksi kolme nuorta. Seurakunnassa vallitsee todella iloinen mieli, sillä mikään ei niin rohkaise vanhoja uskovia kuin se, että saa katsella Herran tekoja ympärillään. (JP)

25.1.2003 Fukuyama

"Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa, sillä tämä on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa." 1. Tess. 5:17-18

Rukoileva ihminen

Rukoiletko Sinä? Kuinka paljon, mitä ja miten rukoilet? Ketä rukoilet? Rukous on yleisinhimillistä. Kaikissa uskonnoissa, kaikissa kulttuureissa ihmiset rukoilevat. Luomisen perusteella ihmisessä on oma-

tunto ja uskonnollinen sydän, joka etsii turvaa rukouksen keinoin. Jos ja kun ihminen lakkaa rukoilemasta, hän luopuu persoonallisuutensa erästä arvokkaimmasta piirteestä. Mutta syntiinlankeemuksen seurauksena myös ihmisen rukouselämä turmeltui. Se painui pakanalliselle tasolle tai sitten yleisen ilmoituksen vaikutuspiirissä muuttui tekopyhäksi, ulkokultaiseksi. Molemmat edustavat uskonnollisuutta, mutta niille on yhteistä se, että ihminen kääntyy niissä pois elävän Jumalan persoonallisesta kohtaamisesta jonkinlaiseen uskonnolliseen suoritukseen, joka saattaa tuottaa harjoittajilleen tietynlaista tyydytystä ja uskonnollisia kokemuksia.

Idän rukous

Esimerkiksi Japanin shintolaisuudessa ja buddhalaisuudessa rukoillaan paljon. Uuden vuoden aikana jälleen noin 80 miljoonaa japanilaista kävi temppeleissä rukoilemassa shintohenkiä ja buddhia. Kuitenkin idän rukous eroaa merkittävästi kristillisestä ei vai kohteensa puolesta vaan myös luonteeltaan. Siinä rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy henkien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä yliluonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (shintopappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat "lainaavat" voimaansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän esimerkiksi paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumailta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen itse asiassa käyttää yliluonnollisia voimia hyväkseen.

Kristillinen rukous

Kristityn ja Jumalan suhde on taas henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea **kenen** kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että hän on Herra, se sisältää myös tosiasian, että hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastaus kristitty saa Jumalalta, sillä kielteinen vastauskin on vastaus, vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Mikko Goes To Heaven konserttikierros

Itä-Fukuyaman kirkossamme pidetyissä häissä oli mukana kaikkiaan 80 henkeä, joista noin 60 oli ensi kertaa elämässään kirkossa. Joku häissä mukana olleista innostui lähtemään Mikko Goes To Heaven (MGTH) joulukonserttiinkin, johon kokoontui Itä-Fukuyaman seurakunnassa 140 henkeä eli kirkko oli tupaten täysi. Musiikilla on suuri vaikutus. Konsertissa oli kolme lyhyttä todistusta Jeesuksesta. Myös jokainen tulija sai mukaansa kirjekuoren täynnä hyvää kristillistä luettavaa. Suomalaisten nuorten iloinen ryhmä ja verraton into virkistivät meitä vanhoja lähettejä. Tällaista rohkaisua me lähetit myös tarvitsemme. Kiitos Mikko Nikulalle ryhmän vetäjälle ja koko orkesterille.

MGTH kuukauden kierros oli osoitus siitä, että musiikkityölle olisi erittäin suurta tilausta tämän päivän Japanissa. Kaikkiaan bändillä oli 23 konserttia tai pienimuotoisempaa tilannetta, joihin osallistui yhteensä 2100 henkeä. Joukossa oli erittäin suuri määrä ei-kristittyjä, joissain konserteissa jopa 80%. Konser-teista kuusi pidettiin suuremmissa vuokratiloissa ja loput kirkkoissa. Vuokratiloihin saatiin suurimmat kuu-lijakunnat, mutta toisaalta kirkkoihin tuli merkittävä määrä ensikertalaisia. Heille ensimmäinen käynti saattaa merkitä isoa askelta kohti toistuvaa kirkossakäyntiä kohti.

Kappaleet muodostavat erittäin hyvän kokonaisuuden. Niissä kuljettiin pelastuksen tie synnistä Jumalan armon vapauteen. Ensikertalaisia tien hahmottamisessa auttoi suuresti Mikon spiikkaus ja bändin jä-senten todistukset omasta suhteestaan Jeesukseen. Japani on monenlaisten kansantanhujen kulttuuria ja tanssijoiden ylistysliikunta antoi laulujen sanoille erityisen syvyyden. Kieltä taitamattoman Mikko Ni-kulan japaninkielen hyvä ääntämys hämmästytti kuulijoita. Laulujen sanojen runomuoto sai myös myön-teistä palautetta. Musiikin vaikutuksesta ihmisiin kertonee sekin, että kaikki MGTH:n japaninkieliset CD:t myytiin loppuun.

Koko seitsemän hengen porukka oli viikon meillä täällä Fukuyamassa majoituksessa ja Jorma kiersi kaksi viikkoa heidän autonkuljettajanaan ja tulkkiina eri seurakunnissa. Kierros oli fyysisesti tosi rank-ka, mutta todella antoisa henkisesti ja hengellisesti.

Jouluohjelma

Lasten joulujuhlaan 15.12. saapui kokonaista 123 henkeä, joista 97 lasta ja loput aikuisia. Kutsujen jaossa avustivat MGTH bändin jäsenet. Joulujumalanpalvelus, seurakunnan joulujuhla ja kynttiläjuma-lanpalvelus kuuluivat myös kuvioihin. Niissä oltiin koolla enemmänkin oman porukan merkeissä, mutta kaiken kaikkiaan niistä jäi hyvä mieli.

Uuden vuoden jumalanpalvelus ja 5.1. jumalanpalvelus poikkesivat sikäli normaaleista, että kaikki seu-rakunnan jäsenet ja myös kastamattomat etsijät, joita jumalanpalveluksissamme on keskimäärin 3-4 joka sunnuntai, saivat esittää uuden vuoden toiveensa ja tervehdyksensä. Tilaisuuksista muodostui to-delliset "todistus" -seurat, joissa monet avasivat sydäntään ja kertoivat siitä, mitä Herra on heille puhu-nut.

Rukousteema

Viime vuonna panostimme erityisesti Raamatun opetukseen ja tutkimiseen ja nyt tänä vuonna haluam-me jatkaa syventymällä rukoukseen. Vain Herra voi murtaa pimeydessä hapuilevien japanilaisten sydä-men vastustuksen ja viedä heidät valoon. Tässä tarvitsemme kipeästi esirukous tukea Suomesta, mutta myös seurakuntamme tulee etsiä Herran kasvoja. Rukoilkaa, että tämänkin suuren Fukuyaman kau-pungin ihmisistä mahdollisimman moni saisi sekä kuulla evankeliumin että ottaa sen vastaan pelastuk-sekseen. (JP)

Lean kuviot

Uuden vuoden virressä 40, "Oi nimi kaikkein suloisin, mainittu ihmiskielin, kiitetty kielin tuhansin ja pala-vaisin mielin. Oi Jeesus Kristus, kuinka me nyt edessäsi voisimme kylliksi kumartua!" on Jeesus nimi korotettu ylitse kaikkien muiden nimien. Jeesuksen kalliissa nimessä me olemme täällä Japanissa lähe-tystyössä. Hänen nimessään me teemme työtä ja hänen elävässä läsnäolossaan me itsekin elämme. Hänen nimessään te siellä ja me täällä rukoilemme Isää. "Tulkoon sinun valtakuntasi ja tapahtukoon si-nun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa."

Olen etsinyt itselleni sopivia tapoja tehdä lähetystyötä omilla lahjoillani. Meneillään on jälleen kirjottujen myssyjen teko. Neulon myssyjä eri henkilöille, joilla on sairautta tai jotka ovat elämässään kyselevällä, etsikon paikalla. Rukoilen asianomaisen henkilön puolesta myssyä neuloessa. Sitten lähetän tai vien sen tälle ystävälle. Myös leivon erilaisia leipomuksia antaakseni niitä eteenpäin. Näin kirkon kynnyks ma-taloituu ja ihmisten on helpompi tulla tilaisuuksiin. Lasten englannin ryhmän esittämä joulunäytelmä toi vanhemmat joulujuhlaan. Joulunäytelmän harjoitukset ja pukujen neulominen kesti kuukauden.

Mielenterveyskuntoutujia on käynyt meillä kylässä yön yli useampia. Nämä ovat meidän entisiä kontak-tejamme.

Viikot kuluvat Raamattu- ja rukouspiireissä, joita kirkollamme on neljä. Teemme Jorman kanssa suurimman osan työstä yhdessä. Jormalle tulee varsin raskas työosuus kirjallisen japaninkielisen materiaalin teko tietokoneella. Sitä riittää joka viikolle. Viikon kohokohta on jumalanpalvelus. Sunnuntaina on usein maallikkoryhmien toiminta iltapäivällä. Musiikin osuus on melko heikko. Emmekä Jorman kanssa ole voineet asiaa auttaa. (LP)

29.3.2003 Fukuyama

" Mutta nyt Kristus on herätetty kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. 1. Kor. 15:20

Teologista työskentelyä

Haluan valottaa erästä tärkeää osaa lähetystyöstä, jota jatkuvasti muodossa ja toisessa tapahtuu kaiken toiminnan taustalla. Kysymys on hengellisten ja teologisten ongelmien selvittelystä täkäläisessä kulttuurissa ja tämän yhteistyökirkkomme kuvioissa.

Länsi-Japanin ev.lut. Kirkko

Kuuluminen Länsi-Japanin ev.lut. kirkkoon merkitsee Itä-Fukuyaman seurakunnalle ei vain laajempaa uskon yhteisöä ja keskinäistä rohkaisun ja auttamisen mahdollisuutta, vaan myös vastuun kantamista kokonaiskirkon monista tehtävistä ja myös ongelmista ja kipukohdista. Kokonaiskirkon keskustoimisto sijaitsee Kobessa Raamattukoulun, Teologisen seminaarin ja Luterilaisen tunnin radiotyö keskuksen yhteydessä. Lisäksi kirkolla on ulkolähetystyötä, luterilaiseen uskoon liittyviä kirjoja kirjoitetaan ja julkaistaan, Hiruzenin ylängöllä on leirikeskus ja seurakunnilla on alueellisia syventymispäiviä ja nuorisotyötä jne. Pienelle kirkolle nämä yhteiset projektit ovat melkoinen taloudellinen haaste. Mutta kaikkein vaativimman haasteen muodostaa kirkon yhtenäisen hengellis-teologisen linjan varjeleminen ja syventäminen.

Kysymys paimenen virasta

Jokaista paikallisseurakuntaa koskee maaliskuussa 2004 kirkolliskokouksen päätettäväksi tuleva kysymys siitä, avataanko pappisvirka myös naisille tässä kirkossa vai ei. Kirkon keskusjohto on jakanut seurakuntiin varsin laajan raamattuteologisen aineiston sekä asiaa vastustavia kirjoituksia että sitä puoltavia kirjoituksia ja on pyytänyt sekä kunkin seurakunnan seurakuntaneuvostolta että seurakunnan pastoriilta erilliset lausunnot ja kannanotot asiaan. Seurakuntaneuvostomme on joutunut tosissaan paneutumaan kysymykseen. Asia on vienyt yllättävän paljon aikaa ja voimia.

Omasta puolestani olen myöskin joutunut näin ollen laatimaan oman lausuntoni asiasta. Kun Suomessa on juuri vietetty naispappeuden 15 -vuotisjuhlia ja edelleen kysymys jakaa syvästi Raamattuun uskovien rivejä, ei ole mitenkään helppoa lausunnon antaminen. Tavallisena maallikkokristittyinä olen Suomessa voinut pitää tiettyä hajurakoa tuohon ongelmaan, mutta täkäläisen seurakunnan paimeneksi nimitettyä olen joutunut varsin perusteellisesti asiaa pohtimaan. Asian käsittely on paljastanut itselleni sen, että kysymys ei ole pelkästään siitä, sopiiko nainen papiksi vai ei. Paljon syvällisempi on kysymys, millä tavalla Raamattua voi ja saa tulkita. Millaiset motiivit meitä hallitsevat silloin, kun Raamattuumme luemme. Annammeko todella Raamatun hallita itseämme, ajatteluamme vai hallitsemmeko me ja sovellammeko me Raamattua, niin kuin se meille parhaiten sopii.

Mitä enemmän olen asiaa yhdessä seurakuntaneuvostomme kanssa ja erikseen omassa Raamatun tutkistelussani miettinyt, sitä vakuuttuneemmaksi olen tullut siitä, että Jumala ei ole tarkoittanut seurakunnan paimenvirkaa naisille, vaikka onkin tarkoittanut heille tavattoman tärkeän ja merkittävän joukon tehtäviä evankeliumin eteenpäin viemisessä. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että esimerkiksi Suomen ev.lut. kirkossa naispappeina toimivat uskovat ja monella tavalla lahjakkaat naiset eivät voisi olla aidosti Jumalan käytössä. Jumalahan ei armolahjojaan ja kutsumustaan kadu, mutta Jumala ei Raamatusta saamani käsityksen mukaan käytä heitä siksi että he ovat pappeja vaan siksi, että heillä on kaikkia kristittyjä koskevan yleisen pappeuden perusteella Jumalalta saatu kutsu ja varustus moniin palvelustehtäviin Herran viinitarhassa.

Avioliittoon vihkiminen

Pari muutakin ajatustyötä vaativaa asiaa on ollut työn alla. Toinen liittyy siihen, että jo lähes 80% kaikista avioliittoon vihkimisistä tapahtuu kristillisin muodoin tässä maassa, jossa kristittyjen määrä on kuitenkin

kin vain vajaa 1% väestöstä. Kaunis uusi kirkkomme, joka sai syksyllä melkoista mainosta paikallisessa TV:ssä, vetoaa vihkimistä suunnitteleviin pareihin. Olemme joutuneet miettimään, millaisin perustein ja ehdoin vihkimisiä tässä kirkossa voimme suorittaa. Tälle keväälle on jo sovittu kolmet häät. Nykyinen käytäntömme on sellainen, että vihkimistä haluaville pidetään kolmen kerran avioliittokurssi, heidän edellytetään osallistuvan vähintään kerran jumalanpalvelukseen ja heille annetaan luettavaksi kristillinen kirja ennen kenraaliharjoituksia ja vihkimistä. Mutta kaikille vihkimistä pyytäneille emme sitä ole antaneet. Esimerkiksi eronneiden ja uudelleen naimisiin menevien vihkimyksiä emme ole lähteneet suorittamaan. Mutta muitakin ongelmakohtia tässä monia ensikertalaisia kirkkoon kokoavassa työmuodossa on, joten mietittävää riittää.

Kirkkojärjestys

Kolmas teologisen pohdinnan aihe on kirkkomme järjestys, joka korostaa ns. vanhimmiston jäsenten roolia seurakunnassa. Seurakuntaneuvosto muodostuu pastorista, vanhimmiston jäsenistä ja muista jäsenistä. Vanhimmiston jäsenten tehtävä on osallistua seurakunnan sielunhoitoon ja julistustyöhön yhdessä pastorin kanssa. Tämän järjestysmuodon taustalla on Japanin seurakuntien kasvun pahin yksittäinen ongelma eli työntekijäkeskeisyys, joka kieltämättä vaivaa suomalaistakin seurakuntaelämää. Vanhimmiston jäsenten tehtävä on siis jakaa hengellisen johtajuuden ja vastuun taakkaa maallikkojen suuntaan. Mutta käytännössä asia ei suinkaan ole toiminut ongelmitta, joten tässäkin asiassa käydään keskustelua kirkkomme sisällä. (JP)

Ristin pääsiäinen

"Oi rakkain Jeesukseni, piinattu verinen,
jo särkyy sydämeni, kun tuskaas muistelen.
Sua taivaan kunnialla ylhäällä palveltiin,
nyt orjantappuralla pää pyhä kruunattiin. "

"Ah kuinka, Herra taivaan, säikähtyy sieluni,
kun kärsimääsi vaivaan on syynä syntini.
Kuoleman, synnin orja vain vihaa ansaitsin.
Ristisi tähden kurja sain armon kuitenkin."
Virsi 63 tulisi olla minulle joka päivä totta.

Kevät on lähellä ja siunattu pääsiäisaika. Pääsiäiseen liittyy synkkä ja ahdistava pitkäperjantai. Ristin puulla rakas Mestari Jeesus kärsi minunkin kaikki syntini sekä sovitti ne Pyhän Jumalan kanssa. Kolmantena päivänä Kristus nousi kuolleista. Jo lapsuudesta koin tuon iloisen ja riemullisen ylösnousemuspäivän ulkonaisesti myös aurinkoisena ja valoisaan päivänä. *"Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* Tämä sana kuuluu meille jokaiselle. Saamme sen omistaa itsellemme.

Työkuviaita

Ihmiset sairastavat ja joutuvat onnettomuuksiin. Sairaskäynneillä on käyty katsomassa erästä auto-onnettomuuspotilasta. Hän on toipumassa ja on aloittanut kävelyharjoitukset. Oman lähetyksemme lähetti on ollut Suomessa saamassa hoitoa. Kovasti odotamme Jumalan parantavaa kosketusta hänen kohdallaan ja paluuta takaisin kentälle. (LP)

27.5.2003 Fukuyama

Herra sanoi Joosualle: "Minä annan sinun käsiisi Jerikon, sen kuninkaan ja sotilaat. Kaikki teidän sotakuntoiset miehenne kulkekoot kaupungin ympäri, kiertäkää se kerran. Tehkää niin kuutena päivänä. Seitsemän pappia kantakoon 7 sarvipasuunaa arkin edellä. Seitsemänä päivänä kulkekaa kaupungin ympäri 7 kertaa, ja papit puhaltakoot pasuunoihin. Kun pitkä sarvipasuunan puhallus kuuluu, kun kuullette pasuunan äänen, nostakoon koko kansa kovan sotahuudon. Silloin kaupungin muuri sortuu siihen paikkaansa, ja kansa voi rynnätä sinne ylös, kukin suoraan eteensä." Joos. 6:2-5

Puhdistautumisesta voittoon

Itä-Fukuyaman seurakunnan pyhäkoulussa käsiteltiin varsin sotaisaa aihetta. Joosua sai tehtäväkseen valloittaa Jerikon, jota ympäröivät mahtavat muurit. Ennen hyökkäykseen lähtöä kansan oli kuitenkin

vietetävä pääsiäisjuhlaa ja puhdistauduttava. Jerikon valloitus tapahtui sen jälkeen merkillisellä tavalla. Viikon kestäneen kaupungin kiertämisen jälkeen pasuunan ja sotahuudon kaikuessa muurit sortuivat ja kaupunki vallattiin ällistyttävällä vauhdilla.

Kuunnellessani pyhäkoulunopettajan puhetta silmieni eteen nousi toinen mahtava muuri, joka ympäröi 400 000 asukkaan Fukuyaman kaupunkia. Se on epäjumalanpalveluksen, pimeyden, synnin ja hengellisen kuoleman muuri. Tämän muurin kaataminen ja sen takana olevien ihmisten voittaminen evankeliumin miekalla elävien, ikuisesti elävien pelastettujen valtakuntaan on pienten kristillisten kirkkojen tehtävä tässä kaupungissa. Inhimillisesti katsoen muuri on täysin voittamaton. Mutta opettajan puheen aikana minulle valkeni yksi seikka: Eiväthän Joosuan sotavoimat Jerikonkaan muuria kaataneet. Senhän teki Herra itse. Fukuyaman muuriakaan ei meidän kristittyjen tarvitse kaataa. Herra sen yksin kykenee tekemään, mutta hän todellakin myös kykenee siihen.

Hengellinen sota

Ajatellessani asiaa hätäännyin hiukan. Entäs jos Herra todellakin tekeekin sen. Mihin me pienet seurakunnat pystymme, jos ja kun suuret joukot ihmisiä alkavat etsiä pelastuksen tietä ja alkavat tulla sisälle kirkkojen ovista. Olemmeko valmiit Pyhän Hengen väkevään herätykseen tässä maassa? Vai olemmeko ehkä tuudittautuneet ruusuisen uneen, jossa kaikessa hiljaisuudessa olemme hyväksyneet sen, ettei Herrakaan kykene tämän maan pimeyden muureja kaatamaan. Olenko itse asiassa tyytyväinen tähän nykytilaan, jossa pienet piirit ja niiden pyörittäminen työllistävät meidät ihan mukavasti ja saamme myös iloa siitä, että silloin tällöin joku uusi ilmestyy ovillemme ja kyselee Herran tietä ja saattaa lopulta keroa ääneen sen, mitä vuoden alussa jumalanpalveluksiin tullut rouva: "Ennen tänne tuloani, minulla oli jos jonkinlaisia pelkoja, mutta täällä olen löytänyt rauhan sydämelleni."

Mitä oikein teemme, kun Herra alkaakin vastata rukouksiimme? Syksystä aloimme rukoilla, että Herra lähettäisi lapsia pyhäkouluun, ja nyt olemme huomanneet, että lasten määrä on hyvää vauhtia lisääntymässä. Nyt tarvittaisiin kipeästi lisää pyhäkoulun opettajia! Uusia kyselijöitä ja aivan ensikertalaisia on viimeisten kuukausien aikana käynyt kirkollamme yllättävän paljon.

Hengellinen sota on Herran! Herra kykenee todellakin kaatamaan pahimmatkin pimeyden muurit. Mutta se ei tarkoita, etteikö meidän tulisi myös hyökätä suoraan eteenpäin Jumalan evankeliumin miekka kädessämme, kun Herra ensin kaataa muurin. Entä jos tuo rytinä olisikin lähempänä kuin uskallamme uneksiakaan. Herra rakastaa jokaista tämän kaupungin asukasta. Hän rakastaa niin paljon, että antoi ainoa Poikansa ristin kuolemaan, ettei yksikään Fukuyaman asukkaasta hukkuisi, vaan saisi turvaamalla Jeesukseen iankaikkisen elämän.

Varustautuminen

Mutta Herra edellyttää, että valmistaudumme tähän suureen hengelliseen taisteluun hänen tahtomalla tavalla. Herra edellytti, että ennen Jerikon valloitusta kansa puhdistautui ja vietti pääsiäisjuhlaa. Tänäpäin se merkitsee, että meidän tehtävämme on käydä Jeesuksen Golgatan ristin veren luo tunnustamaan syntimme ja saastamme ja saamaan uuden ja tuoreen anteeksiantamuksen kaikista synneistämme. Se merkitsee myös sitä, että liiton arkki, tuo Jumalan lain ja armoistuiimen paikka, joksi hän on uuden liiton kansalle määrännyt ristiinnaulitun ja ylösnousseen Herran Jeesuksen Kristuksen, saa käydä keskellämme. Lain paljastavan sanan ja evankeliumin armahtavan sanan tulee kulkea hengelliseen taisteluun kulkevan Herran armeijan keskellä. Herran armeijan marssi, pasuunain ääni ja sotahuuto ovat rukouksin ja huudoin tapahtuvaa Herran valmistusta taisteluun. Pyhittäytyminen ja marssi eteenpäin Herran Sanan ilmoittamalla tavalla on meidän tehtävämme. Kun Herra kaataa muurin, saamme koota suuren saaliin Jumalan taivaallisiin saleihin. Tie Pyhän Hengen vuodatukseen kulki Jeesuksella ristin ja ylösnousemuksen kautta. Meille tie on sama. Pyhän Hengen virta alkaa pulputa siellä, missä kuljetaan Golgatan puhdistuslähteelle ja suostutaan kulkemaan Herran sanan mukaan eteenpäin kohti suurta taistelua. Matkalla huudamme koko sydämestämme Herraa!

Evankeliumin kevät

Huhtikuu alkoi kotikokouksella, joka pidettiin kirkon naapurissa, jossa asuu seurakuntaneuvostomme puheenjohtaja ja pyhäkouluamme päävastaava. Kotiin saapui toista kymmentä henkeä, joista viisi oli eikristittyä. Heistä kaksi ensikertalaista on sittemmin uskaltanut kirkkoonkin asti. Japanissa ei suin-

kaan ole tyhmä idea pitää kotikokousta kirkon vieressä, sillä kynnyks kirkkoon on monille hämmästyttävän korkea.

Sitten kirsikan kukkien vielä kaunistuessa kirkkomme vieressä sijaitsevaa puistoa pidimme ensimmäisen miesteniltamme Lean valmistaman *sukiyaki*-ruoan merkeissä. Osanottajia siunaantui kokonaiset 20, joista joko aivan ensikertalaisia ei-kristittyjä tai etsijöitä oli yli puolet! Tie miehen sydämeen näyttää yhä kulkevan vatsan kautta!

Ritva ja Tapio Kangasniemen sielunhoitoluentojen vuoro oli piinaviikolla. Kysyntää sielunhoitoon ja sielunhoitokoulutukseen tuntuu riittävän. Kokonaisuutena Kangasniemi kahden viikon kierros oli todella hieno. Lähetystyössä voi palvella koulutuksellaan ja armolahjoillaan merkittävällä tavalla lyhemmilläkin matkoilla, kun kentän tarve ja armolahjat pääsevät kohtaamaan hedelmällisellä tavalla.

Pitkänperjantain iltajumalanpalvelus ja Fukuyaman alueen seurakuntien yhteinen pääsiäisfestivaali veivät aivan evankeliumin ytimeen. Jälkimmäisessä esiintyi alkuperäistä afroamerikkalaista gospelia laulanut ryhmä ja sen johtajan kouluttama suuri kuoro. Kirkkaan evankeliumin sanoman toi pastori Nakashima, entinen järjestäytyneen rikollisuuden gangsteri, jonka uskoon tuloa mallina pidetty täyden illan elokuva on palvellut monien pelastumiseksi. Kokouksessa oli 450 osallistujaa, joista yli puolet olivat ei-kristittyjä.

Huhtikuu päättyi sitten myyjäisiin, joihin saapui noin 145 henkeä. Pulla, kakut ja *yakisoba* (lihan kanssa paistettu nuudeli) maistuivat ja kaikenlaiset esineet vaihtoivat omistajaansa. Ilma oli loistava ja ihmisillä hyvä mieli. Tulijat saivat myös annoksen evankeliumia kirjallisessa muodossa. Myyjäisten satona pari kolme ihmistä on ilmaantunut jumalanpalveluksiin ja muihin ryhmiin.

Toukokuun alun kultaisella viikolla teimme retken vuorelle 10 lapsen ja 12 aikuisen voimalla. Jälleen mukana oli useita etsijöitä. Huhtikuun alun häät saivat jatkoa äitienpäivänä.

Nuorten evankelioimispäivät

Sitten pääsimmekin sitten keskittymään nuoreten evankelioimispäiviin, jotka olimme nimenneet Kansainväliseksi Nuorten Fellowshipiksi. Siitä tulikin nimensä mukainen tilanne, sillä Skövdestä Ruotsista tullut Alfa & Omega tiimi, suomalainen talvitiimi ja japanilaiset nuoret saivat vielä vahvistusta parista Etelä-Afrikasta tulleesta nuoresta. Nuoria tuli kokouksiin mukaan myös neljästä musta Länsi-Japanin ev.lut. kirkon seurakunnasta sekä kaupunkimme naapuriseurakunnista. Nuoria oli kasassa parhaimmillaan 60 henkeä, mikä ylitti kaikki odotuksemme. Lisäksi tiimi piti lastenkokouksen, jossa oli mukana 75 henkeä.

Pepi Sihvosen vetämä tiimi valmisti kokouksia levittämällä hengellistä luettavaa ja kutsuja kirkkomme ympäristön yli 2000 talouteen. Lisäksi he kävivät esittämässä pantomiimeja ja laulamassa suuressa ostoskeskuksessa ja Fukuyaman vilkkaan keskusaseaman edustalla. Suurenmoisen hyvin harjoitellut pantomiimit menivät suoraan japanilaisten sydämiin. Ne antoivat kokousten pääpuhujalle nuorelle pastorille Katsuhiko Igille mainion kaikupohjan. Koimme, että sanoma meni perille ja että nuorten sydämissä on paljon avointa maaperää. Mukana oli aivan ensikertalaisia nuoria, joille ei jäänyt epäselväksi, mitä Jeesus voi nuoren elämässä vaikuttaa.

Jälleen kerran saimme havaita, että hyvin valmisteltu nuorten aktio voi lyhyenäkin palvella merkittävästi pysyvää lähetystyötä, jos ja kun nuorilla on kirkas näky ihmisten voittamisesta sisälle Jumalan valtakuntaan.

Iloisia viestejä

Vilkkaan kevään keskelle olemme saaneet useita iloisia viestejä siitä, että Herra pelastaa yhä japanilaisia. Nishinomiya ja Sumotossa on saatu viettää kaikkiaan neljän hengen kastejuhlaa ja lisää on tuloissa. Seishinin seurakunnassa läntisessä Kobessa on myös ollut useita kasteita. Viime sunnuntaina siellä kastettiin Ikedan pariskunta. Heidän tyttärensä oli aikanaan Raamattukoulussa minunkin oppilaanani. Tytär tuli ensin uskoon ja hänessä tapahtunut muutos ja paraneminen vakuuttivat vanhemmat Jeesuksen voimasta. Mies sai komennuksen Tokioon ja on siellä käynyt Suomi-kirkolla

kasteopetuksessa. Rouva sai opetuksensa Kobessa. Herran työ menee eteenpäin. Pimeyden muurissa on jo repeämiä. Mitä tapahtuukaan, kun koko muuri sortuu! (JP)

29.7.2003 Fukuyama

Hänen vielä puhuessaan synagogan esimiehen kotoa tultiin sanomaan: "Tyttäresi kuoli. Miksi enää vaat opettajaa?" Tästä välittämättä Jeesus sanoi synagogan esimiehelle: "Älä pelkää, usko vain." hän ei sallinut kenenkään muun seurata mukanaan kuin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, Jaakobin veljen. He tulivat synagogan esimiehen talolle. Jeesus näki hälisevän joukon sekä monia itkeviä ja vaike-roivia. Käydessään sisään hän sanoi heille: "Mitä te hälisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu." He nauroivat hänelle. Hän ajoi heidät kaikki ulos. Ottaen mukaansa lapsen isän ja äidin sekä ne, jotka olivat hänen kanssaan, Jeesus meni huoneeseen, missä lapsi makasi. Hän otti lasta kädestä ja sanoi hänelle: "Talita kuum!" - käännettynä: "Tyttö, minä sanon sinulle, nouse." Tyttö nousi heti ja käveli. Hän oli 12-vuotias. Kaikki joutuivat hämmästyksen valtaan. Jeesus kielsi heitä ankarasti kertomasta tästä kenellekään. Tytölle hän käski antaa syötävää. Mark. 5:35-43

Kesäleiri

Itä-Fukuyaman ja Tamashiman seurakuntien yhteinen kesäleiri pidettiin heti koulujen kesälomien alettua kirkollamme. Osanottajamäärä ylitti kaikki odotuksemme. Lapsia oli kaikkiaan mukana 41 ja eri tavoin ohjelmassa avustaneita aikuisia 22 henkeä. Kaikki saatiin majoitettua kirkkomme tiloihin ja ohjelmien toteutuspaikkana toimi kirkkomme lisäksi viereinen puisto ja kaupungin suuri uima-allas, johon leirimme sukeltautui noin 500 muun uijan sekaan. Suomalaisittain saattaa tuntua oudolta pitää kesäleiriä keskellä kaupunkia, mutta asia ei tuntunut leiriläisiä mitenkään häiritsevän. He saivat kaikki astua ulos tavanomaisista kuvioistaan ja iloita kesäleirin ohjelmasta yhdessä toveriensa kanssa.

Kirkkomme kapasiteetti varsinkin keittiön osalta oli äärikäytössä. Ruoat valmistettiin paikan päällä seurakuntalaisten voimin. Keskellä kaupunkia kun oltiin, seurakuntalaisten oli helppo tulla avustamaan ja myös sellaisten lasten oli helppo osallistua leirille, jotka eivät aivan koko aikaa voineet olla mukana.

Ohjelmavastuussa olivat Tamashiman ja Itä-Fukuyaman seurakunnan pyhäkoulunopettajat, nuorisotiimimme jäsen Arni Hukari ja molempien seurakuntien työntekijät. Leirin aiheena oli "Herran kohtaaminen", jota käsiteltiin Sakkeuksen, Jairuksen, Pietarin ja Paavalin elämän kautta. Tietä Herran luo opetettiin "Kristityn vaellus" –maastoleikin ja videon avulla. Lapset saivat leikin aluksi kannettavakseen painavat mustat pussit. Riittävän kauan niitä raahattuaan, he saapuivat ahtaalle portille. Sen läpi pääseminen pussin kanssa ei onnistunut, joten pussin sisältö tutkittiin. Sieltä löytyi puupalikoita, joissa luki: valehtelu, riita, kateus, ylpeys, tottelemattomuus, epäusko, viha, varkaus jne. Mutta samalla huomattiin, että ahdas porttihan oli ristin muotoinen ja sille sai jättää koko syntipussin. Kaikki synnit anteeksi julistettuina lapset saivat jatkaa matkaa turhuuden kaupungista kohti taivaallista Jerusalemiä. Edessä odotti vielä monia vaiheita, jotka lopulta johtivat taivaaseen asti. Kun illalla katseltiin vielä videona Kristityn vaellus, viesti tuntui menevän lasten sydämiin asti.

Ei hän ole kuollut, vaan nukkuu

Viesti 12-vuotiaan tyttären kuolemasta kantautui Jairuksen korviin ja viestin viejät olivat menettäneet toivonsa. Heidän mielestään Jeesus suurena profeettana kykeni kyllä parantamaan sairaita, mutta kuoleman edessä väkevinkin profeetta oli voimaton. Mutta kun ihmiset viestillään pyrkivät masentamaan Jairuksen epätoivoon, Jeesus puhui aivan muuta: "Älä pelkää, usko vain."

Jeesukselle, joka lausui itsestään: "*Minä olen ylösnousemus ja elämä*", ei kuolema ole mikään ongelma. Kun meidän silmämme eivät kantaudu "kuolema" –nimisen suljetun oven tuolle puolelle, Jeesukselle tuon oven takana avautuu ihmeellinen elävien maailma. Siksi huolimatta siitä, että ihmiset alkoivat nauraa Jeesukselle, hän julisti: "*Tyttö ei ole kuollut vaan nukkuu!*" Jeesus tarttui tytön käteen ja puhutteli häntä niin kuin elävää, mutta nukkuvaa puhutellaan: "*Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.*" Ja tyttö nousi ylös samalla helpvoudella, jolla unesta herätetty nousee ja lisäksi täysin terveenä.

Missä vietämme ikuisuutemme?

Jumala ei ole luonut ainoatakaan ihmistä vain tätä ohikiitävää elämää varten. Itsessään se on toki suunnattoman tärkeä, sillä sen aikana määräytyy meidän iankaikkinen olotilamme. Jumala loi pelkäs-

tään ikuisesti olemassa olevia ihmisiä. Jokainen ihminen on iankaikkisuusolento. Tärkein asia maan päällä on selvittää, vietämmekö ikuisuutemme taivaallisessa kirkkaudessa Jumalan ja Jeesuksen kasvojen edessä vai Jumalan pyhän ja kuluttavan tuomion tulen keskellä. Muita vaihtoehtoja ei ole.

Tämän kuolevaisen ruumiin pois riisuminen ei kuitenkaan ole välttämättä helppoa niillekään, jotka tietävät, että heitä odottaa avautuvan oven toisella puolella ihmeellinen kirkkauden valtakunta. Jos elämän tien portti oli ahdas, kun siinä oli riisuuduttava pois syntikuormista, tämä kirkkauden valtakuntaan johtava ovikin on ahdas, koska siinä on taas riisuunnuttava pois kaikesta luottamuksesta omaan vanhurskauteen ja omaan hyvään vaellukseen. Jäljelle jää vain Herran sana: *"Älä pelkää! Usko ainoastaan!"* Herra itse on Sinun vanhurskautesi, hän kulkee yhdessä kanssasi tuon portin läpi ja avaa Sinulle kirkkauden valtakunnan, elävien valtakunnan.

Tulevan valmistelua

Rukous on kuluvan vuoden teema seurakunnassamme ja sitä olemme uudella innolla saaneet harjoittaa, kun eräs seurakuntalaisistamme sairastui syöpään ja erällä on taas muita ongelmia. Etsijöiden elämässä käydään myös monenlaista taistelua. Rukoustaistelujen keskellä on hyvä palauttaa mieleen nuo Jeesuksen sanat: *"Älä pelkää! Usko ainoastaan!"* (JP)

7.10.2003 Fukuyama

"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaisille." Room. 1:16

Jumalan voima

Yllä oleva Raamatun teksti puhuu Jumalan voimasta. Voima ei ole meissä, vaan evankeliumissa eli ilosanomassa Jeesuksesta Kristuksesta. Oma heikkoutemme ei ole esteenä ilosanoman julistamisessa. Enemmänkin olemme esteenä hävetessämme ilosanomaa ja sen tähden emme tahdo tuota voimallista sanomaa julistaa. Tässä kohden itse haluan pyytää itselleni parannuksen armoa, jotta en häpeäisi tuota niin suurenmoista, valtavaa ilosanomaa syntisten Vapahtajasta.

Herran valmistava työ suurkaupungissa

Asumme isolla omakotialueella. Ympäriällä on 20 000 asukasta ja koko tässä kaupungissa on 400 000 asukasta. Miten saavuttaa ympärillä olevia ihmisiä? Ryttylässä oli vuosi sitten kaupunkievankelioinnin seminaari. Sain olla mukana. Siellä luennoitsija kertoi, että Jumala on jo Pyhän Hengen kautta tullut tähän meidänkin kaupunkiimme. Hän, Jumalan Kolmas Persoona, oli jo tehnyt vuosia työtä kaupunkilaisten sydämissä. Nyt he odottivat ilosanomaa Jeesuksesta. Se on meidän kristittyjen tehtävä. Jaamme kutsuja koteihin ja keskustelemme kadulla. (LP)

Ihmissuhdeongelmia

Seurakuntaamme jo useamman vuoden vaivannut kipeä ongelma nosti päätään. Se vaati päivätolkulla hankalia keskusteluja, joissa ei voinut kuin pyytää, että Herra parantaisi sydänten haavoja ja auttaisi meitä antamaan anteeksi toisillemme. Muitakin vaikeita ihmissuhdeongelmia on etsijöitten ja seurakuntalaisten perheissä. Sielunhoitotyötä siis riittää ja siinä kokee itsensä melko avuttomaksi.

Lähetystyön tulevaisuus Japanissa

Protestanttisten lähetystyöntekijöiden määrä Japanissa on pysynyt viimeisten vuosien aikana melko lailla samana eli noin 2000 tuntumassa, vaikka Amerikasta ja Euroopasta tulleiden lähettien määrä on laskenut tasaisesti. Samalla Koreasta ja muualta Aasiasta tulleiden lähettien määrä on kasvanut. Kansanlähetyksen työn tulevaisuus tässä maassa on kiinni siitä, löytyykö uusia nuoria lähtijöitä. Iloitsemme siitä, että kyselijöitä on viime aikoina ollut useita. Haasteena on valtava kansa, joka on monessa suhteessa kriisissä ja tarvitsee kipeästi evankeliumia. Iloitsemme siitä, että Nishinomiyan ja Sumoton kirkkohankkeiden toteuttamiseksi Suomessa on alkamassa keräysprojekti. (JP)

1.12.2003 Fukuyama

"Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta." Joh. 1:14
Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene, Puolustaja ei tule teidän luoksenne. Mutta mentyäni minä lähetän hänet teille...
Kun hän, totuuden Henki, tulee, hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen... hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille." Joh. 16:7,13,14

Jumala ihmiseksi

Ensimmäisenä jouluna Jumala tuli Jeesuksessa ihmiseksi. Jeesus syntyi Pyhän Hengen voimasta neitsyt Mariasta. Tuon ajan ihmiset saivat katsella luonnollisin silmin Isän kirkkautta Pojassa. Vaikka Jumalan ääretön suuruus ja rajattomuus pysyi kätkeytyneenä ihmisisilmältä, Jeesuksen armo ja totuus paljastivat sen, mikä syvintä kirkkautta Isässä ja Pojassa.

Armoja totuus

Armo merkitsee sitä, että Jumalan tuli häntä vihaavien ihmisten luo. Hän osoitti heille rakkautta siihen mittaansa asti, että hän antoi oman Poikansa sijaisena kärsimään ja kuolemaan koko ihmiskunnan kauhean syntisyyden tähden. Yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi joutua syntiensä tähden hukkumaan kadotukseen. Armo kulkee totuuden edellä. Ihmiset voivat ja saavat tulla totuuden paljastavaan valoon, koska armon tähden kaikki se synti minkä totuuden valo paljastaa saadaan anteeksi. *"Jos me valkeudessa vaellamme... Jeesuksen veri puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä."* Armon ja totuuden kirkkaudessa voi sitten lähteä seuraamaan Totuutta, joka on samalla Tie ja Elämä. Hänen läsnäolonsa ja yhteys häneen muuttaa synkimmän yönkin Herran kirkkauden katselemiseksi.

Pyhä Henki – paras vaihtoehto

Mutta sitten tuli päivä, jona Jeesus poistui omiensa läheisyydestä. Hän teki sen siksi, että se oli heille ja meille tänään paras vaihtoehto. Jeesuksen suuri lahja omilleen on Pyhä Henki. Vain kulkemalla ristin tien, jolla meidän syntimme otettiin pois ja meidät voitiin julistaa vanhurskaiksi, Jeesus saattoi antaa Pyhän Hengen lahjan. Pyhää Henkeä ei voi saada kuin vanhurskautettu, Jeesuksen uhrin tähden syyttömäksi ja nuhteettomaksi julistettu ihminen. Golgatan uhrin tähden saamme vastaanottaa Puolustajan, armon Hengen, joka on samalla Totuuden Henki. Armon ja Totuuden Henki avaa nyt aivan pelastetun ihmisen sydäimestä käsin sitä kirkkautta, joka Pojalla on Isältä. Joulun suuri lahja on siksi Pyhä Henki. Hän avaa tämän päivän elämämme pimeyteen Herramme ihmeellisen kirkkauden. Hän synnyttää meissä uuden toivon siitä, että Jeesuksen palatessa ehkä hyvinkin pian saamme päästä Pyhän Hengen elämän virrassa katselemaan uusin silmin hänen ihmeellistä kirkkauttaan!

Itä-Fukuyaman seurakunnan 25 -vuotisevankelioimispäivät

Radiopastori Shigeru Masaki (75) saarnasi Itä-Fukuyaman seurakunnan 25 -vuotisjumalanpalveluksessa Jeesuksesta, joka tuo valon ihmisen elämään. Valo tekee alussa kipeää, kun se paljastaa karun totuuden sydämemme tilasta. Mutta se parantaa ihmeellisellä tavalla, kun Jeesuksen veri puhdistaa sydämen kaikesta synnistä ja anteeksiantamuksen rauha täyttää sydämen.

Edellisen illan evankelioimiskokouksessa hän kertoi, miten Herra hänet valitsi ja otti omakseen sodan ajan Japanissa. Eräs kristitty rouva pyytämällä pyysi häntä, silloin 17 -vuotiasta nuorukaista, tulemaan kotikokoukseen, mutta aina hän kieltäytyi lähtemästä. Vihdoin 37:lla kerralla hän ilmoitti lähtevänsä mukaan sillä ehdolla, että rouva ei sen jälkeen koskaan enää vaivaisi häntä pyynnöillään.

Tässä Kakogawassa pidetyssä kokouksessa oli mukana muutamia iäkkäitä ihmisiä sekä pitemmän matkan päästä tullut pastori. Masakin astuessa sisään pastori vaihtoi Raamatun kohdan ja alkoi puhua uudestisyntymisestä lähtien liikkeelle spitaalia sairastaneen syyrialaisen Naamanin parantamisesta. Pyhä Henki avasi Masakin silmät näkemään kauhean syntisyytensä. Kokouksen loppuksi hänen vierellään istunut mies kysyi häneltä, haluaisiko hän juuri silloin antaa elämänsä Jeesukselle. Masaki vastasi myöntävästi ja miehen perässä rukoiltuaan sai sydämeensä rauhan, kohtasi oman Pelastajansa elämänsä ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessa.

Pastori Masaki korosti, ettei hän tehnyt itse asiassa mitään aloitetta lähestyä Herraa, vaan Jeesus yksipuolisella rakkauden valinnallaan veti hänet sisälle pelastettujen valtakuntaan ja sittemmin radioevan-

kelistan tehtävään. Hänhän toimi 30 vuotta Luterilaisen Tunnin "Valoa sydämiin" ohjelman radiopastorina ja 60 vuotta täytettyään hän siirtyi Yhdysvaltoihin 15 vuodeksi työhön siellä asuvien japanilaisten pariin. Sitten hän palasi Japaniin aloittamaan uutta seurakuntaa Himejin kaupungissa jatkaen samalla kansainvälistä kiertävän evankelistan tehtäväänsä. Hän on vierailut kaikkiaan 5 kertaa Suomessa.

Pastori Masaki haastoi seurakuntamme jäseniä rohkeaan henkilökohtaiseen evankeliointiin. Herra haluaa, että hänen omansa kantaisivat hedelmää, joka pysyy. Ja sehän on niitä ihmisiä, jotka meidän viestittämämme evankeliumin kautta ovat päässeet osalliseksi iankaikkisesta elämästä. (JP)

Lean näkökulma

Pienenä seurakuntana uppouduimme täysin evankelioimiskokoussarjan valmisteluihin. Pesimme lattioita ja vahasimme niitä. Ikkunat ja lamput saivat uutta puhtautta. Kyse oli samalla kirkkomme 25 -vuotisjuhlasta. Olimme runsaan kuukauden päivittäin rukoilleet kokoussarjan puolesta. Levitimme lähitaloihin 5000 kokousmainosta. Kokousta varten syntyi Hanna Gospel -ryhmä. Harjoittelimme monta viikkoa säännöllisesti erään toiseen kirkkoon kuuluvan laulunopettajan opastuksella kokouksessa esitettäviä lauluja.

Ilma oli aurinkoinen ja lämpöasteita yli 20. Seurakuntalaisilla oli iloinen ja toiveikas mieli. Sitten koitti tuo tärkeä kokouspäivä. Jorma ja minä sairastuimme flunssaan. Se ei estänyt läsnäoloamme. Nenä tukossa ja kurkku kipeänä, mutta sydämestämme onnellisina odotimme lauantai-iltana kuulijoita. Ja tulihan niitä. Päiville kokoontui kaikkiaan 80 henkeä ja puolet heistä oli ei-kristittyjä.

Pastorin sanoma kosketti. Se valtasi kuulijat. Jotkut pyyhkivät silmäkulmiaan. Ainakin yksi sinä iltana oli Jumalan puhuttelussa ja halusi laittaa elämänsä hengelliset asiat kuntoon. Sunnuntaina oli jumalanpalvelus, jossa pastori Masaki saarnasi. Yhteisen aterian jälkeen oli vielä pienimuotoinen konsertti sekä Masakin puhe. Toinenkin, pitkään sydämen rauhaa etsinyt rouva sai omistaa itselleen Jeesuksen anteeksiantamuksen.

Seurakuntana olemme suuresti rohkaistuneet. Jumala haluaa pelastaa. Hänellä on armon ajatukset japanilaisia kohtaan. Kokousten pito ja niiden monet valmistelut eivät ole turhaa. Japanin kansalla on etikkokaika.

Surua ja ylönousemuksen odotusta

Hyvin pian saimme kuulla suruviestin. Rouva Mieko Tani oli nukkunut pois sairastettuaan kaksi vuotta syöpää. Hän kuuluu Nishinomiyan seurakuntaan, jossa olemme työskennelleet. Rouva Tanilla oli lähes koko ajan sairaalassa joku omaisista vierellään. Hänen aikuiset poikansa ja miehensä vuorottelivat auttaen potilasta monissa perushoitoon liittyvissä asioissa. Raamattua pojat lukivat äidilleen joka päivä ja rukous nousi voimakkaana tuolta sairausvuoteelta. Henry ja Tuula Liivola kävivät sairaskäynneillä. Itse emme päässeet pitkän matkan tähden kovin usein katsomaan rouva Tania.

Toinen suruviesti oli Eriko Horiuchin isän kuolema. Äiti oli nukkunut 13. elokuuta. Eriko on varsin yksin vanhempiensa kuolema jälkeen kotona vuodepotilaana, sairastaessaan omaa sairautta, jota on kestänyt jo 30 vuotta. Kaksi Erikon aikuista kristittyä veljeä asuu samassa talossa ja työn jälkeen saapuvat kotiin.

Sain olla Erikon isän hautajaisissa. Ne olivat mieleenpainuvat juhlat. Toista sataa japanilaista sukulaista kaikki kristittyjä oli kokoontunut yhteen. Virrenveisuu oli mahtavaa ja eri puheet korostivat Jeesuksen ylönousemusvoimaa. Sain maistella taivasmakuja etukäteen.

Istutin orvokkeja kukkalaatikoihin. Ne kukkivat kauniisti. Lähipuistossa ruusut ovat puhjenneet kukkaan. Naapurilla on kaalit ja pinaatit ym. vihannekset kasvaneet komeiksi. Mandariinit ja *kaki*-hedelmät ovat kypsyneinä puissa. Siperiasta ovat villisorsat muuttaneet läheiselle lammelle talven ajaksi. Ulkona on mukava kävellä. Ilmat ovat aurinkoisia. (LP)

Länsi-Japanin ev.lut. kirkon työntekijäkokous

Marraskuisen Länsi-Japanin ev.lut. kirkon työntekijäkokouksessa kyseltiin, millainen on terve, voimakas ja kasvava kirkko. Miten kirkko pääsisi kasvamaan? Pastori Yoshitake Arika piti asiasta pari terävää

luentoa, joiden pohjalta asioita yhdessä pohdittiin. Hän korosti, että terveen ja kasvavan seurakunnan kaksi olennaista tuntomerkkiä ovat ensinnäkin jumalanpalvelus, jossa kokoonnutaan Jumalan eteen häntä palvomaan ja hänen palveltavakseen. Jumalanpalveluksissa saarnan tulee olla Jumalan sanaa eikä sinänsä ehkä kauniita ja hyödyllisiltä kuulostavia ihmisajatuksia. Pastori Arika vaati meitä julistajia varmistumaan ennen jumalanpalvelusta, että meillä on todella sanoma Jumalalta. Toinen elävän seurakunnan tuntomerkki on se, että se julistaa evankeliumia ympäristöönsä. Mutta julistettavan sanomansa sen tulee saada jumalanpalveluksissa Herralta itseltään.

Japanissa niin lähettien kuin kansallisten työntekijöiden jatkuvana kipuna on se, että niin kovin harva japanilainen tulee uskoon. Syy siihen ei ole ensi sijassa japanilaisen yhteiskunnan evankeliumin vastustus, jota toki kyllä esiintyy monenlaisten ennakkoluulojen ja tietämättömyyden pimeydestä käsin. Syvin syy ei myöskään ole japanin pienten seurakuntien sisällä, vaikka niitä vaivaakin usein pappiskeskeisyys ja seurakuntalaisten armolahjojen laiminlyönti. Syy on syvemmillä.

Monelle japanilaiselle kristitylle usko Kristukseen ja elämä hänessä on aivan todellista ja elävää, mutta ajattelussaan hän saattaa sijoittaa uskonsa samaan luokkaan kuin muutkin uskonnot ympärillään. Itse asiassa näin tehdessään hän kieltäytyy kohtaamasta Jeesuksen ehdotonta vaatimusta ainoana tienä Isän luo. Selviytyäkseen ympäristön paineesta hän saattaa helposti koteloitua kristillisen seurakunnan sisäpiiriin.

Kysymys on tietysti hengellisen kasvun pysähtymisestä varsin keskeisellä alueella ja se ratkaisevasti estää asianomaista näkemystä vastuutaan pelastumattomista ihmisistä. Lähi omaistensa ja perheensä jäsenten pelastumisesta hän toki yleensä kantaa huolta, mutta laajempi evankeliumin levitys kohtaa hänessä sisäisen vastarinnan. Sen hän tekee aika lailla samaan tapaan, kuin suomalaisessa hengenmaiseudessa kristillinen kirkko vierastaa uskonnonvapaus-suvaitsevaisuuden nimissä kaikkea mahdollista, mikä voitaisiin tulkita esimerkiksi maahan muuttaneiden ei-kristittyjen "käännyttämiseksi". Kristitty kyllä tietää, että hänen pitäisi evankeliumia jakaa siitä osattomille, asia vaivaakin häntä, mutta sisäinen este on niin voimakas, että hän ei yksinkertaisesti todista Herrasta kenellekään ja elää yhteiskunnassa eräänlaisena piilokristittyinä. Ilmiö on Japanissa kristillisen seurakunnan kasvun ehkä merkittävin este.

Sikäli kuin uskoon tullut todella pääsee käsittämään, että ei ole mitään muuta pelastusta kuin Jeesus, hän alkaa nähdä ihmiset yleisen suvaitsevaisuusopin vastaisesti kahteen ryhmään kuuluvina. Toiseen kuuluvat pelastuneet ja toiseen ne, joiden on pelastuttava. Jako ei siis ole pelastuneisiin ja hukkuviin, vaan pelastuneisiin ja vielä kadoksissa oleviin, joiden Jumala tahtoo kuitenkin pelastuvan. Jälkimmäisiä on Pyhä Henki evankeliumin sanalla koko ajan etsimässä voidakseen saattaa heidät Jeesuksen kautta Isän yhteyteen. Lähetystyön ja evankelioinnin ratkaisevan tärkeä motivaatiohan on juuri siinä, että uskoon tullut kristitty alkaa nähdä ihmiset samalla tavalla, kuin Herra Jeesus heidät näkee. Herran silmillä katselija ymmärtää myös, että pelastuminen on ehdottoman välttämätöntä, sillä ilman yhteyttä Kristukseen ihminen lopulta hukkuu.

Rohkeus todistaa nousee toisaalta siitä, että Pyhä Henki osoittaa uskovalle, kuinka suuri ja varma hänen oma pelastuksensa on. Golgatan veri riittää puhdistamaan myös Herran antaman lähetyskäsken laiminlyöneen uskovan syntien puhdistamiseen. Toisaalta Pyhä Henki avaa silmämme näkemään ihmiset Kristuksen silmin. Vain sydän jossa palaa halu saada nähdä, miten Herra pelastaa ihmisiä, voittaa pelkonsa ja löytää lukemattomia tilaisuuksia todistaa Herrasta. Hän tietää, että vain evankeliumin sana voi ihmisen pelastaa. (JP)

14.1.2004 Fukuyama

Meillä on täten sama uskon Henki, kuten on kirjoitettu: "Minä uskon, sen tähden minä puhun." Niin mekin uskomme, ja siksi myös puhumme. Me tiedämme, että hän, joka herätti kuolleista Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja asettava eteensä teidän kanssanne. Tämä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. 2.Kor 4:13-15

Vuosiaihe

Uuden vuoden jumalanpalvelus ja sitä seuraava jumalanpalvelus muodostuivat "todistuskokouksiksi",

joissa jokainen seurakuntalainen astui esiin ja jakoi muille sen Raamatun paikan, jolla Herra oli häntä vuodenvaihteessa puhutellut ja antanut uuden vuoden suuntaviitaksi.

Näistä todistuksista löytyi sitten tämän vuoden vuosiaihe ja Raamatun kohta koko seurakuntaamme varten. Vuosiaihe pyrkii olemaan riittävän käytännöllinen, jotta sen toteutumista voi myös vuoden kuluttua arvioida. Toisina vuonna tavoitteena oli syventyminen Raamatun sanaan ja sen käytännöllisenä toteutuksena oli joka sunnuntai jumalanpalveluksen jälkeen tapahtunut puolen tunnin mittainen ryhmäkeskustelu kirkon penkeissä. Siinä jaetaan päivän tekstistä ja saarnasta auennutta Herran sanaa ja rukoillaan. Viime vuonna tavoitteena oli käytännöllisen rukouselämän syventäminen. Sitä varten perustettiin pari aamurukousryhmää ja muissakin tilanteissa annettiin aikaa enemmän Herralle puhumiseen.

Evankeliumia eteenpäin

Haluamme opetella tänä vuonna henkilökohtaista evankeliointia, jossa on kysymys Jeesuksen esittelystä ja suosittelusta lähimmäisille ja tuttaville. Pyrkimys on siis viedä yhdelle uudelle ihmiselle hyvä uutinen Jeesuksesta. Hän haluaa ottaa suuressa armossaan japanilaisia vastaan ja pelastaa heidät uuteen elämään. Ja jos mahdollista vielä toisellekin lähimmäiselle.

Tämän vuoden raamatunkohdaksi kiteytyi näin sana: *"Minä uskon, sen tähden minä puhun."* Herrasta puhumisen, Herran "kehumisen" tarkoitus ei suinkaan ole oman uskon korottaminen, vaan Herran pelastustekojen korottaminen, jotta "enenevä armo nostattaisi monesta suusta kiitosta ja ylistystä Jumalalle". Vuosiaiheeksemme muotoutui: "Herran armosta jakava lauma". Tähän tavoitteeseen pääsemiseksi on tarkoitus antaa evankelioimiseen liittyvää koulutusta ja harjoittaa sitä sitten käytännössä niin perheenjäsenten, ystävien kuin tuttavienkin keskellä. Evankeliumin hyvällä uutisella on voima pelastaa ihmisiä.

Todistus

Rouva Tsuyomi Ihara antoi uudenvuoden jumalanpalveluksessa seuraavan todistuksen:

"Viime vuonna aivan yllättäen minulle ilmoitettiin, että sairastan rintasyöpää. Ilmoitus oli minulle todellinen shokki, sillä koin itseni täysin terveeksi eikä minulla ollut mitään koettavissa olevia oireita. Ajatukset pyörivät oman itсени ympärillä enkä mitenkään kyennyt ajattelemaan asioita rauhallisesti.

Kaksi viikkoa ennen leikkausta tajusin, että huolehtimisella ja murehtimisella en saisi mitään aikaan, joten minulle jäi ainoaksi mahdollisuudeksi kääntyä sen Jumalan puoleen, joka voi kääntää pahan hyväksi. Avasin Raamatun ja minulle annettiin sana Efesolaiskirjeestä, joka sisältää Paavalin rukouksen: *'Anomukseni on, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen valaisten teidän sydämenne silmät käsittämään, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään, ja miten mittamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa.'* (1:17-19).

Päättelin, että minun tulisi rukoilla Jumalan sanaan vedoten Raamatun lupauksiin. Luin Psalmista 41 jakeet 3-5: *'Herra varjelee häntä ja pitää hänet hengissä. Maassa ylistetään hänen onneaan, etkä sinä anna häntä alttiiksi hänen vihollistensa raivolle. Herra tukee häntä sairaana ollessa. Hänen tautivuoteensa sinä kokonaan muutat. Minä sanoin: - Herra, ole minulle armollinen, tee minut terveeksi, sillä minä olen tehnyt syntiä sinua vastaan.'*

Minulle selvisi myös, että luterilaisen seurakuntamme jäsenet ja minulle täysin tuntemattomat ihmiset rukoilivat puolestani. Sydämeni täytti kiitollisuus niin, että kyynelät valuivat silmistäni.

Jumala kuuli rukoukset, niin minun puolestani rukoilleiden kuin omanikin. Hän palautti minut täysin alkuperäiseen terveyteeni. Kun tajusin, että voin jälleen liikuttaa kehoani täysin esteettä, sydämeni täytti suuri kiitollisuus. Samalla sydämelleni nousi uskossa rukoilemisen siunauksesta muistuttava Herran sana Heprealaiskirjeestä: *'Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen. Hänen luokseen tulevan täytyy uskoa, että Jumala on, ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.'* (11:6)

Olen saanut nähdä, että Herra muisti minut, hän ei ole hyljännyt minua. Siksi ei minun tarvitse jäädä sairauden pelkoon vaan saan jättää itseni Jumalan hyviin käsiin. Hän vaikuttaa kaiken parhaaksi elämässäni. Saan uskoa, että Herra antaa minulle huomisenkin. Olen saanut kiitollisena lukemattomia kertoja toistaa Psalmiin 103 jakeen 2 ja 3 sanoja: *'Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi.'*

Kulunut puoli vuotta on opettanut minulle kiitollisuutta sairauden kautta. Tänä vuonnakaan en halua unohtaa kiitollisuutta. Haluan vaeltaa alkaneessa uudessa vuodessa Herran tiellä lähtien rukouksesta liikkeelle, rukousten kantamana ja rukoillen hänen johdatustaan. "

Joulukonserttikierros

Joulukuu tarjosi jälleen monia mahdollisuuksia levittää evankeliumin sanaa. Joulukuuksi Suomesta saapuivat tyttäremme Kaarina ja Shikokun Ananissa työskentelevien Seppo ja Vuokko Vänskän tytär Inkeri kuukauden konserttikierrokselle. Inkeri soitti viulua ja Kaarina pianoa. Lähettilapsina he osaavat myös japania. Kaarina juonteli konsertteja ja piti myös pieniä todistuspuheenvuoroja eri tilanteissa. He pitivät yhteensä 16 konserttia eri kirkoissa ja myös konserttisaleissa. Niitä kuulemaan kokoontui yli 1300 japanilaista. Näissä joulukonserteissa oli lisäksi paikallisten seurakuntien työntekijöiden pitämät puheet, joissa moni sai ensi kertaa elämässään kuulla hyvän uutisen maailman Vapahtajasta.

Inkerin ja Kaarina kuljettajana saimme vierailta myös muissa seurakunnissa ja iloita uskovien yhteydestä. Konserttikierros oli varsin rankka, varsinkin kun molempia vaivasi myös flunssa, mutta kiitollisin miehin he palasivat Suomeen.(JP)

14.3.2004 Fukuyama

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana. Silloin Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät." Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle." Joh. 20:19-23

Jeesuksen haavat

Kun ylösnoussut Vapahtajamme ilmestyi opetuslapsilleen pääsiäispäivän iltana, hän tervehti heitä: "Rauha teille!" Samalla hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Jeesus ei kohdistanut heidän huomiotaan naulan lävistämiin käsiin ja keihään lävistämään kylkeen vain osoittaakseen olevansa juuri se sama Jeesus, joka oli perjantaina ristiinnaulittu. Toki sekin oli tärkeää. Mutta hän halusi ennen kaikkea, että opetuslapset ymmärtäisivät, että heidän sydämensä rauhan, syntien anteeksiantamuksen rauhan, syy oli kokonaan heidän itsensä ulkopuolella Jeesuksen haavoissa.

hänen haavojensa ja hänen vuodatetun verensä tähden mekin saamme tänään omistaa rauhan Jumalan kanssa ja myös sydämen rauhan, joka perustuu täyteen ja peruuttamattomaan armahdukseen Golgatan uhrin tähden. Herran haavat toivat opetuslapsille rauhan ja hänen näkemisensä ilon. Jumalan Sanan peilistä katsellessamme Ylösnoussutta meidänkin sydämiimme pulppuaa ilo, jota ei tämä maailma tunne ja jota se ei liioin kykene Herran omilta riistämään.

Kaksi rauhaa

Mutta sitten Jeesus jatkaa toistamalla saman tervehdyksen "Rauha teille!" Tällä kertaa on kysymys eri asiasta kuin edellä. Jos edellä oli kysymys siitä rauhasta ja ilosta, että saa olla yksi armosta pelastettu, Jumalan lapsi ja matkalla taivaalliseen kirkkauteen, niin nyt oli kysymys siitä rauhasta, josta käsin Herran omat saavat suorittaa tehtävänsä tässä maailmassa.

Tehtävä oli lähteä Jeesuksen lähettämänä viemään pelastuksen sanomaa kaikkialle maailmaan. Tämä tehtävä on yhä kesken. Sen suorittaminen tapahtuu maailmassa, jossa väkivalta ja rauhattomuudet, synti ja epäjumalanpalvelus rehottavat. Kuitenkaan Herran omien ei tarvitse tuijottaa omiin mahdollisuuksiinsa eikä elää levottomuuden vallassa.

Herra itse on omiensa kanssa Pyhässä Hengessä. Hän on valtuuttanut meidät. Hän on varustanut meidät oikeudella julistaa syntinsä tunnustaville vapautusta ja armahdusta, mutta myös katumattomille varoitusta tulevasta tuomiosta. Herra tuli tänne käsittelemään syntikysymyksen ja hänen omansa saavat sydämen rauhasta käsin julistaa voittoa synnin syyllisyydestä ja vallasta. Sinäkin saat kaikki syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä, kun tunnustat Herran edessä syntisi ja syntisyytesi!

Hämmennystä

Kun seurakunnan vuosikokous, johon oli valmistauduttu huolella kirjoittamalla vuosikertomus, laatimalla toimintasuunnitelma, talousarvio ja niin edelleen, piti alkaa, paikalle ilmestyi seurakunnan jäsenten lisäksi erään toisen seurakunnan häirikkö, joka ei edes poliisin suostuttelulla suostunut lähtemään pois. Lopulta jouduimme siirtämään vuosikokousta viikolla eteenpäin. Asian raportoiminen kirkkohallitukseen ja melkoisen shokin kokeneiden seurakuntalaisten rauhoittelu vei yllättävän paljon energiaa ja aikaa.

Kasteoppilaita

Tuon häiriköintitapauksen jälkeen kolme henkeä ilmoittautui kasteopetukseen ja opetus on tätä nykyä hyvää vauhtia etenemässä. Kokemuksesta tiedämme, että sielunvihollinen pyrkii viimeiseen asti estämään etsiviä ihmisiä ottamasta kastetta. Kysymys on aina rukoustaistelusta.

Uusia työkuvioita

Uutena työmuotona olemme aloittaneet tietokoneen käyttö kurssin, joka saavutti heti alkuun niin suuren suosion, että oli pakko aloittaa toinenkin ryhmä. Noissa ryhmissä ei tietenkään opeteta pelkästään koneiden ja ohjelmistojen käyttöä, vaan myös evankeliumin sanaa. Näihin ryhmiin on ilmaantunut myös miehiä, joita on muuten ollut paljon vaikeampi tavoittaa kuin naisia. Lealla alkoi taas uusi ruokapiiri kirkkomme naapuriseurakunnassa Tamashimassa. Kolmantena uutena kokeiluna pidimme viikonlopulla lyhyen avioliittoseminaarin.

Rakentamista

Ulkoisesti uutta on taas se, että Itä-Fukuyaman kirkon epäkäytännöllinen ja terveystarviksi muodostunut kokolattiamatto korvattiin puulattialla. Samalla päätimme myös hankkia portaikkoon vammaisten käyttöön istuimen, joka kuljettaa heidät toisen kerroksen jumalanpalvelustilaan. Varsinkin eläkepastori Aoto on kaivannut sitä, sillä hänen liikuntakykynsä on rajoittunut. Tämä seurakunnassamme arvokasta työtä tekevä pariskunta on viime päivinä sairastellut vakavasti. (JP)

21.5.2004 Fukuyama

"Rauhan minä jätän teille. Oman rauhani minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään pelätkö." Joh. 14:27

"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:6-7

Sydämen rauhan kaipuu

Yli 70% kaikista japanilaisista, jotka tulevat ensi kertaa kristilliseen kirkkoon, tekee sen, koska hän etsii sydämelleen rauhaa. Ennen kärsimystään ristillä Jeesus lupasi omilleen oman rauhansa, mutta heti tämän lupauksen saatuaan opetuslapset joutuivatkin kokemaan elämänsä synkimmät ja rauhattomimmat hetket. Jeesuksen lupaama rauha onkin jotain muuta kuin rauhalliset olot, hyvä terveys, turvallinen työpaikka ja hyvät ihmissuhteet. Näitähän tämä maailma etsii ja pyrkii myös rauhansa perustamaan niihin. Jeesus lupaa kuitenkin aivan toisenlaista rauhaa. Sitä ei voi riistää ahdistukset, vaikeudet, tappiot, lankeemukset eikä edes uhkaavana lähestyvä kuolema. Jeesuksen lahjoittama rauha on hänen omaa rauhansa. Siinä ei ole kysymys ensi sijassa siitä, miltä hänen omansa sisimmässä tuntuu, kuin siitä Kuka on hänen omiensa kanssa aina joka paikassa ja pysyvästi aina ikuisuuteen asti.

Kristityn rauha ei perustu olosuhteiden turvallisuuteen vaan siihen, että synnin, kuoleman ja Saatanan vallan kukistanut Herra Jeesus itse on omiensa kanssa. Pienen lapsen turvallisuus perustuu siihen, että isä ja äiti ovat lähellä. Jumalan lapsen turvallisuus perustuu siihen, että Herra itse ympäröi häntä Golgatan armolla ja ylösnousemuksen voimalla.

Ulkoinen ja sisäinen rauha

Tähän rauhaan sisältyy kaksi puolta. Ensiksikin se sisältää "ulkaisen" rauhan. Se tarkoittaa, että Kristuksen sovitus työn tähden uskovalla on rauha Jumalan kanssa. Jumala ei lue hänen pahuuttaan hänen synnikseen, vaan on kokonaan hänen puolellaan. Jumala on vanhurskauttanut hänet ja siksi hän on turvakalliolla, vaikka ympärillä riehuisi hirvittävin myrsky.

Rauhan toinen puoli on "sisäistä" laadultaan. Siinä on kysymys Herran omien tunteista ja ajatuksista. Raamattu on hyvin realistinen siinä suhteessa, että se osoittaa, että ihminen ei kykene omia tunteitaan eikä ajatuksiaan hallitsemaan. Siihen tarvitaan Jumalan työ, Jumalan rauhan vaikutus sisimpäämme asti. Tämä sisäinen rauha ei kuitenkaan ole jotain muodotonta tunteiden tasapainoa, vaan sillä on selkeä sisältö. Pyhä Henki vie Herran oman ajatukset ja tunteet suuntautumaan Jeesukseen Kristukseen. Se pääsee tapahtumaan, kun Herran oma kaataa kaikki sydämensä huolet rukouksessa Jumalalle kuitenkin kiitoksen kanssa. Kiitos tarkoittaa sitä, että hän kiittää Jeesuksen läsnäolosta ja Jeesuksesta itsestään, vaikka muuten ei löytyisi kuin huolen aiheita. Kun sydän rukouksessa suuntautuu Jeesukseen, Jumala täyttää rauhallaan sisimpämme ja kaikkein ensimmäiseksi vakuuttaa, että tänäänkin Jeesuksen uhriveri Golgatalla riittää syntiemme sovituksiksi. Saamme uuden vakuutuksen hänen armostaan ja hänen läsnäolostaan. Jeesus itse on omiensa rauha!

Passion filmi

Maailmalla kovasti keskustelua herättänyt Kristuksen kärsimystä kuvaava elokuva Passion rantautui Japaniin ja runsaan viikon sisällä sitä kävi katsomassa yli miljoona ihmistä. Filmin syvintä sisältöä useimmat japanilaiset eivät todennäköisesti voi ymmärtää, sillä sen ymmärtäminen edellyttää hyvää Uuden Testamentin tuntemusta. (JP)

Kevättä

Kevät on täällä jo kesän kynnyksellä. Ensimmäinen taifuuni on nousemassa etelästä ja kutoo pilviä taivaalle. Sadetta on saatu monena päivänä. Varsinainen sadeaika alkaa vasta kesäkuun puolella. On paras ruusujen kukkimisen aika. Maanviljelijät korjaavat kaali- ja sipulisatoa. Riisipeltoja kunnostetaan ja vesi lasketaan pian pelloille.

Myyjäiset

Pidimme kirkollamme myyjäiset, joihin osallistui noin 160 lähiseudun ihmistä. Ulkona ahkerat miehet paistoivat kuumilla rautalevyillä herkullisia japanilaisia ruokia. Heillä näytti olevan koko ajan jonoa odottelemassa ruoan valmistumista. Lasten leikkimurkkauksessa oli ongintaa ja muuta hauskaa tekemistä. Kirkon sisällä toimi kahvio ja tuoretta pullaa, munkkeja sekä kakkuja oli myynnissä. Käsitöitä oli hatusta alkaen aina ovikransseihin asti.

Mini konsertissa esiintyi pieni gospel -kuoro. Klarinetisti soitti haikeasti mollisointuista musiikkia. Moni halusi ilmaisen Uuden testamentin ja jaoimme kirkon toiminnasta kertovan kirjekuoren. Myyjäisten jälkeen kolme uutta ihmistä on tullut kirkon ryhmiin mukaan.

Sanyon alueen seurakuntien seminaari

Neljän seurakunnan yhteisen seminaarin pidimme Okayamassa, vuorella olevassa vapaa-ajan monitoimitalossa. Lapsille oli mukavat leikkimahdollisuudet ja me aikuiset paneuduimme jumalanpalvelusvirsiin ja hengellisten laulujen tutkisteluun. Täällä on käytössä monta eri virsikirjaa, joissa on osin samaa mutta myös aivan erilaista virsiperinnettä. Musiikin asiantuntija opettaja Kondo luennoi meille. Välillä oli maittava ateria hotellin ravintolassa. Oman kirkkomme Hanna -gospelryhmä lauloi.

MGTH

Suomesta saapui Arto Hukari, japaninlähettimme sekä Mikko Nikulan gospelryhmä Japaniin. He ovat kolmannen kerran täällä konsertoimassa. Konsertteja on neljässä viikossa 16. Meillä ryhmä asusti viikon ja saimme pitää omalla kirkollamme lasten- ja aikuisten konsertin. Ihmisiä oli kirkko melkein täynnä. Laulut sekä todistukset ja tanssijan syvälinen koreografia puhutteli ihmisiä. Olimme jakaneet 5000 konserttikutsua tälle kirkon lähialueelle. Jumalan ennättävä armo tavoittaa ja valmistaa Pyhän Henkensä kautta ihmisten sydämiä vastaanottamaan evankeliumin ilosanoman Jeesuksesta. Musiikkityö Japanissa tavoittaa uusia hengellisesti vastaanottavaisia ihmisiä. Tämänkaltainen vaivannäkö ei ole turhaa, vaan kantaa aikanaan hedelmää iankaikkiseen elämään. (LP)

20.7.2004 Fukuyama

Hänet (Nainin lesken kuolleen pojan) nähdessään Herra armahti häntä ja sanoi hänelle: "Älä itke!" hän meni ja kosketti paareja, niin kantajat pysähtyivät. Hän sanoi: "Nuorukainen, minä sanon sinulle: nou-se!" Silloin kuollut nousi istumaan ja alkoi puhua. Jeesus antoi hänet takaisin äidilleen. Luuk. 7:13-15

Kaipuu taivaaseen

Suomalaisten suuri rakkaus yötöntä yötä kohtaan ja samalla jonkinlainen kivun tunto, kun päivä alkaa jälleen lyhentyä, saattaa osin johtua ihmisen syvästä kaipauksesta taivaalliseen olotilaan. Raamattu luonnehtii taivasta muun muassa yöttömyytenä. Taivaan valona ei enää ole aurinko eikä kuu, vaan iäti Isän ja Pojan kasvoista loistava kirkkaus.

Jumalan armahtava rakkaus näkyy nyt kuitenkin juuri siinä, että Jeesus tuli pimeyden ja kuoleman keskelle. Hän itse on Ylösnousemus. Se, jota Jeesus armossaan koskettaa, saa kokea, miten elämän voima musertaa kuoleman jalkoihinsa. Itse asiassa Jeesukselle Nainin lesken poika ei paareilla maatesaankaan ollut kuollut - Jumalalle kaikki elävät -, sillä Jeesus puhutteli tätä kuin konsanaan elävää. Hän kutsui ajan rajan toiselta puolelta nuorukaisen takaisin tänne, missä päivää vielä seuraa yö. Nuorukainen noudatti Herran kutsuvaa sanaa ja palasi palvelemaan äitiään, kotinsa tavanomaisiin kuvioihin, vaikka hän oli kyllä maistanut jo, kuinka ihmeellinen on todellinen yöttömyys. Tehtävä äidin tulena vaati vielä hetkeksi jäämistä tälle puolelle.

Jotenkin oli liikuttavaa kuunnella todistusta siitä, miten Setsuko Taniguchi, Koben luterilaisen raamattukoulun eläkkeellä olevan johtajan vaimo, valmistautui siirtymään Herran luo yöttömään päivään. Sen lisäksi, että hän suunnitteli oman hautajaisohjelmansa hän pyysi erästä ystäväänsä hankkimaan hänelle kauniin valkoisen kimonon kuolinpuvuksi ja siihen sopivat valkoiset tossut, sillä hän tiesi hyvin pian pääsevänsä katselemaan Herraa kasvoista kasvoihin.

Meidän matkaa yhä jatkavien kohdalla ikuinen päivä on vielä edessäpäin. Tehdessämme matkaa Herran kanssa hän vakuuttaa, että meillä ei ole syytä lohduttomuuteen silloinkaan, kun ikävä iskee päälle. Jotenkin oli hieno hautajaisissa puristaa tohtori Taniguchin kättä, kun hän hymyillen kertoi, että hänen vaimonsa pääsi taivaaseen! Se oli iloa kyynelten keskellä, koska itse Ylösnoussut oli noissa hautajaisissa läsnä sanassaan.

Virvoittavaa sanaa

Kevään evankelioimispäiviin tuli ilahduttavan paljon uusia tulijoita ja entisen nunnan ja naislääkäriin, nykyisen evankelistan, Keiko Fujiin selkeä ja Herran suuruutta korottava yksinkertainen sanoma tuntui menevän suoraan sydämiin asti. Kuulijoiden sydänten avoimuudesta kertoo jotain se, että yli 100 Keiko Fujiin kirjoittamaa todistuskirjaa meni kaupaksi ja palautteesta päätellen niiden lukeminen on edelleen koskettanut syvältä.

Keiko Fujiin uskon tulo todistus

Totuuden etsintää

Peruskoulun yläasteen viimeiselle luokalle asti olin tyttö, jolle urheilu oli kaikki kaikessa, enkä ollut sairastanut päivääkään. Joka päivä pimeän tuloon saakka pelasin koulun lentopallojoukkueessa. Mutta yhdeksännellä luokalla aluksi vähäiseltä vaikuttanut sairaus pakotti minut kolmeksi kuukaudeksi vuodelepoon. Silloin ensi kertaa elämänsäni aloin lueskella kirjoja ja ajatella asioita kaikessa rauhassa, kertoo Keiko Fujii.

Juuri tuolloin naapurustostamme kuoli eräs vanhus ja hautajaiset suoritettiin tavan mukaisin buddhalaisin menoin. Mutta kun jo seuraavana päivänä aikuiset käyttäytyivät ikään kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan, järkytyin sisimmässäni. Kaikki alkoi tuntua aivan turhalta. Mitä elämä oikein on, entä sitten kuolema? Jos kuolema on kaiken loppu, niin eikö ihmisen elämä ole täysin tarkoituksetonta? Mitä kuoleman jälkeen tapahtuu? Tällaiset kysymykset pulppusivat esiin, ja siitä lähtien aloin etsiä totuutta ja Jumalaa.

Päästyäni 18-vuotiaana yliopistoon minulla oli tilaisuus osallistua englanninkieliseen raamattupiiriin, mutta tuohon aikaan buddhalaisuus kiehtoi minua enemmän, koska sen mukaan me itse voimme päästä buddhiksi. - Buddha on ihminen, joka tajuaa maailmankaikkeuden totuuden ja on päässyt "valaistuun" olotilaan. - Kristinuskossa sitä vastoin me jäämme ikuisesti Jumalan palvelijoiksi emmekä pääse koskaan samanveroisiksi Jumalan kanssa. Minusta oli vastenmielistä tyytyä sellaiseen asemaan. Halusin toden teolla päästä tuntemaan ja tutkimaan totuuden syvyydet ja tulla valaistuksi. Kun nyt ajattelen silloista tilaani, en voi olla ihmettelemättä, miten huonosti tunsin omat rajoitukseni ja kuinka ylpeä olin. Oli miten oli, etsin käsiini ja luin monenlaisia buddhalaisia kirjoja.

22 -vuotiaana aloitin normaalien yliopisto-opintojeni ohessa erään Kioton buddhalaisen yliopiston etäopiskelukurssin. Mutta kirjoituspöydän ääressä suoritetuilla opinnoilla ei tietenkään voi saavuttaa todellista uskoa. Ajattelin, että uskonto ei ole filosofista pohdiskelua, vaan käytännön elämistä, ja että usko ja pelkkä tiedollinen ymmärtäminen eivät ole yksi ja sama asia. Niinpä lopulta, kolme vuotta sen jälkeen kun olin valmistunut lääkäriksi, menin Kiotossa sijaitsevaan buddhalaisia nunnia kouluttavaan oppilaitokseen, jossa olin jo siihen mennessä kesälomien aikana vierailut. Annoin leikata tukkani pois ja vihkiydyin buddhalaiseksi nunnaksi.

Saapuessani Kiotoon kyseisen vuoden joulukuussa minulla ei ollut mukana yhtään rahaa eikä liioin päällystakia. Oli jo myöhäinen ilta ja olisi ollut ikävä herättää koulun väkeä niin myöhään, siksi odottelin aamuun asti läheisellä aukiolla lämmitellen hyisiä jäseniäni hyppimällä ja pomppimalla. Tämä tapahtuma on minulle yhä nuoruuteni arvokkaimpia muistoja.

Niin sitten jatkuivat nunnan opintoni, joiden oli määrä johtaa valaistuskokemukseen. Kävin toisaalta buddhalaisen yliopiston erikoiskursseilla ja toisaalta omistauduin uskonnollisiin harjoituksiin, joissa kirjaimellisesti veri tihkui käsistä ja jaloista. Elin äärimmäisessä köyhyydessä nunnakoulun asuntolassa.

En pitänyt ylläni yhtä kaunista ja eleganttia buddhalaista kaapua kuin nunnat yleensä, tyydyin täysin nukkavie-ruun pukuun ja mitättömiin aterioihin. Koska olin välittömässä oppilassuhteessa koulun johtajaopettajaan, suoritin hänelle henkilökohtaista palvelusta joka päivä valojen sammumiseen asti. Vasta kun kaikki muut olivat asettuneet nukkumaan, minulla oli omaa aikaa. Valmistuttuani ylemmäksi kandidaatiksi suoritin uskonnolliset harjoitukset, joilla sain buddhalaista pappia vastaavan pätevyuden. Pian sen jälkeen minua pyydettiin nunnakoulun asuntolan valvojaksi ja opettajaksi, ja otin tehtävät vastaan.

Kun oli kulunut muutama kuukausi opetustehtäviin ryhtymisestäni, suuntasin tutkivan katseeni oman sydämeni syvyyksiin. Kauhustin tilaani. Vaadin itseltäni vastauksia kysymyksiin:

Mihin sinä oikein uskot? Totuuteenko? Oletko saavuttanut sielun rauhan ja valaistuksen? Löysin itsestäni vain sisimmän, joka ei uskonut mihinkään. Sisäisestä valaistuskokemuksesta ei ollut tietoaakaan, sen sijaan tajusin, miten olen edelleen rauhattomuuden vallassa. Ainoaksi tyydytyksekseni osoittautuivat mielettömät askeettiset uskonnolliset harjoitukseni, ohjeiden ja käskyjen noudattamiseni ja arvokas käyttäytymiseni. Vain ulkonainen käytökseni oli muuttunut, sydämeni sisin oli täysin entinen, muuttumaton.

Viime päivinä olen lueskellut erästä Martti Lutherin elämäkertaa. Siinä on tuolloinen sydämeni tila kuvattu täsmälleen, joten lainaan kirjaa hiukan:

"hän (Luther) noudatti kaikkia luostarin sääntöjä iloiten. Hän suoritti uskollisesti ja kokosydämisesti hengelliset harjoitukset, yövalvomiset ja paastot. Mutta ei Raamatun tutkiminen eivätkä luostarin monet hartausmenot voineet antaa hänelle rauhaa, jota hän niin voimakkaasti tavoitteli. Ei mitään siitä, mitä hän kiihkeästi odotti, tapahtunut. Luostarilupaukset eivät muuttaneet häntä uudeksi ihmiseksi ... 'Luostariaikanani minä näytin nykyistä paljon pyhemmältä, mutta vain ulkonaisesti. Rukoilin, rukoilin öitä läpeensä, pidättäydyin haluistani ja kuritin ruumistani. Mutta sisimpäni oli kaaoksessa ja murheen murtama'."

Tämä oli Lutherin sydämen tila ennen uskonpuhdistusta.

Kaikesta tästä minulle valkeni, että vaikka Buddha olikin merkittävä henkilö, hän oli kuitenkin vain ihminen eikä missään tapauksessa jumala eikä liioin maailmankaikkeuden totuus. Vielä vähemmän hän oli ylimaallinen olento. Tämän tajuttuani luovuin luostarielämästä ja palasin alkuperäiseen lääkärin työhöni. Myöhemmin menin naimisiin ja minulle syntyi kaksi lasta.

Jumalan kaitseminen

Ajatellessani nyt menneisyyttäni näen, miten Jumala alkoi tehdä minun pelastamiseksi monenlaisia todella käytännöllisiä valmisteluja. Rakensimme omakotitalon, ja täsmälleen vuotta myöhemmin, vuoden 1978 huhtikuussa, talomme aivan naapuriin rakennettiin kirkko. Minua pyydettiin mukaan kirkon vihkiäisiin. Vuotta myöhemmin Jumala johti minut lähetyssaarnaaja Longin pitämään englanninkieliseen raamattupiiriin ja silloin tällöin osallistuin myös jumalanpalveluksiin. Vaikka silloin en vielä päässytäkään eroon jatkuvasta ulkopuolisen sivustakatsojan asenteestani, Jumala kuitenkin synnytti lähetin ja pastorin julistuksesta minussa vaikutelman, että kyseessä oli todella vilpiton ja innokas seurakunta. Usko oli elävää, Jumalan läsnäolosta iloittiin ja kristityt olivat rukouksen ihmisiä.

Näin kului kaksi vuotta kirkon valmistumisesta, kunnes keväällä 1981 yllättäen jalkani murtui. Se pantiin kipsiin ja jouduin turvautumaan kainalosauvoihin. Ennen sitäkin kohtalooni puoliksi alistuen olin ihmetellyt mieheni vähäistä rakkautta minua ja lapsiamme kohtaan, mutta olin uskonut, että hän auttaisi, jos tulisin sairaaksi tai jos todella tarvitsisin hänen apuaan. Mutta petyin odotuksissani. Hän vähät välitti minusta. - Voidaanko enää puhua avioliitosta, jos silloinkaan kun on todella vaikeaa, ei saa puolisoiltaan edes yhtä lohduttavaa sanaa? - Vuosien aikana kasaantunut tyytymättömyys purkautui esiin ja aloin tosissani hautoa avioeroa. Luunmurtuman hoidon verukkeella siirryin naapurustossa asuvien vanhempieni kotiin molemmat lapset mukana. Ihmeekseni vanhempani ja veljeni vaimoineen antoivat hyväksymisensä eroaikoilleni. Mieheni vastusti tietysti ankarasti ajatusta.

En uskonut silloin vielä Jumalaan, mutta ahdistusteni keskellä rukoilin häntä kerta toisensa jälkeen. "Jumala, mitä minun pitäisi tehdä? Mikä on oikea tie eteenpäin? Neuvo minua!" Mutta en saanut mitään vastausta. Se on aivan ymmärrettävää, koska vielä silloin uskoin, että syy oli kokonaan miehessäni, ja jos minussa olisi jotain vikaa olutkin, sitä olisi vain 5-10 %. Miten sellaiseen ylpeään ja nöyryttömään sydämeen olisikaan voinut kuulua Jumalan ääni? Loppujen lopuksi päätin, ettei Jumalaa ole olemassa, tai vaikka olisikin, minulla ei ollut mitään tekemistä hänen kanssaan, ja käänsin selkäni hänelle. Lopetin kirkossa käyntinikin.

Painiskeltuani pitkään ongelmani kanssa tein lopulta ratkaisun jättää avioeroaikaet sikseen, koska en voinut kestää ajatusta, että pakottaisin lapseni elämään isättöminä. Päätin, etten enää milloinkaan ajattelisi avioeroa, mitä ikinä tapahtuisikin. Mutta toisaalta päätin luopua kaikista odotuksista mieheeni nähden, etten joutuisi pettymäänkään. Tekisin vain velvollisuuteni vaimona ja perheenäitinä. Pian sen jälkeen palasin kotiin lasten kanssa kuukausien poissaolon jälkeen. Mieheni otti meidät tietenkin iloitte vastaan. Tunsin eräänlaista tyydytystä, kun olin pystynyt täysin itse ilman Jumalan apua ratkaisemaan tämän ongelman. Mutta pian sain kipeästi kokea, että tämä ratkaisu ei ollut todellinen ja itsetyytyväisyyteni oli perusteetonta.

Vuoden 1982 helmikuussa mieheni joutui sairaalaan toista tai kolmatta kertaa elämässään. Jatkaen normaalia työsäkäyntiäni kävin mahdollisimman usein häntä katsomassa ja hoitamassa. Mutta joka kerta sairaalaan lähtiessäni hiipi sieluni syvyyksistä esiin tunne: "En millään haluaisi lähteä, mutta on pakko". Itse sairaalassa tunne unohtui ja pystyin hoitamaan häntä, kuten vaimon kuuluukin, mutta sydämessäni en ollut antanut hänelle anteeksi. Kotona pystyin jotenkin pakottamaan itseni äidin ja vaimon rooliin, mutta kodin ulkopuolella kuten sairaalassa minusta tuntui sietämättömän inhottavalta olla mieheni vaimo.

"Tämä ei käy päinsä, minun on muutettava sydämeni", ajattelin. Kärsimättömästi yritin muuttaa itseäni, mutta mitä enemmän yritin, sitä ulkokultaisemmaksi käytökseni muuttui. Vastenmielisyydestäni huolimatta onnistuin kyllä käyttäytymään ulkoisesti hyvin, mutta vastahakoisuuttani ja inhoani en kyennyt muuttamaan miksiäkään. Sydämeni tila murehdutti minua syvästi. Rukoilin jälleen Jumalaa, mutta en odottanutkaan vastausta. - Merkillistä kyllä tuolloin ei mieleenikään juolahtanut etsiä apua buddhalaisuudesta. Ehkä se johtui siitä, että tiesin buddhalaisuudesta ehkä löytyvän valaistuksen, mutta ei pelastusta. Lopulta aloin alistua tilanteeseen.

"Minun on kuolemaani asti oltava teeskentelijä, koska kaikki yritykseni muuttaa sisintäni ovat valuneet hiekkaan. Tämä on surullista, mutta minkä sille mahdan. Tosiasioiden edessä on pakko alistua." Vaikka näin aloin alistua kohtalooni, sisimmästäni nousi jatkuva huokaus: "Eikö todellakaan ole mitään apua. Kunpa tästä olisi pelastus!"

Ihmeellinen voima

Juuri silloin pidettiin kirkon vihkimisen kolmivuotismuistoksi evankelioimispäivät. Minäkin sain kutsun mukaan. Sisimmästäni heräsi toisaalta halu osallistua, mutta sitä vastaan nousi ajatus, että eihän minulla ollut mitään tekemistä Jumalan kanssa. Huhtikuun 22. päivänä oli evankelioimispäivien ensimmäinen iltakokous. Työstä palatessa-

ni huomasin, että naapurissamme sijaitseva kirkko oli kirkkaasti valaistu ja ulko-oven edessä seisoivat kaksi minulle kasvoiltaan tuttua rouvaa. Minulla ei ollut aikomustakaan osallistua kokoukseen, joten harmitellen jäin hetkeksi auton sisään odottamaan, että he menisivät sisälle kirkkoon. Mutta mikä vielä pahempaa, kirkon pastori Komiyamakin tuli ulos ja jäi etuoven luo odottelemaan. Vaikka kello lähestyi kokouksen aloitushetkeä, heillä ei näyttänyt olevan aikomustakaan mennä sisälle. En voinut enää viivyttellä autossa, joten päätin vain tervehtiä ja astua sisään kotiini. Yritin tervehtiä mahdollisimman huomaamattomasti:

"Hyvää iltaa."

Pastori vastasi: "Hyvää iltaa, miten jaksatte?"

Autosta noustessani olin ajatellut mennä suoraan oikealle kotiportillemme, mutta kuin jonkin voiman vetämänä astuin vasemmalle pastori Komiyaman eteen. Aloin odottamatta purkaa sydäntäni hänelle, niin että itsekkin sitä hämmästyin:

"Pastori, minulla on ollut hyvin raskas ja vaikea vuosi. Viime vuoden huhtikuussa taitoin jalkani, elokuusta lähtien mieheni oli kolme kuukautta sairaalassa, syyskuussa veljelläni oli aivoverenvuoto ja hän joutui sairaalaan, lokuussa poikani jalka katkesi, joulukuussa tyttäreni jalkaan tuli paha murtuma eikä hän päässyt kävelemään, ja kaiken lisäksi maaliskuussa isäni sairastui ja joutui sairaalaan, ja äitinikin loukkasi itsensä niin, että joutui ensi kertaa elämässään ommeltavaksi. Mutta pahinta on, että avioliittomme on joutunut syvään kriisiin. Ties kuinka monta kertaa olen ajatellut tulla keskustelemaan teidän kanssanne, mutta Te olisitte kuitenkin kehottanut minua jättämään avioeroajatukset ja rukoilemaan Jumalaa, joten olen rukoillut itsekseen Jumalaa."

Pastori kuunteli silmät kyynelissä:

"Niinkö? Olen kovin pahoillani, etten ole tiennyt tästä mitään, vaikka olemmekin naapureita." (hän hoitaa kirkkoa naapurissamme pääkirkkonsa kappeliseurakuntana. Pääkirkko, jossa hän asuu, sijaitsee 15 km päässä.)

"Kirkon vihkimisestä lähtien kuluneitten kolmen vuoden aikana olen rukoillut joka päivä puolestanne, mutta en tiennyt, että Teillä on ollut näin raskasta. Olen todella pahoillani." Samalla hän kumarsi nöyrästi. Minua liikuttivat suuresti hänen kyyneleensä ja se, että hän pyysi minulta anteeksi. Hän jatkoi: "Tänä iltana puhuu eräs suurenmoisten julistaja. Tulkaa kuulemaan häntä, jos vain suinkin voitte." Ja näin Jumala johti minut kokoukseen aivan yllättäen.

Puhuja oli pastori Eiichi Ito Shikokulta. Hän kertoi, miten hän oli tullut uskoon ja pelastunut. Hänen avoimuutensa ja vilpittömyytensä tekivät minuun voimakkaan vaikutuksen, mutta sinäkin iltana säilytin yhä sivustakatsojan roolini.

Toisena iltana päätin olla osallistumatta kokoukseen. Miehenihän oli sairaalassa ja oli liikaa vaadittu lapsilta jättää heidät kahdeksi illaksi peräkkäin yksin kotiin. Sitä paitsi enhän ollut edes kristitty. Mutta kuinka ollakaan, sinä iltapäivänä poikkesin kirjakauppaan ja törmäsin ensi kertaa yli vuoteen Peasen lähetyssaarnaajapariskuntaan. He olivat opettaneet englannin kielen seminaarissa, johon olin osallistunut. Vaihdettuamme muutaman sanan rouva kysyi minulta englanniksi:

"Miten olette jaksanut sitten viime tapaamisemme?"

Sillä hetkellä kasvojeni edestä häipyi rouvan hahmo ja tunsin, kuinka itse Jumala rakkaudessaan kysyi minulta:

"Mitä sinä oikein epäroit siinä? Kuinka kauan haparoit eksyksissä? Etkö näe, miten ojennan sinulle käsiäni?" Tuulin hyvin surulliseksi ja vastasin:

"En voi vastata kysymykseenne." Sitten hätkähdin ja huomasin, miten lähettipariskunta Pease katseli minua alakuloisesti ja tuntojani aavistellen. Pian erosimme toisistamme. Jälkikäteen kuulin, että rouva Pease palasi siltä paikalta läheiseen teologiseen seminaariin ja pyysi opiskelijoita rukoilemaan yhdessä minun puolestani. Sinä iltana pyysin naapurustossa asuvaa äitiäni huolehtimaan lapsistani ja lähdin taas kokoukseen aivan kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia.

Illan puheessaan pastori Ito kertoi, miten hän oli saanut ihmeellisen Jumalan rauhan laulaessaan virttä merellä uppoamisillaan olleessa laivassa. Puhetta kuunnelllessani minussa syttyi halu saada itsellenikin todellinen rauha Jumalalta. Jos sen saisi uskomalla Jeesukseen, niin minäkin haluaisin uskoa. Minusta tuntui aivan siltä kuin sie luani olisi ravisteltu väkevästi. Ensimmäistä kertaa kuuntelin julistusta sydän avoinna ilman sivustakatsojan roolia.

Lopuksi pastori Ito pyysi niitä, jotka tahtoivat uskoa Jeesukseen, nostamaan kätensä sen merkiksi. Sillä hetkellä minusta tuntui kuin sisimpäni olisi pakahtunut ajatusteni ristipaineessa ja kuin koko kehoni veri olisi pakkautunut päähäni. - Miten ihmiset tulisivatkaan halveksimaan ja ivaamaan minua sanoen: "Ennen sitä oltiin täysin palkein

buddhalaista ja nyt kristittyä ..." - Entä miten minä kristittynä menettelisin, kun vanha isäni kuolisi ja hautajaiset pidettäisiin buddhalaiseen tapaan? Toinen toisensa jälkeen pelon aiheet vyöryivät ylitseni. Toisaalta kyllä olisin tahtonut nostaa käteni, mutta toisaalta löivät vastaan ajatukset siitä, miten hankalaksi asiat menisivät. Tämä risti-riita oli halkaista pääni. Ja käsi jäi lopulta nostamatta.

Kokous päättyi ja ihmiset alkoivat palailla koteihinsa. Olin hyvin pettynyt ja yritin kestää kalvavaa tyhjyyden tuntoa sisimmässäni. Nousin istuimelta mennäkseni kotiin. Mutta juuri sillä hetkellä kaikki ajatukset, jotka olivat hämmentäneet mieltäni, katosivat ja merkillisen voiman vaikutuksesta nostin käteni pastori Komiyaman suuntaan. Hän tuli, istuutui viereeni ja rukoili hartaan rukouksen puolestani. Myös pastori Itoo rukoili puolestani.

Sillä hetkellä en vielä saanut varmuutta siitä, että olin Jeesuksessa pelastettu, enkä rauhaa sydämeeni. Pikemminkin tulin levottomaksi kuunnellessani pastori Itoon rukousta. Olinhan noston käteni ilmaistakseni, että haluaisin uskoa, enkä ilmoittaakseni, että jo uskoisin, mutta hän kiitti rukouksessa siitä, että olin tullut uskoon. Mitä tekisin, jos seuraavana päivänä herätessäni tämä haluni olisi haihtunut. Silloinhan saisin aivan uuden huolen aiheen, minusta tulisi valehtelija Jumalan edessä enkä sitä todellakaan tahtonut.

Mutta seuraavana päivänä minulle tuli aivan selväksi, että olin päässyt osalliseksi täydestä pelastuksesta. Minulla oli vapaapäivä töistä, joten heti aamusta tein valmisteluja lähteäkseni mieheni luo sairaalaan. Nousin autoon ja juuri kun olin käynnistämässä moottorin, huomasin yllättäen, että nyt lähtö ei tuntunutkaan inhottavalta eikä ikävältä velvollisuudelta. Niin kovasti kuin olinkin ponnistellut päästäkseni eroon tuosta tunteesta, yritykseni olivat epäonnistuneet täysin, mutta nyt aivan tietämättäni ja aivan ilman ponnistuksia sydämeni oli muuttunut. Tajutessani sen minut valtasi syvä rauha ja kyneleet kastelivat poskeni. Sellaista lämmintä ja pehmeää rauhaa en ollut milloinkaan aikaisemmin kokenut. Näin sain tuntea Jumalan läsnäoloa ja Jeesuksen ihmeellisen pelastuksen.

Jumala oli ajanut minut umpikujaan, jossa näin omien voimieni rajat, ja lopulta antautuneena huusin:

"Pelasta minut! Haluan uskoa Jeesukseen!"

Muuta ei enää tarvittu. Herra armahti minua ja vastasi:

"Tässä olen!" Sain nähdä, että Jumalan läsnäolo on todellisuutta ja että Jeesus lunasti minut ristillä, nousi kuolleista, elää nyt ja on pelastanut minut pimeydestä. Tajusin myös, että uskonnolliset harjoitukseni ja ponnistukseni eivät olleet vähääkään auttaneet minua Jumalan tuntemiseen. Kun Jumala ilmoitti itsensä minulle sanoen, "Tässä minä olen", kysymys oli kokonaan Jumalan puolelta annetusta yksipuolisesta armosta.

Siitä lähtien en ole voinut olla kiittämättä päivittäin Herran laupeutta. Nytkin sydämeni liikuttuu ajatellessani, että kaikki, mitä minulla on, on yksin Herran armoa.

Herran apu

Niin paljon kuin ennen uskonratkaisuani olinkin pelännyt, miten ihmiset halveksisivat minua, entistä kovin innokasta buddhalaisuuden tutkijaa, asiat kääntyivätkin aivan päinvastaisiksi.

Kokouksen jälkeisenä päivänä lähdin kaupungille äitini kanssa. Äitini kysyi, oliko edellisen illan kokouksen puhe ollut hyvä, koska hänen mielestään olin jotenkin muuttunut. Palattuamme kotiin kerroin hänelle kaiken. Hän tiesi entuudestaan kyllin hyvin ahdistukseni ja ongelmani. Kun hän kuuli, että Herra oli antanut minulle rauhan, hän silmät kyynelissä tarttui käteeni ja ilmaisi ilonsa asian johdosta.

Menin sitten veljeni ja hänen vaimonsa luo, jotka asuvat talomme yläkerrassa, ja kerroin heille, mitä minulle oli tapahtunut. Äitini tavoin hekin ilahtuivat kuulemastaan. Eivätkä lääkäriystäväni ja työpaikkani sairaanhoitajatkaan osoittaneet halveksuntaa, päinvastoin moneen heistä uskoontuloni teki niin syvän vaikutuksen, että he alkoivat heti lukea Raamattua.

Kristittyjen yhteinen todistus on, että ne perheen jäsenet ja ystävät, jotka todella heitä rakastavat, tulevat ennemmin tai myöhemmin Herran hyväksi näkemänä ajankohtana pelastuksesta osallisiksi saatuaan nähdä, miten Jeesus Kristus vapauttaa synnistä, antaa vapauden, rauhan ja voiman uskovalle. Sillä Herra itse lupaa:

"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi." (Apt. 16:311).

Jeesus on katsonut armossaan minun ympärilläni olevien ihmisten puoleen ja on jo nyt näin pian täyttänyt tuon lupauksensa tyttäreni, äitini, tätini, poikani, mieheni ja monen ystäväni elämässä.

En neuvotellut kenenkään kanssa kasteelle menosta. Ajattelin, ettei kaste ole asia, josta päätetään perheen suostumuksen tai kiellon mukaan. Jeesus käskee uskomaan ja ottamaan kasteen, ja halusin olla kuuliainen hänelle. Kasteopetus- ja valmistautumisjakson viimeisenä päivänä tunnustin pastorin läsnä ollessa ääneen Herralle kaikki ne syntini, jotka muistin kymmenvuotiaasta siihen päivään asti. Tunnustin, että olin ollut buddhalainen nunna, rakaudeton miestäni kohtaan jne. Kertoessani sitä itkin kuin lapsi. Lopuksi pastori pani molemmat kätensä päälleni ja julisti minulle: *"Sinun syntisi on annettu anteeksi"*, (Mark. 2:5). Kun poistuin kirkosta koko olemus keventyneenä ja omatunto synnistä vapaana, kiitin sydämestäni Herraa.

Kastepäivänä otin kirkkoon mukaani vain yläastetta käyvän tyttäreni. Kasteen saatuaani ja kirkosta palattuani kerroin siitä vanhemmilleni, veljeni perheelle ja ystäville. Mieheni oli silloin sairaalassa neljän hengen huoneessa, eikä sellainen ole paras paikka tärkeän asian kertomiseen. Heti kasteen saatuaani menin hänen luokseen ja vein hänelle Raamatun. Kun mieheni kysyi, kävinkö kirkossa, kerroin hänelle vain, että kävin usein. Niin jatkoin rukoilemista vakuuttuneena siitä, että Jumala, joka parhaana mahdollisena ajankohtana ja parhaalla mahdollisella tavalla tekee kaikkein parasta, valitsisi parhaan ajan myös uskoontulostani kertomiseen. Ja juuri niin Jumala teki.

Elokuussa *obon*-juhlan aikoihin (vuoden toiseksi tärkein buddhalainen juhla Japanissa) päätettiin mieheni ensimmäisen kerran puoleen vuoteen kotilomalle sairaalasta. Juteltuaan jonkin aikaa lasten kanssa hän meni omaan huoneeseensa yläkertaan. Noustessani yhdessä hänen kanssaan portaita rukoilin hartaasti. Silloin tajusin hetken tulleen ja sanoin:

"Kuule, minulla olisi tärkeää kerrottavaa sinulle." Mieheni hätkähti, vakavoitui ja sanoi:

"No, kerro." Niin sitten kerroin hänelle kaiken uskostani Jeesukseen Kristukseen ja vastenmielisyydestä, jota olin siihen asti tuntenut häntä kohtaan, ja uskoontulon tuottamasta ilosta. Hänen päänsä vajosi vähitellen alemmaksi ja lopulta kyynelvet kastelivat hänen poskensa. Sitten hän sanoi vain:

"Anna anteeksi, Keiko." Minäkin aloin kyynelehtiä ja vakuutin:

"Päinvastoin, minähän saan kiittää sinua siitä, että sinun avullasi olen löytänyt Jumalan." Mieheni nousi tuolista ja lähestyi minua ja itki:

"Kiitos, Keiko." Minä kiitin ääneen Jumalaa ja syleilimme toisiamme. Silloin ymmärsin, ettei mieheni ollut valinnut minua enkä minä häntä, vaan itse Jumala oli asettanut meidät yhteen, mieheksi ja vaimoksi. Olin pelännyt, että mieheni kuuntelisi puhettani puolipilkallisesti ja että hän suuttuisi, kun en ollut neuvotellut hänen kanssaan ennen kasteelle menoa. Mutta niin kuin Herra on sanassaan luvannut, että "kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat", niin hän myös täytti lupauksensa suurenmoisella tavalla elämässämme. Siitä lähtien mieheni alkoi lueskella Raamattua, ja päästyään sairaalasta puoli vuotta myöhemmin, hän alkoi lukea ruokarukouksen minun ja lasten kanssa.

Kun olimme kasteeni jälkeen tulleet kirkosta ja asettuneet ruokapöytään, sanoin yhdeksänvuotiaalle pojalleni:

"Tänä aamuna minut kastettiin ja minusta tuli kristitty. Kun kristityt aloittavat aterian, he rukoilevat ruokarukouksen. Tästä lähtien mekin aterialle käydessämme rukoilemme yhdessä." Hän nyökkäsi ja pani heti kätensä ristiin. Niin me sitten kolmisin, minä ja lapset (mieheni oli silloin vielä sairaalassa), rukoilimme ensi kertaa Jeesuksen pyhässä nimessä. Illalla ennen nukkumaanmenoa poikani sanoi yhtäkkiä:

"Kun kerran äidistä on tullut kristitty, niin minäkin haluan tulla sellaiseksi. Sehän on hyvä asia, eikö olekin, äiti? Ja sitten kerromme Jeesuksesta niille, jotka eivät vielä hänestä tiedä." Hämmästyin todella hänen sanojaan ja vakaavoiduin. Ymmärsin, ettei voinut olla kysymys muusta kuin Pyhän Hengen työstä, kun hän sanoi niin osallistuttuaan vain muutamia kertoja pyhäkouluun vuotta aikaisemmin. Siitä illasta lähtien hän alkoi rukoilla säännöllisesti.

Neljä kuukautta myöhemmin menin yhdessä peruskoulun kahdeksaluokkalaisen tyttäreni kanssa erääseen hengelliseen kokoukseen. Kokouksessa hän tunnusti syntinsä ja uskoi Jeesukseen. En itse osannut odottaa mitään sen kaltaista ja silmät suurina ihmettelin ja kiitin armollista Jumalaa, joka näin johti tyttäreni kääntymykseen.

Lähetysaarnaja Peasen rouvan kehotuksesta rupesin päivittäin tutkimaan tyttäreni kanssa Luukkaan evankeliumia. Kun tyttäreni luki kohtaa: "... tämä Enoksen, tämä Seetin, Tämä Aadamin, tämä Jumalan" (Luuk. 3:38), hän huudahti iloisesti:

"Mutta sittenhän minä olen Jumalan lapsi. Jos kerran Aadam oli Jumalan lapsi, niin olen minäkin!" Näin ilonsa ilmaissut tyttäreni pääsi sitten kasteen armosta osalliseksi ja hänet liitettiin siten Jumalan valtakunnan kansalaisiin. Se on suurta Jumalan laupeutta.

"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi. " (Apt. 16:31)

Olen joutunut useita kertoja osallistumaan buddhalaisiin hautajaisiin ja vainajien muistotilaisuuksiin, mutta niissäkin Herra on kouluttanut minua niin, että olen saanut voittaa vaikeudet.

Osallistuessani enoni hautajaisiin en polttanut suitsuketta arkun äärellä niin kuin buddhalainen tapa vaatii, vaan rukoilin siinä hetken Herraa ja palasin istuimelleni. Eräs serkuistani, joka huomasi sen, tuli myöhemmin kysymään syytä käytökseeni. Sinä iltana kirjoitin hänelle pitkän kirjeen todistaen uskoontulostani. Kirje merkitsi lähtökohtaa tapahtumasarjalle, joka johti siihen, että serkun äiti puoli vuotta myöhemmin otti Jeesuksen Kristuksen Vapahtajana vastaan elämänsä. Herra tekee todella ihmeellisiä asioita! hän saattoi jopa näin käyttää buddhalaisia hautajaisia tehdäkseen ihmeensä tämän 71 -vuotiaan vanhuksen sydämessä.

Osallistuin hiljattain erään monella tavalla uraa uurtaneen ja merkittävän lääkärin hautajaisiin. Monet pitivät miis-topuheita. Eräs puhujista sanoi vainajaa puhutellen:

"Jos olisi olemassa taivas tai paratiisi, toivoisin tapaavani Teidät siellä."

Miten tyhjää puhetta! Jeesus Kristus on luvannut omilleen varman pääsyn taivaalliseen kotimaahamme, Jumalan iankaikkiseen Valtakuntaan. Voiko olla mitään sen riemullisempaa! Tästä kristityn pelastusvarmuudesta muistuvat mieleeni buddhalaisen pyhimyksen Shinranin sanat:

"Jos Hoonen (= kuuluisa buddhalainen munkki) saisi sinut vaikkapa petoksellakin lausumaan *nenbutsun* (= Bud-dhan pelastavaa nimeä avuksi huutava rukous), ei sinulla olisi enää mitään kaduttavaa helvetissäkään." Shinran uskoi, että *nenbutsun* lausuminen tuottaisi ihmiselle varman pelastuksen, vaikka hän muuten ansaitsisi helvetin tu-len.

Sanat ilmaisevat ulkopuoliseen apuun turvautuvan buddhalaisuunnan uskoa äärimmillään. Ihmisenä kunnioitan yhä Shinrania, vaikka en olekaan erityisemmin perehtynyt ns. puhtaan maan buddhalaisuuteen. Olen vakuuttunut, että jos hänen kaltaisensa persoonallisuus olisi päässyt kosketukseen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kanssa, hänestä olisi varmasti tullut Paavalin kaltainen suuri evankelista. Kuinka paljon Shinran olisikaan mahtanut iloita, jos hän olisi saanut - ei Hoonenin kaltaisen ihmisen - vaan itse Jumalan Pojan, Jeesuksen Kristuksen vakuudeksi siitä, että hän pääsee Jumalan lapsena taivaaseen.

Monelle kasteen ottamisen esteeksi nousee kysymys esi-isien palvonnasta. Siihen liittyen Shinran sanoo:

"Minä en ole tähän mennessä vielä kertaakaan lausunut *nenbutsia* vanhempieni puolesta." *Nenbutsia* ei toisteta kuolleitten vanhempien puolesta puhumattakaan esi-isistä. Shinranin mukaan olennaista on, että nyt elävä itse saavuttaisi rauhan ja levon.

Uskonratkaisua tehdessäni mieleeni nousi monenlaisia ajatuksia. Kättä nostaessani ja kasteen saadessani minulla ei suinkaan ollut vielä varmuutta siitä, että Jeesukseen Kristukseen uskomalla kaikki ongelmani ratkeaisivat. Olin kuitenkin kokenut, että sydämeni vapautettiin sellaisesta, mistä en ollut itse mitenkään päässyt vapaaksi. Ja se oli tapahtunut jo hetkellä, jona ilmaisin vasta pelkän *haluni* uskoa! Kun näin olin saanut tuntea Jumalan läsnäoloa, Jumalan, joka todellakin voi muuttaa ihmisen, niin jatkon jätin kokonaan Jumalan käsiin. Tästä asiasta kertoo seuraava hengellinen laulu:

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi Jumala otti minunlaiseni lapsekseen,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi sain rauhan uskoessani Jumalan sanaan,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Vaikka en ymmärräkään, minkä vuoksi pelastuin uskomalla Jeesukseen Vapahtajanani,
Tiedän, että Herran turviin voin jättää itseni.

Tämä on Jumalan todellisuutta. Uskoontulostani lähtien olen hyräillyt tätä laulua päivittäin. Joka kerta niin tehdes-säni kyyneleet tulevat silmiini ajatellessani Jumalan sulaa laupeutta! Miksi Jumala otti tällaisen lapsekseen?

Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Nytkin Jeesus elää. Hän kuulee huutomme ja pyyntömme. Hän vapauttaa meidät synnistä ja on aina ja joka tilanteessa kanssamme. Ahdistuksissani olin lukemattomia kertoja tähyillyt öistä taivasta. -Mutta nyt minusta näytti kuin taivas olisi hetken hymyillyt. Ymmärsin, että Jumala halusi sanoa minulle: "Niin, sellainen on minun armoni!"

Sen jälkeen kun Jumala annossaan oli ilmoittanut itsensä minulle, Raamatusta tuli minulle todella elävä kirja. Ne Raamatun paikat, joita en ollut ymmärtänyt tai uskonut, selvenivät pian.

Työskentelen päivittäin sairaalassa lastenlääkärinä. Aamulla ensimmäiseksi, kun panen valkean työtakin ylleni, ylistän ja rukoilen Suurta Parantajaa, Herra tähän tapaan:

"Herra käytä minua vapaasti nimesi ylistykseksi. Anna minulle puutteelliselle voimasi. Paranna ja anna runsas siunauksesi jokaiselle lapselle, joka tänään tulee vastaanotolle." Sitten käyn työhön käsiksi.

Valoisa juhannus

Saimme sadeajasta huolimatta viettää juhannuksen tšekäläisittäin varsin valoisissa merkeissä. Juhannusta juhlisti erityisesti Sisters in Christ ryhmän Gospel konsertti. Ryhmä muodostui lähettiilapsista Mari-Kaisa ja Anna-Riina Huhtisesta sekä Miki Okadasta, ammattimuusikosta Nagoyan luterilaisesta kirkosta. Saimme nauttia sen aikana myös aidosta suomalaisesta kanteleesta, jota Miki pari vuotta aikanaan opiskeli Suomessa. Nyt hän toimii Japanin ev.lut. kirkon valtakunnallisessa nuorisotyössä. Eräs seurakuntalaisista kuvasi konserttia seuraavaan tapaan. Rankan työpäivän jälkeen väsyneenä ei oikein olisi jaksanut konserttiin lähteä, mutta heti ensimmäisestä laulusta lähtien väsymys oli kuin pyyhkäisty pois. Saimme virvoittavan juhannuksen.

Työmiehiä elopellolle

Heinäkuu alussa iloitsimme siitä, että Asako tyttäreemme yhdessä Laurin ja Benjaminin kanssa siunattiin Kansanlähetyspäivillä lähetystyöhön tänne Japaniin. Olimme kovasti hengessä mukana, vaikka paikalle emme päässeetkään.

Lasten leiri

Seurakunnan jokakesäinen parin päivän lastenleiri on takanapäin. Aloitimme yhteisellä lastenjumalanpalveluksella, joten koko seurakunta oli leirin alussa mukana. Sanaa saimme jakaa runsaasti. Leiriläisissä oli noin puolet sellaisia, jotka olivat ensi kertaa elämässään kirkossa. Aiheina olivat Jeesuksen vertaukset. Niistä yksi oli kylväjävertaus ja ihan sen mukaisesti saimme jakaa siementä lasten maailmaan, jota viime päivinä ovat järkyttäneet lasten toisiinsa kohdistamat veriteot. Mukana oli myös viime vuoden tapaan vammaisen vilkas poika, josta huolenpito oli keskeistä opetusta myös muille lapsille. (JP)

26.9.2004 Fukuyama

"Me tiedämme, että vaikka maallinen majamme hajotetaankin maahan, Jumalalla on meitä varten asumus taivaissa, ikuinen maja, mikä ei ole käsin tehty." 2. Kor. 5:1

Etsijän kysymyksiä

Miten minun pitäisi rukoilla, että saisin Jumalan armon osakseni eikä minun enää tarvitsisi jatkuvasti yrittää kelvata? Miten voisin syntyä kokonaan uudeksi?

Nämä kaksi kysymystä kahdelta eri hätääntyneeltä ihmiseltä samana päivänä kertovat mielestäni siitä huutavasta hengellisestä hädästä, joka tässä maassa vallitsee. Sitä kyllä yritetään hoitaa ruumiin ja psyyken tasolla, mutta jäädään kuitenkin ilman todellisia vastauksia.

Tähän liittyy aika yllättävä piirre. Enää vain 47% japanilaisista nukkuu yönsä pyjama päällään. Muut ovat valinneet sellaisen asun, että sillä voi milloin tahansa aamuyöstä hypätä sängystä ja käväistä esimerkiksi korttelin päässä 24 tuntia vuorokaudessa auki olevassa pikkuliikeketjujen myymälässä ja palata sitten takaisin unten maille. Yö- ja päivärytmi on monilla hyvinkin erikoinen varsinkin suurkaupunkialueilla. Asian voisi sivuuttaa olan kohautuksella, ellei tietäisi, että monen syy on siinä, ettei uskalla nukkua muuta kuin vaatteet päällä. Varsinkin maanjäristysten jälkeen nukkumispelko saattaa olla hyvinkin yleistä.

Kuolemanpelko

Toisaalta unilääkkeiden käyttö on lisääntynyt rajusti täällä aivan niin kuin Suomessakin. Ihmiset pelkäävät nukkumista. Toisaalta on pakko saada nukkua, sillä muuten ei jaksa elää. Sakari Kähkönen taannoin muistutti meitä Ryttylässä, että jokainen nukahtaminen on itse asiassa pieni kuolema. Siinä ihminen joutuu ikään kuin päästämään irti päivän elämästä ja jättäytymään vuoteen varaan kykenemättä hallitsemaan omaa elämäänsä unensa aikana. Nukkumisvaikeuksien taustalla on paljon torjuttua kuolemanpelkoa. Sitä täällä ruokkivat uutiset, jotka päivittäin kertovat mitä kammottavimmista murhista ja toisaalta luonnon voimien tuhoista.

Kerroimme eilen eräässä ryhmässä, miten pienestä pitäen olemme opettaneet lapsiamme rukoilemaan illalla: "Levolle lasken Luoiani, armias ole suojani. Aamulla jollen nousisi, taivaaseen ota tykösi." Eräs äideistä tokaisi siihen: "Tuohan on aivan suurenmoista!" Niin, suurenmoista on nukahtaa tietoisena siitä, että Jeesuksen veressä on kaikkien syntien anteeksiantamus ja että yön unen jälkeen vastassa voi todellakin olla iankaikkinen kirkkaus.

Lepo armon varassa

Lepo löytyy jättäytymällä koko painollaan, ei sängyn vaan Jeesuksen armon varaan. Siinä riittää rukoukseksi lyhyt väsyneen huokauskin, kun se suuntautuu häneen, joka ei nuku eikä torju ja on joka hetki Varjelijana vierellämme. Uuden sydämen saamme häneltä, joka ei vaadi eikä purista, vaan antaa koko Golgatan täytetyn uhrin verran armoa ja laupeutta. Hänen kanssaan saa myös nousta uuteen aamuun täällä ajassa, jos ja kun sellainen meille vielä huomennakin annetaan. (JP)

Iloa ja surua

Kesä Japanissa on ollut ennätysellisen kuuma. Sen huomasimme myös seurakuntalaistemme ilmeisestä väsymyksestä, jonka elokuun lopulla kohtasimme. Täkäläisillä syyskuu yleensä menee kesän väsymyksestä toipumiseen. Siksi seurakunnan työtä ei kesäloman jälkeen voi aloittaa aivan "täysillä". Kesän jäljiltä oli kuitenkin erityisen ilahduttavaa se, että lasten leirille ensi kertaa tulleista muutama on alkanut käydä säännöllisesti sunnuntaiaamun pyhäkoulussa ja tuonut joitakin muitakin uusia lapsia mukaan. Pidimme leirille osallistuneille leirikokouksen, johon tuli mukaan mukavasti lapsia.

Viiden seurakunnan yhteinen nuorisojumalanpalvelus oli rohkaiseva kokemus. Yonagon seurakunnan nuorten bändi innosti muita ja antoi selkeää toivoa siitä, että nuoria voidaan yhä tavoittaa. Samasta kertoo se, että Koben raamattukoulussa on jälleen kasvava määrä opiskelijoita ja Teologiseen Seminaariin on hakeutumassa mukava joukko uusia opiskelijoita ensi huhtikuussa alkavalle vuosikurssille.

Työhön kuuluu toki murhettakin. Erään seurakuntalaisemme vanha isä kuoli ja hautajaiset pidettiin tyyppillisin buddhalaisin menoin. Täytyy sanoa, että buddhalaiset hautajaiset ovat synkät. Niissä luetaan vajaan tunti *sutria* kielellä, jota läsnäolijat eivät ymmärrä. Ne toki luetaankin kuolleelle sielulle, eikä sureville kyetä antamaan mitään lohdutusta. Kyllä sanoma Ylösnousseesta on saatava tämän kansan ulottuville. (JP)

24.11.2004 Fukuyama

"Kansa, joka pimeydessä vaelttaa, näkee suuren valon, niille jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus." Jes. 9: 1

Joulu ennen joulua

Jesaja profetoi monta sataa vuotta ennen Jeesuksen syntymää tulevasta Messiaasta. Silloin ei ihmisillä ollut joulua, mutta oli lupaus joulusta. Mitä elämä olisikaan ilman joulua: pimeää, ilotonta ja toivotonta. Herra Jeesus Kristus tuo ihmiselle ilon, joka on enemmän kuin mikään muu tässä maailmassa.

Ensimmäisen joulun todistajia

Ennustettu maailman Vapahtaja syntyi Betlehemissä. Jerusalemin temppelissä oli ainakin kaksi henkilöä, jotka odottivat Jeesusta. Vanha Simeon oli saanut Jumalan Pyhän Hengen vakuutuksen, ettei tule kuolemaan ennen kuin näkee Herran Voidellun.

Simeon oli temppelissä Pyhän Hengen johduksesta ja tapasi Jeesuksen vanhemmat, jotka kantoivat kahdeksan päivän vanhaa Jeesus-lasta sylissään. Silloin Simeon otti lapsen käsivarsilleen ja ylisti Jumalaa ja sanoi:

"Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkautta, joka loistaa kansallesi Israelille." Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, lapsen äidille: *"Tämä lapsi on pantu koetukseksi: monet israelilaiset kompastuvat ja monet nousevat. Hänet on pantu merkiksi, jota ei tunnusteta, ja sinun omankin sydämesi läpi on miekka käyvä. Näin tulevat julki monien sisimmät ajatukset."*

Temppelissä oli myös hyvin vanha naisprofeetta Hanna. Hän ei lähtenyt pois temppelistä, vaan yötä päivää palveli Jumalaa rukoillen ja paastoten. Juuri sillä hetkellä hän tuli paikalle ja ylisti Jumalaa ja puhui Jeesus-lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

Joulu 1950 vuotta myöhemmin

Lapsuuteni joulut olivat itselleni todella merkittäviä tapahtumia. Jouluaaton aamun aikaiset ylös nousut ja isän kanssa kukkatukutorilla punaisten tulppaanisipulien ja hyasinttien osto ja sen jälkeen kukkakorien valmistaminen kotona ja vieminen eri ystävien koteihin oli mieluista puuhaa. Myös äidin laittaman ruokakorin vienti vanhalle mummulle oli mieleenpainuva aattokäynti.

Helsingin Käpylän kirkossa me, satapäinen lasten kuoro, lauloimme kirkkoväelle joululauluja. Kuoroon pääsivät kaikki halukkaat lapset. Omat veljenikin olivat innolla mukana, koska jokainen lauluun osallistunut lapsi sai joulupussin tilaisuuden jälkeen. Jouluaaton kotijoulu lauluineen ja evankeliumin lukuineen on jäänyt pysyvästi mieleen. Loppiaiseen asti lauloimme joka ilta kuusen ympärillä joululauluja.

Vuosia myöhemmin

Aikuseksi tultuani olin sairaalassa sairaanhoitajana joitakin jouluaattoöitä töissä. Yöhoitajalle oli sairaalan keittiö laittanut jouluaterian torttuineen. Oli ihana kuulla yöllä potilailta hyvän joulun toivotukset ja kuiskaten heidän kanssaan laulaa joululauluja. Jouluyö oli erilainen kuin muut yöt. Siinä yössä oli iankaikkista valoa ja toivoa.

Eräaseen muistojeni jouluaattoon kuului myös käynti Keravan vankilassa. Sinne vein yhdessä muitten nuorten kanssa laittamia joulupaketteja vangeille.

Joulu tänään

Joulun sanoma ei muutu. Elävä joulun Herra Jeesus on sama tänään, niin kuin silloin kun Jesaja ennusti pimeässä vaeltavalle kansalle Jeesus-valoa tai kun paimenet yöllä kedolla saivat kuulla enkelien ilmoittamasta ilosanomasta, Vapahtajan syntymästä. Vielä täällä maailmassa riittää pimeyttä siellä, missä Jeesus valo ei ole saanut tulla ihmisten sydämiin loistamaan. Tätä aina samaa ja kuitenkin aina uutta ja tuoretta, elävää sanomaa Vapahtajasta saamme julistaa Japanissa. Samalla kun kertoo Jeesuksesta, syntisten Vapahtajasta japanilaisille saa itse ottaa omalle sydämelle vakuutuksen syntien anteeksiantamuksesta.

Jouluna kaikkialla maailmassa kirkoissa soi eri kielillä ylistys ja kiitos joulun Herralle Jeesukselle. Kaikille maailman pakolaisille ja sodan kurimuksessa oleville perheille ja sotilaille toivoisi sydämestään joulurauhaa. Ainoastaan Rauhanruhtinas Jeesus voi tuoda heille todellisen rauhan. (LP)

Saattohoidosta Japanissa

Kristillisen saattohoitosairaalan pastorina toiminut professori Kubodera jakoi jokin aika sitten kokemuksiaan naapuriseurakunnassamme. Hän kertoi, että aivan riippumatta siitä, onko ihminen buddhalainen, kristitty, ateisti tai uskonoton, kaikilla saattohoitoon tulleilla syöpäpotilailla on kolme yhteistä kysymystä:

1. Mitä minulle tapahtuu kuoleman jälkeen?
2. Miten selviän syyllisyydestä ja siihen, mitä elämässäni joudun katumaan?
3. Mikä merkitys elämällä oikein on?

Professori Kubodera esittää yleensä kysyjille vastakysymyksiä ennen kuin jakaa heille vastauksia Raamatusta. Mihin kysyjä ajattelee kuolemansa jälkeen menevänsä, valtaosa japanilaisista, joilla on ollut suhteellisen normaalit suhteet vanhempiinsa, vastaavat: "Menen sinne, missä isäni ja äitini on." Vastaus kertoo buddhalaisuuden syvästä vaikutuksesta tšekäläisiin ihmisiin. Mutta vastaus kertoo samalla sen yleisinhimillisen kaipauksen, joka kaikilla ihmisillä jossain sisimpänsä kolkassa on: Haluaisin päästä kuoltuani paikkaan, jossa minut ottavat vastaan rakastavat kädet.

Professori Kubodera sanoi, että siitä on kuitenkin suhteellisen helppo jatkaa keskustelua siihen Jeesukseen, joka on valmistanut omilleen taivaallisen kirkkauden ja jonka rakkaus on aivan muuta laadultaan ja määrältään kuin vanhempien vajavainen yritys osoittaa lapsilleen rakkautta. Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Immanuel, ihmeellinen Vapahtaja on Jumala meidän kanssamme, niin täällä ajan vaivoissa kuin kuoleman hetkellä ja loputtomasti kirkkauden valtakunnassa.

Toiseen kysymykseen liittyen professori Kubodera kertoi esimerkin. Eräs viime metreillä ollut rouva tuotiin saattohoitoon suuresta keskussairaalarasta hyvin huonossa kunnossa. Hän halusi heti saada puhua sairaalapastorille. Kysymys kuului: "Voiko tällainen ihminen päästä taivaaseen?" Kubodera kertoi ristiinnaulitun Kristuksen armosta ja ylösnousemuksen voitosta ja sairas rauhoittui hiukan. Mutta seuraavalla kerralla sama kysymys toistui. "Voinko päästä taivaaseen, sillä olen murhanainen, olen surmannut syntymättömän lapseni?" Nyt kun sydämen syvä taakka oli tuotu valoon, pastori saattoi julistaa Jeesuksen nimessä ja veressä synninpäästön ja rouva löysi sydämeensä rauhan. Niin hän saattoi levollisin mielin jättää tämän maan ja siirtyä Jumalan kirkkauden läsnäoloon.

Kolmanteen kysymykseen ei professori Kubodera ehtinyt luennossaan puuttua, mutta siihen vastaus löytyy yllä olevasta Jumalan sanasta. Elämän merkitys ei ole siinä, mitä täällä ajassa saamme mahdollisesti aikaan, ei siinä mitä teemme, vaan siinä **Ketä** varten elämme. Lasillinen kylmää vettä annettuna yhdelle Jeesuksen vähimmistä veljistä on jotain sellaista, josta taivaassa saadaan armopalkka. Taivaan kirkkaudessa Jumalalle ja Karitsalle eletty ajallinen elämä muuttuu muotoon, josta Ilmestyskirja toteaa näin:

"Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuini, ja hänen palvelijansa palvelevat (palvelevat ja palvovat) häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsissaan." (Ilm. 22:3-4)

Lokakuu

Lokakuun yleistä ilmapiiriä maassa kuvastaa ote Henry Liivolan ystäväkirjeestä:

"... lokakuuhun liittyivät ... paljon tähän maahan tuhoa ja surua tuottaneet hirmumyrskyt ja maanjäristykset. Kuun loppupuolella tänä vuonna jo kymmenes taifuuni oli voimakkain yli kymmeneen vuoteen ja sai aikaan vakavia tuhoja maan länsiosissa. Saman viikon aikana Niigatan seudulla koettiin rajuin maanjäristys sitten tuhoisan Koben järjestyksen tammikuussa 1995. Jälkijärjestykset ovat jatkuneet voimakkaina nyt jo lähes kahden viikon ajan ja vaikeuttaneet kymmenien tuhansien kodeistaan evakuoitujen muutenkin raskasta elämänvaihetta. Kyseinen maanjäristys ei meidän seudullamme tuntunut, mutta toi monen mieleen kauhistuttavat muistot kymmeneen vuoden takaa, jolloin Koben alueen tuhonnut luonnonvoimien purkaus vaati yli 6400 ihmisen hengen."

Kaikkiaan taifuuneissa ja järjestyksissä on kuollut yli 260 henkeä ja loukkaantuneita on ollut paljon. Lisäksi aineelliset tuhot ovat olleet varsin laajat. Esimerkiksi usealle Länsi-Japanin ev.lut. kirkon seurakunnalle on koitunut merkittäviä korjauskuluja kirkkojen kärsimistä vaurioista.

Yhteisretriitti

Lokakuun alussa pidettiin kolmen suomalaisen luterilaisen lähetysjärjestön (Kansanlähetys, Evankeliumiyhdistys, Kylväjä) japanilähettiläiden yhteinen retriitti Kobessa. Yhteisenä huolenamme on Japanin työn huutavat haasteet ja samalla pienentyvä lähettimäärä. Siitä kertoo omaa kieltään se, että neljän lähettyksen ylläpitämisen Japanin suomalaisen koulun toiminta loppui keväällä 2003 lapsien määrän romahdettua ja nyt rakennuksetkin on luovutettu Fidan työn tuloksena syntyneelle Finnish Free Foreign Mission Kyoto Kyokaille.

Evankelioimispäivät

Lokakuun suuri voimainponnistus olivat evankelioimispäivät kuun lopulla. Pääpuhujana oli pastori Masao Tanaka, joka on pari kertaa vierailut myös Suomessa Kansanlähetyksen vieraana. Päiviä ennen levitimme 5000 käsimmäistä ja kirkon ohjelmaa ympäristöömme ja uusia yhteydenottoja ja aivan uusia

eri ryhmiin tulijoita on jakelun perusteella tullut yllättävän paljon. Itse evankelioimispäiville osallistui noin 60 eri aikuista ja 15 lasta. Aikuisista yli puolet oli ei-kristittyjä ja pastori Tanakan sanoma oli todella kirkasta ja väkevää evankeliumin julistusta. Seurakuntalaisetkin selvästi rohkaistuivat katsomaan eteenpäin. Aloitimme päivien päätyttyä myös evankelioimiskoulutuksen. Saman aikaisesti jatkuu myös eläkepastori Aoton pitämä sielunhoitokoulutus. Sielunhoidon määrä onkin viime kuukausina kasvanut roimasti.

Naisten lauluryhmä Hanna Gospel on erityisen aktiivinen ryhmä. Siihen osallistuu useita ei-kristittyjä, joille negrospirituaalit ja Pekka Simojoen japaniksi käännettyt laulut viestittävät kirkasta sanomaa samalla, kun he laulavat.

Kastejuhla

Lokakuun viimeisenä sunnuntaina saimme viettää 1.7. syntyneen tyttövauvan Mio Aoton lämmintä kastejuhlaa. Mio on kolmannen polven kristitty. Hänen isoisänsä on edellä mainittu eläkepastori Aoto, jonka poika on Mion isä. Joulun kastetta silmällä pitäen 35 -vuotias mies opiskelee ahkerasti kristinoppia. Muitakin etsiviä voitaisiin kastaa, mutta erilaiset siteet pidättelevät heitä. (JP)

17.1.2005 Fukuyama

"Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän." Joh. 3:16

Seurakuntamme rahastonhoitaja **Eiko Sato** piti evankelioimispäivillä Itä-Fukuyaman kirkossa seuraavan todistuksen. Puheenvuoronsa lopuksi hän luki yllä olevan pieneisevankeliumin.

Sain osakseni pelastuksen

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 2000 jenin hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua häntäni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioita. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 2000 jeniä. Seuraavalla kerralla menin 30 000 jeniä mukaan, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo miljoonan jenin maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojalleni!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni pala-

sin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.

Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?

Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoinkin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omissa ajatuksissani tuskan pyörreimuun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä hänen edessään ja häntä rukoillen. (JP)

Kastejuhla

Itä-Fukuyaman joulujumalanpalveluksessa saimme viettää Hisanori Akagi -nimisen 40 -vuotiaan miehen kastejuhlaa. Saimme kokea suurta iloa ja kiitollisuutta Herraamme kohtaan. Onhan nuorehko mies saatu liittää kasteen kautta Jumalan seurakuntaan. Uusi veli Herrassa on lapsena sairastunut aivokuumerokotuksen jälkeen vakavasti ja menettänyt osin liikuntakykyä ja vammautunut hiukan muutenkin. Hän kävi erityiskoulun ja suoritti lukion oppimäärän. Jumala on antanut hänelle valoisaa ja iloista luon-

teen. Hän käy päivisin suojatyössä. Hän on monelle lähimmäiselle suureksi iloksi todistukseksi ja rohkaisuksi. Hänen ystävänsä soitti upeasti pianoa kastejuhlassa. Pianonsoittaja kristitty veli on jaloistaan halvaantunut ja nousee kirkkomme toiseen kerrokseen pienellä tuolihissillä. Seurakunnassa tuona sunnuntaina kolehdin taas keräsi eräs rouva, jolla on ajoittain mielenterveysongelmia. Nyt hän oli hyvässä kunnossa palvelemaan ja siivoamaan myös kirkon sunnuntaita varten.

Kirkko levähdyspaikkana

Ovellamme käy monenlaista kulkijaa. Jollain on paniikkihäiriö tai syvä masennus. He saattavat tulla useamman kerran viikossa päivisin keskustelemaan ja vain olemaan.

- Joku yksinäinen työstä uupunut kysyy, saisiko istua meillä pari tuntia. Se kuulemma helpottaa.
- Joku tuttu yksinhuoltaja äiti tarvitsee lepoa. Hän tulee lasten kanssa viikoksi lepäämään.
- Nuori rouva on palanut loppuun työssä. Hän tulee "jäähylle" neljäksi päiväksi.
- Mies toiselta saarelta tulee syvien mielenterveysongelmien kanssa yöpymään mukanaan hammasharja ja paluumatkaraha.

Jeesus sanoo: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä." (Mark. 2:17) (LP)

19.3.2005 Fukuyama

"Apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja heillä kaikilla oli suuri armo." Apt. 4:33

Hautajaisia

Viimeisten kolmen kuukauden aikana olen joutunut osallistumaan kolmiin buddhalaisiin hautajaisiin ja kaikki ne ovat osuneet itse asiassa saman perheen kuvioihin eli seurakuntaneuvostomme puheenjohtajan vaimon isä, serkku ja puheenjohtajan pikkuveli kuolivat toinen toisensa perään syöpään. Buddhalaisuudella ei ole mitään lohdutuksen sanoja läheisensä menettäneille ja vielä vähemmän kuolemaan käyville. Ilman pääsiäisen voittoa itse kuoleman vallasta jäädään väistämättä kuolema majesteetin valtaan ja joudutaan etsimään jonkinlaista "sopua" itse kuoleman kanssa. Mutta väkevämmän alle suostuminen merkitsee itse asiassa orjuutta kuoleman pelossa.

Sanoma synnin ja kuoleman ja Saatanan vallan kukistumisesta on valtaisa iloutinen. Jakaessani sitä sairaalassa eräälle miehelle hänen kasvonsa levähtivät hämmästyksestä, kun kerroin, että Jeesus nousi ruumiillisesti haudasta ja on itse kuolemaakin väkevämpi. Uskomattomalta kuulostava viesti, mutta niin riemullisen hyvä viesti meille, jotka kuljemme eteenpäin kohden aikamme vääjämätöntä päätöstä. Kristuksessa nukkuneet saavat jatkaa koko iankaikkisuuden Herran kanssa.

Japanilaisen käsitys kuolemasta

Japanilaisen käsitys elämästä ja kuolemasta on saanut erittäin voimakkaita vaikutteita buddhalaisuudesta. Lähes kaikki hautajaiset maassa tapahtuvat buddhalaisin menoin. Mutta kysymykseen buddhalaisuuden opetuksesta elämästä ja kuolemasta ei helposti saa selkeää vastausta.

Buddhalaisuuden historia ulottuu 2500 vuoden päähän. Sen perustaja Gautama Buddha ei pitänyt kuolemaa ihmiselämän loppuna vaan valaistusta eli buddhalaista pelastusta tavoittelevan ihmisen siirtymisenä uuteen vaiheeseen. Siksi hautajaiset eivät merkinneet hänelle paljonkaan ja muodot olivat yksinkertaiset. Hän oli pikemminkin kiinnostunut siitä, miten ihminen elämänsä aikana eli ja miten hän jatkuvasti pyrki vapautumaan jälleensyntymisten ja kärsimysten kierteestä. Mutta pikku hiljaa buddhalaisuuden painopiste alkoi siirtyä elämäntavasta kuolemaan ja hautajaisiin. Kun buddhalaisuus levisi Kiinan kautta Japaniin 800 -luvulla, sen painopiste oli jo kokonaan siirtynyt ihmisen oman elämän ja kuoleman kysymyksestä siihen, miten edesmenneitten perheenjäsenten vainajahenkiä palveltaiisiin oikein.

Pää haarat Japanissa

Tänä päivänä buddhalaisuuden piirissä esiintyy karkeasti ottaen kolme erilaista käsitystä elämästä ja kuolemasta. Zen-buddhalaisuus haluaa Gautama Buddhan tavoin keskittyä tähän käsillä olevaan elämään ja vaikenee hyvin pitkälle kuolemanjälkeisyydestä.

Lotus-sutraan keskittyvän buddhalaisuuden tuntomerkinä on pyrkiä saavuttamaan "valaistus" eli budhaksi tuleminen nyt elämän aikana, jotta kuoleman jälkeen voisi elää ikuisesti buddhana.

Puhtaan maan suunta taas lähtee liikkeelle siitä, että nykyiseen elämään sisältyy niin paljon kärsimystä ja harhaa, että vasta tulevassa elämässä uskonnollisin harjoituksin voidaan päästä buddhiksi.

Elävät ja kuolleet yhteydessä keskenään

Japanilainen ei juuri kysele, minkä näistä buddhalaisuuden muodoista hän valitsisi itselleen. Sen sanelee käytännössä perhe, johon hän ovat sattuneet syntymään. Tosiasiassa hänen käytöstään ohjailevat erilaisten uskonnollisten rituaalien noudattaminen ja ajattelutapa, joka juontaa juurensa buddhalaisuuden tuloa edeltäneeseen vanhaan esi-isien henkien palvontaan.

Alun perin japanilaiset ajattelivat, että tämä maailma ja kuoleman jälkeisyys liittyvät toisiinsa. Toisten mielestä ne muodostivat kaksi toisiaan muistuttavaa maailmaa, toisten mielestä kaksi täysin erilaista maailmaa. Ratkaisevaa oli kuitenkin, että molemmat liittyivät läheisesti toisiinsa. Näin ollen kuolemaa pidettiin luonnollisena asiana. Ajatus kuolemasta synnin rangaistuksena ei ollut vakiintunut. Siksi Uuden Vuoden ja kesän Obon-juhlien aikana esi-isien henget saapuivat koteihinsa, missä heitä palveltiin uhrin ja juhlamenoin. Juhlien päätteeksi ne saatettiin takaisin asumuksilleen vuorille ja merelle.

Vaikka buddhalaisuus levisikin Japaniin, ajatus elävien ja kuolleiden jatkuvasta vuorovaikutuksesta, keskinäisestä avunannosta ja siihen liittyvät palvontamenot jäivät elämään sen keskellä. Buddhalaisuus liitti kyllä japanilaisen kuvaan elämästä ja kuolemasta karman lain, käsityksen siitä, että edellisen elämän hyvät ja pahat teot vaikuttavat nykyiseen, käsityksen siitä, että kaikki ihmisen ponnistelu on pohjimmiltaan harhaa, ja opetuksen kaiken olevaisuuden harmonisesta ykseydestä. Samalla buddhalaisuus avasi palvontarituaaleillaan tien, jolla sen sisään voitiin vaivatta sisällyttää vanha esi-isien henkien palvonta.

Kuolema on synnin palkka.

Raamattu liittää kuoleman syntiin. Synti tuotti kuoleman seurauksenaan. Vanha japanilainen uskonnollisuus selitti siis kuoleman luonnolliseksi asiaksi, mutta toisaalta myös buddhalaisuus sisällyttää sen yhdeksi kärsimyksen lähteeksi yhdessä elämän, vanhenemisen ja sairauden ohella.

"Kuten synti tuli maailmaan yhden ihmisen kautta ja synnin mukana kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi." (Room. 5:12)

Raamatun kuvaamaa elämää ei siis voida mitenkään saavuttaa, ellei kuoleman palkkana tuottamaan synnin todellisuuteen löydetä ratkaisua. Ilman ratkaisua syntikysymykseen kukaan ei voi elää onnellisena eikä rauha sydämessään. Mutta toisaalta ihmisen on mahdotonta elää tekemättä syntiä. Miten sitten on mahdollista päästä elämään, joka ei päättyisi Jumalan tuomiona tulevaan kuolemaan?

Jeesuksen risti ja ylösnousemus

Tässä on syy, miksi Jumala lähetti Jeesuksen Kristuksen. Jumala antaa syntimme anteeksi Herran Jeesuksen Kristuksen sijaisenamme kärsimän ristinkuoleman tähden. Hän todisti sen herättämällä Jeesuksen kuolleista. Jeesus sanoi:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut." (Joh. 11:25)

Jos elämämme päättyy kuolemaan, anteeksiantamuksella ei ole mitään muuta merkitystä kuin antaa jonkinlaista helpotusta elämään. Ylösnousemuksen tähden syntien anteeksiantamus on varma ja me pääsemme tämän elämän jälkeen osalliseksi Jumalan luona hänen valtakunnassaan ikuisesta ylösnousemuselämästä. Jumalan valtakunnassa saamme elää meille valmistetussa uudessa ylösnousemusruumiissa.

On suuri etuoikeus ja armo saada julistaa Jeesuksen voittoa synnistä, kuolemasta ja Saatanan vallasta maassa, joka elää juuri näissä kysymyksissä sidottuna pimeyteen ja on niin kovin vähän niitä, jotka tuntevat tien. Heitä on suhteellisesti niin vähän, että jos Suomessa olisi samassa suhteessa uskovia kristittyjä, heitä löytyisi vain 35 000 henkeä koko maasta.

Diakoniaa

Vuoden alkujakso on yleensä tiivistä hallinnollista työskentelyä kun valmistellaan vuosikokousmateriaaleja, tehdään tilinpäätöksiä ja laaditaan vuosisuunnitelmia, vuosiraportteja ynnä muuta välttämätöntä. Sitten helmikuu yleensä on pienen hengähdyksen aikaa ennen pääsiäistapahtumien, myyjäisten ja evankelioimispäivien valmistelua.

Tämä vuosi teki tässä suhteessa poikkeuksen. Helmikuusta muodostui kuukausi diakonian merkeissä. Vuoden alusta kasteopetuksessa aloittaneelle lievästi autistiselle miehelle, joka on ihmeeksemme pärjännyt työelämässä lähes parikymmentä vuotta, olemme yrittämässä tšekäläisen lainsäädännön mukaisesti vammaiskirjaa, jolla hän pääsisi vammaiseläkkeen piiriin samalla, kun olemme yrittäneet tukea perhettä.

Toisen projektin on muodostanut erään jo 7 vuotta puistossa eläneen 61 vuotiaan asunnottoman alkoholistin auttamisessa kaupungin sosiaalitoimen kanssa normaalielämän piiriin. Mies alkoi käydä jumalanpalveluksissamme, koska sai ruokaa jumalanpalveluksen jälkeen. Sitten erään kerran paluumatkalla pari nuorta hakkasi ja potki miehen sairaalakuuntoon. Siinä vaiheessa saimme hänelle hankituksi asunnon ja saimme hänet sosiaaliturvan piiriin, mutta tätä kirjoittaessani hän on edelleen sairaalassa toipumassa vammoistaan ja niiden esiintuomista omista perussairauksistaan. Evankeliumia hän kuuntelee mielellään. (JP)

29.5.2005 Fukuyama

Pietari vastasi: "Tehkää parannus, ja kastettakoon kukin teistä Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksiantamukseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille kaukana oleville, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." Apt. 2:38-39

Miten voi muuttua?

Japanilainen kyselee siinä missä suomalainenkin, miten hän voisi muuttua ja löytää levon sydämelleen, kun ulkoa ja sisältä puristaa ja ahdistaa. Kaikenlaisia menetelmiä tässä maassa tarjotaan. Mutta todellisen muutoksen elämään voi tuoda vain se vastaus, jonka Pietari ensimmäisenä helluntaina antoi sydämeensä piston saaneille. Muutokseen tarvitaan kaksi asiaa: parannus ja kaste.

Parannus on teoin, sanoin, laiminlyönnein ja asentein selkänsä Jumalalle kääntäneen ihmisen totuudellinen tunnustus omasta syyllisyydestä. Samalla se on armahduksen pyytämistä siltä Herralta, joka on vuodattanut verensä meidän rikkomustemme tähden ja noussut kuolleista, jotta meidät luettaisiin syyttömiksi hänen sijaisuhrinsa tähden.

Pyhän Hengen lahja

Kasteessa Herran kuolema ja ylösnousemus tulee parannuksen tekijän omaisuudeksi ja hän saa viimeistä myöten kaikki syntinsä anteeksi. Samalla hänen sydämeensä lahjoitetaan Pyhän Hengen lahja, Kristuksen oma ylösnousemuselämä. Kristus alkaa kuolettaa vanhurskaaksi luetun syntistä luontoa ja kantaa rakkauden, rauhan, ilon ja kärsivällisyyden hedelmää ihmisessä, joka elää henkilökohtaisessa yhteydessä hänen kanssaan.

Pyhä Henki on suunnaton lahja, joka luvataan niin aikuisille kuin lapsille, niin lähellä kuin kaukana olevillekin, joita Jumala kutsuu. Pelastus on Pyhän Kolminaisuuden suuri ihme elämässämme. Isä kutsuu ja Pojan nimessä kasteen kautta armahdettu syntinen saa osallisuuden Pyhän Hengen elämästä. Täytyäksemme yhä uudelleen Pyhällä Hengellä Herra kutsuu meitä toistuvaan parannukseen, hylkäämään salaiset ja julkiset, hellityt ja vihatut synnit elämässämme, omistamaan Golgatan veressä uuden armon. Näin Pyhä Henki saa yhä suuremman tilan sydämässämme ja muuttaa meitä lopullista Kristuksen kuvan kaltaisuutta, ihanaa päämääräämme kohti.

Kiinan työ

Länsi-Japanin ev.lut. kirkon vuosikokous päätti aloittaa ulkolähetystyöprojekti Etelä-Kiinan Wuhuan alueella yhdessä Taiwanin ja Hongkongin sisarkirkkojemme kanssa. Tämä projekti, jossa ensisijaisesti tuetaan koulutuskurssein virallisen kirkon seurakuntia ja niiden teologian opiskelijoita, oli myös keskeinen keskustelun aihe toukokuun lopulla pidetyssä näiden kolmen kirkon johtajien tapaamisessa

Kobessa. Osallistuin siihen yleisöluennon pitäjän ja tulkin ominaisuudessa. Oli ilo tutustua pienten sisarkirkkojemme johtajiin. Kiinan lähetyksen nykytilaan liittynyt esitelmäni on luettavissa Internetissä seuraavassa osoitteessa: <http://www.pihkala.net/JapaninLahetys/Kiina2005.pdf>

Pääsiäisen riemua

Itä-Fukuyaman seurakunta on tämän vuoden ajan vastuussa 12 kirkon yhteisestä hautausmaa- ja kamioalueen hallinnosta. Se merkitsi myös sitä, että pääsiäisaamun varhaisjumalanpalvelus haudalla oli seurakuntamme vastuulla. Hanna Gospel lauloi Pekka Simojoen japaniksi käännetyn laulua, joka kertoo siitä, että Jeesusta ei kannata enää etsiä haudasta, koska hän on ylösnoussut. Pääsiäisaikaan kuuluu myös Fukuyaman ja Onomichin kirkkojen yhteinen pääsiäisjuhla, jossa tunnettu laulajapastori Chuu Kosaka musisoi ja julisti erittäin kirkkaasti evankeliumin sanomaa yli 400 kuulijalle. Eri seurakunnista, omamme mukaan lukien, oli kerätty lähes 100-päinen Halleluja kuoro, joka lauloi koko sydäimestä Herran ylistystä. (JP)

Lean kertomaa

Kevät on jo pitkällä ja ilmojen puolesta olemme parhaassa Suomen kesässä. Lämpöä on plus 24-28 astetta. Kosteutta on vielä hyvin vähän. Eli meillä on ihanneilmat. Puutarhureilla on pelloilla varhaiskaali, sipuli ja herneet valmistuneet. Ruusut ja iirikset sekä pionit kukkivat. Jumalan luoma luonto on kaunis. Aivan meidän räystäснаapuriksi lintu rakensi pesän ja poikasten ruokkiminen näyttää emolla olevan kokaikatyötä. Poikaset ovat hyvin aikaisin nälkäisiä. Eli jo aamusta kuluu kova sirkutus pesästä.

Huhtikuussa pidimme kirkollamme myyjäiset. Ilma oli kaunis ja ihmisiä oli lapset mukaan lukien n. 150. Japanilaisten rouvien kanssa olin leiponut viikon ajan kakkuja pullia ja pikkuleipiä. Käsitöitäkin oli jokin verran. Saimme lähes kaiken myydyksi. Kahviossa viihtyivät jotkut perheet pitkään ja puheensorina oli kova. Ulkona kirkon pihassa Jorma keskusteli ihmisten kanssa. Ulkona myyntipöydillä myytiin kaikenlaista tavaraa ja vaatetta. Kolme ahkeraa miestä paistoi kuumalla rautalevyllä vihannesnuudeli -herkua. Heillä oli jatkuva jono odottamassa paistosten valmistumista. Myyjäisten yksi paras anti on tuoda kirkkoa ihmisiä lähelle ja tunnetuksi. Lapsille oli järjestetty ulos erilaisia leikkejä. Osa lapsista olikin aikaisemmin käynyt myyjäisissä tai pyhäkoulussa tai joulujuhlassa. Jospa he edelleen saisivat halun tulla Sanan kuuloon.

5.5 kansallinen vapaapäivänä lähdimme seurakuntalaisten kanssa vuoriretkelle. Ajoimme autoilla alle tunnin matkan ja pääsimme kauniiseen vuorimaisemaan. Lehtipuut olivat tuoreessa lehdessä ja erilaiset pensaat kukkivat. Teimme pienen leirin vuoren huipulle tasaiselle alueelle. Retkeen kuluu aina leikkejä ja evään syöntiä. Syödessämme saimme katsella huikaisevia, siintäviä vuorijonoja. Jorma piti sanoin ja kuvin Jim Elliotin, kuuluisan nuoren lähetin elämästä koskettavan puheen. Päivä oli Jeesuksen taivaaseen astumisen helatorstai. Jeesus nousi juuri tuona päivänä vuoren huipulta pilvissä taivaaseen. Sitä ennen hän antoi lähetyskäsken opetuslapsilleen mennä kaikkeen maailmaan ja julistaa evankeliumia eli ilosanomaa kaikelle kansalle. Me olimme kuin nuo opetuslapset vuoren huipulla. Meille kuuluu evankeliumin julistus.

14.-15.5 pidimme kevään evankelioimiskokoussarjan. Kutsuja oli jaettu 7000 ympäristön eri koteihin. Radiopastori Ariki vaimonsa kanssa tulivat kirkollemme vierailviksi puhujiksi. Sanoma Jeesuksesta syntisten Vapahtajasta tuli selkeänä esiin. Rouva Ariki todisti omasta kristityksi tulostaan. Pastori Ariki kertoi elämästään ja Jumalan johdatuksesta. Ihmisiä oli lauantai-iltana ja sunnuntaina yhteensä 80 lapset mukaan lukien. Jumalan Pyhä Henki puhutteli sanojen, laulujen ja todistusten kautta. Itse koin tilanteen hyvin herkkänä ja puhuttelevana. Saamme rukoilla Sanan siunausta ihmisten sydämissä. (LP)

23.7.2005 Fukuyama

He menevät itkien, kun vievät kylösiemenen. He palaavat riemuiten, kun tuovat lyhteensä. Ps. 126:6

Yoshinogawan seurakunta 30 vuotta

Henry ja Tuula Liivola kuvailivat 5.6. vietettyjä Yoshinogawan seurakunnan 30-vuotisjuhlia tapaan, joka kuvastaa myös hyvin omia tuntojamme:

"Pari viikkoa sitten saimme viettää mielenpainuvan juhlan Aizumissa. Yoshinogawan seurakunta eli entinen työpaikkamme (jossa työskentelimme vuodet 1983-1991) vietti kolmekymppisiä. Jumalanpalveluksessa juhlasaaran piti seurakunnan 70-luvulla perustanut Jorma Pihkala. Kuulijoita oli vanhassa ja osin jo raihnaisiksikin käyneessä kirkkosalissa tungokseen saakka. Iltapäivän juhlaan osallistui edustajia myös kirkkomme muista Tokushiman alueen seurakunnista. Erityisen rohkaisevaa oli nähdä juhlavieraiden joukossa ne kristityt, jotka aikoinaan saimme kastaa. Jumala on uskollinen, Sanansa mukaisesti. Nyt nuo veljet ja sisaret ovat seurakunnan vastuunkantajia, jotka muun muassa taitavasti rakensivat sunnuntain upean juhlaohjelman. Iloitsimme myös niistä kotirouvista, jotka vajaat parikymmentä vuotta sitten rohkenivat ensimmäisinä perheistään ottaa kasteen vastaan, että heidän aviopuolisonsa ovat alkaneet osallistua säännöllisesti seurakunnan jumalanpalveluksiin, ja olivat mukana myös 30-vuotisjuhlassa. Samoin oli rohkaisevaa nähdä, että seurakunta oli saanut heidän jälkeensä monia uusia jäseniä, ja että seurakunnassa kaiken kaikkiaan on runsaasti aviopareja. Lähettien jälkeen työtä jatkaneet kansalliset pastorit ovat paimentaneet laumaa taidolla. Saimme kuulla kuinka 90-luvulla seurakunnassa työskennellyt kansallinen pastori nousi joka aamu aikaisin ylös rukoilemaan jokaisen seurakuntalaisen puolesta. On rohkaisevaa ajatella ja nähdä, miten Jumala on vastannut rukouksiin. – Olkoon tämä teillekin rohkaisuksi jatkaa rukousta Japanin työn puolesta. Se ei ole turhaa työtä. "

Noissa juhlissa käytti seuraavan todistuspuheenvuoron Kazuko Miyazaki, joka on kulkenut yhtä matkaa koko Yoshinogawan seurakunnan 30 vuoden taipaleen:

Kazuko Miyazakin puhe

"Ylistetty olkoon meidän Herramme nimi!

"Olen kiitollinen Herralle, joka on johtanut niin, että saan todistaa näissä Yoshinogawan seurakunnan 30-vuotisjuhlissa. Kuluneiden 30 vuoden ajan Jumalan on lukemattomin tavoin osoittanut rakkauttaan, johdattanut ja jakanut armoaan seurakunnallemme. Toinen toisensa jälkeen olemme saaneet työntekijöiksi lähettejä ja pastoreita, jotka ovat jakaneet meille Jumalan sanaa ja joiden arkielämän keskellä olemme saaneet nähdä Jumalan läsnäoloa. He ovat antaneet meille sielunhoitoa. Pelkkä heidän läsnäolonsa on ollut meille lohdutukseksi, kun olemme joutuneet koettelemuksiin ja ahdistuksiin. Heidän lämmöllä jakamansa rohkaisu on antanut uutta voimaa nousta ja jatkaa vaellusta.

"Palauttaessani mieleeni kulunutta silmiäni eteen nousee tilanne toisensa jälkeen. Erityisesti suurena ilona muistan ne ihmiset, joiden pelastusta olimme rukoilleet. Jumala johdatti heitä jokaista yksilöllisellä tavalla ja johti heidät omiensa laumaansa."

"Siitä kun itse pääsin osalliseksi pelastuksesta on jo 35 vuotta, mutta siitä lähtien kun 30 vuotta sitten muutimme tänne Kagawan läänistä olen saanut kasvaa tässä seurakunnassa. Sinä aikana mieheni ja poikamme pääsivät sisälle pelastukseen. Tyttäreemme ei ole vielä sisällä Jumalan valtakunnassa, mutta mielenkiinnolla odotamme, millä tavalla Herra vastaa rukouksiimme hänen puolestaan. Kovin nopeasti ohikiitäviltä menneet vuodet tuntuvat. Niihin on sisältynyt epälukuinen määrä arkielämän kysymyksiä, ihmissuhdeongelmia, työasioita ja kotikiusoja, mutta kaiken keskellä vaelluksemme on ollut tarrautumista Jumalan sanaan."

"Katsoessani menneisyyteen joudun kiitollisena huudahtamaan: 'Ai niinkö se olikin, Jeesus!' Toki on vielä sellaista, mitä en vielä ymmärrä, mutta odotan sitä päivää, kun taivaassa kaikki kysymykset saavat lopullisen vastauksensa. Omalla kohdallani seitsemän kahdeksan vuotta sitten alkaneet vaihdevuosi-ongelmat veivät minut niin fyysisesti kuin henkisestikin todella tuskalliseen tunneliin, josta vihdoin viimein olen päässyt ulos. Pahimmillaan en kyennyt puhumaan asioistani kenellekään ja kirkkoon tuleminenkin oli työn ja tuskan takana. Oli jakso, jona joka yö minun oli otettava unilääkettä saadakseni nukuksi. Noina unettomina öinä, kun en kyennyt edes lukemaan Raamattua enkä rukoilemaankaan, kaivoin esiin Jorma Pihkalan lähettämiä sananselityskirjeitä ja luin niitä moneen kertaan. Kuuntelin eri pastoreiden puhekasetteja ja hengellisten laulujen kasetteja. Niin tehden sydämeni rauhoittui, sieluni virkistyi ja sain avun. Jumalan sanan voima tuli todelliseksi."

"Runsaat 15 olen antanut kalligrafian (japanin käsialakirjoituksen) pienimuotoista opetusta. Mutta erään ystäväni neuvosta aloitin kotiaivustukseen keskittyvän yrityksen. Epäröivä ajatukseni siitä, että minähän olen sentään jo aika vanha, muuttuikin iloiseksi tietoisuudeksi siitä, että minullekin tarjoutui vielä tilaisuus tehdä sellaista, joka on todellakin tarpeellista. Hoitotyö on kyllä fyysisesti varsin vaativaa, mutta toisaalta vanhukset ovat suuresti rohkaisseet minua, mistä olen todella kiitollinen. Työtä tehdessäni mieleeni nousee usein Saarnaajan sana: "Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat."(12:1) Olen enimmäkseen tekemisissä 85-90 -vuotiaiden

kanssa. Heidän joukossaan moni toistaa sanoja: 'Elämälläni ei ole mitään mieltä enää, haluaisin vai kuolla pian pois.' Ne, jotka ovat eläneet tavoitellen tämän maailman kunniaa ja loistoa, joutuvat vanhetessaan ja heikentyessä näkemään, kuinka ihmiset hylkäävät heidät. Mutta niitä, jotka ovat ottaneet vastaan Jeesuksen sydämeensä, ei olosuhteiden muutos hallitse. Heillä on tulevaisuus, heillä on taivaan toivo, heidän olemuksestaan loistaa päivittäin kiitollisuus. Ero on kuin maan ja taivaan välillä. Kun teen työtä vanhusten parissa, jotka eivät tunne Jumalaa, rukoulen ja pidän mielessäni Jeesuksen sanat: 'Totisesti minä sanon teille: kaiken, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle'.(Matt. 25:40) Haluan niiden mukaan työssäni toimia."

"Millaisen vanhuksen muodossa Jeesus tuleekaan minua vastaan huomenna! Ilolla sitä odotan. Halleluja, kiitos Herran!"

Itä-Fukuyaman kesäleiri

Joka kesäinen kohokohta on lasten ja varhaisnuorten leiri, jonka aikana kirkkomme ja sen edessä oleva puisto muuttuvatkin kahdeksi päiväksi leirikeskukseksi, jota kansoitti 30 lasta ja 10 hengen vastuunkantajajoukko. (JP)

Leiri on ohi. Me pärjäsimme ja 30 lasta pysyi hengissä ja 8-10 avustaa myös. Ilmat olivat **ihanat** eli varjossa vain 30-32 astetta. Oli pientä pilviharsoa taivaalla. Kävimme uima-altaassa uimassa ja vedessä leikkimässä sekä löimme silmät sidottuna vesimeloneja halki bambupuisilla kepeillä, pidimme pienet olympialaiset viereisessä puistossa, katsoimme filmin "Sinä olet tärkeä", ja illalla oli ilotulitus ja sädetikkujuhla. Oli vapaata pingispeliä ym, raamattuopetusta, leirijumalanpalvelus ja pieniä opetushetkiä ryhmissä. Työpajoissa voi valita gospelia, valokuvaamisen opettelua, englantia halukkaille, rumpujen opetusta ja munkkirinkilöiden tekoa.

Söimme munakanariisiä, kaalikääryleitä, *hayashi*-riisiä, pitsaa, muroja, maitoa, banaaneja, salaattia, joimme kylmää ohrasta tehtyä teetä 20 litraa ja limsaa 10 litraa, lasten tekemiä donitseja. Lapsilla oli omia välipalakeksejä ja makeisia mukanaan. Suihkussa käytiin illalla. Neljälle kymmenelle oli kaksi suihkua. Petien petaus 40 ihmisille oli kovan luokan suoritus. Tyynyjä ei ollut. Ainoastaan oli alustana patja ja lakana. Lapsilla oli mukana pyyhepeitto. Koko kirkko ja asuntomme oli kansoitettu. Meidän sängyssä uinui kolme poikaa ja Jorma nukkui työhuoneen lattialla. Minä olin päivystämässä yöllä sekä yläkerrassa että alakerrassa. Kun sain yläkerran 15 tyttöä hiljaiseksi ja menin alakertaa, niin jo yläkerrasta kuului meteli. Lauloin unilauluja ja välillä olin vihainen. Kansa nukahti kello 23.20 ja heräsi kello viisi.

Avustajissa oli kaikenlaista vammaisuutta ja tarvitsivat apua ja ohjausta. 15 -vuotias kehitysvammainen poika tarvitsi kaksi nuorta miesavustajaa, joilla kummallakin oli itsellä vammaa, toisella kaatumatauti ja toisella liikunta ja -puhevamma, joka esti nopean liikkumisen ja puheesta ei kehitysvammainen vilkas poika saanut selvää. Keskikoululaisia oli viisi. Nuorimmat olivat kaksi ala-asteen tokaluokkalaista ihanaa reipasta tyttöä. Jospa Jumalan ennättävä armo tavoittaisi heidät kaikki. (LP)

Muita kuulumisia

Seurakuntamme keskeisen vaikuttajan isoäidin hautajaiset yllättivät kesäkuun lopulla ja heinäkuun alussa kantautui tieto, että pastori Masao Tanaka (68), joka on pariin otteeseen vierailut Suomessa ja jonka oli määrä tulla kolmannelle matkalla ensi vuonna, saikin odottamattamme kutsun kirkkauteen. Hänen valoisa "Halleluja" tervehdyksensä kohdistuu nyt kasvoista kasvoihin siihen Herraan, josta hän suurella innolla ja rakkaudella koko elämänsä julisti. (JP)

26.9.2005 Fukuyama

"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa." Matt. 24:35

Kesäloman aikana Jorman harrastuksiin kuului mm Herran kirkkauteen siirtyneen pastori Eiichi Itoon vuonna 1987 julkaistun todistuskirjan "Herra elää" japanilaisen version siirtäminen Internetin kotisivuille. Lainaan tähän kirjan lopusta pienen katkelman, joka kuvaa ei vain hänen tapaansa tehdä evankeliumin työtä, vaan sitä mihin itsekkin haluaisimme pyrkiä ja pitäytyä työssämme. Koko kirja löytyy myös suomeksi Internetistä osoitteesta: <http://www.pihkala.net/Kirjat/HerraElaaEichilto.pdf>

Työtä Herran sanan varassa

"Minulta kysytään usein, miten evankelioimistyötä teen. Haluan lopuksi kertoa siitä muutamalla sanalla. Ennen kaikkea on kysymys sanomani sisällöstä eli siitä, mitä kokouksissa julistan. Korostan aina sitä, että 'jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus, vanha on kadonnut'. Olen itse saanut kokea, kuinka Herra muuttaa ihmisen. Jos Herra saa tehdä työnsä meissä, muutamme aivan varmasti."

"Viisitoistavuotiaana syyskuun 27. päivän iltana olin pimeyden lapsi matkalla kadotukseen. Menin kokoukseen ilman mitään odotuksia tai etsintää, mutta sen aikana sydämeni avautui Jeesukselle. Aloin lukea Raamattua, pääsin seurakunnan yhteyteen, opin rukoilemaan. Ja todellinen muutos tapahtui elämässäni. Siksi joka saarnassa ja kaikissa tilanteissa on julistettava mahdollisimman suoraan pelastusta Jeesuksessa ja Jumalan rakkautta Golgatan ristillä. Vaikka ihmiset pitäisivätkin ristin sanaa hullutuksena, tosiasiana pysyy, että sen voimasta olen itse saanut kokea muutoksen ja olen sitä, mitä nyt olen. Siksi siitä on kerrottava ihmisille. Päivittäin muistutan vakavasti myös omaan mieleeni, että olen sitä mitä olen vain siksi, että olen saanut oppia tuntemaan Jumalan Jeesuksen ristin rakauden kautta, ja siksi, että Jeesus nousi kuolleista ja nytkin vakuuttaa minulle: 'Älä pelkää! Minä olen sinun kanssasi'."

"Yhdeksän vuotta sitten lääkäri kertoi minulle, että vaimollani oli haimasyöpä ja ettei hän eläisi puolta vuotta pitempään. Syöpä oli levinnyt niin, ettei leikkaushoito ollut enää mahdollista. Kun ainoa poikamme Makoto sai kuulla tästä, hän murehtui syvästi. Kuuden päivän kuluttua siitä, kun vaimoni oli joutunut sairaalaan ja sairauden laatu selvinnyt, Makoto meni autolla hoitamaan joitakin asioita ja ehkä tuon murheen herpauttamana ajoi kolarin ja joutui kriittiseen tilaan. Kolmihenkinen perheemme joutui näin syvään koettelemukseen."

"Minut pantiin todella rukoilemaan. Vuodattaessani sydäntäni Herralle minulle annettiin psalmin 50 jakeen 15 sana: 'Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.' Panin turvani näihin sanoihin ja uskoin, että Herra tekee niin kuin oli luvannut. Noissa ahdistuksissa vaimoa hoitaessani ja monella tavalla kiireisessä elämäntilanteessa jatkoin julistustyötäni aiemmin laatimani aikataulun mukaisesti. Minulla oli kokouksia Kamojimassa ja muilla alueilla. Kun elämäni on ollut jatkuvaa pioneerityötä, meillä ei ollut säästöjä ja kahden sairaan hoitamisesta oli suuret kulut. Mutta tartuin jatkuvasti rukoillessani tuohon lupaukseen: 'Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua'."

"Kaikkiällä todistan, että Raamattu ei ole vain 2000 vuoden takainen kirja vaan elävä ja vaikuttava tänäänkin. Herra elää. Kahden vakavasti sairaan hoitokuluista selvisin velkaantumatta, kun monet ihmiset toivat tai lähettivät lahjansa heitä varten. Kun vaimoni kuoli, seurakunta hoiti hautajaiset. Sain japanilaisen tavan mukaan paljon rahalahjoja, joilla ihmiset ilmaisivat osanottonsa. Niinpä saatoin kaikkein syvimmän ahdistuksen keskellä uhrata kirkolle enemmän ja useammin kiitosuhreja kuin koskaan. Tällaista Herran huolenpitoa olen saanut kokea enemmän tai vähemmän nuoruudestani asti. Kaikessa puutteellisuudessani olen yrittänyt parhaani mukaan julistaa, että pelastuksen lähde on Jumalan Sanan luottavaisessa noudattamisessa ja Jeesukseen Kristukseen turvautumisessa."

"Kohta minulta tulee täyteen 60 vuotta kokotoimisessa julistustyössä. Näiden vuosien aikana Japanin kirkko on milloin ajautunut eräiden virtausten mukana heikkouden ja hajaannuksen tilaan, milloin taas vainon ja painostuksen alla taipunut ja joutunut alennustilaan. Mutta silloinkin kun evankeliuminjulistus on kohdannut suuria vaikeuksia, kun omassa perheessä on ollut koettelemuksia, tai kun seurakunnissa on esiintynyt monenlaisia ongelmia, olen yksin ja ainoastaan turvannut Herraan ja uskonut, että Jumalan Sanan lupaukset toteutuvat varmasti:

'Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.'" (JP)

27.11.2005 Fukuyama

"Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että Herra antaisi virvoituksen ajat ja lähettäisi Kristuksen Jeesuksen, teille edeltä määrätyn. Taivaan oli näet otettava hänet vastaan niihin aikoihin asti, jolloin kaikki asetetaan jälleen kohdalleen." Apt. 3:19-21

Jeesuksen paluu

Adventin aika kutsuu meitä kohottamaan katseemme Jeesuksen toiseen tulemiseen. Kuluneen vuoden suurmaanjäritykset, pyörremyrskyt, sodat ja väkivaltaisuuDET ja ennen kaikkea yhä syvenevä Jumalan sanan hylkääminen jälkikristillisissä länsimaissa Suomi mukaan lukien, puhuvat siitä, että Jeesuksen toinen tulo kirkkaudessaan on lähellä. Oman maamme, kotiemme ja kirkkomme hengellis-moraalinen

alennustila on kipunamme samalla kun haluamme jouduttaa Jeesuksen paluuta viemällä evankeliumin sanaa japanilaisille, jotka eivät koskaan ole sitä kuulleet.

Ihan parin viime viikonkin aikana on kirkkomme ovesta kävellyt useampiakin sellaisia ihmisiä sisään, jotka eivät milloinkaan ole lukeneet Raamattua, eivät koskaan käyneet kristillisessä kirkossa. Heille sanan viemisellä on todella kiire. Jeesuksen paluu lähestyy kiihtyvällä vauhdilla.

Virvoituksen ajat

Jeesuksen toinen tulo merkitsee yllä olevan sanan mukaan virvoituksen aikojen alkamisesta. Jumalan valtakunnan tullessa täyteydessään kaikki asetetaan kohdalleen. Jeesus hallitsee kirkkaudessaan ja se merkitsee siunausta, paranemista, lohdutusta, ylistystä ja riemua Herran läheisyydestä. Jeesuksen paluuseen ja virvoitukseen johtaa parannuksen ja syntien anteeksiantamuksen tie.

Parannus

Parannushan tarkoittaa oman elämänsä tosiasioiden kohtaamista Jumalan sanan kirkkaassa valossa: "Olen kulkenut väärään suuntaan, olen tehnyt väärin, olen rikkonut Herran tahtoa vastaan, olen syyllinen, en kykene itseäni auttamaan, minulla ei ole oikeutta saada mitään hyvää." Parannukseen kuuluu myös rukouksessa Isän eteen käyminen tunnustaen: "Armahda minua, vaikken armahdusta voi millään ansaita. Armahda kuitenkin, koska Sinun sydämesi on täynnä rakkautta syntisiä kohtaan. Annoithan oman Poikasi tulla juuri minunkin syntieni tähden tähän maailmaan kärsimään ja kuolemaan minun sijastani. Armahda minua, pelasta minut, ota minut omaksesi, luoksesi."

Tähän parannukseen Herra vastaa pyyhkimällä kaikki synnit pois ja lopulta lähettämällä oman Poikansa toisen kerran tänne maan päälle palauttamaan sen siihen tilaan, jota varten se luotiin.

Voimme siis jouduttaa Jeesuksen toista tulemistä taipumalla päivittäin henkilökohtaisessa elämässämme ja yhteisessä elämässämme parannukseen ja siinä virvoituksen saaneina jakamalla evankeliumin pelastussanomaa vielä pimeydessä vaeltaville.

Suomalaisvieraita

Lokakuussa meitä ilahdutti neljän ystävän kahden viikon vierailu Pohjois-Savosta. He ovat uskollisesti tukeneet työtämme Japanissa ja 35 vuoden ajan. Esitellessämme heitä seurakunnallemme eläkepastorimme Eisaku Aoto puhkesi lähes kyyneliin ja sanoi: "Itse olen toiminut 40 vuota pastorina ja tajuan erittäin hyvin, että on suurta Herran ihmettä, että olette 35-vuotta pysyneet uskollisina lähetystehtäväsänne." Henkilökohtaisesti me emme voi muuta kuin yhtyä noihin kiitoksen ja ihmettelyn sanoihin. Mikään inhimillinen mahti ei kykene meissä uskollisuutta synnyttämään. Se on Jumalan Pyhän Hengen työtä, josta kuuluu kiitos ja kunnia yksin hänelle. Herramme on omalla kalliilla verellään ja ylösnousemisellaan lunastanut meidät omakseen ja antanut meille tehtävän jakaa hänen armonsa sanaa eteenpäin.

Japanin työ niin kuin myös työ islamin parissa on kivikkoisen pellon muokkausta ja kylvöä, mutta tiedämme, ettei Herran sana palaa tyhjänä ja siksi jatkakaamme elämän leivän jakamista niin siellä Suomessa kuin täällä ulkokentälläkin. Herran paluun merkkejä on ilmassa jo paljon, mutta vielä on päivä ja saamme jatkaa työtä, jotta mahdollisimman moni saisi tilaisuuden ottaa vastaan pelastuksen sanan, evankeliumin!

Vierailijoiden selkeät todistukset Herran pelastavasta työstä heidän omassa elämässään ovat puhuttaneet täällä seurakunnassa jälkikäteen. He saivat osallistua myös musiikkijumalanpalvelukseen, johon tuli jo viidettä kertaa mukaan Fukuyaman Folk Song klubin 11 jäsentä - kaikki ei-kristittyjä. Avoimin mielin he kuuntelivat evankeliumin sanaa.

Evankelioimispäivät

Syksyn voimannoitukset keskittyi tällä kertaa evankelioimispäiviin. Niiden aihe oli "Buddhalaisuudesta kristinuskoon" ja pääpuhujana oli entinen buddhalainen munkki ja nykyinen kristillisen kirkon pastori **Hirokazu Matsuoka** hänen kertoi todistuksensa seuraavaan tapaan:

Ennen buddhalaismunkki – nyt pastori

Hirokazu Matsuoka toimii tänään kiertävänä pastorina. Hän syntyi vuonna 1962 eräässä Tokion monista buddha-

laisista temppelissä. Hänen isänsä oli jo neljännen polven buddhalainen pappi tässä vanhassa temppelissä. Hänen isoisänsä oli Tendai –nimisen buddhalaisuuden merkittävimpiä johtajia, mutta isä oli vaatimattomampi pappi, joka huolehti temppeliin kuuluvien ihmisten hautajaismenoista ja vainajien palvonnasta.

Japanissa kuuluu asiaan, että temppelin papin vanhin poika jatkaa isänsä jalkojen jäljessä. Hirokazun vanhemmas-ta veljestä tulikin isänsä jälkeen temppelin pääpappi. Nuoremman veljen olisi ollut lupa hakeutua tavallisiin opintoihin ja normaalin liike-elämän palvelukseen, mutta hänen yläasteella kokemansa koulukiusaaminen herätti hänessä syvän kaipauksen löytää vastaus kysymykseen: "Miksi olen syntynyt ja mitä varten elän?" hän tiesi, että hän olisi voinut lähteä toteuttamaan unelmiaan, etsimään yhteiskunnallista asemaa, arvostusta ja menestystä. Mutta hän ei nähnyt mitään järkeä kaikessa sellaisessa, ellei ensin ole löytänyt vastausta itse elämän tarkoitukseen.

Niinpä lukiosta päästyään hänkin päätti lähteä opiskelemaan buddhalaiseksi papiksi Tokion Taisho yliopistoon. Normaalisti papiksi riittää neljän vuoden opiskelu, mutta lahjakkaana ja tunnollisena opiskelijana ja buddhalaisiin harjoituksiin koko sydämeästään omistautuneen Hirokazu huomattiin ja häntä rohkaistiin jatkamaan vielä kaksi lisävuotta tutkimustyön parissa. Mutta tuhannet sivut syvällistä buddhalaista filosofiaa ja kokosydämiset uskonharjoitukset eivät tuoneet hänen janoamaansa vastausta elämän peruskysymyksiin kuudessakaan vuodessa. Väsymys alkoi painaa. Saadakseen jotain kevennystä elämäänsä hän alkoi harrastaa korean kielen opiskelua. Asiaan vaikutti osaltaan kanssakäynti Korean temppelistä samaan yliopistoon tulleiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Maa ja sen kulttuuri alkoi kiinnostaa.

Kun hänelle vuonna 1988 tarjottiin mahdollisuus lähteä Souliin sikäläiseen buddhalaiseen yliopistoon valmistamaan väitöskirjaansa, hän tarttui heti tilaisuuteen. Elämä uudessa ympäristössä oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta sisintä hiertävä kysymys elämän tarkoituksesta ei ottanut väistyäkseen taka-alalle. Vähän ennen joulua eräs ei-kristitty opiskelijatoveri pyysi häntä lähtemään kristillisen kirkon joulujuhlaan seuraksi. Mitään mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan Hirokazulla ei ollut, mutta kun Soulin monet kirkot loistivat jouluvalaistuksessa, hänessäkin heräsi uteliaisuus ja hän lupasi lähteä mukaan.

Itse tilaisuudesta hän ei juuri mitään ymmärtänyt toisaalta puutteellisen koreankielensä vuoksi ja toisaalta siksi, että hän ei elämänsä missään vaiheessa ollut siihen mennessä törmännyt kristinuskoon. Mutta erään innokkaan kristityn taivuttelemana hän lupasi tulla seuraavana sunnuntaina myös jumalanpalvelukseen, jonka sisältöä hän ymmärsi vielä vähemmän. Mutta kun seurakunnan nuorten ryhmän vetäjä Jeong kysyi, haluaisiko hän aloittaa Raamatun opiskelun, hän vastasi empimättä myönteisesti. Syy oli siinä, että buddhalaisena pappina ja laajasti lukeneena buddhalaisuuden asiantuntijana hän oli jo pitempään tuntenut tarvetta tutustua myös Raamattuun. Kerran hän oli jopa aloittanut lukemisen, mutta se oli jäänyt ensimmäisten sivujen sukuluetteloiden kesken.

Tässä pienehkössä korealaisessa seurakunnassa Raamatun opiskelu tapahtui perusteellisena ryhmätyönä. Ensin kukin sai kotonaan tutkittavaksi tekstin kysymysten valossa, sitten pareittain ja ryhmässä käytiin teksti läpi ja lopuksi vielä kukin kirjoitti yhteenvedon kunkin kerran opinnoistaan ja luki sen seuraavassa kokoontumisessa. Hirokazu, joka oli tottunut järjestelmälliseen ja syvälliseen opiskeluun nautti Raamatun tutkimisesta ja iloitsi myös uusista kristityistä ystäväistä, jotka osoittivat hänelle monenlaista ystävällisyyttä. Mutta lopulta hän törmäsi seinää vastaan. Kukaan Raamatun lukija ei voi välttää sitä, että Raamattu väittää häntä syntiseksi ja vaatii ihmistä tekemään parannuksen. Mutta koko pienen elämänsä buddhalaista moraalialueella tiukasti noudattaneena Hirokazun on aivan mahdotonta hyväksyä sitä, että hän muka olisi syntinen ihminen.

Niinpä hän päätti ilmoittaa hänen henkilökohtaiselle avustajalleen Jeongille, seurakunnan nuorisotyön vetäjälle, että hänen olisi pakko jättää Raamatun opiskelu tästä syystä. Japanilaiseen tapaan hän ei kuitenkaan halunnut sanoa asiaa suoraan, vaan päätti kirjoittaa kirjeen. Hän vei sen torstaina postitoimistoon ja lähetti sen pikakirjeenä. Normaalisti se olisi ollut seuraavana päivänä perillä, mutta jostain sekaannuksesta johtuen se saapuikin perille vasta seuraavana keskiviikkona. Hänen palattuaan postitoimistosta soi puhelin. Jeong pyysi häntä kotiinsa illalliselle ja Hirokazu päätti mennä ajatellen, että ehtii hän asiansa keskustella sitten, kun kirje on saapunut perille.

Lauantaina Jeong soitti taas eikä osoittanut oirettakaan siitä, että olisi saanut kirjeen. Tällä kertaa hän pyysi Hirokazua luokseen yöpymään niin, että sunnuntaiaamuna menisivät sitten yhdessä kirkkoon. Samalla hän lupautui auttamaan iltapäivän Raamatun opiskelun yhteenvedon tekemisessä. Hirokazu meni, koska päätti odottaa kirjeen saapumista.

Sen certainen tutkistelu oli tekstistä: *"Aika on täyttynyt. Jumalan valtakunta on tullut lähelle, tehkää parannus ja uskoka evankeliumiin."* (Mk.1:15) Normaalin yhteenvedon lisäksi tehtäväksi oli annettu kirjoittaa omin sanoin parannuksen tekijän rukous. Yhteenvedon Hirokazu sai jotenkuten kirjoitetuksi, mutta parannuksen tekijän rukousta hän ei millään saanut kirjoitetuksi. "Eihän hän ollut mikään syntinen! Miten hän olisi voinut kirjoittaa parannuksen tekijän rukouksen?" Useita tunteja hän istui tyhjän paperin edessä. Meni nukkumaan ja jatkoi yritystä varhain sunnuntaiaamuna yhtä huonolla menestyksellä. Lopulta vähän ennen kuin heidän piti lähteä kirkolle, hänelle välähti. Voisihan hän yrittää kirjoittaa rukouksen kuvittelemalla millaisen sen pitäisi olla, jos hän olisi sattunut olemaan syntinen. Kynä alkoi lentää: "Jumala, olen tähän asti elänyt piittaamatta Sinusta mitään. Anna anteeksi. Olen syntinen enkä ansaitse tulla armahdetuksi, mutta ole minulle armollinen..." Koko paperi täyttyi tekstillä ja hän huokasi helpottuneena.

Menomatalla kirkkoon Jeong tarkisti tekstin ja lausui: "Tätä päivää olen odottanut!" Mutta Hirokazu ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys, sillä hän oli kirjoittanut vain tekstin vastauksena tehtävänantoon. Raamatun opiskelu alkoi jumalanpalveluksen jälkeen ja tuli hänen vuoronsa lukea yhteenvedo. Mutta kun hän alkoi lukea kirjoittamaansa rukousta, tapahtui ihme. Kyöneleet alkoivat valua vuolaina hänen silmistään ja töin ja tuskin hän kykeni pysymään pystyssä sydämensä murtumiselta. Kun rukous loppui, hänen sydämensä täytti sanoinkuvaamaton rauha ja ilo. Siinä hetkessä pyyhkäistiin pois hänen sydämensä ahdistava kysymys siitä, miksi elämä on niin tyhjää ja merkityksetöntä. Hänen sisimpänsä täytti vahva varmuus siitä, että Jumala elää. Jeesus on Totuus. Hän on Jeesuksen oma, ja Jeesus johtaa hänen elämäänsä. Jeesus itse on vastaus elämän tarkoitukseen.

Hirokazu oli toki buddhalaisuutta tutkimalla oppinut paljon ja monenlaista, mutta se oli ollut pelkkää pään tietoa, joka ei ollut antanut mitään voimaa. Pikemminkin mitä enemmän hän oli Buddhia rukoillut ja ajatellut pääsyä buddhalaiseen puhtaaseen maahan, sitä enemmän hän oli alkanut epäillä kaiken sen todellisuutta. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, joka kuoli hänen tähtensä ristillä ja nousu kuolleista ja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pelastuksen käsi tarttui häneen ja antoi hänelle uuden elämän. Siinä ei ollut kysymys vain pääntiedosta tai päähäntä pintymästä vaan todellisesta kokemuksesta. Samalla hän sai varmuuden siitä, että hän pääsee taivaaseen. Hän sai elämälleen selkeän päämäärän. Hän on matkalla kohti Jumalan taivaallista valtakuntaa.

Tämä väkevä muutos Hirokazussa tapahtui kaikkien muiden osanottajien silmien edessä. Pian hänet kastettiin. Hän lopetti välittömästi opintonsa buddhalaisessa yliopistossa ja keskittyi korean kielen opintoihin. Sitten hän matkusti Tokioon kertomaan äidilleen uudesta elämästään. (Isä oli vähän aikaisemmin kuollut.) Palattuuan Souliin hän sai parin viikon päästä puhelun äidiltään, joka oli tullut Souliin häntä tapaamaan. Mennessään hotellille, jossa äiti odotti, hän joutuikin kohtaamaan Tokion Taisho yliopiston entisiä professoreitaan ja Tendai -suunnan johtavia munkkeja, jotka olivat tulleet äidin mukana käännyttämään häntä takaisin buddhalaisuuteen. Monenlaista vastustusta hän joutui kokemaan, mutta sitä suuremmaksi kasvoi hänessä pelastuksen ilo.

Lopulta Herra johti hänet takaisin Tokioon, missä hän pian avioitui Koreassa tapaamansa kristityn neidon kanssa. Työskennellen kristillisessä kustannusliikkeessä hän aloitti opintonsa tokiolaisessa teologisessa seminaarissa, mistä hän valmistui pastoriksi 1996. Tätänykyä hän toimii pastorina Tokiossa ja kiertää eri puolilla Japania evankelistana. Hän kertoo kohtaavansa Japanissa yllättävän paljon uskonnollista etsintää, joka suuntautuu paljossa perinteisen buddhalaisuuden suuntaan. Mutta tuo etsintä kertoo sen, että japanilaisten korviin on juuri nyt saatava evankeliumin hyvä uutinen, joka yksin voi pelastaa ihmisen.

Seminaari

Päivien musiikista vastasivat oman seurakuntamme Hanna Gospel ja Yoshinogawan seurakunnan *samisen* -ryhmä Samisaryakku (samisen on japanilainen perinnesoitin). Päiviin liittyvään seminaariin osallistui myös muitten seurakuntien edustajia sekä omasta kaupungistamme, että Sanyoon alueeltamme. Kaikkiaan osallistujia oli yli sata eri ihmistä, joista merkittävä osa ei-kristittyjä.

Todistusosuudessaan pastori Matsuoka kertoi, että ensimmäiset sanat, jotka hän elämässään Raamatusta luki, tekivät häneen syvän vaikutuksen. *"Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sängen hyvää."* (1. Moos. 1:31) hänessä heräsi tunne, että Raamatusta ehkä löytyisi sittenkin se vastaus, jota hän oli kokosydämisesti buddhalaisuudesta etsinyt. Ennen Raamattuun tutustumista hän oli alkanut epäillä buddhalaisuuden ristiriitaisia opetuksia, mutta toivoi silti löytävänsä sieltä vastauksen.

Lopuksi pastori Matsuoka korosti sitä, että Herra pelasti hänet buddhalaisen munkin, joten Herra voi pelastaa kenet tahansa. Buddhalaisuudesta hän luopui pelastuttuaan eikä suinkaan pelastuakseen.

Seminaariosuudessa hän kuvasi buddhalaisuuden syntyä, kehitystä ja luonnetta sekä tämän päivän japanilaisen kristityn kohtaamia ongelmia, kun valtaosa hautajaisista tapahtuu buddhalaisin menoin. Hänen erittäin syvää asiantuntemustaan heijastanut seminaarinsa teki jokaisen kuulijan vakuuttuneeksi siitä, ettei ole mitään eikä ketään muuta, joka voi pelastaa paitsi Herra Jeesus Kristus yksin. (JP)

22.1.2006 Fukuyama

"Jeesus sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia'.." Mark. 1: 17

Seuraa minua

Jeesus kutsui Pietarin opetuslapsukseen aivan julkisen toimintansa alussa. Vuotta myöhemmin Herra kutsui häntä uudelleen yllä olevin sanoin kokotoimiseen seuraamiseensa ja kokotoimiseen työhön Jumalan valtakunnassa. Vähän myöhemmin suuren kalansaaliin yhteydessä Jeesus toisti kutsunsa. Kaksi vuotta myöhemmin Pietarin suuren uskontunnustuksen jälkeen Herra jälleen kertoi Pietarille, millainen hänen tehtävänsä tulisi olemaan. Vähän myöhemmin kun kansanjoukot alkoivat huveta Jeesuksen ympäriltä Jeesuksen "kovan" opetuksen vuoksi, hän kysyi opetuslapsiltaan: *"Tahdotteko tekin mennä pois?"* Vapaus Herran seurassa merkitsi myös vapautta poistua seurasta, mutta Pietarilla ei ollut vaihtoehtoa: *"Kenen luo menisimme, Sinulla on iankaikkisen elämän sanat."* Ennen kuin Pietari synkkänä yönhetkenä kielsi oman Vapahtajansa, Jeesus oli jälleen antanut kutsunsa: *"Olen rukoillut puolestasi ja kun palaat, vahvista veljiäsi."* Lopulta ylösnoussut Herra Tiberian järven rannalla kutsuu jälleen Pietaria: *"Seuraa minua!"*

Tänäänkin

Toistuvasti saapuu tämänkin päivän Herran omien elämään rakastava kutsu: "Seuraa minua!" "Matkan alkuvaiheessa tunsit minua vain vähän, mutta otit kutsuni vastaan. Nyt olet monissa vaikeuksissa ja kiu-soissa ja huomaat, että tapani käsitellä sinua ei olekaan sellainen, miksi sen kuvittelit. Haluatko edelleen seurata minua?" Jeesuksen kutsussa ei kuitenkaan pääpaino ole sanassa "seuraa", vaan sanassa **"minua"**. Herra toistaa tätä kutsuaan koko ajallisen vaelluksemme ajan. Joka aamu kun nousemme, hän odottaa, että juuri tänä päivänä viipyisimme hänen luonaan rukouksessa ja sanan tutkimisessa ja päivän isoissa ja pienissä asioissa kyselemme hänen askeleitaan. Hän joka kulkee vierellämme, ei ole kuka tahansa. Hän on sinun tähtesi kuollut ja ylösnoussut Herra. Hänellä on käsissään kaikki valta niin taivaassa kuin maan päällä. Hänen seurassaan olet turvassa kaikelta, mikä voi uhata iankaikkista pelastustasi.

Kutsuessaan seuraansa hän lupaa myös muovata meistä sellaisia ihmisiä, joita hän voi käyttää omien tehtäviensä täyttämiseksi tässä maailmassa. *"Minä teen teistä ihmisten kalastajia."* Te saatte eläviä ihmisiä kiinni lain ja evankeliumin sanalla. He pääsevät sisälle Jumalan valtakuntaan ja osallisiksi iankaikkisesta, ylhäältä tulevasta elämästä.

Kun nyt lähes 7 vuotta kestänyt jakso Japanissa on lopuillaan, joudumme miettimään, miten tätä ihmisten kalastusta oikein olemme täällä tehneet. Samalla kuulemme kuitenkin tuon saman Herran kutsun: "Seuraa minua, minä teen teistä ihmisten kalastajia." Työ on kesken, paljon on vielä niitä, joiden pitää saada kuulla evankeliumi voidakseen pelastua. (JP)

Lean kynästä

Vuosi on vaihtunut. Elämä on rakentamista ja purkamista. Jälleen kerran on edessä kodin purkaminen ja tavaroiden pakkaaminen Suomeen tuloa varten. Kaiken keskellä on ylinnä Jeesus nimi sydämässä ja mielessä. Minua on puhutellut uudenvuodenpäivän virsi 40:

"Oi nimi kaikkein suloisin,
mainittu ihmiskielin,
kiitetty kielin tuhansin
ja palavaisin mielin.
Oi Jeesus Kristus,
kuinka me nyt edessäsi
voisimme kylliksi kumartua!

"läksi kuolon tuskista
ja tuomiosta säästit,
oi maailman Vapahtaja,
synnistä meidät päästit.
Nimesi luja linna on,
on siinä turva verraton.
Ken muu voi meitä auttaa?"

Virren ilosanomassa riittää tutkisteltavaa. Evankeliumi kestää kaikissa elämämme ristiriidoissa ja vaikeuksissa sekä kiusauksissa, kun siihen turvaamme kaikesta sydämestämme.

Joulukonserttimme muodostui joulukuvaelmasta, jossa tyttäreemme Asako oli Mariana ja Lauri Palmu Joosefina sekä heidän tyttärensä Helen piti olla Jeesus lapsena, karaten kuitenkin yleisöön ja vieden seimessä olleen nukken mukanaan. Benjamin ei halunnut esiintyä paimenena kiristävä pyyheliina päässä, vaan tyytyi istumaan penkissä. Gospel-kuoro lauloi esityksen aikana taustalla joululauluja. Eräs etsivä pariskunta esiintyi ansiokkaasti rouvan soittaessa pianoa ja miehen käyrätorvea. Olimme päivän päättyessä väsyneitä, mutta tyytyväisiä. Jeesusuksen syntymäjuhlaa olimme saaneet viettää monen japanilaisen kanssa.

Jouluyönä oli kirkollamme kynttilähartaus ja aamun joulujumalanpalveluksessa saimme kistaa kaksi miestä Jumalan lapsiksi ja taivaan perillisiksi. Molemmat miehet antoivat kirjallisesti ja suullisesti todistuksen Vapahtajastaan. Jumalanpalveluksen jälkeen söimme yhdessä seurakuntalaisten kanssa runsaan aterian joulukakun kanssa ja lauloimme joululauluja. (LP)

Jorma jatkaa

Toinen kastetuista 77-vuotias mies, jonka tytär on seurakuntamme yksi pylväskristittyjä, on käynyt kirkossa joltisenkin säännöllisesti noin 8 vuotta. Mutta kasteen hän suostui ottamaan vasta nyt, kun hänen äitinsä oli korkeassa iässä kesällä kuollut ja hän oli hoitanut hautajaiset buddhalaisittain "pois alta". Onneksi tuo äitikin oli saanut kuulla evankeliumin ja pari päivää ennen kuolemaansa ilmaissut halunsa myös uskoa Jeesukseen. Buddhalaisien hautajaisten ote on hämmästyttävän luja tämän maan ihmisten sydämissä.

Jouluna kastettiin myös ystävämme Emi Kobessa kirkkomme Seishin seurakunnassa. Häntä olemme yhdessä Kylväjän lähettiperhe Pokan kanssa usean vuoden saaneet olla tukemassa ja iloitemme, että Herra on vapauttanut hänet varsin syvistä pimeyden kahleista. Amerikasta saimme myös iloisen viestin siitä, että viime kesänä leirillämme ollut 4-luokkalainen tytär ja hänen äitinsä, joka on kotoisin täältä naapuristostamme, ovat molemmat kastettu sikäläisessä luterilaisessa seurakunnassa.

Perille pääsy

Taivaassa on aina suuri ilo kun yksi syntinen ihminen kääntyy, tunnustaa syntinsä, löytää tien Vapahtajan luo ja pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Mutta kun tällä maan päällä ilomme kastetuista on kuitenkin vielä puolinaista, sillä tiedämme, että tie sisälle Jumalan valtakuntaan - sekä siihen, että Herra pääsee hallitsemaan meidän jokapäiväistä elämäämme laaja-alaisesti että lopulliseen taivaalliseen kirkkauteen asti - kulkee monien ahdistusten kautta. Matkalla monen hyvin alkanut vaellus saattaa päättyä surkeaan syntielämään tai oman Herransa kieltävään kauheaan paatumukseen. Siksi eräässä mielessä täällä Japanin työssä suurin on ilo silloin, kun joku hyvän uskon kilvoituksen loppuun asti juosut pääsee perille Herran kirkkauteen.

Tällaista juhlaa saimme viettää Yoshinogawan seurakunnassa 12.12., kun työn aivan pioneerivaiheesta asti uskollisen tukensa antanut veli Masaichi Ogawa (88) pääsi Herran luo kirkkauteen ja vietettiin hänen hautajaisjuhlaansa. Kuvaavaa oli se, että luetut Raamatun kohdat, virret, jopa kukka-asetelman tyylin oli hän itse valinnut. Lisäksi hän oli kirjoittanut lyhyen todistuksen uskostaan luettavaksi hautajaisissaan. Herran kirkkauden toivo valaisi osallistujia, joiden joukossa oli useita ensi kertaa kirkkoon tulleita ihmisiä. Nuo hautajaiset merkitsivät itselleni ja myös Yoshinogawan seurakunnalle erään merkittävän ajanjakson päättymistä ja sukupolven vaihdon voimistumista. (JP)

Kipukohtia viidennellä työkaudella

Häirikkö

Koimme työmme Fukuyamassa erittäin mielekkääksi ja antoisaksi. Mutta tilannetta häiritsi usean vuoden ajan eräs varsin hankala mies, joka asui varsin lähellä Fukuyamaa. Hän oli kirkkomme Kakogawan seurakunnan jäsen, mutta hän oli meitä edeltävän naisevankelistan aikana rakastunut erääseen Fukuyaman seurakunnan nuoreen leskeen ja kokenut, että naisevankelista oli estänyt naimakaupan mustasukkaisuuttaan. Tosia asiassa leski itse ei halunnut hänen kanssaan mennä naimisiin. Vainoharhaisuudessaan tämä mies tuli toistuvasti kirkolle raivoamaan ja esittämään erilaisia vaatimuksiaan. Lopulta jouduin nimellistä vuokraa vastaan vuokraamaan koko kirkon omiin nimiini. Julkisiin tiloihin hänen tuloaan ei laillisesti voinut estää, mutta minun henkilökohtaisesti vuokraamaani tilaan saatoin antaa hänelle porttikiellon. Tämä tapahtui sen jälkeen, kun hän oli tullut boikotoimaan huudoillaan seurakuntamme vuosikokousta eikä suostunut poistumaan paikalta edes poliisien tultua paikalle. Samalla pyysin kirkkohallitusta puuttumaan asiaan, koska hän kuului toiseen kirkkomme seurakuntaan. Kun hyvin tajusimme, että tämän tarvittaessa erittäin kohteliaasti käyttäytyvällä miehellä oli syviä psyykkisiä ongelmia, yritimme häntä kuunnella ja hänen seurakuntansa pastori myös yritti parhaansa. Lopulta Kakogawan seurakunnan oli pakko erottaa hänet jäsenyydestään, sillä hän aiheutti monenlaisia ongelmia myös sielä.

Terveys

Ikääntyminen alkoi myös pikku hiljaa tuntua varsinkin Lealla. Fukuyaman jakson loppupuolella hän sairastui merkillisiin oireisiin, joiden syy löytyi vasta pari vuotta myöhemmin.

Lähetti vai pastori

Pienen lisäjuonteen työhömme Fukuyamassa muodosti se, että seurakunnassa oli eläkkeellä oleva pastori Aoto ja osa hänen perhekunnastaan. He antoivat työlle merkittävää tukea. Pastori piti kerran kuussa saarnan ja viikoittain sielunhoito- ja raamattuopetusta. Toisaalta seurakuntalaiset eivät alussa kyenneet sisäistämään, että minut oli nimitetty seurakunnan paimeneksi. Kunnioitin häntä erittäin hyvänä opettajana ja vankasti Raamattuun pitäytyvänä pastorina, mutta joissakin asioissa ajauduimme näkemyksissämme eri linjoille, ilman että olisimme joutuneet törmäyskurssille. Yksi sellainen oli avioliittoon vihkimiskäytäntö. Sen tiimoilta teimmekin sitten perusteellista selvitystä. Asian teki ajankohtaiseksi tilanne, jossa mokasin perusteellisesti. Emme nimittäin vihkineet eronneita, mutta minulta jäi erään parin kohdalla kysymättä asia ja selvisi, että mies oli menossa toisiin naimisiin, joten jouduin peruuttamaan sovitut häät pari viikkoa ennen. Sain perheeltä melkoisen ryöpyn niskaani ja seurakuntaneuvostomme puheenjohtaja joutui melkoisen paineen alle. Hän sen kesti ilahduttavalla tavalla ja koin suurena apuna, että hän tuki minua tuossa tilanteessa.

Jasukon sulkeminen

1990 -luvun lama ja lähettikunnan ikärakenteen muutos johtivat siihen, että lähettien lasten lukumäärä väheni siinä määrin, että Japanin suomalainen koulu jouduttiin sulkemaan oppilaspulaan. Toisaalta seuraavan sukupolven lähettiperheet eivät enää halua lähettää lapsiaan sisäoppilaitoksiin. Näin varsin isolla vaivalla ja kallein investoinnein rakennettu koulurakennus Otsussa jäi tyhjilleen. Lopulta se luovutettiin Fidan lähetystyön tuloksena syntyneelle kirkolle. Rakennusprojekteihin osallistuneille läheteille luopumisprosessi oli yllättävän kipeä.

Luottamuspula

Eniten sydämen tuskaa tuotti vuonna 2004 tapahtunut Kansanlähetyksen ulkomaan osaston ja Japanin työalan välille syntynyt luottamuspula, joka kohdistui mielestäni perusteettomasti silloiseen työalan esimieheen. Työalan johtokunta ilmaisi pettymyksensä silloisen ulkomaisen työn johtajan ja Japanin työn aluekoordinaattorin kenttävierailuun. Taustalla oli myös tyytymättömyys silloisen aluekoordinaattoriin tehtävien hoitoon. Kansanlähetyksen lähetysjohtaja ja ulkomaisentyön johtaja vaativat työalan esimiestä tekemään parannuksen käytöksestään, vaikka todellisuudessa hän oli erittäin vastahakoisesti välittänyt lähettikunnan kritiikin kotimaahan päin. Asia eskaloitui pahasti ja hankaloitti pitkään Kansanlähetyksen kotimaan hallinnon ja Japanin lähettien suhteita. Lopulta Kansanlähetyksen suostui siirtämään Japanin työalakoordinaattorin toisiin tehtäviin, mutta asiasta jäi syviä haavoja lähettien sydämiin. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä kotimaanjaksolla 2006-2007

2.4.2006 Ryttylä

"Varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, Jeesus nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan. Siellä hän rukouli. Simon ja hänen kanssaan olevat riensivät hänen jälkeensä. Löydettyään hänet he sanoivat hänelle: "Kaikki etsivät sinua." Jeesus sanoi heille: "Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin. Sitä vartenhan minä olen tullut." Mark.. 1:35-38

Elämän tärkeysjärjestys

Edellinen päivä oli ollut täynnä työtä ja tapahtumia. Jeesus oli opettanut Kapernaumin synagogassa, vapauttanut siellä riivatun miehen, parantanut Pietarin anopin kuumetaudin ja lopulta sapatin iltana kaikki kaupungin sairaat, jotka hänen luokseen oli tuotu.

Mutta Jeesuksen elämässä tärkeysjärjestyksessä ensimmäinen ei ollut työ vaan viipyminen Isän edessä rukouksessa. Aamuvarhaisessa hiljaisuudessa hän vetäytyi rukoukseen. Opetuslapsille kansan tarpeet ja Jeesuksen saavuttama kansansuosio olivat niin tärkeitä, että he tulivat kutsumaan Jeesuksen pois rukouksesta kansan luo, joka etsi Jeesusta. Hänen vastauksensa oli kuitenkin yllättävä: "Menkäämme muualle!" Jeesuksen tehtävä oli ensisijaisesti saarnata evankeliumia. Kaikkien paikkakuntien tuli saada tasapuolisesti mahdollisuus kuulla Jumalan pelastussanoma.

Jeesuksen elämän prioriteettijärjestys oli yhteys Isään, sitten pelastuksen evankeliumi, jotta ihmiset pääsisivät osalliseksi Jumalan valtakunnasta ja vasta kolmantena ihmisten muihin tarpeisiin kuten sairauksien parantamiseen vastaaminen. Jeesukselle kansan suosio tai sen puute eivät merkinneet mitään näiden asioiden rinnalla.

Kun meille on uskottu pelastuksen evankeliumi Jeesuksen ristin kuoleman ja ylösnousemuksen tähden, Herra kysyy meiltä, mikä on meidän henkilökohtainen ja yhteinen tärkeysjärjestyksemme elämässämme. Herra, jolla on kakki valta maan päällä ja taivaassa, lupaa olla omiensa kanssa joka päivä Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Mutta samaan hengenvetoon hän antaa tehtävän: *"Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"*

Isoja päätöksiä

Aivan paluumme kynnykselle ajoittuivat Länsi-Japanin ev.lut. kirkon yleiskokous ja lähetyksemme vuosikokous. Edellisessä tärkeimpänä ja ajoittain varsin kiivaankin keskustelun aiheena oli naispappeusky-symys, joka tuotiin ensi kertaa varsinaisena päätösasiana yleiskokoukseen. Tarvittavaa 2/3 määrä-enemmistöä ei kirkkohallituksen esitys kuitenkaan saanut taakseen, joten pappisvirkaa ei kirkossa avattu naisille. Kokouksessa vihittiin kätten päälle panemisella papiksi Shigeru Okazaki, entinen työtoverimme Nishinomiyan ajoiltamme.

Lähettiläkokouksemme suuri aihe oli taas Japanin työmme kehittäminen nyt, kun kentälle on saatu uutta nuorta lähettipolvea ja edessä on väistämättä sukupolven vaihdos. Iloinen asia oli se, että Nishinomiyan seurakunnalle löytyi erittäin keskeiseltä paikalta sekä tontti että sen päälle rakennettu kirkon näköinen kolmikerroksinen rakennus itse asiassa pelkällä tontin hinnalla. Tontin ja rakennuksen ostopäätöksen hyväksyi Suomen Kansanlähetyksen hallitus. Kirkon rahoitus tapahtuu pääosin Suomessa meneillään olevasta seurakuntiin ja seurakuntayhtymiin kohdistuvasta keräyksestä. Rakennus on varsin uusi liikerakennus, josta suhteellisen pienellä remontilla saadaan kaunis kirkkotila. Jumala on vastannut rukouksiimme Nishinomiyan työn kipeässä tilatarpeessa. (JP)

Ananin seurakunnan pastori Yoshihiro Koorikin todistus

Synnyin Shimanen läänissä Zen-buddhalaisuuteen kuuluvan Sootoo-suunnan historiallisesti merkittävän Chooden -nimisen buddhalaistempelin piirijohtajan kotiin. Ala-asteen ensimmäisestä luokasta kuudennelle luokalle asti kävin joka lauantai temppelikoulua (joka on kristillisen pyhäkoulun vastine buddhalaisuudessa). Siellä opiskelu sisälsi lauluja, joilla ylistettiin Buddhaa, ja opimme toistamaan buddhalaisia sutria (buddhalaisia pyhiä kirjoituksia). Buddhalaisen papin selitysten kuuntelu oli hauskaa ja ne rauhoittivat lapsensydäntäni. Kodissani juhliittiin 8. päivä huhtikuuta Buddhan syntymäpäivää, kukkajuhlaa, huomattavasti komeammin kuin joulua konsanaan. Söimme juhлариisiä ja makeita soijapapukakkuja.

Kun nykyinen Chooden tempppelin pappi meni naimisiin, puhemiehenä ja avioliiton todistajana toimi isoisäni. Aina yläasteen alkuun asti buddhalainen temppleri edusti minulle ainoata mahdollista pelastustietä, antoi sydämeeni rauhaa enkä epäillyt vähääkään, etteikö buddhalainen opetus olisi totta.

Mutta sitten minua kohtasi syvä järkytys. Iso isoäitini kuoli. Hän oli toistanut buddhalaisia sutria päivittäin ja oli uskossaan erittäin palava Buddhan palvoja. Mutta kun hän joutui sairaavuoteeseen, hänen päivänsä olivat kuolemaan asti pelkkää epätoivoa. Kun näin, miten tämä iso isoäitini, joka oli 70 vuotta uskollisesti lausunut sutria ja viettänyt innokasta buddhalaisen uskonelämää, menetti ennen kuolemaansa toivonsa ja rauhansa, minun uskoni buddhalaisena alkoi pahasti horjua. Siitä päivästä omaakin elämäni alkoi kalvaa kuolemanpelko.

Yliopistoaikoihin tuo jäytävä pelko muuttui hyvin todelliseksi. Sairastuin pariksi viikoksi, jouduin syvän kauhun valtaan siitä, mitä minulle tapahtuisi, jos nyt kuolisin tässä tilassa. Vaikka olisin halunnut turvautua johonkin, löytää avun jostakin, minulla ei ollut mitään mihin uskoa. Kun vointini sitten hiukan parani, markettiin ostoksille mennessäni huomasin kaukana punaisen ristin. Merkillistä kyllä en palannutkaan kotiini, vaan tuon ristin johtamana kävelin rakennuksen luo ja menin sisään. Sisälle päästyäni tajusin, että kyseessä oli kristillinen kirkko. Paikka oli Koben Tarumin luterilainen kirkko ja sen silloiselta pastorilta, nykyisen Koben luterilaisen teologisen seminaarin rehtorilta Akio Hashimotoilta, sain kuulla Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta sekä syntikysymyksestä. Kuunnellessani pastorin raamatunselitystä minulle heräsi ajatus, että tästä saattaisi löytyä vastaus minua ahdistaviin kysymyksiini.

Valmistuttuani yliopistosta palasin kotipuoleeni Tottorin lääneihin, missä Yonagon luterilaisessa kirkossa pastori Yasushi Ikegami antoi minulle raamattuopetusta. 22 -vuotiaana tein Jeesuksen Kristuksen edessä synneistäni parannuksen, uskoin ylösnousemuksen ja sain kasteen. Nyt vasta 22 -vuotiaana pääsin ensi kerran maistamaan todellista elämäniloa.

Mutta 25-vuotiaana vyöryi elämäni suuri koettelemus. Töissä oli kiireistä ja yllirasittuneena sairastuin ja minulla todettiin krooninen haimatulehdus. Viiden kuukauden sairaalassaolon aikana tajusin, että samoin kuin itselleni Jeesus Kristus on välttämätön, myös monet sairaut, ahdistetut ja koettelemusten kanssa kamppailevat tarvitsevat Jeesuksen Kristuksen elämänsä. Minun tulisi toki kertoa siitä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka pelastaa meidät kaikenlaisesta ahdistuksesta ja synnistä. Herra kutsui näin minua kokotoimiseen julistustyöhön ja 27-vuotiaana sain aloittaa teologisessa seminaarissa opinnot valmistuakseni papiksi.

Siitä asti kun sain tulla kristityksi, minua on toistuvasti rohkaissut seuraava Raamatun sana: "Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:5-6)

Kristus tuli todellakin tänne maan päälle ja otti meidän syntimme, kärsimyksemme ja surumme kantaakseen ristin puulle. Juuri siksi usko Kristuksen ristiin tulee suureksi voimaksemme ja samoin, kuin Jeesus Kristus herätettiin kuolleista, mekin saamme iankaikkisen elämän. Sydämeni halu on, että myös Japanissa monet uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ja saisivat kokea todellista elämäniloa.

10.8.2006 Ryttylä

Japanin uutisia

Japanin päässä Asakon ja Laurin Palmun kieliopinnot ovat edistyneet hyvin. He ovat viikonvaihteissa palvelleet Itamin seurakunnassa ja Laurille on kertynyt myös melko lailla hallinnollisia töitä lähettikunnan parissa.

Nishinomiyan uuden kirkkorakennuksen jumalanpalvelustilan remontti on pääsemässä käyntiin. Noin 60 hengen tilan ja siihen liittyvät sosiaaliset tilat on tarkoitus saada käyttöön vuoden loppuun mennessä. Siihen asti jumalanpalvelukset pidetään rakennuksen toisessa kerroksessa.

Länsi-Japanin kirkossa on otettu pieni askel käytännön diakoniatyön saralla. Koben teologisesta seminaarista maaliskuussa valmistunut sosiaalityön kokemusta omaava Kawa –niminen evankelista aloitti

huhtikuussa vammaisille tarkoitetun keskuksen Osakassa. Sen toiminta kohdistuu fyysisesti ja psyykkisesti vammautuneisiin, jotka asuvat ja työskentelevät yhdessä ja osallistuvat samalla Kanan ev.lut. seurakunnan toimintaan. Asia liittyy sikäli meihinkin, että kaksi ensimmäistä 25-30 ikäistä keskukseseen siirtynyt tuli Itä-Fukuyaman seurakunnasta, jossa saimme kulkea heidän kanssaan yhtä matkaa useita vuosia. Iloitsemme tästä pienestä alusta, sillä Japanissa sielunhoidollisen työn tarve eri tavoin vammaisten ihmisten parissa on huutava. (JP)

3.12.2006 Ryttylä

"Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliansa edessä." Ilm. 3:5

Perille päässeeseen joulu

Joulun lähestyessä mieleeni palaa usein viikkoa ennen joulua 1996 kirkkauteen siirtyneen rouva Fusayo Fukuin sanat, kun hänet oli ensimmäisen adventin jälkeen kastettu: "Tänä vuonna voisin ensi kertaa elämässäni todella juhliä joulua, mutta tiedän etten enää jouluun saakka elä." Sitten hän vielä lausui joulutervehdyksen: "Olemme onniteltavia, koska meille syntyi Jeesus Vapahtajaksi."

Luulen kuitenkin, että kun hän suuri ilo ja kiitollisuus sydämessään nukkui pois tästä ajasta, hän pääsi parempaan ja suurempaan joulujuhlaan, kuin mitä osasi edes odottaa. Kun enkelit veivät hänet taivaalliseen Karitsan ylistystä ja Isän Jumalan kunniaa laulavan juhlijoukon luo, hänen päälleen puettiin säteilevän valkea Jeesuksen pyhällä ja kalliilla verellä hankittu vanhurskauden vaate. Milloinkaan maan päällä hänen päällään ei ollut mitään niin kaunista ja ihanaa, kauneimmatkin kimonot ja häävaatteet ovat kuin varjo tuon vitivalkoisen ja Kristuksen pyhyyttä ja puhtautta loistavan puvun rinnalla.

Yhtäkkiä tuo ajasta varsin nuorena kutsuttu Fusayo Fukui huomaa, että itse Herra Jeesus Kristus on hänen aivan vierellään täynnä sellaista rakkautta ja hyvyttä, josta hän ei ajassa voinut edes unelmoida. Jeesus ojentaa kätensä, jossa Fusayo näkee Golgatalla lävistetyn haavan jäljen. Fusayon sydän tulvii kiitollisuutta Jeesusta kohtaan, kun he kävelevät yhdessä elämän kirjan luo. Sieltä hän saattaa lukea oman nimensä ja myös sen uuden taivaallisen nimen, jonka Jeesus hänelle antoi. Hän voi lukea myös päiväyksen, jona kasteen pyhä vesi oli liittänyt hänet tuon vierellä kävelevän kirkastetun Vapahtajan kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Jälleen hänen sydämensä ja suunsa täyttää riemulaulu tälle Herralle, joka kulkee nyt hänen vierellään.

Sitten he saapuivat taivaallisen valtaistuimen luo. Siitä loistaa Jumalan kirkkaus ja siitä vuotaa Pyhän Hengen elämän veden virta, joka täyttää pyhien juhlijoukon ja enkelikuoron sydämet ja synnyttävät uuden virren säveliä heissä. Kun Fusayo ja Jeesus saapuvat Isän valtaistuimen eteen, ylistyslaulu lakkaa pieneksi hetkeksi, kun Jeesus nostaa hellästi Fusayon käden koholleen ja lausuu: "Tässä on Fusayo Fukui, hän on minun, hän kuuluu minun seurakuntamorsiameeni." hän saa nyt istua kanssani valtaistumelleni. Isä ja enkelikuoro vastaavat Jeesukselle veisaamalla teurastetun Karitsan juhlavirttä. Taivaallinen joulujuhla jatkuu siten, että Jeesus tuo elämän puun hedelmiä ja taivaallista ehtoollisviiniä ja jälleen enkelikuoro toistaa jouluvirtensä: *"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita hän rakastaa!"*

Jospa jokainen meistäkin pääsisi perille tuohon jouluun. Herra rohkaisee meitä: *"Pidä, mitä sinulla on, jotta voitaisit elämän kruunun!"* Pidä kiinni Herran sanan lupauksista, pidä kiinni Jeesuksen täytetystä teosta, käy tänäänkin omistamaan uusi armo ja puhdistus hänen pyhässä veressään, niin Sinäkin pääset tuohon suureen jouluun.

Kutsu Japanista

Lokakuun alkupuolella saimme pitää vieraanamme muutaman päivän Länsi-Japanin ev.lut. kirkon varapresidenttiä Ritsu Takuwaa, joka toimii myös Koben Luterilaisen Raamattukoulun rehtorina ja Luterilaisen tunnin radiotyön pääsihteerinä. Hän esitti kirkon virallisen pyynnön siitä, että siirtyisin ensi huhtikuun alusta Koben Luterilaisen Raamattukoulun opetustehtäviin. Olen tästä kutsusta iloinen ja suunnittelemme paluuta uudelle työkaudelle siten, että Jorma matkustaa maaliskuun lopussa Kobeen ja Lea tulee sitten kesäloman jälkeen syyskuun alusta. Leahan pääsee nyt joulukuun alusta eläkeläisen asemaan, joten hänen palveluksensa kentällä tulee tapahtumaan ns. sopimussuhteisesti. (JP)

Lean osuus

"Minun lampaani kuulevat ääntäni, ja minä tunnen ne ja ne seuraavat minua." Joh. 10:27

Lapsuus Helsingissä ilman lammaslaumoja jätti vieraaksi edellisen Raamatun kohdan. Pyhäkoulussa siitä kyllä puhuttiin, mutta en osannut sitä yhdistää itseeni.

Tässä jakeessa Jeesus Kristus sanoo tuntevansa omansa. Hän sanoo tietävänsä, olemmeko hänen omiaan. Hänen omansa kuulevat hänen äänensä. Miten me voimme kuulla Jeesuksen ääntä? Sana puhuu meille meidän sydämelleme sitä lukiessa ja mennessämme kirkkoon kuulemme Jeesuksen ääntä. Pyhässä Ehtoollisessa saamme omalle kohdallemme kuulla sanat, että kaikki syntimme ovat anteeksi annetut hänen nimessään. (LP)

8.3.2007 Ryttylä

"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista." Joh. 17:24

Ihmisen vai Jumalan tahto

Usein on kysely, mikä osuus ihmisen ratkaisuilla on hänen pelastuksessaan. Jotkut kristityt ovat sitä mieltä, että ihmisellä on vapaa ratkaisuvallta joko ottaa tai jättää, kun Jumala tarjoaa hänelle Jeesuksen Kristuksen Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna valmistamaa pelastusta. Luterilaiset kristityt ovat vanhastaan antaneet ristiriitaiselta kuulostavan, mutta Raamatun mukaisen vastauksen, että kun ihminen ottaa vastaan Jumalan armon ja pelastuksen, tahdon vaikuttaa itse Herra eikä hänen tahtonsa ole vapaa, vaan Jumalan tahtoon sidottua tahtoa. Ihminen kyllä tahtoo, mutta tahto syntyy Pyhän Hengen työnä Jumalan sanan kautta. Toisaalta, jos ihminen hylkää pelastuksen, vastuu jää kokonaan ihmiselle iankaikkisuutta myöden.

Usein tässä keskustelussa kuitenkin "metsä jää puilta näkemättä" eli jäädään ihmiskeskeiseen pohdiskeluun. Jumalan sana on sen sijaan kauttaaltaan Jumala-keskeistä. Olisi turha puhua ihmisen tahdosta, jos Jumala ei tahtoisi meidän pelastustamme. Hänen pelastustahdostaan kaikki on kiinni.

Muistan kun olin rakkaan ja uskollisen esirukoilijamme Hilja Tiilikaisen kuolinvuoteen äärellä Kuopiossa. Luin hänelle seuraavassa muodossa ylle lainatun Jeesuksen sanan hänen ylimmäispapillisesta rukouksestaan:

"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä Hiljakin, jonka olet minulle antanut, olisi minun kanssani ja näkisi minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista."

Kuultuaan sen Hilja ilostui ja sanoi: "Lukisitko se vielä toiseenkin kertaan!" Tein niin ja tämän vanhan vaeltajan ilo syveni yhä.

Rukouksessaan edellä Jeesus oli pyytänyt ja rukoillut omiensa puolesta käyttäen ilmaisuja "rukoilla" ja "pyytää", mutta nyt hän käyttää sanaa "tahdon". Se kertoo siitä, että tässä asiassa ei ole "neuvotteluvapaa". "Haluan omani luokseni taivaaseen näkemään oman kirkkauteni!" Isän tahto ei tietenkään ole tässä ristiriidassa Pojan tahdon kanssa, sillä kaikessa Jeesus oli kuuliainen Isälle.

Herra haluaa sinut taivaaseen

Kun Herra kerran loi sinut, hän halusi omakseen juuri sellaisen ihmisen kuin sinä olet – syntiäsi lukuun ottamatta. Mutta kun hän näki myös syntisyytesi, hän tuli tänne meidän luoksemme pelastaakseen meidät. Sillä hän tahtoo meidät luokseen taivaan kirkkauteen.

Jumala ei pelkästään tahdo, että yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi hukkaa, vaan hän hukutti oman Poikansa pyhään ja oikeudenmukaiseen vihaansa meidän synneistämme, ettei kenenkään tarvitsisi hukkaa. Golgatan uhrikuoleman mittaamaton tuska on juuri siinä, että se riittää sinun syntiesi ja minun syntieni ja koko ihmiskunnan hirveiden syntien sovitukseksi. Jumala antoi oman Poikansa helvetin tuskiin, jotta Sinun ei tarvitsisi kokea mitään muuta kuin Isän sydämen ihanaa rakkautta, läheisyyttä, armoa ja

laupeutta. Syntisi ovat maksetut. Velkasi on sovitettu. Mutta Jeesus teki sen kärsimällä sinun syntiesi rangaistuksen viimeiseen loppuun asti.

Vähän ennen rukoustaan Jeesus oli kertonut omilleen:

"Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa? Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:2-3)

Kun olin katsomassa äitiäni vuodeosastolla ja luin yllä olevan jakeen, hän vielä muistutti, että kun kerrot tuon, muista myös julistaa asianomaiselle Jeesuksen nimessä ja veressä synnit anteeksi.

Surua

Tuon äitini kehotuksen olimme panneet kyllä toimeen juuri muutamia päiviä aiemmin, kun Lean veli joutui teho-osastolle yleisessä verenmyrkytyksessä kaatumista seuranneen luunmurtumaleikkauksen jälkeen. Hän oli valittanut edellisellä käynnillä Lealle omaa synnintuntoaan ja siksi Lea ensi töiksi julisti Jeesuksen Kristuksen sovintoveressä hänelle synnit anteeksi ja sitten saimme laulaa ja rukoilla yhdessä hänen kanssaan. Muutaman päivän kuluttua tie aukeni Herran luo, katselemaan Herran ihmeellistä kirkkautta. Ikävän kyynelten keskellä on riemullinen jälleennäkemisen toivo. Saamme sitten yhdessä katsella Herran kirkkautta.

Japanin kuulumisia

Japanin työn sukupolvenvaihdos on hyvää vauhtia etenemässä. Kesällä kielikoulusta valmistuvat Asako ja Lauri Palmu perheineen muuttivat Shikokun saaren Tokushiman kaupunkiin noin kilometrin päähän Itä-Tokushiman kirkosta. Tokushima on muuten Asakon synnyinkaupunki, joten hän pääsee tuttuun maisemaan. He tulevat syksystä toimimaan Tokushiman alueen kolmen seurakunnan yhteistyölähetteinä. Kesällä he osallistuvat Sumotossa sijaitsevan työpisteen toimintaan Jukka ja Helena Kallioisen kolmen kuukauden välikausiloman ajan. (JP)

Kipukohtia kotimaanjaksollamme 2006-7

Kaikilla kotimaanjaksoilla olemme pyrkineet pitämään yllä tiiviit yhteydet Japaniin. 1990 -luvulta asti Japanissa alkoi kehittyä Suomi-buumi. Televisiossa on vuosien saatossa esitelty Suomea hyvin myönteisessä valossa. Siksi lisääntyvä määrä turisteja suuntaa vuosittain matkansa Suomeen. Olemme aina kotimaanjaksoillamme kutsuneet sekä uskovia että etsiviä Suomeen voidaksemme jakaa heille evankeliumin sanaa. Lean sairastelun pitkittyminen loi varjoa tähän toimintaamme. Onneksi oireiden syy lopulta löytyi ja pienellä leikkauksella hän pääsi jälleen hyvään kuntoon.

Otteita ystäväkirjeistä kuudennella työkaudellamme 2007-2012

22.5.2007 Kobe

Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:18)

Heti Japaniin uudelle työkaudelle saavuttuani sain osallistua suureen juhlaan, kun Awajin seurakunnassa Jukka Kallioinen sai kastaa professori Tetsuya Fujimuran ja hänen vaimonsa Harumin. Alla osa miehen ennen kastetta pitämästä todistuspuheesta:

Tetsuya Fujimuran todistus

Syy siihen, että minut tänään kastetaan, on Jumalan johdatus ja kohtaamieni kristittyjen rakkaus. Haluan hiukan selittää, mitä edellä sanomani tarkoittaa.

Ensi kertaa elämässäni kohtasin kristinuskon vuoden 1980 huhtikuussa. Työskentelin silloin eräässä firmassa ja aamuisin herätyskellon sijasta nousin radion ääneen. Viiden jälkeen radiosta tuli Luterilaisen tunnin ohjelma. Ohjelmassa lainattiin Paavalin opetusta siitä, että "vaikka ihminen puhuisi kuinka ihanilla sanoilla tahansa, ilman rak-

kautta sanat eivät kosketa kuulijan sydäntä". Sanat iskivät sisimpääni ja jäivät itämään mieleeni.

Seuraava kohtaaminen tapahtui 6.4.1996, kun osallistuin pastori Makito Masakin johtamaan miesten Raamattukeskustelupiiriin ja sain opetusta Raamatusta. Siitä lähtien jo 11 vuoden ajan olemme piiriä jatkaneet ja vetäjinä ovat toimineet pastori Masakin jälkeen pastori Inagaki, Arto Hukari, Seppo Vänskä ja Jukka Kallioinen.

Alussa en ymmärtänyt Raamattua enkä liioin kyennyt sen sanomaa siksi myöskään uskomaan. Mieleeni jäivät kyllä pastori Masakin korostukset "yksin Raamattu, yksin uskosta ja yksin armosta". Sydämeeni osui 22.2.1998 pastori Masakin sanat: "Kun on tehtävä suuria valintoja elämässä, kannattaa nousta vuorelle tekemään päätös." Pienestä pitäen olen pitänyt kovasti vuorikiipeilystä ja elänyt vuorten parissa. Talvisinkin nousin vuorille. Siksi ymmärsin erittäin hyvin pastori Masakin kehotuksen päätösten tekemisestä vuorella, sillä noihin aikoihin uskoin vuorten shinto -henkiin, joita kumarsin kunkin vuoren huipulla. Samoin opetus sudenkorenonn toukasta, joka elää lammessa, mutta muuttuu kotelon kautta korennoksi, avasi sydäntäni ymmärtämään opetusta armosta joka antaa iankaikkisen elämän.

Näin lukemalla Raamattua ja keskustelemalla ryhmässä pikku hiljaa aloin ymmärtää mistä kristinuskossa on kysymys. Aloimme myös perheenä keskustelemaan Raamatun sisällöstä ja lukemaan sitä avaavia hengellisiä kirjoja, vierailimme eri kirkoissa ja tutustuimme myös suomalaisiin hautausmaihin ja kaikki tämä tuntui vakuuttavalta. Mutta kaiken keskellä ymmärsin sen, että vaikka kuinka yritin ymmärtää, en sittenkään kyennyt ymmärtämään. Aloin tajuta, että vain uskomalla Jumalaan ja tunnustamalla syntini voisin vasta päästä ymmärtämään sydämeistäni, mitä "yksin Raamattu, yksin usko ja yksin armo" merkitsevät.

Tilaani nyt kuvaa se, mitä Jobin kirjan alkua lukiessani tajusin. Minulle ei riitä muodollinen usko eikä oma vanhurskaus. Päästäkseni eteenpäin minun on saatava kristinuskon Jumalaan vanhurskaus ja syntien anteeksiantamus. Päästäkseni niistä osalliseksi pyydän saada kasteen.

Kirkegaard kuvaa kirjassaan "Suuren vihreän puun alla" ihanteellista rakkautta näin: "Hyödyllisintä ja onnellisinta, mitä miehenä voin lapsilleni antaa, on se, että rakastan heidän yhteistä äitiään." Tiedän, että kysymys on ihan-teesta, mutta toivoisin voivani tästedes vaeltaa Jumalan *agape* rakkaudessa.

Raamattukoulu

Koben Luterilainen Raamattukoulu sijaitsee noin 10 minuutin bussimatkan päässä Koben miljoonakaupungin keskustasta, Rokkoo-vuorten ja meren välisessä kapeahkossa rantamaisemassa aivan vuorten juurella. Koulun päärakennus on vuodelta 1956 ja samalla tontilla sijaitsee myös Koben Luterilainen Teologinen Seminaari. Länsi-Japanin ev.lut. kirkon keskustoimisto ja Luterilaisen tunnin radio-ohjelman toimisto ja studio sekä Aotanin seurakunnan kirkkotila ja lastentarha kuuluvat myös kompleksiin, joten viikolla riittää monenlaista toimintaa ja tapahtumaa. Ympäristössä on useita suuria lukioita ja yliopistoja, jotka tuovat katukuvaan paljon nuorisoa.

Uusi kouluvuosi Japanissa alkaa huhtikuusta, joten myös Raamattukoulu ja Seminaari alkoivat yhteiselä juhalla. Raamattukoulussa on viisi kokoaikaista opiskelijaa ja toinen mokoma muutamille oppitunneille osallistuvia lähialueen opiskelijoita. Seminaarin puolella on kymmenen kokotoimista ja noin 20 osaaikaista tai jatko-opiskelijaa. Raamattukoulua ylläpitää Länsi-Japanin ev. lut. kirkko yhdessä Norjan Lähetysliiton (NLM) kanssa. Seminaari on taas laajemmalla pohjalla, myös Kinki ev.lut. kirkko ja Norjan lähetysseura (NMS) vastaavat sen toiminnasta osaltaan. Molempiin tulee oppilaita myös muista kuin luterilaisista seurakunnista.

Kaksivuotisessa Raamattukoulussa opetetaan kristinoppia, todistamista ja saarnaamista, musiikkia, Uuden ja Vanhan testamentin johdantoja, kirkkohistoriaa, sielunhoitoa ja eri Raamatun kirjoja, liikuntaa ynnä muuta. Opettajina toimii Seminaarin opettajia ja lähialueen seurakuntien pastoreita vakituisen henkilökunnan lisäksi. Viimeksi mainittu tarkoittaa koulun johtajaa, joka toimii myös Luterilaisen tunnin pääsihteerinä sekä kirkkohallituksen varapuheenjohtajana, opettajaa, joka on Jorma, sekä toimiston hoitaja.

Koulupäivä alkaa 6.30 herätyksellä, 7.00 on siivousta, 7.30 aamupala, 8.30-10.10 oppitunnit, 10.20-10.35 yhteinen hartaus seminaarin kanssa, 10.50- 12.30 oppitunnit ja 12.40 lounas. Iltapäivällä on oppi-

laskunnan kokous ja rukouspiiri kerran viikossa. Viikon vaihteessa oppilaat menevät omiin seurakuntiinsa tai kiertävät opettajien kanssa Raamattukoulu -sunnuntaita pitämässä eri seurakunnissa.

Jorman vastuulla on kristinopin opetus, hartauksissa puhumista, sielunhoitoa, noin kaksi saarnaa kuussa eri kirkoissa, erityisesti Akoon seurakunnassa, joka on tällähavaa vailla pastoria. Lisäksi hänelle on siunaantunut melko lailla mikrotukea ja Raamattukoulun kotisivuston laatimista sekä lähetyksen hallinnollisia tehtäviä.

Raamattukoulun oppilaskuntaan on ensi kertaa tullut myös Koreasta oppilas. Miesten asuntolassa onkin kansainvälistä tuntua, kun samassa kerroksessa asuu norjalainen, kiinalainen, korealainen ja suomalaisen mies ja japanilainen perhe. Raamattukoulutyö on mielenkiintoista, usein myös todella hauskaa. Siinä on myös paljon hyvin arkista siivousta, tiskausta ja juoksevien asioiden hoitoa. Sielunhoitotyötä liittyen aiempiin seurakuntiimme kuuluu myös työkuvaan.

Lyhytaikaisen eron ikävää

Maaliskuun lopussa ennen kentälle paluuta kävin hyvästelemässä äitiäni hyvin tietoisena siitä, että tässä ajassa emme enää tapaa. Hyvät keskustelut saimme käydä ja rakkaudella jättää toisemme Herran käsiin. Kolmea viikkoakaan ei kestänyt, kun Herran kutsu käydä taivaan iloon kävi äitini kohdalla. Samana päivänä sain vielä jonkun sanan puhua hänelle puhelimesta. Edellisenä päivänä hän oli sanonut vuoteen vieressä olleille sisarilleni: "Nyt jo näkyy." Kun kysyttiin, mitä näkyy, hän vastasi: "Enkeleitä." Kun kysyttiin, näkyykö myös Jeesus, vastaus oli: "Ei vielä." Ne jäivätkin väsyneen matkalaisen viimeiseksi sanoiksi tässä ajassa. Mutta tiedämme, että nyt hän saa koko sydämensä kyllyydestä katsella sitä Ylösnoussutta Vapahtajaa, joka oli hänetkin verellään lunastanut omakseen. Kiitollisin mielin saamme odottaa jälleennäkemistä Herran luona. *"Autuaat ovat ne, jotka Herrassa kuolevat!"* (JP)

18.7.2007 Kobe

Emmehän me julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Jumala joka sanoi: "Loistakoon valo pimeydestä," loisti meidän sydämiimme, että Kristuksen kasvoissa loistava Jumalan kirkkaus levittäisi tuntemisensa valoa. Tämä aarre on meillä kuitenkin saviastioissa, että tuo valtava voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. 2. Kor. 4:5-7

Saviastia

Koben Luterilaisen Raamattukoulun 58. kurssin oppilaiden ensimmäisen lukukauden kurssijulkaisu ilmestyi heinäkuun alku päivinä otsikolla "Astia". Siinä sekä opettajat että oppilaat kertoivat jotain omasta saviastiastaan ja sen sisällä olevasta aarteesta. Omassa pääkirjoituksessani jaoin seuraavia ajatuksia:

Olen opetellut uuteen tehtävääni Raamattukoulun opettajana samaistumalla oppilaisiin ja eläen yhdessä heidän iloisessa seurassaan tämän ensimmäisen lukukauden. Olemme oppineet tuntemaan toistemme "saviastioita" Hiruzenin leirikeskukseen retriitissä, ruokapöydässä ja astioita yhdessä tiskatessamme, keskusteluissamme oppilaskunnan kokouksissa, tehdessämme syvällisiä kysymyksiä oppitunneilla ja rukoillessamme ja jakaessamme todistuksiamme raamattupiireissämme. Kun Jumala loi ihmisen maan tomusta, hän antoi meille kullekin oman inhimillisyytemme, lahjamme, ja luonteemme hyvän tahtonsa mukaisesti. Ilman saviastiaa ei ole myöskään sen sisällä olevaa aarretta. Mutta vasta hengen antaminen teki meistä ihmisiä.

Henki

Hengen antamista kuvaa 1. Moos.2:7 seuraavasti: *"Herra Jumala muovasi maan tomusta ihmisen, puhalsi hänen sieraimiinsa elämän henkäyksen, ja niin ihmisestä tuli elävä olento."*

Itse Herra Jeesus Kristus asettui polvilleen selällään makaavan Adamin kasvojen ylle ja puhalsi hänen sieraimiinsa. Sillä hetkellä Adamin silmät aukenivat ja ensimmäiseksi hän näki Luojansa ja Herransa kasvot. Muuten siinä päinvastaisessa tilanteessa, missä saviastian silmät sulkeutuvat täällä ajassa viimeisen kerran ja henki palaa Antajansa luo, uskossa Herraan poisnukkuvat saavat myös ensimmäiseksi nähdä saman Vapahtajan kasvot. Adam sai siis kaikkein ensimmäiseksi nähdä Jeesuksen kasvot ja vielä hyvin läheltä. Siksi meillekin, jotka olemme päässeet osalliseksi elämän lahjasta, vaikka olemmekin yhä saviastioita, suurin aarteemme on itse Herra Jeesus Kristus.

Emmehän me julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta.

Syntiinlankeemuksen jälkeen alkuperäinen kaunis ja suurenmoinen astiamme menetti loisteensa, joutui kauas Jumalan kasvoista, eksyi omille väärille teilleen. Siksi niilläkin, jotka ovat Jeesuksen ristin uhrin tähden saaneet syntinsä anteeksi ja päässeet uudelleen Herran yhteyteen, näkyy saviastiassa vielä monenlaisia säröjä ja rosoja. Mutta katsellessamme toisiamme Raamattu-kuvastimen kautta, näemme, miten Kristuksen kirkas lahjavanhurskaus verhoaa kaikki vikamme. Samalla näemme myös, miten Pyhä Henki tekee työtään astian sisällä. Siksi saamme yhteisessä opiskelussamme keskittyä aarteeseemme Herraan Jeesukseen, jonka kasvojen valo ja kasvojen kääntyminen meidänkin saviastiamme puoleen on siunauksen lähde.

Mutta meidän saviastiallamme on eräs mielenkiintoinen ominaisuus. Alun perin aarteet kätkettiin halpoin saviastioihin, jotta niitä varkaat eivät löytäisi. Yhä tänäänkin elää siellä täällä ihmisiä, jotka näyttävät olevan mitä syvimmissä köyhyydessä, mutta jotka todellisuudessa nukkuvat rahasäkkien päällä. Mutta pelastetun Jumalan lapsen saviastia on toisenlainen. Sen sisällä oleva aarre säteilee niin kirkasta tai-vaallista valoa, että saviastia olemus häipyä ja sen sijaan näkyy Herran armon kirkkaus. Sitä mukaan kun käännämme katseemme Herran kirkkauden suuntaan sanan kautta, saamme ihmetellen todeta, että meidänkin astioistamme alkaa loistaa lisääntyvässä määrin Herran valo.

Raamattukoulu

Koben Luterilaisen Raamattukoulun kevätkulukausi päättyi heinäkuun alussa pidettyyn kahden päivän avoimeen kurssiin, jolle saapui osanottajia kolmisen kymmentä. Tällä kertaa aiheina olivat Ilmestysma-ja, Uuden Testamentin kaanonin synty ja Jobin kirja. Viimeksi mainittu oli Jorman vastuulla ja sisältö löytyy myös internetistä osoitteesta: <http://www.pihkala.net/Kirjat/Job.pdf>

Erityinen ilo minulle oli tavata kurssilaisten joukossa eräs rouva Fukuyaman kaupungista. Hän kävi Itä-Fukuyaman seurakunnassa palvellessamme sielunhoidossa syvän masennuksensa vuoksi ja osallistui raamattupiiriimme melko pitkään. Viime maaliskuussa hänet kastettiin ja nyt tavatessamme hän oli aivan kuin uusi ihminen, iloinen vapautunut ja parantunut. Hänen kanssaan oli myös toinen rouva, joka oli yhdessä hänen kanssaan kastettu ja molemmilla oli suuri halu oppia syvemmin tuntemaan Jumalan sanaa.

Seminaari 50 vuotta

Suurta juhlaa vietetään 17.9. kun 1957 perustettu Koben Luterilainen Teologinen Seminaari viettää 50-vuotisjuhlia. Seminaarihan toimii yhdessä Raamattukoulun kanssa ja on siis perustettu seitsemän vuotta myöhemmin kuin Raamattukoulu.

Kansanlähetyks 40 vuotta Japanissa

Japanintyönsä aikana Kansanlähetyksen lähetit ovat saaneet olla aloittamassa Kakogawan, Akoon, Yoshinogawan, Ananin, Itä-Tokushiman, Otsun, Nishinomiyan ja Awajin seurakuntia, joista Otsu on sittemmin liitetty Nishinomiyan työhön. Lisäksi olemme saaneet palvella mm Aon ja Itä-Fukuyaman seurakunnissa sekä Länsi-Japanin Ev.lut. kirkon yhteisissä projekteissa. (JP)

25.9.2007 Kobe

Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto. Fil. 1:21

Japanin henkis-hengellisestä tilasta

Millaisia odotuksia tavalliset japanilaiset kohdistavat kristinuskoa ja muita uskontoja kohtaan? Vuonna 2001 julkaistiin Sankei -sanomalehdessä tulos kyselytutkimuksesta, joka oli kohdistettu opiskelijoihin. Siihen saatiin vastaukset noin 5700 hengeltä. Kysymykseen, kenen puoleen kääntyisit hakemaan neuvoa, jos törmäisit syviin ongelmiin, 12 % vastasi kääntyvänsä buddhalaisen papin, 20 % kristillisen kirkon papin, 6% shinto-papin ja 11% ennustajan ja 3% jonkun muun uskonnon edustajan puoleen. Eikristitty tutkimuksen tekijä valitteli sitä, että tulos oli buddhalaisten kannalta masentava, kun kristittyjen puoleen menijöitä olisi 20%.

Miksi sitten nuoret suhtautuvat näin eri uskontoihin? Syitä on tietenkin paljon. Kristillisten avioliittoon vihkimisten, joulun ja ystävänäpäivän vieton johdosta yleinen mielikuva kristinuskosta on nuorten keskel-

lä suhteellisen hyvä. Lisäksi buddhalaisuuden ja shintolaisuuden rooli mielletään vain tiettyihin elämän tilanteisiin kuuluviksi, kuten edellisen hautajaisiin ja jälkimmäisen lasten siunaamisiin 3, 5 ja 7 vuoden iässä, avioitumiseen jne. Näin ollen henkilökohtaisista vaikeuksista ei heidän puoleensa käännytä. Sen sijaan kristityistä papeista nuorilla on käsitys, että he huolehtivat ihmisistä kehdosta hautaan.

Tällainen kuva kristinuskosta on erittäin tärkeä ja merkittävä asia evankeliumin julistamisen kannalta. Toisaalta jos katsotaan tämän päivän japanilaisten kirkkojen todellisuuteen, niin juuri noita ihmisiä ei hevin näy kirkoissa eikä sielunhoitoa tarjoavissa keskuksissa. Se kertoo siitä, että japanilaisen kirkon kynnyks on yhä todella korkea, vaikka halua tulla kirkkoon olisikin.

Muistan, miten eräs rouva tuli Yoshinogawan kirkolle raamattupiiriin ja alkoi sen jälkeen purkaa sydämensä syviä taakkoja. Syy miksi hän tuli oli siinä, että hänen tyttärensä halusi viettää kristillisiä häitä amerikkalaisen luterilaisen miehen kanssa. Vasta tämä "tulitikku" oli riittävä syy, että hän uskalsi tulla kirkkoon. Hän kertoi, että oli jo useamman vuoden ajan halunnut mennä kirkkoon, olipa mopollaan ajanut tarkoituksella kirkon oven edestäkin monta kertaa, mutta rohkeus ei riittänyt astua sisälle. Mutta kun hän oli saanut taakkansa purkaa, hän myös löysi Vapahtajan.

Kirkkojen ja seurakuntien korkea kynnys on kyllä pohjimmiltaan seurakunnissa itsessään, kun emme ole antaneet Kristuksen rakkauden vaikuttaa niin, että olisimme avoimia ahdistuneita ihmisiä kohtaan ja auttaisimme heitä sisälle pelastukseen.

Pelko henkien kostosta

Toinen mielenkiintoinen tulos tuosta tutkimuksesta oli se, että tämän päivän nuoret pelkäävät "henkien kostoa" eli *tataria*. Sintolaisittain tai buddhalaisittain sielun ja hengen olemassaoloon uskovia opiskelijoita on paljon. Sinto-jumalien olemassaoloon uskoi 15% ja buddhien olemassaoloon 12%, sielun olemassaoloon 15%, mutta moniin jumaliin uskovien japanilaisten ajattelussa nämä asiat menevät paljossa päällekkäin.

Kysymykseen näiden henkien, buddhien tai jumalten kostosta eli *tatarista*, joka ilmenee onnettomuuksina, sairauksina jne, lähes puolet kaikista vastaajista pelkäsi enemmän tai vähemmän. Erityisestä pelkoa tunnettiin, jos kuolema tapahtui epänormaalilla tavalla, jolloin ruumiista poistuneet henget eivät pääse helposti lepotilaan ja aiheuttavat *tatareja*".

Nuorten tällainen pelko kuvastaa, miten japanilaisten uskonnollisuus ja maailmankuva on syvästi animismin läpikäymä. Japanilaisilla on kaksi perusasennetta kuolleitten sieluihin. Toisessa shintolaistyyppisessä asenteessa pyritään sieluja palvelemaan ja puhdistautumaan kultillisesta epäpuhtautudesta. Buddhalaisessa mallissa taas pyritään henkien palvonnalla saamaan yliote hengistä. Molemmissa malleissa on kysymys osittain tiedostamattomasta pelosta, joka kohdistuu niiden mahdollisesti aiheuttamaan koston. Shintolaistyyppiset ja buddhalaistyyppiset uskonnot ja ääriyhmät pyrkivät nimenomaan hyödyntämään tätä pelkoa.

Johanneksen kirje osoittaa, että täydellinen rakkaus karkottaa pelon ja pelossa on rangaistusta. Niin kuolemanpelon kuin *tatari* –pelonkin taustalla on siis omantunnon syytöstä, johon todellisen vastauksen voi antaa vain evankeliumi Jeesuksen sijaiskärsimyksestä puolestamme ja hänen voitostaan kuolemasta.

Danka

Kristillisen lähetystyön suurimpana esteenä Japanissa on pitkään koettu *danka*-systeemi, jossa ratkaisevaa ei ole niinkään oma uskonto vaan perheen ja suvun kuuluminen tiettyyn buddhalaistemppeleihin. Lukemattomia kertoja juuri kristilliselle kasteelle valmistautuvat ihmiset ovat törmänneet tämän vuoksi kovaan perheensä vastustukseen. Nyt kuitenkin suurkaupunkialueilla tämä järjestelmä on vakavasti horjumassa ja tilanne tarjoaa kristilliselle kirkolle ja evankelioimistyölle suuria mahdollisuuksia. Yllättävää kyllä kristillisten hautajaisten merkitys saattaa jatkossa muodostua erittäin suureksi maan evankelioimisessa. Kaupungistunut väestö on jo tottunut kristillisiin häihin, kristilliset hautajaiset taas ovat kustannuksiltaan aivan toista luokkaa halvemmat kuin buddhalaisten ja niiden valoisuus ja iankaikkisuustoi-vo on jotain aivan muuta kuin buddhalaisten hautajaisten synkkyys.

Herätyksessä ja ihmisten pelastumisessa on tietenkin kysymys paljon syvemmistä asioista. Herätys, kansakunnan pelastuminen on Jumalan teko ja sitä saamme Japaniinkin rukoilla, mutta toisaalta pienten kristillisten seurakuntien on myös tartuttava niihin tilaisuuksiin ja mahdollisuuksiin, jotka yhteiskunnan ja asenteiden yleinen muuttuminen maassa tarjoavat. (JP)

Lea jatkaa

Runsas kolme viikkoa sitten saavuin Jorman ja Sinikan kanssa Japaniin 1,5 miljoonaiseen Koben satamakaupunkiin. Asetuimme 60 neliön suuruiseen ja toimivaan paritaloon. Sinikalla on oma tatamihuone, jossa viihtyy sopeuduttuaan taas uuteen kotiympäristöönsä. Olemme saaneet asunnon kuntoon ja kahden istuttava nahkasohva alakerrassa on meidän kolmen suosiossa. Periaate on sellainen, että kuka ehtii ensimmäisenä istumaan.

Koben Luterilainen Raamattukoulu on kahden minuutin kävelymatkan päässä. Asumme Rokkoo- vuorijonon rinteellä. Alhaalla levittäytyy kaupunki kapeana uomana meren ja vuoren välissä. 12 vuotta sitten oli suuri maanjäristys tällä alueella ja 400 000 rakennusta vaurioitui tai tuhoutui ja 6400 ihmistä kuoli. Nyt on kaupunkiin rakennettu aikaisempaa huomattavasti korkeampia ja komeampia kerrostaloja. Katsoessani kaupunkia täältä ylhäältä käsin kaikki kaupungin rakennukset näyttävät uusilta. Suurta rohkeutta ja taloudellista vaurautta on vaatinut toteuttaa näin nopeasti uudisrakennushankkeet.

Tavallista kuumempi kesä jatkui pitkään. Varjossa oli 34-36 astetta ja kosteutta 80%. Kaskaat ja muut hyönteiset pitivät iltaisin konserttia. Kaupungin hälyääniin kuten aamun kello 4 mopolla liikkuviin lehden jakajiin alkaa tottua. Varikset alkavat vaakkua jo kolmen aikaan. Naapuritalot ovat aivan lähellä ja ikkunat ovat kaikilla auki. Iltaisin kuuluu naapureista kotoista veden loisketta japanilaisen *ofuron* eli kuumaan kylpyyn menijöiden ääniä.

Saimme tavata Lauri ja Asako Palmun perhettä. Oli suuri riemu leikkiä lasten kanssa, joista on kasvanut ja kehittynyt ihastuttavia lapsia. Palmun perhe on muuttanut Shikokun saarelle ja aloittanut siellä seurakuntaa avustavan työn.

Oma työni täällä on vasta muotoutumassa. Jormalla on kädet täynnä työtä toimien kentän varaesimiehenä ja opettaen Raamattukoulussa. Nishinomiyan kirkolle haluan antaa apuani. Myös olen kysellyt muualtakin lahjojeni mukaisia tehtäviä.

Kaipausta

Hyvä ystävä ja pitkäaikainen lähettisihteerimme Sisko Bergman kuoli vaikeaan, harvinaislaatuiseen sairauteen 7.9. Siskoa jäivät kaipaamaan hänen miehensä ja tyttärensä sekä suuri ystävien ja sukulaisten joukko. Ennen lähtöämme Japaniin kävimme Siskoa tapaamassa Tampereella 25.8. Saimme yhdessä jutella ja rukoilla. Siskolle kuolema ei ollut ongelma, koska hän tiesi Jeesuksen verellä lunastettuna omistavansa taivasosan. Sen sijaan Sisko odotti täydellistä parantumista. Sen hän nyt saa siirryttyään kuoleman portin kautta taivaan kirkkauteen. Siellä ei ole tuskaa eikä kipua ja ahdistusta. Ylösnousemus ruumis on oleva täydellisen terveyden maja niin hänelle kuin meillekin, jotka haluamme seurata samaa Jeesusta, johon hänkin turvasi.

Olemme suuresti kiitolliset Herralle kaikesta siitä hyvästä, mitä vuosien varrella hän on meille jakanut Siskon uhrialttiin elämän kautta. Iloitsemme siitä, että Herran edessä saamme taas kerran kohdata ja siihen asti saamme eri puolella ajan rajaa palvella ja katsella samaa Herraa Jeesusta, joka on meidän pelastuksemme.

Kotimaan ikävä

Suomen kirpeitä syyspäiviä on ikävä. Tyttäremme hoitaa kotiamme poissa ollessamme. Kesällä hänellä on nurmikoitten leikkaus ja talvella lumen luonti.

Myönteiseen suuntaan

Valmistaessani iltahartautta Lähetyksen retriittiä varten löysin minua puhuttelevan ajatuksen, jonka laitän tähän lopuksi. Ajatus on Esa Saarisen ja koskee ihmissuhteita.

"Tarvitsemme kaikissa ihmissuhteissa positiivisuutta, sillä negatiivisuus pitää meissä huolen itse itsestään. Me olemme jatkuvasti puolueellisia negatiivisten seikkojen hyväksi! (Oma huomioni. Asia taitaa johtua syntiinlankeemuksesta.) Meidän tulee pyrkiä synnyttämään positiivinen kierre ylöspäin. Anna anteeksi ja pyydä anteeksi. Anteeksiannolla on voiteleva vaikutus ja se voi katkaista negatiivisen kierteen."

Tiedän, että minulla on taipumus mennä negatiiviselle puolelle ajatellessani eteen tulevia asioita tai ihmisiä ja Jorma on siitä kärsinyt vuosien varrella paljon. Kokeilin tuota edellä mainittua positiivisuutta, kun mieleni täyttyi eräästä asiasta karvailla, negatiivisilla ajatuksilla ja mieli oli musta. Tietoisesti rukoilin oman negatiivisen väärän mielen poistumista ja ajattelin asiaa positiivisesti. Huomasin että mielen karvaus hävisi ja pystyin asiaa ajattelemaan puolueettomasti. Sydämeen jopa tuli kiitosmieli. Eikö ole ihme, että vanhakin oppii uutta.

Viime aikoina omaa kompurointia miettiessäni minun kai tulisi olla varovaisempi. Ei ole viisasta polttaa kättä kiireessä tai kaatua kadun reunan alle mahalleen jäädessäni katselemaan pientä lasta kadun toisella puolella. (LP)

23.11.2007 Kobe

Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituilleen, jotka yötä päivää huutavat häntä avuksi, ja viivyttäisikö hän heiltä apuaan? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" Luuk. 18:7-8

Jumala on hyvä

Odotamme Jeesuksen tuloa – sitähan adventti tarkoittaa. Me odotamme Jeesuksen toista tuloa, mutta maailman väestöstä vielä suuri osa ei ole kuullut mitään hänen ensimmäisestääkään tulemisestaan. Jeesus tulee takaisin suuressa kunniansaan sitten, kun evankeliumi on julistettu todistukseksi kaikille kansoille.

Yllä oleva lainaus on Jeesuksen selitys vertaukselle, jolla hän haluaa opettaa jatkuvaa ja lakkaamatonta rukousta omilleen heidän odottaessaan Jeesuksen paluuta kirkkaudessaan. Vertauksen väärä tuomari järjestää lopulta oikeudenkäynnin sinnikkäästi oikeutta pyytäneelle leskelle, vaikka aluksi onkin piittaamatta pyynnöistä. Tätä vertausta väärästä tuomarista ja leskestä on usein ymmärretty niin, että Jeesus opettaisi sillä peräänantamatonta ja sitkeää rukousta. Ikään kuin lopulta Jumalakin "helttyisi" ja antaisi sen, mitä pyydämme. Kysymys on kuitenkin vertauksesta vastakohtasta käsin. Näin ollen merkitys on juuri päinvastainen. Ihmiset ovat kuin tuo väärä tuomari, mutta Jumala on aivan toisenlainen. Jumala on hyvä. Hän ei viivytä vastausta omiensa rukoukseen, vaan rientää nopeasti ja auttaa omansa oikeuteen.

Hyvä kuva Jumalan rukousvastauksista on anteeksiantamuksen "toimitusaika". Kuinka pian siitä, kun tuhlaajapoika pyysi anteeksi, hän sai isältään anteeksi. Vastaus: hän oli saanut anteeksi jo ennen kuin ehti anteeksi pyytääkään. Anteeksipyyntö tapahtui Isän rakastavassa sylissä. Meidän Herramme aivan juoksee saadakseen armahtaa sitä, jonka sydämessään on ottanut vasta ensimmäisiä askeleita parannuksen suuntaan. Herra ei viivytele armoaan eikä hän mittaile katumuksen syvyyttä, kun syntinen alkaa etsiä hänen armoaan. Golgatan uhriveri on jo maksanut kaiken etukäteen.

Tule Herra Jeesus!

Vertauksessa on vielä eräs tärkeä opetus. Se kertoo, millaisia asioita Jumalan seurakunta joutuu lopun ajassa erityisesti rukoilemaan. Leskihän etsi oikeutta. Lopun ajan seurakunta joutuu syvään ahdinkoon ja se rukoilee sen keskellä Jumalan vanhurskauden toteutumista. Mutta samalla Jeesus varoittaa, että juuri lopun ajan keskellä monissa ahdistuksissa ja vainoissa sillä on vaara menettää uskonsa siihen, että Jeesus todellakin tulee pian takaisin.

Seurakunnalla on toki pelastava usko, mutta löytääkö Jeesus lopun ajassa sellaista seurakuntaa, joka uskaltaisi luottaa siihen, että Jeesuksen paluu toisen kerran tänne maan päälle tapahtuu pian ja että hän todellakin saattaa totuuden ja vanhurskauden valtakunnan voittoon.

Jeesus ei viivyttele paluutaan, vaan tahtoo, että mahdollisimman moni saisi kuulla pelastuksen evankeliumin ja löytää hänet omana Vapahtajanaan. Hän tulee pian, vaikka Herralle pian voikin merkitä hiukan toista kuin meille. Ihmisten pelastusta etsivä Kristuksen rakkaus voi tuntua ahdistuneelta seurakunnalta viivyttelyltä, mutta totuus on toisin: Jeesus tulee pian takaisin! Siksi Ilmestyskirja päättyy rukoukseen: *"Tule Herra Jeesus!"*

Raamattukoulu

Koben Raamattukoulun tunnus kuuluu:

Menin Jumalan Sanan luo.

Sana ohjasi minut kokemuksen luo.

Menin kokemuksen luo.

Kokemus ohjasi minut takaisin Sanan luo.

Sieluni iloitsee siitä, että saan olla näiden kahden välillä lähettiläänä.

Lean työkuviot

Asumme aivan Aotanin kirkon vierellä ja sen seurakuntaneuvosto on toivottanut Lean tervetulleeksi avustamaan naistenpiirissä ja kotikokouksissa. Lea on aloittanut tutustumisen seurakuntaan. Lisäksi häntä on pyydetty pitämään ruokapiiri Itä-Tokushiman, Itamin ja Nishinomiyan seurakuntiin. Hän osallistuu myös Raamattukoulun siistintään. Hänen tehtävänsä ovat siis pikku hiljaa muotoutumassa.

Aotanin seurakunnan haaste

Aotanin seurakunta on yksi Länsi-Japanin ev.lut. kirkon suurimmista. Jumalanpalveluksissa käy normaalisti noin 100 henkeä, mutta silloin tällöin jopa 200. Sillä on nyt menossa erittäin haastava urakka, kun uuden kirkon rakennustyöt ovat käynnistyneet. Kirkko rakennetaan Raamattukoulun ja Teologisen seminaarin välissä sijaitsevalle tontille, jolta ensin purettiin vanha tyttöjen asuntola. Teräsbetonisen kirkkorakennuksen on määrä valmistua siten, että vuoden 2008 jouluna siellä päästäisiin viettämään ensimmäinen jumalanpalvelus.

Tähän asti seurakunta on kokoontunut Raamattukoulun kappelissa, joka on kuitenkin nyt jo liian pieni sen tarpeisiin. Rakennusurakka on todella vaativa. Seurakunnan yhteydessä toimii varsin pienissä tiloissa lastentarha Aobaen, johon vuosittain on tullut yllättävän paljon uusia lapsia, vaikka yleisesti ottaen lasten määrä Japanissa on vähentynyt voimakkaasti vanhusväestön taas lisääntyessä niin, että pian neljännes Japanin väestöstä on yli 60-vuotiaita. (JP)

13.1.2008 Kobe

Filippus rupesi puhumaan ja lähtien tästä kirjoituksesta julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta. Jatkaessaan matkaa he tulivat veden ääreen. Hoviherra sanoi: "Tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua." [Filippus sanoi: "Jos sinä uskot koko sydämestäsi, se tapahtukoon". Hän vastasi: "Minä uskon, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika".]Hoviherra käski pysäyttää vaunut. He astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet. Apt. 8:35-38

Joulujumalanpalvelus on Japanissa perinteisesti monien kastehetki, vaikka toki Japanissakin kasteita tapahtuu muinakin ajankohtina. Taakse jäänyt joulu ei muodostanut poikkeusta. Ystävämme Yokohamasta sai kasteen, samoin Nishinomiyan seurakunnan aktiivikristityn Shibakawan poika Naganossa. Sumotossa kastettiin Fukuokan pariskunta. Miehen Kiminorin kasteen yhteydessä antama todistuspuheenvuoro alla kertoo siitä, miten Etiopian hoviherran tapaan inhimillisesti onnellista elämää viettävä ihmisenkin tarvitsee Vapahtajaa ja saa pelastuksen uskomalla Jeesukseen ja ottamalla vastaan kasteen,

Kiminori Fukuokan todistus

Kohtasin ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkon opetuksen joulukuun kolmantena lauantaina 20.12. 2004. Herra Toyosu kutsui minut mukaan Ananin luterilaisella kirkolla pidettyyn Raamattu-keskustelupiiriin. Kun en osannut tietä kirkolle, myöhästyin noin 30 minuuttia.

Kirkossa minua odottivat Vänskien pariskunta ja Raamattu-keskustelun osanottajat, jotka olivat juuri leikkaamassa ja jakamassa joulukakkua. Tässä tilanteessa sain ensi kertaa elämässäni käteeni Raamatun. Vänskien pariskunnan ja osanottajien persoonan lämpö välittyi sydämeeni.

Aloitin 23 -vuotiaana rakennusliikkeen ja sitä tietä olen tähän päivään asti kulkenut. Näin ollen olen ollut tekemisissä pääasiassa rakennusalan ihmisten kanssa ja aika vähän muiden ammattien ihmisten kanssa. Siksi Raamattukeskustelupiirin jäsenten puheet ja ajattelutapa poikkesivat siitä, mihin olin tottunut ja se kaikki tuntui minusta todelta mielenkiintoiselta.

Synnyin 17.1.1945 aamuvarhaisella. Äitini mukaan olin keskonen ja kasvattamiseni oli ollut vaikeaa. Vaimooni Junkoon rakastuin 24 -vuotiaana ja vuoden seurustelun jälkeen pidimme häämme 10.6.1970 perheidemme ja sukulaistemme siunausten saattelemina. Vaimoni on hyvän ystäväni pikkusisko. Häitten jälkeen 7 kk kuluttua 3.1.1971 syntyi esikoispoikamme. Kaksi vuotta myöhemmin syntyi toinen poikamme ja siitä edelleen kahden vuoden päästä tyttäremme.

Vanhimmalla pojallamme on nyt kaksi poikaa ja tytär, toisella pojallamme poika ja kaksi tytärtä ja tyttärellämme poika ja tytär, lisäksi hänelle on tässä vuodenvaihteessa syntymässä tytär. Omaisiini kuuluu minun ja vaimoni lisäksi äitini ja lähellä asuvat kolmen lapsemme perheet. Elämme onnellisissa oloissa, lapsemme käyvät meillä usein ja lastenlapsemme tulevat meille leikkimään.

Minä ja vaimomme söimme jo 38 vuotta sitten kielletyn puun hedelmää, niin kuin Aadam ja Eeva paratiisissa 1. Mooseksen kirjan mukaan. Muta nyt häpeämättömyydestämme huolimatta olemme saaneet käsiimme Raamatun.

Ennen kuin pääsimme tutustumaan Raamattuun, pidimme päivittäisinä itsestään selvyyksinä sitä, että on taivas ja maa, valo ja pimeys, emmekä tajunneet Jumalan olemassaoloa. Mutta se että tässä olemme nyt, on jo itsessään suuri ihme samoin kuin se, että sain tutustua vaimooni ja saimme rakkaudessa liittyä toisiimme, saimme kolme lasta ja yhdeksän lastenlasta. Raamattu avasi meidät näkemään, että kysymys ei ole ihmisvoimin aikaansaataavista asioista.

Meissä asuu synnynnäinen synti ja olemme omaa elämää suunnitellessamme tehneet monenlaista syntiä. Tämän jälkeenkin tulemme tekemään varmaankin monenlaista syntiä, mutta varjele meitä Taivaallinen Isä!

Uskomme Herraan Jeesukseen Kristukseen, joka kantoi meidän syntimme ja kuoli niiden tähden.

Iloitsemme ja pidämme merkityksellisenä siitä, että saamme yhdessä rakkaan vaimoni kanssa vastaanottaa kasteen juuri joulun aatonaattona. Jouluhan on juhla, jona Jumala tuli ihmiseksi.

Olemme kiitolliset Vänskille ja Kallioisille, Raamattu-keskusteluryhmän, Ananin ja Awajin seurakunnan jäsenille, joiden kanssa olemme saaneet tutkia Raamattua ja opiskella, miten ihmisen tulee elää ja vaeltaa. Iloitsemme, että saamme tänään päästä täällä tänään koolle olevien veljien ja sisarten samoin kuin kaikkialla maailmassa elävien uskonveljien joukkoon vaeltamaan yhtä matkaa.

Shanghain matka

Kun Lea pääsi marraskuun alussa osallistumaan Shanghaissa lapsenlapsemme kastejuhlaan, minulla oli tilaisuus käydä joulukuun alussa siellä myös. Pidin saarnan sikäläisen japanilaisen seurakunnan jumalanpalveluksessa ja puheen kansainvälisen seurakunnan soluryhmän joulujuhliissa. Saatoin aistia, että Kiinan hengellinen ilmapiiri on huomattavasti avoimempi kuin Japanin, vaikka ulkonaisesti maassa on evankeliumille vielä monia rajoitteita. (JP)

Lea jatkaa

"Siinä on rakkaus- ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ensin." 1 Joh.4:10

Joulu on vietetty ja uusi armorikas vuosi on alkanut. Joulumme oli ikimuistoinen. Vietimme sen Shikokun saarella Tokushiman kaupungissa. Otimme osaa kolmen Shikokulla Kansanlähetyksen työntuloksesta syntyneen pikku kirkon jouluohjelmaan. Nuoremme lauloivat yhdessä ja olivat näytelmissä ja vanhin poikamme piti todistuspuheen ja Jorma saarnasi. Minä mummona juoksin lastenlasten perässä. Juhlaruoat olivat herkullisia joka kirkossa.

"Te saatte syödä ja tulette kylläisiksi, te ylistätte Herraa, Jumalaanne. (Joel 12:26.)"

Arki on alkanut. Meidän ei tule unohtaa sitä tosiasiaa, että Japanin kansasta (128 miljoonaa asukasta) on vain vajaa 1 % kristittyjä. Täällä on isoja, uusia asuma-alueita, joissa asuu kymmeniä tuhansia ihmisiä. Alueilla ei ole minkäänlaisia kirkkoja tai evankelioimiskokoushuoneita. Sydämellämme ja rukouksessa on näillä alueilla mahdollisesti alkava kristillinen lähetystyö. (LP)

5.3.2008 Kobe

Te olitte siihen aikaan ilman Kristusta, vailla Israelin kansalaisoikeutta ja vieraita lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Nyt sitä vastoin, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, te ennen kaukana olleet olette päässeet lähelle Kristuksen veressä. Ef.2:12-13

Ilman Kristusta

Ilman Kristusta merkitsee, ilman sellaista Vapauttajakuningasta, joka voi murtaa synnin ja kuoleman vallan ja liittää ihmiset sekä Jumalan että toistensa yhteyteen. Se merkitsee myös olemista ilman sellaista Profeettaa, joka avaa meille Jumalan tahdon ja kertoo Jumalan sydämenlaadun meitä kohtaan. Edelleen ilman Kristusta tarkoittaa oloa ilman Uhririkitsaa, joka ottaa pois synnin syyllisyyden ja tuomion ja avaa tien Isän sydämelle asti.

Ilman Kristusta ihmisellä ei ole Israelin kansalaisoikeutta. Sana Israel tarkoittaa myös Jumalan hallitsemaa. Oikea hengellinen Israel ovat ne ihmiset, joita Jumala saa hallita totuutensa sanalla ja rakkautensa sanalla. Kansalaisoikeus tässä valtakunnassa merkitsee myös sitä, että ihmisellä on "passi taivaaseen", hänen nimensä on taivaallisessa elämän kirjassa ja hänen sydämensä on puhdistettu Jeesuksen verellä.

Vierauden tunne juontaa pitkälle juurensa siitä, että ihminen luonnollisessa tilassaan on vieras Jumalalle. Hän ei tunne Jumalaa. "Oman onnensa seppänä" hän on tuuliajolla tietämättä, mistä on tullut ja minne menossa. Vasta Jumalan lupausten tuntemisen kautta ihminen voi löytää sydämelleen lepopaikan, turvapaikan, jossa ei tarvitse pelätä toisia ihmisiä ja missä voi levätä sen varassa, mitä Jumala on täydellä varmuudella luvannut tehdä hänen elämässään.

Testamenttiliitto

Raamatun nimen mukaisesti Jumala on tehnyt testamenttimuotoisen liiton omiensa kanssa. Golgatalla vuotanut Jeesuksen Kristuksen sovintoveri sinetöi uuden testamenttiliiton. Jeesus sovitti syntimme ristin puulla. Hänen omansa saa ikuisiksi omaisuudekseen kaiken sen, mikä Jeesuksella on.

Ilman yhteyttä elävään Jumalaan ihmisellä ei ole mitään kestäväää toivoa. Kaikki mihin hän sydämensä toiveet perustaa romahtaa lopulta kuitenkin. Hänen elämästään puuttuu sydämen rauha.

Vain Kristus

Ihmissuhteiden monimutkaisia vyyhtejä ei ihminen voi aukoa eikä ratkoa. Ihminen oman syntisyytensä tähden ei ole vain heikko hoitamaan ihmissuhteita vaan kykenemätön siihen. Vain Jeesus Kristus kykenee siihen, sillä ihmissuhdeongelmien syvin syy on ihmisen synti ja syntisyys. Siitä ei ihminen omin neuvoin tai toisten tukemana kykene vapautumaan.

Vain Jeesuksen Kristuksen kautta taivaallisen Isän yhteyteen päässyt ja Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen kykenee sanan syvimässä merkityksessä antamaan toiselle ihmiselle anteeksi ja palaamaan sellaisen ihmisen kanssa kanssakäymiseen, joka oli tehnyt hänelle aitoa ja kipeää vääryyttä.

Vain Jeesuksen armahtama ja vapauttama kykenee katselemaan vielä pimeyden sitomia ja vääryyden vallassa olevia ihmisiä rakkauden ja kärsivällisyyden silmillä. Hän tietää, että Jeesus on kuollut noidenkin ihmisten tähden. Vain Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen voi päästä kokemaan sitä syvää yhteyttä, jonka Jeesus Kristus voi luoda omiensa välille.

Uskovien yhteys

Japanilaisissa ja suomalaisissa seurakunnissa törmää jatkuvasti ihmissuhdeongelmiin ja keskinäiseen riiteltyyn. Siksi joutuu toki kysymään, mitä kristittyjen keskinäinen yhteys oikein on, kun seurakunnan

keskelläkään ihmiset pelkäävät toisiaan eivätkä uskalla avata syvintä sisintään tai lähtevät "lätkimään", kun "se ja se on sellainen ja sellainen ja tekee sitä ja sitä".

Kristillinen seurakunta ja sen yhteys ei voi perustua "lämpimään ilmapiiriin". Sellainen rapisee alta aika-yksikön, kun saadaan aikaan riita usein mitättömän pienistä asioista. Kristillinen seurakuntayhteys ei voi myöskään perustua siihen, että kun "kaiken saa anteeksi" niin saa myös käyttäytyä miten tahansa.

Kristillinen seurakunta muodostuu ihmisistä, jotka saamastaan armosta ja pelastuksesta huolimatta ovat edelleen syntisiä. Seurakunnan keskellä on kilvoiteltava omaa syntisyyttä vastaan, mutta ei sisintään tukahduttaen, vaan vaeltamassa yhdessä valossa. Silloin synnit ja vaikeat asiat käsitellään ja annetaan ja saadaan anteeksi, koska Jeesuksen veri on vuotanut molempien osapuolten syntien tähden Golgatan ristillä.

Hikikomori, Japanin kätkeyty epidemia

Japanin kulttuuri on voimakkaasti yhteisöllinen. Se tarkoittaa sitä, että ihminen minuus eli identiteetti sekä turvallisuuden tunne ei määräydy niinkään siitä, mitä hän tekee tai saa aikaan, vaan siitä mihin ryhmään hän kuuluu. Syntyperä ja suku ovat tärkeitä, samoin koulu ja yliopisto, josta valmistuttiin, edelleen kyläyhteisö tai työyhteisö, jonka keskellä eletään. Viime kädessä suureksi perheeksi mielletty kansakunta muodostaa uskonnollis-yhteiskunnallisen viitekehyksen. Japanilaiselle on sietämätön tilanne, jos hänet työnnetään yhteisönsä ulkopuolelle "yksinäiseksi sudeksi" tai jos hän joutuu yhteisössään naurunalaiseksi.

Voisi kuvitella, että japanilainen yhteisöllisyys, jossa kaikin keinoin pyritään ylläpitämään hyviä ihmissuhteita, ei jättäisi ihmisiä yksinäisyyden tunteen valtaan. Mutta pelko joutua yhteisönsä hylkäämäksi pakottaa yksilöt mukautumaan sillä tavalla yhteisönsä käytös- ja katsomusmalleihin, että ihminen joutuu tukahduttamaan aitoa minuuttaan ja ihmissuhteiden ylläpito tulee raskaaksi taakaksi.

Tämän seurauksena japanilaista yhteiskuntaa vaivaa syvä ongelma, jonka nimeksi voitaisiin suomeksi antaa vaikka "huoneeseen hautautajat". Japanilainen sana on "*hikikomori*", joka suoraan käännettynä tarkoittaa "pois vetäytymistä". Ihminen vetäytyy pois toisten ihmisten yhteydestä omaan kotiinsa ja usein vielä omaan huoneeseensa. Sen tuntomerkkejä ovat Japanin hallituksen mukaan seuraavat:

1. Henkilö sulkeutuu kotiinsa vähintään kuudeksi kuukaudeksi.
2. Hänellä ei ole läheisiä suhteita kehenkään muihin kuin perheen jäseniin.
3. Hänellä ei esiinny sen lisäksi mitään muita psyykkisiä ongelmia.
4. Hän ei osallistu mihinkään sellaisiin yhteisöllisiin toimintoihin kuin työhön tai koulunkäyntiin.

Kristityn psykiatrin Yuichi Hattorin mukaan ilmiö on yleinen niin miehillä kuin naisilla teini-ikästä neljäntenkymmenenteen ikävuoteen asti. Nämä ihmiset eivät luota toisiin ihmisiin, heidän on usein ollut vaikea liittyä toisiin jo pitkään ja heillä esiintyy persoonallisuuden kaksijakoisuutta. Taustalla on usein lapsuuden heikko side vanhempien ja lasten välillä. *Hikikomori* -ihmisiä on Japanissa arvioita noin miljoona henkeä, mutta asiantuntijoiden mukaan enemmän tai vähemmän lievässä muodossa tätä taipumusta esiintyy jopa 60%:ssa japanilaisista. Usein tämä asia ilmenee japanilaisten toistamassa ilmaisussa: "Ihmisuhteet ovat vaikeita!"

Monella japanilaisella, joka osallistuu yhteiskuntaelämään, on suuria vaikeuksia luottaa toisiin ihmisiin ja luoda rakentavia ihmissuhteita. Tämä taas näkyy seuraavassa sukupolvessa niin, että tällaiset vanhemmat eivät osaa rakentaa tervettä suhdetta omiin lapsiinsa. Kysymys on siis kansallisesta suuren luokan ongelmasta.

Perus syy tähän vetäytymiseen juontaa juurensa lapsuuteen, missä on puuttunut terve sitoutuneisuus vanhempien ja lasten välillä. Pääallepäin kyllä näyttää siltä, että japanilaisten perheiden ihmisuhteet ovat läheisiä. Asiantuntijoiden mukaan tämä on vain näennäistä. Tosiasiassa lukemattomissa kodeissa kärsitään tunnealueen laiminlyönneistä, lasten ja vanhempien välisen kommunikaation puutteesta. Perinteisesti lasten tunteiden ilmaisua on pyritty kodeissa tukahduttamaan.

Monet japanilaiset äidit ja useimmat isät joko tietoisesti tai tiedostamattaan laiminlyövät tai ovat välittämättä lastensa tunnealueen tarpeista. Esimerkiksi nuori äiti saattaa kirkossa osoittaa lapsukaiselleen hellyyttä muiden läsnä ollessa, mutta - niin uskomattomalta kuin se saattaa kuulostaakin - kotona saattaa tunteiksi, jopa useiksi päiviksi kieltäytyä puhumasta samaiselle lapselleen.

Tämän seurauksena lapset oppivat siihen, että he eivät saa ilmaista tunteitaan vanhemmilleen. He eivät voi luottaa vanhempiinsa, eivätkä siis myöhemmin muihinkaan ihmisiin. Seurauksena on paljon tukahdutettua pelkoa, murhetta ja vihaa. Lapsi kehittää suojamekanismikseen kaksijakoisuuden, jossa hän erottaa "*honne*" (sisäinen todellinen tunne tai ajatus) ja "*tatema*" (uloispäin julkisuuteen päin annettu kuva) maailmat toisistaan. Koska pelko ja viha ovat pysyviä seuralaisia, niin suhteellisen vähäisenkin koulukiusaaminen saattaa laukaista "*hikikomori*" eli vetäytymisen omaan huoneeseensa.

Tällä ilmiöllä on yllättävää kyllä myös historiallinen tausta, joka liittyy kristinuskon tukahduttamiseen ja vainoon 1600 -luvulta 1800 -luvun puoleen väliin asti. Nämä vainot synnyttivät pelon, jonka vuoksi ihmiset eivät saaneet ilmaista vapaasti itseään. Ihmiset joutuivat pienestä pitäen tukahduttamaan sisimmät tunteensa ja siitä tuli lopulta sukupolvesta toiseen siirtyvää kulttuuria, jossa viimeiseen asti pelätään avoimia ristiriitatilanteita.

Tähän kansalliseen sairauteen löytyy syvimmiltään apu vain Golgatan ristin verellä hankitusta armosta. Siinä ihminen voi kohdata oman sydämensä todellisen tilan ja saa anteeksiantamuksen vapaudessa tuoda ilmi myös todellisen minänsä. Herran rakkaudessa pelko väistyy ja aito yhteys Kristuksessa syntyy. Japani tarvitsee kipeästi evankeliumin valoa! (JP)

Lea jatkaa

"Ei hän maksanut syntiemme mukaan, ei rangaissut niin kuin olisimme ansainneet." Psalmi 103:10

"On Kristus noussut kuolleista, halleluja, toivon saanut maailma, halleluja, halleluja." virsi 92:1
Tässä toivossa elämme ja kuolemme. Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus kantaa. Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen saamme uskoa ja turvata joka päivä aina siihen päivään, kun aikamme loppuu ja siirrymme Jumalan Taivaaseen.

Sain pitää Koben Teologisessa seminaarissa diakoniasta seminaariluennon. Useista eri kirkoista oli tullut 25 henkilöä ja saimme yhdessä pohtia Sanan avulla, mitä on rakkauden palvelutyö täällä Japanissa? Hyvin samoja ongelmia on täällä kuin Suomessa esimerkiksi vanhusten yksinäisyys ja mielenterveyskuntoutujien vaikeus päästä suojatyöhön ja osata omatoimisesti etsiä hoitoa mahdollisiin ruumiin- ja mielen sairauksiin. Miten me kristittyinä otamme vastaan erilaiset ihmiset? Miten seurakunta huomioi heitä? (LP)

21.5.2008 Kobe

Elämä Aotani -kylässä sisältää elämän kirjoja varsin laajalti. Saimme viestin siitä, että Teologisen Seminaarin oppilas Masaharu Ito oli saanut kutsun Herransa luo kirkkauteen. Lainaan tähän otteita hänen 9.11.2007 kirjoittamastaan todistuksesta.

Masuharu Itoon todistus

Leukemiaan sairastumisestani on nyt kulunut yhdeksän vuotta. Olen Jumalalle kiitollinen siitä, että olen tähän asti saanut tulla monien veljien ja sisarten rukousten tukemana. Tällä hetkellä yritän saada pitkiksi venyneitä teologian opintojani maaliskuuhun mennessä päätökseen kirjoittamalla lopputyötä. (Suom. huom.: Ito sai kaikki opintonsa valmiiksi, mutta ei sairauden uusittua enää päässyt osallistumaan loppuentteihin.)

Olin 52-vuotias, kun sairastuin äkilliseen leukemiaan vuonna 1998. Työskentelin silloin Hiroshimassa ja aivan viime hetkellä sain avun Hiroshiman Punaisen Ristin Ydinpommisairaалassa. Siihen asti olin elänyt täysin terveenä ja ajatellut, että vakavat sairaudet kuuluvat muille, eivät minulle. Sairasvuoteellani joudun kohtaamaan sen, että minun elämäni päättyisi tähän.

Vuoden ja seitsemän kuukauden sairaalahoidon seurauksena leukemia saatiin paranemaan ja sairauden keskellä syntyneiden uskonkokemusten rohkaisemana ja Pyhän Hengen johdattamana päätin omistautua kokotoimiseen

evankeliumin julistamiseen. Vuonna 2002 minut hyväksyttiin 56-vuotiaana Koben Luterilaisen Teologisen Seminaarin opiskelijaksi. Omistauduin niin opintoihini, että lähes unohdin sairauteni. Mutta kesäloman lähestyessä kävi ilmi, että olin sairastunut uudelleen, mutta tällä kertaa eri tyyppiseen leukemiaan. Sen jälkeen olen joutunut viisi kertaa pitemmille hoitajaksoille sairaalaan. Yhteensä sairaala-aikaa on kertynyt jo kolme vuotta kolme kuu-kautta. Vaimoni, poikani ja teologisen seminaarin rehtorin läsnä ollessa lääkärit totesivat minulla olevan 4 - 5 kuu-kautta elinaikaa jäljellä. Mutta kesäkuussa 2005 pääsin kuitenkin jatkamaan opintojani.

Maaliskuussa 2007 sairaus uusi jo viidettä kertaa eikä usia hoitoja enää voitu antaa ja olin voimaton sairaalan vuoteella lähestyvän kuoleman edessä. Jumalan kasvojen edessä jouduin kohtaamaan oman arvottoman ja köyhän alastoman olemukseni. Tajusin, miten olin väärin ajatellut, että Jumala varmasti arvostaa lujaa tahtoani ja jotain minussa ja vastaa minun rukouksiini ja varmasti parantaa minut. Ymmärsin, että tuollainen asennehan merkitsee sitä, että vedän Jumalan inhimillisten halujeni ja oman itsekkään minäni vaatimusten toteuttajan tasolle. Niin sydämässäni mureni paljon siihenastisesta arvostuksistani.

En voinut enää muuta kuin huutaa: "Herra, armahda palvelijaasi!" Mutta silloin sydämeni keveni. Huomasin, että en ollut vain ihmisten vaan myös Jumalan edessä yrittänyt näyttää olevani parempi kuin mitä olin. Mutta Jumala vapautti minut. Jumalan rakkaus on aivan toista kuin sellainen rakkaus, joka yritetään herättää omalla arvollisuudella tai viehättävyydellä. Vaikka kuinka yrittäisi saavuttaa yltäkylläistä elämää ja vaikka saavuttaisi kaiken haluamansa ja vaikka ei eläessään menettäisi mitään saavuttamastaan, aika vie kaiken tämän kuitenkin kohti kuolemaa. Se merkitsee, että menettää kaiken, mitä oli tavoitellut. Ihminen on kuolevainen eikä pääse millään irti olemuksensa köyhyydestä. Ihmisen todellinen arvo löytyy vain siitä Jumalan rakkaudesta, joka kohdistuu riisuttuun, ansiottomaan ja alastomaan ihmiseen.

Lopulta minulle kuitenkin päätettiin vielä antaa lisähoitoja ja pääsin elokuun lopussa pois sairaalasta. Mutta tämä kerta opetti minulle, että sairastaminen on yksi arvokas osa elämääni ja että oman kuolemansa kohtaamisessa voi löytyä armo. Sairastamalla oppii myös ymmärtämään sairaita. Sairastamalla voi oppia jättämään itsensä kokonaan niin Herran käsiin, että saa maistaa rauhaa. Kun kaikki inhimillinen on tehty, voi päästä ylpeydestä nöyryyden laaksoon. Kuolema silmien edessä tajuaa, että usko merkitsee itsensä 100% jättämistä Herran käsiin. Siinä sain myös kokea uskomattoman ihmeen. Kun elämän raja tuli vastaan, löysinkin toivon Herrassa. Opin myös kiittämään yhden päivän elämästä.

Mutta tajusin myös, että edessäni oli myös väistämättä paluu sairaalaan. Mitään inhimillistä paranemisen keinoa ei enää ole. Minulla on vain tämä yksi päivä kerrallaan. Sen saan elää Herrani edessä elämästä kiittäen, iloiten ja jättäen kaiken hänen käsiinsä.

Vaikka syntymän perusteella ihmiselämä tuntuisikin kovin epätasapuoliselta ja epäoikeudenmukaiselta, kuolema tekee kaikista tasa-arvoisia. Sen edessä rikkaus, valta ja asema menettävät merkityksensä, mitään niistä ei voi viedä mukanaan. Yksin on täältä lähdettävä. Mutta kristittynä minulla on toivo siitä, että saan asua yhdessä Herran kanssa kirkkaudessa.

Jeesus tuli maailmaan antamaan meille elämän. Uskomalla Herraan Jeesukseen saamme elämän. Herra Jeesus on itse Elämä. Hän on Jumala, hän on ylösnousemus. Hän antaa ihmisille iankaikkisen elämän. Hän on Elämän Leipä. Hän antaa elämän oman kuolemansa kautta. "Poikaan uskovalla on ikuinen elämä. Mutta se, joka ei usko ja ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään." Iankaikkinen elämä alkaa siis jo täällä ajassa niille, jotka uskovat Herraan Jeesukseen.

Psalmi 23 vakuuttaa: "Vaikka minä vaeltaisin kuolemanvarjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet kanssani." Olen onnellinen, kun saan niin elämässä kuin kuolemassa luovuttaa päätösvallan ja hallintavallan Jumalan käsiin. Jumala, joka on istuttanut sydämeeni ikuisuuden ajatukset, on antanut minulle varman toivon ja lupauksen loputtomasta elämästä, johon hän varjelee minut Jeesuksen Kristuksen kirkkauden evankeliumissa. Tästä kaikesta olen kiitollinen.

Tärkeitä päätöksiä

Japanin työalueen lähettiretriittiin ja vuosikokoukseen tehtiin lähetyksemme osalta tärkeä päätös uuden työpisteen avaamisesta Koben suurkaupunkialueella yhdessä yhteistyökirkkomme kanssa. Työn olisi tarkoitus päästä siellä alkuun syksyllä sikäli, kuin sopiva kokoustila saadaan vuokratuksi ja muut käytännön kysymykset on saatu ratkaistuksi. (JP)

Lea jatkaa

Helluntaipäivän virressä 113:2 veisaamme: "Oi pyhä Valo, valista, Kristusta meille kirkasta, hänessä että pysyisimme ja jälkiänsä seuraisimme. Herra armahda!"

Jeesuksessa pysyminen

Mitä on Jeesuksessa pysyminen. Se on elämistä uskossa luottaen Jeesukseen Vapahtajaan, syntiemme Sovittajaan. Hän todella haluaa antaa kaikki syntimme anteeksi. Hän ei niitä enää muistele. Niitä ei enää ole, kun olemme ne tunnustaneet ja hyljänneet. Saamme luottaa Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön puolestamme Golgatan ristillä. Tätä sanomaa saa ottaa itselle omalle joka aamu, päivä ja ilta eli joka hetki. Jumala ei meitä koskaan hylkää eikä jätä, kun turvaudumme vaikka heikossa rukouksessa häneen. Hän on uskollinen.

Iloa kasteista

Omassa työssäni on taloustöiden lisäksi ollut hyvin antoisia hetkiä Aotanın seurakunnan japanilaisten naisten kanssa raamattupiirissä ja leivontapiirissä sekä auttaessa minimyyjäisissä. Myös olen harrastanut myssyntekoa ja neulomista. Minulla on käynyt pari japanilaista rouvaa säännöllisesti luonani opettelemassa neulontaa puikoilla ja villalangalla eli kutomista. Toinen rouva on käynyt ihastuttavan kymmenkuukautisen poikansa kanssa meillä. On ollut tosi mukavaa ja minulla on ollut mahdollisuus pidellä pientä lasta sylissäni.

Tämä rouva kastettiin läheisessä kirkossa 18.5. Hänen miehensä on kristitystä perheestä ja ollut jo pitkään kristitty. Itse asiassa rouva on tyttäreemme ystävä Espanjasta, kun he olivat työkomennuksella Espanjassa. Nyt koitti sitten suuren ilon päivä, kun Kobessa läheisessä kirkossa saimme olla todistamassa rouvan lisäksi, kiinalaisen nuoren naisen ja japanilaisen nuorehkon miehen kastetta. Jorma ihmetteli, miksi itkin kasteen aikana, kun oli ilon päivä? No, me naiset olemme vähän merkillisiä ja ilo saattaa ilmetä itkun kyynelissä.

Maanjäristys Kiinassa

Maanjäristykset ovat ravisuttaneet Kiinaa. Suuri hätä ja ahdistus on ollut siellä. Paljon on kuolleita ja monin tavoin loukkaantuneita. Kaikesta tavarasta on pulaa, sillä kodittomia on yli 2 miljoonaa. Poikamme asuu perheineen Kiinassa Shanghaissa. Huolimatta yli tuhannen kilometrin etäisyydestä järistyksen keskuksesta heidänkin asuntonsa 29. kerroksessa heilui kuin olisi ollut lattia laineilla ja ovet paukkuivat. Jälkijäristystä ei tullut heidän alueelleen. (LP)

17.7.2008 Kobe

Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle: olkaa siis älykkäitä kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkysel... Älkää siis pelätkö ihmisiä. Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi. Minkä minä sanon teille pimeässä, julistakaa se päivän valossa. Minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, kuuluttakaa se katoilta. Matt. 10:16, 26-27

Tehtävämme maailmassa

Kristityillä on tehtävä tässä maailmassa. Se on äärimmäisen tärkeä, sillä siinä on kysymys toisten ihmisten iankaikkisesta pelastuksesta. Elleivät Herran omat ole kuuliaisiksi tehtävälleen, ympärillämme olevat ihmiset eivät saa kuulla pelastuksen evankeliumia ja heidän hukkumisensa syntiensä tähden kadotukseen tulee meidän vastuullemme. Paavali korostaa tätä näkökulmaa puheessaan Efeson seurakunnan vanhimmistolle seuraavasti:

"Siksi minä todistan teille tänä päivänä, että jos jotkut teistä joutuvat kadotukseen, minä olen viaton kaikkien vereen, sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa. (Apt. 20:26-27)

Pietari puolestaan muistelee saamaansa tehtävää seuraavaan tapaan:

"hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:42-43)

Pyhä Henki antaa meille sanottavaksi ja puhuttavaksi sitä, mitä olemme Jumalan Sanaa lukiessamme hiljaisina hetkinä kuulleet ikään kuin kuiskauksina. Evankeliumin julistus ei pääosaltaan ole ennakkoon valmistettujen puheiden pitämistä, vaan tietoista pitäytymistä siihen, minkä tiedämme sanomamme sisällykseksi. Herra on Tuomari mutta hän armahtaa niitä, jotka häneen turvaavat.

Lähettilästehtävä

Jeesus on lähettänyt meidät omansa tähän maailmaan edustamaan häntä, hänen lähettiläinään. Suomen suurlähettilään tehtävä esimerkiksi Japanissa ei ole neuvotella Japanin hallituksen kanssa - se tehtävä kuuluu ulkoministerille ja pääministerille. Hänen tehtävänsä on välittää Suomen hallituksen kannanotot sellaisenaan Japanin hallitukselle. Lähettilään puhe on hallituksen puhetta. Mutta hän ei juuri siksi saa esittää mitään omia käsityksiään.

Jeesuksen Kristuksen lähettiläällä ei liioin ole oikeutta eikä vapautta muuttaa sitä sanomaa, jonka Jeesus on omilleen uskonut. Jos hän pysyy uskollisena Herransa sanalle, hän saa nähdä, miten se vaikuttaa ihmisissä. Ihmisiä pelastuu ja tulee uskoon. Jeesus lupaa tekstimme jälkeen näin paljon:

"Joka ottaa luokseen teidät, ottaa luokseen minut. Joka ottaa minut luokseen, ottaa luokseen hänet, joka on minut lähettänyt. " (Matt. 10:40)

Jeesusta lähellä elävä kristitty tietää, että hänet on lähetetty omaan kotiinsa edustamaan Jeesusta. Hän edustaa Jeesusta myös työpaikallaan, koulussa, harrastusryhmissä, kaupassa, kadulla kävellessään, yhteiskunnallisissa toimissaan, lomamatkoillaan ja jopa nukkuessaan. Emme voi ottaa "kesälomaa" Jeesuksen antamasta tehtävästä, yhtä vähän kuin Jeesuskaan ottaa lomaa meistä huolehtimista. (JP)

23.9.2008 Kobe

"Mutta joka ei tee töitä, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, hänelle luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. " Room. 4:5

Yksi Jumala ja monet jumalat

Odotellessani lentokoneen lähtöä Kansain lentokentällä eräs japanilainen keski-ikäinen nainen alkoi jutella minulle sujuvalla englannin kielellä. Vastailin hänelle yhtä sujuvalla japanin kielellä. Kun kerroin hänelle olevani lähetyssaarnaaja ja levittäväni hyvää uutista Jeesuksessa olevasta pelastuksesta, hän esitti epäilynsä: "Mahtaa olla vaikeaa saada monijumalaisia japanilaisia uskomaan yksijumalaiseen kristinuskoon."

Japanilaisilla on varsin yleinen käsitys, että monijumalaisuus on suvaitsevaa ja armollista kun taas kristinusko ja muut yksijumalaiset uskonnot edustavat erämaauskonnollisuutta, jossa Jumala on yksi ja ankara ja suvaitsematon.

Vastasin, että ei evankeliumin vastaanottaminen ole japanilaiselle lainkaan vaikeaa, sillä monijumalaisessa shintolaisuudessa ja buddhalaisuudessa ei löydy vastauksia ihmisen syvimpiin kysymyksiin: hänen suunnattomaan rakkauden janoonsa, hänen syyllisyyteensä ja hänen kuoleman pelkoonsa. Japanilaisten vaikeus ei ole kristinuskon uskomisessa sinänsä. Hän ei vain millään tahtoisi kohdata noita kolmea todellista kysymystään. Niihin hänellä ei ole mitään vastausta omassa uskonnollisuudessaan, vaikka hän saattaa nähdäkin monenlaista muuta hyvää uskonnoissaan tai uskonnottomuudessaan ja erityisesti omassa kansallisessa kulttuurissaan.

Kun kerroin, että vain Jeesus Kristus voi täyttää rakkautta janoavan sydämen, vain hän on Golgatan uhrillaan sovittanut syntimme ja vain hän on ylösnousemuksellaan antanut vastauksen kuoleman kysymykseen – kukistamalla kuoleman vallan, hän kysyi hämmästyneenä:

"Ettekö te sitten pelkää kuolemaa?"

Vastasin, että kuolemaa edeltäviä kipuja ja sairautta kuka tahansa kauhistuu, mutta itse kuolemassa ei Jeesuksen omalla ole mitään pelättävää, sillä hän on saanut syntinsä anteeksi ja tietää pääsevänsä varmasti taivaalliseen kirkkauteen.

Keskustelu katkesi juuri silloin, koska kuului kuulutus, joka kutsui minut astumaan sisälle lentokoneeseen. Ehdin vielä onneksi ojentamaan hänelle evankelioivan kirjan, jonka on kirjoittanut entinen budhalainen munkki ja nykyinen kristitty pastori.

Olisin toki mielelläni kertonut hänelle enemmän evankeliumia ja erityisesti siitä äärimmäisen ihanasta lahjasta, jonka perusteella tiedän pääseväni taivaaseen tuli lähtö täältä eteeni milloin tahansa. Se on Kristuksen lahjavanhurskaus. Sen olen hänen veriuhrinsa tähden saanut ottaa vastaan. Se annetaan kaikkein jumalattomimmallekin ihmiselle, kun hän uskossa turvautuu Jumalan lupaukseen siitä, että Jeesuksen veri riittää hänen pelastukseensa.

HAT-Koben työn aloitus

Ennen kesälomalle tuloa etsimme yhdessä Norio ja Makiko Yoshidan kanssa kokoontumistiloja uutta työpistettä varten HAT-Koben kaupunginosasta. HAT-Kobe sijaitsee aivan miljoonakaupungin keskustan tuntumassa. Sitä alettiin rakentaa 10 vuotta sitten meren rannan tuntumaan alueelle, jolla oli sijainnut valtaisa terästehdas. Alueelle rakennettiin ensin vuoden 1995 suuressa maanjäristyksessä kotinsa menettäneitä varten monikymmenkerroksisia kerrostaloja. Pian sen jälkeen alueelle nousu myös suuri joukko ns. kovan rahan luksusluokan kerrostaloja, joita kansoittavat nyt varakkaat lapsiperheet. Alueelle on rakennettu myös Koben maanjäristyksen muistomuseo, kauppakeskus, sairaala, kouluja ja muita palvelupisteitä.

Edullisen sijaintinsa ja erinomaisten liikenneyhteyksiensä vuoksi alue on erittäin suosittua ja kirkkotilaksi sopivan liikehuoneiston löytäminen on ollut todella vaikeaa. Elokuun alussa onnistuimme kuitenkin löytämään väliaikaistilan, jossa sunnuntain jumalanpalvelukset päästiin aloittamaan 14.9. Nämä erään ammatillisen kurssikeskuksen luokat saimme käyttöömmä sunnuntaisin vain kolmen kuukauden ajaksi, joten pysyvien tilojen etsintä jatkuu.

HAT-Kobe nimi on lyhennys Happy and Active Town Kobe eli onnellinen ja aktiivinen kaupunki Kobe. Niillä halutaan ilmaista sitä, että maanjäristyksen tuhkausta noussut miljoonakaupunki haluaa suuntautua eteenpäin eikä jää katselemaan menneisyyttään. Mutta juuri HAT-Kobessa asuu paljon niitä, joiden sydämessä on edelleen syvät haavat järistyksen aiheuttamien menetysten jäljiltä. Todellista onnen alueen ihmisydämiin voi tuoda vain pelastuksen evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta.

HAT-Kobe sijaitsee noin kolmen kilometrin päässä Koben Luterilaiselta Raamattukoululta, joten omalta osaltamme työ HAT-Kobessa tulee tapahtumaan Raamattukoulun työn ohessa. Näyn tämän kirkottoman alueen evankelioimisesta antoi Herra erityisesti Makiko ja Norio Yoshidan sydämelle.

Yoshidat asuvat Raamattukoulun lähellä ja heidän olohuoneensa ikkunasta avautuu suora näköala HAT-Koben suuntaan. He aloittivat kuutisen vuotta sitten Rokkoon saarella uuden seurakunnan yhdessä Norjan Luterilaisen Lähetysliiton lähettien kanssa. Nyt tämä seurakunta on valmis lähettämään heidät uuteen pioneeriprojektiin Kansanlähetyksen lähettien kanssa.

Rouva Makiko kävi viime lukuvuoden Raamattukoulua valmistautuakseen tähän uuteen haasteeseen. Mies Norio on keskikoulun opettaja ja hän on opiskellut kolmisen vuotta teologiaa erään Tokiolaisen seminaarin etäopetuslinjalla. Saamme heistä ja heidän kolmesta lapsestaan merkittävän tuen alkavalle työlle.

Kerran kuussa saamme avuksemme vielä Koreasta Soulin Halleluja kirkon lähettämän sikäläisessä teologisessa seminaarissa opiskelleen ja viime lukuvuoden Koben Raamattukoulussa opiskelleen lähetysaarnaaja Kangin (60) ja hänen vaimonsa Jangin.

HAT-Koben alkajaiset

Jaoimme noin 7000 kutsua HAT-Koben uuden työpisteen ensimmäiseen jumalanpalvelukseen. 14.9. paikalle saapui 20 henkeä, joista ensikertalaisia kolme henkeä. Nämä kolme ensikertalaista saapuivat iloksemme myös seuraavaan jumalanpalvelukseen.

Iltapäivällä pidettiin sitten uuden työn aloitusjuhla, johon saapui 48 henkeä eri seurakunnista läheltä ja kaukaa siunaamaan pienetä uutta alkua.

Levoton maailma

Viestit maailman talouden yskimisestä ja väkivalta politiikan kasvusta muistuttavat meitä myös siitä, että Herramme tulo tänne maan päälle lähestyy. Ilmestyskirjan sanoma nousee entistäkin ajankohtaisemmaksi. Sen suuri viestihän on: Vaikka lopun aikana väkivalta ja vääryys näyttävät saavan yllätteen, Herra Kristus hallitsee ja vie maailmanhallinnan lopulliseen päätökseensä. Herran omille se merkitsee rohkaisua siitä, että hän on lähellämme. (JP)

5.11.2008 Kobe

Kun hän (Joosef) tätä ajatteli, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi, sillä hänessä siinnyt on Pyhästä Hengestä. Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään." Matt. 2:20-21

Missä on tie pyhän Jumalan luo?

Eräs kristitty äiti oli oppinut tuntemaan Jumalan pyhyden lisäksi hänen käsittämättömän syvän armonsa ja laupeutensa. Hän halusi kerran opettaa pienille lapsilleen, miten ihminen voi päästä Jumalan luo. Hän asettui seisomaan toiseen kerrokseen johtavien portaiden yläpäähän ja sanoi lapsille näin: "Kuivatelkaa, että minä olen Jeesus. Miettikääpä, miten te pääsisitte tänne ylös Jeesuksen luo nousematta portaita tai kiipeämättä kaiteita myöden?" Aikansa mietittyään lapset antoivat oikean vastauksen: "Pääsemme sinne, jos Sinä tulet ensin alas ja sitten viet meidät sylissäsi ylös!"

Rakkaus ajaa meitä takaa

Huolimatta meidän syvästä turmeluksestamme, halustamme paeta Jumalan edestä pimeytemme ja jopa vihastamme hänen totuuttaan kohtaan, hän ei ole kääntänyt selkäänsä meille, vaan suuressa rakkaudessaan tuli meidän keskellemme. On kysymys rakkauden ihmeestä. Ihminen ei pysty rakastamaan muuta kuin sellaista, mikä on rakastamisen arvoista, mutta Jumala äärettömässä hyvydessään osoittaa rakkautensa niille, joilla ei synnin tähden ole enää itsessään mitään arvoa: He ovat heikkoja, syntisiä, syyllisiä, jumalattomia, Jumalaa vihaavia.

Kuitenkin hänen rakkautensa, jonka syvyys mitattiin Golgatan ristin uhrilla antaa tällaisille arvon. He saavat armon, ilon rauhan, pelastuksen ja iankaikkisen elämän lahjaksi. Hän antoi oman pyhän vihansa kohdistua ja tyhjentyä omaan Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, jotta hän voisi kääntää armolliset kasvonsa meihin päin. Jumala ei löytänyt meistä ainoatakaan tai pienintäkään syytä, miksi meidän pitäisi saada armo, mutta hän löysi oman Poikansa kärsimyksessä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa täyden syyn julistaa Jeesukseen turvaavat vanhurskaiksi, puhtiksi, Jumalalle kelpaaviksi. Hän ottaa heidät siksi ei vain syliinsä, vaan antaa heille koko olemuksensa lahjaksi. He saavat tulla Jumalan omiksi lapsiksi.

Ihmeiden ihme

Monet ovat ihmetelleet tapaa, jolla Jumala tuli luoksemme. Hän ei tyytynyt vain tulemaan enkelien kaltaisessa hahmossa luoksemme. Olihan hän toki vuosisatojen saatossa epäluokuisia kertoja enkelienkin kautta kansalleen puhunut ja ilmestynyt. Mutta hän teki jotain paljon enemmän. Hän tuli meidän kaltaiseksemme, hän tuli ihmiseksi. Hän ei menettänyt piiruakaan omasta täydellisestä jumaluudestaan, kun hän syntyi Pyhän Hengen vaikutuksesta ihmiseksi. Mutta hän tuli aivan todelliseksi ihmiseksi. Missään vaiheessa täällä maan päällä vaeltaessaan, ristillä kärsiessään, ylösnoustessaan ja taivaaseen astuessaan ei luopunut siitä armon ihmeestä, että hän on todellinen ihminen ja kuitenkin 100% Jumala.

Tänäkin hetkenä Isän oikealla puolella istuu ei vain Jumalan Poika vaan myös Ihmisen Poika. Täydellinen ihmisyyys täydessä jumaluudessa. Jeesus Kristus on ihmeiden ihme. Hänen olemuksensa edessä voimme vain kumartua, niin kuin tekivät kedon paimenet ja aikansa oppineimmat viisaat. Hänelle kuuluu kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti.

Jumala kanssamme

hän tuli meidän luoksemme, meidän kaltaiseksemme ja meidän joukkoomme. Hän tuli kuollakseen meidän puolestamme – kuolemanakin tien hän kulki, niin kuin ihminen sen kulkee. Hän kulki sen, niin

kuin syntinen kuolee. Hän kuoli kuolemamme, syntiemme rangaistuksen. Hän joi Jumalan vihan maljan loppuun asti. Hän teki se, ettei meidän tarvitsisi kokea mitään siitä itse. Mutta lopulta hän tulee uudesti-syntymisen ihmeessä Pyhässä Hengessä meidän sydämemme sisälle asti. Jumala meidän kanssamme. Jeesus vastaa sydämemme ikävään: *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän!"* Yhteys Jumalaan on elämää isoilla kirjaimilla, se on iankaikkista elämää.

Synnitön Uhrkaritsa

Jeesuksen olemuksen ihmettä ajatellessamme neitseestä syntyminen on luonnollisin mahdollinen tapahtuma, kun Jumala tuli meidän luoksemme. Emme me toki siihen sisältyvää ihmettä voi ymmärtää. Mutta sen perusteella tiedämme, että Jeesus tuli kaikessa meidän kaltaiseksemme paitsi siinä suhteessa, että hänessä ei ollut syntiä. Hän oli se täydellinen Jumalan valitsema teurasuhri, joka saattoi ottaa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Koska hän oli synnitön, hänen uhrinsa riitti peittämään ja poistamaan koko maailman syntivelan.

Aotanin kirkkoprojekti

Aotanin uusi kalan muotoinen kirkko on valmistumassa 10.12. Joulujumalanpalvelus päästää pitämään uusissa tiloissa. Kirkon vihkiäisiä vietetään 11.2. kansallisena vapaapäivänä. (JP)

Lea jatkaa

Kristus, aurinkomme, loistaa,
yön synkät varjot maasta poistaa,
ei päivä laske milloinkaan.
Totuus kansoille nyt koittaa,
ja eksyneitä Kristus voittaa
autuuden tielle valollaan.
Siis Herran johtoa iloiten
uskossa seuratkaamme.
Totuus ja tie, hän meitä vie
taivaaseen, kotiin saattelee."
Virsi 29: 2

Pian on joulu: ilon, valon ja Kristuksen syntymäjuhla. Se tuo jokaiselle toivoa pimenevässä syksyssä ja maailmassa. Kristuksen valo loistaa sydämiimme. Se lämmittää ja luo rakkautta muihin ihmisiin ja niihin, jotka eivät saa lohtua eivätkä rauhaa joulunakaan. Nyt on aika tavata yksinäisiä ja sytyttää heille jouluiloa käymällä heidän luonaan ja kertomalla joulun ilosta, Vapahtajasta Jeesuksesta.

HAT-Koben työ

Syyskuun 14. päivän HAT-Koben kristillisen kirkon avajaisten jälkeen olemme kokoontuneet jumalanpalveluksiin pienessä seminaarihuoneessa tätä kirjoittaessani jo kahdeksan kertaa. Koolla on ollut 10-13 henkeä. Joukossa uusia ihmisiä on ollut kahdeksan, joista kaksi on käynyt joka kerta.

Tämä on pienten alkujen päivä. Kaikki on suuren Jumalan käsissä. Jumalan sana on saarnattu ja paljon on rukoiltu. Yli 10 000 kutsua on viety postilaatikoihin. Olemme uskollisesti muurinaukolla ja odotamme Herran pelastavaa voimaa. Pysyvän kokoontumistilan löytyminen on edelleen rukousaiheenamme.

Mennessämme sunnuntaina kirkkoon oli satoja ihmisiä menossa uuden uskonnon temppeliin. Se oli kiipeä ja sydäimestä purkautui huokaus. Herra armahda noita ihmisiä. He eivät ole kuulleet ilosanomaa Jeesuksesta ja etsivät sielulleen rauhaa vääristä lähteistä.

Äiti-lapsi piiri ja vammaistukea

Itselläni on kotona pari piiriä kaksi kertaa viikossa. Toisessa on kaksi rouvaa ja heidän yksivuotiaat poikansa. Toinen rouvista on kristitty ja toinen lähinaapurimme. Lounastamme meillä yhdessä ja keskustelomme sekä pienet pojat ottavat päiväunet lattialla tyynyillä.

Eräs perhe käy myös meillä kerran viikossa. Heillä on autistinen yhdeksänvuotias poika. Olemme yrittäneet rohkaista perhettä. Äiti on kristitty. Poika on hyvin vilkas ja hänen hoitonsa perheelle melko raskas-

ta. Aotanın seurakunnan naistyö on ollut minulle hyvin antoisaa ja hengellisesti virkistävää. (LP)

24.1.2009 Kobe

Aikakaudesta ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarpeen kirjoittaa, sillä te tiedätte varsin hyvin, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä. ... Eihän Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hän on kuollut meidän puolestamme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. 1 Tess. 5:1-2,9-10

Jeesus palaa takaisin

Herra muistuttaa toisen tulemisensa olevan lähellä. Tiedän vallan mainiosti, mitä kyynisesti Raamattuun suhtautuvat ajattelevat: "Niinhän se on aina ollut, että kun alkaa ilmetä maailmanlaajuisia kriisejä, uskovat alkavat tähtyä Jeesuksen paluun suuntaan." Tähän sinänsä ehkä totuudenmukaiseen lauseeseen voi kätkeytyä kuitenkin varsin järkyttävä perusasenne, jota Pietari kuvaa jo toisessa kirjeessään (3:3-4): *Ennen kaikkea tietäkää, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Onhan siitä asti, kun isät nukuivat pois, kaikki pysynyt sellaisena kuin se on ollut luomakunnan alusta.*

Jeesuksen toisesta tulemisesta vaikenemisen tai sen tietoisuudesta torjumisen taustalla saattaa olla ihmisen synnillinen halu elää omien himojensa mukaan. Siksi Jeesuksen paluu herättää pelkoa, koska siihen sisältyy jokaisen ihmisen sydämen syvyyksissä itävä pelko siitä, että joutuu lopulta tuomittavaksi omista synneistään. Tämän päivän Euroopan ateistien bussimainostempaukset kertovat suoraa kieltä siitä. Jumalaa ei saa olla, koska muuten joutuisimme tuomiolle.

Lopullinen pelastus

Päivittäisessä parannuksessa ja syntien anteeksiantamuksessa vaeltavalle uskovalle ihmiselle ei kuitenkaan ole mitään sen ihanampaa ja iloisempaa uutista kuin se, että Jeesuksen tulo on lähellä. Lopullinen pelastus kaikesta pahasta on pian käsillä, mitään vihaa ei tule hänen osakseen. Vihdoin saamme kasvoista kasvoihin nähdä Herran ja pysyä iankaikkisesti hänen luonaan. Jo nyt saamme sekä valvoessamme, että nukkuessamme olla hänen kanssaan. Mutta silloin ilman syntisyyttä, ilman kipua ja tuskaa. Hän on meidän ihmeellinen Vapahtajamme, joka on vuodattanut verensä meidän puolestamme suuressa rakkaudessaan meitä kohtaan.

Emme vain odota Herran pikaista paluuta, vaan saamme jopa jouduttaa sitä, niin kuin Pietari kirjoittaa: *Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemistä, jonka voimasta taivaat hehkuen sulavat ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat. (2. Piet. 3:11-12)*

Evankeliumin vieminen lähelle ja kauas jouduttaa Herran tuloa, sillä ennen hänen paluutaan evankeliumi on saarnattava todistukseksi kaikille kansoille. Samalla meidän on hyvä muistaa, että matkalla kirkkauden valtakuntaan ja kohti Herran paluuta, meidän on kilvoiteltava niin, että vaelluksemme kertoo siitä, mikä meitä edessäpäin odottaa.

Jeesus sanoo: *"Minä tulen pian!"* Emme tiedä milloin, yhtä vähän kuin tiedämme varkaiden saapumisen. Siksi käytämme joka päivä avaimia jopa monia kertoja. Meidän olisi ehkä syytä joka kerta lukkoja avatessamme muistuttaa itsellemme siitä, että Herran paluu on lähellä.

HAT-Koben tilanne

Uudessa pioneerityössä olemme pikku hiljaa pääsemässä vaiheeseen, jossa jumalanpalveluksissa nyt muutamia kuukausia käyneet alkavat kokea seurakunnan kodikseen ja haluavat myös avata sydämensä. Osoituksena siitä oli se, että Uudenvuoden jumalanpalveluksessa eräs vanhan pariskunnan rouva ilmoitti haluavansa kasteen ja mies, joka on jo entuudestaan kristitty ilmaisi halunsa siirtää kirjansa seurakuntaamme. Uudenvuoden lapsityön koulutuspäiviltä intoa puhkuen palanneen työtoverimme Yoshidan perheen lapsetkin ilmaisivat halunsa antaa elämänsä Herran käyttöön. Vanhin lukion kolmasluokkalainen poika haluaa myös kasteen. Näin ollen olemme saaneet aloittaa kahdessa kodissa kasteopetusryhmät. Rukoilkaa näiden ja muiden sydämensä sanalle avanneiden puolesta. (JP)

Lea jatkaa

Jouluna pidimme Hat-Koben pioneerityöpisteessämme joulujumalanpalveluksen ja joulujuhlan. Siihen osallistui 22 ihmistä. Olimme harjoitelleet joulukuvaelman. Yoshidan koko perhe ja meidän kolmihenkinen perheemme oli näyttelemässä. Joulujuhlan puheen ja laulujen lisäksi oli leikkiä ja tarjoilua. Tarjoilu sisälsi voileipiä ja japanilaiseen tapaan kermaisen joulutäytekekun mansikoineen.

Minulle jäi joulusta päällimmäiseksi läheisyys osan rakkaittemme kanssa joulun sanoman ympärillä:
"Älkää peljätkö: sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Daavidin kaupungista".

Vapahtaja on kaikelle kansalle, kaikille kansoille! Myös suomalaisille ja japanilaisille... Hän vapauttaa meidät kaikesta synnistä, kun sitä pyydämme. Hän antaa meille rauhan ja taivasoikeuden. Merkinä oli pieni lapsi kapaloissa. Hän oli lihaa ja verta kuten mekin, kuitenkin ilman syntiä. Ja tämä pieni Pyhästä Hengestä syntynyt Jeesus-lapsi on Jumalan Poika, joka kasvoi ja kehittyi ja tahtoi tehdä Isänsä Jumalan tahdon ja kuoli 33 -vuotiaana ristillä meidän jokaisen syntien tähden. Hän ei vain kuollut vaan nousi kolmantena päivänä kuolleista. Sitten 40 päivän perästä Jeesus otettiin taivaaseen Jumalan oikealle puolelle monien ihmisten läsnä ollessa ja antoi lähetyskäskyn viedä evankeliumia maailman pimeyteen, ahdistukseen eli kaikkeen maailmaan.

Uusi Vuosi

Uusi Vuosi oli hiljaista aikaa. Japanilaiset juhlivat omaa vuoden tärkeintä juhlaansa sukujen kesken. Niille, joilla ei ole perhettä tai ovat jostain syystä erossa suvusta, on Uusi Vuosi hyvin surullinen juhla. Miljoonat ja miljoonat japanilaiset kävivät tempeleissä uhraamassa rahaa. He rukoilevat yleensä itselleen ja perheelleen terveyttä ja hyvää elantoa. Opiskelijat ja nuoret rukoilevat opiskelupaikkaa ja ystäviä ja maailmaan rauhaa. (LP)

28.3.2009 Kobe

Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Tosi, jolla on Daavidin avain, ja joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Minä olen avannut eteesi oven, jota kukaan ei voi sulkea. Tosin sinun voimasi on vähäinen, mutta sinä olet ottanut sanastani vaarin etkä ole kieltänyt nimeäni. Ilm. 3:7-8

Herran avaama ovi

Kristityn elämän ja kristillisen seurakunnan elämän salaisuus ei ole siinä, kuinka voimakas se on tai millaiset voimavarat, lahjat ja tulotaso sillä on käytettävissään. Ratkaisevaa on se, miten Herra Jeesus räjätönnässä vällässään ja voimassään suhtautuu siihen. Hän tuntee ja tietää kaiken meistä. Mitään ei häneltä voi eikä tarvitsekaan salata.

Kun Herra avaa oven pienelle ja voimavaroiltaan mitättömälle, mitkään ulkoiset esteet eivät voi nostaa tietä pystyyn. Ratkaisevaa on se, että Herran oma ja hänen seurakuntansa pitää tiukasti kiinni Herran omasta sanasta. Niin pian kuin lipeämme siitä pois, olemme tuuliajolla. *"Jos jollakin on korva, hän kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille."*

HAT-Koben uudet tilat

Jotain tuon lupauksen toteutumisesta olemme viime päivinä kokeneet vaatimattoman HAT-Koben pioneerityön aloittamisen suhteen. Kun runsas vuosi sitten Herra johti yhteen kolme eri tahoa, jotka olivat jo usean kuukauden ajan rukoilleet HAT-Koben alueen ihmisten pelastumisen puolesta, yhteinen lähtökohtamme oli se, että jos pysymme Herran sanassa, saamme nähdä, että Herra voi viedä pelastustekojaan eteenpäin ja muuttaa ihmisten elämää.

Kokoustilan etsiminen jatkui syksyn ajan. Saimme vihiä siitä, että joulukuun alkupuolella vapautuu liike-tila aivan ihanteelliselta paikalta. Aloimme pommittaa puheluilla tämän valtion omistaman liikehuoneiston käytöstä vastaavaa yhtiötä. Usean puhelun jälkeen lopulta marraskuussa sieltä lähetettiin nuorehko myynnistä vastaava mies ketomaan meille kohteliaaseen japanilaiseen tapaan, että valtiollisia kohteita ei voi vuokrata uskonnolliseen eikä poliittiseen käyttöön. Mutta keskustelumme jälkeen mies joutui toteamaan, että hänellä ei itsellään olisi mitään meidän seurakuntamme kaltaista toimintaa vastaan.

Sitten Herra lähetti avuksemme kansainvälisen talouskriisin eikä etsinnästä huolimatta ketään muuta vuokralaista tilalle löytynyt. Kun mekin vaihdoimme strategiaa niin, että päätimme anoa vuokrausta yksityishenkilön nimellä kristilliselle kulttuurikeskukselle, yhtiö päätti viedä anomuksemme ylemmälle taholle eli valtiollisen omistajan päättävälle elimille. Yllättäen siellä tulikin heitä vastaan kristitty johtaja, joka oli heti valmis antamaan luvan vuokraukseen ja esittämäämme toimintaan.

Monien byrokratian mutkien jälkeen lopullinen viiden vuoden sopimus allekirjoitettiin 26.3. Sitä ennen oli tosin jo päästy huoneiston remonttia tekemään, sillä tyhjään tilaan oli rakennettava vessat, keittokomero, varastotila ja pieni sakasti. Remontti on valmistunut. Sitä tekemään Savosta asti tänne lensi talkoisiin kolme raavasta miestä, Pekka Huttunen, Ilkka Valkonen ja hannu Jauhiainen. He saivat aikaan myös hienot kalusteet (saarnastuolin, alttaripöydän jne) kokoustilaa varten. 5.4. pääsemme aloittamaan uusissa tiloissa täysimittaisen kokoustoiminnan.

Uusissa tiloissa on tarkoitus käynnistää ruokapiiri, lasten kokoukset, Raamattu-piiri, suomen-, korean- ja englanninpiirit sekä myöhemmin nuorisotyötä. Lasten tavoittamiseksi pidämme 18.4. lasten juhlia, joista pyrimme keräämään pyhäkoululaisia. Lapsityössä pyrimme noudattamaan Japanissa yleistynyttä MEBIG nimistä toiminnallista mallia. (JP)

Lea jatkaa

Kevään esimerkit täällä Japanissa ovat kirsikankukkien puhkeaminen kukkaloistoon. Vielä on puut vain osin kukassa ja kukkanuput odottavat lämpöisempiä ilmoja. Sisälämpötila on yöllä plus 10 astetta. Villaista peittoa ja asua vielä tarvitaan. Lumikellot ja erilaiset narsissit ovat täydessä kukassa.

Tänään aamulla kuulin japaninsatakielen laulavan. Me asumme lähellä vuoria, jossa lintuja ja muita eläimiä on. Yleensä on aamuisin varikset pitäneet kovaa meteliä.

Matka Koreaan

Helmikuussa kävin japanilaisen ryhmän kanssa Etelä-Koreassa. Olimme neljä päivää tutustuen lähinnä Souliin ja siellä Halleluja kirkon toimintaan. Kirkossa on noin 10 000 jäsentä, joista lähes puolet on aktiivisia maallikkoja. Jokainen käy viikolla Raamattu-ryhmässä, joita oli 500. Myös jokainen evankelioi ja joka aamu on rukousryhmiä koolla. Kirkosta on lähetetty lähetystyöhön 200 lähettiä eri puolille. Kirkolla on oma hotelli ja monta omaa linja-autoa liikennöi. Vanhus- ja vammaistyön ammattilaiskristityt tekevät vapaaehtoistyötä. Kirkko on rakennettu osin vuoren sisään ja kerroksia on viisi. Vuoren sisätiloissa on autoille ja linjueille paikoitustilat. Hissejä on kirkossa kuusi ja yhdet liukuportaat. Nuorille on urheiluhalli ja eri musiikki- ja bändihuoneet. Ruokasali vetää 700 ihmistä kerralla aterioimaan ja kahvioita on lukuisia. Itse kirkkosali on suuri, muodoltaan kattilamainen ja penkit on porrastettu. Sinne mahtuu runsaat 5 000 ihmistä kerralla.

Oli suurenmoinen kokemus olla jumalanpalveluksessa. Monisatapäinen kuoro lauloi ja jousiorkesteri soitti sekä kaksi varsin hyvää äänistä laulajaa lauloi meidän kuuntelijoiden sydämiin. Korealaisten suuri rakkaus Jeesukseen puhutteli. Heille Jumalan Sana on niin ja aamen. He haluavat elää parannuksessa ja armon tuntemisessa ja ottavat Sanan vastaan jokapäiväiseen elämäänsä.

Uudessa pioneeri työpisteessämme täällä Japanissa meillä on Korean Halleluja kirkon jäsenpariskunta auttamassa työssämme, pastori Kang ja rouva Jang.

Taru Kostianen on täällä ensimmäistä kertaa. Hän toimii Helsingissä lähettäjärenkaamme sihteerinä. Hän on tutustumassa Kansanlähetyksen lähetystyöhön eri työpisteisiin yksityismatkallaan. Hän tuli juuri parhaaksi myös avustamaan uuden työtilan mainoskampanjassa. Hänelle on myös tarkoitus näyttää Länsi-Japanin parhaita nähtävyyksiä. Japanin vuoret ja meri ovat upeita. Kiotoon mennessä vanha kaupungin osa on täynnä vanhaa rakennuskulttuuria temppeleineen sekä kauniine puutarhoineen. (LP)

20.5.2009 Kobe

"Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, niin me olimme kuin unta näkeväiset. Silloin oli meidän suomme naurua täynnä ja kieleemme riemua täynnä. Silloin sanottiin pakanain keskuudessa: 'Herra on tehnyt

suuria meitä kohtaan, siitä me iloitsimme.' Herra käännä meidän kohtalomme niin kuin sadepurot Ete- lämaassa. Jotka kyynelin kylvävät ne riemuiten leikkaavat. He menevät itkien, kun kylvösiemenen vie- vät, he paalaavat riemuiten, kun lyhteensä tuovat." Psalmi 126:1-6

Evankeliumin kevättä

Herra on tehnyt suuria meitä kohtaan. Olemme saaneet rauhassa tehdä evankelioimistyötä uudella Hat-Koben alueella. Yoshidan perhe on ollut koko ajan kansamme hengellisessä työssä. Heidän apun- sa on ollut merkittävä. Jokapäiväistä leipää ei ole puuttunut. Jumalan armosta olemme olleet terveinä.

Uuden Hat-Koben pieni kirkko on saanut palvella jumalanpalveluspaikkana. Joka viikko on ollut Raa- mattu- ja rukouspiiri sekä lasten pyhäkoulu. Naisten leivontapiiri ja erilaiset kielikurssit ovat koonneet ih- misiä yhteen ja kielen opiskelun ohessa Raamatun tutkisteluun. Myös kotikokouksia on ollut, joissa Jor- ma antaa kasteopetusta.

Ilmat ovat keväisiä ja suorastaan kesän lämpimiä. Kukkivat puut ja pensaat ihmisten pihossa tuovat hienoa tuoksua ohi kulkiessa. Luonto on kauneimmillaan. (LP)

HAT-Koben seurakunta

Uusien tilojen remontti valmistui maaliskuun lopussa ja huhtikuun 5. päivänä pääsimme aloittamaan täyspainoisen toiminnan. Uusia kävijöitä on eri piireihin ilmaantunut jonkin verran. Erityisesti panostim- me alkusi lapsityön käynnistykseen. Sikainfluenssa alkoi kuitenkin levitä Koben ja Osakan kouluissa ja alueen yli 4 000 koulua suljettiin viikoksi, jotta epidemia ei leviäisi laajemmalle. Jouduimme siksi myös peruuttamaan lasten kutsukokouksen ja pyhäkoulun pääsemme avaamaan uudelleen vasta tilanteen rauhoituttua.

Kastejuhla

Pääsiäisenä saimme viettää kahden hengen kastejuhlaa. Siihen pääsivät osallistumaan myös arkkipiis- pan seurueen mukana työhömmme tutustumaan tullut Sari Lindström Akaasta nimikkoseurakunnastam- me ja Taru Kostianen Helsingin Kansanlähetyksestä. Kastettavat pitivät puhuttelevat todistuspuheen- vuorot ennen kastettaan. Iäkäs rouva kertoi omasta tiestään kasteelle näin:

Rouva Hamadan todistusta

Ihmiselämässä on monenlaisia kohtaamisia, mutta sen taustalla, että tässä iässä olen saanut kohdata Jeesuksen Kristuksen, on monien ihmisten pitkään kestänyt esirukoustuki. Erityisesti poikamme ja mieheni vaikutus on mer- kinnyt paljon.

Poikamme kastettiin 18 -vuotiaana ja mieheni puolestaan yli 60 vuoden iässä. Niiden perimmäinen lähtökohta juontaa juurensa siihen, että mieheni esivanhempien koti Miyatsussa sijaitsee katolisen kirkon naapurissa. Kävim- me jokin aika sitten siellä haudoilla ja poikkesimme samalla tuohon katoliseen kirkkoon. Sekä mieheni että poika- ni kävivät lapsuudessaan tuossa kirkossa ja heihin kylvi hengellistä vaikutusta messu, rukoukset ja virret. Erityi- sesti poikamme kasvoi katolista lastentarhaa käyden. Hänen ollessaan 8 -vuotias muutimme Kiotoon, mutta pian hän alkoi alakoululaisena käydä Japanin Yhdistetyn kirkon pyhäkoulussa. Siinä kirkossa hänet kastettiin lukiolai- sena 18 vuoden iässä. Pojan kautta tutustuimme kahteen jo edesmenneeseen pastoriin. Muun muassa poikamme häiden yhteydessä sain vaikutteita pastoreilta.

Poikani pitkän uskonvaelluksen myötä mieheni alkoi kuin luonnostaan käydä kirkossa. Hänen vakava sairastumi- sensa merkitsi hänelle todellista Jeesuksen kohtaamista. Kävimme silloin luterilaisessa kirkossa. Sen pastori tuki miestäni ja rukoili hänen puolestaan. Mieheni parani täysin. Jeesuksen kohtaaminen merkitsi suurta muutosta hä- nen elämässään. Päivittäin hän alkoi kiittää Jeesusta.

Pitkän taipaleeni aikana olen saanut kohdata monia kristittyjä ja heidän rukouksensa kantamana saan nyt tänä pää- siäisaamuna päästä osalliseksi kasteesta.

Jeesus ei ole hyljännyt minua vähäistäkään. Hän on johdattanut minutkin pelastuksen osallisuuteen. Saan nyt yh- dessä mieheni kanssa vaeltaa päivittäin Jeesusta Kristusta kiittäen.

Toinen kastettu Yoshidan perheen vanhin poika on aloittanut juuri opintonsa yliopistossa ja hän kertoi tiestään näin:

Takafumi Yoshidan todistus

*Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi;
älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi;
minä vahvistan sinua, minä autan sinua,
minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.*

Tämä on Jesajan kirjan 41. luvun jakeen 10 sana. Tämä Raamatun kohta on yksi niistä, joista eniten pidän. Siinä ei ole mitään laskelmallisuutta, vain siitä syystä, että Herra rakastaa ihmistä, hän – kuin kannattava pylväs – ojentaa kätensä ja rohkaisee minua. Monet antavat ymmärtää, että kristinuskon Jumala on pelottava, mutta minun kuvani hänestä on, että pikemminkin hän on lempeä Jumala. Raamattu käyttää hänestä lukemattomia kertoja ilmaisua Isä, jonka väkevyyteen voi luottaa.

Olen saanut kasvaa kristityssä kodissa, jossa molemmat vanhempani ovat uskovia. Pienestä pitäen olen käynyt kirkossa. Olen osallistunut jumalanpalveluksiin, mutta en oikein ole ymmärtänyt mistä niissä on pohjimmiltaan kysymys. Ajattelin, että rukousten aikana Jumalan ja Jeesuksen pitäisi näkyä ja salaa aukaisin silmäni nähdäkseni. Usein ihmettelin asiaa, koska kotini lähistöllä olevat Buddhien patsaat ovat kaikkien nähtävissä.

Koska aina kävin kirkossa, siitä luopuminenkin tuntui hankalalta. Siksi ajattelin, että ei haittaa mitään, vaikka jatkankin tällaisessa "puolivillaisessa" tilassa. Koska alun alkaen olin tottunut seurakuntaelämään, en lainkaan ymmärtänyt miten tärkeästä asiasta on kysymys. Yleensä asioiden arvon ymmärtävät parhaiten ne, joilta ne puuttuvat.

Uutena vuotena oli Hokkaidolla MEBIG:n (MEMory BIBLE Game) koulutusleiri. Osallistuimme siihen koko perheenä. Siellä oli paljon laulua, laululiikuntaa ja hyvää ruokaa. Oli tosi kivaa. Mutta sain vaikutelman, että itse asiassa kysymys oli kuitenkin lasten leiristä.

Neljäntenä iltana seurakunnan pastori puhui Jeesuksen ristin kärsimyksestä. Hävettää tunnustaa, että tajusin aiemmin ymmärtäneeni sitä hyvin pinnallisesti. Jeesus lyötiin nauloilla käsistä ja jaloista riippumaan ristillä ja hänen päähänsä pantiin orjantappurainen piikkikruunu. Olin ajatellut, että Jeesuksen kärsimys oli vain ruumiillista kipua. Mutta kysymys olikin paljon enemmän, hän kantoi koko ihmiskunnan synnit (myös tulevaisuuden synnit). Kysymys on kuin joutuisi kantamaan auringon painoa yllään, se ylittää käsityskykymme. Mikä vielä enemmän, Jumalan irrotti kätensä Jeesuksesta. Hän joutui maistamaan kaikkien ihmisten helvetin tuskan. Siinä oli se valtaisa ero verrattuna viereisillä risteillä kärsiviin. Sitten Jeesus lausui: "Se on täytetty!"

Nyt vihdoinkin ymmärsin, mitä varten Jeesus tuli tänne maailmaan. Tajusin, että Jumala oli luomisesta asti tuohon hetkeen asti valmistanut kaiken. Eikä vain sitä, vaan Jeesus nousi myös kolmantena päivänä kuolleista. Ellei ylösnousemuksesta olisi ollut, kaikki olisi turhaa, niin kuin Paavali sanoo. Ellei niin olisi tapahtunut, tuskin opetuslasten usko olisi vahvistunut eikä seurakuntaa olisi syntynyt emmekä mekään olisi saaneet kuulla ja päästä osalliseksi ylösnousemuksen siunauksesta. Tänään on pääsiäinen, se on todella tärkeä päivä.

Jumala on oikeudenmukainen. Hän ei ole oikutteleva olento. Eikä hän edellytä meiltä mitään korvausta siunatesaan meitä. Ilman ansioitamme hän kutsuu meitä yksin armostaan ja rakkaudestaan.

Luen hiukan pitkäkhön Efesolaiskirjeen 2. luvun jakeet 1-5:

Te olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne, joissa te ennen elitte tämän maailmanajan mukaan, ilmapallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomissa ihmisissä. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen vaelsimme turmeltuneen luontomme himoissa, noudattaen tämän luonnon ja sen ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme rikoksiimme kuolleita, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastetut. (JP)

27.7.2009 Kobe

Uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra nostaa hänet jalkeille. Jos hän on tehnyt syntejä, ne annetaan hänelle anteeksi. Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että parantuisitte. Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras. Jaak. 5:15-16

Rukoileva ihminen

Silloin tällöin kuulee sanottavan: "Ihminen on rukoileva eläin." Tosiasiassa ihminen ei ole eläin, vaan Jumalan kuvaksi luotu olento. Ruumiimme on tosin rakennettu maasta ja maahan se palaa ja siltä osalta ihminen toki muistuttaa eläimiä. Ihminen on rajallinen olento ja ajassa eläessään hän on riippuvainen luonnosta. Mutta luodessaan ihmisen Jumala puhalsi häneen ikuisesti olemassa olevan hengen. Hän antoi ihmiselle kyvyn elää persoonallisessa yhteydessä Jumalan kanssa. Juuri siitä syystä ihminen rukoilee. Jokainen ihminen rukoilee. Tiukan paikan tullen vannoutunein ateistikin rukoilee. Ihminen ei voi olla rukoilematta.

Mutta yleisuskonnollisuudessa rukous muodostuu keinoksi saada toivottuja vastauksia, missä kiinnostuksen kohde ei ole se, ketä rukoillaan, vaan se mitä rukouksella saadaan. Sen sijaan Raamatussa rukous on vuoropuhelua eli kommunikaatiota Jumalan kanssa. Sen tavoitteena on päästä syvästi tuntemaan se, jonka kanssa keskustellaan, vastapuolen sydän ja tahto sekä ajatukset. Samalla oma sydän avataan sellaisenaan kaunistelematta vastapuolelle. Ei siis riitä, että Jumalalle puhutaan vaan sydämen tulee olla auki myös hänen puheelleen. Koska Herra puhuu meille sanassaan Raamatussa, on tärkeää, että rukoilemme myös avoimen Raamatun äärellä. Kun suuntaamme lukemamme Raamatun sanan Herralle, sekin on rukousta.

Oikea rukousasenne

Rukouksen perusasenne on avuttomuus ja riippuvuus Herrasta. Tarvitsemme häntä, emme kykene itse - mutta hän kykenee ja osaa. Kysymys ei siis ole siitä, että rukouksessa pyytäisimme Jumalaa ikään kuin apuriksemme, vaan täydestä riippuvuudesta häneen. Ilman Jeesusta emme saa mitään aikaan. Rukouksessa tunnustamme siis, että sekä hengellinen että ajallinen elämämme on 100%:sti Jumalan varassa. Rukouksessa Jeesus edellyttää meiltä pienen lapsen asennetta. Lapsi tietää, ettei hän itse osaa eikä pysty ja samalla luottaa kokonaan vanhempiinsa.

Jumala odottaa meiltä harrasta rukousta. Se ei kuitenkaan tarkoita sielullista puristamista ja pinnistämistä, jonka nähtyään Jumala ikään kuin hetyisi antamaan sitä, mitä pyydämme. Siitä ei ole kysymys, vaan sellaisesta hartaudesta ja innosta, jota pieni lapsi osoittaa huutaessaan apua vanhemmiltaan. Lapsi tajuaa, että ellei hän saa apua, hän ei voi elää. Mutta tällainenkaan hartaus ei ole syy siihen, että Herra vastaa. Hän näkee ja kuulee ja vastaa ennen kuin edes huudamme. Syy rukousvastauksiin on kokonaan hänen sydämensä armossa ja rakkaudessa. Rukous ei siis ole Jumalan edessä mikään ansiollinen suoritus. Sen suuri voima ei ole itse rukouksessa vaan siinä väkevässä ja kaikkivaltiaassa Jumalassa, joka rukoukset kuulee. Siksi pienen lapsen rukous on yhtä voimallinen kuin vanhojen hurskaittenkin. Niittenkin rukouksilla, jotka kokevat syvästi oman voimattomuutensa, on ihmeellinen voima.

Rukouksen ehdot

Yllä olevasta raamatunkohdasta ilmenee, että rukouksella on ainakin kolme ehtoa. Niiden vallitessa saamme nähdä Jumalan ihmeellisiä tekoja:

Ensimmäiseksi mainitaan usko. Uskossahan on kysymys siitä, että henkilö, joka ei osaa eikä kykene tehdä jotain asiaa, pyytää sellaista tekemään sen, joka osaa, ja samalla luovuttaa koko asian tuon toisen hoitoon. Usko odottaa siis, että Jumalaa tekee kaiken sen, minkä hän lupaa ja on luvannut tehdä. Uskon vastakohta ei suinkaan ole uskon puute, vaan usko omaan kykyynsä itse selvittää asioissaan. Usko edellyttää myös sitä, että uskon kohde saa vapaasti päättää, miten ja milloin hän rukouksiimme vastaa.

Toisena ehtona esitetään parannus eli se, että rukoilija tunnustaa syntinsä ja saa ne Jeesuksen Golgattalla vuotaneen uhriveren tähden anteeksi. Kaikki ja kaikenlaatuiset synnit saa anteeksi, kun ne Herran edessä tunnustaa ja armoa Golgatan Herralta anoo. Näin ollen uskovan rukous alkaa aina syntien tun-

nustuksella ja armon omistamisella. Se avaa esteettömän yhteyden Jumalan sydämelle ja sitten saa kaikki mahdolliset ja mahdottomatkin asiat jakaa Herran kanssa.

Kolmantena seikkana meille muistutetaan, että uskovan rukous ei ole vain hänen oma asiansa, vaan hän rukoilee aina osana Kristuksen seurakuntaa. Missä kaksi tai kolme Herran omaa on rukoilemassa, Herra lupaa erityisen siunauksensa läsnäolonsa muodossa.

Rukous sairaudessa

Tekstimme puhuu erityisesti rukouksesta sairauden keskellä. Herra voi vastata hyvin eri tavoin. Hän voi kerta heitolla parantaa syövän viime vaiheessa olevan, niin kuin hän teki muutamia vuosia sitten ystävällemme Johannes Lampiselle.

Mutta Herra voi vastata myös niin kuin eräälle naislääkärille, joka oli viitisen vuotta sairastanut ja kertoi, että hänellä olisi aikaa enää hyvin vähän. Herra ei vastannut hänen rukouksiinsa parantamalla syöpää, vaan avaamalla hänelle oman rakastavan sydämensä ja ihmeellisen rukouksen maailman. Viime metreillä hän kiitti Herraa siitä läheisestä rukousyhteydestä, jota hän oli saanut sairastamisensa aikana kokea. Hän tiesi myös, että lopulta hänkin saisi täydellisen terveyden uudessa ylösnousemusruumiissa Herran luona.

HAT-Kobe

Sikainfluenssan keskeyttämä lapsityö päästiin käynnistämään uudelleen kesäkuun alussa jo kerran peruutetuilla "jälkiruokajuhlilla". Pyhäkoulut ovat toiminnallisia. On vetävää musiikkia Raamatun tekstein, liikuntaleikkejä, raamattuopetusta, raamatunlauseiden opettelua ja ryhmähetki. Tarjoilua järjestetään noin kerran kuussa. Pikku hiljaa lapsia on alkanut tulla säännöllisesti mukaan.

Lähetikunta

Iloitsemme, että syyskuussa saamme Japanin työalalle jälleen uutta nuorta verta, kun Kansanlähetyspäivillä siunatut Daniel ja Mari Nummela yhdessä kahden pienen tyttärensä kanssa saapuvat maahan aloittelemaan kieliopintoja. Ensi vuoden helmikuussa on sitten Anssi ja Kaarina Savosen vuoro tulla saamaan Koben kielikouluun.

Neljän vuoden työkauden jälkeen heinäkuun alussa palasivat kotimaan jaksolle Lauri ja Asako Palmu. He asustelevat vuoden pääosin meidän asunnossamme Ryttylässä ennen paluutaan uudelle kaudelle. Lauri pyrkii saamaan teologian opintonsa mahdollisimman pitkälle jakson aikana. (JP)

26.9.2009 Kobe

Koska minä elän, tekin tulette elämään. Joh. 14:19

Jeesuksen luo

Eräs Koben Luterilaisen Raamattukoulun oppilaista, puolitoista vuotta sitten uskoon tullut ja kastettu keski-ikäinen nainen kertoi eräässä todistuspuheenvuorossaan, miten Herra kosketti ja paransi hänen sydämensä haavoja. Hänen isänsä ja veljensä ovat molemmat mielenterveyskuntoutujia ja aivan pienestä pitäen hän joutui toimimaan heihin nähden aikuisen roolissa, vaikka oli itse vasta lapsi. Äidin kuoltua tilanne paheni entisestään, kun isä ja veli tulivat entistä enemmän riippuvaiseksi hänestä. Mutta tämä taakka oli hänelle liian raskas, mutta toisaalta lapsuudesta lähtien väärästynyt omatunto vaati häntä toimimaan yli voimiensa. Tämä taakka ajoi hänet Jeesuksen luo.

Herra vapautti hänet synnin syyllisyydestä, mutta muutettuaan Koben kaupunkiin pois kotoaan, väärä syyllisyys siitä, että hänen täytyi kannatella isäänsä ja veljeään ei antanut periksi. Hän päätti etsiä terapeuttista hoitoa. Mutta terapeutti antoi ymmärtää, että tarvittaisiin vuosien terapiaa, ennen kuin hän olisi vapaa lapsuutensa "elefantista olohuoneesta". Hän totesi kalliin terapian tehottomaksi ja jatkoi väsyneenä työssä käyntiään.

Tuli sitten Uudenvuoden loman aika. Kaikki "hyvät" japanilaiset pyrkivät silloin käymään lapsuutensa kodissa. Hänkin tiesi, että isä ja veljet odottivat häntä. Mutta hän ei yksinkertaisesti jaksanut väsymyk-

seltään lähteä matkalle. Toisaalta syyllisyys noiden läheisten laiminlyönnistä painoi niin ankarana, että hän ei kyennyt kolmeen päivään edes syömään.

Elämä Jeesuksessa

Mutta silloin tapahtui ihme. Yllä oleva Jeesuksen sana tunkeutui väkevästi hänen sydämeensä. Koska minä elän, tekin tulette elämään. Yhtäkkiä hän tajusi, että kaiken väsymyksen taustalla oli tuo väärästä riippuvuudesta johtunut syyllisyys – väärä syyllisyys – ja että hän saisi elää, ei isästään ja veljestään riippuvaisena, heidän orjanaan, vaan vapaana Jeesuksesta riippuvana. Ruokahalu ja uusi toivo palasivat. Herran yksi sana kykeni parantamaan haavan, johon vuosienkaan terapia ei olisi ehkä tehonnut. Kolme kuukautta myöhemmin hän aloitti Raamattukoulun ja häneen kätketyt monet lahjat ovat alkaneet avautumaan kuin kukat nupuistaan.

Raamattukoululaisen tiestä

Syyskuussa koulussa aloitti kaksi muuta uutta nuorta neitiä vuoden raamattukurssilla. Toinen heistä on kristityn äidin sairaanhoitaja tytär. Hän kertoi omassa todistuksessaan, miten hänen erittäin paha allergiansa vei hänet tilaan, jossa koko ruumis ja koko iho oli pahasti rikki. Pariin viikkoon hän ei kyennyt syömään eikä juomaan muuten kuin suuhun pannun letkun välityksellä. Hän kertoi, että vaikeita ihotauteja sairastavien japanilaisten itsemurhariski on korkeampi kuin missään muussa sairausryhmässä, sillä niin tuskallista on kutina ja kipu jatkuvasti kestää.

Kristillisessä sairaalassa hän alkoi uudella tavalla lukea Raamattua. Parantumisprosessi alkoi edetä, niin että hän kykeni palaamaan työelämään ja nyt Raamattukouluun, jonka hänen äitinsäkin aikanaan on käynyt läpi. Hänen lopputoteamuksensa oli: "*Herran armossa on kyllin.*" ja "*Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, lohduttaa meitä kaikessa ahdingossamme, että me sillä lohdutuksella, millä Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka ovat kaikkinaisessa ahdingossa.*" (2. Kor. 1:3-4) (JP)

29.11.2009 Kobe

"Neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimi Immanuel", mikä on käännettyinä: "Jumala meidän kanssamme." Matt. 1:23

Itselleen puhuva ihminen

Viime sunnuntaina HAT-Koben kirkossa saarnasi 82 -vuotias pastori Shigeru Masaki, jonka monet muistavat julistusmatkoilta myös Suomeen. Hänen aiheensa oli "Pelastuksen takuu". Hän muistutti, että Raamattu ei juurikaan puhu siitä, että meidän pitäisi olla Jumalan kanssa, vaan siitä käsittämättömän suuresta armosta ja rakkaudesta, että Jumala on meidän kanssamme – silloinkin kun emme hänen läsnäoloaan millään tavalla koe. Hän on omiensa kanssa joka päivä.

hän mainitsi, että ihminen on olento, joka kaiken aikaa puhuu itselleen. Valtaosa tästä puheesta omalle sydämelle on kuitenkin kielteistä luonteeltaan. Näemme omat vikamme, puutteemme, virheemme, syntimme ja pimeät vaikuttimemme kovin hyvin. Niistä puhumme itsellemme kaiken päivää.

Saadaksemme rauhan ja varmuuden siitä, että pääsemme todellakin perille Herran kirkkauteen, kun meidän aikamme koittaa, meidän tulee katsella itseämme Jumalasta käsin, hänen silmillään.

Masaki korosti, että Jumala katselee meitä sekä Luojanamme, Lunastajanamme että pelastuksemme Sinettinä Pyhässä Hengessä. Koko Pyhä Kolminaisuus suuntaa katseensa omiinsa.

Mestari-teokset

Luojana Herramme vakuuttaa, että jo ennen maailmakaikkeuden alkua hän suunnitteli ja valitsi meidät juuri sellaisiksi kuin olemme voidakseen siunata meitä kaikella hengellisellä hyvällä. (Ef. 1:3) Luonteemme, lahjamme ja kykymme sekä myös se, mikä meiltä toisiin ihmisiin verrattuna puuttuu, ovat Isän meille antamia. Olemme hänen mestari-teoksiaan. Hän halusi meistä juuri sellaisia kuin olemme. Hän haluaa meidät, meidän elämämme, meidän rakkautemme, meidät kokonaan, koska hän rakastaa luomiaan suunnattomalla rakkaudellaan.

Pelastava rakkaus

Herra ei lakannut rakastamasta, vaikka me ihmiskunnan kanssa lankesimme syntiin ja teemme syntiä synnynnäisen syntisyytemme tähden. Hän lähetti oman Poikansa ensimmäisenä jouluna maailmaan. Hän tuli kantaakseen meidän syntimme, antaakseen meille täydellisen syntien anteeksiantamuksen. Niin menneisyyden kuin tämän päivän kuin tulevatkin syntimme hän otti kantaakseen Golgatan ristille ja nyt hän julistaa: "Kaikki on täytetty! Syntisi on sovitettu! Saat lahjaksi vanhurskauden ja iankaikkisen elämän!"(Ef. 1:7)

Mutta tähänkään ei hänen rakkautensa pääty. Julistetun ja vastaanotetun evankeliumin sanan välityksellä hän tulee itse Pyhässä Hengessä omiensa sydämeen, hän itse takaa sen, että yksikään hänen omistaan ei joudu hukkaan. (Ef. 1:13,14)

Evankeliumi on sanoma tästä Jumalan kolminkertaisesta rakkaudesta. Siksi jokainen Herran oma saa katsella itseään Herran silmillä ja saa julistaa omalle sydämelleen sitä ilosanomaa: "Olet Herran luoma – siksi hänen omansa. Olet Herran Jeesuksen verellä ostettu vapaaksi synnin syyllisyydestä ja tuomiosta - olet siksi Herran oma. Olet Pyhän Hengen lahjalla sinetöity ja varmistettu Herran iankaikkiseksi omaisuudeksi. Olet hänen ja siksi saat myös elää häntä varten, hänen armonsa kirkkauden kiitokseksi. Jumala on kanssasi! Immanuel! (JP)

Lea jatkaa

"Tietäkää siis, että vain Herra, teidän Jumalamme, on Jumala. Häneen voi luottaa, hän pitää voimassa liittonsa. Tuhansien sukupolvien ajan hän on uskollinen niille, jotka rakastavat häntä ja pitävät hänen käskynsä." 5. Moos. 7: 9

Koben kaupungin leveysasteella on ruska parhaimmillaan. Takana olevat vuoret loistavat eri väreissä. Lämpötila on plus 10 -17 astetta päivällä. Ihmiset istuttavat orvokkeja talonsa rapuille. Krysanteemit kukkivat. Mandariinit ja muut sitrushedelmät ovat makeimmillaan. Hat-Koben leivontapiirissä leivoimme joulupiparkakkuja ja jouluisen pullakranssin. Joulun sanomaa luimme Raamatusta. Näytimme joitakin kuvia Suomen lumisesta joulusta.

Sanan kuulossa itkevä rouva

Eräs nuorehko rouva, suomenkielen oppilas on ruvennut käymään jumalanpalveluksissa ja leivontapiirissä. Hän kyseli ihmeissään, että onko hänessä jotain vikaa, kun hän ilosta itkee kirkon aikana. Jumalan sana koskettaa sydäntä ja kyyneleet tulevat silmiin. Jumalan ja Jeesuksen Pyhä Henki ei jätä häntä eikä meitä yksin.

Ilman Pyhää Henkeä ja Jumalan sanaa on työmme täysin turhaa. Me, monin tavoin kelvottomat Herran omat saamme pitää kädessämme Raamatua ja ottaa sieltä itsellemme ilosanoman sydämeemme. Sitteen siitä luemme sekä opetamme sitä muille. Pyhä Henki yhtyy siihen ja ihmisten sydämet pehmenevät. Sydämeistämme huokaamme Herran puoleen, jotta japanilaiset pelastuisivat.

Japanilaiset tuntuvat olevan aika tyytyväisiä omaan oloonsa, ystäviin ja vaurauteen sekä turvallisuuteen. Vasta kun elämässä tulee vastoinkäymisiä, sairautta, työn menettämistä alkaa japanilainen etsiä ja huutaa monia jumaliaan avuksi. Uudet uskonnot lupaavat paljon menestystä ja vaikutusvaltaa sekä terveyttä. Myös luvataan kuolleiden ilmestymistä erilaisissa yökokoontumisissa. Sen hintana on huikeat rahalliset maksut uskontokunnalle ja sitoutuminen uuteen uskontoon kiinteästi. Siitä on vaikea irrottautua. Siinä pimeyden vallat pitävät kiinni omistaan päästämättä heitä hevin vapaaksi. (LP)

29.1.2010 Kobe

Jolla niitä (uskoa, hyveitä, ymmärtäväisyyttä, itsehillintää, kestävyyttä, jumalisuutta, rakkautta) ei ole, on sokea, likinäköinen, ja hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään. 2. Piet. 1:9

Kasvun esteitä

Valmistaessani raamattukoululuentoa 2. Pietarin kirjeestä törmäsin kysymykseen uskovan kristityn kasvusta ja sen esteistä. Kirjeen alussa ja lopussa Pietari korostaa, että uskovan kasvu tapahtuu Jeesuksen tuntemisen kautta. Hänet taas pääsemme tuntemaan Jumalan sanan lupauten kautta. Sanalla on

ihmeellinen voima, kun se lahjoittaa sekä voiman elämään ja kasvuun että myös osallisuuden jumalalliseen luontoon. Pyhä Henki vaikuttaa Sanan kautta kääntämällä katseemme kirkastettuun Vapahtajaamme.

Kuitenkaan tämä Herran ihmistä muuttava ja pyhittävä työ ei sivuuta meidän persoonaamme. Sana antaa kehotuksen ja sitä mukaan, kun olemme kuuliaisit sanalle, saamme kokea, miten Jumalan voima (ei oma voimamme) uudistaa meitä ja vaikuttaa toimeliaisuutta ja hedelmän kantamista. Uskovan kristityn kasvu ei siis koskaan ole voimakysymys vaan kuuliaisuus kysymys. Herran sanan sivuuttaminen ja tottelemattomuus sille riistävät meiltä kasvun.

Hengellisen kasvun pysähtyminen on tila, jota yllä lainattu jae kuvaa. Joudumme hengellisen sokeuden valtaan, jota kuvataan sanalla likinäköisyys. Näemme vain lähellä olevat ajalliset asiat. Näköala iankaikkisuuteen, taivaaseen, Jeesuksen paluuseen hämärtyvät. Likinäköinen näkee kyllä toiset ihmiset, heidän vikansa ja tuntee myös oman ahdistuksensa, mutta Herran kasvot, jotka loistavat evankeliumin sanasta, ovat peitossa. Kun päämäärä katoaa näköpiiristä, aletaan puuhastella kaikenlaisessa, jolla ei lopulta ole mitään iankaikkisuusmerkitystä ja joka lopulta joutuu tulen tuhoamaksi, niin kuin Pietari jatkossa toteaa.

Armo itsestäänselvytenä

Tällaiseen tilaan uskova joutuu, kun hän on menettänyt tajunsa pelastuksen suuruudesta. Kuinka suunnattoman suuri ihme hänen elämässään oli, kun hän sai Jeesuksen vuodatetun sovintoveren tähden kaikki syntinsä anteeksi. Armo on muuttunut itsestäänselvydeksi, joka ei ihmeemmin ilahduta, koska taju synnin kauhistuttavuudesta on hiipunut pois. Mitään suurempia "konnuuksia" kun ei nyt ole aikoihin ollut omalla tunnolla. Likinäköinen vertaa helposti itseään toisiin, joilla "pyyhki" selvästi huonommin. Mutta näköala Jumalan pyhyyteen on kadonnut. Synnintunnustuskaava ja päästö kyllä osataan ja periaatteessa hyväksytään, mutta ne ovat muuttuneet enemmän tai vähemmän tyhjiksi sanoiksi, koska Pyhän Hengen pienetkin synnit paljastavalle työlle ei enää löydy sijaa.

Paluu kasvu-uralle

Paluu hengelliselle kasvu-uralle voi tapahtua vain uudessa parannuksessa, jossa toistuvasti palataan Jeesuksen Golgatan ristin ääreen. Pyhä Henki saa jälleen osoittaa pienetkin synnit Jumalan silmillä kauhistukseksi ja Golgata rakkaus alkaa jälleen vuotaa sydämeen ja sitä kautta elämän joka alueelle. Golgatalla näky taivaallisesta kirkkauden valtakunnasta uudistuu ja aito rakkaus niin Herraan kuin uskonveljiin ja sisariin sekä muihin vielä pelastuksen ulkopuolella oleviin ihmisiin syttyy uudelleen palaamaan. Herra kutsuu meitä palaamaan lähelleen! (JP)

Lea jatkaa

Heti uuden vuoden jälkeen lähdin yksin Suomen matkalle. Olin saanut Jormalta joululahjaksi edestakaisen lipun Suomeen kahdeksi viikoksi. Ryttylässä oli työntekijäseminaari. Otin siihen osaa yhtenä päivänä ja sain ottaa vastaan Jorman Kansanlähetyksessä 40-vuotisen palvelun lahjan: kristallimaljakon ja kunniakirjan. Tapasin päivillä muita lähettejä ja kotimaan työntekijöitä.

Suomen talvesta voisin kirjoittaa runon, jos osaisin. Oli pakkasta ja kaikki puut ja pensaat sekä korret olivat kuorrutettu lumikiteillä. Kun aurinko siivilöityi metsän takaa voimakkaan punakeltaisena, se lävisti puissa ja hohtavassa hangessa olevat lumikiteet ja niissä kimalteli miljoonat timantit. En ollut tiennytkään, että Ryttylän kotimme takapiha oli täynnä timantteja, jotka loistivat sateen kaaren väreissä. Olemme rikkaita. Kaikki päivät Suomessa olivat unenomaista, utuista hämärää täynnä lumen hohdetta. Tuo hämärä oli taas uutta, vaikka olen suomalainen. Nyt ymmärrän karhuja talviunilla. Nopeasti unohtaa oman maansa asiat ja kokemukset.

Kun palasin Japaniin oli plus 5 astetta ja aurinko on paistanut lähes joka päivä pilvettömältä taivaalta. Orvokit ja narsissit sekä muut kylmän ajan kukat kukkivat ihmisten puutarhoissa.

"Maailma vihaa Jeesusta, koska maailman ihmisten teot ovat pahat." (Joh. 7:7)

Luin mielenkiintoisen ja ajankohtaisen kirjan "Sydämeni on Kiinassa" Randy Alcorn. (Aikamedia) Kirjan sanoma muistutti kärsivistä veljistä ja sisarista etenkin Kiinassa. Rukoilkaamme heille voimaa kestää vainot, kidutus, vankeus sekä monenlainen puutos päivittäisistä ruokatavaroista ja kaikesta muusta.

Opetelkaamme myös itse kiittämään kaikesta hyvästä, mitä saamme joka päivä Jumalalta kuten ruoan ja kaiken muun. Kiitos Jumalalle, Kiinassa evankeliumi etenee kärsimysten keskellä. (LP)

24.3.2010 Kobe

Edessään olleen ilon tähden Jeesus häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Hepr. 12:2

Ihmisen pahuus

Kun tutkimme Jeesuksen kärsimystien tapahtumia, meidän on suhteellisen helppo samaistua opetuslapsiin ja heidän täydelliseen kyvyttömyyteensä arvioida itseään. Meidän on myös mahdollista ymmärtää jopa Juudas Iskariotia, joka kavalsi Mestarinsa, kun aavistelemme jotain oman sydämemme pahudesta. Ylipappien kateus ja vallanhalukaan ei ole meille vieraita, kun tiedämme miten kateus synnyttää omassa sydämessämme vihaa. Pilatuksen taipuminen toimimaan vastoin sitä, minkä tiesi oikeaksi, löytää myös kaikupohjaa meissä, sillä oman edun ja turvallisuuden tavoittelu ajaa kovin usein ohi oikeudenmukaisuuden meidänkin elämässämme. Sotilaiden raakuus ja julmuus saattaa meitä hirvittää, mutta paljastaa kuitenkin välinpitämättömyytemme niistä ihmisistä, jotka tänäänkin joutuvat julmuuksien uhreiksi. Kansan pilkka ja iva ei myöskään ole meille tuntematonta, sillä meistä löytyy aimo annos halveksuntaa niitä kohtaan, jotka ovat mielestämme tavalla tai toisella ala-arvoisia.

Ristiltä näkyy Jumalan pyhyys

Viime kädessä Golgatan kärsimystie kertoo meille, millainen on oikea tuomio ja rangaistus kaikesta siitä, minkä se ensin on meistä paljastanut. Golgatan tuska, Jumalan hylkäämäksi tuleminen, iankaikkisen rangaistuksen tuskan liekit, joiden keskellä Jeesuksen sydän ja olemus pakahtui, on oikea ja tasapuolinen rangaistus juuri minun käsittämättömän suuresta syntisyydestäni. Ristin puulla näemme, mitä on helvetin tuska ja tiedämme lisäksi, että juuri se meille kuuluisi. Siksi Jeesuksen kärsimystien seuraaminen on ajoittain meille todella tuskallista. Jumalan pyhyys ja oma syntisyytemme paljastuvat kaikessa äärimmäisyydessään. Golgatan ristin tie on siis meille rankinta mahdollista Jumalan lakia, kun se kertoo, mikä syntistä ihmistä kohtaa rangaistuksena.

Jeesuksen sydän

Niin tavattoman tärkeää kuin meille onkin nähdä Jeesuksen kärsimystie myös edellä kuvatusta näkökulmasta, vielä tärkeämpää on yrittää päästä ymmärtämään jotain siitä, mikä Jeesuksen sydämessä liikkui kaiken tämän keskellä. Samoin myös sitä, millä tavalla hän suhtautuu ympärillään olleisiin ihmisiin – niin omiin opetuslapsiinsa kuin vangitsijoihinsa, tuomitsijoihinsa, ruoskijoihinsa ja pilkkaajiinsa sekä hänen kohtaloaan itkeviin naisiin.

Näemme ja kuulemme, miten Jeesus valmistaa opetuslapsiaan siihen, että he pakenevat hänen luotaan. Tapaamme hänet rajun rukoustaistelun jälkeen istumassa nukkuvien opetuslastensa vierellä. Havaitsemme, miten hän parantaa Pietarin miekalla hutiloiman Malkuksen korvan. Luemme, miten hän suurella rakkaudella katsoo hänet kolme kertaa kieltänyttä Pietaria. Hän julistaa väärille tuomareilleen, että hän on tuleva kirkkaudessaan ja hän on lopulta tuova oikeuden maan päälle.

Pilatus joutuu kohtaamaan totuuden Kuninkaan. Jeesus kääntää säälittelevien naisten itkun parannuksen kehotukseksi. Jeesus rukoilee ristiinnaulitsijoilleen anteeksiantamusta ja avaa ryövärille tien taivaaseen. Ristiltä Jeesus huolehtii äidistään. Lopulta näemme, miten Jumalan rangaistustuomio kärsitään loppuun Isän hyljätessä oman Poikansa. Mutta kuulemme myös, miten ristiltä kaikuu voitonhuuto: "Se on täytetty!"

Kuningas ja Uhrkaritsa

Jeesus kulkee kaiken tämän keskellä Kuninkaana ja Jumalan Uhrkaritsana koko tien ylösnousemuksen voittoon asti saadakseen sen ilon, että me pääsemme taivaaseen hänen luokseen. Siinä loistaa jotain itse Jumalan sydäimestä ja mielenlaadusta meitä kohtaan.

Getsemanen rukoustaistelussa Jeesus antoi täydellisen suostumuksensa Isälle. "Isä saat tuomita minut kadotuksen tuskiin ja pimeyden valtojen hyökkäyksen kohteeksi!" Saat tehdä sen minulle, jotta syntiensä tähden hukumassa olevat ihmiset pelastuisivat luokseni sinun kirkkauteesi.

Jeesus näkee rukoustaistelussa kaikki meidät, kaikkien meidän syntiemme suuruuden. Hän tuntee jokaisen meistä nimeltä. Kaikkien meidän kasvomme ikään kuin kulkivat hänen silmiensä ohi. Jeesus antoi Isälle luvan laskea koko syyllisyytemme taakan hänen hartioilleen, koska hän yhdessä Isän kanssa ei mitään muuta niin hartaasti halua, kuin meidän pelastumistamme synnin, kuoleman ja Saatanan valasta iankaikkiseen elämään ja taivaan kirkkauteen. Getsemanessa ja Golgatalla loistaa taivaallinen rakkaus Sinua ja minua kohtaan! (JP)

Lea jatkaa

"Rakkaus olet ääretön,
oi Jeesus, toit sen julki,
kun kärsimykseen, kuolemaan
maan päällä tiesi kulki.
Kun meitä tuska ahdistaa
ja kaikki toivo katoaa,
on apusi jo läsnä." (Virsi 436:1)

On ollut suuri ilo saada nuorimman tyttäreemme Kaarinan ja Anssi Savosen perhe Japaniin lähetystyöhön. He tarvitsevat apua ja tukea uudessa kotimaassaan. On hyvä muistaa heitä rukouksessa. Uuteen maahan sopeutuminen ei käy hetkessä.

Kevät on parhaillaan Japanissa. Kohta kirsikkapuut puhkeavat kukkaan. Myös muut puut, kuten mango-liat ja kukkivat pensaat tuovat iloa silmiin. Vuoren kupeessa, Aotanissa asuminen on ollut suuri ilo. On vuoripuroja ja rotkoja sekä huikaiseva näköala Koben kaupungin lahdelle. Siellä on myös tekosaari asukkaineen ja Koben uusi lentokenttä meren päälle rakennettuna.

On vaikea kuvitella itse lähtevänsä Japanista pois, ihan ruumiillisesti! Joskus täytyy kuitenkin lähteä ja antaa lähetystyö uusiin nuoriin leileihin. Vuodet ovat vierineet nopeasti. On kuin se olisi ollut yksi ja ainut päivä kaikkine uurastuksineen. Jumala tietää mitä on jäänyt jäljelle. Onko tähtäpäitä korjuuseen. Onko Jumalan aitoissa satoa? Ei oksa tiedä hedelmistä mitään muuta kuin, että se imee luonnollisesti itseensä voimaa rungosta. Näin koen. Herra on nostanut, kantanut ja pelastanut. Hän on ollut ainut oikea tuki ja turva. Hän on kutsunut ja pitänyt huolen. Ei ole meillä mitään hyvää itsessämme, vaan kaikki on tullut Herralta.

On ollut niitä, jotka ovat uskollisesti jopa 40 vuotta uhranneet ja rukoilleet perheemme ja lähetysten puolesta Japanissa. Se on Jumalan rakkautta kirjaimellisesti. Lähetystyötä saamme tehdä niin kauan kuin on armon aika. Älkäämme unohtako uutta nuorta sukupolvea, joka on astunut meidän vanhojen tilalle kantamaan iestä. (LP)

17.5.2010 Kobe

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä... Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. 1. Joh. 1:7,9

HAT Koben seurakunnassa vietimme kolminkertaista juhlaa. Lealle ja Sinikalle jätettiin jäähyväisiä, Raamattukoulun vuoden jakson päättänyt, pari vuotta sitten kastettu Ikuko Oohira otettiin seurakunnan jäseneksi ja iloitsimme Yoshidan perheen toisen pojan lukion kolmannella olevan Yuudain kasteesta. Ennen kastettaan hän todisti uskostaan seuraavasti:

Yuudai Yoshidan todistus

Isäni ja äitini ovat kristittyjä, joten pienestä pitäen olen käynyt heidän kanssaan kirkossa. Pienenä en vielä ymmärtänyt mitään uskosta. Kirkossa käynti oli minulle vain tapa ja tein monenlaista syntiä.

Ollessani alakoululainen perheemme kävi kirkossa, jossa oli sääntö, että käytettäessä toimiston puhelinta tuli laattikkoon maksaa 10 jenin kolikoita. Erään jumalanpalveluksen jälkeen, kun me lapset leikimme kuurupiiloa, sattui

malta huomasi tuon kolikkolaatikon. Lankesin kiusaukseen ja sujautin siitä taskuuni yhden kolikon. Ei niin että olisin halunnut sillä jotain ostaa, vaan otin kolikon nauttiakseni varastamisen tuomasta jännityksestä, Tiesin koko ajan hyvin, että sen ottaminen oli väärin. Kun oli kerran kolikkolaatikosta varastanut, ottamisesta tuli minulle toistuva riippuvuus. Isäni sai minut kuitenkin kiinni itse teosta ja nuhteli minua. Rukouksessa tunnustimme asian yhdessä Jumalalle. Mutta Sielunvihollinen oli päässyt sydämeeni, enkä ristiessäni käteni ja sulkiessani silmäni todellisuudessa tehnyt parannusta ja katunut. Ajattelin mielessäni: "Eikö sitä nyt saa vähän nauttia jännityksestä, kun kuitenkin ajattelin palauttaa rahan takaisin?"

Tapahtuneesta on nyt kulunut jo kymmenen vuotta, mutta asia nousi jälleen sydämelleni. ja tajusin, että en ole tätä syntiä vielä tunnustanut ja saanut anteeksiantamusta. Rukoilin Jumalaa ja tunnustin sen synnin, etten ollut tehnyt parannusta.

Olen heikko ihminen ja lankean helposti kiusauksiin. Mutta se on suuri synty, että kääntää selkänsä Jumalalle eikä tee parannusta lankeemuksistaan. Vaikka nyt saan osakseni kasteen, luulen, että jatkossakin teen virheitä ja lankean. Kuitenkin tästedes haluan vaeltaa niin, että rukoilen Jumalaa ja etsin hänen anteeksiantamustaan.

Pakkausta

Huhtikuun alussa Savosen perhe pääsi muuttamaan kotimme vieressä sijaitsevaan vasta valmistuneeseen taloon ja minulla alkoi omien tavaroiden pakkaus Suomeen lähettämistä varten. Lean ja Sinikan palattua Suomeen Jorma muuttaa asunnostamme Raamattukoulun asuntolan yhteen huoneeseen kesäkuun lopussa.

Näköaloja maailmanlähetykseen

Tokiossa pidettiin 11.-14.5. maailmanlähetyksen neuvottelu ja juhla kokous, johon Jorma pääsi osallistumaan. Kokouksessa kiitettiin Jumalaa niistä suurista teoista, mitä maailman evankelioimisessa on tapahtunut Edinburghissa 1910 pidetyn kuuluisan lähetyskokouksen jälkeen. Samalla hahmotettiin strategioita siitä, miten vielä evankelioimattomille kansanryhmille eri puolilla maailmaa saataisiin evankeliumi ennen Jeesuksen toista tuloa. Vielä saavuttamattomat ryhmät on mahdollista tavoittaa vuoteen 2025 mennessä nykyisellä vauhdilla. Korostus oli voimakkaasti se, että olemme viimeisellä maililla ennen Jeesuksen toista tuloa. Siksi juuri tämän sukupolven on saatava kuulla evankeliumi.

Kun 100 vuotta sitten pidetyssä kokouksessa vain 17-19 edustajaa oli muita kuin länsimaalaisia, Tokion kokouksen 2000 osallistujasta 90% oli muita kuin länsimaalaisia. Etelä-Amerikan, Afrikan ja Aasian lähetykset olivat vahvasti edustettuina. Kaikkiaan 110 maan liput liehuivat kokouksen avajaisissa. Erityisen mielenkiintoista oli kuulla, että evankeliumi leviää myös muslimimaailmassa. Siellä uskon tulleista moni tulee nimenomaan islamin ääriyhmistä. Juuri nämä ääriyhmien ihmiset ottavat uskontonsa tosissaan ja näin ollen myös ensimmäisinä joutuvat näkemään, että islamissa ei löydy todellista vastusta heidän sisäiseen huutoonsa.

Koskettavaa oli myös se, että Ruotsin Evankelisen Allianssin Stefan Gustavssonin raportoitu Euroopan kirkkojen lohduttomasta tilasta, Aasian ja Afrikan edustajat spontaanisti alkoivat itkeä. He pyysivät Euroopan edustajat eteen ja kyynelin rukoilivat maanosamme puolesta.

Kolmannen maailman (enemmistö maailman) lähetykset ovat kautta linjan omaksuneet 1974 pidetyn Lausannen kokouksen linjan ja ovat tiukasti Raamattuun uskovia. Se ilmeni myös Tokion kokouksen julkilausumasta, jonka voi lukea (englanniksi) seuraavalta kotisivulta:
http://www.tokyo2010.org/conference/Tokyo_2010_Declaration.pdf (JP)

17.7.2010 Ryttylä

Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." Joh. 11:25-26

Kastejuhla

HAT Koben seurakunnassa vietimme 13.6. kahden hengen kastejuhlaa. Toinen jo 74 -vuotias mutta nuorekas työelämässä edelleen oleva rouva tuli ensi kertaa elämässään kristilliseen kirkkoon sinä sunnuntaina 14.9.2008, jona HAT Koben seurakunta aloitti toimintansa. Sen jälkeen hän on käynyt uskollisesti

sesti kirkossa ja sain lähes vuoden ajan käydä myös kastekoulua hänen kotonaan. Kastetodistuksestaan hän kertoi taustastaan:

Rouva Shibatan todistusta

Isäni työn tähden synnyin ja kasvoin Kiinassa Harpinin kaupungissa. Eräänä talvipäivänä isäni kertoi nähneensä venäläisellä ravintolalla, miten venäläiset jäähän aukon tehtyään suorittivat jotain menoja. Luultavasti kysymys oli kasteesta. Muistan ihmetelleeni, miten kaiken jäädyttävän kylmyyden keskelläkin he saattoivat tehdä sellaista. Se oli ensimmäinen kerta elämässäni, kun tajusin, että on olemassa kristillinen usko.

Keskikouluaikana tunsin kaipausta mennä kirkkoon, mutta kuvittelin, että kristityksi voivat tulla vain erityisihmiset, sydämeltään rauhalliset, tahdotaan lujat. Siksi en uskaltanut mennä kirkkoon.

Vaikka olisin halunnut oppia tuntemaan Jumalan, vuodet vierivät ilman tilaisuutta käydä kirkossa. Mutta kun vihdoin tuli tilaisuus päästä tähän kirkkoon, sain aloittaa myös Raamatun opiskelun.

Epäroin kuitenkin kasteen vastaanottamista, koska ajattelin, että se edellyttäisi jotain erityistä sisäistä varmuutta. Mutta kun minulle kerrottiin, että siinä on jo Jumalan johdatus, että haluaa uskoa, sain sisimpääni levon ja voin nyt tänään ottaa vastaan kasteen. Kaste on toinen syntymäpäiväni ja olen kiitollinen, että saan tänään päästä osalliseksi uudesta elämästä.

Tästä eteenpäin haluan uudella halulla vaeltaa askel askeleelta lähemmäksi Jumalaa.

Vahdin vaihtoa

Etelä-Nishinomiyan seurakunnassa pidettiin Seppo ja Vuokko Vänskan lähtöjuhlaa. Heidän pitkä palveluksensa Japanissa päättyi ja vastuu seurakunnan työstä siirtyi Lauri ja Asako Palmulle, jotka palasivat kausilomaltaan Japaniin 21.6. Kotimaan jaksonsa aikana Lauri sai teologian kandidaatin lukunsa päätökseen ja hänet vihittiin papiksi Tampereen tuomiokirkossa 30.5. (JP)

Lea jatkaa

Palmun perheen lähtö toiselle kaudelle Japaniin oli kiitosaihe, mutta ikävä myös kaiheri. Vanhempi tytär totesi: "Mummo, miten mä jaksan, kun me tavataan vasta neljän vuoden kuluttua." Pikkusisko piti mummon kädestä kiinni ja sanoi, että mennään mummon luo kotiin. Onneksi kuitenkin lapset unohtavat pian surunsa ja ikävänsä. Me isovanhemmat emme unohda heitä. Ikävä on aina. Lähettti koee tapaa-misen iloa ja suurta ikävää jättäessä lähetyskentän. Hän elää näiden kahden välimaastossa Herransa avulla ja hoidossa. (LP)

18.9.2010 Ryttylä

Jeesus sanoi heille: "Minä näin Saatanan putoavan taivaasta kuin salaman. Minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä, skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava. Älkää kuitenkaan iloitko siitä, että henget ovat teille alamaisia, vaan iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoitetut taivaissa." Luuk. 10:18-20

Pelastetun ilo

Tämän Jeesuksen sanan korostus on selkeästi siinä, mistä pelastetun ihmisen ilo pulppuaa. Hän tietää olevansa Jumalan lapsi, koska hänen nimensä on elämän kirjassa taivaassa. Hän tietää saaneensa Jeesuksen Golgatalla vuotaneen uhriveren tähden syntinsä anteeksi ja iankaikkisen perinnön. Isän väkevä käsi suojelee häntä ja varjelee hänet lopulliseen kirkkauden valtakuntaan asti. Jumalan ihmeellinen ja täydellinen pelastustekonsa on hänen pysyvä ja ihana ilonsa ja kiitöksensä ja ylistyksensä aihe.

Vihollisen voima ei vahingoita

Olen kuitenkin joutunut myös tarttumaan alkuosan lupaukseen siitä, että Saatanan voima ja valta ei voi meitä viime kädessä vahingoittaa. Jeesus on antanut meille myös vallan tallata vihollisen voimaa.

Syy tähän on siinä, että varsinkin syvältä uskonnolliselta taustalta, erityisesti shamanistista ennustelua ja vainajahenkien luokseen kutsumista harjoittaneet, mutta sitten Herran luo päässeet japanilaiset nuoret kristityt saattavat joutua lähes käsittämättömän ankariin taisteluihin Saatanaa ja pahoja henkiä vas-

taan. Pimeyden vallat pyrkivät tekemään kaikkensa, että tällaiset uskoon tulleet menettäisivät rohkeutensa, joutuisivat masennuksen ja epätoivon valtaan. Saatanan tavoite on tuhota Herran työtä ja kaikin keinoin vastustaa evankeliumin etenemistä.

Kävellessäni Riihimäen pääkatua ja katsellessani sen monia uususkonnollisia näyteikkunoita ja seurassani sitä, miten luterilaisen kirkkomme liitokset natisevat pahasti, tajuan, että samaa taistelua käydään täälläkin, vaikka pimeyden valtojen strategia onkin taitavasti sopeutettu suomalaiseen peruskulttuuriin.

Tällaisen taistelun keskellä on hyvä nostaa katse ristiinnaulittuun ja ylös nousseeseen Herraan Jeesukseen Kristukseen, joka on antanut meille sekä vallan tallata vihollista että välineen sen tekemiseen: Jumalan sanan totuuden miekan.

Hengellisessä sodankäynnissä emme ole turvattomalla emmekä häviävällä puolella, koska Herra itse on kanssamme. Pimeys ei lopullisessa merkityksessä voi meitä vahingoittaa. Siksi rajuimmankin taistelun keskellä meiltä ei voi kukaan eikä mikään riistää pelastuksen iloa, jonka takeena on taivaaseen kirjoitettu nimemme.

hänen (Jumalan) antamansa armo on kuitenkin vielä suurempi. Siksi hän sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrylle hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa Perkelettä, niin hän pakenee teistä. Jaak. 4:6-7

Euroopan haasteet

Heinäkuun lopulla osallistuimme Euroopan japanilaisten kristittyjen vuotuiseseen kesäkonferenssiin, joka pidettiin tänä vuonna Madridin lähistöllä Espanjassa hienossa katolisessa kurssikeskuksessa. Mukana oli 240 eri ikäistä osallistujaa eri puolelta Eurooppaa. Konferenssin teema oli Transformation eli Pyhän Hengen vaikuttama muutos uskovan elämässä. Jormalla oli yksi raamattutunti pelastuksen ja pyhityksen välisestä suhteesta. Lea avusti lastenhoidossa ja muissa valmisteluissa sekä osallistui Gospel-kuoroon. Tyttäreemme Hanna Kiviniemi toimi järjestelytoimikunnassa yhtenä vastaavista ja kolmen muun kanssa kantoi päävastuun kokouksen sujumisesta.

Ainakin kolme japanilasta Pariisiin japanilaisesta seurakunnasta ilmaisi Madridissa halunsa uskoa Jeesukseen ja aloittaa kasteopetuksen. Kun Pariisiin 30 -vuotiaalla seurakunnalla ei tällä hetkellä ole pastoria, minut kutsuttiin syyskuun alussa sinne saarnamatkalle. Kaupungissa asuu virallisesti noin 15 000 japanilaista, mutta todellisuudessa jopa 50 000.

Ulkomailla asuvat japanilaiset ovat huomattavasti avoimempia evankeliumille kuin Japanissa asuessaan. Siellä sosiaaliset siteet ovat usein jarruna evankeliumin ääreen pääsemiselle. (JP)

1.12.2010 Kobe

Elämä ilmestyi, ...Me julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille.... hän ilmestyi ottamaan pois synnit.... Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia.... Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. 1. Joh. 1:2; 3:5 ;3:2

Jeesuksessa näemme Isän

Jeesuksen tulo maailmaan oli Jumalan ilmestyminen meidän keskellemme. Kun opetuslapsen pyysivät: "Näytä meille Isä!" Jeesus vastasi: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän." Jumalan suuruuden voi kuka tahansa, joka ei ole joko fyysisesti sokea tai sydämeltään sokea, nähdä hänen valtaisissa luomisteoissaan. Mutta Jumalan Isän rakkauden voi päästä tuntemaan vain Jeesusta katselemalla. Hänet voimme nyt nähdä Raamatun sanasta. Hän puhuu siinä ja avaa Isän koko sydämen sille, joka avaa sydämensä hänen sanalleen.

Jeesuksen ilmestyminen ottamaan pois meidän syntimme oli täysin julkinen tapahtuma. Ristin tuskien keskeltä Golgatalla kaikui huuto: "Se on täytetty!" Sinuun ja minun syntivelkani on maksettu loppuun asti. Tunnustamalla, että juuri minun syntini aiheutti hänen kärsimisensä, ja ottamalla vastaan hänen sa-

nansa: "Isä anna heille anteeksi!" saamme omistaa joulun varsinaisen lahjan, syntiemme anteeksiantamisen.

Yhteys Isään

Jeesuksen avaama yhteys Isään merkitsee nyt sitä, että syntinsä anteeksi saanut on tänään Jumalan lapsi, vaikka maailman pimeys hänen ympärillään tiivistyisikin kohti lopullista tuhoaan. Jumalan lasten keskellä voi tänään jo loistaa jotain taivaan kirkkaudesta pimeydessä vaeltaville. Elämä loistaa kuoleman keskellä.

Mutta edessämme on vielä uusi ilmestyminen. Herra Jeesus tulee täydessä kirkkaudessaan takaisin. Silloin hänen omansa pääsevät osallisiksi syvimmän kaipauksensa toteutumisesta. He ovat vapaat kaikesta synnistä ja pimeydestä, heistä tulee uudessa ylösnousemusruumiissa yhtä kirkkaita ja puhtaita kuin itse Herra Jeesus. Herran kirkkaus tulee heissä ilmeiseksi ja Jumalalle nousee ylistys ja kiitos hänen ihmeellisestä pelastuksestaan.

Paluu työalalle

Runsaan neljän kuukauden jakso Suomessa on takana ja 10. marraskuuta lensin Shanghain ja sieltä edelleen 15.11. saavuin entisiin työkuvioiden Kobeen. Shanghaissa osallistuin mm kansainväliseen seurakunnan johtajakoulutukseen ja soluryhmään sekä saarnasin japanilaisen seurakunnan jumalanpalveluksessa. Jälleen täytyi ihmetellä, miten avoin hengellinen ilmapiiri tuossa jättiläiskaupungissa on. Seurakunnan kasvavat. Noin 13 prosenttia kaupungin asukkaista on jo kristittyjä.

HAT-Koben seurakunta

Lokakuussa Norio Yoshidan iäkäs äiti Kazuko sai kasteen sairavuoteellaan. Sen suoritti radiopastori Ariki koko perheen todistaessa sitä iloa, jonka kaste tässä isoäidissä synnytti. Pitempään hän oli jo ehtinyt olla Sanan kuulossa, mutta nyt sydän oli täysin auki Golgatan armolle. Seuraavana päivänä Herra kutsui hänet luokseen kirkkauteen vain muutaman päivän sairauden päätteeksi.

Mitanin todistus

Hanshinin alueen seurakuntiemme yhteisessä seminaarissa puhui entinen Kanebo lääkeyrityksen pääjohtaja Mitani. Hän kertoi miten hänet kolme kertaa uransa aikana alennettiin, koska hän ei voinut kristittyinä hyväksyä yrityksensä epämoraalisia päätöksiä. Lopulta kuitenkin juuri hänen onnistui pelastamaan yritys romahdukselta. Kristittyinä eläminen yhteiskunnassa ei Japanissa ole helppoa, mutta kyllä mahdollista Herran sanan varassa. Seminaarin sisällöstä kertoi Asako Palmu ystäväkirjeessään seuraavasti:

Viikko sitten olimme lähialueen seurakuntien yhteisessä seminaarissa, jossa puhujaksi oli kutsuttu entinen Kanebo-nimisen suuren yrityksen toimitusjohtaja, kristitty liikemies Yasuto Mitani. Hänen aiheinsä olivat Japanin kristillisen kirkon menneisyys ja tulevaisuus. Se että kristittyjen määrä Japanissa on edelleen se vajaa 1% väkiluvusta, on kipeä asia, varsinkin kun mm. lähetystyötä ja monenlaisia resursseja on Japanissa ollut käytettävissä huomattavan paljon, varsinkin viimeisen 50 vuoden aikana.

Kristinusko sinänsä koetaan positiivisena asiana Japanissa. Mutta miksi sanoma ei sitten tavoita ihmisiä? Mitani toteaa, että japanilaisessa kulttuurissa on vahva jako "julkiselle minälle" ja "todelliselle minälle." Kristillisten kirkkojen juhlapuheissa (julkinen minä) ehkä korostetaan, että kirkon tavoite on evankeloida koko tienoo, jotta mahdollisimman moni pelastuisi. Käytännössä kuitenkin (todellinen minä) seurakuntien tavoite on kasvattaa oma joukko "ahkeriksi kirkossakävijöiksi sekä hyvin palveleviksi ja rahaa uhraaviksi seurakuntalaisiksi." Tämä näkyy siten, että seurakunnat ovat sisäänpäin lämpeneviä "kaverikerhoja", johon ulkopuolisen on hyvin hankala päästä mukaan. Seurakuntien jäsenet ovat keskimäärin hyvin iäkkäitä, samoin pastorit. Lakihenkisyyteen on myös suuri vaara. Rakkaus puuttuu. Jos mitään muutosta ei tapahdu, muutaman kymmenen vuoden päästä seurakunnat kuolevat pois.

Saimme koko kuulija kunta haasteen siitä, kuinka voisimme olla sellainen kirkko, joka todella haluaa tavoittaa lähistön ihmiset. Joka todella haluaa, että he pelastuvat. Joka ottaa uudet tulokkaat rakkaudella ja lämmöllä vastaan. Evankeliumi ei muutu, mutta tavat sen eteenpäin viemiseen muuttuvat. Meidän pitäisi nähdä vaivaa ja miettiä, miten tavoittaa nykyjapanilainen.

Lopuksi Mitani vielä muistutti, että tämä kaikki ei tapahdu omalla pinnistelyllämme. Silloin kaikki vain väsyvät. Ilo omasta pelastuksestamme, Jumalan rakkaus ja armo ovat ne, joka synnyttävät meissä halun rakastaa ihmisiä Kristukselle. (JP)

Lea jatkaa

Oli nostalgista tavata monia entisiä tuttuja, joita en ole tavannut vuosikymmeniin. Uskovien yhteys on ihmeellinen. Olemme samaa perhettä ja rakkaita. Meillä on sama päämäärä, taivaskoti. Muistimme juhlassa Pohjois-Savon Kansanlähetyksen perustajajäseniä, joista moni on jo nukkunut pois: Hilja Tiilikainen, Siiri Mömmö, Aune ja Maire Hurskaisen, Ilta ja Hilikka Alve, Hanna Ruuskanen, Ellen Halonen, Margit Reponen, Lahja ja Aune Tornainen, Arvo Huttunen sekä Leo Tiihonen. Toimiessani Kuopiossa sairaalan yöhoitajana minulla oli etuoikeus siunata joitakin heistä vuoteen vieressä läisyysmatkalle. Perille päässeitä on toki muitakin esimerkiksi uskolliset esirukoilijat ja uhraajat Aune Kirjalainen Mikkelistä ja Tauno Meuronen Imatralta.

Täytin 69 vuotta marraskuussa ja on ollut aikaa kelata omaa elämää ja tekemisiä sekä tekemättä jättämissiä. Herra on ollut uskollinen. Hän on nostanut, kantanut ja pelastanut. Ihmeellisesti on Jumalan armo seurannut mukana. Lähetystyö Japanissa vuodesta 1972 on ollut minulle kuin yksi, vähän työläs päivä. (LP)

31.1.2011 Kobe

Ikuko Oohiran todistus

Nimeni on Ikuko Oohira. Olen 46 -vuotias. Kohtasin Jeesuksen ja minut kastettiin kaksi ja puoli vuotta sitten. Olen nyt Koben Luterilaisen Raamattukoulun toisen vuosikurssin opiskelija. Kuulostanee oudolta tämän ikäisen suusta, mutta olen koko ikäni kaivannut vanhempieni rakkautta. Olen ikävöinyt sellaista joka olisi ottanut minut vastaan sellaisena kuin olen. Kun minusta tuli kristitty, Jeesuksen anteeksiantamuksen kautta lopulta pääsin osalliseksi sellaisesta, jolle voi levollisella sydämellä antaa koko olemukseni ja joka ottaa minut vastaan. Jeesus on taivaan Isä.

Keksikoulu- ja lukioaikana vihasin vanhempiani. Mutta inhosin sellaista itseäni. Ajattelin, että minulle olisi oikein kuolla. Yritin ihan tosissani olla hyvä ihminen, mutta sydäntäni vallitsi myrsky. Äitini oli entinen kristitty, mutta lukioaikana hän oli tosi huolissaan minusta ja eräänä yönä kello kaksi hän yhtäkkiä herätti minut ja sanoi: "Tuolaisilla kasvoilla et kuitenkaan pääsen naimisiin. Sinun pitää opiskella opettajaksi, jotta pystyisit elättämään itsesi. Kuule, sinusta pitää tulla opettaja!" Nämä sanat kertoivat kyllä sen, että hänellä oli paljon inhimillistä lämpöä minua kohtaan. Mutta en silloin kyennyt ottamaan sanoja sellaisina vastaan enkä niihin sisältävää huolta.

Myöhemmin sain tietää, että isälläni oli ns. Aspergerin syndrooma, synnynnäinen aivovamma, joka estää häntä ymmärtämästä omaa sydäntään ja toisten ihmisten mielenliikkeitä. Siksi olin lapsena hänelle kuin ei mitään. Vaikka pyysin häneltä apua, hän kuittasi sen vain minua syvästi loukkaavin sanoin: "Tuollaistako sinä pillität?"

Olisin halunnut turvautua johonkin, mutta en osannut uskoa mihinkään. Sekä vanhempani että Jumala olivat minulle vaativia, mielialasta riippuen rakkautensa peruvia ja rankaisevia pelottavia olentoja. Historiasta kiinnostunut isoveljeni toisti minulle, että "buddhalainen kotialttari ei edusta oikeastaan muuta kuin Japanin Edo –aikakauden politiikkaa", siksi en uskonut buddhalaisuuteenkaan. Tämä veljeni sairastui myöhemmin pelkoneuroosiin ja näin miten hän kiersi epäilyttävästä uususkonnosta toiseen. Siksi päätin, että minua ei huuhaalla petetä. Oikeastaan ainoa pakopaikka minulle oli romaanien maailma. Päämääräni oli mahdollisimman pian aikuistua ja tulla voimakkaaksi.

Mutta kauaa ei kestänyt tuo kausi, jona kuvitteli olevani vahva. Maaliskuun 30. päivänä 2008 sain kohdata Jeesuksen. Olin silloin 44 -vuotias. Työ ja syöpää sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olen sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta sieltä minut passitettiin heti pois. Tuskin kykenin syömään ja toivo naimisiin pääsystä oli hävinnyt, niin totesin mielessäni, että äitini oli ollut oikeassa minun tulevaisuuteni suhteen. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyykeen terveys huononi. Puhelimessa isäni ja veljeni toistivat: "Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen." Siksi ajattelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olen onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Sellaisessa tilanteessa sain kohdata Jeesuksen. Juuri silloin opiskeluaikainen ystäväni, joka työskenteli Englannissa eräässä yliopistossa, tuli lyhyelle käynnille kotimaahansa tänne Japaniin. Hänet tavatessani en kyennyt kertomaan omaa surkeaa tilaani. Mitään hyvääkään minulla ei ollut kerrottavana. Sitten aloimme riidellä keskenämme. Sen seurauksena en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan.

Sanotaan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri sillä tavalla tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: "Kuole, kuole!" Mieleeni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kotialttarin edessä rukoilevalle isälleni: "Lopeta, hullu!" Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Mutta hän suosittelikin minulle pastoria. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: "Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille." Pastori kysyi minulta: "Uskotko Jeesukseen Kristukseen?" Vastasin heti: "Totta kai uskon." Vaikka en käynyt kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päättänyt uskomaan Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: "Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieteni ja tietämättä tekemäni synnit." Kun sitten sanoin: "Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani," kyyneleet alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni. Sen jälkeen en mennyt veljeni kirkkoon, vaan kuusi vuotta aikaisemmin saamani gospel CD:n sanoman johtamana päädyin tietämättäni kirkkoon, jossa tuon tekstin kirjoittanut Jorma Pihkala toimii lähettinä.

Uskoon tulemisessa eivät elämästäni ongelmat ole loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittelevat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Mutta tajuan että oli virhe kuvitella, että pääsisin vapaaksi pakenemalla perheeni ongelmia. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todellista itseltäni. Jeesus otti kantaakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin todellisen vapauden.

Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui kokonaan. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, siitä huolimatta Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisena, että hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloita siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistaa ehdottoman rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisenaani. Viime aikoina olen vapautunut myös siitä ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Sillä olen päässyt vapaaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kyennyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Minulta kesti 44 vuotta Jeesuksen kohtaamiseen, mutta ehkä niin on ollut parasta. Sillä mitä suurempi on ollut ahdistukseni, sitä suurempi on nyt iloni. Toivon sydämestäni, että tekin saisitte kohdata tällaisen Jumalan. Kiitos. (4.12.2010)

HAT-Koben seurakunta

Jouluna Yoshihiro Hamada (85) pääsi dementiakodista jumalanpalvelukseen viimeistä kertaa tässä ajassa. Mutta tälle monia sairauksia läpikäyneelle miehelle, joka kastettiin 20 vuotta sitten, tuo jumalanpalvelus oli niin suurta juhlaa, että hänen ilonsa tarttui koko seurakuntaan ja hän antoi parhaan joulu lahjan meille kaikille. Hänen poikansa oli tullut uskoon nuorena ja sairauksien keskellä isä, entinen englanninlehtori, löysi Vapahtajan. Hänen vaimonsa taas kastettiin kaksi vuotta sitten HAT-Koben kirkossa. Nyt viikonvaihteessa 29.-30.1. vietimme tämän veljemme hautajaisia. Oli ilo lähettää uskossa nukkunut Herran luo kirkkauteen.

Työkuviot

Uuden vuoden päivänä vietettiin Kaarina ja Anssi Savosen kodissa minun ja Lean eläkkeelle siirtymiskahveja, joille osallistui yli 30 suomalaista aikuista ja lasta, joukossa myös Timo ja Vuokko Rämä. Lea saapui juuri tuntia ennen tilaisuuden alkua kahden viikon matkalle Kobeen. Tosin hänen passinsa oli huomaamatta mennyt vanhaksi, mikä teetätti meille ylimääräisen Tokion matkan. (JP)

30.3.2011 Kobe

Hänen äänensä järkytti silloin maata. Nyt hän on luvannut: "Vielä kerran minä järkytän maata, jopa taivastakin." Tuo "vielä kerran" osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, tulevat muuttumaan, koska ovat luotuja, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät. Koska me siis saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja siten palvelkaamme Jumalaa pyhällä arkuudella ja pelolla, hänelle mielihyväksi. Hepr. 12:26-28

Herätyshuuto Japanille

Päivämäärä 11.3.2011 tulee jäämään Japanin historiaan eräänä merkittävänä käännepisteenä. Maailman mittaushistorian neljänneksi voimakkain maanjäristys ja sen synnyttämän tsunamin valtaisa tuho ja sitä seurannut ydinvoimaloiden säteilypäästöt ovat ravistelleet monet japanilaiset hereille.

Mailis Janatuinen kirjoitti: "Nyt japanilaisilta on pohja pois. He eivät voi luottaa enää mihinkään. Tämä on ihan toinen tilanne kuin Koben maanjäristyksen jälkeen. Tilanne on sama kuin sodan päätyttyä ja keisarin julistettua raddiossa, ettei hän ole jumala. Se oli Japanin etsikkoaika. Nyt on toinen ja ehkä viimeinen etsikkoaika ennen Jeesuksen paluuta."

"Me olemme rukoilleet herätystä tähän maahan vuosikymmeniä. Siksi on äärimmäisen tärkeätä, että juuri näissä oloissa lähetit kulkevat yhtä matkaa kristittyjen kanssa."

Koben maanjäristys oli varsin paikallinen luonteeltaan, vaikka tuhot olivatkin suuret. Pohjois-Japanin järistyksen tuhot ovat huomattavasti laajemmat ja siksi siellä tulee kestäämään varsin pitkään, ennen kuin elämä pääsee jollain lailla normaaleihin uomiinsa. Mutta vaikka ulkoisesti maa nousisi tuhkasta, ihmissydämiin jäävät syvät haavat ja niiden hoito saattaa kestää vuosia jopa vuosikymmeniä.

Koben maanjäristyksen jälkeen kesti noin viisi vuotta kunnes kaikille asuntonsa menettäneille oli saatu uusi koti. Mutta asiat eivät sillä suinkaan korjautu, että päästään vihdoinkin väliaikaisparakeista kunnan asumisoloihin. Entiset naapurit ja ystävät yleensä päätyvät aivan eri puolille kaupunkia. Varsinkin vanhemmille ihmisille sopeutuminen uusiin oloihin osoittautui tuskallisen vaikeaksi ja yksinäisyyden tunne paheni monien kohdalla entisestäänkin. Olemme nähneet, miten järistyksen jälkeiset traumat vaativat vielä 16 vuotta tapahtumien jälkeen pitkällistä ja ajoittain uuvuttavaa sielunhoitoa särkyneissä ihmisissä.

Kun aloitimme kaksi ja puoli vuotta sitten HAT Koben kaupunginosassa uuden pioneerityön, olimme hyvin tietoisia siitä, että tässä päällisin puolin mitä moderneimmassa kaupunginosassa puolet väestöstä on entisiä järistyksessä kotinsa menettäneitä ja toinen puoli myöhemmin rakennetuissa komeissa kovan rahan asunnoissa. Tiesimme, että joudumme kohtaamaan sekä hyväosaisia että järistyksessä kaikkensa menettäneitä haavoitettuja. Jälkimmäisten keskuudessa tapahtuu yhä keskimääräistä enemmän itsemurhia. Siksi järistyksen jälkeen toivonsa menettäneet tarvitsevat erityisen paljon sielunhoidollista tukea ja elävää toivoa, jonka vain evankeliumi ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta voi ihmisille antaa.

Japanilaiset ovat vuosikymmenien aikana tottuneet luonnonmullistuksiin ja tämän hetkisen suuren katastrofin keskelläkin he ovat kyenneet toimimaan yhteisöllisesti ja toisiaan tukien. Mutta saman aikaisesti sodanjälkeisen Japanin keskeisimmät uskomukset ovat saaneet kovan kolahduksen.

Tokion maaherra Ishihara antoi heti järistyksen jälkeen lausunnon, jonka hän pian sen jälkeen joutui peruuttamaan ja sitä anteeksi pyytelemään. Hän nimittäin sanoi, että maanjäristys ja tsunami oli "taivaan rangaistus japanilaisille, joilla ei ole mitään laajempia näköaloja kuin oman edun ja menestyksen tavoittelu". Osa totuutta tuohon lausuntoon kyllä sisältyi. Jeesus puhuessaan katastrofeista käänsi aina kat-

seen kuulijoihin: "Eivät uhrit olleet sen syntisempiä kuin kuulijatkaan. Kysymys oli Herran kutsusta parannukseen. Ilman sitä kaikki hukkuvat."

Japanilaiset ovat sodanjälkeisen taloudellisen menestyksen ja teknisen kehityksen myötä uskoneet rahan ja tieteen voimaan. Tosin viime vuosina kansan keskuuteen on levinnyt sisäinen nälkä, koska ulkoinen hyvinvointi ei tyydytä. Se juottaa ihmisen sydämeen tyhjää maljaa. Siksi monenkirjavat uskonnolliset ryhmittymät ovat levinneet. Mutta niissäkin on paljossa kysymys ajallisen hyvän ja aseman tavoittelusta.

Usko ihmisen kyvykkyyteen, tekniikan yliveraisuuteen ja talouden voimaan on osoittautunut kestäättömäksi. Ihmisen on löydettävä sellainen pohja, joka ei järky silloinkaan, kun maa ja taivas katoavat.

Jumalan huuto tämän hetken ahdistusten keskellä kuuluu: *"Joka janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon!"* Elämä vesi, Jeesus Kristus on sanassaan läsnä Japanissakin. Mutta kovin harvat ovat saaneet kuulla evankeliumia. Siksi erityisesti katastrofialueen pienet kirkot tarvitsevat erityistä esirukoustukeamme, että he suureten ulkoisten vaikeuksien ja käytännöllisen hädän keskellä eivät väsyisi, vaan uskaltaisivat toivonsa menettäneille julistaa myös evankeliumi. Muiden alueiden kristityt ovat toki lähteneet ja lähtemässä pitkäjänteiseen avustustyöhön. Mutta ennen muuta japanilaisten kristittyjen tulisi nähdä, että Herra kutsuu kansakuntaa. Se tarvitsee kipeimmin evankeliumia. Lähetysjärjestöjen ja lähettien tehtävä on tässä kulkea kansallisten kristittyjen vierellä heitä tukien ja rohkaisten.

Rukoillaan, että Japanin pienet seurakunnat heräisivät vastuuseen hukkuvista sieluista. Rukoillaan, että kirkoissa kasteen saaneet, mutta sittemmin maailmaan eksyneet palaisivat takaisin Herran luo ja saisivat syttyä uudelleen Pyhän Hengen voimasta. Rukoillaan, että seurakunnat avautuisivat viemään sanaa ulkopuolisille samalla kun antavat ajallista apua kärsiville. Rukoillaan kansakunnalle herätyksen armoa.

Työkuviot

Uutinen Itä-Japanin suurmaanjäristyksestä kantautui minulle muutama päivä sen jälkeen, kun olin saapunut kolmen viikon lomalle Suomeen. Meillä oli juuri silloin myös vieraana HAT Koben seurakunnan 20-vuotias jäsen, Takafumi Yoshida, kristillisen yliopiston kolmannen vuosikurssin opiskelija. Hän kertoi myös terveisensä Ryttylän Hope kurssilla ja todisti isoäitinsä kasteesta juuri ennen hänen kuolemaansa. Paljossa tuo kolme viikkoa meni sitten Japanin tilanteen seuraamisessa.

Työ HAT Koben seurakunnassa ja Koben Raamattukoululla jatkuu entiseen tapaan. Matkavarustukseni oli tällä kertaa sikäli erikoinen, että mukani tuli säteilymittari, jotka on Japanissa myyty loppuun alta aikayksikön. Mittaukset Kobessa kertovat sen, että säteilytaso on aivan normaali täällä Länsi-Japanissa. (JP)

Rauhan tervehdys koto-Suomesta

On tässä ollut syvällisempiäkin rukousaiheita. Japanin maanjäristys ja tsunami kosketti meitä. Sendaisa, Pohjois-Japanissa olimme aikaisempina vuosina olleet monena kesänä lomalla. Meillä oli pieni 10 neliön mökkikin siellä kukkulan kupeessa meren rannalla. Siellä oli idyllisiä kalastajakyliä, joita enää ole. Hyökyaalto huuhtoi sieltä ihmiset ja talot. Suru on ollut siellä suuri. Rukoilemme, että Sendain pienet seurakunnat voisivat auttaa hädässä olevia ja viedä ilosanomaa Jeesuskesta kovia kokeneille ihmisille. Herra elää! (LP)

31.5.2011 Kobe

Sen vuoksi, pyhät veljet, te, jotka olette osallisia taivaallisesta kutsusta, kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja ylipappiin, Jeesukseen. Hepr. 3:1

Taivaaseen astunut Herra

Jeesus astui taivaaseen 40. päivänä ylösnousemuksestaan eli helatorstaina. Astumalla ylös Isän luo Jeesus avasi meille tien perille asti, taivaan kirkkauteen. Omien sanojensa mukaan hän meni valmistamaan meille sijaa eli pysyvän asunnon. (Joh. 14) Meidän tiemme kulkee samalla tavalla Herran pyhittämän haudan kautta uuteen ylösnousemusruumiiseen ja edelleen ylös Herran luokse. Jeesus lupasi tulla noutamaan omansa, niin että saamme lopulta katsella hänen kirkastettuja kasvojaan.

Jeesuksen astuminen taivaaseen merkitsi myös sitä, että Vanhan testamentin esikuvan mukaan hän uhrattuaan ruumiinsa Golgatan kummulla ikään kuin vei oman sovintoverensä kaikkein pyhimpään, taivaallisen Isän luo. Isä hyväksyi luokseen palanneen Pojan sovitystyön, ihmiskunnan syntien maksun. Siksi Isä antoi lupaamansa Pyhän Hengen Jeesukselle. (Apt. 2:33) Helluntaina Jeesus saattoi vuodattaa Pyhän Hengen näin sovitettun ihmissuvun ylle.

Suuri Ylipappi ja Hallitsija

Tämän jälkeen Jeesus suurena Ylimmäisenä Pappina suorittaa yhä esirukouspalvelua ajassa vielä matkaavien omiensa puolesta. Hänen rukouksensa takaavat sen, että he pääsevät osalliseksi lopullisesta pelastuksen täyteydestä. Suuntaamalla katseemme ja mielemme häneen, joka kaiken aikaa kantaa meitä rukouksin, saamme rohkeuden tunnustaa hänen nimeään.

Ilmestyskirja osoittaa, että taivaassa Jeesuksella on myös ratkaisevan tärkeä tehtävä johtaa maailman historian kulkua rajujen lopputaisteluiden kautta siihen asti, että kaikki Herran viholliset on alistettu hänen jalkojensa alle. Lopulta viimeisen tuomion jälkeen avautuu pelastetulle morsiusseurakunnalle Karitsan hääjuhla, jossa Jumala on oleva kaikki kaikessa.

Juoskaamme kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka edessään olevan ilon vuoksi kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. (Hepr. 12:1-2)

Raamattukoulu

Raamattukoulun uusi lukuvuosi alkoi 10.4. Kuluneeseen kahteen ensimmäiseen kuukauteen on liittynyt sekä iloa että surua. Pian alkajaisjuhlan jälkeen Kobeen Teologisen Seminaarin puolella saatiin viettää nuoren opiskelijan hääjuhlaa ja vain pari viikkoa myöhemmin yhden oppilaan hautajaisia. Kolmas keskiikäinen oppilas taas on toipumassa vaikeasta sairaudesta kolmen leikkauksen jälkeen.

Huhtikuun lopulla pidimme Raamattukoulun retriitin Kiotossa aiheena Jeremian kirjan 18 luku. Siinä puhutaan savenvalajasta ja siitä, miten me olemme Herran käsissä kuin savi. Kaikissa vaiheissa olemme suuren Savenvalajan käsissä – silloinkin, kun hän musertaa meidät palasiksi saadakseen meistä parempaa ainesta uuteen astiaan. Sanan tutkistelua valmistelimme käymällä erään kristityn savenvalajan luona opissa.

Kuukautta myöhemmin saimme melkoisen pommin, kun erään oppilaamme kohdalla tämä Herran muovailemana oleminen tulee merkitsemään ehkä seitsemän vuoden vankeutta - syyttömänä. Korkeimman oikeuden päätös asiasta osui samalle päivälle, jona tien toisella puolella olevan Koben Teologisen seminaarin valoisa opiskelija sai yllättäen kutsun kirkkauteen Herransa luo vain vähän ennen kesäkuun loppuun suunniteltua valmistumisjuhlaansa. Tämä jo 65 -vuotias opiskelija lähti tapansa mukaan lähelle vuorelle kävelyille ja sai sydänkohtauksen. Hänet löydettiin polun viereltä rukousasennossa seuraavana aamuna.

Mailis Janatuinen tyttöjen asuntolan hoitajana kirjoitti tuomion saaneesta oppilaastamme mm seuraavaan tapaan:

"Asia on sillä tavalla, että eräs oppialaistamme, kutsutaan häntä nyt vaikkapa Mariko-saniksi, on saanut tuomion lapsen pahoinpitelystä. Sen ymmärryksen mukaan, mikä minulle on annettu, on syytös väärä. Pahoinpitelijä on joku muu, luultavasti lapsen lähipiiriin kuuluva henkilö. Mutta Mariko-parka sattui olemaan väärässä paikassa väärään aikaan."

"Mariko-san oli tuomittu kahdessa alemmassa oikeusistuimessa 6½ vuodeksi vankilaan. Nyt saatiin korkeimman oikeuden päätös, joka ei muuttanut tuomiota."

"Mariko-san on suloinen, herttainen, lahjakas ja tosi syvälinen nuori ihminen, joka pitää omassa seurakunnassaan piirejä ja puheita, vaikka kasteesta on kulunut vasta kolme vuotta. Yhdeksän kuukauden tutkintavankeuden jälkeen hän löysi tiensä kristilliseen kirkkoon. Seurakunta ja raamattukoulu ovat olleet hänelle henkireikiä kaiken ahdistuksen keskellä. Kun hän joutuu vankilaan, niin se on sitten samanlaista Jumalan johdatusta kuin Joosefin vankeus. Mariko-sanin taakka on Jeesuksen taakka, ja hän kantaa sitä yhdessä hänen kanssaan."

Viime päivinä olemme joutuneet pohtimaan sekä luonnonmullistusten että syyttömien vankien teologiaa. Raamatusta ja kristillisen kirkon historiasta ja tämän päivän todellisuudesta löytyy suuri määrä syyttömästi vangittuja.

Maanjäristyksen tuhoalueelle lähti avustustyöhön muun muassa Raamattukoulun rehtorin Ritsu Takuwan johtama ryhmä. Jälleenrakennustyön haaste on tavattoman suuri. Rukoilemme, että tuhoalueen keskellä elävät saisivat sekä ajallista että iankaikkisuuteen asti ulottuvaa apua.

HAT-Koben seurakunta

Toukokuun 15. päivä saimme viettää Yoshidan perheen nuorimman 16-vuotiaan Aimi tyttären kastejuhlaa. Hän on saanut kasvaa kristityssä kodissa ja ilmaisi kastetodistuksessaan siitä kiitollisuutensa. Samalla hän kertoi, miten erään lapsityökurssin sanoma oli häntä puhutellut ja synnyttänyt hänen suuren halun päästä Jumalan sanan äärelle. Kastejuhlassa oli mukana Aimin isovanhemmat, joiden pelastumista hän ja me rukoilemme. (JP)

Lea jatkaa

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisynttänyt meidät elävään toivoon." 1 Piet. 1:3

Elävä toivo on uudestisyntyneen ihmisen suurin rikkaus tässä elämässä ja tulevassa. Ikuisuus ilman toivoa on pelottavaa. Toivo Kristuksessa antaa elämälle tarkoituksen. Elämä on ikuisuuden esikartano. Toivon Herra antaa myös elämälle vastuun. Ikuisuus ilman Jumalaa on toivottomuutta. Haluatko kuulua siihen ryhmään, jolla on toivo Jumalassa? (LP)

28.7.2011 Kobe

Jeesus astui veneeseen, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä. Järvellä nousi kova myrsky, niin että vene oli peittymäisillään aaltoihin. Mutta Jeesus nukkui. He menivät ja herättivät hänet sanoen: "Herra, auta, me hukumme." Jeesus sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?" hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven. Ihmiset hämmästyivät ja sanoivat: "Millainen tämä onkaan, kun sekä tuulet että järvi tottelevat häntä? Matt. 8:23-27

Ajattellessani Japania kohdannutta kolminkertaista katastrofia (maanjäristys, hyökyaalto ja ydinvoimala-onnettomuus) ja sitä, miten valtaviin maanjäristysten uhka on kasvanut voimakkaasti, mieleeni nousee tilanne vuonna 1995 kirkkauteen päässeeseen japanilaisen pastori Eiichi Itoon elämästä. Myrskyn keskellä Herra vapautti hänet pelosta ja vei syvemmälle tuntemiseensa:

Pastori Eiichi Ito myrskyssä

"Elettiin sodanjälkeistä aikaa. Kiersin normaalin seurakuntatyöni lisäksi julistamassa Sanaa eri puolilla Japania. Eräänä sunnuntai-iltana nousin pieneen laivaan Wakayaman satamasta palatakseni Shikokun saarelle. Noihin aikoihin säätiedotukset eivät olleet yhtä luotettavia kuin nykyään ja niinpä laivan yllätti taifuuni kesken matkan. Pieni laiva hyppelhti ja pomppi kuin kaarnapursi valtavilla aalloilla. Miehistö komensi matkustajat pukemaan pelastusliivit ylleen, sillä tilanne oli epätoivoinen.

"Seisoin laivan eräessä portaikossa pidellen kaikin voimin kiinni kaiteesta pysyäkseen edes jotenkin paikallani. Kävin rukoustaistelua sydämessäni. Oman taivaaseen pääsemiseni suhteen ei minulla ollut huolta, sillä tiesin, että pelastuisin Jeesuksen uhrityön tähden perille kirkkauteen, vaikka laiva hukkuisikin:

'Mutta Herra, miten vaimoni, parivuotias pikku poikamme ja vanha äitini, jotka olet antanut minun huollettavakseeni, selviävät näinä ankeina aikoina ilman minua.'

Hiljaa Herran Pyhä Henki palautti mieleeni, miten hän oli huolehtinut meistä sodan aikana Kiinan lähetystyössä ja sieltä takaisin tuhoutuneeseen Japaniin. Herra muistutti minulle:

'Kykenen kyllä huolehtimaan vaimostasi, pojastasi ja äidistäsi, vaikka matkasi päättyisikin nyt.'

Sydämeni täytti sanoin kuvaamaton rauha ja huulilleni nousivat erään tutun virren sävelet, jotka puhuvat Herran täydellisestä huolenpidosta kaikissa elämän tilanteissa.

Ken on lapsi Herran armaan,
Turvatumpi hän varmaan,
Kuin on tähti taivahalla,
Lintu emon siiven alla.

Siionissa armollansa
Herra hoitaa lapsiansa,
Aina heille tarpeet antaa,
Käsillänsä heitä kantaa.
Eipä hänen kädestänsä
Mikään riistä pieniänsä,
Omakseen kun heidät osti,
Kuolemasta eloon nosti.

Milloin heitä puute kohtaa,
Yli niiden Herra johtaa,
Ruuan, verhon antaa heille,
Iloa, lohdun murheen teille.

Iloitse siis auttajastas,
Pieni lauma, Jumalastas.
Maahan työ hän vainoojamme,
Voiton antaa taistossamme.

Käyköön myöten taikka vastaan,
Eipa hylkää Isä lastaan,
Parasta hän tahtoo suoda,
Omillaan armon tuoda.

"Samassa kuulin kajuutan puolelta hysteeristen matkustajatoveriini avunhuutoja ja lähdin heitä auttamaan. Kaikkien suureksi hämmästyksesi laiva selvisi kuin selvisikin uppoamatta Komatsushiman satamaan asti."

Raamattukoulu

Raamattukoulun lyhyt kurssi 27.-28.6. keskittyi Jobin kirjaan ja kysymykseen kärsimyksestä tsunamin, maanjäristyksen ja ydinonnettomuuden kohdanneessa Japanissa. Luennoitsija oli Mailis Janatuinen ja lainaan tähän hänen ystäväkirjeestään otteen:

Keneltä maanjäristys ja tsunami tulivat? Mikä on niiden sanoma Japanin kansalle?

Jeesushan vastasi tähän kysymykseen lyhyesti ja ytimekkäästi: "Entä ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte." (Luuk.13:4-5).

Tsunamin kouriin joutuneet eivät olleet syntisempiä kuin muut japanilaiset, mutta katastrofi huutaa silti suurella äänellä jälkeen jääville: "Oletko sinä valmis, jos kuolema tulee kohdallesi tänään? Oletko menossa kaupunkiin, joka ei ikinä sorru, koska sen rakentaja ja luoja on Jumala itse?" (Hepr.11:10).

Japanilaiset kristityt eivät haluaisi sanoa tsunamista mitään muuta kuin sen, että meidän on itkettävä itkevien kanssa. Piste. Mutta onhan Raamatussa toki monta muutakin vastausta kärsimyksen ongelmaan!

Nyt kirkon ääntä saatettaisiin jopa kuunnella, jos kristityt vain uskaltaisivat avata suunsa. Jos uskotaan, että Jumalan kädestä tulee ihmiskunnalle vain hyvä, niin silloin on pakko päätyä uskomaan Jumalaan, joka ei ole kaikkivaltias. Vedenpaisumuskertomus puhuu ihan toista. Profeetat julistivat Jumalaa, joka lähettää oman kansansa kimppeihin vihollisarmeijoita ja luonnonkatastrofeja, jolleivät ihmiset tee parannusta.

Mutta meidän Jumalamme myös tuntee kärsimyksen omasta kokemuksestaan ja voi siis ymmärtää kärsivää. "Minä tiedän Lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä." Siihen uskoon Jobkin päätyi.

Heinäkuun 6. päivä koitti ja jouduimme saattamaan vankilaan Raamattukoulun ensimmäisen vuosikursin oppilaan, josta edellisessä kirjeessä kerroimme. Virrellä, kyynelin ja Herran siunauksella hänet lähetimme. Sitä edeltävänä sunnuntaina hän piti todistuksen Awajin kirkossa. Siinä hän kuvasi rukoustaisteluaan Herran edessä. Joka kerta kun hän tuskaisena kysyi Herralta, miksi hänen syyttömänä piti joutua vankilaan, hän sai Herralta toistuvasti aina saman vastauksen psalmin 23 sanoin: "*Minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.*"

Lopulta hän päätyi siihen, että Herra oli lähettämässä hänet vankilaan jotain tiettyä tehtävää varten ja lupaa olla hänen kanssaan kaiken aikaa. Hän sai siksi astua vankilan portista sisään yhdessä Herran Jeesuksen kanssa.

Taisteluja lähettikunnassa

Jos lähetystyöhön työalalla kuuluu monenlaisia vaikeuksia, niin kotimaan jaksolle Suomeen tulo ei vält-

tämättä tuo helpotusta elämään. Tästä meillä perheenä on omakohtaista kokemusta, mutta nyt erityistä esirukousta tarvitsee Kivirannan perhe. He saapuivat monella tavalla raskaan mutta myös Herran siunaaman työrupeaman jälkeen kotimaan jaksolle heinäkuun alussa. Pian perheen äidillä Susannalla todettiin kuitenkin pahanlaatuinen aivokasvain. Jätämme hänet ja koko perheen yhteisten esirukoustemme alle. (JP)

Lea jatkaa

Luin uudelleen Paul Hattawayn toimittaman kirjan "Taivaallinen mies". Kirja kertoo Kiinan kotikirkon eräästä merkittävästä henkilöstä ja hänen perheestään. On sanottu: "Suuret persoonat eivät muuta maailmaa, vaan suuren Jumalan kädessä olevat heikot ihmiset". Tällainen oli veli Yun ja hänen vaimonsa sekä äitinsä.

Maailman tilanne on hyvin katastrofaalinen. On nälän hätää Afrikan sarvessa. Jopa miljoonat ihmiset ovat vaarassa kuolla nälkään Etiopiassa, Keniassa, Ugandassa ja Somaliassa. Siellä on ollut ennen näkemätön kuivuus. Ihmiset vaeltavat etsien ruokaa ja nääntyvät matkalla. Äidit laittavat polun tai tien viereen lapsensa makaamaan. Eivät enää jaksaneet kävellä. Kuolema tuli ennen ruokaa ja vettä. Suuria luonnon mullistuksia ja pahoja ihmisten aiheuttamia onnettomuuksia sekä sotia on vallalla. Jeesuksen pikainen paluu on lähellä.

Kaksi meille tuttua uskovaa, toinen 90 -vuotias ja toinen yli satavuotias, odottavat ylös tempaamista tavasiin. Miten on meidän laitamme? Olemmeko me valmiit, kun Kristus tulee toisen kerran tähän maailmaamme kuninkaana noutamaan ne, jotka ovat häneltä saaneet syntinsä anteeksi. Raamattu puhuu tästä paljon. Lue! (LP)

27.9.2011 Kobe

Mutta joka menee ovesta sisälle, on lammasten paimen. Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntään. Hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie ne ulos. Laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä. Lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Joh. 10:2-4

Syyskuun 23. päivänä pidettiin Koben Luterilaisen Raamattukoulun 61. toveripäivät. Lähes tuhannesta koulun päättäneestä oli mukana 40 henkeä. Yksi heistä oli radiopastori Yoshitake Arika (75). Kahdessa luennossaan hän kävi lävitse omaa taivaltaan Herran omana. Keskeisenä teemana hänellä oli Jeesuksen sana siitä, että hänen omansa kuulevat Hyvän Paimenen äänen ja seuraavat sanan varassa häntä.

Pastori Yoshitake Arikin taival

Pastori Arika syntyi Tsuyaman kaupungissa pientilallisen vanhimpana poikana viisilapsiseen köyhään kotiin, jolla ei ollut mitään kosketuspintaa kristilliseen uskoon. Isä kuoli, kun hän oli vasta 12 vuotta vanha. Näin ollen hän joutui jo pienestä pitäen huolehtimaan peltotöistä, joissa käytettiin lannoitteena ihmisten lantaa. Sitä hän kävi kärryillä hakemasta kaupungilta ja toimi esimerkillisenä vanhimpana poikana.

Isän kuolema 12 -vuotiaan pojan silmien edessä painoi hänen sydämeensä syvän kuoleman pelon, joka kalvoi hänen sisintään jatkuvasti. Vuonna 1953 norjalainen lähetyssaarnaaja Arne Grønning aloitti Tsuyamassa pioneerityön. Kristillisen seurakunnan tehtävähän on viedä evankeliumi ihmisille eikä odottaa, että ihmiset tulisivat etsimään sitä. Nuorukainen Arika alkoi käydä kirkossa niin sanotun kristinuskobuumin aikana, kun kirkosta saatiin monenlaista aineellistakin apua sodanjälkeisissä köyhissä oloissa. Hyvän Paimenen sana osui hänen sydämeensä paljastaen ei vain tekosyntejä vaan koko sydämen syvän syntiturmeluksen. Jouluna 1953 hänet kastettiin 16 muun joukossa. Kastettujen joukossa oli myös hänen tuleva vaimonsa.

Arika pääsi näin osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Vuoden 1954 syyskuussa hän aloitti Koben Luterilaisen Raamattukoulun 5. kurssilla ja sen päätyttyä toimi lähetyssaarnaaja Grønningin avustajana Tsuyamassa. Tämä lähetyssaarnaaja oli todellinen rukouksen mies ja opetti Arikia pitäytymään tiukasti Jumalan sanaan. Ei riittänyt, että sanaa luettiin. Sanalle piti olla myös kuuliainen.

Eräänä päivänä lähetysaarnaja sanoi Arikille: "Mene pyytämään anteeksi siltä ja siltä seurakuntalaiselta!" Mutta Arika ei ollut mielestään tehnyt mitään sellaista, mitä hänen olisi pitänyt pyytää anteeksi. Silloin Grønning avasi Raamatun vuorisaarnasta kohdan:

Jos sinä olet viemässä lahjaasi alttarille ja muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, jätä lahjasi siihen alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten uhraamaan lahjasi. (Matt. 5:23-24) Sanalle kuuliaisena Arika meni sopimaan tämän henkilön kanssa.

Vuonna 1956 Arika opiskeli toisen vuoden Koben Raamattukoulussa ja sai sen jälkeen kutsun evankelistaa harjoittelijaksi Oodan seurakuntaan kahden naislähetin työtoveriksi. Kerran hän oli lähdössä kotikäynnille erään seurakuntalaisen luokse, kun lähetti kysyi häneltä: "Minkä Jumalan Sanan kohdan aiot tälle seurakuntalaiselle viedä?" Arikille ei ollut tullut mieleenkään sellaista miettiä, hän oli vain ajatellut mennä juttelemaan ja kyselemään kuulumisia. Näin hän sai opetuksen siitä, mikä on varsinainen tehtävämme.

Kolmen vuoden kuluttua hän pääsi opiskelemaan Teologiseen seminaariin ja valmistui pastoriksi 1967. Hänet nimitettiin Matsuen seurakunnan pastoriksi tilanteessa, jossa edellisen pastorin kanssa suuri joukko seurakuntalaisia oli juuri jättänyt kirkon ja perustanut uuden. Varsin masentavassa tilanteessa ja vielä kokemattomana Arika joutui opettelemaan seurakunnan paimenen tehtäviä. Herra rohkaisi häntä erään keuhkotautiin sairastuneen naisen uskoon tulolla ja kirkkauteen pääsyllä. Parantolassa Arika antoi tälle jo heikossa kunnossa olleelle lyhyen kasteopetuksen ja kastoi hänet Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Pian tämän sisaren kunto heikkeni niin, että hän ei jaksanut enää puhuaakaan. Silti hän Arikin vieraillessa nosti kätensä peitteiden välistä ja teki voiton merkin. Sitten Arika kysyi häneltä: "Näetkö jo Jeesuksen?" Vastauksena tuli selkeä nyökkäys. Näin Arika sai rohkaisua jatkaa työtä luottaen siihen, että Jumalan sana kykenee pelastamaan ihmisiä. Samalla hänelle vahvistui voimakas tietoisuus siitä, että hänen itsensä tärkein tehtävä on kuulla Herran sanaa ja seurata Jeesusta.

Raskailta vaiheiltakaan Herra ei Arikia säästänyt kouluttaessaan hänestä ison seurakunnan pastoria ja radioevankelistaa. Hänen kolmas tyttärensä kutsuttiin 24 päivän ikäisenä Herran luo. Tämä tuskainen kokemus merkitsi kuitenkin sitä, että taivaalliseen valtakuntaan syntyi entistä vahvempi side. Ratkaisevaa on lopulta, onko nimemme taivaassa elämän kirjassa vai ei.

Tänään pastori Arika jatkaa osa-aikaisena radiopastorina ja opettaa Koben Luterilaisessa Raamattukoulussa ja Teologisessa Seminaarissa käytännöllistä teologiaa.

Raamattukoulu

Koben Raamattukoulun toveripäivien yksi perinne on vieraila lähetysaarnaja Winterin haudalla Rokkoo vuorella sijaitsevalla ulkomaalaisten hautausmaalla. Winter tuli Kiinasta Japaniin ja toimi maassa 51 vuotta ja pääsi Herran luo vuonna 1970 95 vuoden korkeassa iässä. Hän oli Koben Raamattukoulun ja Seminaarin ensimmäisiä opettajia ja jatkoi työtään aina poisnukkumiseensa asti. Vaikka nuorempi sukupolvi ei enää tätä veteraania tunnekaan, haudalla käynnit kertovat siitä, miten japanilaiset kristityt arvostavat lähettejä, jotka maassa toimivat. (JP)

Lea jatkaa

Saavuimme kuukausi sitten Suomesta lentäen Amsterdamin kautta Japaniin. Koneet olivat täynnä ja matka tuntui pitkältä. Saimme hyvän vastaanoton Kobessa Palmuilla. Askon oli laittanut ruokaa ja syötyämme jatkoimme matkaa meille uuteen tilavaan ja kauniiseen kotiin. Palmut olivat siivonneet ja laittaneet vuoteet kuntoon. Oli hyvä mennä nukkumaan valmiisiin vuoteisiin.

Asuntonne on kolmekerroksisessa talossa ensimmäisessä kerroksessa. Lähellä virtaa Rokkoo -vuorelta leveä joki mereen. Asunnossamme on pieni puutarha. Lintujen laulu kuuluu aamuisin sisälle.

Kuukausi kesti lämmintä ja kosteaa ilmaa. Parin taifuunin jälkeen on ilma selkeytynyt ja pohjoisen viileä hkö ilmanala on vallitsevaa. Tämä on sitä Suomen parasta kesää.

On jälleen sopeutumista uuteen. Ikävä aina välillä muistuttaa. Suomessa on rakkaat, äiti, sisko, osa lapsista, lapsenlapsista ja kaikki rakkaat sukulaiset sekä rakkaat uskolliset lähettäjät. Täällä olen tavannut japanilaisia ystäviä sekä muita lähettejä. Asumme hyvin lähellä toisiamme. Ainoastaan Nummelat ovat

kauempana. Nyt voin kutsua syömään ystäviä luoksemme ja käydä heidän luonaan. Myös olen Jorman kanssa suunnitellut uutta työtä Hat Kobeen tavoittaaksemme uusia ihmisiä evankeliumin kuuloon.

Aina välillä kuulee uutisia siitä, miten Herra Jeesus Kristus on tehnyt työtään omiensa kautta heidän tietämättään. Eräs rouva soitti ja kertoi uudesta kotikokouksesta joka keskiviikko Tokion lähellä. Talosta oli kuollut sukulaismummo. Talo jäi tyhjille. Suomessa vierailut ja ilosanoman Jeesuksesta kuullut paris-kunta sai sydämelleen etsiä pelastusta tosissaan. Pelastus löytyi ja heidät kastettiin Japanissa. Tyhjiällä ollut talo pantiin seurakunnan käyttöön ja nyt se on monille ilona ja pelastuksena.

Jumalan sana ei tyhjänä palaja. Jumala on uskollinen ja ei kutsumistaan kadu. Hän ei ketään hylkää koskaan. Hän on aina kanssamme lupauksensa mukaan. Raamatun sana on niin ja aamen. (LP)

28.11.2011 Kobe

Jeesuksen edellä ja jäljessä kulkevat huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Siunattu olkoon isämme Daavidin valtakunta, joka on tulossa! Hoosianna korkeuksissa!" Jeesus saapui Jerusalemiin ja meni temppeliin. Mark. 11:9-11

Muurien ympäröimä kaupunki

Ihminen on kuin muurien ympäröimä kaupunki. Meillä on omat porttimme, joiden kautta päästämme ihmisiä ja asioita sisälle omaan elämäämme. Meillä on myös portit, joiden kautta päästämme omia ajatuksiamme ulos toisten ihmisten elämään.

Kaupunkilainnoituksemme sisällä on temppeli, joka määrää millaiset asiat elämässämme ovat tärkeitä ja ketä elämällämme palvelemme. Siellä asuu myös kuningas, joka tekee päätökset käytännöllisessä elämässämme niiden arvojen perusteella, jotka hän temppelistä saa. Kaupungissamme asuu myös oppineiden miesten joukko, joka selittää mahdollisimman viisaasti, miksi kuninkaan on toimittava juuri niin kuin hän tekee.

Muurilla pyrimme varjelemaan sydämemme kaupunkia ulkoisilta vaaroilta ja uhilta. Muurit tarjoavat myös suojan sille, etteivät toiset ihmiset pääse näkemään miten likaista ja saastaista osassa kaupunkia on. Muurit kärkevät taakseen kaksoiselämää, jossa ulospäin saatetaan olla hyvinkin hurskaita, mutta silti saatetaan salassa harjoittaa iljettäviä syntejä.

Jeesus saapuu kaupunkiin

Jeesus saapuu tällaiseen kaupunkiin. Hän tulee aivan selkeä päämäärä mielessään. Hän haluaa päästä sisällemme. Hän ei tule väkivalloin ja muurejamme tai porttejamme murtaen. Hän tulee ikään kuin sydämemme ovelle ja kolkuttaa. Hän käy sisälle, jos ja kun hänelle avataan sisältä käsin.

Mutta kun hänet päästetään sisälle, hänellä on aivan selkeä päämäärä, mitä hän tekee. Hän saapuu tekemään vallankumousta. Ensiksi hän menee temppeliin, jota silloin piti hallussaan rahanhimo ja ajallisen edun tavoittelu, vallanhalu ja uskonnollinen ylpeys. Jeesus tarttui ruoskaan ja puhdisti temppelin kauppamiehistä. Hän palautti temppeliin taivaallisen Isän rukous- ja palvonta paikaksi. Hän paransi temppelissä monia ihmisiä ja niin hän tekee tänäänkin. Hän parantaa sydämemme temppelin haavoja ja puhdistaa sen paikaksi, jossa Herra saa puhua ja ilmaista oman tahtonsa. Pienten lasten ylistys temppelissä kertoo, millainen on Herran puhdistama sydän. Sieltä nousee lapsen uskon kiitos ja ylistys Herran armosta.

Vangittu Kuningas

Mutta sitten Herra suuntasi askeleensa kohti kuningasta ja valtaa pitävää keisarin edustajaa Pilatusta. Nyt hän kulki tosin vangin hahmossa, mutta siitä huolimatta hän julisti olevansa Totuuden Kuningas ja tulevansa kerran takaisin suuressa kirkkaudessa. Ristin tiellä Jeesus vapautti meidät väkivallasta rakkauteen, himojen temmellyksestä puhtauteen. Hän ottaa kärsimisensä kautta linnamme hallintaan, jossa valo näyttää liian ja Jeesuksen veri puhdistaa kaiken, minkä valo paljastaa. Totuuden sanalla Jeesus myös alistaa meidän oppineisuutemme Jumalan viisauden alle. Puhdistetun kaupungin porteista alkaa käydä ulos nyt uusi liikenne. Ei enää kauppiaiden voitonhimon vaan evankeliumin lahjan levittäjien liikenne.

Jeesus saapui ja saapuu meidän kaupunkilinnaamme kuninkaana ja vapauttajana, mutta hän tekee sen nöyränä ilman mitään pakkoa.

Todellinen cowboy

Aasilla ratsastaminen oli Israelissa kuninkuuden merkki toisin kuin Rooman valtakunnassa, missä kajautehtiin korskeilla orheilla. Kuninkaallisuudesta kertoo se suvereeni tapa, jolla Jeesus hallitsi aasin varsaan, jolla kukaan ei ollut vielä ratsastanut. Vain "todellinen cowboy" kykenee vikuroivan aasin ottamaan hallintaansa ensi ratsastuksella. Jeesuksen rakkaus ja taito riittivät siihen sekä aasin että myös meidän vikuroivien sydäntemme kohdalla.

Tällaiselle kuninkaalle kuuluvat tervehdyspuheet: *"Hoosianna! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen! Daavidin Poika!"*

Hoosianna sanahan tarkoittaa "Herra auta ja armahda". Huudolla Jeesusta sydämeensä vastaanottava tunnustaa Jeesuksen siksi ainoaksi, joka kykenee auttamaan ja armahtamaan. Siunauksen toivotuksella vastaanottaja tunnustaa, että hän on se ainoa, joka kykenee taivaallisen siunauksen sydämemme kaupunkiin tuomaan. Daavidin Pojaksi tunnustaminen merkitsee sitä, että luovutamme vapaaehtoisesti hallintavallan tälle Kuninkaalle.

Ehdoton Hallitsija

Palmun oksien ja lehvien heilutus kertoo siitä, että tämä Kuningas on lopulta johtava meidät maahan, jossa vallitsee ikikesä. Maahan, jossa elämän puun hedelmät antavat iankaikkista elämää ja lopullista parantumista. Vaatteiden levitys kertoo siitä, että tällä Kuninkaalla on ehdoton hallintavalta meidän elämäämme nähden. Mutta hän hallitsee, jotta me saisimme elämän, sillä hän on Vapauttajakuningas. Ristin puulla ja ylösnousemuksen aamuna hän kukisti synnin, kuoleman ja Saatanan vallan ja lahjoittaa nyt meille armon, ikuisen elämän ja rakkautensa vallan.

HAT-Koben seurakunta

Loka-marraskuu olivat täynnä tapahtumia pienessä seurakunnassamme. Lasten työssä pidettiin pari erikoiskokousta, aloitettiin uusi englanninkielinen äiti-lapsi musiikkiryhmä Kaarinan tuella. Oheen syntyi myös alakoululaisten englannin ryhmä. Uusia lapsia on tullut kivasti mukaan.

Juhlia

Lokakuussa oli neljän suomalaisen lähetyksen yhteinen sielunhoidon koulutusseminaari, jossa kouluttajana toimi tyttäreemme Hanna Kiviniemi. Hän sai yhdistää siinä japanilaisen kulttuurin ja sielunhoidon osaamistaan. Oli todella juhlaa tavata eri puolilla maata työskenteleviä kollegoja. Raamattukoululla Hanna veti vielä yhden päivän seminaarin japanilaisille. Molemmista hän sai paljon positiivista palautetta. (JP)

Lea 70 jatkaa

"Kun minä katselen taivasta, sinun kättesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka olet asettanut paikoilleen - mikä on ihminen! Kuitenkin pidät sinä hänestä huolen." Ps. 8:4-5

Jumalan huolenpito on ollut ihmeellistä. Hänen johdatuksensa on ollut usein hyvinkin yllättävää. Koko pienen elämäni on Herra minua auttanut ja varjellut. Itse en sitä ole juuri ymmärtänyt. Hän on antanut minulle hyvät vanhemmat ja sisarukset eli kodin, jossa kasvaa.

Suurinta on ollut Jumalan antama armo ja anteeksiantamus. Jumalan rakkaus on välillä tehnyt hyvinkin kipeää. Hän on vienyt syville vesille, joissa on ollut vaikea kahlata eteenpäin. Kuitenkin on elämä jatkunut monista vaikeuksista ja sairauksista huolimatta. Kaiken yllä on ollut Jumalan käsittämätön rakkaus. Ilon ja kiitoksen virrat ovat välillä saartaneet minut, vaikka ahdistuksen aallot ovat lyöneet kovina.

Olen täyttänyt kunnioitettavat 70 vuotta. Monet ovat minua useilla tavoilla muistaneet. Sydämelliset kiitokset lämpimästä puserosta, kaulaliinasta ja villasukista. Kiitos kirjoista, jotka tuovat minulle paljon iloa. Kiitos kauniista kaitaliinasta ja joululiinasta. Ne saavat koristaa jouluna joulupöytäämme. Olin juuri ajatellut, etten tuonut käsineitä mukanani Suomesta, kunnes sain yllättäen ystävältä lahjaksi käsineet ja

ihanan villaisen hartiapontson. Minun huopatossuihini tuli reikä ja eikös vaan, Suomesta tuli villasta tehdyt tossut.

Kiitos ihanasta Kalevala korusta. Kiitokset monelle ihanasta hartialiinasta, mikä saanee koristaa minun hartioitani juhliissa. Kiitos kauniista seinäkankaasta, jossa on *sakuran* kukkia. Kiitos ihanasta vaaleanpunaisesta ruusupuskasta, purkkisyklaamista ja puisesta seinäkoristeesta. Kiitos omille lapsille Punkankujan uudesta lattiasta. Kiitos suuresta taulusta, joka odottaa Suomessa. Monelta olen saanut kauniita onnittelukortteja. Lapsen lapsilta sain itsetehtyjä kortteja. Kiitos japanilaiselle ystävälle helmikorusta. Paljon on ollut iloa syntymäpäivistä. (LP)

30.1.2012 Kobe

Ylimmäinen pappi sanoi Jeesukselle: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?" Jeesus vastasi hänelle: "Itsepä sen sanoit. Minä sanon teille: täst'edes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä." Matt. 26:63-64

Kuninkaan pelastustahto

Jeesus on Kuningas, Vapauttajakuningas. Se merkitsee sitä, että hänellä on selkeä tahto ja hän haluaa tahtonsa tapahtuvan. Puhuessaan Isälle tästä tahdostaan hän antaa ymmärtää, että se ei ollut jotain sellaista, josta voitaisiin neuvotella. Kysymys oli Jeesuksen peruuttamattomasta päätöksestä. Ruokouksen vastaanottajan Vanhurskaan Isän tahto oli ja on täsmälleen sama. Syy minkä vuoksi syntinen ihminen voi päästä armosta, pelastuksesta ja taivaasta osalliseksi ei ole hänen oma tahtonsa vaan Kuninkaan tahto. Johannes kuvaa tätä asiaa evankeliumin alussa näin:

Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet verestä, eivät ihmisen tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. (Joh. 1:12-13)

Paavali toteaa saman asian voimakkaasti: *Herra sanoo Moosekselle: "Minä armahdan, kenet armahdan, ja osoitan laupeutta kenelle osoitan." Asia ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka armahtaa. (Room. 9:15-16)*

Koska perille pääsymme on Vapauttajakuninkaamme Jeesuksen Kristuksen käsissä, voimme olla täysin turvalliset. Hän valmisti ristin uhrillaan ja ylösnousemuksellaan täydellisen pelastuksen. Hän kykenee myös viemään meidät omaan kirkkauteensa, taivaalliseen hääiloon, jossa saame katsella Herraa kasvoista kasvoihin. Siellä kaikki murhe pakenee ja sydämen täyttää kiitos ja ylistys ihmeellistä Vapauttajaamme kohtaan.

Jeesuksen kuninkuus tapahtuu täällä ajassa totuuden ja rakkauden sanan voimalla. Hän ei tänään tunkeudu väkivalloin kenenkään sydämiin. Silti hänellä on kakki valta taivaassa ja maan päällä. Kaikkien tapahtumien keskellä hän on lopulta vievä maailmanhallintansa lopulliseen voittoon. Lopullista valtakuntaa kuvataan näin:

hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:13)

HAT-Koben seurakunta

Uudesta vuodesta lähtien Anssi ja Kaarina Savosen perhe on alkanut osallistua HAT Koben seurakunnan jumalanpalveluksiin, koska he kielikoulun päätyttyä siirtyvät huhtikuusta jatkamaan työtämme seurakunnassa. (JP)

Lea jatkaa

Aurinko on paistanut täällä Koben kaupungin korkeudella lähes joka päivä. Lunta ei ole täällä vielä satanut, vaikka Japanin meren puolella lunta on satanut jo lähes 2 metriä. Ilmat ovat olleet meille hyvin suosiollisia.

Itse olen käynyt Jorman pitämällä luennoilla ja toiminut seurakunnassa avustaen lasten englanninryhmässä ja aloittanut uuden suomenkielen ryhmän. Eri ihmisiä olen kutsunut kotiin syömään ja näin tutus-

tunut uusiin ihmisiin. Ateriyhteys on tärkeä työmuoto. Näin voi välittää rakkautta ja kertoa Vapahtajasta. Myös Shikokun entisiä ystäviä olen tavannut.

Työ etenee, vaikka meidän mielestämme kovin hitaasti. Haluaisimme enemmän tuloksia ja rukoilemme herätystä Japaniin. Milloin Herra antaa herätysten tuulten puhaltaa. Sitä odotamme. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 40 vuotta siitä, kun ensimmäisen kerran tulimme lähetystyöhön Japaniin.

Luonnonkatastrofien uhka on lisääntynyt viimeisen 10 vuoden aikana. Ennen emme huolehtineet kovinkaan paljon maanjäristyksistä, tsunamideista tai taifuuneista. Nyt on tullut aika huolehtia ja tehdä suunnitelmia selviytymisestä katastrofien tullessa. Jääkaapin ovelta on liimattuna ohjeet. Niitä on hyvä seurata ja rukoilla Taivaan Isää auttamaan ja varjelemaan Japanin kansaa ja meitä lähettejä. (LP)

27.3.2012 Kobe

Näistä kahdesta järkkymättömästä asiasta, joissa Jumala ei ole voinut valehdella, me saamme vahvan rohkaisun, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni toivosta siihen, mitä on tuleva. Se toivo on meille kuin sielun ankkuri, varma ja luja, ulottuen väliverhon sisäpuolelle asti. Jeesus on mennyt sinne edellä juoksijana meidän puolestamme, tultuaan ikuisiksi ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Hepr. 6:18-20

Toivo

Japaninkielessä sana "toivo" kirjoitetaan kahdella merkillä, joista ensimmäinen tarkoittaa "vähäistä" ja tulee kuvasta, jossa saksilla leikataan lopuillaan olevaa kangasta. Toinen merkki yksinäänkin tarkoittaa toivoa ja se muodostuu kolmesta osasta, jotka alun perin tarkoittavat "kuolemista", "lihaa" ja "helmipalloa". Eli kun elämä käy vähiin, ruumiimme kuolee, mutta jäljelle jää helmi, kysymys on toivosta. Tunnetusti helmi on simpukan kyyneleiden synnyttämä, joten Ilmestyskirjan kuvaamat taivaan helmiportit ovat Jeesuksen Getsemanessa ja Golgatalla vuodattamien kyynelten tulos.

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa. Niin kauan kuin on toivoa, jaksaa elää. Toki lukemattomien ihmisten toivo on perusteetonta ja väärää ja johtaa lopulta epätoivoon. Jumalattomalla ei ole kestävä toivoa. Sen sijaa uskova kristitty elää niin kuin jännitysromaanin lukija, joka on varmuuden vuoksi lukenut kirjan viimeisen sivun. Silloin kun jännitys käy sietämättömäksi, hän voi lohdutella päähenkilöä sillä, että kyllä hän vielä selviää. Uskova tietää Raamatun perusteella, mitä hänelle lopulta tapahtuu, vaikka matkalla on vielä paljon epäselvää. Siksi hän voi olla hyvässä turvassa myrskyjenkin keskellä.

Toivo sanalla on kaksi eri merkitystä. On se toivo, jolla toivotaan ja se toivo, jota toivotaan. Edellinen on ihmisen sisäinen tila ja jälkimmäinen on ulkoinen todellisuus, johon sydän voi tarttua. Kristityn toivossa ei ole kysymys toiveista, vaan jostakin sellaisesta, joka on tulevaisuudessa edessäpäin ja on täysin varmaa.

Toivon ankkuri

Jeesusta kuvataan toivon ankkuriksi. Kuva on normaalilanteeseen nähden ylösalaisin. Jeesus on ankkuri, joka on heitetty taivaalliseen kirkkauteen. Hänestä lähtee sitten ankkurikettinki alaspäin. Sen toisessa päässä on uskovan sydämessä asuva Pyhä Henki, joka pitää kettimestä kiinni yhtä tiukasti kuin Jeesus taivaan päässä. Sitten Pyhä Henki alkaa vinssata kettinkiä sisään, niin että elämän purtemme lopulta nousee Jeesuksen luo kirkkauden valtakuntaan.

Uskovan kristityn toivo perustuu siis kokonaan siihen, mitä Jeesus ja Pyhä Henki saavat aikaan. Toivo ulottuu myös aina iankaikkisuuteen asti. Se perustuu Jeesuksen täytettyyn uhuriin Golgatan ristillä ja se suuntaa uskovan mielen kaikessa tekemisessä ja vaeltamisessa toivon kohteeseen Herraan itseensä. Pietari kuvaa sitä kirjeessään näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten. (1. Piet. 1:3-4)

Elämä toivon varassa

Vanha suomalainen sanonta kuvaa tämän toivon vaikutusta arkielämään. "Käsi aurassa ja sydän taivaassa." Tämän päivän kielellä se ehkä kuuluisi: "Kädet näppäimistöllä, mutta sydän taivaassa." Tämän sanonnan vastakohtahan kuuluu "Kädet näppäimistöllä ja sydän seuraavassa tilipussissa". Jos toivomme perustuu ajalliseen, se voi romahtaa yhdessä silmänräpäyksessä, niin kuin esimerkiksi vuoden takaisessa tsunamissa lukemattomat ihmiset menettivät kaiken omaisuutensa ja ajalliset tukensa.

Toivo, joka suuntaa mieleemme taivaaseen ja sieltä palaavaan Kristukseen vaikuttaa uskovan vaellukseen sitä pyhittäen ja puhdistuen. Hän tietää kaikessa tekemisessään palvelevansa Herraa. Hän mittaa kaikkea taivaallisesta toivosta käsin. Moni asia menettää merkityksensä taivaallisessa valossa ja monesta tulee todella tärkeitä. Menestyksen mitaksi muodostuu se, miten voisi auttaa myös muita tähän taivaalliseen toivoon. Vaivannäkö Herrassa ei jää turhaksi.

Länsi-Japanin ev.lut. kirkon 51. vuosikokous

Länsi-Japanin ev.lut. kirkon vuosikokouksessa HAT Koben seurakunta hyväksyttiin kirkon 4. asteen seurakunnaksi ja esiteltiin kokouksen osanottajille. Samalla Norio Yoshida saa nimityksen kirkon vanhimmiston jäseneksi.

Vuosikokouksen kohokohdaksi muodostui uuden lähetystyöntekijän nimittäminen virkaan. Länsi-Japanin kirkko on vuosien saatossa lähettänyt kolme lähettä Indonesiaan ja yhden Hong Kongiin. Lisäksi kirkko on osallistunut Mongolian työn projektiin ja Kiinassa Kantonin alueen kirkkoja tukevaan koulutusprojektiin. Toistakymmentä vuotta on kuitenkin kulunut siitä, kun kirkolla oli viimeksi pysyvä lähetti. Nyt naisteologi Maki Ikegami lähtee kesäkuussa työhön Hong Kongiin sikäläisen Hong Kong – Makao ev.lut. kirkon työyhteyteen. Tässä kirkossa on 9 seurakuntaa ja varsinkin sen nuorisotyö on kasvussa. Maki Ikegami, pastorin tytär, tulee keskittymään lapsi ja nuorisotyöhön sekä osallistuu jatkossa myös manner-Kiinan puoleisiin projekteihin.

HAT-Koben seurakunta

Anssi ja Kaarina Savosen kielikoulu päättyi maaliskuussa. Huhtikuusta he aloittavat HAT Koben työssä ja päävastuu työstä siirtyy Anssin hartioille heinäkuun alusta. (JP)

Lea jatkaa

"Meidät on lähetetty sanomaan toinen toisillemme: ole rohkea"

Kristitty on Kristukseen katsoessaan ehdottomasti optimisti. Jeesus antaa meille kelvottomille tulevaisuuden ja toivon. Jeesus vakuuttaa katuvalle jatkuvasti anteeksiantamusta. Jeesus ylläpitää meissä toivoa. Kerran pääsemme kompuroimisesta huolimatta taivaaseen, kuoleman kautta. Se tapahtuu yksin armosta Jeesuksen tähden.

Elämämme on hyvin vaihtelevaa. Olemme taas muuttaneet. Tämä muutto oli elämässämme 45. kerta. Nyt muutimme pariaksi kuukaudeksi Luterilaiselle Raamattukoululle Aotaniin kunnes palaamme Suomeen. Olemme myyneet Kansanlähetyksen omistaman asunnon työalan johtokunnan ja Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksen päätöksellä. Tarkoitus on käyttää rahat Awajin seurakunnan kirkkoprojektiin. Kaupankäyntiprosessi oli yllättävän monimutkainen. Nyt vihdoinkin on asia melkein hoidettu. Eilen sain tuon 101 neliön asunnon siivottua. Työn tulos toi iloa. Onpahan vähän aikaa kaunis ja puhdas. Tämä vanhahko ruumis ei vaan tahdo enää jatkuviin, peräkkäisiin muuttoihin ja siivouksiin suosiolla taipua. Kuitenkin uskon monipuolisen hyötyliikunnan olevan hyväksi. (LP)

18.5.2012 Kobe

HAT Koben seurakunnassa vietettiin pääsiäisenä kastejuhlaa. Rouva Toshiko Imanaka kertoi elämästään ennen kastettaan seuraavaan tapaan:

Toshiko Imanakan todistus

Minut johdatti tähän kirkkoon kaksi vuotta sitten korean kielen mainoslehtinen, jonka löysin postilaatikostamme. Kirkko oli sijainnut tässä paikassa jo vuoden ajan, mutta en ollut sitä huomannut, vaikka asuin aivan tässä lähellä.

Viisi vuotta sitten sydämeni verisuoni ratkesi ja jouduin suureen leikkaukseen. Jälkeen päin kuulin, että jos tämä hätäleikkaus olisi myöhästynyt 30 minuuttia, en olisi enää elävien kirjoissa. Leikkauksen jälkeen hoitava lääkäri oli kertonut perheeni jäsenille, että vaikka jäisinkin eloon, jälkitautien todennäköisyys olisi korkea, saattaisi jäädä toispuolinen halvaus. Mutta onneksi niitä ei tullut ja saatoin palata normaaliin elämään.

Kun minua kuljetettiin ambulanssilla sairaalaan, tajusin jollain lailla, että jokin ihmistä suurempi voima, Jumala on olemassa ja auttoi minua, sillä henkiin jäämiseni oli todella monen "sattuman" yhteistulos.

Huolimatta siitä, että koin asian tuolla tavalla, en hevin korean kielen opetuksen jälkeisiä raamattuopetuksia kuunnellessani uskonut Jumalan sanaa enkä tajunnut vielä, että olen syntinen ihminen.

Osallistuin myöhemmin joulujumalanpalvelukseen ja sain pastori Kangilta Raamatun. Myös mieheni kiinnostui seurakunnan jumalanpalveluksista ja sanoi haluavansa osallistua niihin. Niin aloimme perheenä osallistua niihin. Se tapahtui viime vuoden helmikuussa. Mutta silloinkaan en vielä täysin kyennyt uskomaan Jumalaan.

Alettuani käydä kirkossa rouva Nishimura antoi minulle lainaksi kristinuskoa käsitteleviä kirjoja. Myös Pihkala antoi minulle yhtä ja toista luettavaa. Yksi niistä oli entisen (buddhalaisnunnan ja nykyisen evankelistan) Keiko Fujiin todistuskirja omasta uskoon tulostaan. (hänen todistuksensa löytyy edeltä.)

Aluksi selailin kirjaa, mutta sitten silmäni pysähtyivät kohtaan, jossa hän kertoi, miten hänen sydämessään oli tapahtunut muutos päivää sen jälkeen kuin hän oli uskonut Jeesukseen. (Sydämen inho aviomiestä kohtaan muuttui-kin rakkaudeksi.) Ajattelin, että ei sellaista voi tapahtua. Mutta kun sitten luin kirjan alusta loppuun, minullekin tapahtui sama asia.

Sydämeni on yhä syntinen, päivittäin joudun tekemään parannusta, mutta siitä huolimatta olen havainnut, että Jumala on pikku hiljaa muuttamassa elämäni. Vaikka kuluneeseen vuoteen on sisältynyt paljon tuskallisia asioita, olen lukemattomia ketoja saanut huutaa apua Herralta.

Vielä ei ole poikani sairaus (epilepsia) osoittanut helpottamisen merkkejä ja kerta toisensa jälkeen sydämeni on murtumaisillaan. Mutta tuskallisten asioiden keskelläkin saan edelleen rukoilla Jumalaa ja tiedän, että meidän vanhempien ja pojan puolesta seurakunta rukoilee. Siksi olen vakuuttunut siitä, että Jumala on johdattanut minut tähän kirkkoon ja se merkitsee minulle suurta armoa.

HAT-Koben seurakunta

Äitienpäivänä saatiin päätökseen HAT Koben seurakunnan ja Rokkoon saaren seurakunnan vuoden kestänyt yhteinen voimainponnistus, kun saimme viettää yhdessä hautakammion käyttöönottojuhlaa. Ensi kuussa on tarkoitus sinne jo ensimmäinen urna sijoittaa. (JP)

Lea jatkaa

Eräs helatorstai on jäänyt mieleeni. Olimme seurakuntalaisten kanssa retkellä. Kiipesimme pienelle kumparevuorelle. Asetuimme istumaan. Jorma piti helatorstain puheen. Hän kiipesi meitä vähän korkeammalle ja luki Raamattua. Jeesus oli antanut lähetyskäskyn mennä kaikkeen maailmaan ja saarnaamaan evankeliumia. "Ja kun Jeesus oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään." Kaikki me katsoimme herkeämättä puhujaan. Hän ei noussut ylös. Kuitenkin oli sellainen tuntu, että Jormakin voisi nousta ylös pilven kanssa. Puhe oli niin konkreettinen.

Helatorstain tilanne etenee vielä. Ihmiset olivat ymmällä. Kaksi miestä ilmestyi valkeissa vaatteissa. He sanoivat: "Mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän." Jeesuksen toisesta tulemisesta Kuninkaana ja Valtiaana ei paljon puhuta kirkkoissa. Me kristityt odotamme Jeesuksen palaamista tänne maailmaan. Odotatko sinä Jeesusta? Odotanko minä?

Olen tavannut viime päivinä monia japanilaisia ystäviäni. Ilosanomaa on saanut pitää esillä. Sielunhoitoa ja rukoustakin on saanut tehdä Jumalan armosta. Kohta saan sanoa hyvästit. (LP)

Kuudennen työkauden kipukohtia

Sukupolven vaihdos

2010-luvulle tullessa Suomesta lähetettiin useita nuoria perheitä ja työvoimapulaan lopahtamaisillaan oleva Japanin työ sai selvän piristysruiskeen. Vanhempia lähettejä oli vielä opastamassa uusia työalan kuvioihin ja hallintoon. Toisaalta maailma jossa, nuoremmat lähetit olivat kasvaneet, oli varsin erilainen, kuin vanhemman lähettikunnan. Kysymykset vaatimustasosta, jaksamisesta, vapaa-ajan mahdollisuuksista ja työviikon pituudesta nousivat pintaan. Kielikoulu- ja lasten koulukysymys nostivat nyt uusissa oloissa jälleen päätään. Vanhempien lähettien toimiessa esimiehinä kipukohtia ei voitu välttää. Syntyi tietynlaista puoluemieltä lähettien väleille. Vanhemman polven esimiehen johtotapa ei välttämättä tilannetta helpottanut. Konflikteja tuli ja säröjä syntyi.

Työvoimapula

Isoksi kipukohdaksi muodostui kuitenkin se, että kolme lähettiperhettä joutui jättämään työalan ensimmäisen työkauden jälkeen. Kahden kohdalla oli kysymys perheen terveyteen liittyvistä syistä ja yhden kohdalla teologisista erimielisyyksistä maallikko - pappi akselilla. Länsi-Japanin kirkko on NLM:n vaikutuksesta varsin maallikkokeskeinen. Sekä hyvin alkaneelle musiikkityölle että nuorisotyön kehittämiseksi kirkossa tuli siksi takapakkia. Työvoiman väheneminen tuntui myös siten, että HAT Koben työn jatkuvuuden takaamiseksi jouduimme pidentämään työkauttamme parilla vuodella. Kun Lea joutui jäämään Suomeen tyttäremme hoidon vuoksi, minä jouduin toimimaan vuoden yksin kentällä. Onneksi modernit tietoliikenneyhteydet tekivät päivittäisen yhteydenpidon mahdolliseksi. Lisäksi kahden tyttären perheen läsnäolo lähituntumassa lievensi yksinäisyyden tunnetta.

HAT Koben työn aloitus

Koska Länsi-Japanin ev.lut. kirkossa on krooninen työntekijä pula, niin kirkon johdon ajattelussa olemassa olevan työn turvaaminen on tärkeämpää kuin uusien työpisteiden avaaminen, uusien seurakuntien istuttamisessa kirkko on jämähtänyt paikalleen. Aikanaan se asetti tavoitteeksi 50 seurakunnan määrän, mutta asiasta ei ole enää vuosiin puhuttu juuri mitään. Lähetysten kanta taas on se, että uusien seurakuntien perustaminen on kirkon kasvun kannalta äärimmäisen tärkeää. Näin ollen Rokkoon saaren työn NLM joutui aloittamaan ohi kirkon. Lopulta, kun seurakunta alkoi siellä kasvaa se oli "pakko" hyväksyä kirkon sisään. Kun kuusi vuotta myöhemmin teimme ehdotuksen HAT Koben työn aloittamiseksi, kirkko hyväksyi sen "pitkin hampain", vaikka valmistelu ja päätöksenteko tapahtui asianmukaisella tavalla. Jälkikäteen sain sitten kritiikkiä "asian kiiruhtamisesta". (JP)

Otteita ystäväkirjeistä kotimaanjaksolla 2012-2013

12.7.2012 Ryttylä

HAT-Koben seurakunta

HAT Koben seurakunnassa vietettiin helluntaina Keiko Ikedan kastejuhlaa. Todistus kertoo, miten tärkeä osa evankelioimistyöstä on vieraanvaraisuudella ja sen ohessa annetulla todistuksella Jeesuksesta.

Keiko Ikedan todistus

Rakas Jumala, Jeesus, Pyhä Henki! Sydämellinen kiitos siitä, että saan tänään tulla oikeaksi kristityksi.

Raamatussa sanotaan: "Kristus oli maailmassa. Maailma on saanut syntynsä Kristuksen kautta, mutta ihmiset eivät tunteneet häntä." Minäkään en tuntenut häntä. Mutta Goethe, Gaudi, Chagall, Gauguin, Steiner ja monet muut kuuluisat taiteilijat ja lukematon määrä nimettömiä ihmisiä tiesivät, kuka Kristus on.

Syy, miksi aloin ajatella, että haluaisin tulla kristityksi, liittyy viimevuotiseen vierailuuni Suomessa. Saavuin ensiksi Vaasaan ja kohtasin siellä Ullan todella ystävällisen perheen. Ullan vanhemmatkin ovat kristittyjä. Kun nyt ajattelen asiaa, siinä oli kysymys samasta, mitä Jeesus sanoi: "Sen, mitä teitte vähimmille veljilleni, teitte minulle." Sitten lopuksi he antoivat minulle kortin, jossa luki: "Jumala rakastaa sinua ja niin teemme mekin".

Sitten matkustin yksin neljä tuntia junalla Vaasasta Ryttylään, jossa Pihkalat asuvat. Kun saavuin he rukoilivat näin: "Kiitos rakas taivaallinen Isä, että toit Keiko Ikedan turvallisesti tänne asti. Suo, että Keikon matka olisi edelleen Jumalan siunaama." Hämmästyin kovasti, sillä koskaan aikaisemmin ei kukaan ollut rukoillut minun puolestani sillä tavalla. Enkä itsekään ollut rukoillut edes oman perheeni puolesta niin. Yllätyin, mutta asia teki minuun syvän vaikutuksen.

Sitten sinä aikana, kun yövyin Helenan luona, useita kertoja hämmästyin. Hän rukoili kiitosrukouksen joka aterialla ja kiitti Herraa sadepäivistäkin. Kun kysyin neuvoa pikkuasiassa, Helena kuunteli minua syvästi myötäeläen. Ajattelin, että tuolla tavalla syvästi toisten puolesta rukoilevat ja kaikista asioista Herraa kiittävät kristityt ovat suurenmoisia ja minäkin haluaisin tulla sellaiseksi.

Sitten Japaniin palattuani syksyllä oli Raamattukoululla Hannan pitämä sielunhoidon luentosarja. Olisin kovin mielelläni osallistunut siihen, mutta työesteen tähden luovuin toiveestani. Mutta yllättäen minua pyydettiin vaihtamaan työvuoroa ja sain päivän vapaaksi ja ilmoitauduin viime tingassa luennoille. Kuuntelimme koko päivän Hannan opetusta levähtäen välillä aterian ja jälkiruoan merkeissä. Lopuksi meitä kehoitettiin rukoilemaan vierustoverimme kanssa. Minun parikseni tuli Kurisaki niminen rouva. Kun mietimme millaisia asioita rukoilisimme, minä pyysin esirukousta työpaikan ongelmiin ja sitä, että minustakin voisi tulla kristitty. Nytkin hämmästyin sydämen sopukkoja myöten. Rouva Kurisaki, jonka kanssa olin vasta hetkeä aikaisemmin ensi kertaa jutellut, alkoi koko olemuksellaan ja hengellään rukoilla Jumalaa keskittyneesti silmät suljettuina. Se oli tosi pitkä rukous. Vierrellä teki jo mieli sanoa, että eiköhän tuo jo riittäisi. Se oli harras ja pitkä rukous. Omastani en osaa sanoa, mutta rouva Kurisakin rukouksen Jumala varmasti kuuli.

Kulkiessani illan suussa paluumatkalla alamäkeä kohti kotiani sydämeni täytti kiitollisuus.

Sitten muutaman päivän kuluttua Jorma opettaja sanoi silmät ilosta loistaen. "Neiti Ikeda, olen kuullut rouva Kurisakilta, että sinä haluaisit tulla kristityksi. Siksi voisimme aloittaa Raamatun opiskelun yhdessä." Sisimmässäni ajattelin, että eihän siitä oikeastaan ollut kysymys, olin vain kevyesti pyytänyt, että hän rukoilisi, että minusta tulisi kristitty, enhän ollut sanonut, että minusta tulisi kristitty, mutta Jorma opettaja niin innoissaan, että pysäyttämisen tuntui mahdottomalta.

Niin sitten Raamatun opiskelu alkoi, mutta vaikka halusinkin kyllä tulla kristityksi, en ollut ollenkaan varma, voisiko minusta sellaista tulla. Mutta toisaalta halusin oppia tuntemaan, kuka ja millainen tuo merkillinen Jeesus oikein on. Hänet lyötiin ristille lähes sen ikäisenä kuin minä nyt olen. Hänet tuomittiin rikollisena kuolemaan. Ihmettelin, miten sellainen henkilö voisi yli 2000 vuotta myöhemmin tulla ihmisille pelastukseksi ja valoksi.

Työskentelen elokuvateatterissa ja olen havainnut, miten monissa sekä länsimaisissa että japanilaisissa filmeissä lainataan Raamatun sanoja. Siksi halusin oppia tuntemaan Jeesuksen, joka yhä vaikuttaa kaikkialla maailmassa. Luin siksi monenlaisia kirjoja kuten Toyohiko Kagawan "Yli kuoleman rajan", Ayako Miuran teoksia ja muinaisten kirjoittajien todistuksia Jeesuksesta. Lukiessani ihastellen vakuutuin siitä, että Jeesus on todellakin ihmeellinen Pelastaja. Mutta kun en kyennyt soveltamaan Raamatun sanomaa omaan elämäni, unohdin lukemani ja jouduin näkemään oman turmeltuneen luontoni, joka ei kykene olemaan toisia ihmisiä kohtaan lempeä. Kun Raamattu sanoo, että se joka sanoo ihmistä typeryydeksi, ansaitsee helvetin tulen, tajusin että joka päivä joutuisin moneen kertaan kadotukseen.

Ajattelin, että kristityksi tuleminen on minulle mahdotonta. Mutta toisaalta halusin tulla kristityksi. Tunteeni heiluvat näin edestakaisin.

Sitten keväällä Helena tuli Japaniin käymään. Ennen kuin menimme yhdessä Aotanin kirkon iltajumalanpalvelukseen, katselimme Raamattukoulun katolta Koben yömaisemaa. Ilta oli kuulas ja Koben kaupungin valot näyttivät todella kauniilta. Ihmettelin, voiko Kobe olla todellakin näin kaunis. En tiennytkään, että asun näin komeassa kaupungissa. Sitten menimme yhdessä Helenan ja Sinikan kanssa Aotanin luterilaisen kirkon pieneen kolmion muotoiseen kappeliin, jota koristaa viiniköynnös lasimaalaus. Yhdessä muiden kristittyjen kanssa istuimme, lauloimme ja kuuntelimme sanaa. Siinä koin olevani merkillisen armon ja ilon syleilyssä ihmetellessäni sitä, miksi siinä olin. Jos Pyhä Henki on olemassa, niin se on jotain tällaista. Ellen olisi kolme vuotta sitten aloittanut suomenkielen opiskelua HAT Koben kirkossa, en olisi tässä tänään. Jos tämä on Jumalan armoa, niin se on todellakin suurta armoa. Tämä lienee todellista rakkautta.

Tähän hetkeen olen tullut monien mutkien kautta, mutta kaiken aikaa olen ollut tietoinen siitä, että haluan mieluummin elää elämäni Jumalan kanssa kuin ilman häntä. Kolme kertaa ristille käyneen Jeesuksen kieltäneeltä Pietarilta ylösnoussut Jeesus kysyi kolme kertaa "Rakastatko Sinä minua?" hän sai alkaa uudestaan. Minäkin saan hänen laillaan uudestisyntyä. Siitä olen todella kiitollinen.

Vaikka minä en tiedä enkä ymmärrä, Jumala tuntee kaiken minusta. Hän tietää myös kaikki syntini ja saan jäädä hänen anteeksiantamukseensa.

Olen täynnä kiitosta minua tähän päivään johdattaneelle Jumalalle, Jeesukselle, Pyhälle Hengelle samoin kuin HAT Koben seurakunnan jäsenille, rouva Kurisakille ja kristityille ystävilleni.

Juhannuksena saimme viettää tämän vuoden kolmatta kastejuhlaa. Nuori rouva Tomoko Fukumoto pääsi osalliseksi pelastuksesta. Häinkin tulee täysin ei-kristilliseltä taustalta ja hänen alla oleva todistuksensa kertoo, miten ennen kastetta sellaiset etsijät joutuvat usein rajuihin taisteluihin, kun sielujen Murhaaja ei millään haluaisi päästää otettaan irti.

Tomoko Fukumoton todistus

Kimmoke siihen, että noin kolme vuotta sitten tulin ensi kertaa kirkkoon, oli HAT Koben seurakunnan toimintaa esittelevä mainoslehtinen. Silmäni osuivat siihen, että kirkossa oli sellaista kulttuuritoimintaa kuin pohjoismaista ruoanlaittoa ja kielipiirejä. Osallistuin aluksi ruokapiiriin. Siten tapasin ensi kertaa Lea ja Jorma Pihkalan. Ruokapiirissä oli noin 10 minuutin puhe Raamatusta ja Jumalasta ja sain lahjaksi Uuden testamentin. Koska en ollut siihen mennessä koskaan lukenut Raamattua, en tiennyt miten sitä pitäisi lukea. Mutta Uuden testamentin alussa oli sivu, jossa luki: "Mistä löydät avun ollessasi eri elämäntilanteissa". Valitsin silloin kohdan "sairaana tai kärsimyk-sissä"opastuksella Roomalaiskirjeen 5. luvun jakeet 2-5.

Emmekä ainoastaan siitä, vaan me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.

Tämä sana kevensi sydäntäni.

Noin 20 -vuotiaana yhtäkkiä minuun iski levottomuus ja ahdistus, pulssini nousi rajusti ja minua alkoi pyörryttää, sairastuin ahdistusneuroosiin, jota nykyään kutsutaan paniikkihäiriöksi. Mutta ajattelin, että syy oli psykeeni heikkouteni enkä halunnut, että minua pidettäisiin sairaana, joten en ruvennut käyttämään lääkkeitä, vaan tartuin jokaiseen menetelmään, jossa luvattiin psykeen vahvistumista, ja yritin niitä. Näin meni kymmenisen vuotta, mutta kertaakaan ei levottomuus kaikonnut sydämeistäni. Noin neljä vuotta sitten oireet pahenivat siinä määrin, että en enää selviytynyt omin keinoin. Päätin siksi käydä psykosomaattisten tautien klinikalla ja aloitin lääkehoidon. Pikku hiljaa oireet vähenivät siinä määrin, että saatoin aloittaa työssä käynnin

Ruokapiirin jälkeen aloin käydä suomenkielen piirissä ja lisääntyvässä määrin myös jumalanpalveluksissa ja näin luonnostaan tutustuin Raamattuun. Seurakunnassa kaikki suhtautuivat minuun lämpimästi ja tuntui kuin oltaisiin suurta perhettä. Pikku hiljaa aloin avata sydäntäni ja kertoa huolenaiheistani. Niin minun ja mieheni ja perheeni puolesta alettiin rukoilla. Halusin myös koko Raamatun ja kävin ostamassa sellaisen, mitä kirkossakin käytettiin. Mutta lukeminen osoittautui vaikeasti ymmärrettävien sanojen vuoksi työlääksi eikä edennyt nopeasti.

Viime syksynä rintasyövän rutiinitarkastuksen jälkeen minut kutsuttiin yksityiskohtaisempiin tutkimuksiin. Jo useita vuosia olin noissa tarkastuksissa käynyt ja aina, kun tulokset olivat hyvät, helpotuin. Mutta tuloksia odotellessani olin aina kovin peloissani ja huolissani. Mutta tällä kertaa aloin ajatella, että oli elämäni lyhyt tai pitkä, se on Jumalalta saatu, joten haluan elää sen tuntien Jumalan. Siksi ilmaisni Jorma-opettajalle haluni saada kasteen ja aloimme opiskella Lutherin Vähäkatekismusta ja kristinoppia.

Muutamaa viikkoa myöhemmin tuli tutkimuksen myönteinen tulos. Kerroin sen Jumalalle ja kiitin häntä. Mutta sitä mukaan kun Raamattu-opetus eteni, sydämeni tila ja tunteeni liikkuivatkin aivan odotusteni vastaiseen suuntaan. En kyennyt ymmärtämään Sanaa ja Raamatun opetus alkoi tuntua tuskalliselta. Päivittäiset työt veivät voimani enkä jaksanut avata Raamattua ja lopulta jäin joksikin aikaa pois rukouspiiristä. Tässä tilanteessa ruumiini ja psykeeni alkoivat kuin kulkea eri teitä. Tein mitä tahansa, katselin mitä tahansa, tunteeni olivat aivan jäässä ja jumiissa. Olin kuin elävältä kuollut.

Kysyin neuvoa psykosomaattisten sairauksien klinikan lääkäriltä ja hän suositteli minua käyttämään voimakkaita masennuslääkkeitä.

Kyselin, miksi Jumala ei pelasta minua, vaikka olen luvannut ottaa kasteen? Turvallisuus, jota olin tuntenut suhteessani Jumalaan alkoi kääntyä epäuskoksi. En kyennyt enää rukoilemaan ja lopulta Jumalan olemassaolo kävi minulle käsittämättömäksi.

Vaikka tiesin ajatukseni vääräksi, halusin hävitä olemattomaksi ja psyykettäni alkoi hallita kuoleman kaipuu. En kyennyt nukkumaan ja vaikka kuinka monta kertaa suuntasin veitsen rintaani kohti ja palautin sen jälleen paikoilleen. Ahdistuneena ja tuskaisena nousi sydämeeni tunne, ettei minulla ollut rohkeutta kuolla mutta ei liioin varmuutta elää. Silloin kyenneet pursuivat esiin. Siihen asti en ollut kyennyt itkemään, vaikka oli itkettänytkin. Silloin tartuin Raamattuun, jota en ollut kyennyt enää avaamaan. Etsin sanaa, ristin käteni tiukasti ja rukoilin ensi kertaa koko sydämeni pohjasta Jumalaa: "Anna anteeksi syntini, armahda tällaista minua, Pelasta minut tästä tuskasta, auta minua!" Ja niin aivan huomaamattani nukahdin. Siitä noin viikkoa myöhemmin lähdin normaaliin tapaan ulkoiluttamaan koiraamme. Silloin havahduin huomaamaan jonkin muuttuneen. Puiden vihreys, sinisenä kaartuva taivas näyttivät silmissäni aivan uusina ja tuoreina, lintujen liverrys ja aamuinen tuulennyminä tuntuivat kauniilta, sydämeni täytti sanomaton ilo.

"Jumala oli siis ollut kuitenkin kaiken aikaa vierelläni!"

hän antoi minun nyt nähdä, miten noissa itsestään selvinä pitämissäni maisemissa olikin kysymys hänen antamastaan uudesta elämästä ja armosta. Nyt sydämeni löysi lopulta rauhan.

Sen jälkeen kykenin uudella mielellä opiskelemaan Raamattua. Jumala rakastaa ansaitsemattomalla rakkaudellaan minua riippumatta siitä millaisessa tilassa olen.

Herra on itse sanonut: *"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä."* (Hebr. 13:5b)

Lopuksi halua ilmaista kokosydämisen kiitokseni Jorma -opettajalle ja kaikille teille, jotka olette rukoilleet minulle pelastusta ja opettaneet minulle Raamattua ja teille minua tukeneet seurakuntalaiset. Tässä todistuksenani olen käynyt läpi ja avannut teille kulkemaani tietä, jota minua on johdattu. (JP)

Lea jatkaa

Japani jäi taakse kevään ollessa siellä jo pitkällä. Kirsikankukatkin ehtivät kukkia ja lakastua. Suomen vihreys ja kauneus on ollut suurenmoista Jumalan ja Luojan rakkautta Suomen kansalle. Suomalaisilla on paljon kiitosaiheita Jumalalle. Puhdas luonto ja vesi sekä jokapäiväinen leipä ja turvallisuus.

Saamme myös kokoontua vapaasti jumalanpalveluksiin ja lukea Raamattua kenenkään estämättä. Ehkä tämä helppous ja ihanuus aiheuttaa meissä laiskuutta ja itsekkyyttä. Myös rupeamme vikoilemaan muita kristittyjä, kun elämä sujuu liian kevyesti. Tulee kyräilyä ja riitaisuutta eri opin korostuksissa. Eino J. Honkanen totesi aikanaan, että "antaa kaikkien kukkien kukkia ja olkaamme valtakuntakristittyjä."

Meillähän olisi tarkoitus mennä samaan taivaaseen. Jeesusahan ottaa meidät siellä vastaan ja asettaa meidät pöytään suurelle illalliselle ja rupeaa palvelemaan vyöttäen itsensä. Ei siinä ole eriseuraisuutta tai erillistä ehtoollista ja pöytää eri ihmisille, vaan kaikki me olemme silloin yhdessä. Olen aina toivonut kristittyjen löytävän ehtoollispöydässä todellisen yhteyden, Kristuksessa Jeesuksessa jo täällä ajassa. Pelastumisemme on yksin armosta. Emme voi kerskata mistään. Kaikki on saatu armosta Jeesusken uhrikuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Tästä saamme ansiottomina kiittää ja iloita jokaisena päivänämme. (LP)

1.12.2012 Ryttylä

Useilla paikkakunnilla olemme näyttäneet sarjaa pastori Eiichi Itoon elämästä. Olen syksyn mittaa suomentanut joitakin hänen kertomuksiaan. Haluan nyt jakaa yhden niistä, joka liittyy avioliittoon. Kun japanilaiset eivät joulun todellista merkitystä tunne, niin siellä jouluaattoa moni viettää romanttisen rakkauten juhlanä.

Pastori Ito kertoo:

Kristilliseen avioliittoon vihkimisessä on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnä olevan seurakunnan

edessä pyhän lupauksen. Kysyn heiltä haluavatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveisinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa. Siinä ei kysytä toisen koulutustasoa eikä omaisuutta, vaan sitä tahtooko hän elää oikein ja puhtaasti toinen toistaan palvellen.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliitton vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja Misao Takahashi. Sulhanen Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian oli kotoisin Niigatasta ja työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Vihin siis heidät avioliittoon. He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taivaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaoille tuli keskenmeno. Oliko synnä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, joka tapauksessa Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana.

Olin siihen aikaan Yamaguchin läänin Hofun kaupungin seurakunnan pastorina, mutta kun olin heidät vihkinyt ja myös toiminut puhemiehenä kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

En voi unohtaa, mitä tapahtui neljäntenä sairausvuonna. Matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen: "Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?" Hämmästyin kovin hänen sanojaan. Tiesin, että japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Kun tämän tiesin kysyin Misaoilta: "Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?" hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi: "Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ohjenta minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut."

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansaakaan. Päin vastoin hän osoitti samaa rakkautta kuin Misao ollessa tervekin. Misao jatkoi: "Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison."

Kuultuani tämän minä suutuin. Suureen ääneen kysyin: "Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?"

hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

"Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpässit vai-

keuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadesaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiitollisina."

"Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka- asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?" Misao vastasi nöyrästi:

"Kyllä, niin on."

"Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!"

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyynelensä poskiltaan ja vastasi:

"Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua." Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Sitten kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairastuneelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuonna 1946 pääsimme palaamaan Japaniin. Sen vuoden syksyllä Herra johti meitä aloittamaan pioneerityön Kamojiman kauppalassa. Pikku hiljaa seurakunta kasvoi ja minua kutsuttiin puhujamatkoille Tokion ja Osakan alueille.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti toistakymmentä vuotta häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso edessäni. Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

"Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve."

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydäimestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: "Onpa hienoa!"

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi:

"Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen." En hevin unohda sitä nöyryä tapaa millä, hän asian kertoi.

Tapahtumia

Kesällä luonamme vieraili kaikkiaan kymmenen eri japanilaista ystävää. Osa oli HAT-Koben seurakunnan suomenkielen ryhmän opiskelijoita tai muuten vain Suomesta kiinnostuneita ystäviämme. Japanisahan on jatkunut jo jonkin moinen laajempi kiinnostus Suomea kohtaan ja jotkut Suomi-ystävämme ovat käyneet täällä jopa toistakymmentä kertaa. Pisimpään eli kaksi viikkoa oli 14 -vuotias keskikoulu-laistytö, jonka äiti on alkanut innokkaasti tutkia Jumalan Sanaa Anssi Savosen johdolla. Rukoilemme, että koko perhe saisi löytää Vapahtajan. Jouluksi saamme vieraaksemme Emi ja Hideyuki Arakin, jotka sain siunata avioliittoon runsas vuosi sitten.

Elokuussa pääsimme osallistumaan Euroopassa asuvien japanilaisten kristittyjen kesäkonferenssiin, joka pidettiin tänä vuonna Hollannissa kauniin luonnon keskellä. Osanottajia oli noin 250. Tapasimme siellä monia ystäviä ja myös useiden vuosikymmenien takaisia lähettitovereitamme.

Elokuussa saatiin päätökseen myös Ananin seurakunnan kirkon ulkoseinien korjausprojekti. 1984 valmistuneen kauniin kirkon puuseinät olivat jo päässeet paikoin ruostuneet pahasti. (JP)

Lea jatkaa

Kari Suomalainen piirsi monta kymmentä vuotta sitten piirroksen Helsingin Sanomiin joulun aikaan. Kuvassa oli Aleksanterin katu täynnä jouluostoksilla olevia ihmisiä. Katu oli ruuhkainen. Ihmiset raahasivat isoja joululahjapaketteja käsissään. Eräässä porttikongissa, hämärässä seiso i Kristus ja ojensi kätensä ihmisiin päin. Vaikutti siltä, ettei kukaan häntä huomannut, todellista joulun Herraa. Miten on meidän laitamme? Peittääkö yltäkylläisyys joulun Jeesuksen? Onhan kyse hänen syntymäpäivästään. Hänen syntymänsä mullisti koko maailman. Siitä aloitettiin ajanlasku.

Jeesuksen elämä täällä maanpäällä ja kuoleminen sinun ja minun syntieni tähden on vallankumouksellinen. Hän nousi kuolleista ja avasi jokaiselle meille, häneen turvaavalle tien taivaaseen. Mitä Jeesus Kristus merkitsee sinulle ja minulle? Tätä meidän tulee miettiä tänäkin jouluna. (LP)

14.4.2013 Ryttylä

Itä-Fukuyaman seurakunnan Mitsuko Watanaben tie

Nimeni on Watanabe Mitsuko. Mitsuko kirjoitetaan merkeillä, jotka tarkoittavat valon lasta.

Kasvoin ei-kristityssä kodissa. Isäni opetti minulle, että Jumala katselee meitä ylhäältä taivaasta ja palkitsee ihmisiä heidän tekojensa mukaan ja rankaisee pahat teot. Joka aamu kävin isäni kanssa lenkillä shinto-temppelille ja takaisin. Päästyämme temppelille suuntasimme katseemme auringon suuntaan ja liitimme kädet yhteen ja palvoen rukoilimme: "Anna meille tänään tapahtua hyviä asioita!" Suuntasimme sitten rukoilevat kätemme temppelin suuntaan ja paluumatkalla suuria puita kohti. Samoin teimme matkan varrella olevaa buddhalaisten kivipatsaiden kohdalla. Kotiin palattuamme panimme pienet uhrin keittiön, vessan ja huoneiden nurkkiin ja huolehdimme siitä, etteivät shinto-henget suuttuisi. Aamulenkin jälkeen toistimme isäni uskonnon Seicho no ie (Kasvun talo) pyhinä pitämiä kirjoituksia. Toistimme pyyntöä: "Jumalan hyvä henki tule ruumiiseeni, tule sydämeeni!" Näin ruumiin oli määrä pikku hiljaa tulla jumalan tavalla puhtaaksi ja jumaluuden asettua asumaan ruumiiseemme. Tämä uskonto opettaa, että ihmisestä tulee lopulta jumala. Mutta aivan lapsesta asti tajusin, että sillä tavalla minuun ei kyllä jumala asettunut asumaan. Mutta näin isäni uskoi Kasvun talo -uususkonnossa.

Olin luokallani kaikkein nuorin ja pienikokoisin enkä tahtonut hevin pysyä muiden mukana. Vanhempani selittivät, että minun pitäisi ponnistella kahta vertaa enemmän kuin muut pysyäkseen muiden tahdissa. He kasvattivat minua kielloilla siitä, mitä ei saanut tehdä. Koin, että tuotan pelkkää mieliharmia toisille ja vanhemmilleni. Koin jopa oman hengityksenikin toisille haittana. Koin, että olin arvoton ihminen, koska ponnisteluni eivät riittäneet.

Ollessani 17-vuotias eräs merkittävässä asemassa oleva opettaja sanoi minulle näin: "Sinulla on suuret laulunlahjat. Omaat aivan poikkeuksellisen äänen. Sinusta tulee oopperalaulaja!" Silloin ajattelin ensi kertaa elämässäni löytäneeni oman arvoni. Lähdin opiskelemaan musiikkiyliopistoon, omistauduin kokosielullani opiskeluun ja harjoitteluun. Mutta ennen pitkää tunsin itseni yksinäiseksi ja kaikki alkoi tuntua turhalta ikään kuin sisimmässäni olisi ollut suuri aukko. Kerran katsahtaessani peiliin hämmästyin, miten kasvoni näyttivät säälittäviltä ja syvästi ahdistuneilta. Tällaisessa tilanteessa aloin käydä kristillisen kirkon jumalanpalveluksissa, koska olin kiinnostunut länsimaisesta musiikista, uruista ja lasimaalauksista.

Nukahdin kyllä usein pastorin saarnojen aikana, mutta koin sisäistä lepoa, jota en aiemmin ollut maistanut. Kristityt ottivat minut lämpimästi vastaan. He kutsuivat minua kotiin syömään ja kirkon tilaisuuksiin he toivat itsetehtyjä kakkuja... Minua ehkä kalastettiin hyvillä ruoilla... Mutta koin, että kristityillä on ylitsepursuavaa rakkautta. Vähän ajan kuluttua tulin siihen tulokseen, että kristityt ovat Jumalan ansiottoman rakkauden ympäröimiä olentoja. Tajusin, että Jumala rakastaa heitä varpaista aina päälakeen asti, vaikka he eivät tekisi mitään muuta kuin seisovat paikallaan. Eräs pastori kärsi siitepölyallergiasta ja joutui toistuvasti pyyhkimään nenäänsä paperinenäliinoilla. Silti minusta tuntui, että hänen taskuissaan pullottavat likaiset nenäliinatkin olisivat olleet Jumalan rakkautta täynnä. Ajattelin, että minäkin haluaisin päästä sellaisen rakkauden kohteeksi. Siksi ensi kertaa elämässäni suuntasin rukoukseni Jeesuksen puoleen. Rukoilin omia asioitani, tovereitteni puolesta ja monenlaista. Yksi toisensa jälkeen sain rukouksiini vastauksia. Tajusin, että Jumala on olemassa. Hän on sellainen Jumala, joka vastaa rukouksiin ja

on suoraan tekemisissä minun kanssani. Hän on minut luonut ja aivan alusta asti on varjellut minua. Hän on kuollut ristin puulla minun syntieni sijaisena. Nytkin hän on vierelläni ja rakkaudessaan johtaa ja varjelee askeleeni. Opin myös hyväksymään itseni hänen rakkautensa kohteena. Opin myös häneltä rakastamaan lähimmäisiäni.

Siitä on nyt kulunut 27 vuotta. Noihin vuosiin on sisältynyt monenlaista. Kahdeksan vuotta sitten isäni sairastui nopeasti leviävään maksasyöpään. Koko sairautensa tuskallisen vuoden hän vuoteellaan kuunteli Kasvun Talon -uskonnon opetuskasetteja, mutta vähä vähältä isäni kasvoilta katosi valoisuus. Lopulta kutsuin sinä päivänä, jona hän kuoli, kristillisen kirkon pastoriin mukanaan sairaalaan häntä katsomaan. Vaikka isäni ei ollut kirkon jäsen, hän oli monella käytännöllisellä tavalla auttanut seurakuntaa. Siitä pastori kiitti isääni, lauloi hänelle virsiä, rukoili ja sanoi lopuksi: "Et ole herra Watanabe yksin. Jumala on koko ajan vierelläsi. Kuoleman hetkelläkin Jeesus on vierelläsi." Siitä muutaman tunnin kuluttua isäni henkäisi viimeisen kerran. Viime sanoiksi hän sai sanotuksi: "Jeesus on." Tajusin, että kuoleman hetkellä isä sai kohdata Jeesuksen.

Minulla on taipumus helposti uskoa se, mitä muut minulle sanovat ja siksi minua on monesti petkutettu ja monenlaisia epäonnistumisia on matkaan sisällynyt. Koska omaa ymmärtämättömyyttäni olen vaikeuksiin joutunut, en kysele, kenen syytä tämä oli tai mikä meni vikaan, vaan pyrin tunnustamaan vastuuni.

Sananlaskut 14:15,16 sanoo näin:

Yksinkertainen uskoo joka sanan, mutta järkevä tarkkaa askeleitaan. Viisas pelkää ja karttaa pahaa, mutta tyhmä on ylimielinen ja luottavainen.

Suurimmat epäonnistumiseni liittyvät kahteen avioliittooni, joista toinen päättyi mieheni väkivaltaisuuden ja toinen mieheni huumeiden käytön vuoksi. Koska olen tällainen, voin milloin tahansa joutua pahan pauloihin, ellei Jumala varjelisi askeleitani.

Kuusi vuotta sitten Suomessa käydessäni Lea Pihkala opetti minulle sanattoman kirjan värejä. Siinä on musta, punainen ja valkoinen. Niitä näyttäen hän selitti, että Jeesuksen ristillä vuotanut punainen veri puhdistaa minun piki-mustan syntisen sydämeni lumivalkeaksi. Japaniin palattuani opettelini joka aamu rukoilemaan perheeni ja läheisten ihmisten puolesta heidät nimeltä mainiten. Kiitän ensiksi, että Jeesuksen vuodattama punainen veri puhdistaa tänäänkin mustan sydämeni vitivalkeiseksi. Pyydän sitten siunausta ja varjelusta, sitä että hän kirkastaisi minulle kasvonsa antaisi minulle uuden armon, kääntäisi kasvonsa minun puoleeni ja antaisi minulle rauhan. Tätä pyydän Jeesuksen nimessä. Sen jälkeen toistan saman rukouksen poikieni ja tyttäreni ja kaikkien läheisten puolesta.

Ellen näin saisi rukoillen päivittäin Herran varjelusta, armoa, rakkautta ja puhdistusta osakseni, minulla ei olisi rohkeutta ja toivoa elää.

Valitusvirret 3:23,24 sanoo näin:

Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa. Sieluni sanoo: "Herra on kaikkeni, häneen minä turvaan."

Neljä vuotta sitten Jumala onnekseni teki sen, että oikea jalkani alkoi heiketä. Kysymys on lonkkanivelen synnyntäisestä väärästä muodosta, josta tietämättömänä olen 42 vuotta harrastanut kaikenlaista urheilua. Olen muun muassa 100 kilon painoilla harrastanut kyykkyyntä menoa. Nyt riittää puolen tunnin kävely kolmen kilon kanssa tekemään toisen jalan niin kipeäksi, että joudun nilkuttamaan eteenpäin. Oikean jalan heikkouden vuoksi elämäni on tullut rajoittuneemmaksi, mutta juuri siksi olen alkanut helpommin ymmärtämään, mitä minun kannattaa elämässäni tehdä. Siksi annan kodissani musiikin opetusta ja kirkossa laulan negrospirituaaleja. (JP)

Lea jatkaa

Olemme jo pitkälle keväessä ja talvi alkaa hitaasti taittua. Pakkasia on riittänyt. Näin ensimmäiset sinituokot lämpöisen kivijalan reunassa. Metsässä mustarastas huhui ihanalla äänellä kuin paras huilisti. Pääsiäisen aikaan tuli veisattua monta pääsiäisvirttä. Numero 70 pani mielen taas hiljaiseksi.

1. Kun katson ristin ihmettä,
niin pääni painuu häpeillen.
Jo murtuu mieli ylpeä
ja suuruus, valta ihmisen.

2. En tahdo muusta kerskata
kuolemasta Kristuksen.
Muu rikkaus sen rinnalla
vain rihkaman on arvoinen.

Japanissa Palmujen perhe sekä Savoset ovat tehneet uutteraa työtä ilosanoman viemisessä japanilaisille. Työ on hidasta. Kärsivällisyyttä tarvitaan ja paljon Jumalan armoa. (LP)

9.7.2013 Ryttylä

Rouva Reiko Kameyaman tie

Monella japanilaisella, joka hakeutuu kristillisen kirkon pariin, on jokin hiertävä ongelma, johon hän etsii vastausta. Poikkeusta ei tee myöskään Reiko Kameyama. Hänet tapasimme Mikko Goes to Heaven konsertissa Hiruzenin luterilaisessa kirkossa. Hän piti todistuspuheenvuoron, joka on alla. Se kertoo myös siitä, miten erilaiset harhaopit pitävät jäseniään rautaisissa kahleissa. Varsinkin Koreasta levinnyt moonilaisuus (Maailman yhdistämiskirkko) on aiheuttanut rikollisilla menetelmillään ja joukkohäällään merkittävän yhteiskunnallisen ongelman maassa.

Vuoden 1995 elokuun 8. päivänä sain puhelun tyttäreltäni, joka työskenteli Tokiossa:

"Tämän kuun 23. päivä lähdän Souliin osallistuakseni avioliiton yhteisviihkimiseen. Olen pahoillani, mutta lähetäisitkö minulle välittömästi onnittelurahaa 11 000 euroa, matkaa ja muita menoja varten 2 500 euroa eli yhteensä 13 500 euroa."

Siitä alkoi minun ja mieheni tuskien taival. Putosimme kuin pimeyden kuiluun, joka täytti sydämemme pelolla. Olimme toki televisiosta nähneet vanhempien itkevän moonilaisuuden (Maailman yhdistämiskirkon) pauloihin joutuneiden lastensa vuoksi, mutta emme osanneet kuvitellaakaan, että joutuisimme itse kokemaan samaa.

Tutustuimme pastoriin, joka oli erikoistunut taivuttamaan moonilaisuuteen sotkeutuneita, ja ryhdyimme tekemään valmisteluja. Ensimmäinen yritys tyttäreemme kohdalla epäonnistui ja valmistauduimme toiseen yritykseen. Mutta toisellakin kerralla tyttäreemme karkasi pois.

Tuntui siltä, että olimme sortumassa epätoivoon. Päivin ja öin silmiäni edessä kulki kuin filmi, missä olin putoamassa syvemmälle ja syvemmälle pimeyteen. Silloin muistui mieleeni, mitä moonilaisuudesta vieroittavan seururan äitien osaston varajohtaja oli toistuvasti sanonut: "Rukoilkaa Jumalalta apua!" Siksi menin Hiruzenin luterilaisen kirkon ylläpitämän Valo -lastentarhan johtajan luo ja pyysin häntä opettamaan minua rukoilemaan. Johtajattaren nimi oli Liv Bakke. Siitä lähtien aloin opiskelemaan Raamattua ja osallistumaan kirkon jumalanpalveluksiin.

Siitä kolmisen vuotta myöhemmin laulaessamme virttä 525 "Ei ole muuta lohduttajaa kuin armollinen Herra" koin Herran armoa noista sanoista ja silmistäni alkoivat valua kyynelvet aivan valtoimenaan. Nousin jumalanpalveluksen jälkeen pastori Shukunon eteen ja pyysin, että minut kastettaisiin. Tuota virttä laulaessani sain kohdata Jeesuksen. Kysymys ei ollut minun omista ajatuksistani, vaan minua liikutettiin aivan kuin itsestään. Minut kastettiin 26.12.1999.

Suhteessa tyttäreeni ei tapahtunut edistystä eikä taantumista, ajatuksemme eivät kohdanneet toisiaan. Vuoden 1997 helmikuun 24. päivä hän lähti Etelä-Koreaan. Siellä hän sanoi opiskelevansa puoli vuotta korealaista kulttuuria ja keittotaitoa ja väitti työllään hankkineensa rahat naimisiin menoa varten, koska vanhemmilta ei niitä saanut. Mutta sen jälkeen kun hän oli lähtenyt Tokiosta, meille alkoi päivittäin tulla soittoja ja vaatimuksia maksaa eräälle finanssilaitokselle suuri velka, jonka hän oli jättänyt jälkeensä. Meitä peloteltiin ja uhkailtiin lähes samaan tapaan kuin järjestäytyneet rikollisuus tekee. Kun pyysimme asiassa neuvoa seurakuntamme pastorilta, hän kielsi meitä maksamasta summaa varoittaen, että jos maksaisimme, kohta meille tulisi toinen vielä suurempi vaatimus, sillä juuri siihen moonilaisuus pyrki.

Puoli vuotta Koreaan lähtönsä jälkeen tyttäreemme meni moonilaisten yhteisviihkimisessä naimisiin erään maanviljelijän vanhimman pojan kanssa. Avioliitto sujui sopuisasti ja heille syntyi kaksi poikaa. Kun heidän toinen poikansa oli täyttänyt vuoden, menin Koreaan, missä eräs korealainen pastori vei minut tyttäreni luo. Köyhä talo sijaitti vuorten keskellä kivikkoisten teiden takana.

Vuoden 2005 marraskuussa tyttäreni mies kuoli äkisti jouduttuaan maatalous koneen silpomaksi. Tyttäreni kieltäytyi jyrkästi palaamasta Japaniin ja jatkaa yksin maatilaa. Miehen vanhemmat ovat nyt 87 ja 82 -vuotiaat ja tyttäreni pojista vanhempi on 8. ja nuorempi 5. luokalla peruskoulua.

Vuoden 2010 tammikuun 1. päivänä poikamme teki itsemurhan. Pojallani oli ollut erilaisia murheita, mutta en osannut kuvitellaakaan, että hän päätyisi itsemurhaan. Tuolloin pojallani oli kolme lasta, vanhin poika oli 6. luokalla, toinen poika 2. luokalla ja tytär lastentarhassa. Poikani kuoleman tuottama tuska erosi tyttäreni aiheuttamasta toivottomuuden tunnosta, se oli sanomatonta surua, pohjatonta pelkoa, ikään kuin sisintä repivää, sydämen lävistävää kipua. En kestänyt yksin oloa, joten tarrauduin mieheeni.

Tammikuun 7. päivän aamuna navetassa lypsyllä huomasin yhtäkkiä hyräileväni virttä 436 "Ristillä on pelastus". Samassa sieluni silmien eteen avautui verenpunainen näky Jeesuksesta ristillä. Sitten näin niin kuin Raamatussa kerrotaan, miten tempppelin väliverho repesi keskeltä auki. Siinä samassa palasin takaisin arkitodellisuuteen. Mutta sydämeni täytti ihmeellinen rauha. Sydämeni pimeyteen avautui sinitaivas ja siihen asti kokemani pelko ja tuska pyyhkäistiin pois. Sen jälkeen jatkoin laulamalla virren 475 "Taivaallinen ilo, ylimaallinen rakkaus". Silloin soi puhelin. Soittaja oli sielunhoitoterapeutti. Kerroin hänelle juuri kokemani ihmeellisen asian. Hän lohdutti minua sanoen: "Rouva Kameyama, se oli Jeesuksen teko. Pojastasi on tullut maahan kätetty siemen."

Tämä oli toinen kerta, kun sain kohdata Jeesuksen. Nytkin muistan sen ikään kuin pääni sisäisenä filminä. Jeesuksen rakkaus teki mahdolliseksi sen, että saatoin jatkaa elämää iloisella mielellä ilman masennusta.

Poikani kuolema aiheutti sen, että tyttäreni, jonka en enää koskaan kuvitellut palaavan kotiimme, tuli kahden poikansa kanssa poikamme haudalle. Hän oli nimittäin sanonut: "Vaikka isä tai äiti kuolisikin, en missään tapauksessa tule enää milloinkaan Hiruzeniin." Nyt hän siis kuitenkin palasi.

Myös mieheni sydämessä tapahtui muutos. Hän ei siihen asti ollut halunnut puhua tyttäreni kanssa eikä lukea mitään häneltä tullutta kirjettä, mutta nyt hän meni Yonagon lentokentälle tyttäremme vastaan ja kotiin palatessa oli jo lämpimissä väleissä tyttäreni lasten kanssa. Hänen kylmä sydämensä lämpeni ja hän kykeni juttelemaan myös tyttäreni kanssa. Sitä katsellessani mieleeni muistui isän sanat tuhlaajapojalle Luukkaan evankeliumin 15. luvun jakeessa 32:

"Mutta pitihän nyt iloita ja riemuita, koska tämä sinun veljesi, joka oli kuollut, heräsi eloon. Hän oli kadonnut mutta on nyt löytynyt!"

Tyttäreni on sen jälkeen tullut käymään kotona myös vuonna 2010 ja 2011. Koen, että välimme tyttäreni ovat pikku hiljaa lähentyneet. En enää kuvittele voivani muuttaa tyttärentäni. Olen jättänyt hänet Jumalan käsiin ja rukousten jatkuvasti hänen puolestaan.

Tällaiselle palasiksi murrettulle, avuttomalle ja heikolle minulle antaa elämän yksin ja vain Herran armo. Kiitetty olkoon Herran nimi. Amen.

Lean kunniamerkki

Äitienpäivänä Lea sai Helsingissä Säätytalolla äitienpäivän kunniamerkin. Sitä oli anonut Suomen ev.lut. Kansanlähetys Helsingin Kansanlähetysten Niilo Lampelan aloitteesta. Olemme hyvin iloiset tästä huomionosoituksesta. Tilaisuudessa Lea oli kimonossa ja halusi edustaa sitä työtä, johon hänen lähettäjänsä olivat vuosikymmeniksi sitoutuneet.

MGtH viides Japanin kierros

Mikko Goes to Heaven bändin kanssa sain kiertää autonkuljettajana ja tulkkina pari viikkoa Länsi-Japanin eri kirkoissa ja kouluissa. Parin viikon kierrokseen mahtui 23 konserttia, joista suurin osa pidettiin kirkoissa. Mukaan mahtui pari isommassa salissa pidettyä konserttia, kaksi lastentarhakeikkaa, alakoulun ja lukion tilaisuudet ja vierailu Shimanen yliopistolla. Kaikkiaan konsertteihin osallistui noin 1600 henkeä, joista muutamat ovat sen jälkeen alkaneet käydä kirkkojen jumalanpalveluksissakin. Jokaisessa konsertissa oli ensikertaa kirkkoon uskaltaneita, mistä iloitsimme. Bändin omaa uutta japaninkielistä CD:tä ja Elina ja Harri Huovisen aiempaa CD:tä saatiin myydyksi noin 500 kappaletta. Saimme kuulla myös, miten aiemmat CD:t olivat rohkaisseet eri ihmisiä. Kiertue oli bändiläisten vapaaehtoistyötä ja konsertista koitui lähes 2500 euron tuotto Awajin seurakunnan kirkkorakennusprojektiin Sumotosa.

Tutustumista Awajin seurakunnan toimintaan

Kiertueen jälkeen jäin viikoksi tutustumaan Awajin seurakunnan toimintaan ja ihmisiin. Daniel ja Mari Nummela opastivat minua ja sain hyvän kuvan syksyn ja talven haasteista. Nummelat palasivat kotimaanjaksolle. He palaavat ensi vuoden maaliskuun puolella välissä takaisin jatkamaan työtä. Heidän tuuraajanaan lähdän Awajille Sumoton kaupunkiin ja palaan 7 kuukauden kuluttua Suomeen, jos Herra suo ja elän. Seurakunnalle tämä jakso merkitsee kirkkorakennuksen toteutusta. Perusteellisten suunnitelmien jälkeen solmittiin urakoitsijan kanssa sopimus. Kirkkorakennuksen pitäisi olla valmis ensi

vuoden helmikuun loppuun mennessä. Iloitsen siitä, että seurakunnassa on rakentamisen ammattilaisia, joten projektin etenemisen valvontaan saan asiantuntevaa tukea. (JP)

Otteita ystäväkirjeistä lyhemmiltä jaksoilta 2013-2017

30.9.2013 Sumoto

He eivät koskaan kuulleet sanomaa

Saavuttuani Awajin saarelle Sumoton kaupunkiin Awajin ev.lut. seurakunnan väliaikaiseksi paimeneksi törmäsin samaan kysymykseen, jota minulta kyseltiin kesällä Suomessakin: "Mitä tapahtuu ihmisille, jotka eivät ole kuulleet Raamatun sanomaa tai jotka kuuluvat muihin uskonto-kuntiin? Joutuvatko he ikuisen kadotukseen?"

Kun Jeesukselta kysyttiin: "*Herra, onko niin, että vain harvat pelastuvat?*" Jeesus vastasi: "*Kilvoitelkaa päästäksenne sisään ahtaasta ovesta. Minä sanon teille: monet yrittävät mennä sisään mutta eivät siihen kykene.*"(Luuk. 13:23-24)

Mitkä ovat motiivimme?

Jeesus oli usein kiinnostunut enemmän kysymystemme motiiveista kuin itse kysymyksistä. Moni suomalainen, joka on kuullut evankeliumin, mutta ei ole sitä halunnut ottaa vastaan, kyselee muiden ihmisten kohtaloa sadakseen yhden lisäsyyn sille, ettei halua tehdä parannusta omista synneistään ja kääntyä Herran puoleen. Tällaiselle kyselijälle Jeesus kehottaa ottamaan todesta pelastuskysymyksen omassa elämässään.

Mutta useat uskovat japanilaiset ystäviäni kyselevät samaa asiaa jo kuolleiden lähiomaistensa kohdalta. Heille tiivistän vastaukseni usein näin:

"Kysymykseesi minä en kykene vastaamaan, koska minä en ihmisten iankaikkisesta kohtalosta päätä. Asiasta päättää Jumala, joka on oikeudenmukainen ja rakastava. Voin täysin luottaa siihen, että hän ei tule tässä asiassa tekemään mitään virheitä tai vääryyttä."

Oikeus vai armo

Suomalaisen kysyjän taustalla on usein tämän päivän voimakas korostus ihmisen oikeuksista. Jos jotkut pelastuvat, niin muillakin täytyisi olla sama oikeus saada pelastua. Mutta Raamatun keskeisin sanoma on se, että pelastus on yksin armosta eikä kenelläkään ole mitään oikeutta pelastua. Esimerkiksi jos joku murhasta tuomittu vanki anoo ja saa presidentiltä armahduksen, se ei merkitse sitä, että jokainen murhamies automaattisesti armahdettaisiin. Armoon ei sisälly mitään oikeutta.

Raamatun selkeä perusopetus on, että kaikki ihmiset ovat syntisiä poikkeuksetta. Ei ole mitään eroa Raamatun evankeliumin kuulleiden tai muiden uskontojen edustajien välillä. Jos siis koko ihmiskunta ensimmäisestä viimeiseen asti, tämän kirjoittaja ja lukija mukaan lukien, joutuisi iankaikkiseen kadotukseen eli Jumalan pyhän tulen rangaistukseen synneistään, tapahtuisi ainoastaan ja vain oikeus ja vanhurskaus.

Jokaisen ihmisen omatunto todistaa hänet syntiseksi ja syylliseksi, niin kuin Raamattu sanoo:

Silloin (tuomion päivänä) hän (Jumala) maksaa jokaiselle hänen tekojensa mukaan: niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta, hän antaa iankaikkisen elämän, mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta vaan vääryyttä, tulee viha ja kiivaus. Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka tekee paha, ensin juutalaisen, sitten myös kreikkalaisen! Mutta kirkkaus, kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee hyvää, ensin juutalaiselle, sitten myös kreikkalaiselle, sillä Jumala ei katso henkilöön. (Room. 2:6-11)

Tuomio valon mukaan

Puhuessaan tuomiosta Jeesus korostaa sitä, että kukin saa sen mukaan mitä on tehnyt. Mutta niiden rangaistus, jotka ovat tehneet tietämättään syntiä, on lievempi kuin niiden, joilla oli suurempi valo. Viimeisellä tuomiolla evankeliumin kuulleet, mutta sen hyljänneet saavat kovemman tuomion kuin ne,

jotka tekivät syntiä vain omantuntonsa todistuksen hämärämmässä valossa.

Raamatun toinen yhtä keskeinen totuus on se, että Jumala tahtoo jokaisen ihmisen pelastusta. Hän haluaa, että jokainen tunnustaisi syntinsä ja turvautumalla Jeesuksen uhrikuolemaan ristillä saisi syntinsä anteeksi ja iankaikkisen elämän:

Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi ikuinen elämä. (Joh. 3:16)

Pelastus yksin Jeesuksessa

Kun uskovat kristityt julistavat evankeliumia ja kehottavat suomalaisia ja lähetystyössä eri uskontojen keskellä eläviä ihmisiä uskomaan Jeesukseen, he tietävät, että ei ole mitään muuta pelastustietä kuin usko Jeesukseen. Kukaan muu kuin Jeesus ei voi vapauttaa ihmistä edessä olevasta oikeudenmukaisesta rangaistuksesta. On siis vain niitä, jotka ovat jo armosta pelastuneet, ja niitä, joiden on saatava pelastua. Heille pitää saada evankeliumi viedyksi niin pian kuin mahdollista, jotta he voisivat uskoa.

Kysymys siitä, olisiko niillä, jotka eivät koskaan saaneet kuulla evankeliumia, mahdollista saada kuulla se kuolemansa jälkeen, on pitkään askarruttanut Raamatun lukijoita ja tutkijoita. Paria Pietarin ensimmäisen kirjeen kohtaa on niin tulkittu. Tosin sellainen tulkinta on myös kiistetty. Ne kuuluvat:

Kärsihän Kristuskin kerran syntien tähden, vanhurskas väärintekijöiden puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Lihassa ollessaan hänet tosin surmattiin, mutta hengessä hänet tehtiin eläväksi. Hengessä hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, jotka muinoin olivat tottelemattomia, kun Jumala pitkämielisesti odotti Nooan päivinä, jolloin rakennettiin arkkia. Siinä pelastui veden kautta vain muutamia, yhteensä kahdeksan ihmistä. (1.Piet. 3:18-20)

Mutta heidän on tehtävä tili hänelle, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Sitä varten niillekin, jotka ovat kuolleet, on julistettu evankeliumi, että heidät tosin olisi tuomittu lihassa kuten muutkin ihmiset mutta että he saisivat elää hengessä, niin kuin Jumala elää. (1.Piet. 4:5-6)

Tuonelassa käynti

Jeesus siis kävi tuonelan vankeudessa olevien luona julistamassa evankeliumia. Selkeästi Pietarin ilmoittama asia koskee ainakin Nooan aikalaisia. Koskeeko se myös kaikkia niitä, jotka eivät koskaan ole evankeliumia kuulleet, ei Raamatusta selviä. Lisäksi jälkimmäistä kohtaa on tulkittu tarkoittamaan vain hengellisesti kuolleita.

Jos on niin, että kuolleet, joilla ei eläessään ollut tilaisuutta kuulla evankeliumia, saavat sen kuulla, niin heilläkään ei ole mitään muuta tietä pelastukseen, kuin uskoa Jeesukseen, niin kuin Pietari toteaa:

"Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa. Taivaan alla ei ihmisille ole annettu muuta nimeä, jossa meidän on tultava pelastetuiksi." (Apt. 4:12)

Meille, jotka olemme evankeliumin jo täällä ajassa kuulleet, ei kuitenkaan kuoleman jälkeen ole enää toista mahdollisuutta pelastukseen, jos olemme Jeesuksen hyljänneet. Siksi Jeesus kehottaa:

"Kilvoitelkaa päästäksenne sisään ahtaasta ovesta."

Awajin seurakunta

Awajin seurakunnassa käy tätä nykyä myös useita etsiviä ihmisiä. Syyskuussa aloitimme kastekoulun, johon on osallistunut viisi etsivää ihmistä ja joitakin seurakuntalaisia, jotka haluavat kerrata kristinopin tietojaan. Eräs kasteopetukseen osallistujista työskentelee firmassa, joka sai alaurakkana huolehtia kirkon perustuksen rakentamisesta. Hän on suurella rakkaudella huolehtinut siitä, että talo rakennetaan lujalle pohjalle ja että sen kulmakivessä on Raamattu.

Kastejuhla

Syyskuussa vietettiin Yukihiko Ishizuchi nimisen 42 vuotiaan miehen kastejuhlaa. Kasteen suoritti radiopastori Shigeru Masaki (86), joka oli runsaan kahden vuoden ajan antanut myös tälle lahjakkaalle miehelle kasteopetusta ja johtanut hänet parannukseen synneistään. Samassa yhteydessä seurakunta sai myös toisen uuden jäsenen, kun Yasuhiro Toyosu siirsi kirjansa Itä-Tokushiman seurakunnasta Awajin seurakuntaan. (JP)

1.12.2013 Sumoto

Pilatus sanoi hänelle: "Sinä siis kuitenkin olet kuningas?" Jeesus vastasi: "Itse sinä sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten olen syntynyt ja tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni." Joh.18:37

Syntyminen ja tuleminen

Miksi synnyin ja mitä varten elän? Vielä elämänsä viimeisillä metreillä ihmiset kyselevät tätä riippumatta siitä, ovatko he uskovia vai ateisteja. Pilatuksen kysymykseen Jeesuksen kuninkuudesta, Jeesus vastasi kertomalla, mitä syntymä hänelle itselleen merkitsi. Hän käytti siitä kahta eri ilmaisua: syntymistä ja tulemistä. Molemmat tarvittiin, sillä syntymässä on kysymys kokonaan uudesta alusta, mutta tulemisesta taas jo olemassa olevan ilmestymisestä paikalle.

Joulu merkitsi siksi ensiksikin uuden alkua, sellaista mitä sitä ennen ei vielä ollut. Pyhä Kolminainen Jumala syntyi ihmiseksi. Jumala, joka loi ihmisen, arvosti ihmisyyttä siihen määrään asti, että otti itselleen ihmisen hahmon. Ylös haudasta noustuaankin Jeesus Kristus on yhä edelleen sekä täydellinen Jumala että täydellinen ihminen ikuisesti.

Toiseksi joulu merkitsi sen Jumalan Pojan tulemistä maailmaan, joka oli hamasta iankaikkisuudesta ollut Isän luona kirkkaudessa. Jeesus tuli maailmaan, jonka hän itse oli luonut.

Totuuden Kuningas

Jeesus syntyi ja tuli maailmaan tiettyä tehtävää varten. Jeesus tuli ottamaan hallintaansa ihmiset, jotka syntyivät erottanut Jumalasta. Hän syntyi voittaakseen pimeyden vallat, jotka pitävät ihmisiä synnin kahleissa. Hän syntyi kukistamaan kuoleman vallan. Kuninkuus Raamatussa merkitsee ensi sijassa kansan vapauttamista elämään turvassa. Jeesus tuli sellaiseksi hallitsijaksi.

Vastauksessaan Pilatukselle Jeesus selitti myös, millä tavalla hänen hallintavaltansa toteutuu. Jeesus itse on Totuus ja hän hallitsee totuudella. Hiukan aiemmin Jeesus oli julkisuudessa todennut näin:

"Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." (Joh. 8:31-31)

Vain ne, jotka suostuvat totuuden valoon, tunnustavat totuuden valossa oman pimeytensä, syntisyytensä ja pahuutensa, voivat päästä siihen vapauteen, jonka Jeesuksen Golgatalla vuodattama sovintoveri antaa. Mutta näille ihmisille avautuu myös uusi elämän sisältö ja päämäärä. Heistä tulee Jeesuksen hallitsemia, hänen ääntään seuraavia ja häntä varten eläviä vapautettuja ihmisiä.

Totuuden Kuninkaaksi syntyneen Jeesuksen tie vei kohta noiden sanojen jälkeen Golgatan ristille. Siellä paljastui viimeiseen asti ihmisten synty ja pahuus. Samalla ilmeni Jumalan käsittämätön armo. Hän, Isä antoi totuuden Kuninkaan kärsimään valheen vallassa olevan ihmiskunnan puolesta, jotta se pelastuisi pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan hallintaan. *"Se on täytetty"* kuului Jeesuksen voittohuuto ristiltä. Synnin rangaistus oli sovitettu, tie valoon oli avattu. Ylösnousemus sinetöi Herran voiton kaikista turmiovalloista.

Tänään todellinen ilo, vapautettujen ilo, voi päästä sydämiimme, jos taivomme totuuteen ja kuulemaan Herran ääntä, jonka kuulemme Raamatun sanassa. Olkoon valomme totuus, joka loistaa Jeesuksen kasvoista!

Awajin seurakunta

Awajin seurakunnan tilaisuuksiin on tullut mukaan useita uusia ihmisiä viime kuukausien aikana. Viiden etsijän kastekoulukin on edennyt tosi innostavan ilmapiirin vallitessa. Toisaalta jokainen uusi etsivä tulee kirkkoon, koska hänellä on hietäviä kysymyksiä, joihin hän etsii vastauksia. Seurakunnan ilmapiiri on lämmin ja uusien tulijoiden on ollut suhteellisen helppo päästä "porukkaan" mukaan.

Lokakuussa pääsimme aloittamaan Tokushiman kaupungin eteläosassa kuukausittaiset kotikokoukset Herran huone -nimisessä talossa, jonka Awajin seurakunnan jäsenperhe hankki kotinsa lähetyiltä. He haluavat palvella evankeliumin sanalla ja rakkaudella naapurustoaan. Entuudestaan Awajin saaren

pohjoisosassa on myös pidetty jo pidempään kotikokouksia 25 vuotta sitten uskoon tulleen rouvan kotona. (JP)

Lea jatkaa

Sibeliuksen säveltämä ja Topeliuksen sanoittamassa joululaulussa "En etsi valtaa loistoa, en kaipaa kultaakaan, mä pyydän taivaan valoa ja rauhaa päälle maan, se joulu suo mi onnen tuo ja mielen nostaa Luojan luo...." pyydetään rauhaa päälle maan. Jeesus sanoo olevansa Rauhanruhtinas. Hän syntyi jouluna, joka onkin ensimmäinen todellinen joulu. Rauhaa tämä maailma tarvitsee. Se janoaa hyvää mieltä ja rakkautta koteihin. Köyhinkin koti on rikas, kun sen sisällä on rauha ja rakkaus. Yksin Jeesus, Rauhanruhtinas voi antaa todellisen ja pysyvän rauhan ihmisen sydämeen.

Olen lyhyen ajan täällä Japanissa. Oli ilo päästä mukaan myös Länsi-Japanin ev.lut. kirkon työntekijäseminaariin Hiruzenin leirikeskuksessa. Jorman kanssa asuminen pienen ajan täällä Awajin saarella, Sumotossa, on ollut odotettu asia. Olemme kohta olleet 45 vuotta avioliitossa. Lähes 41 vuotta sitten lähdimme pienenä perheenä ensimmäisen kerran Japaniin. Nyt ikä on tuonut molemmille ryppyjä ja harmaita hiuksia tai alkavaa kaljua. Ihmeen hyvin Jorma jaksaa tehdä työtä. Täällä hän on monessa asiassa mukana ja saa antaa kasteopetusta, saarnata ja olla sielunhoitajana. Jumala on antanut hänelle näkyä ja intoa sekä terveyttä. Minä siinä siivellä olen mukana ja saan tavata monia japanilaisia ystäviäni. Rukouksemme on yhä, että saisimme vielä näinä eläkepäivinämmekin olla Herran käytössä. Se on armoa. (LP)

25.1.2014 Sumoto

Sitten sanon itselleni: Sieluni, nyt sinulla on varastossa paljon hyvää moneksi vuodeksi. Lepää, syö, juo ja iloitse! Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona." Luuk. 12:19-21

Raamattu-keskustelu

Kahdeksan menestyvää miestä ja kolme naista on kokoontunut Raamattu-keskusteluryhmään Awajin seurakunnan kirkkoon. Maukkaan iltapalan jälkeen keskustelu lähtee vilkkaasti liikkeelle. Ajoittain se nousee sellaisiin korkeuksiin, kun puhutaan universumin luonteesta ja sen alkuperästä, sen laajenemisesta ja valon nopeuksista, että naisjäsenet toteavat, että nyt he eivät oikein pysy miesten jutuissa mukana.

Erityisen innostunut Jumalan maailmankaikkeuden ihmeellisyyksistä on mies, joka ilmoitti esittäytymisen yhteydessä, että hänet kastetaan vaimonsa kanssa maaliskuun lopulla. Eräs jo pitkään ryhmään osallistunut ilmoittaa edelleen olevansa buddhalainen, koska vielä puuttui muutama vaaksan mitta siitä, että hänkin vakuuttuisi Raamatun totuudesta. Hänen mielestään buddhalaisuus opettaa jälleensyntymisessä samaa kuin kristinuskokin. Mutta tämä väite ei kestä sen tosiasian edessä, että maailmankaikkeus ei ole ikuinen, vaan on saanut alkunsa tietynä hetkenä.

Todellinen rikkaus

Itse asiassa keskustelu lähti liikkeelle Jeesuksen vertauksesta rikkaasta miehestä, joka kuvitteli rakentavansa tulevaisuutensa rikkautensa varaan mutta kuoli jo seuraavana yönä. Oltiin vuoden ensimmäisessä kokoontumisessa ja siksi kyseltiin, millaisia tulevaisuuden suunnitelmia kukin oli rakentamassa ja mihin niiden toteutuminen perustui. Mieleltöntä on rakentaa tulevaisuus ottamatta huomioon sitä, mikä joka tapauksessa tulee eli kuolemassa tapahtuvaa Herran kasvojen eteen käymistä.

Todellista rikkautta on vain sellainen, joka on kerätty iankaikkisuuteen Jumalan luo. Keskustelijat olivat yksimielisiä siitä, että ratkaisevaa ei ole se, mitä tehdään, vaan se ketä varten tehdään se, mitä tehdään. Herraa varten eläminen merkitsee tänään toisten ihmisten rakastamista ja nimenomaan sellaisella rakkaudella, että nuo toiset pääsevät osalliseksi pelastuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Pienenä suuressa mukana

Keskustelua seurattessani ja ajoittain sen suuntaa hiukan kääntäen mietin omaa tehtävääni Jumalan suuressa suunnitelmassa. Olen lähetyssaarnaaja, ollut sitä jo yli 40 vuotta, mutta mistä työssäni on vii-

me kädessä kysymys. Tiedän, että lähetystyötä on tehty jo lähes 2000 vuotta ja oma osuuteni on mitätömän pieni Jumalan maailmanlaajassa suunnitelmassa. Silti tiedän, että tämäkin ohimenevä Raamattu-keskustelu kuuluu pienenä pisarana siihen Jumalan elävän veden virtaan, joka lopulta löytää täytty-myksensä taivaallisessa kirkkaudessa.

Olen omalta vähäiseltä osaltani sittenkin valtaisan Herran maailmansuunnitelman toteutumisessa. Tiedän, että minun osaltani työ jää kesken, mutta samalla tiedän, että Jumalan suunnitelma ei tule jäämään kesken. Jumalan valtakunta tulee, lopullinen täyttymys on lähempänä kuin milloinkaan aikaisemmin. Tiedän, että olen jouduttamassa Jeesuksen toista tulemistä ja uuden maailman valtakunnan täyttymystä.

Nyt tehtäväni on jakaa elämän sanaa näille menestyville miehille ja naisille. Sillä ilman sitä kukaan ei voi päästä pelastuksesta osalliseksi. Samalla saan itsekkin olla haukkaamassa elämän leivästä, Jumalan sanasta, sillä vain sen varassa itsekkin pääsen lopulliseen päämäärään.

On etuoikeus saada olla Herran lähettiläs ja häneltä saamalla valtuutuksella julistaa syntejään katuville, että Jeesuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä. Sydän aivan sykähtää riemusta, kun saan kännykkään viestin: "Kiitos kun eilen julistit syntini anteeksi!" Jeesuksen antama valtuutus on edelleen voimassa. Kaiken tämän keskellä saan jälleen nostaa katseeni Jeesukseen, joka vakuuttaa: "Minä tulen pian!" Olen pienenä suuressa mukana. Mutta saan vielä nähdä suurempaa. Siitä Herra itse vakuuttaa näin: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan yllä."* (Joh.1:51) (JP)

Lea jatkaa

Japanissa marraskuussa ja joulukuussa tapasin useita minulle tärkeitä ja rakkaita ihmisiä. Erityisesti sain tavata rakkaan ystävämme rouva Nakanon kaksi kertaa ennen hänen hautajaisiaan. Tässä oli Jumalan aikataulu. Ei hän unohda pieniä juoksutyttöjään eikä pokiaan. Hän on jälleen vahvistanut uskoani. Ei hän katso meitä ylen vaan saamme olla rakkaita lapsia.

Palasin jouluaaton aattona Japanista. Seuraavana päivänä ajoin autolla Helsinkiin. Vietimme joulun äidin kanssa. Olimme kirkossa. Jouluviikko kaikkine pyhineen meni äidin kohdalla hyvin ja hän oli pirteänä. Maanantaina 30.12 menin junalla äidin luo. Löysin hänet tajuttomana sängystä. Lähdimme ambulanssilla Hartmanin uuteen sairaalaan. Siskoni kanssa hoidimme äitiä yksityishuoneessa koko viikon yötä päivää. Hän ei tullut tajuihinsa, mutta reagoi kosketukseen ja kuuli lähes kaiken. Lauloimme joululauluja ja rukoilimme.

hän (96) nukkui pois tiistaina 7.1.2014. Saimme siunaustilaisuudessa jättää äidin kokonaan Jumalan suuriin käsiin Käpylän kirkossa ja pitää myös muistotilaisuuden 49 ihmisen kanssa. Kun äiti nukkui pois olivat kaikki säärissä olevat haavat parantuneet. Jumalan ihmeellistä ajoitusta olen tässä miettinyt ja nöyränä itku kurkussa Herraa kiittänyt. Hän huolehtii varpusista eikä siis myös meistä ihmisistä. (LP)

3.4.2014 Ryttylä

Uudessa kirkossa

Ensimmäinen jumalanpalvelus Awajin seurakunnan vastavalmistuneessa kirkossa pidettiin 30.3.2014. Pioneerityö Sumoton kaupungissa Awajin saarella alkoi 17 vuotta sitten vuokratiloissa, jotka kävivät ahataiksi, kun seurakunta alkoi pikku hiljaa kasvaa. Uutta kirkkoa alettiin rakentaa viime kesänä ja rakennus valmistui muuttokuntoon helmikuun lopulla. Näin ollen Daniel ja Mari Nummelan perhe pääsi Suomesta uudelle työkaudelle palattuaan muuttamaan uuteen pappilaan kirkon yläkertaan. Ulkotyöt ja viimeistelyt ovat vielä hiukan kesken, joten kirkon vihkiminen tapahtuu vasta toukokuun 18. päivä. Silloin Suomesta juhlaan osallistuu kymmenkunta juhlavierasta mukana kirkon suunnittelija Hannu Nokelainen.

Kastejuhla

Pappilan muutto ja kirkon muutto suoritettiin seurakuntalaisten talkoovoimin neljässä vaiheessa maaliskuun aikana. Uuden kirkon ensimmäiseen juhla jumalanpalvelukseen kokoontui salin täyteinen joukko 60 henkeä, joista 22 oli etsijöitä. Jumalanpalveluksen alussa kastettiin neljä henkeä, Manami Tsurumo-

to, Rumiko Iwano sekä Yasuhiro ja Tomoko Kiyokuni. Kasteen suorittivat radiopastori Shigeru Masaki ja pastori Daniel Nummela. Kasteen jälkeen Itä-Fukuyaman seurakunnan Hanna Gospel kuoro lauloi Mitsuko Watanaben johdolla aivan sykhdyttävällä tavalla muun muassa händelin Hallelujan. Kuoro oli saapunut 17 hengen vahvuudessa juhlistamaan tilannetta. Onnittelujen ja yhteisen aterian jälkeen kuoro piti vielä minikonsertin.

Alla otteita todistuksista, jotka kastetut pitivät:

Manami Tsurumoto

Viime vuoden keväänä tänään yhdessä kanssamme kasteen saava rouva Iwano kutsui minut mukaan kirkkoon ensi kertaa elämässäni. Ensimmäinen jumalanpalvelus, ensi kertaa kädessäni pitämä Raamattu, lähettiperheen ensitaaminen, seurakuntalaiset ... kaikki oli uutta ja tuoretta. Muistan hyvin selvästi, miten lämpimästi minut otettiin vastaan.

Tuolloin sydäntäni painoivat raskaat taakat. Isäni, joka oli ollut perheen tuki, oli kuollut ja kannoin syvää huolta päivittäisestä toimeentulosta ja lasteni tulevaisuudesta. Hauta, asunto, uskonnolliset menot, kaikki vaativat ratkaisuja, joita en kyennyt tekemään. Masennuin ja suuri huoli ja levottomuus painoivat minua raskaasti. Olin surkeassa tilassa, jossa en enää kyennyt luottamaan ihmisiin.

Siihen asti kun aloin käydä kirkossa, kuulla saarnoja ja lukea Raamattua, olin kuvitellut olevani pelkästään muiden vääryyden uhri, mutta nyt aloin tajuta, että asia oli juuri päinvastoin. Itse olin tehnyt paljon syntiä ja haavoittanut perheeni ja ympäristöni ihmisiä itsekkäällä asenteellani ja väärillä teoillani. Näiden painon alla tajusin, että olen syntinen ihminen.

Nyt haluan saada kasteen kiitollisena siitä, että saan uskoa Jumalan Poikaan Jeesukseen Kristukseen, joka kantoi meidän syntimme ristin kärsimyksissä ja kuoli puolestani.

"Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista." Jesaja 43:25

Tänään saan täällä kasteen. Olen syvästi kiitollinen, että saan tästä eteenpäin vaeltaa kanssanne. Halleluja.

Rumiko Iwano

25 -vuotiaana tulin miniäksi Iwanon kalanvälitysluokkaan, 26 -vuotiaana syntyi vanhin poikamme. Seuraavana vuonna anoppini 53-vuoden iässä sai aivoverenvuodon ja jäi oikealta puolelta halvaantuneeksi. Apen kanssa perheen koko voimalla hoidimme anoppia, teimme työtä ja kasvatimme lapsia. Sitten oma veljeni sokeutui 33 -vuotiaana. Isäni oli jo kuollut ja vanha äitini ei enää kyennyt huolehtimaan pojastaan, joten perheemme asettui asumaan lähelle sokeainkoulua ja otti hoidettavakseen veljeni ja äitini samalla, kun mieheni kävi töissä Yuran kotiyrittäjänsä. Apen ja anopin silmissä olin kuitenkin miniä, joka ei huolehtinut heistä kylliksi. Kahdeksan vuotta esikoisen syntymästä saimme tyttären ja siitä kahden vuoden kuluttua vielä toisen tyttären. Nuorempi tytär syntyi väliaivovammaisena. Alakoulun toiseen lukuvuoteen asti häntä jouduttiin ruokkimaan nenäletkun avulla. Tänään hän on 27 -vuotias ja fyysisesti hyvinvoiva kehitysvammainen.

Siihen asti kunnes opin tuntemaan kirkon, Raamatun ja Jeesuksen, kuvittelin olevani tragedianäytelmän päänäyttelijä. Kuunnellessani saarnoja aloin pikku hiljaa ymmärtää Jumalan sanaa. Sen seurauksena jouduin näkemään ja tunnustamaan oman syntisyyteni. Erityisesti tajusin, miten suurta syntiä teen, kun en noudata neljättä käskyä (kunnioita isääsi ja äitiäsi). Tajusin, että kaikki elämässämme on Isän Jumalan armoa. Uskon siihen armolupaukseen, että Jumalan Poika Jeesus Kristus naulittiin ristille ja kuoli puolestamme meidän syntiemme sovitukseksi. Tänään uudessa, suuressa Pyhän Hengen asunnossa, pyhässä kirkossa saan Jumalan armosta kasteen syntieni anteeksi antamiseksi ja saan ottaa uutena ihmisenä ensimmäisen askeleen.

Autas se mies, joka kestää koetuksen. Kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun. Herra on sen luvannut niille, jotka häntä rakastavat. (Jaak. 1:12)

Tomoko Kiyokuni

Olen Tomoko Kiyokuni. Huomasin sanomalehdestä, että viime vuoden 2013 kesäkuun ensimmäisenä päivänä pidettäisiin (Mikko Goes to Heaven bändin) Gospel konsertti. Kiinnostuin ja osallistuin siihen. Konsertti ylitti odotukseni ja kosketti sydäntäni. Tuntui kuin olisin saanut kuulla Jumalan puhetta. Kotiin palattuani kerroin miehelleni, minkä voimakkaan vaikutuksen konsertti oli minuun tehnyt. Ehdotin hänelle, että menisimme joskus kirkkoon. Mutta eikös hän sanonutkin: "No, mennään sitten huomenna!" Sana "huomenna" yllätti minut iloisesti.

Kesäkuun 2. päivänä tulimme ensi kertaa jumalanpalvelukseen. Pastori ja seurakuntalaiset ottivat meidät lämpimän hymyin vastaan. Ensimmäistä kertaa kuulemassani pastori Nummelan saarnassa hän puhui anteeksi antamisesta tähän tapaan: "Kun anteeksi antaminen on vaikeaa, ei tarvitse itse yrittää, riittää, että antaa asian Jumalan käsiin." Nämä sanat hämmästyttivät minua syvästi ja tunsin, miten sydämeni todella keventyi. Juuri tuolloin elämäni ole ensi kertaa kehkeytnyt ihmissuhde, joka särki sydämeni sairastumispisteeseen asti ja ajattelin, että en kykenisi antamaan anteeksi. Siksi pastori Nummelan sana asian jättämisestä Jumalan käsiin oli minulle suoraa Herran puhetta. Se oli minulle, joka yritin jotenkin itse selviytyä, hellä pelastava lahja.

Ihmettelin, miten armollinen kristinuskon opetus onkaan. En ollut tullut kirkkoon etsimään apua, mutta ihmettelin sitä, miten sydämeni oli keventynyt. Sen jälkeen miehelleni ja minulle kirkossa käynnistä on tullut tärkeä asia elämäämme.

Kasteopetuksessa saimme opiskella sekä raamattua että lähetin elämäntapaa. Elämäkäsitteemme on kokenut 180 asteen täyskäännöksen. Tajuan nyt, että toisten ihmisten hyväksi toimiminen on iloinen asia.

Aiemmin elämässäni kohdatessani jotain kielteistä syytin itseäni kysellen mielessäni, oliko vastuussa asiasta tai oliko minussa jotain syytä, mutta pohjimmiltaan ajattelin olevani hyvä. Mutta kirkkoon tultuani tajusin, että olen syntinen. Olen sanomattoman kiitollinen, että Jeesus kantoi minunkin syntini ristille ja lunasti minut vapaaksi.

Edelleen kun sydämeni täyttää levottomuus ja murehdin, saan joka kerta rukoilla Jumalaa, pyytää hänen apuaan ja saan myös kokea sydämen rauhaa. Koska haluan elää Jumalan tahdon mukaista elämää, toivoin saavani pian kasteen. Mutta sitä mukaan kun kastepäivä lähestyi, alkoi myös pelottaa. Silti olen todella iloinen. Kiitollisuuden lisäksi sydämässäni on arkuutta. Haluan, että saisin tästedeskin kiitollisena ja pyhää pelkoa tuntien elää Jumalan mielen mukaisella tavalla.

Yasuhiro Kiyokuni

Synnyin vuonna 1953, joten 1.5. täytän 61 vuotta. Viime vuoden toukokuun lopulla vaimoni osallistui Gospel -konserttiin, minkä seurauksena aloimme käydä kirkossa. Ensi kertaa tutustuimme Raamattuun ja virretkin olivat melkein kaikki meille uusia. Mutta lämpimän ilmapiirin vallitessa oli mukava opiskella Sanaa. Olen siitä kiitollinen.

Kun aloimme käydä jumalanpalveluksissa ja opiskella Raamattua, minussa on pikku hiljaa tapahtunut muutos. Tähänastisen pitkän elämäni aikana oli monenlaista syntiä, josta tiesin, ettei sitä saisi tehdä, mutta kuitenkin tein niin suojellakseni itseäni. Haavoitin työtoverieni ja perheenjäsenteni sydämiä ja aiheutin heille kaikenlaista harmia. Viime aikoina olen kokenut, että olen askel askeleelta päässyt vapaaksi ja parantunut sydämelleni kertyneestä piimeästä jännitteestä. Sitä on vaikeaa kuvata sanoilla, mutta kysymys lienee syntien anteeksi saamisesta.

Sitten kun opiskelimme armolahjoista, tajusin, että ei ollut mikään sattuma, että yllättäen jouduin tämän uuden kirkon rakennusprojektiin mukaan, kysymys oli alusta asti Jumalan johdatuksesta. Johdatusta oli se, että vaikka olin ajatellut jääväni viettämään eläkepäiviä, minut vedettiin voimakkaasti takaisin rakennusfirman töihin. Johdatusta oli myös se, kun vaimoni kysyi, menisimmekö kirkkoon, harvinaista minulle, yhtään empimättä vastasin myöntävästi. Johdatusta oli myös se, kun erään suunnittelutoimiston välityksellä tapasin kirkkomme rakentajan Takakin ja niin tulini otetuksi mukaan rakennusprojektiin. Tajuan, että kysymys on Jumalan suunnitelmasta, jossa hän kehottaa minua ottamaan käyttöön häneltä saamani lahjat.

Näin olen päättänyt nyt Jumalan tahtoa noudattaen päästä osalliseksi syntien anteeksiantamuksesta ja kiittää lahjoista, jotka Herra on minulle antanut, kun tänään tässä uudessa kirkossa saan kasteen ja uudestisyntymisen. Ruokoilin Jumalan Pojan Jeesuksen Kristuksen nimessä, että saisin Jumalan johdatuksessa kulkea uskon vaellusta eteenpäin. Aamen. (JP)

20.7.2014 Ryttylä

Oi kuulautta taivaan, ei yötä ollenkaan!
Luot Herra työhön vaivaan katseesi laupiaan.
Näin siunaat kylvötyömme ja korjuun kypsän suot,
jaat leivän, jonka syömme ja mieliin toivon tuot. Virsi 574:2

Elämme täällä kuin lintukodossa. Maailmalla kuuluu surullisia uutisia sodista ja väkivaltaisuuksista. Miehen mielessä on kysymys, milloin loppuu vihanpito ja tappaminen? Meidän tulee myös omassa elämässämme kilvoitella, jotta viha ja kateus ei saisi meitä ansaan. Synti on sydämessämme ja sieltä herkästi tulee tehden pahaa jälkeä itsessämme lähimmäisissämme. Parannusta ja syntien tunnustamista sekä syntien anteeksiantamista ja -saamista Jeesuksen veressä tulee päivittäin harjoittaa. Herran tulo kuninkaana on lähellä. Tämä maailma ei voi jatkua tällaisena loputtomiin ja synnin leviäminen saada hirveitä aikaan.

Kansanlähetyksellä lähetetään vaikeisiinkin maihin lähettejä. Rukoillaan näiden lähettien puolesta. Näissä maissa saattaa olla sotatila ja terroritekoja ilmenee. Myös kristittyjen vainot ovat lisääntyneet. Kirkkoja on poltettu ja kristittyjä on saanut surmansa. Herra olkoon armollinen näille kansoille ja kansanheimoille.

Kansanlähetykspäivillä olimme Jorman kanssa siunattavina matkaan Japaniin. Saamme Japanissa tehdä työtä Shikokun saarella. Yli 42 vuotta sitten lähdimme Japaniin ja suuri osa työstämme oli tavoittavaa pioneerievankelioimistyötä Shikokun neljän miljoonan saarella. Nyt meille avautuu jälleen mahdollisuus työhön siellä. (LP)

Uusi kutsu

Kansanlähetykspäivillä saimme tavata monia tuttuja ja vilahdukselta nähdä vielä useampia. Useassa tapauksessa saimme kuulla saman ihmettelevän kysymyksen: "Vieläkö te lähdette?" Itsekin toki ihmettelimme, mitä tuleva lukuvuosi tuo tullessaan.

Viime vuoden marraskuussa ajelimme Lean ja Itä-Tokushiman seurakunnan pastorin Takashi Okazakin kanssa Länsi-Japanin ev.lut. kirkon työntekijäseminaariin. Koko kolmituntisen matkan ajan pastori voimakkaasti vaati meitä tulemaan auttamaan hänen seurakuntansa työssä. Hänen perustelunsa olivat siinä, että hän jää ensi vuoden maaliskuussa eläkkeelle ja hänellä on suuri vastuu Koben Luterilaisen Teologisen Seminaarin edustajiston puheenjohtajana varsinkin, kun oppilaitos on nyt vakavassa talouskriisissä. Hänen seurakuntansa lähetti asiasta myös vetoituksen kirkon johdolle. Niin sitten asia käsiteltiin lähetyksen ja kirkon elimissä ja Suomen Kansanlähetykselle tehtiin päätös lähetä lähtemispäätöksen. Työskentelemme siis niin sanottuina sopimussuhteisina lähetteinä eli eläkeläisinä joiden matkat kentälle hoitaa Suomen Kansanlähetyks. Itä-Tokushiman seurakunta vastaa taas pitkälti työkuluista.

Vaikka toimimme Itä-Tokushiman seurakunnan yhteistyölähetteinä työnkuvaus sisältää myös Ananin, Awajin ja Shoodoshiman seurakuntiin annettavaa tukea. Lisäksi Jorma jatkaa kerran viikossa Koben Luterilaisen Raamattukoulun luennoitsijana. Meille Awajin seurakuntalaisten Fujimuran pariskunta on luvannut ilmaisen majoituksen "Herran huoneessa", joka on talo Tokushimassa. Siinä pidämme kerran kuussa Awajin seurakunnan kotikokouksia tarkoituksena viedä hyvää sanomaa isolle asuntoalueelle.

Muistelmat

Kiertokirjeitä kootessani on ollut jotenkin hoitavaa katsella menneitä ja nähdä sitä, että kuitenkin olemme saaneet olla Herran johdatuksessa, vaikka työn suhteen Japanin lähettien mottona onkin hyvä pitää Jeesuksen sanaa: *"Jos vehnäniyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin, mutta jos se kuolee, se kantaa paljon satoa."* (JP)

26.9.2014 Tokushima

Jeesus sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan. Joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa. Matt. 18:3-4"

Taivasten valtakunta

Taivasten valtakunta on selkeä hallintopiiri. Sen Kuningas on Jeesus ja hän hallitsee siinä rakkaudellaan ja totuudellaan – ei väkivallalla eikä pakolla. Jumalan valtakunta on vanhurskauden ja oikeudenmukaisuuden hallintaa, johon ei mikään vääräys eikä synti sovi. Se on iloa, rauhaa ja vanhurskautta Pyhässä Hengessä. Se on valon ja elämän, rakkauden ja armon valtakunta. Se on kirkkauden ja

Herran läheisyyden ja rakkauden tuntemisen valtapiiri. Lopullisessa täyteydessään se on kaiken inhimillisen kaipauksen täyttymys, jossa ei ole mitään kipua, itkua, kuolemaa, sairautta eikä pimeyttä. Siellä saa katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta. Se on kiitoksen ja ylistyksen, kauneuden ja puhtauden valtakunta. Siellä vallitsee yhteys ja vapaus. Sen suvereeni hallitsija on itse Herra Jeesus ja Isä Kaikkivaltias.

Meidän on vaikea nähdä, että Jumalan hallintavalta voi toteutua myös jo täällä maan päällä silloinkin, kun se joutuu maallisen vallan vainoamaksi ja hylkäämäksi. Jumalan valtakunta on hengellistä luonteeltaan, vaikka kyseessä on todellakin sydänten hallinnasta rakkaudella.

Todellinen suuruus

Jumalan valtakunta on vain lasten kaltaisille. Kukaan muu ei voi sinne päästä sisälle, sillä lastenkaltaisuus on sen tärkein ominaisuus. Siitä voitaisiin käyttää myös toista nimitystä: nöyryys.

Jumalan suuruus tuli näkyviin siinä, että hän – koko kaikkeuden Luoja ja ylläpitäjä, ääretön suuruudessaan – tuli ihmiseksi, pieneksi vauvaksi ja lapseksi. Hän pesi opetuslastensa jalkoja, otti orjan muodon, kärsi ristin häpeän, ylösnoustuaan hän tarjoili opetuslapsilleen ruokaa, taivaassa hän jatkaa omissa hääjuhliissaan tarjoilijan roolissa. Hän ei tehnyt tätä kaikkea vain meidän pelastuksemme vuoksi vaan myös näyttääkseen meille millainen on Jumala, millaista on Jumalan valtakunnan suuruus.

Nöyryvä, pieneksi tuleva on suuri Jumalan silmien edessä. Ellei ihminen suostu pienuuteen ja lapsen kaltaisuuteen, hän ei pääse sisälle Jumalan valtakuntaan, koska silloin häneltä puuttuu se, mikä on rakkauden valtakunnan perusedellytys – nöyryys. Rakkaushan on toisen alapuolelle asettumista ja toisen korottamista. Kukaan ei voi ylhäältä päin rakastaa. Pyhän Kolminaisuuden sisälläkin rakkaus korottaa toista: Jeesus korottaa Isää, Isä korottaa Jeesuksen, Pyhä Henki kirkastaa Jeesusta, Jeesus ylistää Pyhää Henkeä.

Lapsen kaltaisuus

Mitä on tuo lapsen kaltaisuus sitten käytännössä? Se ei tarkoita tietenkään lapsen viattomuutta, jollaista muuten ei ole olemassakaan. Lapset ovat syntyisiä ja usein ilmaisevat oman syntisyytensä erittäin ikävällä tavalla. Jeesus oli kulkemassa kohti ristiä juuri sitä varten, että lapset voisivat pelastua, saivat syntinsä anteeksi ja saivat pääsyn siten taivasten valtakuntaan. Kukaan lapsi ei pelastu sen vuoksi, että hän on lapsi, vaan ainoastaan siksi, että Jeesus kärsi kuoleman hänenkin syntiensä tähden. Mutta juuri siksi, että Jeesus avasi tien taivasten valtakuntaan, meidän on nöyryyttävä lasten kaltaisiksi. Lapsenkaltaisuus on epätäydellisyyttä, yksinkertaisuutta ja suostuvaisuutta.

Pieni lapsi tietää, että hän ei tiedä eikä ymmärrä kaikkea, vaan tarvitsee vanhemmat. He voivat antaa hänelle oikeat ohjeet ja ymmärtävät, vaikka hän itse ei ymmärräkään. Päästäksesi Jumalan valtakuntaan Sinun ei tarvitse olla täydellinen – kun et sitä kuitenkaan itsessäsi ole. Lapsen epätäydellisyys ei kuitenkaan ole toivotonta, vaan valmiutta ottaa vastaan opetusta ja ohjausta. Kun Jumala Sanansa kautta lähestyy meitä, meiltä kysytään tätä asennetta: Herra en ymmärrä, avaa Sinä minun ymmärrykseni. Herra auta minua kuuliaisuuteen Sanallesi.

Toiseksi lapsen kaltaisuus on yksinkertaisuutta kaikkinaisten monimutkaisten koukeroiden vastakohtana. Lapselle asiat ovat konkreettisia. Raamatussa puhuva Herra ei jakele meille filosofisia ja käsitteellisiä ajatusrakennelmia, vaan käsin kosketeltavan käytännöllisiä asioita.

Kolmanneksi lapsen kaltaisuus merkitsee suostumista muovailtavaksi. Vain ne, jotka suostuvat Herran muovailtavaksi – kuin savi savenvälajan käsissä – voivat päästä sisälle taivasten valtakuntaan.

Nöyryminen on mahdollista

Aikuisen ihmisen ei ole helppo nöyryä. Mutta Jumalan suuresta armosta se on mahdollista. Nöyrytyksessä ei lopultakaan ole kysymys muusta kuin tosiasioiden tunnustamisesta. "Olen epätäydellinen, tarvitsen Jeesus Sinua. Olen syntinen, tarvitsen Jeesus Sinun veresi puhdistuksen. Olen rakentanut monimutkaisia rakennelmia, mutta Herra ne kaikki romahtavat, armahda minua. Olen yrittänyt kulkea omaa tietäni, mutta ota nyt minua kädestä ja muovaa minut tahtosi mukaiseksi." Tie Jumalan valtakuntaan on auki!

Suru uutisia

Viime kirjeessä 20.7. Lea kirjoitti muun muassa: "Kansanlähetys lähettää vaikeisiinkin maihin lähettejä. Rukoillaan näiden lähettien puolesta." Neljä päivää myöhemmin olin Anssi Savosen ja viiden japanilaisen kanssa tutustumassa Visavuoreen, kun kännykkä soi ja kertoi suruviestin Seija Järvenpään ja Kaija Martinin murhista Afganistanissa. Siinä ei auttanut muu kuin istahtaa näiden ei-kristittyjen japanilaisten kanssa ja rukoilla: "Herra kiitos kun otit uskolliset työntekijäsi luokseni marttyyrikuunun kantajiksi. Lohduta heidän rakkaitaan ja meitä kaikkia ja armahda noita murhamiehiä, niin että he voisivat vielä löytää Vapahtajan, tehdä parannuksen ja päästä samaan taivaaseen Seijan ja Kaijan kanssa." Tapahtuma kosketti myös vierailijoitamme.

Japaniin saavuttuani kohtasin pian kolme toisenlaista suru-uutista. Kolmessa eri Länsi-Japanin ev.lut. kirkon seurakunnassa oli kesän aikana seurakuntalainen mies tehnyt itsemurhan. Paljon on sydäntä särkevää surua, suuttumusta, katumusta, ahdistusta mutta samalla uskallusta jättää nämäkin kolme Herran armollisiin käsiin. Herran tiet ovat salatut emmekä aina ymmärrä myöskään ahdistuksen umpikujaan joutuneiden tilaa.

Kotoisissa maisemissa

Saavuini Tokushimaan. Tällä alueella saimme aikanaan tehdä työtä 15 vuotta ja on tuntunut kotoisalta ajella tuttuja teitä ja tavata monia ystäviä vuosien takaa. Saapumispäivän illan suussa kävin tervehtimässä pastori Okabayashia, joka oli muuttamassa seuraavana päivänä Tokioon. Hän toimi 50 vuotta Tokushimassa. Kun itse ensi kertaa vuonna 1974 vierailin täällä, hän tuli minua vastaan lauttasatamaan ja tutustutti läänin eri seurakuntiin yhdessä lähetysseurassa Chasen kanssa. Hän sairasti loppu vaiheessa olevaa syöpää ja pääsi Herran luo 24.9. Oli sykähdyttävää saada kiittää häntä yhteisestä taipaleesta ja rukoilla yhdessä Herraa, jonka luona saamme kerran vielä kohdata.

Shigeru Miyazaki, jonka kanssa teimme yhdessä työtä Yoshinogawan seurakunnassa, on rakentamassa Tokushiman läänin Kami-itan kauppalaan tyttärelleen taloa. Samalla hän tekee viime vuoden marraskuussa kuolleen nuorimman poikansa surutyötä. Olen viikoittain käynyt häntä tapaamassa.

Työkuviot

Itä-Tokushiman seurakunnassa saarnaan kaksi kertaa kuussa, pidän viikoittaista raamattupiiriä sekä englannin ja suomen piirejä. Seurakunnan pastorina toimii Takashi Okazaki. Laadin seurakunnalle myös kotisivuston.

Ananissa saarnaan joka kuukauden toisena sunnuntaina ja kerran kuussa osallistun siellä englannin piiriin. Awajin, Yoshinogawan ja Shoodoshiman seurakunnissa on myöskin saarnoja. Lisäksi on kotikouksia ja Raamatun tutkistelua muun muassa Herran Huoneessa, jossa majailen. Raamattukoululla Kobessa käyn kerran viikossa luennoimassa Heparalaiskirjettä. (JP)

6.12.2014 Tokushima

"Jumalan sana tuli Johannes (Kastajalle)." Luuk. 3:2

Jumala puhuu

Kristillisyydessä keskeisin asia on se, että Jumala puhuu. Raamatun Jumala on luonut puhuvan ihmisen ja haluaa ja voi tälle ihmiselle myös puhua niin, että ihminen voi myös ymmärtää Herran sanan. Raamattu käyttää Jeesuksesta myös nimeä Sana, joka viittaa siihen, että Jeesus on Jumalan viesti meille. Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, hänen totuuden ja armon täyttämä elämänsä, hänen opetusensa, hänen kuolemansa ristillä ja voitollinen ylösnousemuksensa haudasta ovat kaikki Jumalan puheita meille.

Jumalan puhe ei ole vain sanoja, vaan hänen sanoihinsa sisältyy ihmeellinen voima. Jumalan sana musertaa kovan ja paatuneen sydämen syntejään kauhistuvaksi ja vapisevaksi syntiseksi. Jumalan anteeksiantava sana luo uuden elämän, virvoittaa sielun, antaa voiman ja halun kuuliaisuuteen. Jumalan sana avaa Herran kirkkauden ja pyhyiden. Sanallaan Herra julistaa syntisen vanhurskaaksi ja puhtaaksi. Jumalan sana tekee vedestä kasteen ja leivästä ja viinistä Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läs-

näolon. Jumalan totuuden sana vapauttaa ja armon sana pyhittää ihmisen. Evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta kykenee viemään ihmisen taivaalliseen kirkkauteen asti. Jumalan kaikki pelastava, pyhittävä, kasvattava ja uudistava työ tapahtuu hänen sanansa kautta.

Jumalan sana on aina persoonallinen. Sana ei ole vain jotain nauhoitettua ilman värähtelyä eikä vain paperille kirjoitettuja lauseita. Kysymys on aina Herran itsensä kohtaamisesta. Ihminen voi omistaa koko elämänsä Raamatun tieteelliseen tutkimukseen tai kristinuskosta väittelemiseen tai filosofointiin, kohtaamatta koskaan itse Herraa. Jumalan kohtaamisessa ei ole kysymys vain siitä, että hän ylipäänsä puhuu, vaan että hän puhuu juuri minulle, puhuu, niin että ymmärrän ja puhuu niin, että koko persoonallani, koko sielullani, koko olemuksellani joudun vastaamaan siihen, mitä hän puhuu.

Sanan nälässä hoippuva kansa

Jumalan sana on näinä päivinä Suomessa harvinainen. Ei niin, etteikö Raamattu olisi kenen tahansa luettavissa, jos vain mielenkiintoa löytyy. Mutta varsinkaan nuoren ja nuoremman keski-ikäisen polven keskuudessa Raamattua lukevia ihmisiä on tavattoman vähän. Heillä on voimakkaat kielteiset asenteet kristinuskoa kohtaan, että heitä kohtaava sanoma ei mene perille.

Lopputuloksena on järkyttävä Jumalan sanan nälkä ja jano. Suomalaiset kirjasimellisesti hoippuvat humalapäissään ja etsivät Jumalan sanaa eivätkä voi sitä löytää. Miksi ei? Siksi, ettei Jumalan sanan julistajia ole enää sen keskellä? Ei välttämättä siksi, vaan siksi, että sen korvat ovat tulleet kuuroiksi Jumalan äänelle ja silmät sokeiksi Jumalan puheelle. Seurauksena on suunnaton määrä ahdistusta, rikkinäisyyttä, turvattomuutta ja pelkoa samalla kun ollaan suunnattoman ylpeitä siitä, että ollaan muka vapaita, suvaitsevaisia eikä ahdasmielisiä uskovaisia.

Anna Herra sanasi!

Uskovan elämän ensimmäinen ja tärkein asia on saada kuulla Herran ääni. Siksi hän ei aamun ensimmäisenä asianaan avaa sanomalehteä vaan Raamatun voidakseen kuulla sanan Herran sydämeltä. Monesti uskovan elämässä syvä kriisi kohdataan silloin, kun joudutaan sellaiseen hengelliseen erämaahan, että Jumalan sana ei enää puhuttele eikä kosketa. Miksi Jumala näyttää ikään kuin vaikenevan silloin, kun meistä saattaa tuntua siltä, että juuri kaikkein kipeimmin tarvitsisimme sanaa Herralta. Noissa erämaissa Jumalan lapsi etsii ja kaipaa Jumalan sanaa. Kun sitten Herra kääntää jälleen kasvonsa hänen puoleensa ja alkaa puhua uudelleen, se on ihmeellistä armoa.

Kreikan kielessä on kaksi sanaa, jotka tarkoittavat "sanaa". Jeesuksen syntymää kuvataan sanalla *Logos*. Jumalallinen *Logos* tuli Ihmiseksi. Tapahtui joulun ihme. Johannes Kastajan kohdalla käytetään sanaa *rhema*. Se tarkoittaa tiettyä määriteltä sanomaa. Johannekselle ei siis tullut kokonaista ja lopullista evankeliumin sisältöä vaan tietty sanoma, jonka hänen tuli julistaa kansalle. Jumalan sana tuli ikään kuin puristuen ylhäältä hänen sydämeensä. Julistajan tehtävään tarvittiin Herran antama sanoma. Tännäinkin ratkaisevaa ei ole se, miten hyvin tai huonosti pidetään puheita. Ratkaisevaa on se, onko se sanoma, jota julistetaan, Jumalalta vai ihmisistä. Jumala tarvitsee tässä pimeässä ja jumalattomassa ajassa sillanpääasemansa, niitä sydämiä, joihin hän voi sanomansa painaa ja jotka sen painosta eivät kykene olemaan enää vaihi.

Lain saarna valmistaa tien Herralle

Tämän päivän suomalainen elää syvässä hengellisessä pimeydessä ja sokeudessa. Se on kerrottava hänelle. Hänen on kuultava, että ilman parannusta hänellä on edessään hirvittävä iankaikkisuus. Tie evankeliumille on valmistettava lain saarnalla. Mutta ei korkealta säilyttäen sellaisia taakkoja muille, joita ei itse haluta kantaa, vaan niin, että annetaan Johanneksen tavoin saman lain miekan kulkea oman sydämen läpi. Vain niillä on oikeus julistaa terävää lain saarnaa, joille itselleen ei ole jäänyt mitään muuta mahdollisuutta kuin kurottautua sen Kristuksen puoleen, joka kärsi lain kirouksen meidän puolestamme ristin puulla.

Johanneksenkaan julistuksen tähtäyspiste ei ollut jättää ihmisiä lain tuomioiden alle, vaan johtaa heidät sen Armahtajan luo, jolta löytyy katuville syntisille anteeksiantamus ja sellainen uusi elämä, joka kantaa anteeksiantamuksen synnyttämää rakkauden rauhanhedelmää.

Tapahtumia

Tokushiman läänin eteläisestä ja monella tavalla laiminlyödyistä suunnasta on kuulunut kutsuja, joihin

olemme Lean kanssa vastanneet pitämällä kerran kuussa kotikokouksia Hiwasassa, noin 50 kilometrin päässä.

Itä-Tokushiman seurakunta, jolle eniten työpanostamme jaamme, kulkee kohti työntekijän vaihdosta ja siihen liittyviä valmisteluja. Uuden pastorin on määrä aloittaa huhtikuun alusta 2015. Muutos merkitsee haastetta, mutta tarjoaa myös uusia mahdollisuuksia. (JP)

17.1.2015 Tokushima

Minä sanon teille, että niin idästä kuin lännestä tulee monia, jotka taivasten valtakunnassa käyvät aterialle yhdessä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Matt. 8:11

Oletko uskossa?

Onko kukaan koskaan tehnyt sinulle kysymystä: "Oletko uskossa?" tai toista kysymystä: "Uskotko Jeesukseen?" Nämä kaksi kysymystä, niin samanlaisia kuin ne ovatkin, saattavat herättää aivan erilaisen tunnelatauksen mielissämme. Jälkimmäiseen on suhteellisen helppo vastata: "Totta kai." Sillä tässä kysymyksessä sanan usko koetaan yleensä olevan ulkokohtaisessa merkityksessä. "Toki uskon Jeesukseen historiallisena Henkilönä ja häneen Jumalan Poikana, joka tuli tänne maan päälle sovittamaan minun ja koko maailman synnit. Koko kristillisyyteni toki seisoo sen varassa, että Jeesus kärsi ja nousi kuolleista puolestani." Kysymys on siis siitä, että pidätkö totena ja luotettavana sen uskon sisällön, jonka me uskontunnustuksessa lausumme julki.

Kysymys: "Oletko uskossa?" taas saattaa synnyttää epävarmuutta jopa närkästystä. Epävarmuutta siksi, että vaikka olisikin uskossa, harva meistä voi pitää uskoaan lujana tai edes riittävänä. Närkästystä siitä syystä, että kysymyksen esittäjän asenteeseen usein nähdään liittyvän jonkinmoista hengellistä ylemmydentuntoa. Tässä kysymyksessä koemme sanan usko sisäisessä ja henkilökohtaisessa merkityksessä. Millainen oikein on minun henkilökohtainen suhteeni Jeesukseen?

Molemmat kysymykset ovat raamatullisia ja oikeita kysymyksiä ja ne liittyvät saumattomasti toisiinsa. Sellaisella sisäisellä uskolla, joka ei perustu ulkoiseen totuuteen ei ole mitään todellista myönteistä merkitystä. Vain totuuteen perustuva usko kestää elämän karussa todellisuudessa.

Mitä usko on?

Mitä siis usko oikein on? Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisuillani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. On mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota ei joko ole koskaan tavannut tai josta ei ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhettavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu.

Usko syntyy sanan kautta

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopusoinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei hän itse ole tullut sanassaan luoksesi. Vain hän voi siis synnyttää uskon.

Moni kuvittelee, että hän voisi ikään kuin omalla uskollaan luoda itselleen oman Jeesuksensa. Mutta näin menetellen päädytään ajassamme kohtalokkaan yleiseen harhaan, jossa uskon kohteena ei olekaan Jeesus vaan oma usko Jeesukseen. Usko omaan uskoonsa voi joskus saavuttaa järkyttävät hengellisen ylpeyden mittasuhteet. Siinä usein päädytään siihen, että tällaisen harhauskon vallassa oleva katsoo olevansa oikeutettu määräämään Jeesusta tekemään sen, minkä hän haluaa itselleen tapahtuvan.

Epäusko

Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen. Uskon vastakohta epäusko ei ole suinkaan uskon puutetta, niin kuin moni näyttää ajattelevan. Moni puolusteleekin omaa epäuskoa vetoamalla siihen, ettei ole erityisen uskonnollinen luonne tai että häneltä vain puuttuu uskoa, vaikka ei hänellä olisi periaatteessa mitään uskomista vastaan. Todellisuuudessa epäusko on vastauskoa. Se on vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suu-rempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykyynsä selvitä jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Herran edessä ihmiseltä romahtaa luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi. Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin: "Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun." Usko merkitsee siis myös kuuliaisuutta Herralle: "Vain sinä tunnet asiat oikein, johdata sinä niin kuin tahdot."

Jatkuva parannus

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeinkin. Uskoon kuuluu siksi jatkuva nöyryminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista. Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä.

Hautajaisia

Lean saavuttua Tokushimaan aloimme yhdessä vierailta monien sellaisten tämän alueen ihmisen luona, jotka jo vuosien takaa tunnemme, mutta jotka syystä tai toisesta ovat jääneet pois seurakuntansa toiminnasta tai eivät sairautensa vuoksi pääse jumalanpalveluksiin mukaan. Yksi näistä oli Suomessa Alajärven Kansanlähetykspäivillä vierailut pariskunta. Mies sairastui keväällä syöpään ja oli loppumetreillä. Miehen vaimon sisar on innokas kristitty. Nelisen kertaa sain miestä tavata ennen hänen poislähtöään. Loppuun asti yritin miehelle ja hänen vaimolleen korostaa, että "huutamalla avuksi Herran Jeesuksen nimeä" ihminen pelastuu. Hautajaisiin, jotka olivat buddhalaiset, emme päässeet mukaan, koska samaan aikaan vietettiin Itä-Tokushiman seurakunnan vanhimmistön jäsenen Tayaman vaimon kristityn äidin hautajaisia. Jälkimmäiset olivat valoisat. Eräs sukulainen, joka oli ensi kertaa elämässään kristillisissä hautajaisissa, kertoi, että ne tekivät häneen niin syvän vaikutuksen, että hänen oli pakko kotonaan kertoa, miten ihmeelliset voivatkaan kristilliset hautajaiset olla.

Suomessa pidettiin samoihin aikoihin uskollisen esirukoilijamme Anja Ahosen hautajaisia. Lähes 45 vuotta yhteistä matkaa saimme hänen tukemina vaeltaa.

Joulun aika

Joulun aika on Japanissa parasta evankeliumin levittämisen kannalta. Silloin kirkon kynnys madaltuu selkeästi. Jos pidämme evankelioimispäivät, saamme koolle ehkä pari kolme uutta ihmistä, mutta jouluna aivan samansisältöiseen kokoukseen saadaan jopa muutama kymmen uutta tulijaa.

Herran Huoneella Lea piti jouluruokapiirin, joka kokosi mukavan joukon ensikertalaisia sanan ääreen. Sitten olimme saaneet seurakuntaneuvostolta tehtävän pitää vanhusten joulujuhla. Sen nimeksi panim-

me "Kultainen joulu" ja kymmenkunta iäkstä uutta ihmistä tuli mukaan. Yksi osanottaja ilmoitti jo ovel- la, että hän haluaa kasteen, koska hänen tyttärensäkin on kristitty.

Awajin uudessa kirkossa joulu veti salin täyteen ihmisiä. Jumalanpalveluksessa kastettiin rouva ja hä- nen pieni poikansa. Mieskin on etsikon paikalla. Seurakunnan kuorossa lauloi muun muassa Kenji Ishi- waka -niminen mies, joka kastettiin kaksi vuotta sitten. Seuraavana aamuna hän sai sydänkohtauksen ja hautajaisia vietettiin 23. ja 24.12. Niihin saapui mukaan pitkälle toistasataa miehen entisiä opettaja- kollegoja. Vaimo piti hyvin koskettavan todistuksen miehensä uskosta. Näin mies sai kuoltuaankin pu- hua noille monille ei-kristityille opettajille.

Joulupäivänä 25.12. suuntasimme matkamme kolmen tunnin päähän Himejin Itäiseen kirkkoon, johon arkipäivästä huolimatta oli kokoontunut kirkon täydeltä väkeä juhlimaan joulua ja viiden henkilön kaste- juhlaa. Kasteelle valmistuksen oli suorittanut seurakunnan pastorina toimiva korealainen lähettiystä- vämme Kang Kunbae, jonka kanssa saimme pitkään tehdä yhteistyötä HAT Koben seurakunnassa. (JP)

27.3.2015 Tokushima

Kun Jeesus oli ottanut hapanviinin, hän sanoi: "Se on täytetty!" Sitten hän kallisti päänsä ja antoi hen- kensä. Joh. 19:30

Voiton sinetti

Jeesuksen voiton huuto Golgatalla: "Se on täytetty!" julistaa meille tänään Golgatan uhrin riittävyttä. Jeesuksen veri riittää sinunkin menneiden, nykyisten ja tulevien syntiesi sovituksesi. Ylösnousemuk- sen riemuvoitto on sinetti. Golgatalla maksettiin velkamme. Ylösnousemus on vahva kuittaus siitä, että maksu on suoritettu loppuun asti. Kuoleman ja Saatanan valtakina on kukistettu. Tie kirkkauteen on nyt syntiselle ihmiselle auki. Myös sinulle!

Vanhuus ei tule yksin

Lea palasi Suomeen helmikuun lopussa. Kolme kuukautta Tokushimassa olivat hänelle merkittävät. Saimme yhdessä käydä tapaamassa monia vuosien takaisia ystäviämme ja jakaa Sanaa ja todistuksia heidän kanssaan. Hengellisesti jakso oli Lealle virkistävä, mutta Japanin sisätilojen kylmyys otti kuiten- kin veronsa niin että pari kuukautta Lea joutui syömään antibiootteja. Jormallekin 70-vuoden maaginen raja on merkinnyt terveysongelmien esiin marssia. Tässä vaiheessa opettelen syömään verenpaine- lääkkeitä. Japanin työ alkaa siksi olla osaltamme takanapäin. Kesäkuun lopussa edessäni on lopullinen paluu Suomen maisemiin, jos Herra suo ja elämme.

Kirkon vuosikokous

Länsi-Japanin ev.lut. Kirkon 54. kirkolliskokoukseen Okayamassa 21.-22.3. osallistui 109 virallista edus- tajaa ja joukko tarkkailijoita sekä vierailijoita. Kuluneen vuoden aikana 41 seurakunnassa kastettiin kaik- kiaan 53 henkeä. Koko kirkon jäsenmäärä on tätä nykyä 3800 henkeä.

Kirkon presidentti Hideki Matsumura valotti työskentelyä, jolla ollaan luomassa uutta strategiaa seuraa- valle 10 vuoden jaksolle. Kuluvana vuonna erityisesti kirkon erityistyömuodot Koben Luterilainen Teolo- ginen Seminaari, Raamattukoulu, Luterilaisen Tunnin mediatyö, Hiruzenin leirikeskus, diakoniatyö ja Hong Kongissa tehtävä ulkolähetystyö ovat pohdinnan alla, jotta ne voisivat rajoitettujen resurssien puitteissa palvella parhaalla mahdollisella tavalla kirkon seurakuntia ja evankeliumin leviämistä. Iloinen uutinen talousvaikeuksissa kamppailevalle Teologiselle Seminaarille on se, että huhtikuussa kuusi uutta opiskelijaa aloittaa siellä opintonsa. Yksi heistä oli viime vuoden oppilaani Raamattukoulusta.

Awajin seurakunta oli kokouksessa esillä onnistuneen kirkkoprojektin merkeissä ja samalla se hyväk- syttiin kolmannen asteen seurakunnaksi, jolla on myös maallikkoedustaja kirkolliskokouksessa.

Ensimmäinen pioneerityöpisteemme Yoshinogawan seurakunta täytti tammikuussa 40 vuotta. Sitä aio- taan juhlaa vasta, kun sen uusi kirkkohanke on toteutunut. Nykyinen kirkko puretaan ja uusi rakenne- taan 8 kilometrin päähän Kami-itan kauppalaan tontille, jonka eräs seurakuntalaisista on lahjoittanut. Siirtyminen uuteen paikkaan on hyvä strateginen valinta, sillä Aizumin kauppalaan on syntynyt kaksi

muutakin seurakuntaa, mutta Kami-itassa ei ole ainoatakaan. Kun itse aikanaan olin rakennuttamassa vanhaa kirkkorakennusta, koin hiukan haikeana, että nyt on aika myös minun purkaa työni Japanissa.

Kokouksen kohokohta oli kolmen uuden pastorin vihkiminen paimenvirkaan. 54 vuotta sitten pidetyssä kirkon ensimmäisessä kirkolliskokouksessa vihittiin aikanaan myös kolme pappia. Kaikkiaan kirkon historian aikana on vihitty 59 miestä papiksi. Osa heistä on jo kirkkaudessa ja osa jatkaa työssä. (JP)

29.5.2015 Tokushima

"Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi." Joh. 15:11

Luonnollinen ilo

Jeesus osoitti, että on kahdenlaista iloa. On "meidän iloamme" eli luonnollista iloa, jota kuvaavat sellaiset asiat kuin rakastuminen, häät, lapsen syntymä, tavoitteiden saavuttaminen, ystävien keskinen tuki ja ymmärrys, sydänten jakaminen, uuden oppiminen, palvelu. Jeesus ei suinkaan riistä omiltaan näitä ilon aiheita, päinvastoin hän lupaa tehdä ne täydellisiksi. Kaanaan häissä hän osoitti, että juuri hänen läsnäolonsa ja siunauksensa tekee luonnollisen rakkauden puhtaaksi ja täyttää sen ilolla. Ihmisiä palveleva työ, joka on tehty viime kädessä Herraa varten, saa iankaikkisen merkityksen Jeesuksen seurassa. Kun Jeesus riisuu uskovien naamarit ja he pääsevät keskustelemaan asioista niiden oikeilla nimillä, keskinäiseen jakamiseen tulee aivan uusi syvyys ja ystävyys ilo kasvaa. Jeesus ei siis ole mikään luonnollisen ilon pilaaja. Hänen puhdistava totuutensa johtaa sellaiseen luonnolliseen iloon, joksi se alun perin oli tarkoitettu.

Jeesuksen oma ilo

Mutta Jeesus antaa tämän lisäksi "oman ilonsa" meille. Se on sellaista iloa, mitä tämän maailman lapset eivät ole koskaan päässeet maistamaan. Pietari puhuu siitä kirkastuneena ilona:

"häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen." (1.Piet. 1:8-9)

Luukkaan evankeliumin 15. luku kuvaa Pyhän Kolminaisuuden iloa. Hyvä Paimen iloitsee eksyneen lampaan löytymisestä, Pyhä Henki iloitsee evankeliumin valon kautta parannukseen taipuneesta, Isä riemuitsee tuhlaajan paluusta. Taivaassa riemuitaan yhden syntisen pelastuksesta. Jeesuksen antama ilo sisältää myös sen, että saamme jakaa sydämemme hänen kanssaan. Hän puhuu meille Raamatun sanan kautta ja me voimme koko sydämemme vuodattaa hänelle rukouksessa. Se on Marian iloa, kun hän sai vain olla hiljaa ja kuunnella Jeesuksen sydänääniä. Edelleen Jeesuksen antama ilo sisältää myös etuoikeuden palvella itse Herraa kaikessa elämän pienissä arkiaskareissa ja suurissa huippuhetkissä.

Ilo Jumalassa

Jeesus muistuttaa meitä myös siitä, että ilon syyt on asetettava oikeaan tärkeysjärjestykseen:

"Älkää siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitetuina taivaissa." (Luuk. 10:20)

Heti jatkossa Jeesus avaa omiensa syvän ilon salaisuutta seuraavasti:

"Sillä hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: 'Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.'" (Luuk. 10:21-22)

Viime kädessä siis pelastetun ilo on sitä, että hän pääsee Jeesuksen kautta katselemaan kasvoista kasvoihin itse taivaallista Isää, se on iloa Jumalassa. Vain Jeesuksen omalla on mahdollisuus päästä maistamaan tuota yli maallista iloa vilahduksin jo täällä maan päällä ja sitten lopullisessa täyteydessä Herran luona taivaassa.

Osallisuus evankeliumin iloon

Pelastuneen ilo ei rajoitu vain omaan uskoon tuloon. Hänen suurena etuoikeutenaan on julistaa evankeliumia. Niin tehdessään hän saa nähdä Herran tekevän pelastavia ihmeitä toisten ihmisten keskuudessa. Joka kerta, kun syntinen pääsee osalliseksi pelastuksesta ja uudesta elämästä, uskova saa iloa siitä yhdessä Jeesuksen kanssa.

Vain sairaille ja syntisille

Jeesus ei voi pelastaa ja antaa iloaan muille kuin sellaisille ihmisille, jotka tajuavat olevansa parantamisen ja pelastuksen tarpeessa. Vain niillä, jotka tunnustavat olevansa synnin sitomia, jumalattomia on mahdollisuus päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Sellaiset tietävät, että heidän elämänsä on viemässä heitä kohti iankaikkista tuomiota. Heillä ei ole mitään omaa mahdollisuutta tai keinoa päästä vapaaksi kahleistaan, synnin kirouksesta ja syyllisyydestä. Mutta Jeesus voi. Hän pelastaa ja vapauttaa. Hänen kanssaan saa syntinen ikuisen elämän. Hänen kanssaan saamme myös etuoikeuden osallistua Jeesuksen iloon.

Ilon vuoksi Golgatan tielle

Jeesus tiesi myös, mitä meidän pelastuksemme hänelle itselleen merkitsisi. Hänen oli kuljettava Golgatan kärsimyksen ja tuskan tie lopulliseen voittoon asti, jotta me pääsisimme vapaaksi ja osallisiksi hänen ilostaan. Mutta kun Jeesuksella oli kasvojensa edessä Sinut ja lukemattomat muut syntiset, hän päätti kulkea tien loppuun asti:

Edessään olevan ilon vuoksi Jeesus kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuu nyt Jumalan valtaistuinten oikealla puolella. (Hebr. 12:1-2)

Konserttikierros

Northern Colors & Mari-Kaisa kävivät pitämässä kaikkiaan 19 konserttia eri puolilla Länsi-Japania. Konsertteihin osallistui noin tuhat henkeä. Erittäin suuri osa osallistujista oli ei-kristittyjä, jotka tulivat joko ensi kertaa elämässään kirkkoon tai kuulivat evankeliumia ensi kertaa. Kuvaavaa oli, että eräässä "maallisessa" paikassa pidetyssä konsertissa arkipäivän iltapäivänä oli noin sata kuulijaa, joista vain kolme oli kristittyjä.

Nuorekasta "läppää" ja huumoria viljelevän bändin kanssa oli todella hieno kiertää. Musiikin lisäksi itse kukin kertoi omasta tiestään Herran luo ja hänen seurassaan. Sekä musiikki että todistukset puhuttelijat kuulijoita syvästi siitä palautteesta päätellen, mitä kierroksen jälkeenkin olemme saaneet. Kierroksen aikana myytiin myös useita satoja evankelioivia musiikki CD levyjä, jotka jatkavat konserttien vaikutusta. Yhtenä tavoitteena oli myös tutustuttaa osanottajat Japanin lähetystyöhön. Maan haasteet jäivätkin heitä selvästi mietityttämään.

Iloa ja surua

Lähetystyöhön sisältyy koko elämän kirjo, iloa ja surua saman aikaisesti. Awajin seurakunnassa iloitaan siitä, että jouluna kastetun rouvan mies ilmoitti haluavansa kasteen heinäkuun ensimmäisenä sunnuntaina. Itä-Tokushimassa taas vietettiin erikoista kastejuhlaa. Kaste tapahtui sairaalassa, missä Kawabata – niminen kristitty rouva on viimeisillään aivosyövän kourissa. Kastettu oli hänen äitinsä. Viime jouluna vanhuksille pitämässämme juhlassa hän ilmaisi halunsa vaeltaa saman uskon tietä kuin hänen tyttärensä. Awajin seurakunnan seurakuntaneuvoston puheenjohtaja on myös ollut pari kuukautta saamassa syöpähoitoja. Surullisen uutisen saimme taas HAT Koben seurakunnasta, kun Keiko Ikedan isä työtapaturman seurauksena kuoli. (JP)

13.8.2015 Ryttylä

Kirjoituksissa siis sanotaan: - Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne niin kuin silloin, kun nousitte kapinaan. (Hebr. 3:15)

Herran vierailu luonasi

Onko sinun elämässäsi ollut hetkeä, jolloin olet tajunnut, että nyt Herra Jeesus Kristus on tullut luoksesi tutkimaan, mikä on sinun todellinen tilasi? Olet ikään kuin joutunut seinää vasten ja sinun on ollut pakko tunnustaa, millainen elämäsi todella on? Tällaista Jumalan vierailua tai tarkastuskäyntiä ihmisen luona kutsutaan etsikkoajaksi.

Kysymys iankaikkisuudesta

Etsikkoajasta on kysymys meidän henkilökohtaisesta iankaikkisuudestamme samoin kuin koko kansakuntamme jokaisen jäsenen iankaikkisuusosasta. Miten me selviämme Jumalan pyhien kasvojen edessä viimeisellä tuomiolla?

Tänään vääritys, himojen mukaan eläminen, jumalattomuus rehottavat ja Jumala näkee ja kuulee kaiken. Ihmisten tekemä synti ei ole vain keskinäistä syntiä, vaan se suuntautuu aina samalla Jumalaan. Meillä on niin suuri Jumala, että maan päällä tapahtuva vääritys koskee häntä itseään.

Rakkaus vaatii oikeudenmukaisuutta

Jumalan rakkaus ei voi jättää vääryyttä kärsineitä vaille hyvitystä ja lohdutusta. Viimeisellä tuomiolla kaikki vääryyttä kärsineet saavat lopullisen oikeuden. Kaikki synti hävitetään ja poistetaan. Synnille annetaan oikeudenmukainen rangaistus. Jumalan rakkaus ei siis ole vähäisessä määrin ristiriidassa hänen vanhurskautensa ja pyhyytensä kanssa. Kirjeessään Pietari kuvaa asiaa näin:

"Mutta meillä on hänen lupauksensa, ja siihen luottaen me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus vallitsee." (2. Piet. 3:13)

Miten synnintekijä voi selvitä?

Mutta miten me, jotka emme ole ainoastaan toisten ihmisten tekemien syntien uhreja, vaan olemme itse omilla synneillämme rasittaneet muita ja murehduttaneet Herramme ja Vapahtajamme, miten me voimme kestää viimeisellä tuomiolla?

Golgatan sovitusuhri

Jumala on pitkämielinen ja armollinen. Jumalan viimeinen tahto, ei ole syntisten tuomitseminen ja rangaistaminen, vaan se, että kaikki ihmiset tekisivät parannuksen, kääntyisivät ja palaisivat hänen luokseen ja synnit anteeksi saaneina pelastuisivat synnin tuomiosta ja rangaistuksesta. Jumala ei tahdo yhdenkään ihmisen hukkumista. Sitä varten hän itse otti kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen, kun hän lähetti oman Poikansa tänne meidän luoksemme kärsimään meidän sijastamme syntiemme rangaistuksen Golgatan ristillä.

Tänään on armon päivä

Aika, jona voimme kääntyä Herran puoleen on juuri nyt, tänään. Kun siis Herra lähestyy sinua sanansa kautta, sinäkin olet etsikkoajassa ja joudut valinnan eteen. Voit tänään tunnustaa syntisi ja Golgatan uhrin tähden saada kaikki anteeksi, sillä Herran armo riittää sinullekin. Mutta tänäänkin on mahdollista torjua Herran kutsu. Voit paaduttaa sydämesi, voit vaimentaa omantuntosi äänen, voit työntää kutsun tuonnemmaksi. Mutta muista, sinulla ei tule koskaan tulemaan huomista. On vai tämä päivä, jona voimme ottaa vastaan Herran armon ja iankaikkisen elämän hänen yhteydessään. Ihminen ei voi elää muuta kuin tätä yhtä päivää kerrallaan. Siksi Herra korostamalla korostaa:

"Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne!"

Parannus

Tee siksi parannus tänään. Sehän tarkoittaa sitä, että tunnustat synniksi sen, mitä Jumalan sana sinun elämässäsi synniksi osoittaa, pyydät anteeksiantamusta siksi, että Jeesus on sinun syntisi jo Golgatalla kantanut ja sovittanut, ja pyydät Jeesusta oman elämäsi Herraksi. Tänään on mahdollista tehdä parannus ja uskoa, mutta tänään on myös mahdollista torjua Herran sana. Epäusko ei ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Herran sanan torjuntaa ja hylkäämistä.

Kotimaan kamaralle

Saavuini "lopullisesti" Suomeen kesäkuun viimeisenä päivänä. Juuri Japanista paluuta ennen Koben Luterilaisen Raamattukoulun rehtori Takuwa halusi järjestää minulle jäähyväisluennon. Tehtäväni oli siinä kertoa todistusta uskonvaelluksestani ja rakkaimmasta Raamatun kohdastani. Aikaa minulle annettiin ruhtinaalliset kolme tuntia. Yllätyksekseni tähän arkipäivän tilaisuuteen saapui 60 henkeä hyvästelemään minua.

Lähtö- ja tulojuhlia

Awajin seurakunnassa, Itä-Tokushiman seurakunnassa, Tokushiman Herran Huoneessa, Hiwasan koti-

kokouksessa ja Ananin kirkossa vietettiin myös lähtöjuhlia. Haikeata oli rakkaita seurakuntalaisia hyvästeltä. Lähettikuntakin piti yhteisen lähtö- ja tulojuhlan Nishinomiyan kirkolla.

Kesäkuu meni sitten paljossa autonkuljettajana, kun avustin Kaarina Savosta tavaroiden pakkauksessa ja kuljetin 17.6. kolmannelle työkaudelle saapuneita Palmuja. He muuttivat valtaisan kerrostalon 39. kerrokseen, joten heidän "elintasonsa" on poikkeuksellisen korkea. Palmujen perheen kanssa ehdimme vierailla myös Tokushimassa nuorten kokouksessa. Samalla he saivat vilkaista entisiä kotikontujaan ensimmäiseltä työkaudeltaan. (JP)

1.12.2015 Ryttylä

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme... hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi. Joh. 1:14,16
hänestä (Jumalasta) on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. 1 Kor. 1:30

Kristuksen täyteys

Jeesuksen Kristuksen täyteys merkitsee siis sitä, että hän iankaikkinen Jumala tuli ja syntyi ihmiseksi ja eli täydellisesti lain vaatiman ihmisen elämän ilman ainoatakaan syntiä. Hän suoritti täydellisen lunastuksen meidän synneistämme Golgatan ristillä, kun hän vuodatti oman verensä meidän sijastamme meidän syntiemme rangaistuksen kärsien viimeiseen pisaraan asti. Hänen täyteyteensä kuuluu myös hänen voitollinen ylönousemisensa ja taivaaseen astumisensa. Hän astui taivaalliseen kaikkein pyhimpään Golgatalla vuodattamansa veren uhri mukanaan ja sai Isältä sen perusteella täydellisen hyväksynnän meidän hyväksemme. Isä antoi Jeesukselle Pyhän Hengen lahjoitettavaksi meille ja Jeesus vuodatti hänet helluntaina meidän sovitettujen ihmisten päälle.

Uskova kristitty elää siis Kristuksen täydellisyyden ja täyteyden omistaen ja siitä kaiken aikaa Pyhän Hengen välityksellä saaden armoa yhä uudelleen osakseen. Se merkitsee, että uudestisyntynyt kristitty saa osakseen Kristuksen täyteydestä viisauden, vanhurskauden, pyhityksen ja lunastuksen.

Viisaus

Tie uuteen elämään ja uudestisyntymiseen käy parannuksen kautta. Pyhä Henki valaisee sydämemme niin, että tajuamme olevamme syntisiä, erossa ja kapinassa Jumalaa vastaan. Luonnostaan ihminen ei tunne itseään, vaikka usein niin kuvitteleekin. Vasta kun Pyhä Henki valaisee sydämemme, tajuamme oman tilamme oikein. Silloin rukouksemme muuttuu Psalmin kirjoittajan pyynnöksi:

Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni, ja jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle. (Ps.139:23-24)

Kun olemme nähneet syntimme ja tunnustaneet totuuden itsestämme Herran edessä, Pyhä Henki osoittaa meille Golgatan ristillä vuotanutta sovintoverta ja vakuuttaa meille syntien anteeksiantamuksen ja synnyttää meidät uudesti.

Uudestisyntymisen selvimpiä merkkejä ihmisen elämässä on se, että hänen silmänsä avautuvat ymmärtämään Jumalan sanaa. Aiemmin Raamattu oli hänelle kuiva ja käsittämätön kirja, mutta nyt hän saakin kuulla oman ihmeellisen Isänsä ja Vapahtajansa puheen sen kautta. Hänen maailmankäsityksensä muuttuu. Siinä missä hän näki ennen vain sattuman oikkuja hän alkaakin nähdä Jumalan työt ja Herran johdatuksen. Vaikka hänellä ei olekaan vastauksia kaikkiin kysymyksiinsä, hän tietää, että Jeesuksella on. Hän saa luottavaisesti turvautua siihen, että Herran sanalle kuuliaisena vaeltaessaan hän ei voi joutua harhaan. Todellinen viisaus alkaa nöyryydestä ja aidosta Jumalan pelosta ja hänen ilmoitetun sanansa vastaanottamisesta.

Vanhurskaus

Sanan vanhurskaus juuri on ilmauksessa vaa'an hurskas. Kun Jumala mittaa vaa'allaan ihmisen ja toteaa hänen elämänsä mitan täyttäväksi, oikein eletyksi, ihminen on vanhurskas. Se, että Kristus ja hänen täydellinen elämänsä on meidän vanhurskautemme, johtuu niin kutsutusta "autuaasta vaihtokaupasta". Siinä Jeesus lahjoittaa meille oman täysin synnittömän elämänsä ja me luovutamme hänelle koko syntisen vaelluksemme. Jeesus rangaistiin meidän tekojemme mukaan, meidät palkitaan Jeesuksen tekojen mukaan. Jumala näkee meissä vain oman poikansa puhtauden ja hyvyyden ja kohtelee

meitä ikään kuin emme olisi koskaan menneisyydessä, nykyhetkessä emmekä tulevaisuudessa tehneet yhtään syntiä.

Tämä Kristuksen täydellinen vanhurskaus meidän hyväksemme luettuna on pelastusvarmuutemme perustus. Jeesuksen pelastustesteissa ei jäänyt mitään vajaaksi. Kaikki on täydellistä. Me elämme hänen täyteydestään.

Vanhurskaus on jatkuva ja muuttumaton asemamme Jumalan kasvojen edessä. Isä näkee vanhurskautetun Kristukseen puettuna. Sitä voisi kuvata esimerkiksi suureen valtamerilaivaan nousemiseen. Laiva kulkee varmasti päämääräänsä asti, vaikka laivan sisällä saattaisimme kompastua ja kaatua. Asemamme ei silti muutu mitenkään. Saamme nousta ja jatkaa matkaa.

Pyhitys

Samalla hetkellä, kun ihminen luetaan vanhurskaaksi eli vanhurskautetaan Kristuksessa, tapahtuu myös uudestisyntyminen eli Pyhä Henki laskeutuu parannuksen tehneen ihmisen sydämeen ja hänessä alkaa uusi elämä. Tämä elämä ei ole meidän luonnollista elämäämme, vaan Kristuksen elämää meissä.

Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen tapahtuvat ajallisesti samalla hetkellä. Vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen suhdetta voisi kuvata myös adoption ja normaalin syntymän suhteella. Adoptiossa kun paperit on täytetty ja viranomaisten hyväksyntä on saatu, vieras ihminen muuttuu kerta heitolla lapsen asemaan. Näin käy siis vanhurskauttamisessa. Mutta Jumalan lapsi saa myöskin uuden syntymän. Hän on sekä adoptoitu Jumalalle että syntynyt Jumalasta.

Uudesti syntymässä ihmisen luomiseen perustuvat ominaisuudet, lahjat ja luonne eivät muutu, mutta hänen sydämessään alkaa uusi Kristus-elämä Pyhän Hengen vaikutuksesta. Koska ihmisellä on vanhurskautettunakin edelleen syntinen luonto, Kristus meissä alkaa kuolettaa syntisiä himojamme ja halujamme korvaamalla niitä halulla rakkauteen ja hyviin tekoihin. "Me saamme Hengellä kuolettaa lihan tekoja". Kysymys ei ole meidän omasta voimastamme, vaan kuuliaisuudesta Herran sanaa kohtaan. Kun Pyhän Hengen omistava uskova taivuttaa sydämensä kuuliaisuuteen, Pyhä Henki tekee sen mahdolliseksi. Uuden Testamentin kehotukset eivät ole enää lakia vaan niihin sisältyy Pyhän Hengen voima, kun taivumme niitä noudattamaan.

Uuden Testamentin kehotukset ovat kuin sähköjunan raiteet, joita myöden se kulkee. Mutta ilman yhteyttä johtoihin se ei liiku metriäkään. Samoin vain Pyhän Hengen asuminen meissä tekee mahdolliseksi kehotusten mukaan elämisen.

Pyhityksessä Kristus paljastaa meille yhä syvemmin luontomme syntisyyttä, mutta samalla antaa meille uudistuvan armon ja syvenevän armon, kun suuntaamme sydämemme ja mieleemme Golgatan rakkautteen.

Pyhitys lähtee liikkeelle aina siitä, että ensin katsomme Kristukseen ja hänen armonsa suuruuteen. Sitä teemme johtopäätöksen siitä, mitä kussakin tilanteessa merkitsee hänen tahtonsa noudattaminen. Hänen apuaan rukoillen käymme sitten niihin hyviin tekoihin, jotka hän edeltä käsin on meille jo valmistanut ja tekee niissä vaeltamisen mahdolliseksi.

Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2 Kor. 3:18)

Pyhitys on armon vastaanottamista ja lankeemusten ja epäonnistumisten jälkeen jälleen uuden armon omistamista. Kristus pitää Pyhän Hengen kautta kiinni omistaan, niin ettei heidän tarvitse pelätä joutumista hukkaan.

Lunastus

Lunastus merkitsee vapaaksi ostamista. Siksi sanaa käytetään Golgatan tapahtumista, joissa Jeesus osti meidät vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan orjuudesta Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Mutta sanalla on myös toinen merkitys: "ruumiin lunastusta" eli syntiin lankeemuksen tähden kuoleman-

alaisen ruumiimme vaihtamista Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaiseen uuteen ihanaan taivaalliseen olotilaan.

Uudestisyntymisessä ihminen liitetään sillä tavalla Kristuksen täyteyteen, että voimme sanoa jo nyt olevamme kirkastetut, koska lopullinen kirkastumisemme on yhtä varma kuin se, että Kristus on meidän elämänämme jo kirkkaudessa Isän oikealla puolella. Me pääsemme sitten kokemaan tuon ihmeen Jeesuksen saapuessa toisen kerran noutamaan omansa luokseen. Silloin haudoissa olevat ruumiit nousevat ylös ja yhtyvät ylhäältä laskeutuviin pelastettuihin sieluihin. Niin saamme olla aina Herran kanssa.

Kipeitä prosesseja

Jouluna ihmiseksi tullut, syntimme sovittanut ja taivaaseen astunut Herra Jeesus haluaa pelastaa jokaisen hänen luokseen syntinsä tunnustaen ja hänen ristinsä uhuriin turvautuvan ihmisen. Voidakseen sitten käyttää pelastettuja viemään armon sanomaa muillekin, Herra joutuu ajoittain käyttämään kipeitäkin keinoja muovatakseen meistä soveliaita astioita käyttöönsä.

Itä-Tokushiman seurakunnan eräs 50 -vuotias rouva kertoo omasta uskoon tulostaan opiskeluaikanaan seuraavaa:

Uskoon tuloni liittyy kotitaustaan ja erityisesti äärimmäisen vaikeaan äitisuhteeseeni. Äidilläni on Aspergerin syndrooma. Pitkään ajattelin tehdä itsemurhan, koska koin, ettei minulla ole oikeutta elää. En voinut kertoa äidilleni, miten syvän haavan hän aiheutti, kun vei minut väkisin isäni rakastajattaren luo. En voinut kuin salaa itkeä itsemi uneen. En myöskään pitkään aikaan voinut unohtaa luottamukseni pettänyttä isääni. Hän lähti kotoamme viiden mukanaan äitini rahat luvaten tulla pian takaisin, eikä kuitenkaan koskaan palannut. Oli myös tuskallista kuunnella, miten äitini käveli ulkona ja huusi: "Kuole, kuole!" Katkeruudesta anoppiaan kohtaan äitini pesi keskellä talveakin pyykit kylmällä vesijohtovedellä ulkona. Veden kylmyyden vuoksi hän tuskissaan valitti ääneen. Minä en sitä kestänyt, vaan tukin korvani ja värisin. Ajattelin, että tuollaisista vanhemmista syntyneenä minussa ei voinut olla mitään hyvää. Pidin itseäni täysin arvottomana olentona. Nämä minun lapsuuteni kokemukset liittyvät läheisesti siihen, että pääsin osalliseksi pelastuksesta.

Sellaisena sain kohdata Jeesuksen. Siinä tajusin, että saan elää ja oli hyvä, että olin saanut syntyä. Herra auttoi minua antamaan anteeksi isälleni. Pikkuveljen, joka ei ole kristitty, ei vieläkään kykene antamaan isälle anteeksi ja hyväksymään häntä isänään. Näissä kaikissa asioissa olen nähnyt Jumalan rakkauden ja varjeluksen ja olen oppinut kiittämään. Jeesus on kanssani aivan millaisissa olosuhteissa tahansa.

Sain lokakuussa viestin tältä rouvalta. Hän oli toiminut pitkään vammaisten opettajana, mutta puolitoista vuotta sitten ankarat niska- ja selkäkivut pakottivat hänet sairauslomalle. Sitten tilanne huononi vielä, kun parin sormen jänteet katkesivat ja molempien käsien sorminivelet alkoivat tulehtua. Hän kirjoitti näin:

Molempien käsieni niveltulehduksen ja kivun alkamisesta on nyt kulunut kuukausi. Kun käsissä oli lastoitusta ja siiteet, päivittäinen elämä oli tuskallista. En kyennyt tekemään mitään, en pystynyt ajamaan autoa. En kyennyt pitämään käsissäni syömäpuikkoja enkä pesemään hampaitani. Kivut olivat ankarat. Kun aloin lukea Raamattua selkäni ja lantioni kipeytyivät, enkä jaksanut jatkaa pitkään. Tilanteeni oli sääliittävä ja surullinen. Ajatukseni harhailivat, minne sattuu, joten en oikein tiennyt mitä ja miten rukoilla, mutta silti rukoilin joka päivä. Halusin jopa kuolla. Mutta silti huusin Jumalan puoleen.

Sitten eräänä päivänä Jumala alkoi ikään kuin puhua minulle: Vaikka elämä olisi kuinka täynnä surua, kärsimystä ja kipua, Jumala tekee vain sellaista, mikä on täydellistä. Hän ei tee ainoatakaan virhettä. Hän valmistaa minua varten kaikkein parasta. Hän rakastaa.

Oli kuin olisin nähnyt Jeesuksen, jolla on silmät kuin tulen liekki, hohtavan valkea tukka ja jalat kuin vaskea. Hän saapui kuin enkelien ympäröimänä pilvien päällä.

Kun ajattelin, miten saisin nousta pilvissä häntä vastaan, kyynelreit virtasivat silmistäni.

Hän antaa täydellisesti anteeksi kaikki syntini. On ihmeellistä, että saan ottaa kärsimyksen, surun ja tuskan Jumalan kädestä. Saan jäädä vain odottamaan. Saan levollisesti laskea itseni hänen varaansa. Minun ei tarvitse itse tehdä mitään. Jumala antaa kaiken, sitä ei minun tarvitse epäillä, saan vain odottaa.

"Herra käännä katseesi minuun, joka en ole mitään. Armahda. Turvaan Sinuun, Jumala. Rakastan Sinua. Kiitän, että olet aina kanssani."

Niin vastasin hänelle rukouksessani. Tuntui merkilliseltä.

Saan ottaa tämän ruumiini ja kätteni kivun Jumalalta, vaikka en ymmärräkään sen syytä. Saan vain jatkaa rukoilemista. En tiedä milloin pääsen liikkeelle, mutta olen kiitollinen siitä, että suussani ja sydämessäni asuu ylistys Herralle.

Näitten kipujen keskellä tämä rouva joutui tekemään tulevaisuuttaan ajatellen vaikean ratkaisun. Hän jätti eroanomuksen työpaikalleen. Asian teki erityisen vaikeaksi myös se, että hänen miehellään on ollut jo kahteen otteeseen syöpä, vaikka hän onkin nyt työkyntoinen. Marraskuussa sain seuraavan viestin:

Elämäni tärkeissä ratkaisuisissa en tähän mennessä juurikaan ole kysellyt Herran tahtoa. Itse tein aina päätökseni samaan tapaan kuin kaupassa shampoota valitessani.

Kun valitsin puolisoni, sen suurempia miettimättä ajattelin kyllä hetken, että tämä se on Herran tahtoma henkilö. Totta onkin, että mieheni on Herran minua varten valmistama, mutta vaikka hänelle on tarjoutunut monia tilaisuuksia uskoa Jeesukseen, minun vuokseni asia on aina mennyt pieleen. Sitä olen joutunut katumaan ja tunnustamaan syntinäni. Edelleen kun edessäni oli mahdollisuus päästä vammaisten lasten erityisopettajaksi, rukoilematta sen enempää Jumalan tahtoa ajattelin, että avautunut ovi oli ilman muuta Jumalan johdatus.

Saatatte ehkä hämmästyä, mutta vasta tässä nykyisessä elämäntilanteessani ensi kertaa rukoilin Herran johdatusta. Ensi kertaa myös sain kokea, että Herra antoi minulle sanansa Raamatusta. Nyt kun luen Raamattua, monet sanat osuvat sydämeeni uudella tavalla. Kysymys on siitä, että minulle on avautunut jotain ratkaisevaa Jumalan olemuksesta. Toki aiemminkin Herran sana on minua puhutellut, mutta päätöksiä tehdessäni en ollut lukenut Raamattua niin, että olisin odottanut saavani sieltä Herran sanan siihen tilanteeseen. Kun aiemmin kuulin, miten toiset uskovat ovat kertoneet saaneensa Herran sanan, ajattelin, että he ovat vain omien kuvitelmiensa vallassa.

Toki ennenkin luin Herran sanaa odottaen, että Pyhä Henki minua johdattaisi, mutta en uskonut, että Raamatusta saisin konkreettisen vastauksen tilanteisiini. Nuoruudesta lähtien tapani lukea Raamattua on ollut yksipuolista. Nyt harmittelen sitä, etten osannut lukea ja tutkia Raamattua kokonaisuudesta käsin. Vasta nykyisen seurakunnan yhteyteen päästyäni tapani lukea Raamattua alkoi muuttua. Nyt lukiessani sitä saan Herran sanoja kulloiseenkin elämäni tilanteeseen. En voi kuin hämmästellä, miten Sana osuu sydämeeni ja puhuttelee minua.

Pian päästetään kumarainen vanki vapaaksi.
Ei hän vankikuoppaan kuole,
eikä häneltä leipää puutu. (Jes. 51:14)

Älkää peljätkö ihmisten pilkkaa
älkääkää kauhistuko heidän herjauksiansa.
Sillä koi syö heidät niin kuin vaatteen,
koiperhonen syö heidät niin kuin villan,
mutta minun vanhurskauteni pysyy iankaikkisesti,
minun autuuteni polvesta polveen. (Jes. 51:7-8)

Pois, pois! Lähtekää sieltä,
älkää koskeko saastaiseen;
lähtekää sen keskeltä,
puhdistautukaa, te Herran aseenkantajat.
Sillä ei teidän tarvitse kiiruusti lähteä,
ei paeten kulkea;
sillä Herra käy teidän edellänne,
Israelin Jumala seuraa suojananne. (Jes. 52:11-12)

Kuulkaa minua,
niin saatte syödä hyvää,
ja sielunne nauttii yltäkylläisyydestä.

Kallistakaa korvanne,
tulkaa minun luokseni.
Kuulkaa, niin sielunne saa elää. (Jes. 55:2-3)

Jumala puhuu suuressa rakkaudessaan kansalleen, joka on hengellisessä haureudessaan juossut hänen luotaan pois. Tajuan, että tuomiontäyteisetkin Jumalan sanat ovat hänen rakkautensa huuto, jotta kansa kääntyisi. Minulle, joka olen pelännyt tuomiota, tämä oli suuri löytö. Kun siis Raamatussa on tuomio ja sitten sitä seuraava armo ja taas tuomio ja armon sana, kysymys onkin rakkauden, armon, rakkauden ja armon sanoista.

Kuinka voisin hylätä sinut,
Efraim, jättää sinut alttiiksi, Israel?
Kuinka hylkäisin sinut niin kuin Adman,
tekisin sinulle niin kuin Seboimille?
Minun sydämeni heltyy, minun säälini herää.
En laske valloilleen vihani hehkua,
en enää hävitä Efraimia,
sillä minä olen Jumala enkä ihminen,
minä olen pyhä sinun keskelläsi;
en tule vihan vimmassa. (Hoos. 11:8-9)

Kun palasin adventtijumalanpalveluksesta olin lopen väsynyt, ruokahalu oli mennyt ja nukuin pitkään, kun lisäksi myös masennuskohtaus iski. Anoppini suutahti minulle, kun en huolehtinut ruuanlaitosta. En jaksanut selittää, pyysin vain anteeksi. Tällainen pikkuasiakin toki masentaa, kun kuitenkin haluaisin perheeni jäsenten pelastuvan. En kuitenkaan anna Saatanan kiusaukselle sijaa, vaan rukoillen luen Herran sanaa. Herra kykenee tällaisetkin asiat kääntämään omilleen parhaaksi. Herra sanoo minulle, että vaikka olenkin syntinen, hän on kutsunut minut viemään evankeliumia oman perheeni ja sukuni jäsenille. En ole kyllä mikään erinomainen perheeni evankelista, joten rukoilkaa puolestani.

En halua heidän joutuvan kadotukseen. Haluan yhdessä heidän kanssaan päästä taivaan valtakuntaan. Tämä haluni merkitsee myös rakkauden tuskaa. Rukoilen, että Pyhä Henki tekisi pelastavan työnsä oman äitini, anoppini, mieheni, veljeni ja hänen vaimonsa ja heidän kahden tyttärensä elämässä. Rukoilen, että Herra voisi käyttää minua heidän pelastukseksi. Herran varaan haluan jäädä. Vaikka kerta toisensa jälkeen epäonnistuisinkin, saan jäädä kiitollisena ristin veren anteeksiantamuksen suojaan.

Vähän myöhemmin huoli rouvan rakkaiden pelastumisesta pani hänet kirjoittamaan äidilleen seuraavan kirjeen:

Äidille

Uskoin Jeesukseen 17 -vuotiaana. Kimmoke siihen oli se, että aloin käydä joka sunnuntai amerikkalaisen lähetys-saarnaaja Chasen kotona opiskelemissa englantia. Sen jälkeen aloin käydä Kamojiman kirkossa. Lukiolaisena minulla oli tarve oppia englantia käyttämättä siihen rahaa. Aluksi en suinkaan uskonut Jumalan olemassaoloon. Pikemminkin suutuin. Jos Jumala on olemassa, niin miksi sitten on sotia ja miksi minun täytyi elää näin surkeaa elämää. En sitä ymmärtänyt. En voinut kuvitella, että Jumala olisi jättänyt minut tällaiseen surkeaan tilaan. Ajattelin, että ihmiset, jotka uskoivat Jumalaan, olivat joko typeriä tai aivan herkkäuskoisia.

Lapsuudessani jatkuivat ahdistavat kokemukset toinen toisensa perään. Alakoulun viidennellä luokalta aloin elätellä ajatusta itsemurhasta. Koin, että minulla ei ollut oikeutta elää. Miten suuri helpotus olisikaan ollut kuolema. Mutta pelkäsin enkä uskaltanut kuolla.

Kun toisluokkalaisena palasin kotiin Matsuyaman kotiimme, näin kuinka äiti itkien poltti hääkuviaan. Se oli lapsen sydämelleni kauhistuttava näky. Vaikka olin lapsi, tajusin, miten jotain aivan perustavan laatuista romahti ja tulin todella surulliseksi. Ymmärsin, että isä oli tehnyt aviorikoksen. Sillä hetkellä isäni kasvot muuttuivat minulle vieraisiksi. Ajattelin, että hänestä oli nyt vieras ihminen. Olin silloin 8 vuotta vanha.

Pian sen jälkeen palasimme Tokushimaan. Tajusin siitä hyvin, mistä oli kysymys. Sen seurauksena minun oli aikuistuttava ennen aikojani. Silloin äiti kysyi minulta vakava ilme kasvoillaan: "Kun palaamme Tokushimaan, minun on tehtävä lujasti töitä. Panen hyllylle iltapäiväeväät. Haluathan auttaa minua?"

Vaikka tajusin, että elämämme lähtisi vajoamaan kuin kolisten mäkeä alaspäin, en suruissani osannut sanoa muuta kuin: "Ymmärrän." Muistan tapahtuman yhä niin kuin se olisi tapahtunut vasta eilen. Sen seurauksena, että isäni oli hankkinut rakastajattaren, meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa, kuin jäädä asumaan hänen anopin luo. Äidin oli pakko tehtävä rankkaa työtä. Siksi halusin auttaa äitiäni tässä tilanteessa. Siitä alkoi myös syvä viha isääni kohtaan, joka oli jättänyt meidät.

Kun olin alakoulun neljännellä luokalla ja talomme oli rakennettu, käytiin riitaa siitä, palaisiko isä Tokushimaan vai ei. Sinä päivänä, jona Tokushimaan palannut isä varasti äidin rahat ja palasi Matsuyamaan, olin keittiössä ja huomasin, että isä oli aikeissa poistua takaoven kautta. Oli illansuu ja aurinko oli laskemassa länteen. Kun tajusin, että jotain outoa oli tekeillä, kysyin: "Isä, mihin olet menossa?" hän vastasi: "Menen ostamaan tupakkaa." Sitten kysyin: "Tuletko sitten varmasti takaisin?" Siihen isä vastasi: "Totta kai palaan." Pyysin silloin: "Vannot se!" Niin isä lämpimästi hymyillen otti pikkusormensa minun pikkusormeen ja vakuutti paluutaan. (Pikkusormien toisiinsa liittäminen on japanilainen tapa vahvistaa lupaus.) Mutta sen koommin isä ei koskaan palannut. Millähän mielellä isä mahtoi palata Matsuyamaan. Mahtoiko ajatella, mitä minusta petetystä tuntui. Varmaankin hän unohti koko jutun. Siitä lähtien en kestänyt katsella auringon laskua länteen, sillä aina silloin mieleni täytti masennus. Vielä nytkin palauttaessani mieleeni tuon päivän tapahtumaa kyöneleet tulevat silmiini.

Ajattellessani isääni, kylmää isoäitiäni ja äitini tuskia elämä alkoi tuntua minusta helvetiltä. Äitinkin toisti jatkuvasti: "Ei tämä talo ole sinun kotisi vaan isoäidin talo, jossa hän armollisesti antaa meidän asustaa." Missä sitten oli minun kotini? Minulla ei ollut paikkaa, jossa olisin voinut olla levollinen. Mutta ajattelin, ette minulla ollut myöskään oikeutta valittaa siitä. Kun ajattelin, miten kylmästi isäni hylkäsi vaimonsa ja kaksi lastaan ja miten kylmäkiskoisesti isoäiti suhtautui äitiin ja miten äiti joutui kantamaan taakkaa, tulin siihen tulokseen, että äiti olisi paljon onnellisempi, jos meitä lapsia ei olisi ollenkaan. Äidin tuska oli meidän syyimme. Vaikka olin lapsi, mietin, miksi äidin piti kärsiä niin paljon. Toisaalta sellaisesta ihmishylkiöstä kuin isäni syntyneessä minussa itsessäni ei voisi olla mitään hyvää. Koin, että olemassaoloni oli arvotonta.

Tämän kaiken keskellä minua piti kuitenkin pystyssä äidin rakkaus. Sen tajusin ja ilman sitä olisin varmasti kuollut. Sen voimasta selviydyin jotenkin eteenpäin.

Sitten isälle ja hänen uudelle vaimolleen syntyi velipuoli. En halunnut jäädä häneen nähden toiseksi ja siksi aloin viidesluokkalaisena tosissani opiskelemaan. Ajattelin, että jos joskus joutuisin tämän velipuoleni tapaamaan, olisin häntä parempi. Siihen asti en juuri ollut läksyjen teosta piitannut, mutta pelkkä tieto siitä, että velipuoli olisi syntymässä herätti minussa kilpailuhalun. Mutta samalla minua vaivasi kysymykset: Miksi olin syntynyt? Mitä varten elin? Miten onnellista olisikaan ollut, jos en olisi ollenkaan syntynyt?

Noissa tunnoissa aloin käydä kirkossa. Sain kuulla, että Jeesus Kristus kuoli minun syntieni tähden ristillä ja siksi saisin syntini anteeksi. Mutta omasta mielestäni olin pikemminkin toisten ihmisten syntien uhri enkä ollut tehnyt mitään niin suurta syntiä, että Jeesuksen olisi pitänyt minun vuokseni kuolla. Minulla oli lisäksi paljon ystäviä ja minusta pidettiin. Koetin yrittää elää mahdollisimman hyvin, joten pidin itseäni kohtalaisen hyvänä ihmisenä. En siis ymmärtänyt, että olisin ollut syntinen.

Lukiossa ollessani, sen äitikin ehkä muistaa, ihastuin erääseen lukion opettajaan. Aloin myös seurustella hänen kanssaan. Tuo opettaja oli huono mies, hän oli naimisissa. Minusta oli tullut ihminen, joka tunsin mielenkiintoa vain kyseenalaisiin miehiin. En tiedä miksi, mutta niin vain oli. En tuntenut mielenkiintoa kunnollisiin miehiin. Kun minua toisaalta hävetti seurusteluni, kysyin neuvoa eräältä kirkossa tuntemaltani tutulta. Hän sanoi: "Vaikka tuon miehen ja hänen vaimonsa välillä ei olisikaan rakkautta, silti hän kuuluu toiselle. Se, joka ottaa toisen omaa, on varas." Sanat isivät sydämeeni. Se mitä tein, oli väärin. Olin varas. Minähän teen samaa mitä isäni rakastajattar. Minähän teen samaa syntiä kuin tuo minun syvästi vihaava nainen. Silloin tajusin oman syntisyyteni syvyyden. Vaikka ihminen ei ymmärtäisikään omaa syntisyyttään, ihmisen sisimmässä asuu synti, jolle omassa voimassaan ei voi mitään. Siis tämän pohjattoman syntisyyden tähden Jeesus kuoli. Synnitön Jumalan Poika otti kantakseen syntini, jotta minä saisin anteeksi. Sinä hetkenä sain uskon.

Sen jälkeen sydämeni muutettiin niin, että saatoin antaa isälle anteeksi. Se oli ihmeellistä, mutta niin vain katkeruus katosi. Myös opin rakastamaan isoäitiä, jota olin vihannut. Sain hänen kuolinvuoteellaan hoitaa häntä. Hän hymyili ja jutteli minulle aina, kun olin hänen vuoteensa vieressä. Noista hetkistä minulla on todella lämpimät muistot. Kun hän oli tekemässä kuolemaa, viimeiseksi huusin hänen korvaansa: "Kiitos!" Sitten hyvin nopeasti

hän henkäisi viimeisen kerran.

Kun isoäiti oli sairaalassa ja oksenteli tuskaisen tuntuksena, sain usein taputtaa häntä selästä. Yökkäyksen jälkeen hän naurahti ja sanoi: "Enpä aivan helposti näytä kuolevankaan." Illalla kun hänellä oli vain vähän kuumetta, sairaanhoitaja työnsi paljon jäätä hänen selkäänsä. Mietin, miksi sairaanhoitaja tekee noin ilkeän tempun ja otin jään pois. Vaikka hänellä oli lopussa kovat tuskat, hän ei kertaakaan valittanut kipuja, kylmyyttä tai kuumuutta. Tajuusin, millaista vahvuutta 1920 luvulla syntyneillä on. He elivät ja kuolivat tietoisina, että elämä ei kulje heidän omien ajatustensa mukaisesti. Vaikka olin elänyt 45 vuotta hänen kanssaan, minulle valkeni, etten ollut ymmärtänyt häntä. Tuon ajan ihmisille vaikeuksien kestäminen oli itsestään selvyys. Isoäiti korosti sitä, että elämme riippuvuudessa toisista ihmisistä. On väärin kuvitella olevansa vahva, vaikka olisikin saanut hyvän terveyden. "Parasta on saada aterioita yhdessä toisten kanssa." Miten onnellisena hän mahtoikaan pitää muita asioita, jos yhteinen ateria oli hänelle nopin tärkeä. Me tämän ajan ihmiset olemme sydämeltämme köyhiä, kun valitamme pienistä asioista eikä meitä tyydytä mikään. Tuossa pieneksi kutistuneessa isoäidissä ei ollut enää mitään entisestä pöyhistylystä ja kylmyydestä. Usein hän kyseli, mitä pikkuveljelleni kuuluu: "Taitaa hänellä olla työkiireitä." hän olisi ilmeisellä tavalla halunnut tavata veljenikin. Jumala korjasi isoäidin ja minun välisen suhteemme. Opin ymmärtämään häntä. Vaikka olin häntä syvästi inhonnut, opin pitämään hänestä syvästi. Se, että saimme sillä tavalla erota, oli minulle suuri lahja Jumalalta.

Saan elää! Jeesus rakastaa minua. Vaikka elämässä olisi millaisia vaikeuksia tahansa, Jumala on aina kanssani. Vaikka ihmisten silmissä elämäni näyttäisi kuinka surkealta tahansa, saan elää luovuttamattoman tärkeää elämää rakastettuna, saan rinta "rottingilla" vaeltaa. Jumala antoi kaiken, mitä tarvitsin ja varjeli minua. Ja niin hän tekee tästedeskin.

Kristitylle on Raamatussa luvattu pääsy taivaaseen tämän ajallisen elämämme päätyttyä. Tyttärenäsi suurin toivoni olisi se, että saisin mennä sinne yhdessä rakkaan äitini kanssa. Haluaisin olla ikuisesti yhdessä äidin kanssa.

Ehkä siihen ei ole enää kovin pitkä aika. Olenhan jo kohta 51 -vuotias. Ei ole outoa, vaikka meille jommallekummalle tapahtuisi jotain.

Äiti on joutunut kokemaan monenlaista elämässään, mutta Jumala on sen kaiken nähnyt ja rakastaa äitiä. Hän kutsuu: "Ota minut uskossa vastaan ja tule kulkemaan kohti taivasta!"

Jumala tuntee äidin lapsuuden aikaiset tuskat, yksinäisyyden, sen, ettei saanut arvostusta. Hän tuntee ihmisen synnin, puutteemme ja sen, mitä oma syntisyytemme aiheutti. Siksi hän odottaa ja kutsuu meitä tunnustamaan syntimme ja ottamaan vastaan anteeksiantamuksen.

Älä ole huolissasi! Rahasta ja kolehdeista ei ole kysymys. Raamattu sanoo: "Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu." Ennemmin tai myöhemmin minun ajallinen elämäni päättyy ja kuolen. Siksi halusin kertoa nämä asiat nyt vielä eläessäni. Olen tyttäresi, joka en ole osannut riittävästi huolehtia vanhemmistani, mutta tämä on viimeinen pyyntöni:

Käännä sydämesi tämän Jumalan puoleen. Rukoile, että saisit vielä elää 10 vuotta ja sitten toivomuksesi mukaan kuolla ilman kipuja. Rukoukset kuullaan! Kokeile edes rukoilla! Eihän siitä koidu mitään kipua kukkarollesi. Jos äiti rukoilee Jumalaa (pelkkä rukoileminen riittää) olen todella onnellinen. En usko eläväni pitkään, koska minulla on niin monia sairauksia. Saanhan vaeltaa loppuelämäni siinä toivossa, että saan tavata äidin taivaassa.

Kiitos kaikesta tähänastisesta. Kiitos, että synnytit minut. On hyvä olla sinun tyttäresi. Tyttäresi on onnellinen.

Yoshinogawan uusi kirkkorakennus

Yoshinogawan seurakunnan uusi kirkkorakennus valmistui ja ensimmäinen jumalanpalvelus siinä vietettiin 6.11. Pastorin asuntoa sen yhteydessä ei ole, joten seurakunnalla on vielä melkoiset taloudelliset haasteet edessään. Vanha kirkkorakennus ja tontti on tarkoitus myydä pois ensi vuonna ja maksaa siitä saatavilla varoilla uuden kirkon lainat.

Kipukohtia ja ystäväkirjeitä lyhyillä jaksoilla 2013-15

Molemmilla jaksoilla iloitsin mahdollisuudesta vielä eläkeläisenä palvella Japanin kirkkoa ja Herraa. Toisaalta näille jaksoille Lea pääsi vain osaksi mukaan ja jälkimmäisellä hänen terveytensä joutui koviille. Tokushimassa työskennellessäni oli ilo nähdä, että kristillisten kirkkojen määrä läänissä oli kaksinker- taistunut siitä, mikä se oli aikanaan 1970 luvulla työtä aloittaessamme. Mutta toisaalta seurakuntien ja niiden työntekijöiden ikääntyminen oli myös silmiin pistävää. Varsinkin läänin eteläosan evankelioimat- tomat alueet jäivät sydäntäni painamaan.

3.12.2016 Ryttylä

- 1. Taivaassa näkyi suuri tunnusmerkki: nainen, pukunaan aurinko, kuu jalkojensa alla ja seppeleenä päässään kaksitoista tähteä.*
- 2. Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli tuskallista synnyttää.*
- 3. Toinenkin tunnusmerkki näkyi taivaassa: suuri tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea ja päissä seitsemän kruunua.*
- 4. Sen pyrstö pyyhkäisi kolmasosan taivaan tähdistä ja heitti ne maan päälle. Lohikäärme seisoi synnyt- tämisillään olevan naisen edessä nielaistakseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi.*
- 5. Nainen synnytti poikalapsen, joka on paimentava kaikkia kansoja rautaisella sauvalla. Hänen lapsen- sa temmattiin Jumalan luo ja hänen valtaistuimensa luo.(Ilm. 12:1-5)*

Kuluneena vuonna olen useaan otteeseen luennoinut Ilmestyskirjaa. Yllä oleva ilmestyskirjan "joulu- evankeliumi" kuvaa ensimmäisen joulun tapahtumaa aina Jeesuksen taivaaseen astumiseen asti tai- vaan näkökulmasta. Ilmestyskirjan ensimmäiset 11 lukua kuvaavat sitä, miten Herra Jeesus vie histo- rian kulkua kohti lopullista päämäärää näkökulmasta, miltä asiat näyttävät maan päältä käsin. Luvut 12- 22 vievät meidät katselemaan samoja tapahtumia taivaan näkökulmasta käsin.

Olemme tänä jouluna jälleen yhtä vuotta lähempänä Jeesuksen toista tulemistä, historia päättymistä suureen tuomioon, jossa kaikki synti, vääryys ja pahuus poistetaan, alkaa vanhurskauden ihmeellinen valtakunta, Karitsan suuri hääateria eli lopullinen joulu.

Taivaallista joulua Ilmestyskirja kuvaa ihmeellisen ylistyksen, riemun ja Jumalan parantavana täydellise- nä läsnäolona, jossa saamme katsella kasvoista kasvoihin rakasta Vapahtajaamme. Siellä kaikuu ylis- tyslaulu Karitsalle:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (5:9-10)

"Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman, rikkauden, viisauden, väkevyyden, kun- nian, kirkkauden ja ylistyksen." Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa, maan päällä, maan alla ja me- rellä, kaikkien niissä olevien minä kuulin sanovan: "hänelle joka istuu valtaistuimella, ja Karitsalle ylis- tys, kunnia, kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!"(5:12-13)

Jotta me pääsisimme tuohon lopulliseen valtakuntaan Jumalan Pojan oli tullava ihmiseksi. Hän tuli alas meidän luoksemme ei vain osoittamaan millainen Isän sydän on langennutta ihmiskuntaa kohtaan, vaan pyhällä kärsimisellään, kuolemallaan, ylösnousemuksellaan ja taivaaseen astumisellaan hänen oli kukistettava synnin, kuoleman ja Saatanan valta. Kysymys oli siis kosmiset mittapuut ylittävästä taiste- lusta, jossa voiton saamiseksi Jeesuksen oli vuodatettava oma verensä meidän syntiemme sovitukseksi.

Jeesus tuli ensi kertaa alas pienenä Poikavauvana ollen silti samalla kaikkivaltias ja kakkitetävä Juma- lan Poika. Toisen kerran hän palaa tänne suuressa kirkkaudessa kaikkien silmien nähtävänä. Ensim- mäisenä jouluna Jeesus tuli taivaasta alas luoksemme, mutta hänen toisen tulemisensa seurauksena saamme suurimman mahdollisen lahjan. Itse taivas laskeutuu meidän luoksemme:

Näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (21:2-4)

Suuntautuessamme nykyisessä yhä pimenevässä ajassamme kohti lopullista kirkkauden valtakuntaa meidän pitää huolehtia siitä, että pääsemme sinne perille:

"Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. (7:14)

Jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. (1 Joh. 1:7) (JP)

Lean Japanin matka lokakuussa

Pyrimme Jorman kanssa käymään kaikissa seitsemässä eri seurakunnassa, jossa olemme olleet töissä vuodesta 1972 lähtien. Shikokun saarella kävimme kaksi kertaa. Toinen matkamme käsitti aina eteläiseen päähän Hiwasaan asti. Siellä pidimme kotikokouksen Baban kotona. Asako Palmukin oli mukamme. Saimme yhdessä myös nauttia Herran pyhän ehtoollisen.

Ananissa tapasimme rakkaan seurakunnan jäsenen rouva Kazuko Okahisan. Hän on ollut 40 vuotta uskollisesti kirkon vapaaehtoistyössä. Okahisalla on lahja kutsua eri ihmisiä kirkkoon. Hän on nyt heikossa kunnossa podettuaan vakavan sairauden.

Kävimme tapaamassa Shigeru ja China Miyazakia. He ovat meille hyvin rakkaat työtoverit ihan 70-luvulta lähtien. Poikkesimme katsomassa vanhaa Yoshinogawan kirkkoa, jota olimme olleet rakentamassa 1970 luvulla. Se oli juuri purettu ja jäljellä oli pelkkä tasoitettu maa. Sen tilalle oli vuosi sitten saatu rakennettua uusi kaunis kirkko Kami-itaan.

Poika ja Maria Duo oli samaan aikaan Japanissa konsertoimassa. Kävin Hat-Kobessa konserttiumalanpalveluksessa, jossa tapasin uskollisia seurakuntalaisia. Teimme kotikäyntityötä niiden luona, jotka eivät ole tulleet syystä tai toisesta seurakunnan tilaisuuksiin. Kaupunkiseurakunta ei ole helppoa työmaata. Ihmiset ovat juurettomampia kuin maaseudulla ja sitoutuminen on ohutta.

Otin osaa lähinnä Jorman luentoihin Raamattukoululla ja tutustuin opiskelijoihin ja kerran panimme pystyyn korvapuustileivontakurssin. Moni ystävämme tuli meitä tapamaan jopa Yokohamasta ja Nagoyasta asti. Myös lounas ja ilta-ateriakutsuja oli runsaasti. Kävimme myös Sumotossa Awajilla Jorman saarnatessa siellä. Seurakuntalaisten lämmin vastaanotto oli puhuttelevaa. Joka viikko sain tavata lastenlapsiani Nishinomiassa.

Joitakin sairaskäyntejä oli. Ehkä merkittävin oli hyvän ystävämme Erikon tapaaminen. Hän on ollut lähes 40 vuotta vuoteen omana omassa kodissaan. Saimme rukoilla ja laulaa eikä tunnelma ollut ollenkaan raskas. Erikolla on ihmeellinen kyky elää iloiten kaiken kivun keskellä.

Lähetyksemme Retriitti oli Hiruzenissä. Saimme osallistua siihen. 75-synttärini vietettiin siellä. Nuoret lähetit perheineen tulivat tutuiksi. Laskin, että sain tavata tällä matkalla noin 40 eri ihmistä. Olen tästä hyvin kiitollinen. (LP)

Raamattukoulu

Marraskuun puolessa välissä päättyi Raamattukoulun toinen lukukausi ja myös Heparalaiskirjeen ja Roomalaiskirjeen luentoni. Vielä juuri ennen Suomeen paluutani 19.11. pidettiin Raamattukoulun yleisöluennot aiheesta "Kutsumus". Toisen pidin minä ja toisen entinen Raamattukoulun oppilaani Kaori Kuri-saki, joka toimii Kinki kirkon evankelistana.

Itä-Fukujama

Kävin saarnaamassa Itä-Fukuyaman seurakunnassa. Seurakunnan musiikkityö on erittäin laajaa ja palvelee ympäröivää yhteisöä monella tavalla. Lähes 40 henkeen paisunut Hanna-gospel on synnyttänyt

Samuel lapsigospel ryhmän lapsityötä elvyttämään. Hanna-gospel suunnittelee ensi elokuussa matkaa kolmannelle Suomen kierrokselle.

Työntekijäkokous

Osallistuin myös Länsi-Japanin ev.lut. kirkon työntekijäkokoukseen Hiruzenin leirikeskuksessa. Kirkon tulevaisuusstrategia oli eräänä keskustelunaiheena. Vuonna 1962 Norjan Luterilaisen Lähetysliiton 1949 alkama työ organisoitiin kirkoksi vuonna 1962. Silloin jäseniä oli 824 ja keskimääräinen jumalanpalveluksessa kävijöiden määrä 258. Vuonna 2010 jäseniä oli 3993, jumalanpalveluksissa kävijöitä 1210. Siitä lähtien kasvu on taittunut ja kääntynyt lievästi laskuun johtuen ikärakenteesta. Vuosittain kastettujen ja kuolleiden luku lähestyy toisiaan. Toki perille päässeet kuuluvat yhä Herran seurakuntaan, mutta kirkko joutuu miettimään, miten ulospäin suuntautuvaa työtä ja uusia työpisteitä voitaisiin lisätä.

Avustustyö

Japanissa maanjäristysten määrä on viime vuosina lisääntynyt voimakkaasti. Lokakuussa oli järistys, jonka keskus oli Kurayoshin kaupungissa Tottorin läänissä. Siinä vaurioitui hiukan myös sikäläinen Länsi-Japanin ev.lut. seurakunnan kirkkorakennus. Kirkon johto otti selkeästi ja kirkkaasti linjaa siihen, että kirkon avustustyötä ja diakoniaa ei saa erottaa evankeliumin julistuksesta. Evankeliumin pitää olla keskiössä kaikessa toiminnassa. (JP)

23.3.2017 Ryttylä

Näin sanoo Herra Jumala: Minä aukaisen teidän hautanne, päästän teidät, oman kansani, haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. Te tiedätte silloin, että minä olen Herra, kun minä aukaisen hautanne ja päästän teidät, kansani, haudoistanne. Minä panen teihin henkeni, niin että te heräätte eloon, ja vien teidät maahanne. Silloin te tiedätte, että minä, Herra, teen sen minkä olen luvannut tehdä. Näin sanoo Herra." (Hesekiel 37:12-14)

Kristillinen uskomme seisoo tai kaatuu Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasian kanssa. Kristinusko ei ole ylösnousemususkoa, jolle ylösnousemuksen tosiasia olisi muka toisarvoinen, niin kuin kuulee tänä aikana väitettävän. Paavali totesi jo aikanaan, että jos Jeesus Kristus ei noussut haudasta, uskomme on turha ja olemme kaikkein säälittävimpiä olentoja maailmassa. Mutta historiallinen ja erittäin selkeästi perusteltu tosiasia on, että ristille lyöty, verensä vuodattanut, hautaan kätkeyty Jeesus nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui Isän luo taivaaseen ja elää nyt ja ikuisesti.

Meille ei kuitenkaan riitä pelkkä tieto Jeesuksen ylösnousemuksen tosiasiasta. Meidän tulee ymmärtää ja omistaa se omaan elämäämme. Se merkitsee ainakin kolmea suunnattoman suurta asiaa:

Ristin sovituksen sinetti

Jeesuksen ylösnousemus todistaa Jeesuksen ristintyön syntiemme sovituksiksi. Syntien rangaistus on kärsitty sijastamme loppuun asti, saamme anteeksiantamuksen ja vapauden synnin syyllisyydestä. Tie taivaallisen Isän sydämelle on auki. Jeesuksen uhrin kautta saamme osaksemme Jumalan lapsen aseman, täydellisen vanhurskauden lahjan, jolla kelpaamme Jumalalle. Ristin sovitusta voitaisiin verrata velkojemme maksuun ja ylösnousemusta tositteeseen siitä, että maksu on suoritettu.

Kuolema kukistettu

Toiseksi Jeesuksen ylösnousemus todistaa meille, että kuoleman valta on murrettu. Mikään oppi tai opetus kuoleman jälkeisyydestä – sellaisiahan esiintyy monissa uskonnoissa ja jopa ateismissakin – ei merkitse mitään, ellei itse kuoleman ongelmaa ole ratkaistu. Vain hän, joka todellisesti kuoli, mutta nousi sen jälkeen elämään, jossa kuolema ei häntä voi enää kukistaa, voi ratkaista kuoleman kysymyksen. Siksi vain Ylösnousseen Herran puhetta kannattaa kuunnella kuoleman jälkeisyyttä miettiessämme.

Jeesus Kristus on kuolemaa väkevämpi. Hän kykenee myös kuolleet, maatuneet, kuivuneet luut, tuhkakaksi palaneet ruumiit herättämään uuteen elämään, jonka yli kuolemalla ei enää ole mitään valtaa. Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on tae siitä, että meidätkin herätetään viimeisenä päivänä saman kaltaiseen ylösnousemusruumiiseen. Nousemme joko vanhurskasten ylösnousemukseen tai väärin

ylösnousemukseen. Jokainen ihminen joutuu lopulta Ylösnousseen Herran kasvojen eteen. Toiset saadakse kutsun lopulliseen kirkkauteen toiset tuomioon.

Muistan, kun eräs japanilainen pastori kertoi seurakuntansa päättäneen rakentaa hautakammion. Siihen asti hän oli mieltänyt tehtävänsä julistaa evankeliumia, jotta ihmisten sielut pelastuisivat lopulta tai vaaseen. Nyt hän joutui miettimään, mihin oikein hautakammiota tarvitaan. Siinä hänelle valkeni, että Jeesus ei pelasta vain ihmisen sielua, vaan myös ruumiin. Vasta kun uskova ihminen on saanut uuden ylösnousemus ruumiin, hän on päässyt lopulliseen pelastukseen. Siitä Uusi Testamentti käyttää myös nimitystä ruumiin lunastus. Meillekin hautakiven tulisi julistaa sitä, että Jeesuksen toisessa tulemisessa, juuri tästä paikasta nousee uusi ylösnousemusruumis, joka saa yhtyä jo etukäteen Herran luo menneeseen pelastuneeseen sieluun.

Ylösnousemus elämää jo nyt

Jeesuksen ylösnousemuksen vaikutus ei rajoitu vain ruumiilliseen kuolemaan vaan myös hengelliseen kuolemaan. Syntiinlankeemuksen tähden jokainen ihminen syntyy tähän maailmaan synnin alaisuuteen ja hengellisen kuoleman todellisuuteen. Kun ihminen ottaa vastaan evankeliumin, joka kertoo juuri Jeesuksen Golgatan uhrin merkityksen ja ylösnousemuksen riemuvoiton, ja hänet kastetaan, hän pääsee osalliseksi sekä syntien anteeksiantamuksesta että Jeesuksen ylösnousemuselämästä jo täällä ajassa. Pyhä Henki tulee asumaan evankeliumin uskossa vastaanottaneen sydämeen ja Jeesuksen ylösnousemuselämä alkaa vaikuttaa hänen sydämässään.

Jeesuksen pelastuksesta osaksi päässeet saavat myös jakaa Herran antamin sanoin evankeliumin salaisuutta. He saavat nähdä myös sen ihmeen, että Herran Henki vaikuttaa sanojen kautta. Jeesuksen ylösnousemuksen voima vaikuttaa niin, että ihmiset taipuvat parannukseen, tunnustavat syntinsä ja huutavat apua heidän tähtensä kuolleelta mutta ylösnousseelta Herralta. He saavat kokea uudestisyntymisen ihmeen, pääsevät osallisiksi elämästä, joka tulee heihin heidän ulkopuoleltaan Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Evankeliumin sana ristillä kärsineestä ja ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta on tänäänkin Jumalan voima, joka pelastaa ihmisen iankaikkiseen taivaalliseen elämään asti. Mutta se elämä alkaa jo täällä ajassa, kun otamme vastaan evankeliumin sanassa itse Herran Jeesuksen omaan sydämeemme.

Herran lähettiläät

Herra voi ottaa tänäänkin meidät tavalliset kristityt käyttöönsä, kun kuuliaisina Herran äänelle, julistamme ja todistamme juuri siitä, mitä Herra kehottaa meidän kauttamme puhumaan. Paavali kuvaa asiaa näin:

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläitä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2 Kor. 5:19-21)

Tehtävämme on toimia Kristuksen lähettiläinä ja puhua Jumalan sanoja. Oma viisautemme ja hienot menetelmämme eivät mitään auta, ellemme puhu Herran sanoja. Mutta kun niin teemme, seurauksista vastaa itse Herra. Hän antaa kuolleille luille elämän. Meillä on siksi kuninkaallisen tärkeä tehtävä ja valtuutus. Herra itse lähettää meidät omaan kotiimme, sukumme ystäviemme keskelle, työpaikoillemme, kouluihimme, ehkä jopa muiden kansojen keskuuteen. Edustamme häntä, koska saimme hänen ylösnousemuselämänsä osaksemme Herran suuresta armosta.

Jeesus tiivistää Hesekielin sanoman muun muassa näin:

Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. Totisesti, totisesti minä sanon teille: tulee aika, ja se on jo nyt, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen. Ne, jotka sen kuulevat, saavat elää. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin: hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen mutta paha tehneet tuomion ylösnousemukseen. (Joh. 5:24-25,28-29)

Palvelua kotimaassa

Palattuamme viime marraskuun lopulla "pysyvästi" Suomeen oli ilo saada kutsu jatkaa nuorekkaan ja kodikkaan Espoon Kotikirkon julistus ja opetustehtävissä pienellä panoksella. Samalla kierrämme eri Kansanlähetyksen piireissä ja seurakunnissa sitä mukaan kuin meitä kutsutaan. Uususkonnollisuuteen, Ilmestyskirjaan ja lähetystyöhön liittyvät aiheet ovat tällä hetkellä "pinnalla".

Terveiset Ananin seurakunnasta

Meille tuli hiukan yllättäen kutsu helmikuuksi Japaniin Ananin seurakuntaan. Syy oli siinä, että siellä työskennelleet Henry ja Tuula Liivola palasivat kesken työjakson Suomeen, kun Henry valittiin Rauman seurakunnan kirkkoherraksi. Heitä "tuuraamaan" maaliskuusta lupautuneet Arto ja Mirja Hukari eivät vielä päässeet irtautumaan helmikuun alusta. Näin ollen saimme Lean kanssa viettää erittäin tiiviin kuu-kauden seurakunnassa, jossa olemme vuosia sitten palvelleet yhden työkauden. Tavoitteena on, että tämä 40 vuotta vanha seurakunta saisi kansallisen pastorin ensi vuoden kesästä eteenpäin. Edellinen kansallinen pastori on joutunut pitkälle sairaalomalalle.

Jumalanpalvelusten, raamattupiirien, muistotilaisuuden, kotikokousten, englannin ja ruokapiirin lisäksi monet tuttavamme tulivat jakamaan sydäntään sielunhoidossa. Seurakunnan kotisivut laadin uuteen muotoon. Sivustolta löytyy lyhyt kuvallinen historia työn alusta tähän päivään. Sitä voi käydä katsele-massa seuraavan linkin alta: <http://ananluthc.blogspot.jp>

Iloitsimme kolmen lastenlapsemme tapaamisista ja läheisen japanilaisen ystäväperheen kaksostyttöjen syntymästä. Toinen ilonaihe oli saada osallistua Koben Raamattukoulun valmistujaisjuhliin. Kolme koko-aikaista opiskelijaa valmistui ensimmäisen vuoden kurssilta. Yksi heistä jatkaa Tokion teologisessa se-minaarissa ja kaksi muuta Raamattukoulun toisella vuosikurssilla.

Kylmä talvipasaati ja tiukka ohjelma osoittivat myös Jormalle, että eläkeläisenä hänen on pidettävä vä-hän hiljaisempaa tahtia yllä.

Vieraita Japanista

Maaliskuussa saimme pitää kymmenen päivää vieraanamme kolmea Yoshinogawan seurakunnan jä-sentä. Heistä China Miyazaki (Shigerun vaimo) oli Yoshinogawan työn alkuvaiheessa työtoverimme seitsemän vuoden ajan. Hän sai tavata entisiä kurssikavereitaan Ryttylän ajoilta 30 vuoden takaa. (JP)

3.6.2017 Ryttylä

Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" (Joh. 20:28)

Jeesus on Vapahtaja

Suunnaton ilo on, kun syntinsä ja syyllisyytensä tunnustava saa Jeesukselta, Vapahtajalta, kaikki synnit anteeksi ja pääsyn yhteyteen Jumalan kanssa. Jumala itse on hänen puolellaan, hänen Isänsä ja hä-nen turvansa. Kuoleman vallat voittaneen Jeesuksen seurassa ei yhdenkään armahdetun tarvitse pelä-tä. Jeesus tuli juuri sinua varten tänne aikaan. Hän tuli kärsiäkseen sinun syntiesi rangaistuksen ja tuo-mion Golgatan ristillä. Saat turvata häneen!

Jeesus on Herra

Jeesus on myös Herra, Kuningas, joka hallitsee myös silloin, kun pimeys näyttää synkimmältä ja elämä tuntuu raskaimmalta. Kaikissa tilanteissa jättäytyminen hänen kuljetettavakseen, kuuliaisuus hänen sa-nalleen, on Jeesuksen vapauttaman tie, elämän tie. Emmekö avaisi sydämiämme hänen armolleen ja hänen hallintavallalleen elämässämme. Herra hallitsee rakkaudellaan ja hyvyydellään omansa jokaista päivää. Näin ilo ei ole vain hurskas toive, vaan suurenmoinen lahja ja mahdollisuus jokaiselle Herran sydämeensä vastaanottaneelle.

Jeesuksen haavat todistavat

Kun kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnous-seen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katsele-maan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan

niitä jo nyt. Jeesuksen haavat ovat hänen rakkautensa merkit. "Nämä minä sain kärsiessäni sinun puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeeni", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös Jeesuksen ristiinnaulituksi ja ylösnousseksi Herraksi. Niistä näemme myös, että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitushrin puolestamme. Haavat puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Jeesuksen herruus elämässämme

Elävä Jumala on pyhä, armollinen ja kaikkivaltias, suuri Jumala. Ellemme tunne Jumalan pyhyttä, alamme suvaita ja hyväksyä syntiä, jota Jumala vihaa. Ellemme tunne Jumalan armoa, meistä tulee armottomia ja kovia. Ellemme tunne Jumalan herruutta, elämme niin kuin meitä itseämme miellyttää. Jeesuksen herruuden tunnustaminen merkitsee sitä, että emme pyri väistämään yhteentörmäyksiä silloin, kun Jumalan Sana ja yleinen ajattelutapa tai kulttuuri tai omat mieltymyksemme ovat ristiriidassa keskenään. Kristitty kuuluu aina ensi sijassa Jumalan kansaan, Jeesuksen toista tulemistä odottavien joukkoon, ja vasta toissijaisesti perheeseensä, sukuunsa tai isänmaahansa. Juuri näillä alueilla kristitty kohtaa suurimmat taistelunsa. "Kuka sinua hallitsee? Mihin kuulut? Kuka säätelee käytöstäsi?"

Pyhän Hengen lahja

Herra Jeesus ei hallitse meitä ikään kuin ulkoapäin, vaan hän vuodatti Pyhän Henkensä omiensa sydämiin, jotta hän voisi asua sydämissämme ja ottaa koko sielumme ruumiimme ja henkemme omaan käyttöönsä. Pyhä Henki suuntaa katseemme Jeesuksen haavoihin ja niin pyrkii kuolettamaan meissä asuvaa syntistä luontoa. Toisaalta hän tulee voimaksemme rakkauteen ja hyviin tekoihin joka kerta, kun taivutamme sydämemme kuuliaiseksi Jumalan sanalle, joka on meille annettu Raamatussa. Jeesuksen herruus näkyy sellaisina tekoina, joista kunnia saa yksin Jumala. Ennen kaikkea Pyhä Henki muistuttaa meitä joka päivä, että vain ja ainoastaan Jeesuksen haavoissa on pelastuksemme horjumaton perusta. Jeesuksen veri riittää Sinunkin syntisi puhdistamaan ja häpeäsi peittämään. Siksi saamme ilolla yhtyä Tuomaksen sanoihin: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Mikä armo saada kuulua Jeesukselle, olla hänen omansa ja hän meidän omamme!

Kansanlähetyksen 50-vuotta

Olemme Lean kanssa saaneet kulkea yhtä matkaa koko Kansanlähetyksen syntyprosessin ja historian sen nousuissa ja laskuissa, voitoissa ja tappioissa. Olemme saaneet maistaa, mitä on elää Pyhän Hengen antaman herätyksen keskellä ja myös niissä kivuissa, kun emme saa nähdä Herran suuria pelastustekoja, niin kuin sydämemme kaipaisi. Meille Kansanlähetyksen historia on ollut paljossa myös Japanin lähetyksen historiaa ja odotamme innolla ensi vuotta, joka on 50 vuoden merkkipaalu sen työn osalta. Odottelemme nyt viikon vaihteessa tapaavamme monia rakkaita, vuosien ajan uskollisesti työtä tukeneita ja siihen osallistuneita ystäviämme Ryttylän Kansanlähetyspäivillä. Lean kanssa meitä voi tavata mm lähetyksenäyttelyssä.

Uskonpuhdistuksen merkkivuosi

Reformaation 500 -vuotisjuhlaa on jo vietetty monin tavoin, mutta aihetta aitoon palaamiseen sen sanomaan lienee tänään ainakin yhtä paljon kuin 500 vuotta sitten. Erinomainen lyhyt oppimäärä uskonpuhdistuksen sisältöön löytyy YouTubessa seuraavasta osoitteesta:

<https://www.youtube.com/watch?v=J3pKjagZfw8&t=14s>

IRR-TV:n Mikko Peipon vajaan tunnin dokumenttiohjelmassa käydään läpi uskonpuhdistuksen historiaa ja sen tärkeät periaatteet: yksin Raamattu, yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin Jumalan kunniaksi. Mukana asiantuntijoina Leif Nummela, Juha Ahvio, Shaun Rossi, Mikko Sivonen sekä Hannan huippuna Jorma Pihkala. Sen lopussa esitän omat teesini tämän päivän uskonpuhdistukseksi:

1. Raamattu on edelleen Jumalan sana.
2. Ihmisen iankaikkinen pelastus on tärkeämpää kuin ajallinen menestys.
3. Ihmisten on tehtävä parannus synneistään ja palattava Jumalan yhteyteen.
4. Jumala ei suvaitse meidän syntejämme. Jumala on pyhä ja vaatii syntistä tekemään parannuksen, tunnustamaan ja hylkäämään synnin ja armahdettuna elämään Herran tahdon mukaan.
5. Ei ole mitään muuta tietä pelastukseen kuin Jeesus Kristus. Jeesus on ainoa tie.
6. Rakkaus voi toteutua vain yhdessä totuuden kanssa. Rakkaus ei ole totuuden suhteelliseksi tekevää

suvaitsevaisuutta.

7. Kirkon tehtävä on julistaa sanomaa ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta eikä epämääräistä rakastamisoppia.

8. Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.

9. Palvelu, joka erotetaan evankeliumin julistuksesta, ei ole kristillistä diakoniaa. On julmuutta helpottaa ihmisten elämää tarjoamatta heille iankaikkista elämää Kristuksessa.

10. Usko ei ole ihmisen yksityisasia. Uskova on kutsuttu sanoin ja teoin kirkastamaan Jumalan hyvyyttä ja armoa.

11. Jumalan armo ei ole halpaa, se maksoi Jeesuksen uhrikuoleman, siksi sitä ei saa vetää laastariksi turmeluksen päälle. Kristus ei ole armahdusautomaatti. Jumalan armo vetää meitä parannukseen, katumukseen ja synnin hylkäämiseen.

12. Kirkon tehtävä ei ole miellyttää maailmaa vaan Jumalaa.

Japani sydämellä

Asettumisemme Suomeen ei ole tarkoittanut sitä, että palvelumme japanilaisten pelastukseksi olisi ohi. Päivittäinen viestien vaihto eri ihmisten kanssa pitää kielemme hyvässä kunnossa. Pääsisäisenä saimme iloita eri seurakunnissa tapahtuneista kasteuutisista. Toinen ilon aihe on Koben Raamattukoulun oppilasmäärän kasvu.

Tänä vuonna olemme saaneet myös iloita jo monista ystävistämme, jotka ovat tulleet Suomeen meitä tapaamaan. Toukokuussa kävi lyhyellä vierailulla Nozomu Tsuda äitinsä kanssa Tokushimasta.

Juhannuksen saimme viettää Norio ja Makiko Yoshidan kanssa. Heidän kanssaan saimme vuonna 2008 aloittaa HAT Koben seurakunnan. Yhdeksän vuoden ajan he ovat antaneet paljon aikaa ja vaivannäköä tuon pioneerityön hyväksi. 18.6. Norio valmistui Koben Luterilaisesta Teologisesta Seminaarista ja sai 1.7. alkaen nimityksen Kitasuzurandain seurakunnan työntekijäksi. Makiko on toiminut viime vuodet Länsi-Japanin ev.lut. kirkon keskustuimiston hoitajana. Hän jatkaa osatoimisesti samassa työssä auttaen seuraajaansa, rouva Koorikia.

Pääsiäisen jälkeen sain osallistua myös japaninkielisten seurakuntien vastuunkantajille tarkoitettuun koulutuskurssiin Kansanlähetysojustolla. Sen luennoitsija tuli Shikokun saarelta Tsudan seurakunnasta ja opiskelimme, miten uskovia tulee johtaa eteenpäin vaelluksessaan eli opetuslapseuttamista. Siinä on tärkeää, että osaamme tehdä oikeanlaisia rakentavia kysymyksiä niin itsellemme kuin niille, joita haluamme auttaa eteenpäin. Raamatullisena esimerkkinä oli diakoni Filippuksen ja etiopialaisen hoviheran kohtaaminen Apostolien tekojen 8. luvussa.

Ananin seurakunta täytti tänä vuonna 40 vuotta. Arto ja Mirja Hukari jatkavat työtä siellä. Seurakunta on kevään aikana saanut kirkko- ja pappilarakennusten ulkopuolelta remontoiduksi. Sisätiloissa riittääkin tekemistä pidemmäksi ajaksi. Myös MGTH bändi kävi kuudennella Japanin kierroksellaan myös Ananissa.

Juhlaa ja arkea

Toukokuussa vietimme Raamattuopistolla Agricola Teologisen Instituutin (ATI) opiskelijoiden valmistusjuhlaa. Tässä UCC kansainvälisen seurakunnan ja Espoon Kotikirkon yhteisillä kursseilla olen saanut muutamia kertoja toimia luennoitsijana. Syksystä ATI aloittaa myös maallikoille tarkoitettuja iltakursseja ja ensi vuoden alusta maisterikurssin teologiasta.

Rippijuhlat ja lapsuuden ystävän hautajaiset ovat myös kuulunut kuluneihin kuukausiin.

Tärkeä tehtävä isovanhemmilla on kantaa huolta lastenlasten ajallisesta ja iankaikkisesta hyvinvoinnista. Erityisesti olemme paljon muistaneet Maunoa, joka kärsii autismin tuomista oireista.

Hanna Gospel

Itä-Fukuyaman seurakunnan Hanna Gospel kuoro saapuu kolmannelle Suomen kierrokselle 11 hengen voimalla 2. elokuuta. Menemme heidän kanssaan ensin Sakassan Leipzigiin, missä pidetään vuosittainen Euroopan japaninkielisten seurakuntien konferenssi, jonka aiheena on uskonpuhdistus. Kuoro esiintyy siellä ja palaa sitten Suomeen viikon konserttikierrokselle. (JP)

8.12.2017 Ryttylä

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainutsyntyisellä Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. (Joh. 1:14)

Säteilevä on Kristuksen kehto.

Jumalan Poika astuu luoksemme alas taivaasta, jotta meidät näin otettaisiin lapsen asemaan. Jumala tulee ihmiseksi, jotta ihminen tulisi osalliseksi Jumalan armosta ja luonnosta. Kristus syntyi puhtaana ja pyhänä pyhittääkseen meidän epäpuhtaan ja saastaisen syntymämme. Yön synkeydessä syntyi hän, joka oli tosi valo, joka valaisee maailman synkeyden. Seimeen lasketaan hän, joka on meidän sielumme tosi ravinto. Hän syntyy härän ja aasin seuraan johtaakseen entiseen arvoonsa ihmiset, jotka synnin tähden olivat tulleet elukoiden kaltaisiksi. Hän syntyi Betlehemissä, mikä merkitsee "leipähuonetta", hän joka mukanaan toi runsaan Jumalan siunauksen ravinnon. Köyhänä ja puutteenalaisena hän syntyy hankkiakseen meille taivaallisen rikkauden. Hän syntyy alhaisessa tallissa johtaakseen meidät taivaallisen hovin palatsiin.

Enkelten sotajoukot iloitsevat, kun ne nyt voivat saada autuutensa seuralaisiksi meidät Jumalan Pojan lihaan tulon ansiosta. Ensimmäiseksi ilmoitetaan ihme vain paimenille, koska todellinen sielujen paimen oli saapunut johtamaan hukkaan joutuneet lampaat oikealle tielle. Halveksituille ja alhaisille ilmoitetaan niin suuren ilon aihe, koska kukaan ei voi siitä päästä osalliseksi, jollei hän omissa silmissään ole epätydyttävä. Tämä syntymä ilmoitetaan laumaansa yöllä vartioiville paimenille, koska ne, jotka synnissä kuorsaavat, eivät pääse osalliseksi näin suuresta lahjasta, vaan ne, joiden sydän valvoo Jumalan edessä.

Jumalan ja tämän kuninkaan kirkkaus loistaa taivaalla, tuon, jota ihmiset pitivät halpana maan päällä. Enkeli käskee lakata pelkäämästä, koska nyt oli syntynyt se, joka oli poistava kaikki pelon syyt. Taivaasta ilmoitetaan ilo, koska oli syntynyt kaiken ilon aikaansaaja ja antaja. Iloitsemaan käsketään, koska kaiken murheen syy, Jumalan ja ihmisen välinen vihollisuus, oli poistettu. Jumalalle annetaan taas kunnia, jonka esi-isämme oli tahtonut riistää rikkomalla hänen käskynsä. Tämä syntymä sai aikaan todellisen rauhan, koska ihmiset sitä ennen olivat Jumalan vihollisia, omatunto oli heitä vastaan ja keskenään he olivat riidoissa. Tosi rauha on palautettu maan päälle, koska se, joka piti meitä vankeinaan, on voitettu.

Käykäämme mekin paimenten kanssa Kristuksen seimen luokse. Me löydämme tämän lapsosen kiedottuna kapaloihin, toisin sanoen pyhiin Kirjoituksiin. Tallettakaamme mekin Marian, Vapahtajan äidin kanssa tämän valtavan salaisuuden sanat ja tutkiskelkaamme niitä päivittäin alinomia muistellen. Liittäkäämme äänemme enkelten kuuroon ja laulakaamme kiitosta näin suuresta armonosoituksesta. Iloitkaamme ja riemuitkaamme koko taivaallisen sotajoukon kanssa. Jos näet enkelit näin suuresti iloitsevat meidän tähtemme, kuinka paljon enemmän meillä on aihetta iloita, kun tämä lapsi on syntynyt ja annettu juuri meille.

Ihmetelkäämme nyt Jumalan ääretöntä hyvyttä: me emme voineet nousta hänen tykönsä, mutta hän tahtoi itse astua alas meidän tykömme. Ihmetelkäämme Jumalan ääretöntä valtaa, kun hän noista kahdesta toisistaan täysin vieraista, nimittäin jumalallisesta ja inhimillisestä luonnosta, kykeni luomaan yhden kiinteän kokonaisuuden siten, että Jumala ja ihminen ovat yksi ja sama.

Ihmetelkäämme Jumalan ääretöntä viisautta, kun hän kykeni löytämään tavan, millä lunastaa meidät, vaikka eivät enkelit eivätkä ihmiset siihen mitään keinoa nähneet. Ääretöntä hyvää oli loukattu, ääretöntä hyvitystä vaadittiin. Tätä hyvitystä vaadittiin ihmiseltä, mutta ihminen ei kyennyt ääretöntä hyvitystä suorittamaan eikä Jumalan vanhurskautta voitu hyvittää ilman ääretöntä hintaa. Siispä Jumala tuli ihmiseksi, jotta hyvityksen suorittaisi se, joka oli rikkonutkin, ja se, joka oli ääretön, maksaisi äärettömän hinnan.

Ihmetelkäämme tätä Jumalan vanhurskauden ja armahtavaisuuden tasapainoista yhtymistä, mitä yksikään luotu ei voinut keksiä ennen kuin Jumala sen toi julki, eikä sitä julkituotunakaan täysin käsitä. Olkoon meillä halu siihen katsahtaa, vaikka emme sitä täysin käsitäkään. (Otteita Johannes Gerhardtilta)

Espoon kotikirkko

Koko vuoden olen saanut toimia Espoon Kotikirkon mentorina. Olen saarnannut kerran kuussa, pitänyt poikakerhoa ja osallistunut palvelutoimikunnan kokouksiin. Lea on palvellut pyhäkoulutyössä. Seurakunnan kesäleiri oli jälleen yksi kesän kohokohtia. Siinä kävimme läpi uskonpuhdistuksen pääperiaatteet: Yksin Raamattu, Yksin armosta, Yksin uskon kautta, Yksin Kristuksen tähden ja Yksin Jumalan kunniaksi. Eli pelastuksemme on yksinomaan sen varassa, mitä Kristus ristillä ja ylösnousemuksessaan teki puolestamme, saamme sen osaksemme Jumalan yksipuolisesta armosta, kun otamme sen uskossa vastaan. Pelastuksemme saamme omistaa Raamatun sanan kautta, joka on kaiken elämän ja opin mitta.

Aiemman kokoontumispaikan homeongelmien vuoksi Espoon Kotikirkko on koko syyskauden ollut kirjaimellisesti liikkeellä, tällä hetkellä neljäs kokoontumispaikka tälle vuodelle. Ilo on kuitenkin ollut havaita, että seurakunta ei ole sidottu rakennuksiin vaan on Herraan uskovien lauma.

Hanna Gospelin kierros

Elokuun toisena päivänä Hanna Gospel saapui Suomeen 11 hengen kokoonpanolla. Seuraavana päivänä lähdimme sen kanssa Saksaan Leipzigiin, missä pidettiin 34. Euroopan japaninkielisten seurakuntien kesäkonferenssi. Siihen osallistui tällä kertaa 350 henkeä, joista osa saapui Japanista ja Amerikasta asti. Aiheena oli uskonpuhdistuksen juhluvuosi. Kolme kertaa päivässä saimme kuunnella julistusta ja osallistua seminaareihin. Jorman tehtävänä oli pitää kolme englanninkielistä seminaaria.

Konferenssin kohokohdaksi muodostui musiikki jumalanpalvelus Tuomas kirkossa, jossa Johan Sebastian Bach toimi aikanaan urkurina. Siinä yhdistetty kuoro ja solistit esittivät mm otteita Bachin "Jumala ompi linnamme" oratoriosta. Hanna Gospel oli harjoitellut kappaleet Japanissa ja oli osa juhlukuoroa.

Suomeen palattuamme Hanna Gospel kiersi esiintymässä Tampereella Lielahden kirkossa, Alajärven kirkossa, Vaasan kirkossa ja teltassa taiteiden yössä, Kuvolan seurakuntakeskuksessa, Kansanlähetysopistolla, Espoon Kotikirkossa ja Helsingin Kansanlähetyksen filia-messussa. Kaikkialla he saivat lämpimän vastaanoton ja rakkaudellista huolenpitoa, mistä olemme kiitolliset. Eräs jäsenistä kertoi ensi kertaa elämässään kokeneensa erityistä Jumalan läsnäoloa matkan aikana. Kuoron jäsenistä suurinta osaa ei ole vielä kastettu, vaikka he ovat säännöllisesti kuulleet Jumalan sanaa.

Yhteydet Japaniin

Syksyn mittaan olemme saaneet pitää vieraanamme neljää japanilaista. Sen lisäksi päivittäin saamme sielunhoidollisia viestejä tai Skype puheluita Japanista. Ananin seurakuntaan yhteys on säilynyt siten, että ylläpidän seurakunnan kotisivuja. Arto ja Mirja Hukari tekevät siellä hyvää työtä. Artolla on varsinkin ollut paljon työtä 1984 valmistuneen kirkkorakennuksen tilojen remontoinnissa.

Kiertävä julistustyö Suomessa

Kuluneena vuonna olen saarnoissa keskittynyt enimmäkseen Johanneksen evankeliumiin, Raamattuopetuksissa Ilmestyskirjaan ja Korinttilaiskirjeisiin. Lisäksi minulta on pyydetty kursseja uususkonnollisuuteen liittyvissä kysymyksissä. Kaikkialla on myös yhdessä Lean kanssa pyrkinyt jakamaan japanilaisten uskovien todistuksia osoitukseksi siitä, että Herra tekee työtään myös tuossa vaikeassa lähetysmaassa.

Erytisenä ilonaiheena on ollut herätys maahanmuuttajien parissa. Islamista kristinuskoon on kääntynyt viimeisen kahden vuoden aikana enemmän iranilaisia, afgaaneja, syyrialaisia ja irakilaisia kuin koskaan aikaisemmin historian aikana. On ollut ilo seurata Kansanlähetysohiston afgaanien miehittämää linjaa. Juuri nyt on Jumalan aika. Rukoillaan, että se voisi jatkua!

Vaellus

Kulunut vuosi merkitsi meille lopullista jäämistä kotimaahan, vaikka toki yhteyksiä Japaniin edelleen on. Hiukan haikeutta asiaan liittyy. Samalla kun kehomme vanhenee (Jorma 73 ja Lea 76) kaipuu tulevaan iankaikkiseen kotiin on kasvanut. Ei niin, että haluaisimme paeta tämän ajan tehtävistä ja niistä palvelutehtävistä, jotka Herra meille on osoittanut, vaan siitä syystä, että Herran valmistama taivaallinen todellisuus on viime aikoina erityisellä tavalla puhutellut. Edessämme on riemullinen Herran rakkauden valtakunta. Herran käsittämättömästä armosta saamme sinne päästä ja jo nyt kurottautua päämääräämme

kohti: *Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. (Kol. 3:1-2) (JP)*

30.3.2018 Ryttylä

Teidät, jotka olitte kuolleita rikkomuksissanne ja lihanne ympärileikkaamattomuudessa, Jumala teki eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli vastustajamme. Sen hän otti pois tieltä ja naulitsi ristiin. Hän riisui aseista hallitukset ja vallat ja saattoi ne julkisen häpeän alaisiksi, kun hän sai niistä Kristuksessa riemuvoiton. (Kol. 2:13-15)

Tarkastele Herran kärsimyksen moninaista hedelmää. Kristus hikoili meidän tähtemme verta, jottei kylmä hiki kuolon kamppailussa saisi meitä uupumaan. Hän tahtoi käydä taistoon kuolemaa vastaan, jottomme me masentuisi kuolonkamppailussa. Hän tahtoi kestää hirvittävän ahdistuksen ja murheen kuolemaan asti, jotta me pääsisimme osallisiksi iankaikkisesta taivaan ilosta. Hän tahtoi, että hänet kavallettaisiin suudelmalla, ystävyuden ja suopeuden merkillä, jotta tehtäisiin tyhjäksi se synti, jolla Saatana muka erityistä suopeutta osoittaen petti esivanhempamme. Hän tahtoi, että juutalaiset hänet vangitsisivat ja sitoisivat, jotta päästäisi vapaiksi meidät, jotka olemme synnin kahleissa ja tuomitut iankaikkiseen kadotukseen.

Puutarhasta hän tahtoi kärsimys tiensä alkavan, jotta hyvittäisi synnin, joka oli alkanut paratiisin puutarhasta. Hän tahtoi enkelin vahvistavan itseään tehdäkseen meistä taivaan enkelien kumppaneita. Hänet hylkäävät omat opetuslapsensa, jotta hän voisi likeisesti liittää itseensä meidät, jotka häpeällinen luopumus on vieroitannut Jumalasta.

häntä syyttivät neuvoston edessä väärät todistajat, jotta Saatana ei saisi syyttää meitä Jumalan lain perusteella. Hänet tuomittiin maan päällä, jotta me pääsisimme vapaiksi taivaissa. Hän, joka ei ollut syntiä tehnyt, vaikenä syntien tähden, jotta meidän ei tarvitsisi synti emme tähden vaieta, kun meidät viedään Jumalan tuomioistuimen eteen. Hän salli antaa itselleen korvapuusteja, jotta me vapautuisimme oman tunnon ja Saatanan pistoksista. Hän antoi itseään pilkata, jotta me voisimme pilkalla vastata Saatanan ilkkumiseen. Hänen päänsä peitettiin, jotta hän voisi meiltä poistaa synnin peitteen, joka meitä estää luomaan katsettamme Jumalaan ja luo meihin kadottavan tietämättömyyden. Hän tahtoi tulla riisutuksi vaatteistaan, jotta meille palautettaisiin viattomuuden vaate, jonka olimme synnin tähden menettäneet. Okaiden hän antoi pistää itseään parantaakseen meidän sydämemme pistokset.

Ristin kuorman hän kantoi poistaakseen meiltä iankaikkisen rangaistuksen kuorman. Hän huusi tulleen sa Jumalan hylkäämäksi valmistakseen meille iankaikkisen asumisen Jumalan tykönä. Hän janosi ristillä ansaitakseen meille Jumalan armon kasteen ja estääkseen meitä nääntymästä iankaikkiseen jaanoon. Hän tahtoi antaa Jumalan vihan hehkun kärventää itseään pois taakseen meiltä helvetin tulen. Hänet tuomittiin, jotta hän vapauttaisi meidät Jumalan tuomiosta. Hänet tehtiin syylliseksi, jotta hän päästäisi vapaaksi meidät, jotka olemme syyllisiä.

Väärämielisten kädet löivät häntä, jotta hän voisi torjua meiltä Perkeleen ruoskaniskut. Hän huusi tuskissaan säästääkseen meidät iankaikkisesti voihkimasta. Hän vuodatti kyyneleitä pyyhkiäkseen meidän kyynелеemme. Hän kuoli, jotta me saisimme elää. Hänen lävitseen kävivät helvetin tuskat, jotta meidän ei ikinä tarvitsisi niitä tuntea. Hänet nöyrytettiin, jotta näin hankittaisiin lääke meidän pöyhkeyteemme. Hänet kruunattiin piikkikruunulla, jotta hän näin ansaitsisi meille taivaallisen kruunun. Kaikkien taholta hän sai kärsiä, jotta hän hankkisi kaikille autuuden. Kuolema sumensi hänen silmänsä, jotta me saisimme elää taivaallisen valon kirkkaudessa. Hän sai kuulla herjoja ja hävyttömyyksiä, jotta me kuuluisimme taivaassa enkelten ylistyslauluja.

Älä siis menetä toivoasi! Sinun tähtesi on tullut loukatuksi itse ääretön hyvyys, mutta maksetuksi on myös tullut ääretön hinta: sinulle kuuluu tuomio syntiesi tähden, mutta Jumalan Poika on jo tuomittu koko maailman syntien tähden, jotka hän oli ottanut kantaakseen. Sinun syntiesi ansaitsevat rangaistuksen, mutta Jumala on ne jo Pojassaan rangaissut. Syvät ovat sinun syntiesi haavat, mutta Kristuksen veri on kallisarvoinen balsami. Mooses julistaa sinulle kiroustuomion, koska et ole pitänyt kaikkea, mitä

lain kirjaan on kirjoitettu, mutta Kristus on tehty sinun tähtesi kiroukseksi. Taivaassa on kirjoitettu sinua vastaan kirjoitus, mutta se on pyyhitty pois Kristuksen verellä.

Siispä sinun kärsimyksesi, laupias Kristus, on minun viimeinen pakopaikkani. (Otteita Johannes Gerhardtilta)

Espoon kotikirkko

Jorma on sitoutunut toimimaan myös tämän vuoden Espoon Kotikirkon mentorina. Saarnasarja Johanneksen evankeliumista on jatkunut jo pari vuotta, mutta olemme päässeet vasta 10. lukuun, jonka sykkähdyttävä sanoma mm kertoo pelastusvarmuuden perustuksesta:

Minun lampaani kuulevat minun ääneni. Minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iankaikkisen elämän. He eivät ikinä joudu hukkaan, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkia muita suurempi, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. (Joh. 10:27-29)

Espoon Kotikirkko on selkeän reformoitu eli kalvinistinen opetukseltaan. Viime aikoina Suomessa näyttää syntyneen pientä liikehdintää, jossa karismaattisista seurakunnista siirtyy ihmisiä kalvinistisiin ryhmiin, jotka tarjoavat selkeää ajattelua tyydyttävää Raamatun opetusta. Luterilaisuuden yli ikään kuin hypätään, koska se mielletään liberaaliksi, Raamatun hyljänneeksi, vaikka toki sen parissa on sanaan pitäytyviä herätysliikkeitä. Suomessa on yllättävän paljon ihmisiä, jotka etsivät eivät vain läheistä ja lämmintä seurakuntayhteyttä, vaan myös vahvaa Raamatun sanaan pitäytyvää opetusta.

Espoon kotikirkossa on alkuvuonna keskitytty muun muassa johtajuus- ja avioliittoseminaareihin. Varsinkin avioliittojen kohdalla sielunhoidollinen tarve on maassamme todella suuri. Maailman "onnellisimmassa" maassa, perheet eivät välttämättä voi hyvin.

Kotimaan kiertelyä

Kansanlähetyksiä olemme Lean kanssa jatkaneet seuroja, opetussarjoja ja raamattutunteja. Mikkelissä käymme Apostolien tekoja lävitse, Porissa keskityttiin uususkonnollisuuteen, Kansanlähetyso-pistossa mm Ensimmäiseen Johanneksen kirjeeseen. Samalla olen laatimassa kysymyssarjoja Uuden Testamentin opiskelua varten. Ne on tarkoitettu sekä henkilökohtaiseen opiskeluun että raamattupiirikäyttöön. Periaatteessa jokaisesta jakeesta on kysymyksiä, joihin Raamattu itse vastaa. Olen kääntänyt niitä myös japaniksi. Ne löytyvät seuraavien linkkien alta:

<http://www.pihkala.net/KysymyksetSF/IndexKysymykset.htm>

<http://www.pihkala.net/ManabinoshitsumonJP/IndexShitsumonJp.htm> (Japaniksi)

Joitakin koulukäyntejä on myös avautunut. Varsinkin ala-asteen oppilaat kuuntelevat silmät pyöreinä kertomuksia Japanista.

Kotiin päässyt

Alkuvuosi on merkinnyt myös useitakin uutisia meille merkittävien Herran omien pääsystä Isän kirkkauteen. Pääsiäisen jälkeen saamme viettää Kuopiossa Kaisa Pekkarisen (93) hautajaisia. Uskollisesti hän jaksoi lähes 50 vuotta tukea lähetystyötämme sekä rukouksin että käytännön palvelulla. Olen monet vuodet saanut mm kulkea hänen valmistamissaan housuissa. Ryttylän lähetyskeskuksen ja monen muun paikan albat ovat myös hänen käsialaansa. Hän oli yhdenlainen Tabita, joka osasi käyttää käden-taitonsa vaatimattomassa uskollisuudessaan Herran hyväksi. Odotamme hänen kanssaan jälleennäkemistä ylösousemuksen aamuna.

Naisten päivillä Ryttylässä Lea oli valmistanut lähetysillan, jossa esiintyi lähetyskavalkadi japanilaisissa puvuissa ja kävimme läpi Kansanlähetyksen 50 vuoden työtä Japanissa.

Yhteydet Japaniin

Jouluna saimme iloisen viestin Itä-Fukuyaman seurakunnasta, jossa saimme aikanaan palvella. Viime kesänä Hanna Gospelin kierroksella mukana ollut neiti Kayo Uda kastettiin joulujumalanpalveluksessa.

Helmikuun 20. päivä sai Ananissa Kazuko Okahisa kutsun Herran kirkkauteen juuri päivää ennen Billy Grahamin perille pääsyä. Niin täysin erilaisia ihmisiä kuin he olivatkin, heitä yhdisti ei vain sama usko

Heraan Jeesukseen vaan myös nöyrä uskollisuus tehtävissä, joihin he olivat saaneet kutsun. Kazuko Okahisa oli hiljainen eikä mitenkään pyrkinyt esiin. Hän lahjoitti Ananin seurakunnalle kirkon ja parkkipaikan tontin ja kutsui myös innokkaasti ihmisiä Herran sanan ääreen. Viime vuosina hän joutui pitkiksi ajoiksi vuoteen omaksi ja hänen luonaan pidettiin säännöllisiä kotiharauksia. Rukoillaan hänen kolmen tyttärensä perheiden puolesta.

Aivan joku päivä sitten saimme iloisen viestin entiseltä Koben Raamattukoulun oppilaalta Hiromi Hasebelta. Helmikuussa hän valmistui toiselta vuosikurssilta. Opetin häntä ensimmäisenä vuonna, ja lähes jokaisen oppitunnin jälkeen hän sanoi, ettei ymmärrä pelastusta Kristuksessa, vaikka hänet olikin kastettu. Hän yritti etsiä pelastusta omasta itsestään. Viimein viime vuoden lokakuussa hän tuli vihdoin taajuamaan oman syntisyytensä. Kun sitten eräs Raamattukoulun opettaja osoitti hänelle Golgatan ristin uhria, hän lopulta löysi syntien anteeksiantamuksen ja pelastuksen lahjan. Iloissaan hän kertoo, miten nyt ne Raamatun kohdat, joita hän ei aiemmin ollut ymmärtänyt ollenkaan ovat alkaneet avautua.

Muutoksia seurakunnissa

Huhtikuun alussa Awajin seurakunta siirtyy 20 vuoden työn tuloksena lähettien johdosta kansallisen pastorin Shigeru Okazakin paimennettavaksi. Viimeksi paimenena toiminut Arni ja Eeva Hukari perheineen palaa Suomeen kausilomalle. Vanhat Hukkarit eli Arto ja Mirja palaavat kesäkuussa Suomeen ja Ananin seurakunta siirtyy teologisesta seminaarista valmistuvan evankelista Kazuya Nakagawan johtoon.

Awajin seurakunnassa vietettiin kaksinkertaista juhlaa, kun palmusunnuntaina Arni ja Eeva Hukarin lähtöjuhlahjumanpalveluksessa vietettiin myös kahden henkilön kastejuhlaa. Kastetuista toinen oli aieman seurakuntalaisen aikuinen poika ja toinen naapuruston rouva.

HAT Koben seurakunnassa vietettiin pastori ja lähetyssaarnaaja Kangin ja hänen vaimonsa Jangin lähtöjuhlaa. Pastori Kang saapui vuonna 2007 Koben luterilaiseen raamattukouluun 60 vuotiaana. Liike-elämässä viettämiensä vuosien jälkeen valmistui pastoriksi. Jumala kutsui hänet lähetystyöhön Japaniin. Kun HAT Koben seurakunta 10 vuotta sitten aloitettiin, hän tuli mukaan suomalais-japanilais-korealaiseen tiimiin meidän ja Norio ja Makiko Yoshidan kanssa. Pastorin Kang toimi koko runsaan kymmenvuotisen lähettiuransa ajan lähes kokonaan omalla kustannuksellaan. Myöhemmin Kang työskenteli myös mm Himejin Itäisessä seurakunnassa. Koreassa hän saa vastuulleen Hallaluja kirkon japaninkielisen seurakunnan.

7.8.2018 Ryttylä

Kun Jeesus oli Betaniassa aterialla Simon Spitaalisen talossa, sinne tuli nainen mukanaan alabasteripullo täynnä aitoa, kallista nardusöljyä. Hän rikkoi alabasteripullon ja vuodatti öljyn Jeesuksen päähän. Jotkut paheksuivat tätä ja sanoivat toisilleen: "Miksi tämä haaskaus? Olisihan tämän öljyn voinut myydä yli kolmellasadalla denaarilla ja antaa rahat köyhille." Ja he moittivat häntä. Mutta Jeesus sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mielensä? Hän teki minulle hyvän teon. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja te voitte tehdä heille hyvää, milloin tahdotte, mutta minua teillä ei aina ole. Hän teki minkä voi. Hän voiteli edeltä käsin minun ruumiini hautaamista varten. Totisesti minä sanon teille: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumia julistetaan, tullaan myös se, mitä hän teki, mainitsemaan hänen muistokseen." (Mark. 14:3-9)

Skotlannissa Edinburghissa pidettiin elokuun ensimmäisellä viikolla Euroopan japaninkielisten seurakuntien kesäkonferenssi. Yleisaiheena oli kristityn kasvu. Milanon seurakunnan pastori Uchimura puhui yllä olevasta tekstistä. Hän kertoi, miten kerran hajuvesipullo särkyi hänen matkalaukussaan sillä seurauksella, että joka kerta, kun hän avaa sen, siitä lehahtaa voimakas tuoksu. Niin tapahtuu kuukausia tapahtuman jälkeen. Joka kerta asia muistuttaa häntä myös yllä olevasta tekstistä.

Tekstin nainen on se Maria, joka viipyi Jeesuksen jalkojen juuressa kuunnellen hänen opetustaan. Maria purki surunsa Lasaruksen kuolemasta myös Jeesuksen jalkojen juuressa nähdäkseen sitten sen ihmeen, että Lasarus herätettiin eloon. Nyt hän vuodattaa Jeesuksen hiuksille 327 grammaa nardusöljyä, joka valuu päästä Jeesuksen vaatteille. Koko huone täyttyy voimakkaan suloisesta tuoksusta. Öljyn vaikutus on niin pitkä, että rukoillessaan verta hikoillen Getsemanessa tuoksu leviää. Ylipapin ja Pilatuk-

sen edessä seistessä merkillinen hyvä tuoksu tuntuu kuulustelijoiden nenässä. Vielä Golgatan ristillä Jeesuksen riisutuista vaatteista verisen hien lisäksi leviää merkillinen hyvä tuoksu sotilaille, jotka heittävät niistä arpaa. Marian vuodattama öljy koituu todellakin Jeesuksen hautaamiseksi.

Maria oli ehkä hankkinut tuon voiteen, jonka arvo oli nykyrahassa 30 000 euroa, säästökseen tulevaisuuden varalle. Mutta kiitollisuudesta ja rakkaudesta Jeesusta kohtaan hän vuodatti sen kokonaan Jeesukselle.

Ymmärsikö Maria rakkauden teollaan valmistavansa Jeesuksen hautaamista vai antoiko Jeesus sille tuon merkityksen, on toissijaista. Itse olen taipuvainen näkemään niin, että Maria oli opetuslasten joukossa ainoa, joka ymmärsi jo ennen ylösnousemusta Jeesuksen kärsimyksen merkityksen, sillä Jeesus oli toistuvasti opettanut sitä. Siksi rakkaudesta Jeesusta kohtaan, joka antaisi elämänsä Marian hyväksiksi, hän halusi antaa kaikkensa Jeesukselle. Ehkä hän tietämättään voiteli Jeesuksen Messiaaksi, Kristukseksi ja valmisti Herran hautausta. Joka tapauksessa Jumala käytti Mariaa juuri siinä, kun hän ilmaisi rakkautensa Jeesukseen.

Kaiken pyhityksen salaisuus on Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen evankeliumi. Se kykenee pelastamaan ihmisen ja siinä on Jumalan voima päivittäiseen kilvoitukseen. Rakkaus Jeesusta kohtaan pulpuaa Golgatan rakkauden katselusta. Siitä leviää sitten myös merkillinen tuoksu, rakkauden tuoksu, josta Paavali kirjoittaa:

Kiitos Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Mehän olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle niin pelastuvien kuin kadotukseen joutuvienkin joukossa. Toisille se on kuoleman haju kuolemaksi, toisille elämän tuoksu elämäksi. (2 Kor. 2:14-16)

Jeesus arvosti niin korkealle Marian rakkaudenosoituksen, että tänäänkin evankeliumin julistuksen ohessa siitä on kerrottava kaikkialla maailmassa Marian muistoksi! Herra ei koskaan voi unohtaa sitä rakkautta, jota me osoitamme häntä kohtaan. Herra myös kaipaa meidän rakkauttamme. Käykäämme siksi joka aamu hänen luokseen julistaen omalle sydämellemme evankeliumin ilosanoman: "Herra Sinä kuolit ja nousit ylös juuri minun vuokseni. Herra anna minun tänään levittää Sinun tuntemisesi tuoksua!"

Espoon kotikirkko

Espoon Kotikirkon tämän kesän perheleirin yleisaihe oli myöskin pyhitys. Sitä käsiteltiin mm Jeesuksessa pysymisen ja Jumalan kirkkauden katselun näkökulmasta. Pyhityshän ei ole uskovan lainomaista yrittystä täyttää ns. kristillisyyden vähimmäisvaatimukset vaan se on Jumalan Pyhän Hengen työtä, joka tapahtuu siten, että Jumalan sanan peilistä katselemme Kristuksen kirkkautta.

Anteeksiantamuksen merkityksestä pyhityksessä Tommi Matikka piti erinomaisen selkeän opetuksen aiheella: "Syntien paljastuminen, tunnustaminen ja nuhtelu – uusi Elämä kristittyjen yhteisössä". Se on kuunneltavissa seuraavan linkin alta:

http://www.espoonkotikirkko.fi/opetus/?sermon_id=222

Kansanlähetyspäivät

Kansanlähetysohjelmaa pidetyillä päivillä siunattiin uudelle työkaudelle mm Lauri ja Asako Palmu ja lapset Benjamin, Helen ja Aimi. He ovat kahden kuukauden välikausilomalla ja palaavat Nishinomiyan seurakuntaan elokuun 16. päivä. Benjamin ja Helen kävivät myös rippikoulunsa Ryttylän leireillä. Näin ollen koko 29 hengen perhekuntamme oli koolla pitkästä ajasta. Nuorten juhlaa vietettiin 65 sukulaisen ja ystävän voimalla.

Päivillä oli esillä Kansanlähetyksen 50 vuotta täyttävä ulkolähetystyö. Niillä vieraili Länsi-Japanin kirkon presidentti Rei Nagata.

Hän kertoi opetustensa yhteydessä, miten hän sai kasvaa kodissa, jossa hänen äitinsä oli kristitty, mutta isä ei. Vuosikymmeniä kesti ennen kuin äidin uskollisen palvelun ja rukouksen seurauksena isänkin sydän pehmeni ja lopulta viime maaliskuussa isäkin kastettiin. Nyt elokuun alussa tämä äiti sai kutsun kirkkauteen.

Perille päässeitä

Tähän ikään kun olemme tulleet, joudumme osallistumaan lisääntyvässä määrin hautajaisiin. Touku-kuussa sellaiset pidettiin Raumalla Mirja Tuokolle, Sampon vaimon Ella-Riian äidille. Mirja oli sairastanut 13 vuotta neljää eri syöpää miehensä uskollisessa hoidossa. Sairaus johti hänet myös Herran tuntemiseen.

Kesäkuussa taas saimme yllättävän tiedon kanssamme 20 vuotta Japanissa työskennelleen Seppo Vänskän kutsusta Herran kirkkauteen. Taivaallisiin juhliin hän sanoi viime sanoikseen lähtevänsä. Hautajaisiin kokoontui 380 saattajaa ja niissä loisti iankaikkisuuden valo.

Heinäkuussa sai kotiinkutsun myös Maisa Lamminen, Lean lapsuuden ystävä. Hänen loppumatkaansa Lea sai olla tukemassa pitkään.

Nishinomiyan seurakunnan pylväskristitty Keiko Shibakawa sai myös yllättävän kutsun Herran luo heinäkuussa. Häneen tutustuimme vuonna 1999 palvellessamme siinä seurakunnassa. Hän oli erittäin innokas Herran todistaja, joka myös kantoi huolta sairaista ja vanhuksista. Kevättalvella hän oli saattanut lähes 100 vuotiaan äitinsä taivaallisiin juhliin. Odotamme, että hänen miehensä ja sisarensa pääsisivät myös sisälle elämään. Hänen poikansa, lääkäri, kantaa nyt vastuuta Nishinomiyan seurakunnassa.

Todistus uskosta

Heinäkuun 22. päivä Yokohamassa sijaitsevassa Zushin Evankeliumi kirkossa kastettiin Hiroko Nakayama. Tietään kasteelle hän kuvasi todistuksessaan ennen kastetta näin:

Ennen Jeesuksen kohtaamista, pienestä pitäen sydämeni oli tyhjä ja kaipasin rakkautta. Isäni oli kurinalainen ja ankara, äidilleni lapsia tärkeämpää oli hänen oma itsensä ja hän oli usein poissa kotoa. En kokenut saavani rakkautta ja ajattelin, ettei minun elämälläni ollut mitään arvoa. Vanhempani kyllä puheissaan opettivat minulle, että elämän tarkoitus ei ole saavuttaa asemaa ja kuuluisuutta vaan elää yltäkylläisellä sydämellä. Mutta todellisuudessa he halusivat, että menisin hyvään yliopistoon, pääsisin hyvään työpaikkaan ja avioituaisin niin, että voisin olla siitä ylpeä naapurien edessä. Koin elämäni todella tyhjäksi.

Koska halusin nopeasti päästä pois kotoani, menin pian yliopistosta valmistuttuani 23 -vuotiaana naimisiin. Vanhempieni varoittavan esimerkin vuoksi ajattelin ehdottomasti luovani valoisan ja iloisen kodin. Entisen puolisoni kodissa toimi keskikokoinen yritys. Vauriassa oloissa avioelämä alkoi onnellisesti ja saimme myös lapsia. Koin vihdoin saavuttaneeni onnen. Mutta en kyennytäkään pitämään avioliittoamme tärkeänä.

Siinä vaiheessa kun molemmat lapsemme olivat kansakoulussa, minun vastuulleni annettiin entisen mieheni tytäryhtiö, työ oli kiireistä, yrityksen johtamisen vastuu painoi raskaana, koti jäi toissijaiseksi. Olin tytäryhtiön johtajana itsekäs ja itsekeskeinen. En osannut asettaa rajojani oikein, aiheutin muille kipua tyypillisenä asemaani hyväksikäyttävänä kiusaajana. Lasten kasvatustapani kaduttaa myös syvästi.

Sitten entisen mieheni yritys törmäsi talousvaikeuksiin, jotka heijastuivat myös vetämään tytäryhtiöön. Vanhempi poikani oli silloin yliopistossa ja nuorempi lukion kolmannella luokalla. Hyvin nopeasti taloutemme romahti. Sekä minä että entinen mieheni kärsimme tilanteesta syvästi. Kun jotenkin stipendien tuella nuorempi poikani pääsi yliopistoon ja elämään itsenäisesti, tilanne kärjistyi siihen, että lopulta viisi vuotta sitten avioliittomme päättyi eroon.

Vaikka olin niin suuria unelmia elättänyt avioliiton rakkaudesta, tein suuren synnin erotessani miehestäni. Paljon muitakin syntejä tunnollani oli, mutta en niitä voi tässä jakaa. Lapsilleni olen aiheuttanut haavoja ja tehnyt heitä kohtaan syntiä, jota en kykene mitenkään sovittamaan, vaikka kuinka yrittäisin. Sydämeni kärsi siitä syvästi. En löytänyt elämälle mielekkyyttä ja lukemattomia kertoja ajattelin, että olisi parasta kuolla. Mutta kun ajattelin, miten aiheuttaisin lapsilleni vielä suuremman haavan kuin avioerollani, minun oli pakko jatkaa tuskallista elämääni.

Eron jälkeen palasin vanhempieni kotiin, mutta en kyennyt siellä olemaan puolta vuotta pitempään, koska vanhempani pelkäsivät ihmisten pahoja puheita. Vanhempieni koti on shinto-temppeli, joka on heille periytynyt äitini puolta. Eron jälkeen menin joka päivä shinto-temppeliin rukoilemaan. Shintolaisuudessa ei ole mitään Raamatun kaltaista kirjaa, joka olisi opettanut totuutta, piti vain kädet yhteen liitettynä rukoilla. Mutta vaikka kuinka rukoilin shinto-jumalia en saanut apua sydämeni ahdistukseen. Vaikka kuinka rukoilin, sydämeni oli aina yhtä tyhjä. Ajat-

telin, että asialle ei voi mitään, koska minä itse olin syntini tehnyt. Tuskalliset päivät olivat minulle jumalien rangaistusta. Elämäni olisi tuskaa kantaen syntieni sovittamista. Ajattelin, että kaikin voimin tuskaani kantaen lopulta saisin anteeksi. Koska minulla ei ollut oikeutta elää valoisaa elämää, tuskan kestäminen olisi sovitukseni. Myös vanhempani toivoivat, että sillä tavalla sovittaisiin syntini.

Lähdin vanhempieni kodista ja aloitin elämisen yksin lastenhoitajan työssä, mutta sydämeni oli raskas ja ajattellessani omia lapsiani kyynelehdin päivästä toiseen. Surin kovasti menettämäni perhettä, jossa oli kuitenkin ollut paljon yhteistä iloakin. Olinhan lähtenyt pois talosta, jonka olimme rakentaneet entisen mieheni vanhempien tontille ja jossa olimme asuneet 25 vuotta. Kun ajattelin, miltä pojistani tuntuu palata kotiin, josta heidän äitinsä on lähtenyt, sydäntäni pakotti ja kyynelvirta ei loppunut. Lastentarhassa työskennellessäni muistui mieleeni omien lasteni vastaavat ajat ja jälleen itketti. Näin jatkui kolme vuotta.

Sellaisessa tilanteessa sain kaksi vuotta sitten kohdata Jeesuksen ensi kertaa elämässäni. Lastentarhassani, jossa olin töissä, aloitettiin Montessori koulutus. Sen yhteydessä menin harjoittelemaan kristilliseen lastentarhaan. Sitä oli 15 kertaa. Joka päivä oli hartaus, jossa lapset lauloivat hengellisiä lauluja ja heille opetettiin Raamatun kertomuksia. Koin tuon jakson sisäisesti parantavana. Montessori koulutukseen kuului uskontokasvatuksen osio. Siinä puhuttiin esimerkiksi paimen- ja sinapinsiemenvertauksista. Kun kerroin kanssani opiskelleelle Hiromi-kolleegaleni, hän ehdotti minulle, että menisin kirkkoon. Kerroin hänelle myös avioerostani. Silloin hän sanoi: "Uskon, että kirkossa tuskasi muuttuu valoksi." Mutta en silloin sitä kyennyt uskomaan.

Otin yhteyttä opiskeluaikaiseen kristittyyn ystävääni Noriko Moriin (Ananin seurakunnasta). Hän iloitsi siitä, että olin saanut kohdata Jumalan. Kerrottuani hänelle asioitani, hänkin neuvoi minua menemään kirkkoon.

Kun viime kesänä ensi kertaa osallistuin Zushin Evankeliumi kirkon jumalanpalvelukseen, siinä laulettiin virttä, joka sisälsi ajatuksen, että Jumala antaa synnit anteeksi. Ajatus syntien anteeksi saamisesta liikutti minua syvästi ja aloin itkeä. Sitten jonkin aikaa joka kerta, kun tulin jumalanpalvelukseen, virsiä veisattaessa itkin.

Rakasta vihollistasi! Tee muille sitä, mitä toivoisit itsellesi tehtävän! Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita! Antakaa anteeksi, niin teillekin annetaan anteeksi! Ota tukki pois omasta silmästäsi!
Kaikki nuo Raamatun sanat osuivat sydämeeni.
Älä tapa! Älä tee huorin! Älä varasta! Älä sano vääriä todistusta lähimmäisestäs! Kunnioita isääsi ja äitiäsi! Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!
Kaikki Herran sanat upposivat sydämeeni.

Pastori Matsumuran opetuksesta opin, että armo on Jumalalta tulevaa yksipuolista rakkautta. Itsestään selvänä pitämäni ajatus, että armon saisi vain tekemällä hyvää kaikin voimin, kääntyi pääläelleen. Minua alkoi hävettää, kun olin kuvitellut pelastuvani omin ponnistuksin hyviä tekoja tekemällä ja kun olin ollut kovin tyytyväinen omaan ajatukseeni.

Olen nyt, mitä olen siksi, että tiedän, että kaikki riippuu Jumalan armosta. Kirkossa käyntini myötä lapsuudesta asti kokemani sisäinen taistelu ja levottomuus on pikku hiljaa vaihtunut rauhaksi. Aivan niin kuin Hiromi sanoi, aloin nähdä valon. Kun tein parannuksen synneistäni ja turvauduin Jumalaan sydämeeni tuli rauha ja näin valon. Kaikissa elämäni tilanteissa Jumala varjelee minua, tapahtui, mitä tahansa, hän johtaa minua. Sain levon ja rauhan. Kun sitten löysin sanan "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja perheesi pelastuvat", sain vakuutuksen, että lapseni ovat hyvissä käsissä. Entinen tuskani ja tyhjyyteni on muuttunut uskomattomalla tavalla seesteiseksi ja valoisaksi tunteeksi.

Aloin toivoa kastetta. Kaste kurssilla tajusi, että tuon muutoksen sai aikaan Pyhä Henki. Se johtui siitä, että Pyhä Henki on laskeutunut myös minun sydämeeni. Saan kasteen, Pyhä Henki asuu sydämessäni ja näen valoa siinä, että minua pyhitetään. Haluan tästä eteenpäin elää puhdistettavana, kiittää Jumalan armosta, turvata Jumalaan ja jättää itseni hänen käsiinsä.

Matka Koreaan ja Japaniin

Kansanlähetyksen Japanin työn 50 -vuotisjuhlaa vietetään 25.11. Aotanin kirkossa Kobessa. Aiomme, jos Herra suo ja elämme, Lean kanssa osallistua juhlaan ja samalla käydä tapaamassa ystäviämme eri seurakunnissa. Menemme Korean kautta, missä Jorma saarnaa 11.11. Halleluja seurakunnan japaninkielisessä jumalanpalveluksessa, josta vastaa tätä nykyä pastori Kang, joka oli useita vuosia työtöve-

rimme Kobessa. Japanissa palvelemme myös HAT Koben ja Nishinomiyan seurakunnan jumalanpalveluksissa. (JP)

6.12.2018 Ryttylä

Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Paholaisen, ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa... Sen vuoksi hänen piti tulla kaikessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylipappi tehtävissään Jumalan edessä ja hän voisi sovittaa kansan synnit. (Hebr. 2:14,15,17)

Joulun suuri ihme on kaikkivaltiaan, maailmankaikkeuden Luojan tulo ihmiseksi omassa Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Hän omisti samanlaisen lihan ja veren kuin meistä jokainen kuitenkin ilman syntiä. Hän tuli selkeää tehtävää varten: osoittamaan, millainen Jumala todellisuudessa on ja pelastamaan ihmiset synnin, kuoleman ja pimeyden vallasta Jumalan yhteyteen, ikuisen elämään hänen kanssaan ja vapautteen hänen rakkautensa hallinnassa.

Ihmiset eivät synnin sokaisemina ja erossa Jumalasta tunne häntä. Jumala on kyllä ilmoittanut suuruutensa luomisteoissaan ja pyhyytensä omantunnon syyttäessä meitä vääristä teoistamme. Taju syyllisyydestä pitää kuitenkin ihmiset pelon vallassa, koska tiedämme kuoleman jälkeen joutuvamme tilille Jumalan tuomioistuimen eteen. Jeesus tuli osoittamaan, miten Jumala on edelleen laupias ja armollinen langenneita kohtaan. Hän tuli ja otti kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen Golgatan ristillä. Jeesus sovitti syntimme, lunasti meidät Paholaisen vallasta vapaaksi, lepytti Jumalan oikeudenmukaisesta vihastaan syntisiä kohtaan, lahjoitti meille vanhurskauden antamalla syntimme anteeksi. Pelastus voidaankin tiivistää seuraaviin sanoihin:

Sovitus

Sovitus tarkoittaa sitä, että kaksi yhteen sopimatonta saadaan liitetyksi toisiinsa. Syntinen ja pyhä Jumala eivät sellaisenaan voi sopia yhteen. Heidät Jeesus, todellinen ihminen ja todellinen Jumala liitti yhteen ottamalla kantaakseen syntisen ihmisen synnin, kärsimällä sen rangaistuksen, joka olisi meille kuulunut puolestamme. Jeesus on se adapteri joka liittää Jumalan ja ihmisen saumattomaan yhteyteen, jossa saamme kutsua pyhää Jumalaa omaksi rakastavaksi isäksemme. Sovinto Jumalan kanssa tekee sitten myös mahdolliseksi sovinnon ihmisten välillä, kun he suostuvat ensin sovintoon Jumalan kanssa.

Lunastus

Lunastaminen merkitsee orjan vapaaksi ostamista. Sielunvihollinen pitää ihmisiä orjinaan synnin kahleissa. Syntivelka Jumalan edessä taas vaatii lunastusmaksua, jotta ihminen voisi päästä vapaaksi. Jeesus maksoi syntivelan Golgatan ristillä ja näin Paholainen ei pääse enää syyttämään lunastettuja.

Hyvitys tai lepytys

Synti kohdistuu aina viime kädessä Jumalaan, se on majesteettirikos ja riistää hänen kunniansa. Siksi syntinen joutuu Jumalan pyhän ja oikeudenmukaisen vihan kohteeksi. Ristillä Jeesus lepytti Jumalan, hyvitti Jumalaan kohdistuneen kunnianloukkauksen suostumalla Jumalan pyhän vihan kohteeksi meidän sijastamme.

Vanhurskaus

Jeesus ei vain kärsinyt ja kuollut meidän tähtemme vaan hän myös eli synnittömän ja pyhän ja puhtaan elämän meidän puolestamme. Jumalan laki vaatii täydellistä elämää ja oikeudenmukaista rangaistusta vääryydelle ja synnille. Suuressa armossaan Jumala kuitenkin lukee Jeesuksen täydellisen elämän meidän syntisten hyväksi ja meidän syntisyytemme Jeesukselle. Tässä "autuaassa vaihtokaupassa" saamme lahjaksi Jumalalle kelpaamisen ja taivaan, mutta Jeesus sai osakseen hylkäystuomion Golgatan ristillä.

Anteeksiantamus

Kun ihminen tunnustautuu syntiseksi ja myöntää, että Jeesuksen täytyi todellakin kuolla juuri hänen syntiensä tähden ja pyytää syntejään anteeksi Golgatan uhrin perusteella, hän saa kaikki syntinsä anteeksi (menneet, nykyiset ja tulevat). Niin hän pääsee osalliseksi siitä täydellisestä pelastuksesta, jonka

Jeesus valmisti häntä varten. Hänestä tulee Jumalan lapsi, taivaan perillinen ja saa lahjaksi Jumalan oman Pyhän Hengen uudeksi elämäkseen. Silloin toteutuu ensimmäisen joulun tarkoitus. On aihetta juhlia Jumalan suurta armoa ja antaa täysi kiitos ja kunnia yksin Jumalalle, joka kaiken tämän meitä varten valmisti. Saakoon joulu tulla myös sinun sydämeesi!

Espoon kotikirkko

Espoon Kotikirkon Johanneksen evankeliumin saarnasarjassani olen päässyt Jeesuksen jäähyväispuheeseen asti. Jos Herra suo, jatkan sarjaa ensi vuonnakin, vaikka mentorin rooli jääkin pois. Suurena ilona seurakunnassa ovat vuoden aikana syntyneet pienokaiset. Tuomiosunnuntaina televisioitiin jumalanpalvelus, jossa päävastuu oli Kotikirkolla.

Euroopan japanilaiskristittyjen kesäkonferenssi pidettiin elokuussa Scotlannin Edinburgissa. Siellä käsiteltiin samaa aihetta kuin Kotikirkon kesäleirillä eli Pyhän Hengen vaikuttamaa muutosta uskovan elämässä eli pyhitystä.

Japanin ja Korean matka

Marraskuussa teimme Lean kanssa kolmen viikon matkan Japaniin Korean kautta. Koreassa tapasimme pastori Kangin vaimoineen. Heidän kanssaan saimme 10 vuotta sitten olla aloittamassa HAT Koben seurakuntaa. He osoittivat meille suurta korealaisesta vieraanvaraisuutta. He tutustuttivat meidät Soulin nähtävyyksiin ja ennen kaikkea Halleluja -seurakuntaan. Sen lähettämänä Kang toimi 11 vuotta Japanissa lähetystyössä. Seurakunnassa on noin 10 000 jäsentä. Sunnuntaisin on neljä peräkkäistä jumalanpalvelusta koreaksi ja lisäksi japanin, englannin, kiinan ja venäjänkieliset jumalanpalvelukset. Saarnasin japaninkielisessä, johon osallistui noin 50 henkeä. Saarna tulkittiin myös koreaksi. Paluumatkalla tapasimme vielä ystävämme japaninkielen professori Chon, joka kouluttaa korealaisia lähetysaarnajia Japaniin.

Ystävien tapaaminen

Japanissa yövyimme Asako ja Lauri Palmun kotona. Oli ilo seurata kolmen lapsenlapsemme kasvua.

Japanin matkallamme oli kaksi tavoitetta. Halusimme tavata ystäviämme ja erityisesti heitä, jotka olivat hiljattain saattaneet rakkaansa matkalle kirkkauteen. Parissa viikossa ehdimme kohdata ilahduttavan monia meille rakkaita ihmisiä. Viestimme ystävillemme kiteytyi Johanneksen evankeliumin 13:36-14:7 sanomaan siitä, että vaikka meidän oma uskomme romahtaisi, niin kuin Jeesuksen kieltäneellä Pietarilla, Isä Jumala ja Jeesus kykenevät silti viemään omansa taivaalliseen kotiin, jonne tie kulkee yhdessä Jeesuksen kanssa. Emme ole varmoja siitä tapaammeko heitä täällä ajassa, mutta halumme on päästä heidän kanssaan lopulliseen kirkkauteen Herraa ylistämään.

Jorma saarnasi HAT Koben ja Nishinomiyan kirkoissa, osallistuimme kahteen raamattupiiriin Ananin seurakunnassa ja Yokohamassa kotikokoukseen sekä Awajin seurakunnan Raamattu-keskusteluun.

hänshinin alueen syventymispäivillä tapasimme monia entisiä työtovereitamme ja itsenäisyyspäivää vietimme japanilaisten kanssa jo 23.11. Kobessa. Siellä Suomen suurlähettiläs ja Jorma puhuivat yli 100 hengen yleisölle.

Toimimme myös toimitsijoina Koben Teologisen Seminaarin varainkeruu juoksussa. Siihen osallistui 58 juoksijaa, jotka tunnin ajan kiersivät 440 metrin rataa. Heidän sponsorinsa tukivat taloudellisesti seminaaria sen mukaan, kuinka monta kierrosta kukin jaksoi juosta tai kävellä.

Japanin työn 50-vuotis juhla

Toinen syy matkaamme oli Kansanlähetyksen Japanin työn 50-vuotisjuhla 25.11. Työ alkoi vuonna 1968 ensin Norjan Luterilaisen Lähetysliiton sisällä, mutta itsenäistyi vuonna 1975 ja lopulta liitettiin raamatullis-konservatiivisen Länsi-Japanin ev.lut. kirkon yhteyteen vuonna 1989. Noin 45 varsinaista lähettiä on näinä vuosina työskennellyt maassa ja seitsemän seurakuntaa on syntynyt. Jorma käsitteli omassa puheenvuorossaan lähetyksen historiaa. Juhlasta on tarkempi kuvaus luettavissa alla olevan linkin alta: <http://suuressamukana.fi/kansanlahetyksen-japanin-tyo-50-vuotta-jumalan-armon-mahdollistamaa-evankeliumin-julistusta/>

Perille päässeitä

Jotain kertoo omasta iästämme (Jorma 74 ja Lea 77), että kuluneen vuoden aikana varsin moni meille

hyvin läheinen ihminen on saanut iäisyyskutsun. Syyskuussa vietimme Karttulassa Tauno Rissasen perillepääsyn voitonjuhlaa, sillä sellainen oli hautajaisten sävy. Vuosikymmenet olemme saaneet olla hänen ja monen muunkin karttulalaisen esirukouksissa.

4.12. sai Keravalla Aili Kankaanpää laskea matkasauvansa. Lea ehti samana päivänä häntä saatella. Aili piti yhdessä Eeva Parkkilan kanssa raamattupiiriä, johon 22 -vuotiaana uskoon tullut Lea johdettiin ja jossa hän sai aloittaa kasvunsa Herran tiellä. Siitä asti siis 55 vuotta saimme kulkea yhteistä tietä Ailin kanssa. Hän kantoi huolta omiensa ja myös japanilaisten pelastumisesta. Nyt hän saa katsella Herraa kasvoista kasvoihin ja ylistää Herran uskollisuutta.

Kiertävä julistustyö Suomessa

Syyspuolella Jorma on opettanut Espoon Kotikirkon säännöllisten saarnojen lisäksi muutamia kursseja Kansanlähetysofistossa. Hän on vierailut puhujamatkoilla myös Tampereella, Nurmijärvellä, Hirvensalmella, Hämeenlinnassa, Laitilassa, Aurassa, Turussa, Paimiossa, Virroilla ja Vihdissä. Sydämellinen kiitos vieraanvaraisuudesta, jota olemme saaneet kokea. Kotonamme olemme pitäneet Raamattu- ja rukouspiiriä joka toinen keskiviikko.

Opiskelukysymykset Uuteen Testamenttiin

Syksyn mittaan sain valmiiksi opiskelukysymyssarjat kaikkiin Uuden Testamentin kirjoihin. Kysymyksiä voi käyttää sekä henkilökohtaiseen Raamatun tutkisteluun että raamattupiireissä. Kysymykset löytyvät sekä pdf muodossa että doc muodossa. Niitä saa vapaasti käyttää ja muokata tarpeen mukaan. Ne löytyvät seuraavan linkin alta: <http://www.pihkala.net/KysymyksetSF/IndexKysymykset.htm> (JP)

14.4.2019 Ryttylä

Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. (Joh. 14:3)

Kun oman ikäluokkani ystäviä ja työtovereita alkaa yksi toisensa jälkeen muuttaa ajasta iankaikkisuuteen, joutuu väkisinikin miettimään kulunutta hyvin nopeasti kiitänyttä elämää ja edessä olevaa poisnukkumista. Hiljattain tyttäremme Hannan appiukko, meidän rohkaiseva esirukoilijamme Leo lisäkki Kiviniemi (90) sai kutsun Herran luo.

Raamattuhan käyttää uskovan ihmisen ajallisesta kuolemasta pääsääntöisesti ilmaisua "poisnukkuminen." Koska Jeesuksen kärsi Golgatan ristillä kaiken syntiemme rangaistuksen, uskovan poisnukkumiseen ei liity enää mitään rangaistusta toisin kuin niiden kohdalla, jotka ovat vielä pelastuksen ulkopuolella. Silti uskovanikin ajallisen elämän päätökseen saattaa sisältyä sairautta ja kipua, mutta ne eivät ole rangaistusta, vaan ne kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, jossa Herran oma riisutaan kaikesta omavanhurskaudesta. Hänelle jää jäljelle vain Jumalan armo Kristuksessa. Itsestään tyhjennettynä hänen päälleen puetaan sitten uusi ylösnousemusruumis, joka on uskonkilvoituksen päätös. Siitä ruumiista Raamattu sanoo, että pelastetut säteilevät kuin aurinko. Paavali kirjoittaa 2. Kor. 5. luvun alussa siitä näin:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty.

Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaan, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisuutua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaisia. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota.

Eräs uskova mies kysyi pastoriltaan: "Miksi isäni joutui ennen kuolemaansa kärsimään kolme kuukautta suuria kipuja ja tuskaa, vaikka hän oli uskova mies?" Pastorin vastaus oli yllättävä: "Jumala halusi hänen uskovan, että hän tosiaankin kuolee!"

Kaikki ihmisethän tietävät kuolevansa, mutta hyvin harva todella myös uskoo omaan kuolemaansa, joka voi tapahtua milloin vain. Jos uskoisivat, niin he valmistautuisivat myös siihen tekemällä parannuksen kaikista synneistään ja sopimalla kaikkien niiden ihmisten kanssa, joita vastaan heillä on jotain.

Jos keskiverto japanilaiselta, jolla on ollut normaali koti, kysyy, minne hän tahtoi mennä kuoltuaan, niin vastaus kuuluu: "Sinne missä äiti on." Siis paikkaan, josta löytyisi rakastava vastaanottaja. Kiirastorstai-iltana ennen seuraavan päivän ristiinnaulitsemista Jeesus lupasi mennä valmistamaan omilleen sijaa. Valmistaminen tapahtui siten, että hän avasi omilleen tien Isän kotiin, siis sinne missä hän itsekin on. Hänen tiensä kulki ristin kuoleman, haudan, ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen kautta. Ristillä hän sovitti syntimme ja avasi tien elämään. Ylösnousemuksen aamuna hän kukisti kuoleman ja Saatanan vallan. Näin ollen hänen seuraajansa saavat kulkea saman tien poisnukkumisen, haudan, ruumiillisen ylösnousemuksen kautta hänen valmistamaansa kotiin.

Jeesus palasi omiensa luokse jo ylös noustuaan, sitten uudella tavalla helluntaina, kun hän tuli heidän luokseen Pyhässä Hengessä. Jokaista omaansa hän on myöskin ottamassa vastaan sillä hetkellä, kun ajallinen kuolema eli poisnukkuminen tulee hänen osakseen. Viime kädessä Herra tulee omiaan vastaan, kun hän saapuu toisen kerran maan päälle suuressa kirkkaudessa. Sen takeena meillä on hänen riemullinen voittonsa kuolemasta.

Ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus rukoili omiensa puolesta näin:

Isä, minä tahdon, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen, ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista. (Joh. 17:24)

Kun hän tulee ja ottaa meidät vastaan, saamme katsella Herran koko kirkkautta. Pääsemme ihaillemaan ja ylistämään hänen rakkauttaan, hyvyttään, puhtauttaan, kauneuttaan, laupeuttaan, pyhyyttään, voimaansa, kunniaansa. Meille ei tule olemaan mitään ihanampaa, kuin saada katsella ja ylistää häntä kasvoista kasvoihin. Saamme riemuita hänen kunniamerkeistään, teurastetun Karitsan haavoista, jotka kertovat hänen ikuisesta rakkaudestaan. Saamme ylistää häntä uuden maan ja uuden taivaan valossa, joka loistaa Isästä ja hänestä. Saamme aina olla hänen kanssaan, joka haluaa myös olla meidän kanssamme.

Sillä hetkellä kun silmämme ajassa sulkeutuvat, saamme nähdä hänet. Mikä turva ja mikä ihana toivo on Herran omilla, vaikka täällä ajassa vielä kohtaamme monenlaisia taisteluita. Tie perille asti on valmis ja avoin jokaiselle, joka turvautuu hänen uhriinsa Golgatalla omien syntiensä sovitukseksi.

Talvesta kevääseen

Lean kanssa olemme viettäneet aika tavallisia eläkeläisten päiviä. Olemme käyneet jumalanpalveluksissa Espoon Kotikirkossa, pitäneet Raamattu-piiriä kotonamme, iloinneet lastenlasten tapaamisista ja yrittäneet pitää yllä fyysistä kuntoamme. Lea täyttää tänä vuonna 78 ja Jorma 75. Lauantaina 13.4. tuli täyteen 50 vuotta yhteistä taivalta avioliitossa.

Voimien sallimissa rajoissa olemme pyrkineet tapaamaan ystäviä ja osallistumaan evankeliumin työhön. Lea on pitänyt pyhäkoulua ja käynyt tapaamassa sairaita sekä opettanut naisten kokouksissa. Jormalla on keskimäärin kerran kuussa saarnoja. Lisäksi hän on opettanut Kansanlähetysofistolla ja kiertänyt pitämässä raamattutunteja muutamilla paikkakunnilla.

Isompana projektina Jorma on kääntänyt japanin kielestä fantasiaromaania, joka kertoo Jeesuksen elämän opetuslasten erityisesti Pietarin näkökulmasta. Urakka jatkuu vielä ainakin toukokuun loppuun asti, sillä sivuja tässä kaksiosaisessa romaanissa on 700. Sitä lukiessa on avautunut joitakin Uuden testamentin kohtia uudesta näkökulmasta.

Sydämemme liikkuu yhä päivittäin myös Japanissa, sillä rukoukset kantautuvat sinne. Lisäksi sieltä saamme viestejä ja saamme myös silloin tällöin jutella internetin välityksellä sikäläisten kanssa. (JP)

3.8.2019 Ryttylä

Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen...Teidät on kutsuttu vapauteen, veljet. Älkää vain antako vapauden olla yllykkeenä lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa. (Gal. 5:1,13)

Osallistuimme Lean kanssa Euroopan japaninkielisten seurakuntien kesäkonferenssiin Romaniassa heinäkuun viimeisellä viikolla. Osallistujia oli monista maista noin 220. Saimme kuulla syvällistä raamatuntutusta, jakaa ajatuksia ja rukoilla monien tuttujen ja uusien ystävien kanssa. Saimme myös ylistää Herraa mahtavalla veisuulla ja musiikilla. Nelipäiväisen kokouksen teema oli "Elämä vapautettuna". Tänä vuonna tulee kuluneeksi tasan 30 vuotta Romanian vapautumisesta kommunismin vallasta. Siirtyminen kommunismin tyranniasta kapitalistiseen vapauteen ei tietenkään ole antanut ihmisille varsinaista sydämen vapautta. Sen voi tuoda vain evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta.

Ennen vallankumousta suuri joukko kristittyjä kärsi marttyyrikuoleman tai joutui kärsimään vankiloissa kidutusta Richard Wurmbrandin tavoin. Häntä maan kristityt pitävätkin lähes "pyhimyksen" arvossa. Hänen merkitystään käsiteltiin kokouksessa samoin kuin vapautumisen jälkeistä laajaa herätystä, jonka hedelmänä Romaniasta on lähtenyt mm. islamilaiseen maailmaan merkittävä määrä lähetystyöntekijöitä.

Ajan vaivoista taivaalliseen vapauteen

Keväällä kerroin, miten Hanna tyttärenme appiukko Leo Kiviniemi pääsi vanhurskasten lepoon. Elokuun 3. päivä hänen 90 vuotta täyttänyt vaimonsa Annukka pääsi myös Herran luo monivuotisen sairauden jälkeen. Seppo Hannan mies kirjoitti äidistään ja meidän uskollisesta esirukoukijastamme näin:

"Äiti on poissa ja me viisi lasta jälkeläisinemme jääme häntä kaipaamaan. Äiti oli vanhan ajan kansakoulunopettaja, joka oli kätevydessään vailla vertaa leipurina, kokkina ja vaatturina. Hänen elämänsä väritti vahvasti klassinen kristinusko, joka näkyi hänen runoissaan, puheissaan ja vapaaehtoistyössä sielunhoitajana. Hänen viimeiseksi sanakseen jäi "Halleluja" joka kumpusi pari vuotta sitten jostakin sairastuoteen syövereistä kun hänelle oli soitettu händelin Messiasta."

"Jos Jumala olisi omaa mielikuvitustani tai keksintöäni hän ei sallisi sellaista kärsimystä, jota jouduin vuosien ja viimeisten päivien aikana seuraamaan. Mutta hänen täytyy olla tätä suurempi. Elämän suuriin "miksi" -kysymyksiin vastaukseni ovat loppuneet jo aikaa sitten. Mutta sydäntäni lohduttaa ajatus siitä, että äiti jakaa nyt iankaikkisuuden ilot isäni kanssa. Tulen lukemaan hänen uusimmat runonsa suurella mielenkiinnolla sitten joskus kun jälleen tapaamme."

Espoon Kotikirkko

Jorma jäi vuoden alusta pois Espoon Kotikirkon mentorin tehtävästä, mutta on jatkanut kerran kuussa saarnojen pitoa ja opettamista kesäleireillä. Nuorekas seurakunta on pikku hiljaa kasvanut ja sen nuoret paimenet tekevät todella hyvää työtä.

Kansanlähetyksen kuviot

Olemme Lean kanssa kiertäneet jonkin verran eri seurakunnissa saarnaamassa jumalanpalveluksissa ja pitämässä lähetystilaisuuksia ja raamattutunnetuksia. Myös Kansanlähetysojiston joitakin kurseja on ollut ohjelmassa.

Kesällä Lea osallistui Kansanlähetyspäivien kuoroleirille ja tyttärenme Kaarina Savosen vetämään juh-lakuoroon. Iloitsimme kun päivillä siunattiin lähetettäväksi Japaniin HAT Koben seurakuntaan veteraanilähetit Jukka ja Helena Kallioinen. Japanin kentän lähettien määrä onkin viime aikoina vähentynyt huolestuttavan nopeasti mitä erilaisimmista syistä. Onneksi lähetyskursilla on kaksi perhettä valmistautumassa Japanin työhön.

Yhteydet Japaniin

Saimme iloksemme päiväksi vieraaksemme Itä-Tokushiman seurakunnasta rouva Miho Koonon, joka tuli varta vasten Japanista tapaamaan Pirkko Valkamaa kuultuaan tämän vakavasta sairaudesta. Pirkko on merkinnyt tavattoman paljon Mihon elämässä. Uskon, että hän edusti myös koko Itä-Tokushiman seurakuntaa, jonka Sakari ja Pirkko Valkama saivat olla aikanaan aloittamassa.

Ilo on ollut saada myös osallistua hiukan Suomessa asuvien japanilaisten pienen O.V.M.C. seurakunnan toimintaan. Tämä pieni seurakunta kokoontuu sekä Rovaniemellä että pääkaupunkiseudulla ja sillä on kirkas näky evankeliumin viemisestä pelastumattomille.

Kirjoitusprojektit

Kesäkuun alussa valmistui suomenkielinen käännös "Isrianin tarinasta". Se kertoo evankeliumien tarinan Pietarin ja muiden opetuslasten näkökulmasta. Kirja julkaistiin vuosi sitten Japanissa. Toivon, että syksyn mittaan lopullinen suomenkielinen versio saataisiin päivänvaloon.

Lisäksi sain valmiiksi suomenkieliset opiskelukysymykset Uuteen testamenttiin. Niiden japaninno on myös loppusuoralla. <http://www.pihkala.net/KysymyksetSF/IndexKysymykset.htm> (JP)

12.12.2019 Ryttylä

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö." (Joh. 14:27)

"Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa rohkeat: minä olen voittanut maailman." (Joh. 16:33)

Jeesus Kristus tuli tänne maailmaan ensimmäisenä jouluna antaakseen meille rauhan. Mutta se on jotain muuta, kuin, mitä tämä maailma tarjoaa. Monet ihmiset etsivät rauhaa terveydestä, hyvistä ihmissuhteista, menestyksestä, talouden tasapainosta, yhteiskuntarauhasta jne. Nämä kaikki ovat sinänsä hyviä asioita, mutta ne eivät kykene antamaan ihmisen sydämeen rauhaa. Se rauha, jonka Jeesus lupaa, säilyy, vaikka kaikki edellä luetellut hyvät asiat menetettäisiinkin. Se perustuu siihen rauhansopimukseen, joka on solmittu kaikkietävän ja kaikkivaltiaan, kaiken Luojan kanssa.

Ihmisen ja Jumalan välisen sotatilan syy on meidän syntimme, epäuskomme ja kääntymisemme Jumalasta pois omia itsekkäitä mielihalujamme noudattamaan. Mutta Jumala rakasti edelleen meitä tällaisessa tilassakin ja pani meidän syntimme oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kannettavaksi. Hän sovitti ne Golgatan ristillä kärsimällä meille kuuluvan iankaikkisen rangaistuksen kuolemallaan ja vuodattamalla verensä meidän hyväksemme. Jeesus Kristus antaa jokaiselle parannuksessa hänen puoleensa kääntyvälle kaikki synnit anteeksi, siirtää hänet siihen iankaikkiseen armoliittoon, jonka Vapahtaja ristillä solmi Isän kanssa. Jeesus valmisti rauhanliiton Isän ja meidän välillemme. Se on jatkuvasti voimassa oleva muuttumaton. Siihen uskossa liitetyt saavat sellaisen vanhurskauden (Jumalalle kelpaavaisuuden) armosta lahjaksi, että hänellä on varma pääsy Jumalan kirkkauteen.

Jokainen syntinsä avoimesti Jumalalle tunnustava ja Jeesuksen sovintovereen vedoten pyytää armoa, saa sen. Hän saa syntinsä anteeksi, ja sydämeensä rauhan, jota eivät tämän maailman olosuhteet ja murheet voi häneltä riistää. Se tosin merkitse elämää, josta puutuisivat taistelut ja kiusaukset. Mutta Herran antama rauha perustuu siihen, että syntimme ovat anteeksi annettu, saamme olla joka hetki yhdessä Herran kanssa. Se on hänen läsnäoloonsa perustuvaa horjumatonta rauhaa. Kysymys ei ole meidän ailahtelevista tunteistamme, vaan varmasta lahjavanhurskaudesta ja lupauksesta, että Herra ei hylkää eikä jätä omiaan.

Vaellus Jeesuksen antamassa rauhassa synnyttää myös rakkauden niitä kohtaan, jotka eivät vielä Herraa tunne. Se rakkaus voi viedä ihmisen vuosikymmeniksi palvelemaan esimerkiksi Afganistanin kärsivää kansaa, niin kuin japanilainen Tetsu Nakamura niminen kristitty lääkäri teki 35 vuotta. Joulukuun alussa hän kärsi myös marttyyrikuoleman rakkautensa maassa. Mutta Herrassa olevalle on lupaus vielä paremmasta maasta, jossa ei enää ole kyyneliä.

Lainaan osan vuonna 2008 75 -vuotiaana Herran luo päässeen Shizuko Iwain todistusta. Hän toimi keskikoulun opettajana kunnes avioitui pastori Kikuo Iwain kanssa ja toimi hänen vierellään vuosikymmenet evankeliumin työssä ja kasvatti neljä lasta.

Kasvoin kristityssä kodissa, mutta jouduimme kokemaan monenlaisia raskaita koettelemuksia. Sodan ja sen jälkeinen elämä oli köyhää. Isäni toimi kansakoulun rehtorina, mutta kun koulurakennus paloi, hän joutui ottamaan siitä vastuun varsinkin, kun sen mukana paloi myös keisarin kuvan sisältämä pikkurakennelma. Hän joutui eroamaan virastaan. Sen jälkeen hän sairastui vakavasti haimakuolioon.

Sen lisäksi äitini sairastui selkärankatuberkuloosiin, nuorempi veljeni sai kesken rugbyottelun aivoverenvuodon, jonka seurauksena kärsi pitkään päänsäryistä. Toinen veljeni puolestaan sai pienenä suuren palohaavan. Kolmas veljeni taas velkaantui niin raskaasti, että joutui turvautumaan vanhempiensa apuun. Maaseudulla oli mahdotonta hankkia riittävästi rahaa velkojen maksamiseen, joten molempien vanhempien oli pakko lähteä Tokioon ansaitsemaan rahaa.

Teini-iässä kysyin isältäni: 'Miksi teidän vanhempien, jotka uskotte Jumalaan, pitää kärsiä näin paljon. Jos kerran Jumala on rakkaus, ei hän voi noin menetellä.' Silloin isäni kertoi: 'Jumala käsittelee meitä puhdistaakseen meidän sydämemme. Kun kulkee tunnelin läpi, tuntuu tuskalliselta, raskaalta ja ahdistavalta, mutta Jumala antaa sillä tavalla siunauksensa. Jumala ei anna meille mitään muuta kuin, mitä hänen rakkautensa vaatii.'

Jumala varjeli vanhempani noissa koettelemuksissa ja osoitti minullekin, että se, mitä hän tekee, on suurenmoista. Hän sai minutkin uskomaan, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat häntä.

Isästäni tuli pastori yli 70 -vuotiaana ja kiitollisena sai 88 -vuotiaana kutsun Herran luo taivaaseen. Pikkuveljenikin pääkivut paranivat ja tätä nykyä hän toimii pastorina Kanadassa. Samoin palohaavan kärsinyt veljenikin palvelee täällä Japanissa pastorina.

Jumala, joka lupaa auttaa, auttoi ja siunasi meidänkin vaatimatonta perhettämme. Uskon, että hän nytkin ja vastaisuudessaakin varjelee niitä, jotka haluavat uskoa ja olla hänelle kuuliaisit.

Raamattuni välissä on nytkin kirjanmerkki, jossa lukee psalmin 50 jae 15: 'Huuda minua avuksi ahdistuksen päivänä. Minä vapautan sinut, ja sinä olet kunnioittava minua.'

Espoon kotikirkko

Palveluni Espoon Kotikirkossa on kuluneen vuoden ajan tapahtunut "vierailevan puhujan" ominaisuudessa. Olen kerran kuussa jatkanut jo neljä vuotta jatkunutta saarnasarjaani Johanneksen evankeliumista. Jos Herra suo, pyrin ensi vuonna saamaan sen päätökseen. Kaikki saarnat ovat kuultavissa Espoon Kotikirkon kotisivuilta tai luettavissa minun sivustostani.

Tämän pienen mutta nuorekkaan seurakunnan perustaja Mikko Sivonen palasi puoleksi vuodeksi perheineen kausilomalle Yhdysvaltoihin ja jätti 11 vuotta sitten alkamansa työn kahden nuoren paimenen sekä palvelutiimin johdettavaksi. Toiseksi paimeneksi Tommi Matikan lisäksi asetettiin marraskuussa Tuomas Toppila. Seurakunnan vauvabuumi on tänäkin vuona jatkunut. Jumalanpalvelusten parasta musiikkia ovat itkevät vauvat ja kirmaavien lasten äänet.

Seurakunta tekee ulospäin suuntautuvaa evankelointia säännöllisesti erilaisilla markkinoilla pystyttämällä telttakatoksen ja tarjoamalla kahvia ja pullaa niille, jotka haluavat vastata maailmankatsomuskyselyyn. Ihmeen monet sen tekevät ja saavat samalla kuulla evankeliumin Jeesuksesta. Kyselyt ovat paljastaneet mm sen, miten syvälle uususkonnollisuus on levinnyt pääkaupunkiseudun asukkaiden keskuuteen.

Kiertävä julistustyö Suomessa

Kuluneena vuotena Jorma on opettanut muutamia kursseja Kansanlähetysofistossa Ryttylässä. Hän on vierailut puhujamatkoilla muun muassa Nurmijärvellä, Hämeenlinnassa, Vehmaalla, Hausjärvellä, Turussa, Paimiossa, Vihdissä, Maskussa, Lohjalla, Kuopiossa, Sipoossa ja Kiuruvedellä. Sydämellinen kiitos vieraanvaraisuudesta, jota olemme saaneet kokea. Kotonamme olemme pitäneet Raamattu- ja rukouspiiriä joka toinen keskiviikko. Ryttylän Donkis kerho lapsille on myös ollut kerran kuussa ohjelmassa.

Lea on toiminut pyhäkoulun opettajan sekä diakonisessa palvelussa sairaiden luona samalla kun hän on osallistunut julistusmatkoihin. Hän on myös syksyn ajan laulanut tyttäremme Kaarina Savosen vetämässä Hausjärven seurakunnan Lauluklubi kuorossa, joka piti hienon joulukonsertein 9.12.

Yhteydet Japaniin

Japanin lähetystyö jatkuu osaltamme suhteellisen vilkkaana sähköpostien vaihtona, Skype istuntoina ja

kirjeen vaihtona. "Isrianin tarinan" kääntäminen suomeksi vei leijonanosan ajasta, mutta piti myös kieli-taitoa virkeänä. Sain lopulta käännettyksi kaikki Uuden testamentin opiskelukysymykset myös japaniksi. Ne löytyvät kotisivuiltamme samoin kuin suomalaisetkin.

Syyskuussa saimme pitää hetken vieraana Awajin seurakunnasta tullutta ryhmää. Se oli tullut kiitoskier-rokselle seurakuntiin, jotka Suomessa tukivat Awajin kirkkoprojektia. Joukossa oli myös kolme etsijää, jotka käyvät seurakunnan tilaisuuksissa säännöllisesti. (JP)

6.4.2020 Ryttylä

Pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. Sillä tämän katoavaisen pitää pu-keutua katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoa-vainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu." (1. Kor. 15:52-54)

Vaikka ympärillämme riehuva koronavirus epidemia on mittasuhteiltaan ja kuolonuhritilastoiltaan varsin pieni verrattuna esimerkiksi liikennekuolemiin, syöpäsairauksiin tai itsemurhiin, niin sen synnyttämä vai-kutus ihmismieliin ja sitten myös kansojen talouteen on hämmästyttävän suuri. Pelko ja turvattomuuden tunne on aivan käsin kosketeltavaa. Siihen tarjotaan sitten jos jonkinlaista "toivon kipinää".

Mistä näin voimakas reagointi pohjimmiltaan johtuu? Näyttää siltä, että kysymys ei ole niinkään itse sai-raudesta, sillä niin pian kuin sitä vastaan löytyy toimiva lääke tai rokote, kansakunnan huokaavat hel-po-tuksesta ja siirtyvät normaaliin päiväjärjestykseen, vaikka epidemia jatkuisi vielä varsin pitkään. Kysy-mys on siitä, mihin se ihmisten sydämissä liitetään: kuolemaan. Epidemia on nostanut pintaan pitkään tiedostamattomaan torjutun kuolemanpelon, johon ei tehoa usko tieteen kaikkivoipaisuuteen. Ainakin hetkeksi ihmiset ovat havahtuneet näkemään, kuinka hauras ja haavoittuva ihmiskunta kaikessa tieteel-lisessä uhossaan on kuoleman todellisuuden edessä.

Raamattu osoittaa, että Jeesuksen paluuta edeltävänä aikana, Jumala antaa suvereenissa hallintaval-lassaan ihmiskunnalle koettelemuksia niin sotia, nälänhätää, maanjäristyksiä kuin kulkutauteja herät-tääkseen edes joidenkin silmät näkemään syntisytensä ja etsimään pelastusta siltä ainoalta, joka on kuoleman voittanut, Jeesukselta Kristukselta. Ilmestyskirjan lukija tietää kyllä, että Jumalan ajallisten tuomioiden viestiä hyvin harvat silti suostuvat kuuntelemaan:

Jäljelle jääneet ihmiset, ne jotka eivät saaneet surmaansa näissä vitsauksissa, eivät kuitenkaan tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet palvomasta ... epäjumalia ... He eivät tehneet parannusta murhistaan eivätkä noituuksistaan, eivät haureudestaan eivätkä varkauksistaan. (Ilm. 9:20-21)

Pääsiäisen ilosanoma kuuluttaa voittoa kuolemasta. Jeesus Kristus kärsi Golgatalla koko maailman syntien rangaistuksen, kuoli ja haudattiin, mutta kolmantena päivänä hän nousi kuolleista. Hän kukisti synnin, kuoleman ja sielunvihollisen vallan. Jokainen, joka uskoo ja turvautuu Jeesuksen pelastuste-koon saa syntinsä anteeksi ja osallisuuden iankaikkiseen elämäänsä, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Uskova tietää saavansa uuden ylösnousemusruumiin, samanlaisen kuin Jeesuksella oli, kun Herra tu-lee takaisin kirkkaudessaan. Voi olla, että tie vie ajallisen ruumiin kuoleman kautta, mutta se on vain vanhan poisriisumista uuden pukemista varten. Syntinsä anteeksi saaneen ei tarvitse pelätä ruumiin kuolemassakaan mitään rangaistusta, sillä se otettiin pois jo Golgatalla. Edessä on astuminen ihmeelli-seen Herran kirkkauteen.

Uskovan toivo ei ole siis siinä, että epidemia menisi pian ohi. Se voi hyvinkin osua minuun. Hänen toi-vonsa on Jeesuksen sanoin kuvaamaton armo ja rakkaus. Uskova saa kuollessaan nukkua rakastavan Herran syliin.

Tämä varma ja pettämätön toivo koskee kuitenkin vain niitä, jotka ovat taipuneet tunnustamaan omat syntinsä, ovat anoneet armoa Jeesuksen Golgatan uhrivereen vedoten ja ottaneet vastaan lupauksen: "Pokani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi ovat anteeksi annetut."

Juoskaamme päivittäin Herran lupauksen turviin. Hänen yhteydessään ei tarvitse pelätä kuolemaa. Hänen turviinsa saa paeta myös, kun ajalliset turvaverkot pettävät. Hän on luvannut, ettei hän milloinkaan jätä eikä hylkää omiaan. Turvamme on Herrassa, hän on meidän toivomme.

Talvesta kevääseen

Poikkeuksellisen lauhan talven jälkeen olemme siirtyneet vielä syvemmissä merkityksessä poikkeukselliseen koronakevääseen. Lean kanssa olemme kuitenkin viettäneet aika tavallisia eläkeläisten päiviä, jotka ovat nyt hiljentyneet entisestään, kun yli 70 -vuotiaiden riskiryhmään kuuluvina olemme vetäytyneet kotimme suojiin. Ryttylän korkeudelle virusepidemia ei vielä tässä vaiheessa ole levinnyt.

Uutta oppimassa

Tammi-helmikuussa meillä oli toki kokouksia, saarnoja ja opetusta Kansanlähetysovistolla, mutta Ryttylän naistenpäivien päätyttyä maaliskuun ensimmäisenä viikonvaihteessa elämä siirtyikin sitten internetin ääreen. Sen käytössä olemme oppineet yhtä ja toista uutta. Yksi osoitus on viimeisin saarnani Espoon Kotikirkossa 5.4. Pidin sen itse asiassa omassa työhuoneessani kameralle, koska Kanta-Hämeestä ei ole Uudellemaalle menemistä. Nyt tätä pääsiäisen sanomaa käsittelevää saarnaa voi katsella seuraavasta linkistä: <https://youtu.be/7SWUVTrxNPc>

Ilahduttavaa on myös se, että raamattupiirejä ja muita tapaamisia voi edelleen suorittaa virtuaalisesti netissä. Keskinäinen kanssakäymiseen on luotu uusia kanavia, joita osaamme ehkä epidemian jälkeenkin hyödyntää.

Kristitty sodassa

Alkuvuodesta käänsin parinkymmenen sivun pituisen japanilaisen sotilaan todistuksen. Tämä Kyofoo Iwai niminen mies oli insinööriupseeri, joka päätti sotilasuransa rykmentin komentajana Kiinassa Japanin antautuessa liittoutuneille. Hänen todistuksensa kertoo siitä, miten kristitty sotilas saa kokea Jumalan ihmeellistä läsnäoloa ja varjelusta äärimmäisissäkin olosuhteissa. Hänen elämänsä todisti myös siitä, että uskovien keskinäinen yhteys ylitti vihollisuusrajat. Sodan jälkeen hän toimi 21 vuotta pastorina Shikokun saarella. Todistus on luettavissa seuraavasta linkistä: <http://www.pihkala.net/Kirjat/IwaiKyouzounTodistus.pdf>

Kirjallisia harrastuksia

Viime kuukausina olen muokannut aiemmin julkaistujen sananselityskirjojani samanlaiseen kuntoon kotisivulleni kuin ne ovat painettuinkin.

"Vapahtajan sylissä - evankeliumi Johanneksen mukaan" löytyy nyt seuraavaan linkin alta: <http://www.pihkala.net/Kirjat/VapahtajanSylissa.pdf>

Sen pohjalta olen valmistanut 61 saarnan sarjan, jotka olen pitänyt Espoon Kotikirkossa. Saarnat löytyvät seuraavan linkin alta: <http://www.pihkala.net/Saarnat/JohanneksenSaarnatKaikki.pdf>
Ne on viimeistä kolmea lukuun ottamatta myös kuultavissa Espoon Kotikirkon kotisivulta hakemalla nimen perusteella osoitteesta: <https://www.espoonkotikirkko.fi/opetus>

Toinen kirjani, joka on julkaistu nimellä "Valo voittaa pimeyden - Apostolien teot" löytyy nyt myös osoitteesta: <http://www.pihkala.net/Kirjat/ValoVoittaaPimeyden.pdf>

Apua Uuden testamentin tutkimiseen

Aiemmin suomeksi julkaisemani Uuden testamentin opiskelukysymykset olen kääntänyt japaniksi. Ne on Alajärvellä asuva Motoo Amemori nyt huolellisesti tarkastanut ja korjannut kielellisesti helposti luettavaan muotoon. Toivon, että niistä olisi sanan tutkijoille apua niin Suomessa kuin Japanissakin. Kysymykset voi imuroida omalle koneelle ja tarpeen mukaan myös muokata tai karsia esimerkiksi raamattupiirikäyttöön. Suomeksi ne löytyvät alla olevasta linkistä.

<http://www.pihkala.net/KysymyksetSF/IndexKysymykset.htm>

Japaniksi tästä:

<http://www.pihkala.net/ManabinoshitsumonJP/IndexShitsumonJp.htm>

Japanin yhteydet

Sydämemme liikkuu yhä päivittäin myös Japanissa, sillä rukoukset kantautuvat sinne. Toistaiseksi koronavirus on pysynyt siellä varsin maltillisissa lukemissa, niin että useat seurakunnan ovat kyenneet pitämään jumalanpalvelukset myös kirkoissa, vaikka aika monet ovatkin siirtäneet ne internetiin. Muu toiminta on sielläkin tauolla, sillä tilanne on pahenemaan päin varsinkin Tokion alueella. Lauri ja Asako Palmu jatkavat työtä Nishinomiassa samalla kun lastenlapsemme Benjamin, Helen ja Aimi ovat jo kuukauden verran olleet etäopetuksessa kansainvälisestä koulustaan.

Odotimme maaliskuulle joitakin vierailijoita Japanista, mutta Seppo Vänskän kirjan "Japani yllättää aina" japaninkielelle kääntänyttä Keisuke Tanabea lukuun ottamatta muut joutuivat peruuttamaan matkansa. Hänelle saatoimme esitellä Kansanlähetyksen lähetyskeskusta helmikuun lopulla.

HAT Kobe

HAT Koben seurakunta siirtyi huhtikuun alusta uuteen vaiheeseen, kun sen vastuupastoriksi tuli Norio Yoshida, jonka kanssa saimme olla 11 vuotta sitten seurakuntaa perustamassa. Valmistuttuaan Koben teologisesta seminaarista hän on toiminut Kitasuzurandain seurakunnan pastorina. Nyt hänestä tuli siis kahden seurakunnan pastori. HAT Kobessa on työssä lisäksi kielikoulusta valmistunut Asta Vuorinen ja kesään asti Jukka ja Helena Kallioinen. Lisäksi tiimiin kuuluu naisevankelista Kitasako. Rukoillaan herätystä Japaniin! (JP)

1.8.2020 Ryttylä

Johannes näki Jeesuksen tulevan luokseen ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!" (Joh. 1:29)

Heinäkuun 27. päivä tuli kuluneeksi tasan 60 vuotta siitä, kun sain rippikoululeirillä tulla uskoon ja kohdata Jeesuksen. Hänen Golgatan uhrinsa tähden kaikki syntini annettiin anteeksi ja sain osakseni Pyhän Hengen lahjoittaman rauhan ja ilon. Yksityiskohdat voi lukea muistelmistamme:

<http://www.pihkala.net/KirjeSF/SanastaSanaaJakaen1970-2015Tavutettu.pdf>

Haluan jakaa vastaavan ihmeen hiukan aiemmalta ajalta japanilaisen Hidehito Nagaon elämästä vuodelta 1948. Uskoon tulonsa jälkeen hän toimi pitkään erään Yonagon seurakunnan vanhimpana. Näin hän kertoi vuonna 1996:

Nuoruuden ajan ylläsurvoituksen ja ravinnon puutteen seurauksena sairastuin tuberkuloosiin, jota pidettiin siihen aikaan parantumattomana sairautena. Kärsin myös keuhkopussintulehduksesta ja sappikivistä. Kaiken lisäksi tuli vielä unettomuus. Jouduin viettämään kolme vuotta selälläni vuoteen sidottuna. Vaimoni syöti avoimeen suuhuni puuron kaltaista ruokaa. Hän hoiti minua kaikessa alapään tarpeet mukaan lukien. Koska olin töissä valtion rautateillä, rautatiesairaalan lääkärit kävivät vuorotellen luonani kotikäynnillä. Hoitoni vuoksi vaimoni laihtui ja kiihtyi, niin että hänen terveytensä joutui romahtamisen partaalle. Kolmen vuoden ajan kärsimme taloudellisesti, henkisesti ja ruumiillisesti.

En tuntenut Jumalaa enkä tiennyt, millainen Jeesus on. En edes tiennyt missä Yonagon kaupungissa sijaitsi kirkko. Tietenkään en myöskään tiennyt mikä pastori on ja millaista työtä hän tekee. Mutta aivan sellaisenaan sain kohdata Jeesuksen Kristuksen. Vuoden 1948 tammikuun 16. päivän iltana klo 19 kenenkään perheen jäsenen huomaamatta nousin vuoteeltani hienhajuissa yöpuvussani parta ajamatta, ja lähes kontaten poistuun ulos harhailemaan talvi-iltaan. Jonkin matkaa kuljettuani kujan varrella oli pieni vaatimaton mökki. En tiedä miksi, mutta horjuen menin siihen sisään. Kun seisoin eteisessä, sisältä tuli nainen, katsoi hämmästyneenä minua ja otti viereiseltä pöydältä huovan ja heitti sen päälleni kuin verkon. Kyyristyin siihen huopa niskassani. Vähän ajan kuluttua siihen tuli mies. Tarttui minua kainalosta ja kiskoi minut tatamille ja siirsi minut istumaan alhaalta lämpiävän pöydän suolaan. Hän oli pastori Kiyoshi Satake, jolle olen suuresti kiitollisuuden velassa.

Pastori kyseli minulta yhtä ja toista ja kuunteli tarinani. Sitten hän alkoi opettaa minua. Ennen pitkää pöydän päälle ilmestyi paksu kirja, jonka sivuja hän selasi. Sitten hän pani hiljaa kätensä pääni päälle ja sanoi: "Poikani, sinun syntisi ovat anteeksi annettu." Ja luki Johanneksen evankeliumin 1. luvun jakeen 12: "Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä." Sitten jatkoi: "Laskien

kätensä sairaan päälle tämä parani heti, hänen haavojensa kautta sinut on parannettu." Lopuksi hän sanoi: "Tämä riittää sinulle." Nenäni vuosi ja kasvoni peittyivät kyyneliin, kun epätoivoni vaihtui toivoon, pimeyteni muuttui valoksi ja sain siirtyä kuolemasta elämään. Sain siinä heti tunnustaa kaikki syntini ja vastaanottaa parannuksessa armahduksen.

Myöhemmin kuulin hänen ajatelleen: "Jos tämän miehen päästää menemään, hän kuolee – siinä määrin silmieni ilme oli outo."

Erään evankelistaharjoittelijan tukemana minut saatettiin kotiin. Vaimoni oli kovasti etsinyt minua, kun olin kadonnut. Herätin jo nukkumassa olleen vanhimman poikamme. Hänen ja vaimoni eteen polvistui, kerroin illan ta-
pahtumat ja kyynelissä pyysin heiltä anteeksi. Siitä illasta elämäni muuttui. Ylistin Herraa ja uskoin, että Herra parantaa minut. Sitten minut ja vaimoni kastettiin yhdessä Japanin meressä niin, että pidimme toisiamme kädestä kiinni. Pian sen jälkeen rautatiesairaalassa sain lausunnon, että keuhkotautini oli parantunut täysin. Siellä sanottiin lisäksi: "Nagao, Jeesus Kristus on parantanut sinut." (Wakimachin kirkossa 1996)

Pelastusvarmuus

Oman uskon tulemiseni jälkeen kamppailin pitkään pelastusvarmuuskysymyksen kanssa, sillä siitä huolimatta, että olin saanut tulla Jumalan lapseksi, syntinen luonto asui edelleen minussa ja herätti kaikkinaisia syntejä ja himoja. Siinä taistelussa ei auttanut uskoontulokokemusten muistelu eikä seurakuntayhteisön tuki, ei yritykset taistella syntiä vastaan, vaan lopulta vain yksi asia. Pyhä Henki suuntasi katseeni Jeesukseen Kristukseen. Hän on se, joka otti ristin puulla kantaakseen koko maailman synnin, siis minunkin! Joka kerta, kun epäilyt taas nousevat, saan Jumalan sanan varmaan lupaukseen tarttua: "Jeesuksen veri riittää minun kaikkien syntieni sovitukseksi, niin menneiden, nykyisten kuin tulevienkin." Pelastusvarmuus ei ole varmuutta omasta uskostani, se on varmuutta Kristuksen täydellisestä voitosta. Hän pitää minusta huolta.

Korona-ajan kuvioita

Espoon Kotikirkon nettijumalanpalvelusten striimit toimivat erittäin hyvin. Kun kesäkuussa pääsimme jälleen kokoontumaan fyysisestikin jumalanpalveluksiin, ilo oli taas kasvoista kasvoihin tavata rakkaita veljiä ja sisaria Kristuksessa. Pääsimme pitämään myöskin vuosittaisen kesäleirin. Siellä pitämäni raamattutunti on nähtävissä seuraavasta linkistä:

https://www.youtube.com/watch?v=-t70_eS96TI

Nettijaksosta oli kuitenkin se hyvä puoli, että rukous- ja raamattupiiri jatkuvat yhä netin kautta, joten pääsemme mukaan jopa kolme kertaa viikossa. Kodissammekin kokoontuva raamattupiiri pääsi myös jatkumaan ensin terassilla ja nyttemmin kotona sisällä.

Maailmanlaajasti tilanne on edelleen hallitsematon eikä Suomikaan voi välttämättä selvitä syksystä ke-säisen vakaalla tavalla. Maailmantilanne vaikuttaa myös lähettiliikenteeseen. Japanissa koronatilanne oli kesäkuun loppuun vakaa, mutta nyt sinne on levinnyt toinen aalto rajumpana kuin ensimmäinen, kun alun varovaisuudesta on paljossa luovuttu. Kaksi Kansanlähetyksen lähettiperhettä Syrjätiet ja Yamaguchit odottavat viisumeita Japaniin, mutta koronarajoitusten vuoksi niitä ei ole vielä myönnetty. Mikko ja Heidi Sivonen perheineen onnistui erinäisten mutkien kautta saapumaan Amerikasta uudelle työkau-delle Suomeen tekemään pioneerityötä ja antamaan teologista koulutusta.

Koronan vuoksi tapahtui sekin erikoisuus, että pääsin täältä Suomesta käsin pitämään saarnan Nishi-nomiyan kirkossa Japanissa – netin välityksellä tietenkin.

Kun metsäisten kävelylenkkien lisäksi olemme joutuneet viipymään paljon kotosalla, olen käyttänyt ai-
kaa erilaisiin käännösprojekteihin. Viimevuotinen projekti on edennyt niin, että lähi aikoina suomenkieli-nen "Isrianin tarina – luvattu kuningas" ilmestyy Kindle versiona Amazoniin. Keväällä alkamani toinen käännöstyö on nimeltään "Valaistus ja pelastus – totuutta etsien". Se on entisen buddhalaisen nunnan Keiko Fujii kirjoittama kirja, jossa hän 20 vuotta kristityksi tulonsa jälkeen vertaa buddhalaisuutta ja kristinuskoa. Se antaa erittäin hyvää valoa erityisesti Japanin buddhalaisuudesta ja käänsin sen erityi-
sesti sinne lähteneiden ja lähtevien lähettien avuksi. Kirja on tällä hetkellä tarkastusvaiheessa.

HAT Kobe

Länsi-Japanin ev.lut. Kirkko piti vuosikokouksensa poikkeuksellisesti yksipäiväisenä 24.7. Se tapahtui suurelta osin etänä. Kirkon uudeksi presidentiksi valittiin Nishi-Akashin seurakunnan pastori Kooji Hagi-sawa. Hän on taustaltaan juristi, joka toimi Kansanlähetyksen perustamassa Itä-Tokushiman seurakunnassa. Se tuki aikanaan hänen opintojaan teologisessa seminaarissa.

Saimme Lean kanssa osallistua striimin välityksellä kokouksen loppuhuipennukseen, jossa läheinen työtoverimme Norio Yoshida vihittiin pastoriksi. Kun vuonna 2008 HAT Koben seurakuntaa aloimme istuttaa, työtiimimme muodostui Yoshidan perheestä, meistä, Ulla Pendolinista ja korealaisesta pastori Kangista. Nyt Norio Yoshidalla on kaksi seurakuntaa kaitsettavanaan Koben alueella: HAT Kobe ja Kitasuzurandai.

Norio iloitsi siitä, että Jumala oli johdattanut hänet takaisin HAT Kobeen. Hän iloitsi myös siitä, että koronaviruksen katkaistua jumalanpalvelukset vuoden eläkelähtienä toiminut ja heinäkuun alussa Suomeen palannut Jukka Kallioinen saattoi keväällä antaa yksityisesti kasteopetuksen rouva Hamalle. Hänet kastettiin 28.6. Seurakunnassa vallitsee toiveikas ilmapiiri. Siinä Yoshidan lisäksi työskentelee edelleen naisevankelista Eriko Kitasako ja lähetti Asta Vuorinen.

Rouva Hama antoi seuraavan todistuksensa kasteensa yhteydessä:

Kiitos Jumalalle! Olen lammas. Kokiessani elämässäni pimeyttä ja suurta yksinäisyyttä etsin sydän vapisten rakkautta. Niin kauan kuin muistan, ahdistavina öinä peiton alla huusin "jumala, jumala". En ymmärrä, miksi sana jumala tuolloin tuli mieleeni. Kun kuitenkin tein niin, nukuin levollisesti. Siksi ajattelin, että Jumala on todellakin olemassa. Uskoin, että hän kuulee minua.

Kasvettuani aikuiseksi rukoileminen jäi vähiin ja jouduin eksyksiin. Viime syksynä mieleeni muistui, että äitini oli sanonut haluavansa nähdä revontulet. Tuolloin tunsin sydämessäni voimakasta halua matkustaa Suomeen.

Matkan viimeisenä päivänä Helsingissä menin kirkkoon. Se oli ihmeellistä. En ollut ennen nähnyt kirkkoa, jossa suoraan silmiäni edessä oli risti. En ymmärrä miksi, mutta kyöneleet valuivat silmistäni. Kirkon sisälle tulvi valoa ja taas kyöneleet valuivat. Mikä merkitys tällä oli?

Huhtikuusta alkaen sain kasteopetusta Jukalta. Aivan ensimmäiseksi Jukka sanoi, että Jeesus kuoli meidän syntiemme takia ristillä. Ilman mitään vastustusta sydämeni otti vastaan nuo sanat. En kuitenkaan heti ymmärtänyt noiden sanojen todellista merkitystä. Ajattelin, että historiallisesta näkökulmasta Jeesus kuoli Aadamin ja Eevan syntien tähden. Ei tullut mieleenikään, että Jeesus olisi kuollut minunlaiseni vähäpätöisen ihmisen takia. Mutta sitten yht'äkkiä Jukan, Helenan ja Astan kanssa opiskellessamme tajusin, että Jeesus riippui ristillä ja kuoli juuri minun puolestani. Miten ihmeellistä! Jeesus on ollutkin minun, tällaisen eksyneen ihmisen vierellä koko ajan. Nyt ymmärsin tämän kirkkaasti. Olin etsinyt tätä todellista rakkautta. En ollut ymmärtänyt, että silloinkin, kun koin yksinäisyyttä ja vapisin, olin Jeesuksen rakkauden ympäröimänä. Tämän tajuttuani kyöneleet vuotivat virtanaan. Siitä lähtien sydämessäni on ollut rauha. Jeesus on aina sydämessäni. En osaa sanoa kuvata, kuinka suurta rakkautta koen, kun Jeesus hyvänä paimenena seuraa minua koko ajan.

Jeesus ei koskaan minua hylännyt, vaan odotti minua. Jukka ja Helena odottivat minua. Eriko (seurakunnan työntekijä) odotti rukoillen. Mark (Takarabe, englannin opettaja) johdatti minut ensi kerran jumalanpalvelukseen. Hyvin kirkkaana on mielessäni se vaikuttava kokemus, kun ensimmäistä kertaa kuulin Yoshidan (evankelista) puheen Johannes Kastajasta.

Jumala, kaikki on sinun suunnitelmaasi. Tunnen sydämessäni Jumalan ehtymättömän rakkauden. Minuako hän rakastaa? Kyllä! Kiitos paljon Jumala! Kiitos Jeesus! Enää en joudu eksyksiin. (JP)

Historiallinen katsaus 1968-2020

Kun Kansanlähetyksen työ Japanissa alkoi vuonna 1968, elettiin maan sodanjälkeistä taloudellista nousukautta. Vuoden 1970 Osakan maailmannäyttely antoi japanilaisille uudenlaista itsetuntoa. Vuosi merkitsi samalla myös sodan jälkeisen kristinuskobuumien hiipumista. Noihin aikoihin Japanin protestanttiset kirkot jakautuivat selkeästi ekumeenisiin sosiaalista evankeliumia korostaviin ja evankelioiviin raamattu-uskoisiin. Karismaattisen liikkeen vaikutuksesta 1990 luvulla raamattu-uskoisista eriytyi karismaattinen siipi.

1970 -luvulla varsinkin raamattu-uskoiset pyrkivät aloittamaan uusia seurakuntia Japanin evankelioimattomilla alueilla. Lapsi-, radio-, filmi- ja kokousevankelointi kokosivat vielä suhteellisen paljon ihmisiä ja Kansanlähetyksen työ maaseutupaikkakunnillakin pääsi alkuun niin, että tänään osa silloin aloitetuista seurakunnista toimii itsenäisinä ja itsekannattavina. Kirkkojen työntekijät olivat tuolloin suurelta osalta sodan jälkeisessä herätyksessä uskoon tulleita ja evankelioivan näyn omaavia. Raamattukoulut ja teologiset seminaaritkin saivat kohtalaisesti uusia opiskelijoita.

Seuraavan sukupolven mielenkiinto suuntautui enemmän seurakuntien hoitoon ja sielunhoitoon kuin ulospäin suuntautuvaan evankelointiin. Sen seurauksena 1990 luvulle tultaessa ja siitä eteenpäin uusia seurakuntia ei enää aloitettu entiseen tahtiin. Lisäksi television, videon ja muun median vallankumous veivät tehon aiemmin käytetyiltä menetelmiltä. Musiikkityö tuli korvaamaan niitä jossain määrin varsinkin, kun maahan levisi vuosituhannen vaihteen tienoilla voimakas Gospel -buumi (tarkoittaa suomalaisittain negrospirituaaleja), joka jatkuu hieman hiljennenä edelleen. Seurakuntien kasvua 1980 -luvulta lähtien heikensi myös toisen polven uususkonnollisuuden nousu ja kristillisperäisten ja puolikristillisten harhaoppien kuten jehovalaisuuden ja moonilaisuuden aktiivinen toiminta. Sodan jälkeinen nuorisovoima ei enää tyytynyt pelkkään materiaalin haalimiseen.

Vuosi 1995 muodostui sekä kansakunnalle että kristilliselle kirkolle eräänlaiseksi käännteeksi. Vuoden alussa tapahtunut Koben alueen suurmaanjäristys vavahdutti kansaa, mutta sitäkin syvemmät vaikutukset oli "Korkeimman totuus"- nimisen uususkonnon sariini-iskuilla Matsumotossa ja Tokion metrossa. Kerta heitolla kansakunnassa heräsi voimakas epäluulo kaikkinaista uskonnollisuutta kohtaan lukuun ottamatta perinteistä shintolaisuutta ja buddhalaisuutta. Kristilliset seurakunnat saivat osansa tästä uskonnollisuuden vaaralliseksi leimaamisesta ja äärimmäisyyksien pelosta. Varsinkin seurakuntien lapsityöllä asia oli kohtalokas. Pyhäkouluun tulijoiden määrä romahti voimakkaasti. Samaan aikaan tapahtunut väestörakenteen muutos, lasten määrän vähentyminen ja kansakunnan ikääntyminen heikensivät entisestään lapsityötä. Suurin osa kristillisistä lastentarhoista joutui taloudellisiin vaikeuksiin lapsilukujen romahtaessa. Niiden sulkemisen myötä luonnollinen yhteys lapsiperheisiin katkesi.

Kansanlähetyksen työlle 1990-luvun loppu merkitsi painopisteen siirtymistä maaseudulta suurkaupunkiympäristöön. Tätä trendiä vauhditti sittemmin uuden sukupolven lähettiperheiden uudenlainen suhtautuminen lasten koulukysymykseen. Vuosituhannen vaihteessa ensimmäisen lähettipolven ikääntymisen myötä Japanin suomalainen koulu suljettiin ja koulukysymys ratkaistiin siirtymisellä kansainvälisten koulujen käyttöön kotoa käsin.

Vuoden 2011 Pohjois-Japanin suurmaanjäristys, tsunami ja ydinvoimalaonnettomuus toisaalta ja pitkään jatkunut taloudellinen taantuma ovat vaikuttaneet uudenlaista asennoitumista kansakunnassa. Kristillisten kirkkojen varsin massiivinen avustustyö tuhoalueilla on parantanut kristinuskon imagoa kansan silmissä. Jopa kaikkein voimakaimmin perinteisiin uskontoihin pitäytyneisiin kalastajakyliin on syntynyt seurakuntia ja kristillisiä kokouksia avustustyön tiimoilta. Kirkot ovat myös joutuneet ajattelemaan evankelioimisen ja avustustyön suhdetta uudelleen. Tuhoalueilla kirkot ovat päässeet eroon eristäytyneisyydestä, jonka toisaalta yhteisöjen ennakkoluulot ja toisaalta seurakuntien omat toimintatavat ovat synnyttäneet. On tajuttu, seurakuntien on samaistuttava paremmin yhteisöihin, jotta evankeliumi voisi tunkeutua ihmisydämiin.

Vuoden 2013 ja 2014 aikana Japanin Kansallinen Radio- ja TV yhtiö NHK on tehnyt merkittävän palveluksen kristilliselle kirkolle esittämällä kuukausia kestävässä televisiodraamasarjoissa perätysten kolmen merkittävän japanilaisen kristityn elämäkertoja. Näiden sekä vanhemman että uudemman historian henkilöiden yhteisenä nimittäjänä on ollut kyky antaa anteeksi ja rakastaa, kaksi taitoa, joista hankalissa ihmissuhteissa painivilla japanilaisilla on eniten pulaa tänä päivänä. Vuoden 2014 tilaston mukaan draamasarjoja katseli kokonaista 15 miljoonaa henkeä. NHK on saanut kritiikkiä buddhalaisilta siitä, että se on ruvennut ajamaan "ulkomaalaisen uskonnon" asiaa.

Huolestuttavaa viime aikaisessa ilmapiirissä on se, että maan poliittinen johto on entistä voimakkaammin siirtynyt äärioikeistolaisiin käsiin. Jo vuosia jatkunut trendi on johtanut Japanin huonoihin väleihin Etelä-Korean ja Kiinan kanssa, voimakkaaseen satsaukseen armeijan vahvistamiseksi, sananvapauden kaventamiseen ja selkeään tavoitteeseen muuttaa perustuslakia niin, että sen sodan käynnin kieltävä pykälä poistettaisiin ja valtion ja perinteisen uskonnon välisen liiton kieltäminen höllennettäisiin. Kirkoilla on huoli siitä, että 70-vuotta sodan jälkeen kansakunta on kulkemassa samaan suuntaan kuin ennen toista maailmansotaa. Uskonnonvapaudelle tämä kehitys on uhka.

Länsi-Japanin ev.-lut. kirkko on uusimassa strategiaansa yhdessä sen kanssa työskentelevien lähetysjärjestöjen kanssa. Siksi myös Kansanlähetyksen roolia tässä kuviossa on lähdetty pohtimaan. Kirkon on lähtenyt panostamaan entistä enemmän lapsi- ja nuorisotyöhön. Erityistyömuodot kuten Koben Luterilainen Teologinen Seminaari ja Raamattukoulu, radio-, leirikeskus-, diakonia- ja ulkolähetystyö on asetettu erityisen tarkastelun kohteiksi, kun Japanin väestörakenne heijastuu myös Länsi-Japanin kirkkoon seurakuntalaisten ikääntymisen muodossa. Taloudelliset paineet ovat kasvaneet osin myös Norjasta tulevan tuen vähentyessä. Näissä oloissa Kansanlähetyksen lähettien panosta tarvitaan kipeästi, jotta uusia ihmisiä saataisiin evankeliumin vaikutuspiiriin ja pelastuksesta osalliseksi.

Iloksemme Norjan Lähetysliitto on antanut uutta panostusta Japanin työlle lähettämällä uusia lähettejä. Kansanlähetyksestäkin vuonna 2020 kentälle saatiin kaksi uutta lähettiäperhettä. (JP)